Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

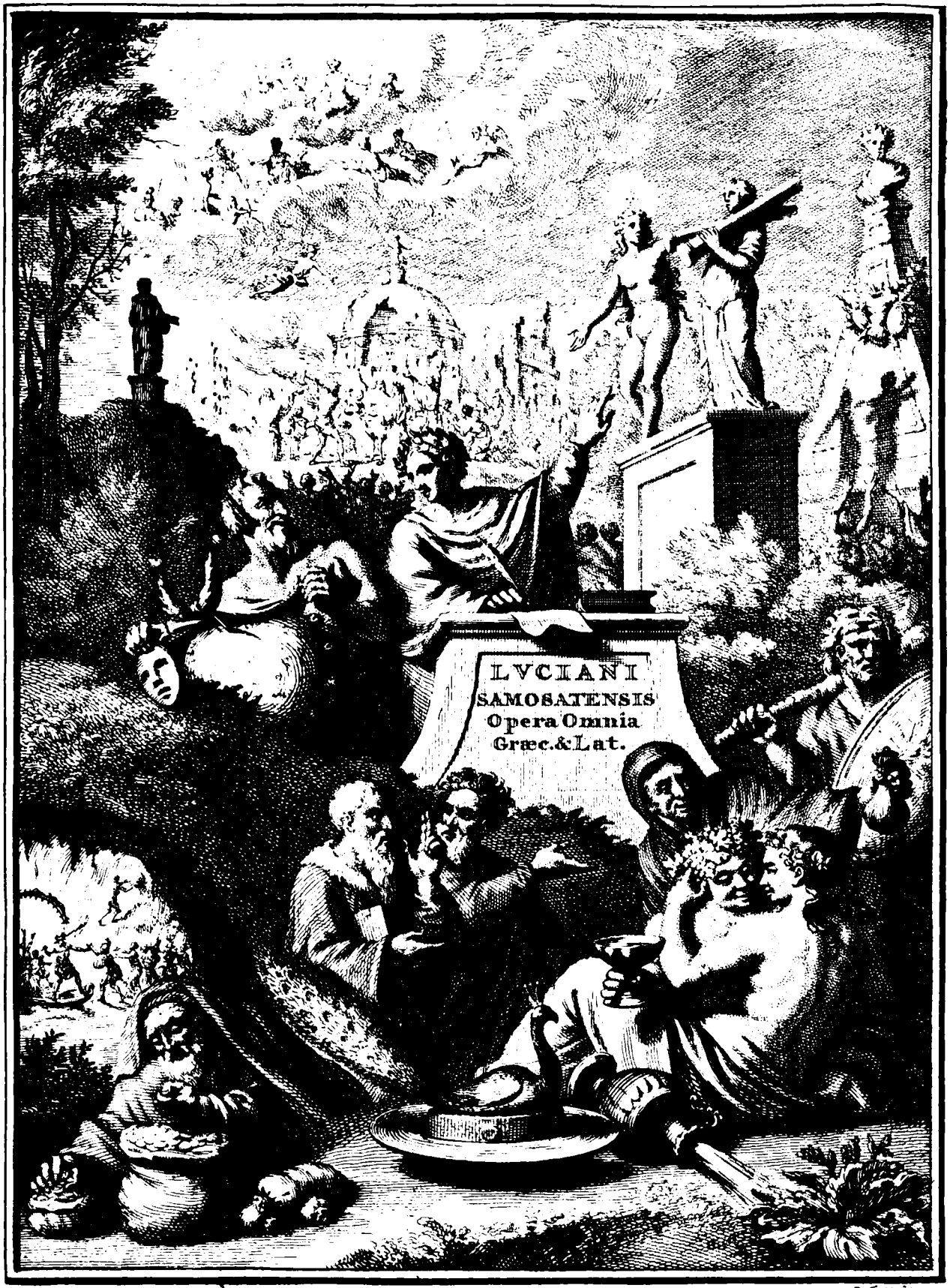

P. Leygé fecit.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis

Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,

HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,

aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem summo studio curavit & illustravit

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,

Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CIↃ IↃ CC XLIII.

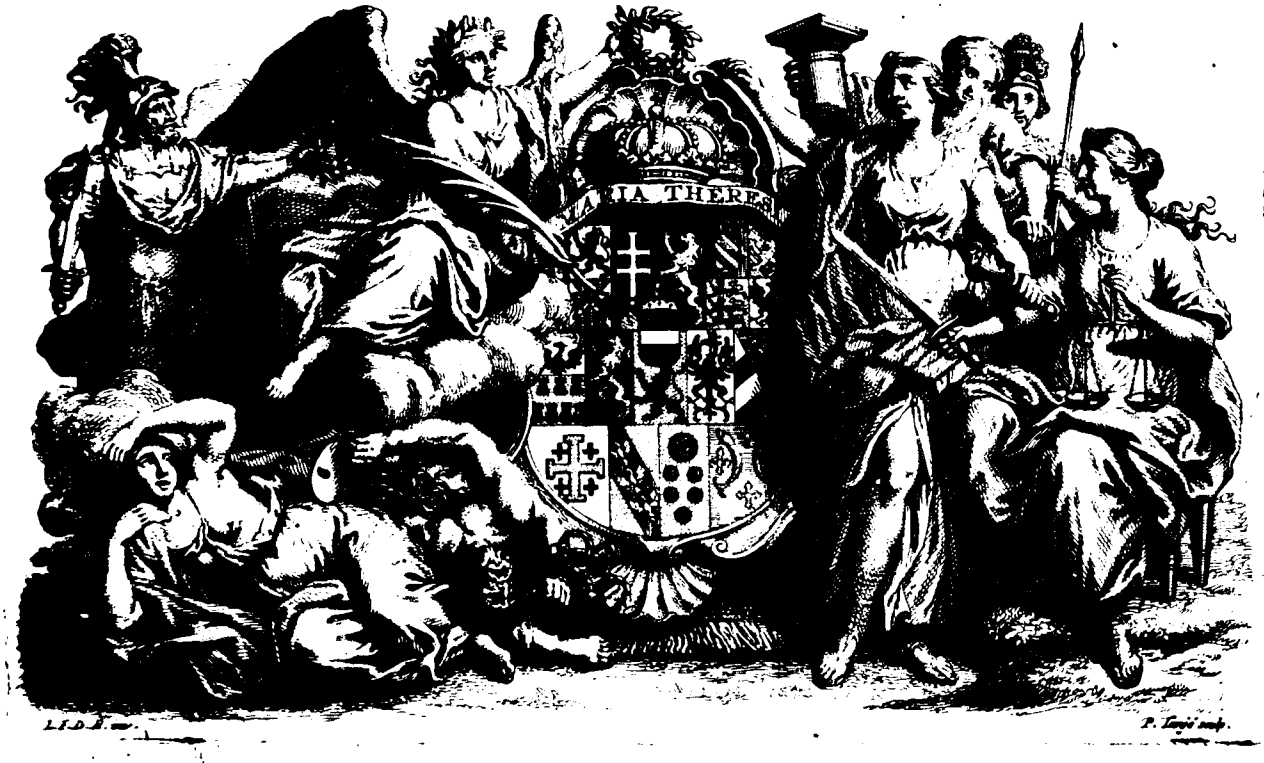

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,

CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,

ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,

MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,

MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,

LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,

SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,

PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI

ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,

SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS, KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE, COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE, PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c. NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI, MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON *indignabere*, *AUGUSTISSIMA PRINCEPS*, *ſi maximas Tuas expeditiones & illuſtriſſima facta, quibus univerſae Europae oculos men-*

mentesque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam inſigni tutela ac praeſidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro ſaeculis communi harum elegantiarum peritorum ſuffragio eſt comprobatum.

Cui enim id meliore jure conſecrare fas eſſet, quam Principi, cujus ingenii ac ſcientiae magnitudo praecelſo reſpondet Potentiſſimae gentis ſtemmati, quo ut nemini es ſecunda, ita animi magnitudine, virtute & conſtantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratiſſimis praeteritorum ſaeculorum Heroinis memorabilia geſta ſunt, quod TECUM, Reginarum Praeſtantiſſima, Tuisque rebus geſtis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata ſolis ſuis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per ſe adminiſtrat; cujus fortitudo invictaque conſtantia Heroibus, quotquot ſera poſteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

no-

notabilem hujus aevi aeram constituet, Augustaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant subditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac prospera vota undique in TE derivas; hanc igitur da supplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim sua studia significantium turba non postremus numerer, qui devotionem meam testantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre ausus sum, fructus est laboris viginti annorum, magnaeque curae & sumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque est neglectum, quo castigatissima exiret & splendidissima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praesidium, quo munita lucem felicius adspiceret omni jam splendore cumulata; eo quidem Auctor iste non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priscorum philosophorum tectam sub sordido palliolo superbiam, malosque mores & pugnantes inter se sententias, absurdasque vulgi de Diis opiniones false ri-

den-

dendo acrius traducat ac refutet, quam ventosi illi, quos odit, Sophistae, & clamosi Rhetores, subtilibus & anxie quaesitis argumentis valerent.

Sed mitto operis praestantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perspicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipsum dijudicabit solidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad scientias & literarum studia amorem inspiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, industriam, quae ad regni ipsius prosperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero subditis pariter ac vicinis sibi licet praesagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortissimae armis solio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipsius potestas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conservan-

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad ſalutem denique omnium & ſingulorum, quotquot ſub tutelae ſuae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati ſumma ardentiſſimorum ac maxime ſincerorum meorum eſt votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum ſeriem producat ſummum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotiſſimae meae reverentiae ac ſubmiſſionis pignus clementiſſime recipias, ſupplico,

REGIAE MAIESTATIS TUAE

cliens devotiſſimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat infirmior; quare & ego tergiverſabar initio, utramque iſtam excuſationis cauſſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (ſive SOLANUS, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, GESNERI ac SOLANI acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem junćto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecel-

cellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat; ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκαύσεται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκαύσηται. In *Philopſ.* c. 36. f. p. 378. Edit. noſtrae ἐπιτλῶν bene *Baſ.* 2. ubi ἐκτιπλῶν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνουσι recte altera, λαμβάνουν prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιτάμνων, quum prior male ἐπιτάμνω. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχε dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe; veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκόντι recte B1. haberet, altera ἀκόντι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, ſed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus)

Baſil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmuriënſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „ proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſint, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit , ut ejus adnotata plerumque perbrevia , & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omiſi , quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέπονθα monet, id eſſe a πάσχω, vel ἀγαπαεὶς , a ἀγαπείρω, & ſimilis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus* , quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant , aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae , ſed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi , ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim , ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit , ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia , tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes , ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris , in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit ; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit , quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus , ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare , quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant , exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis , quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera , primum *Theodori Woertmanni* , qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum , procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forsan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. IOAN. IENSII Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet ϖρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον῾ pro μόν῾, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero e-

men-

mendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφευκλον in ἄφυκλον mutavi paullo post, sine Codd. & Edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτῦ bis dedi pro αὐτῦ, in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιπολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα· ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἴτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omissum inserui jubente *Solano*, sine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἡ τ' τῦ Βρισέως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ - - ut Latina versio congrueret, quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίω δὲ ᾗ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέψασα necessario reposui *ibid.* c. 22. pro καλλίων ᾗ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέψασα.

Αὖθις inserui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρῴδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρῴνηται, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅτι τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ἠδὲ φιλόπονος ὤν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καλαδόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, ᾗ κραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ᾗ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philopf.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philopf.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τ̃ δρομέων γίγνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅτι τ̃ — idque tamen necessario, quia ὅτι jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος ἀγωνευὴ restitui pro πράγματος ἀγωνευὴ, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξαντο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαθυμῶσθαι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμῶσθαι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὅπως ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γὰρ χρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ὃς intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐοχήμως etiam restitui pro εὐοχημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ἠδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro ἠδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἔκλαυσε δακρυρροῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν. quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τῦ ὁδῦ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω τ ὁδῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἕκπνους relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγ⟨ῳ⟩ τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes ⟨ἐ⟩σῦ scribere, non ⟨ἐ⟩σύ. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὥς⟨τ⟩έ μοι, ibid. §. 6. ⟨ἐ⟩τιν⟨ῳ⟩. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τιν⟨ῳ⟩, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idem„que dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, „ vel penitus amisso; puta δὲ ἐστι, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστι, & quae sunt hujus„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scri„ ptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu „ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser„ tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, se„ quor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne ni„ mis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quan„ do secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiaſten Luciani accentum in ϑῃ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere ſatius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ ſeparatim ſcribi ſolent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοὺ, τοὶ γὰρ ἦν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα ἥντινα, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, „ δι' ὃ διὸ, γ' ἂν γοῦν, & multis aliis.

Addo ὕμενον, quod *Fl.* in Luciano ὑμενοῦν, & ſimilia, quae in variantibus ſemper notaſſe inane fuiſſet. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio obſervare differentiam; ſed comperi deinde id eſſe ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiſcue utantur; quare Pariſinae ſcripturam in eo plerumque retineri ſum paſſus, quae fere ſemper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id perſaepe ſejungat. Addere poſſem ἐπιμήκιστον, quod jungunt Edd. ſed *Fl.* ſeparat, vid. quae *Hemſterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἁρπαστὸν quod *J.* amat, ac ταχὺν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forſan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere ſemper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu inſignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & ſimilibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem ſuam ſervavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemſterh.* feciſſe video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve poſt deſcripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen ſcribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiaſten vero totum manu deſcribere ſumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra ſcholia perſaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, ſingula numeris diſtinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Voſſianum* codicem conferendo, quem & ipſe oculis ſubjicere volui; ſed bis fruſtra aditu ad Mſſ. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem ſuſciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum ſcatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, ſuſtuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; ſed reſtant & alia nondum ſana, quae feſtinatio non ſivit attingere, neque tanti eſt iſte Scholiaſtes, ut cura adeo exquiſita dignus ſit. Mirere tamen qui *Clericus* in epiſtola ad *Graevium*, quam huic praefationi ſubjungam, de ſua cura majora praedicet quam praeſtitit.

Sed nec noſtra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis eſt libera; etſi enim ab Viro perito ſedulo eſt correcta, ante quam ad me ſpecimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri poteſt, quin aliqua reſideant, vel quae noſtram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt; ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur; quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco Indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit, promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive

ca-

capita ſimul addita reperies, ut numquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adjuta gratus adgnoſcet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ. IↃ CC XLIII.

Etſi mox ſubjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſſa P. ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed *P.* obliquius exaratum, editionem Pariſinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; ſed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B*1. edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, *Par. Baſ.* &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera *F.* deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxiſſe pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera *A.* ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per *A. Amſtelodamam* denotat Hemſt. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A*1, *A*2. ſatis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amſt.* non bis eſt excuſa. Ita varietates *Aldinae primae Weſſelinganae* ſemper ſic notantur, marg. *A*1*W.*

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendoſe.
2. (poſt numerum) *mediam paginam* ſignificat.
i. *initio paginae.*
f. *finem, ſub finem.*
— Deeſt (At cum litterae ſubjicitur, nihil in reliqua voce mutatum eſſe, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
Bı. Baſil. 1. in *erratis* ſeu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Jenſio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his conſultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eumdem Perizonium; ſunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opuſculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Maſſon collatus. In Scholiis Codex Voſſianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *Al W.* margo Aldinae primae Weſſelingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, ſecundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. deſignatur *J. Br.*
Gilbertus Cognatus. . . . *G. C.*
Joannes Bourdelotius. . . . *J. B.*
Theodorus Marcilius. . . *Th. M.*
Lambertus Barlaeus. . . . *L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil. . . . . *J. P. a G.*
Tanaquillus Faber. . . . . *T. F.*
Franciſcus Gujetus. . . . *F. G.*
Aegidius Menagius. . . *AE. M.*
Adolphus Vorſtius. . . . *A. V.*
Jacobus Tollius. . . . . *J. T.*
Joannes Georgius Graevius. *J. G. G.*
Jacobus Gronovius. . . . *J. G.*
Joannes Clericus. . . . *J. Cler.*
Joannes Jenſius. . . . . *J. J.*
Ludovicus Kuſterus. . . . *L. K.*
Lambertus Boſius. . . . . *L. B.*
Horatius Vitringa. . . . . *H. V.*
Jo. de la Faye. . . . *J. de la F.*
Eduardus Leedes. . . . . *E. L.*
Moſes du Soul, (ſive Solanus) *M. du S.*
Maturin. Veyſſi. la Croze. *M. V. la Cr.*
Tiberius Hemſterhuſius. . . *T. H.*
Joannes Matthias Geſnerus. *J. M. G.*
Joannes Fredericus Reitzius. *J. F. R.*

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus.

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmuriensis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Mſ.
I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hoſce Luciani libros.

Διαβ.	fol. 132.
Καλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰχαρ. (deest folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omissus)	152.
Προμ. ἢ Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de industria omissa hic plurima)	162.
Ζ. τρ. (deest folium unum)	164.
Ζ. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναβ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*
III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

I. IENSIUS.

I. [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quoruhdam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum. 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γῶν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' ὧν ὅτ' ἂν ἐπεὶ δ' ἂν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρόην non πρώην. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona; erant picta. Denique ſchôlia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. λ.	Ἄρμ.	Εὐν.	Ἔρω.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισθ.	Σκυ.	Ἀστρ.	Ὑ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτερ.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Λεξ.		Δικ.		

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Iſ. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſidet. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſimè, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ—ς, π. & αν—ς, pro θεὸς, πνεῦμα, ἄνθρωπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur ϐ. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον	est	8. Μισθ.	ξζ'.	15. Ἐρωτ.	οη'.
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Ὑ. εἰκ.	οθ'.
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.	ο'.
4. Ἡσ.	ξβ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἑρμ.	οα'.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.	οζ'.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.		
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οβ'.		

Quibus opusculis adscripti sunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuriis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ ὠδῖνι δοξῶν ἢ προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones superstites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc constat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274.) 101. paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post Cl. Jensium { Συγγρ. μισθ. γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint, & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS
VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 702.
Ἀλεξ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀναχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀνάδ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἄρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. τραγ. I. 540.
Γυμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διάδ. III. 125.
Θ. ἀλεκτρ. I. 204.
Ἐν. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Δίων. III. 74.
Δικ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπισκ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἐρωτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἐλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰχ. a. II. 70. b. II. 104.
Καλαπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κρονοσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισ. I. 651.
ἀ. Μισ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὀν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παρασ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πται. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγγρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. a. II. 187. b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριδ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.
Ἑταιρ. Διαλ.
Α. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
Ι. 310.
Κ. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
Μ. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
Τ. 308.
Χ. 303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl.

JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.

γ. Ἰππ.
δ. Διογ.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
θ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροβ.
ἰϛ. α. β. paucis Schol.
Ἀλϛβ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καλαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκλρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
θυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
πλουσ.

φιλοψ.
V. 2. πκ. δ. 7.
εν. δ. 19.
ετ. δ. 7.
γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
θ. κρ.
μιοθ.
γυμν.
νεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀϛρ.
ἐρ.
Σποφρ.
θ. ἐκκ.
τυρ.
Σπακ.
Πηρ.
Τοξ.
Δημ.
συγλρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μιοθ.
Αρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
οἰκ.
* προς Αριϛείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
θ. δ.

Deſunt igitur:
ἑτ. δ.
δραπ.
υ. εἰκ.
Νερ.
πελρ.
πενθ.
ῥητ.
φιλοπ.
& χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui προς Αριϛειδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Ἐγω Ἀλεξανδ. ὀπτικος Νικαιας ϛ κα-

τα

τα Βιθυνα μετα Ιακωβου τῦ Φιλατυ ἀδελφυ ϗ μιτροπολιτῦ Λαριστης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio conjunctum, sc. μετα Θεοδωρυ Μαχόνυ τῦ ἡμων ὑπηρετυντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξανδ. Ἐπισκοπος Νικαιας ὁ ἐν Βιθυνια μετα Ιακωβυ τῦ ὁμοψυχυ ἀδελφυ ϗ μ ἀριεμης τῦ πρωτ' μ, τ' κατα δραμ. ᾱ Βιλγαριων, ἰδιωσαντ' ἀπαλωμασιν ἀναγκαντ' κ'κο'ς μεν αὐτῆ κ' κ τοις κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη Ασκανίᾳ μετα Ιωαννυ τῦ ὁσι τη ἀδελφη Κυδωνυ. Alibi f. ut supra, μετα τυ οσ μεμηλε... συνιερεὼς ϗ συμπιφ'κ' ἀδελφυ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραστ. videtur XV. seculo nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula quae continet alio ordine quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλοστ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epistolas Cl. *I. Clerici* & *I. Vossii* ex Remonstrantium Bibliotheca Amstelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Wetstenius.*

Illustri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

Quod te ignotus compellare audeam, Vir Illustris, non miraberis, postquam caussam exposuero. Scis te misisse Scholiastas Graecos Mss. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem societatis Typographos. Fortasse etiam nosti eos invitos in eis edendis cunctatos fuisse, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem suscipere; neque enim exiguo opus erat sudore ad dialogos ad usitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque specimina typographica ex Codice mendis scatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem districtus suscepi studio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiastis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi desudandum fore, at non exspectaveram Augiae stabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapse contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, describere aggrediar, vereor ut tibi haud absimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exscriptoribus qui tuum Ms. descripserunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuisse, alii cum imperite descripserunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφυ in sua transtulerunt ἀπόγραφα. Verum quidquid id est, conatus sum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione versatus, ut maluerim menda exempla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati εὐτοχίαν *suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c.* (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

A D

IO. FREDERICUM REITZIUM

VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE

IO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iisdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδίᾳ ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

tiones quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perscripsi.

✤ ✤ ✤

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae jam quarto decimo hujus ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Jam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta objicerentur, quo factum eſt, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad *triceſimum* penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demoſthenis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatiſſimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; ſed etiam menſe Julio anni XXXI. in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu cauſſis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo ornare poteſt, neſcio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum ſexta circiter pars illius praeclare ab ipſo curata eſſet, ſuas ſibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem ſodalem ſuum confugit, &, ſi non aliud, certe Latine paullo commodius diſertiusque loqui ſe docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Theſauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis ſibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu eſt cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt verſionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënſi transferrem omnia, non inſpecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere ſolebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam ſecutus eſſet ſuperior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id eſt ea, quam Benedictus emendatam a ſe & interpolatam dedit, a diverſis auctoribus ſcriptam) vel ab ea diſcrepet, melior illa ſit,

an

an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum speraſſe melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianeae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro jucunda salsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianeae orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae Vir Doctissimus Moses Solanus commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei caussa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi confulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipsiensi A. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, Vir Doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegan-ti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum & interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: continetque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cujus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde Herodoti ſ. Aëtione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p. 889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Solani ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus profeſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomodo alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe, non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent facile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demoſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appareat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quoque in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pulchre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pene inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe dejectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me adminiſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris quidem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus ſumebam exſpectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito ſuo clariſſimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praeſcripſit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epiſtolis* LXVIII. *comprenſae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epiſtolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipſienſi ruſticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus eſt Cicero, cum redux a Quaeſtura Sicula & laudibus ſuorum civium inhians, quas meruiſſe ſibi videbatur, obſervaret, eſſe homines Romae, qui ipſum de vultu ac nomine noſſent, qui iidem, fuiſſe ipſum in Sicilia, neſcirent; quam ego miratus ſum, non potuiſſe me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, ſed eorum poſtulari, quae ego non niſi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti poſſe, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in perſonam amici ſui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expoſtulatio cum Appio, *Tu cum iſtiusmodi ſermones ad te delati de me ſunt, non debuiſti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus ſermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere,* Diſputabant, Ego contra diſſerebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil eſſe dictum,* (nihil dici poſſe de epiſtolis tuis) *putas?* cetera. Verum ſit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo noſſe potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentiſſima mater ſuos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae ſapientia hoc exſpectari jure poterat, ut bilem amici, quam injuſtam ipſe agnoſcit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipſe fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens eſt herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de cauſſa exiſtiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum eſt, objecta talia eſſe ruſticarum rerum editori, ſive vera ſint illa crimina, ſive ficta.

Plane & ſimpliciter ficta eſſe ad unum omnia, non auſim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operoſiorem fecit ratio illa, quod non uſus eſt vir doctiſſimus conſuetudine ea, qua ſolemus loca ſcriptorum quae deſignamus accurate indicare, qua ego per totum opus ruſticum non librum modo & caput, ſed minorem etiam particulam laudavi: ſed plerumque ne librum quidem nominavit, verum ſimpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, poſuit. Unde fit, ut ſi cujus

* P. 464. med. Hoc ſi dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Geſnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si separatim sua edi jussisset Vir Clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein„ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *sicto*„ *res* & reliquâ a *sico* pro *seco*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non perveniisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *sico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederae abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione caussa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio,

tio, fieri poteſt : neque meum eſt praeſtare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI ſtudio deſcripta Florentiae & ad Thomam Fritſchium miſſa ſunt , ea diligenter & cum fide repraeſentata eſſe. Adhuc nihil dictum eſt contra Geſnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora ſuperſunt. „ Nemini perſuadere „ poterit Geſnerus ", de Marani ſententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea ſe inveniſſe primumque excogitaſſe, quae a Pontedera Lipſiam miſſa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Creſcentio in illa re ſomnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia eſſent an contra, a „ quo eſt ante Pontederam oſtenſum ? Quis de Columellae volumine *de ar*„ *boribus* inſcripto ea, quae tu collegiſti, meditatus eſt"? Quaſi vero mirum eſſet duo homines ab ingenio & literis non deſtitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem ſubſidia habeant, videre idem. Quin ille ipſe veri character eſt, ſi idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque noſtrum ſuam iviſſe , apparebit , ſi quis tanti putet noſtras utriusque commentationes inſpicere & inter ſe comparare. Pauca moneamus de ſingulis. De Creſcentio, ut bona fide & quaſi teſtis circumſpectus agam, non auſim poſt xv. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc ſcio, me in Bibliotheca quam curabam Vinarienſi reperiſſe exemplar illud ipſum , cujus in Catalogo ruſticis praemiſſo mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipſe ſatis otii non haberem, dedi librum Io. RODOLPHO ENGAVIO, diſcipulo tum meo, jam Anteceſſori apud Ienenſes praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipſum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , ſcriberet in margine libri , verba autem ex illis ſumta ſubductis lineis ſignaret : quod alacriter , ut erat ardens , ſi gratificare mihi poſſet , ab illo perfectum ſummam mihi commoditatem conferendi illos locos praeſtitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii ſervat adhuc Bibliotheca Vinarienſis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipſe ENGAVIUS, quem mendacii mei conſcium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, niſi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis verſarer, qui in Lexicon illud ruſticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc ſcriptores inter ſe, hinc ſecum ipſo unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis uſum, docet ipſa illa allegandi ratio , qua nemo ante me uſus eſt, ipſa illa adſcripta loca parallela demonſtrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: ſed ſtupidum me putarem, & obtuſum , ſi non vidiſſem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuiſſe puto , ſed hoc, quod in praefatione ruſticorum memoravi, quod deſultoriam nimis operam navare ſolent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu Reitzi praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat"? In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitzi, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum Reitzi, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdem meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. *Pontederae*, si plane eam silentio praetermisissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem

be-

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem*. Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe*. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor, nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τῦτα ἐλέγξαντι, ἐὰν ἀνευρόντι δὲ μὴ ὅτως ἔχοντα, κεῖται φίλα τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae xv. a. Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπισκοπούντων qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum impulſus, quod Io. MATTH. GESNERUS, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, MOSIS SOLANI Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μετομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα Φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα Φίλοις.

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate*. Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejusdemque fratris deſiderio contabeſcentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθε ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῶν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Iamblicho ſibi voluerit expediri: τῶν ἐξισαμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες: ille autem quid reſponderit, vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi, teſte *Arriano* apud Euſtath. ad *Dionyſ. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philoſtrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici poteſt, quam bene ſit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* reſtituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pauſan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅταν τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua ſolent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod ſi legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere, ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Iſta ut clarius intelligantur, ſic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox: poſt occupatas a Cyro Sardes; *aut, ſi mavis, ſub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Asciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διασιαύειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* ſubjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi quis, duce *Suida*, reſingi malit: ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· ſunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἧ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε, & additam huic voculae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γάρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius:* ſed monere ſimul debuerat, id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore ſublatum eſſe* ſcribit: etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret, quum reſpondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores deſignat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Chriſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii*.

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim ἠγούμενος*. Adde: vel propius *ἡγμένος*.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b. Ἄμμ] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄμμων, quod prave mutatum a *Bourdelotio*. Quam varie flectatur Ἄμμις monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Serviem* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit*. Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot. Μετεωρολ.* I. f. 4. b. *Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναπτάσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ εἰρηνίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.*

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctissimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλευτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. *Διοκλείδης ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως*· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus*: *Totum hoc in parentheſi videtur eſſe, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον*, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor: ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Je. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus: Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ἐμέμψω ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην.* Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἀννωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem*.

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit* similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος· nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usum verborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apol.* Milef. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus: Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam*, *& dicam adeo*, *quis fuerit Aristoteles*, *ne nostri*, Das muss ich am besten wissen. *Μόνον non excludit alios a cognitione futura*, *quam omnibus jam impertit*, *sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμων disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura ... non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eumnet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit ἀπετάνυσαν*, *quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannosae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit*, *verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium*, *qui usquam sunt*, *librorum*, ἀπετάθησαν, extensae sunt *non in longitudinem dependentem*, *sed crati pectoris intentae*, *ut nihil ibi laxum*, *nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀποτείνεται*, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva*, *sive arcus circumscribens collem illum extenditur*, *& fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εἰρήν v. 45. ibique legitur, ἐρατεινήν. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Eunapius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ θυρίδῃ τοίνυν τῶν λεγομένων ἐμῶν κλειθρίδια πεδεσάσθω· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi *Langi* & *Christophorsoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθρὰ, *rima*: alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλείθρου· & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus præcipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive rure versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum fata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS
LECTORI
S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTI-

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falſa relig. c. 9. §. 8. Non enim iſta Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blaſphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Diſſert. ſeq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Cenſura celebriorum auctorum, p. 121. 122. ſequentia etiam congeſſit, quibus nos & nonnulla alia inexuimus.

Joan. Andr. Quenſtedt. Lucian. Samoſat. homo *Atheus*, quippe qui promiſcue riſit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exſibilavit & laceravit, ipſique Chriſto mundi Servatori maledixit & conviciatus eſt, nominans eum *Sophiſtam* de palo ſuſpenſum (ſit venia blaſphemiam repetenti!) unde & *blaſphemi* ſive *dyſphemi*, i. e. maledici & inauſpicati, vel potius impii cognomen ſibi diabolicis ſuis calumniis acquiſivit. Simplicitatem doctrinae coeleſtis riſit hac voce, quam ſaepe contra pios uſurpavit, *omnis doctrina, omnis ſapientia veſtra eſt, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Chriſtian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum ſubſannator. — Peſſime *Lucianus Samoſatenus* ſophiſta, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non ſaltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac inſanias, recte id quidem: ſed alia debebat ſubſtituere potiora. Sublatis enim prorſus religionibus, quid aliud quam hominem ſine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Diſcip. *Luciani* verba ſunt terſa, & *phraſis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philoſophiae completae ſectator, cui *Nec viget quidquam ſimile aut ſecundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingenioſus & dicacitati adeo devotus ſcriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem ſuis ſtrophis ſe ſtare poſſe exiſtimet.

Ger. Voſſius de philoſophorum Sectis p. 57. Lucianus Samoſatenſis metuo ne haud ſatis juſta de cauſſa ἄθεος apud *Chriſtianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Chriſtum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in perſona *Peregrini*, ubi *Chriſtum* appellat *Sophiſtam*, quae vox non ſolum *Impoſtorem* ſignificat, ſed etiam in bonam partem ſumitur. *Chriſtiani* vero vocem illam aeſtimarunt, quaſi ex *Luciani*, non ex *Philoſophi*, in quo τὸ πρέπον ſervandum erat, perſona dictum fuerit. Non tamen recte ſcenae ſervitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Eraſm. Epiſt. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut ſcripſit Flaccus) *qui miſcuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea ſententia, aut noſter hic *Lucianus* eſt aſſecutus; qui priſcae comoediae dicacitatem, ſed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perſtingit omnia, quo naſo cuncta ſuſpendit, quam omnia miro ſale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat ſcommate, praecipue philoſophis infeſtus, atque inter hos *Pythagoricis* potiſſimum, ac *Platonicis* ob praeſtigias:

Stoicis item propter intolerandum ſupercilium, hos punctim ac caeſim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odioſius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine perſonata? Hinc illi *Blaſphemi*, hoc eſt, maledici vocabulum addidere; ſed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, ſic titillat alluſionibus, ſic ſeria nugis, nugas ſeriis miſcet: ſic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; ſic hominum mores, affectus, ſtudia, quaſi penicillo depingit: neque legenda, ſed plane ſpectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla ſatyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, ſeu voluptatem ſpectes, ſeu ſpectes utilitatem.

Boecler. de ſcriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei ineſt.

Turneb. adverſ. p. 542. *Lucianus* feſtiviſſimus & politiſſimus ſcriptor.

Phot. cod. 128. Ad ſtylum quod attinet, longe optimus: dictione uſus ſignificante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Diſtinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perſpicuitatis, & aptae magnitudinis, ſi quis alius, perſtudioſus eſt. Compoſitionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non ſe orationes legere, ſed jucundum aliquod carmen, ſine manifeſto cantu, audientium auribus inſtillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foediſſimus, loquentiae multae, at ſapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. conceſſerat eſſe doctiſſimum atque ingenioſiſſimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venuſtius dici aut fingi poteſt? ſed ſolens more ſuo facit *Lucianus*. Neque enim temere quemquam reperias terſiorem, elegantioremque.

Iſ. Caſaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 263. *Lucianum* a *Menippo* non pauca eſſe mutuatum, & in multis aemulatum fuiſſe, non dubito: ſed facies orationis tota diverſa. Quin ipſe gloriatur novum ſcribendi genus ſe inveniſſe: ac ſub comica jocoſitate gravitatem philoſophicam occuluiſſe.

M. V. La Croze in Miſcel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus*. Cetera vide in Diſſert. ſeq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemſterhuſius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad noſtram certe aetatem nullum ingenioſi hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis poſſit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Diſſert. ſeq. de ejus vita.

Luciani Samoſatenſis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impreſſo anno 1664. juſſu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REIT-

I. F. REITZII SYLLOGE DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit; urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus; cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Σύρ — τὴν Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen jam Λουκῖνος efferri, jam Λουκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τῷ Καίσαρος Τραϊανοῦ ἡ ἐπίκλησα. Sed conferendum Voſſium II. 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ἐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα ἐς τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγει τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία ἐς τοὺς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῶς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τῶν Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζὼν εἶμι, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quaecumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tillemont.* jam egit.

& suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt Christianum fuisse (*k*) arbitrantur, suppositiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) asseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra (*m*) nonagenarius obiit: superstite unico filio (*n*), qui summus sophista Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epistola.

De Luciani autem moribus, vita, scriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco sub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Anthol. tribuenda sint epigrammata, adhuc sub judice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σπουδαῖα nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque Lucianos complures fuisse mox commemorat; & apud Cyprianum esse, cui IV. & XVIIme epistolarum adscribatur. Fuisse & hoc nomine Antiochenae eccles. presbyterum, item Hierosolymitanae, qui & monumentis literarum posteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse, & potissima Zvingeri ad Nostrum spectantia excerpere; de quo ille p. 2. & seqq. ait:

Parentes nostri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, & sumptus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei. At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, & personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum & Assyrium non semel cognominet: alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, est T. 2. in *Asin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae*; sed cr-

(*k*) Christianum fuisse] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hist. Imperat. T. 2. p. 709. (sed eum nos totum addidimus) Scholiastes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἷα λαμβὰς, ὦ κατάρατε, παρὰ τῷ Σωτῆρι Χριστῷ &c. Eidem Scholiastae ad Sacras historias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Mosen, & Josephum scommata jacere videatur, sed Scholiasten fugisse rationem, ut Editor bene observarit. Additque: ab Atheismi crimine Lucianum absolvit D. *Jo. Phil. Treunerus* in Diss. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum solenne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis quorum dogmata improbassent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἔπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laborasse Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae scripsit T. III. fin. Ita Agrippinum Pasonium refert Stobaeus solitum rerum quae ipsi adversae accidissent encomia componere, si quidem febriret, febris, si notaretur infamia, infamiae, si exsularet, exsilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superstite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat spatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epistolis trigesima secunda inscribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iste Luciani Samosatensis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam constat; nam filium quidem non fuisse certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani nostri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, sed hi potissimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae se linguae utcumque peritum fuisse testatur Lib. de errore in salutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forsan inde natus, quod Chronologos consulens, Didium Julianum, pro altero longe posteriore acceperit festinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium incesseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse*, *Amandi virtutem*, *& Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxurioſe ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

****

ad-

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes ſunt aliquot illuſtres omnium generum. Demonſtrativi, Encomium balnei in HIPPIA : DEMOSTHENIS : PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA : Pulcritudinis in CHARIDEMO : ſtudii ſui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi ſunt : dum ſuadet taurum, ſupplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum eſſe, in PHALARIDE SECUNDO : commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne ſit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA : an receptus in familiam poſſit abdicari, in ABDICATO : an Phalaris taurum aeneum miſſurus Delphos jure ac neceſſitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philoſophiam in genere pertinent ea, quae tum contra ſectas philoſophorum ſui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO : tum de auditore philoſophiae, qualis is ſit, eſſeve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus poſſit eſſe philoſophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & ſpiritibus metaphyſica eſt hic apud noſtrum Auctorem, & poſitiva (verba ſunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei poteſtate, quod illi omnia ſunt poſſibilia, diſſerit, licet ſecundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus ſit Leonis philoſophi Academici. [hujus, non Luciani eſſe, Commentatores etiam noſtri perſuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum feſtive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Chriſtianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [ſed Philopatrin ab ipſo non ſcriptam, jam diximus] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS : in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & ſpectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Phyſica inſeruit ſubinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica ſunt, quae de fine, ſummo bono agunt contra philoſophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ad moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra aſſentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte aſſentandi, in PARASITO. De humanitate in ſalutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO ſ. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica ſunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adoleſcentes boni cives evadant. De aulicae vitae moleſtiis quas ingenuus ſubire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo ejusdem inſcriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigiſſe videtur in IMAGINIBUS, deſcribens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domeſtica adminiſtracione ſeſe proferre ſolent.

BOURDELOTIUS eadem ſingulis de Luciani ſcriptis praedicat in praefatione, ſed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem ſummis ubique laudibus cumulat. Miſſis autem illis ambagibus, ac reſciſſis quae perlonga & ad pompam compoſita oratione de fatis priſcae philoſophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua ſimplicitate ac virtute deſciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Muſonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, fruſtra tentabant, ac potius exemplo virtutis auſterae invidiam

diam sui provocabant; idoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de scriptis ejus adcuratius quam *Zwingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & adsessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persequutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis adsessores modestia & frugalitate censeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subjici; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA. privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino.*

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus.* Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, cre-
„ vit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus
„ inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus pro-
„ genies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit ae-
„ mulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtu-
„ tis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſum-
„ mo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque
„ aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Sy-
„ rum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum &
„ alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt phi-
„ loſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis
„ longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios
„ Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur,
„ longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis lae-
„ ſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum
„ irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtia-
„ norum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi do-
„ cuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis

ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaferrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδερασία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas;* nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb Cognatus* & *Jac. Zvingerus;* quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad infectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios.* Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Guil. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἀρρὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἀρρὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens : „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperatore „ jam defuncto & in Deos relato loqui : huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, —— ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit : de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. De„ monax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus : inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tra„ dit" : cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat : & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. *Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκεῖνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: *ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὧν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι.* quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare *ἀδύνατον* ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam: Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus : P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalaſſenſem, Piſidrum aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commiſſi ſcriptores perſtringit, tum docet hiſtoricum alienum eſſe debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati conſulere alii lectorum, niſi quae ex veritate conſequatur — res narrare libere, perſpicue, graviter, non paucis illis ad quos ſcribentis amor, odium, metus & ſpes forte ſpectet, ſed omnibus, & poſteris praecipue. T. 2. p. 1--79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. ſe in alio opere oſtenſurum prooemia quaedam Hiſtoriarum eſſe, vulgus lectorum larentia. Niſi reſpicit alterum locum §. 52. ſeq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hiſt.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, abſentiam, exempla prodit; niſi dicas promiſſum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehenſum, ſpectare prooemia ſua aliis dialogis praefixa.

De Macrobiis Luciani ad Quintillum ſcriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promiſit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidiſſe, vel a Luciano non eſſe ſcriptum. Sed unde hi ſuppleri queant, vide ad T. III. in not. *Maji* ad p. 229.

De Mercede Conductis diſſertationem ad philoſophum *Timoclem* eſſe conſcriptam, qui *id vitae genus* amplexurus erat, obſervat Idem, nihil vero de tempore quo ſcripta ſit, hinc eliciendo, [forſan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo diſquiremus deinde.]

Apologiam vero pro Merced. Cond. ad *Sabinum* philoſophum & ipſum, atque amicum ſuum eſſe conſcriptam, qua probet ad ſe non ſpectare quae ſuperiore libro diſſeruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑστέρῳ, §. 4.) ſub Imperatore Remp. ſuſceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto conſtitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum de Morte Peregrini diſſerit: eum philoſophum Cynicum Parianum ex Chriſtianum fuiſſe, qui ſenex ſe ipſum poſt Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti ſtadiis Olympia diſtabat, conſcenſo rogo, ſpectantibus omnibus combuſſit, Epiſtola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos perveniſſe hunc libellum contendit idem *Fabr.* in not. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [ſed refutatur a *Solano* & *Geſnero*] Peregrinum a Chriſtianis rejectum fuiſſe innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comediſſet — ἰσθίων τῶν ἀποῤῥήτων. Varias hinc inde in Christum & Chriſtianos effutit blaſphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Chriſtianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangeliſtam, qui in Euangelio & Epiſtolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, ea cum doctiſſimo *Lemonio* vix crediderim perſtringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epiſtolas miſiſſe, διαθήκας ſive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec ſententia magni *Pearſonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dem de Rhet. Praec. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perſtringi, cujus Onomaſticon habemus, auctor eſt Graecus Luciani Scholiaſt. Sed vide quae adverſus hanc ſententiam diſſerit Cl. Pollucis editor *Hemſterh.* in prolegomenis p. 31. ſeq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari exiſtimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noſter l. d.

De Dea Syria, T. III. p. 451-490. haec obſervat: ſcriptus eſt hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hiſt. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice ſcripſiſſet, nonnulla (ut Indica) ſcripſit Ionice. De Dea Syria conſulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus ſyntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de area Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lu-

cia-

ciano traduntur, illuſtrat *Octav. Falconerius* in diſſ. ad numum Apameenſem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad ſeriem alphab. Gr. dialogos diſpoſuerat, fuſius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem hiſtorica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus aſſignari non poſſe) „ Timon Athenien„ ſis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponneſiaci, quod „ geſtum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Chriſt. 432. Timonem ſe ipſum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Auguſto victus regiam ſuam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis inſtar procul ab hominum conſortio victurus, teſte *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. ſeq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Ariſtophane & Platone Comicis ob miſan„ thropiam reprehenſum refert. At Pſeudo Plato philoſophus Ep. 24. inter eas quas Al„ latius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα„ το θηρία φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποῤῥῶγας.* Hunc inferorum ja„ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hiſt.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra„ phus poëta, patria Phliaſius *ἰδιοπράγμων* & ipſe, teſte Laërtio IX. 112. diſcipulus Pyr„ rhonis Sceptici, de quo ſupra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo„ ratum Ptolemaeo Hephaeſtioni L. 4. & Timonem quem in Sympoſiacis ſuis colloquen„ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas ſeorſum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Chriſtum 429. refert; ſed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur ſequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemſth.* in Ed. Luciani minore, ubi ſummis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curioſius hic inveſtigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epiſt. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortaſſis intolerabili motus prudenter egiſſe quidem viſus eſt, cum pro Philanthropo miſanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum ſententiam Luciano tribuat, nihil eſſe; jam occupavimus ſupra, ad Diſſ. *Geſneri* de illo, provocantes.

Celebratiſſimus PETR. BAYLIUS in Lex. Hiſtorico Critico, quod miror, de Luciano ſeparatim non agit; in tranſitu tamen ſuum de eo judicium profert in notis ad Tit. PERRIERS, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Eccleſiae, qui omnia ridicula falſorum Deorum expoſuere, omnino ſunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, ſe contemtum cultus Ethnici inſpirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, ſimulque bona arma Chriſtianis contra perſecutionis impetum ſubminiſtrare. Sed Lucianus, qui adeo ſubſannavit falſos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit deſcriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus deteſtatione dignus eſt; quandoquidem id non agens utili conſilio, nil aliud quaeſivit, quam ut ad deridendum nato ſuo ſatisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico ſuo ſtilo, & quia ſe aeque indifferentem, vel aeque averſum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I. Tit. APELLIS, not. p. 258. b. Anachroniſmum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accuſatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conſpiratio ſpectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis poſt Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis eſſe non potuerit. Confudiſſe igitur exiſtimat quamdam conſpirationem ſub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. BRACHMANES, obſervat Lucianum horum ſeſe cremandi intrepidum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas subito insilientis; ac velle methodum Brachmanum qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiorem, superque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo derisor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset „ inertiae, ac dixisset: *paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet:* „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At justius, ingenioše Bayli, forsan objiceres, quod eumdem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes esse fortiores; si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. Tillemontius in Hist. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba sic verto: „ Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac Lucianus, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid. T. 2. Alex. s. Pseudomant. §. 1. & 48.) Ille Lucianus & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob Linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi & Athei traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61. sive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum est] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus causas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occasionem nactus qua paupertatem effugeret (ipse nos & alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari Jesum Christum (quod forsan ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voſſ.* Hist. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

En-

Eunapius pr. p. 12. 13. adſeverat hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cujus per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philoſophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. noſtrae, ſed locum inſpicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae oſtendam] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac ſcientia inſtructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi adſciſcere volens qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri juſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoſcens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare poſſe complura jucunda quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & in primis hiſtorias quae ipſius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat ; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Boſpori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat Rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipſi ſolvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi : idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt iſtam regionem paruiſſe imperio Regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam hujus impoſtoris duceret, credens Lunam ejus eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67, hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

Biographi ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſolutam vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

Hoogstratanus vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Λιακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑσάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Addit-que denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώτεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτέλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teſte *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuiſſe *Lampridium*. Nam praevias huic *perſecutionis Chriſtianorum* κωμῳδίας memorat teſtis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod neſcio quorſum commodius retulerimus, quam ad ſcurrae celeberrimi *Philopatridem*, ſi minus *ſolam*, at ſaltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim laſciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apoſtatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [ſed non tam ſero, collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum ſcriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine menſis colligimus *Meſori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hoſtes quidem *Perſas*, & Regiam *Suſa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Cteſiphonte*. Nempe quia ſtylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Cteſiphon*. Habet ipſe *Lucianus* exempla ſimilia in Libro, *quomodo ſcribenda ſit Hiſtoria*, coaevorum ſcil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Perſarum* nomen repoſuerint. Hinc ergo belli *ſedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Hiſtoriis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari ſolebant. Idem autem cum *Arabas* hoſtibus accenſet, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi poſſit. Bellum enim deſignavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggreſſus eſt, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem ſatis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Chriſtianorum* mundi *finem* in dies exſpectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perſtrinxit in *Philopatride Lucianus*, cauſam *Perſecutioni* dediſſe veriſimillimum eſt, quae *Chriſtiani* nominis *hoſtes* pro argumento animi in *patriam* infenſi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipſo tempore Chriſtianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελείᾳ habuerit, ap. *Euſeb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non eſt certe cur hoc miremur in Principe *ſaeviſſimo*, eodemque *Aſtrologiae ominumque* ſtudioſiſſimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *ſenectutem*, ſi fuerit *ſexagenario* major. Ea certe aetate ſuum fuiſſe dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & ſeqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo poſtea: γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα Φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipſa ſunt quibus *ſuam* ipſe tum *ſenectutem* deſcripſerat. Erat certa aetas illa ἀμογέροντος, illius nimirum qui *primam* ſenectutis metam fuiſſet ingreſſus. Hoc anno *veteranis* honeſta *miſſio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excuſabantur. Ut proinde *ſera* eſſet *honorum* merces, cum alii a *capeſſendis* honoribus *excuſarentur*. Ego tamen illo anno paulo *ſeniorem* exiſtimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipſe, cum ſcriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripſit autem, ut ſuſpicor, in gratiam *Avidii Caſſii*, ut ſtudium *philoſophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum oſtenderet. Sic *Marcum Caſſius animum philoſopham* appellaverat, & *Dialogiſtam*, Vit. *Avid. Caſſ.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philoſophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honeſto & juſto*, *nec ſentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in perſona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu ſuo e corpore egredi ſolitam fabulantur *Muſcae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipſam *Hermotimi* animam. Et certe perſonam non *ſuam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, ſed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, conſilio, ut perſonam ſenis *elementarii* ſuſtineret, quod *Marco* objectum *ſcholas philoſophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

diſceſſit, ne illum videretur *dedita opera* deſignare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *ſenectutem* videretur accedere. Sed quod converſus tandem *Hermotimus pallium philoſophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo ſpectabat, ut ſimiliter *philoſophi* perſonam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat perſonam *Principis*. Sic enim perſonatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεςιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philoſophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abuſum* tantummodo *Philoſophiae* perſtringat, non veram *Philoſophiam*. Nempe quia *cauſa* ipſa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis caſtigatiſſimae *Philoſophiae*. Eodem denique ſpectare cenſeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut ſe muniret in illos qui, *Caſſii* cauſſa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, ſententiam ex illius *Hermotimo* collegiſſent. Animum certe ſibi *conſcium* ipſa illa arguit *Apologia*, quae verſatur in *univerſalibus*, nec ad *cauſae* meritum penitus examinandum deſcendit. Sic ergo illo ipſo *anno*, quo defecit *Caſſius*, Hermotimum ſcripſerit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipſo teſte, *quadrageſimum*. Itaque poſt *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae noſtrae *Chriſtianae*, cum *Tribunitiam Poteſtatem* IX^m. haberet ipſe *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. ſi *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *ſequentem* annum Cos. deſignabat *Marcus*, cum de Caſſii cauſa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Caſſius, cum, metu *Caſſii*, *Roma* accerſeretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Poteſtatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Poteſtates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Deſiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accuſ.* p. 231. Eſt autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus eſſet XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopſeud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea ſeu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egreſſus* eſſet, quae Romanorum erat *adoleſcentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{14}{17}$ aerae *noſtrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* verſus *occidentem* ſuſceperit, *rhetorices* ſtudiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Aſſyriaca*, *Candyn indutus*, *neſcius quo ſe verteret*, *Bis Accuſ.* p. 231. Conveniunt ſatis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata eſt. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum ſcriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus ſe combuſſit *Peregrinus*, de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipſum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Poſtquam evagatus fuiſſet per *Ioniam*. Bis Accuſat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{15}{17}$. Sic *tria*, quibus poſtea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient $\frac{11}{17}$ $\frac{15}{17}$ $\frac{19}{17}$ *Chriſti* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam ſcriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philoſophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempſit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* ſuae anno $\frac{15}{17}$. *Chriſti* 160. Anno autem *aetatis* ſuae $\frac{18}{17}$ *Chriſti* 163. in *Ionia* audit *Hiſtoricos* de rebus primis *Veri* auſpicio geſtis in *Armenia* adverſus *Vologeſum* recitantes: *Quom. ſcrib. ſit Hiſt.* de *peſte Niſibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progreſſa. Locum autem Ioniae quo praecipue verſatus eſt, Epheſum fuiſſe, colligimus e *Pſeudologiſta*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{19}{17}$ Chriſti 166. ſcripſit librum *Quomodo ſcribenda eſſet Hiſtoria*. Poſt συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus eſt, & *Imp.* II. III. IV. ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphaſſet p. 624. Quae *hujus anni* notae ſunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Achaja*

ja ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰφουμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδείαν τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτάλαντον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diſceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^m attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa *προτλαλιᾷ* quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem *ὑγιαίνειν*, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. *&* 501.) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιςα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν ὅτῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. *Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea *σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν* a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea *νοθεύεσθαι* veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προτλαλιᾷ periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum ; nec poſt ejus fata futurum fuiſſe ſuperſtitem , niſi Marcus Aurelius clementiſſimus principum, in quemquam Caſſianorum ſaeviri vetuiſſet.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam , uxoris Abradatae Xenophontei cognominem , Pantheam videlicet nomine , quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem eſſe cum Abradataea, lapſu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Caſſii uxorem fuiſſe conjicio , antiquis quibusdam hiſtoriarum ſcriptoribus memoratam , qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hiſce potiſſimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non eſt, & eam mulierem innuit, quae uxor eſſet Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat , eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & manſuetum inter cetera felicitatis inſtrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι , καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι , ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην , καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus eſt & manſuetus , hujus etiam boni poſſeſſione una cum aliis quae jam habet , bearetur , ut naſceretur ejus aetate mulier hujusce modi , quae cum eo matrimonio conjuncta , ejus amore flagraret.* Unde manifeſtum eſt , in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari , quae & Panthea dicta ſit , & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque hiſtoriarum ſcriptores, neque inſcriptiones ullae, neque numiſmata commemorent , Avidii Caſſii , cujus nulla hujusmodi monumenta ſuperſunt, uxorem fuiſſe prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca eſſet, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam noſtram eam concubinam fuiſſe Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philoſ. ſub finem.*) quam ille ſibi poſt Fauſtinae mortem adſcivit , procuratoris uxoris ſuae filiam, ne tot liberis novercam ſuperduceret. Ei tamen ſententiae forte favere videbuntur ſupra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & manſuetudine morum commendat ; quae dotes ut Marci Aurelii propriae ſunt , ita ab iis quae de Caſſio ſcriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis neſcit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari , a quibus communi hominum ſenſu alieniſſimi judicantur? At alia ſunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modeſtiſſimi Imperatoris , neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites , quos ſe in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidiſſe commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in ſumma rerum amplitudine moderationem ; quae ſane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta eſſet in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam ſibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora ſuperſunt commodiori occaſione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non eſt , antequam rem, ni fallor , aliis indictam de Alexandro Pſeudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata ſunt jam olim in medium a viris doctiſſimis ea numiſmata quae aetatem tulerunt , in quibus redivivus ille Paphlagonum Aeſculapius Glycon , ad eam plane formam exactus eſt , quam Lucianus in Pſeudomanti deſcripſit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta eſt in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipſa narratione hiſtoriae ex ipſo Luciano deſumta , a Collega meo conjunctiſſimo harum rerum intelligentiſſimo depictam exhibeo ; [*quam & nos hic excudi , & addi curavimus*] ut inde manifeſtum ſit , tum quanta in rebus hiſtoricis Luciano fides haberi poſſit,

****

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praestat ipsum oraculum referre.

Istri gurgitibus celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam perveniisse testetur in T. I. Dissert. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt:

Ale-

Ex Columna Antonina Bellorii. Tab. XIII.

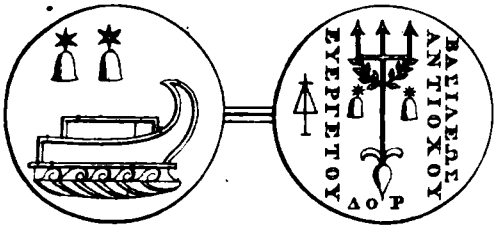

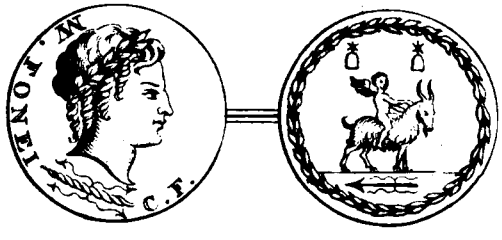

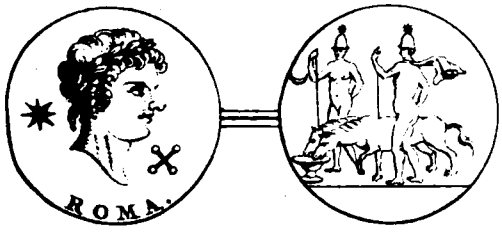

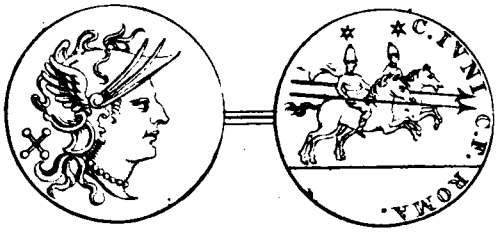

Tom. I. pag. 282.

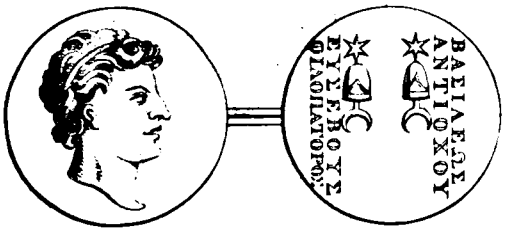

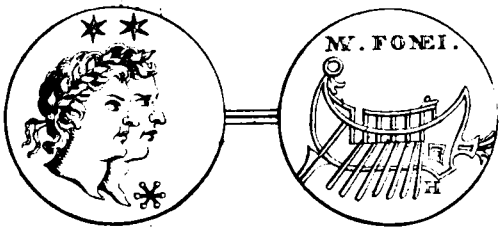

Alexander impostor, *Apollonius Thyanens.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celsus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Gesn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophista*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. seqq.) *Quintillus*, (ad quem Macrobios scripsit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Christi CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Sostratus*, ut ceteros mittam ab *Jonsio* supra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari potest, verissimum esse, quod Cl. *Hemsth.* in praef. Pollucis statuit, floruisse Lucianum sub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pseudomantis jam adlegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire est ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius jam statuere possum, vixisse Nostrum ab anno Christi CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum nostri tempore comparando. Hic si ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themistio* adserit, (vid. *Themist.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Paris. ubi invenio, multa commisisse Epicteto utrumque Antoninum) etiam serius collocandus est Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ sua aetate fuisse, & forte adhuc supersse, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc supersit*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapsum. Eundem vero libellum *adversus indoct.* scriptum esse paullo post Peregrini in rogum insilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emisse ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipse collocutus sit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, sed & aliquanto posteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigisse *Solanus* existimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat sententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante esse defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* scriberet, adeoque Lucianum eum potuisse videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum statuit; si hic senex sub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxisse potuit, ut etiam Casaub. obiter monet ad l. d. Vixisse autem Lucianum aliquamdiu post Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti discipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. s. p. 260. ubi Alexandri insidias Luciano structas contigisse anno Christi circiter CLXX. probabiliter adserit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc esset, qui patrem suum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miserrime periisse, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non solum reliquos X. annos Rutiliani, sed & plures vixisse. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuisse quadragenarium conjicit, anno Christi CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut Cl. *La Croze* adserit, & quod *Jonsius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jons.* anno Christi 165. contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* T. 2. init. Lucianus perstringat ejus belli scriptores, patet, eumdem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & pag. una superius indicavi, aliquanto serius vixisse,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe; ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent, ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando Atticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo, anne, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris ſui conſcientiam prodit, nimius tamen fuit ipſe jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odioſam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiſſet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui licet nulli ſectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti poſſunt)

Amor autem ejus in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſeque impoſtores tantum traducere, diſerte ait T. I. *Piſc.* c. 15. p. 586. & ſeqq. ac virtutis amatorem ſe profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas ejus patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſſidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo; melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. ſcribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγινόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. obſervavit. Nec adeo infenſus fuit Chriſtianis atque alii exiſtimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque ſimplicitatem eorumdem ita deſcribit, ut quae ſe falli potius ſinat, quam ut fallat; ſed eosdem praeſtigiis ac ſuperſtitionibus tamen non falli ſe ſiviſſe, ſive ſtudio, ſive caſu, ſincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impoſtor Chriſtianos etiam arcebat ſuis ſacris, veritus ne hi facilius ipſius fraudes detegerent ac riderent; ſed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Chriſtianos ibi laudarit Lucianus; ſed ejus integritas tamen adparet; at Chriſtum Sophiſtam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excuſationem Voſſii, quaſi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam ſe nihili facere religionem Chriſtianam, ſatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum ſeculorum, qui multo pejora in hanc ſcripſere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin ſic verum videmus quod Apoſtolus dixit, ſe adnuntiare Chriſtum, qui Judaeis offenſio, Graecis ſtultitia eſſet; quumque Judaeos feramus, Chriſto, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Chriſto, neque Chriſtianis male dicentem? Riſit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque ſempiternae exſpectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac ſpe freti ſponte ſe occidendos praebeant. Ut autem priorem illius ſententiam merito improbamus, ita & Chriſtianorum iſtorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non poſſumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro ſenſerit, otioſum Deum faciens, non ſatis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis oſtendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* reſpondet: *Non meum hoc eſt.* Niſi credas, eo ipſo id tacite exprobrari Jovi, quaſi velit Lucianus: non opus eſt, ut hoc a me probetur; te enim ipſum hoc melius deceret probare tuis actionibus, ſi id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuiſſe Noſtrum, ſatis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod ſpectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. ſed quam graphiarii munus fuiſſe *Tillemont.* ſtatuit; videmus ejusmodi fuiſſe, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam προεστάτης munus ſuum generaliter adnumerans diſtinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praeſumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non ſervilem ſe conditionem*

nem accepiſſe, ſed publici imperii ſe participem eſſe, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen ſe actuarii vel graphiarii partes egiſſe, qui ſub ſe habet ſcribas, ibid. indicat, dicens: *ſe eorum quae aguntur in judiciis commentarios ſcribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius ſive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus ſit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas perſonae quam ſuſtinuit, haud levi eſt indicio, vitae fuiſſe noſtrum compoſitae, laborioſae, & ad magna aptae.

Pauperem ſe tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuiſſe oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae cauſſa inſtituere licuit; ſed quum ſenectuti ingruenti melius proſpiciendum exiſtimarit, nihil mirandum, ſi mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium puſillum conſumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuiſſet, quam ut priſtinis laboribus victum parare potuiſſet.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periiſſe podagra non adfirmare auſim cum Bourdelotio; licet id non abſimile vero ſit; ſi ipſe auctor eſt tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; ſed verſibus ſaepe adeo claudicantibus, ut potius ſtatuendum ſit, eum tragica licentia & aetatis venia, ſtudio hic uſum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam eſſe nullis teſtimoniis probandam; ſed ad aetatem provectam ſupra octoginta annorum perveniſſe, ſatis eſt certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βίυ Λυκιανῦ.	De ſomnio, ſeu, vita Luciani. p. 1.
Πρὸς τ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.	Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 23
Νιγρῖνος, ἢ περὶ φιλοσόφυ ἤθυς.	Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum. 37
Δίκη φωνήεντων.	Judicium Vocalium. 82
Τίμων ἢ μισάνθρωπος.	Timon, ſive Miſanthropos. 98
Ἅλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.	Halcyon, ſive de Transformatione. 176
Προμηθεὺς ἢ Καύκασος.	Prometheus, ſive Caucaſus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως καὶ Διὸς.	Promethei & Jovis. 204
Ἔρωτος καὶ Διὸς.	Cupidinis & Jovis. 205
Διὸς καὶ Ἑρμῦ.	Jovis & Mercurii. 207
Διὸς καὶ Γανυμήδυς.	Jovis & Ganymedis. 208
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 213
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 216
Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίςυ.	Apollinis & Vulcani. 220
Ἡφαίςυ καὶ Διὸς.	Vulcani & Jovis. 224
Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμῦ.	Neptuni & Mercurii. 227
Ἑρμῦ καὶ Ἡλίυ.	Mercurii & Solis. 229
Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.	Veneris & Lunae. 231
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 233
Διὸς, Ἀσκληπιῦ καὶ Ἡρακλέυς.	Jovis, Aeſculapii & Herculis. 235
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 238
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 241
Ἥρας καὶ Λητῦς.	Junonis & Latonae. 243
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῦ.	Apollinis & Mercurii. 245
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 247
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 249
Θεῶν κρίσις.	Dearum Judicium. 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MARINI DIALOGI.

Δώριδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνου.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δώριδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ξενοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Ἀλε-

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένους καὶ Ἡρακλέους.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππου καὶ Ταντάλου.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκου, Πρωτεσιλάου, Μενελάου καὶ Πάριδος.	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππου καὶ Αἰάκου.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππου καὶ Κερβέρου.	Menippi & Cerberi.	420
Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάου.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένους καὶ Μαυσώλου.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππου καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένους, Ἀντισθένους καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππου καὶ Τειρεσίου.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωστράτου.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππου, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ Θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιοῦντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ παρασίτου, ἢ ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſiue Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſive de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Pa-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῆς διψάδων.	De Dipſadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Diſſertatio cum Heſiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, ſeu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρὶς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μέλιττα καὶ Βακχίς.	Meliſſa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κρωβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μουσάριον.	Mater & Muſarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chryſis.	299
Δορκὰς, Παννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philoſtratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Droſe.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioeſſa, Pythias & Lyſias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενὶς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronoſolon, id eſt, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno ſalutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi chariſſimo ſalutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus ſalutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno ſalutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Sympoſium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Geſn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demoſthenis Encomium.	491

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικὸς.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pſeudoſophiſta, ſeu Soloeciſta (qui tamen per incuriam Pſeudologiſtes inſcriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, ſeu, qui docetur (non eſt Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, ſive de foſſione Iſthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

LUCIANI SAMOSATENSIS
D I A L O G I.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

Περὶ τ᾽ Ἐνυπνίου, ἤτοι, Βίου Λουκιανοῦ.

1. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τ᾽ ἡλικίαν ωρόσηθον ὤν·

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λούκιος, ἢ Ὄνος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντει· (c. 55.) Περὶ ἠθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξει, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅθεν καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεῶν (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεῖς ἢ Ἀναβιῶντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀτ|ικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτῆσαι ἔστω καὶ τὸ †γλύφων, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

* Λούκιος] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φαινοίμην γλύφων. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis. M. du S.*

Περὶ τ᾽ Ἐνυπνίου.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οἷα δὴ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edi-

turus, ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτᾶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: ὡς ἐς τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίηται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem parœmias, & citationes uſurpare: quî enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλου ſolent illi Scriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλους· & ſic *Noſt. Epim.* §. 82. & *Ep.* §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. πρόσηθον.] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίστοιχος, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II. 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴ παιδίσκη πρόσηθον. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηθον κῦρος, & παῖδες πρόσηθοί τε ἐκ τῆς πομπεύουσιν ἴσης ἡλικίας, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὴ τοῖς φίλοις, ὅ, τι χὴ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείοσιν οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν χὴ πόνος πολλοῦ, χὴ χρόνος μακροῦ, χὴ δαπάνης ἐ σμικρᾶς, χὴ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, χὴ ταχείαν [a] τινα ἢ ὀπτικὴν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τὴν τέχνης· χὴ μηκέτι οἰκάδε

mus, tum pater conſilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio viſa fuit & labore multo, & longo tempore, & ſumtu non exiguo, & fortuna indigere ſplendida; reculas autem noſtras tum tenues eſſe, tum promtum quoddam ſubſidium poſtulare: ſin aliquam vilium iſtarum artium, quae manu conſtant, edidiciſſem, oprimum me quidem ipſum ſtatim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

a Τινα] Deeſt in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό μα.] Διδάσκομαί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπειν μαθησόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. M. du S.

Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: ſed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praeſertim recentiores, uſurparunt, Julian. Miſop. p. 351. A. Diogen. L. VI, 69. Baſil. Hom. πρὸς τὰς Νίνους (quamquam H. Stephano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemiſſa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accuſativum depravatus fuiſſe videatur apud Baſilium) Thom. M. in Βαναύσων quamobrem vulgatae lectioni ſua conſtat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphr. p. 20. 21. Hoeſchel. ad Chryſoſt. περὶ Ιερ. p. 500. nec tamen H. Valeſium culpo, qui, cum apud Eugr. H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, reſtituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκάλου. T. H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis ſolennibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III, 32. παῖς ὢν ἔτι πρόσηβος. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηβος ἦν. *Gloſſae*: Πρόσηβος, *proximus pubertati*: formula loquendi ex Romano Jure ſumta, quales ibi multae: L. 111. *D. de Reg. Jur.* & §. 18. *Inſtit. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo Latinas voces *Theophilus*: hinc integrandae, quod & Eruditiſſ. *Schultingium* feciſſe video, Gloſſae verb. Jur. Πρόξιμος πυθιστάτι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος ſic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὸν τῦ ἐφήβου ἡλικίαν, vel τὸν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati, Servius* etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Juriſconſulto videntur deſcripta. Πρὸς τὸν ὥρας προσάγων apud *Hippocratem* eſt Aph. S. III. Sequentibus iſta *Libanii* ſimillima ſunt T. I. p. 804. A. ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τ' ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδάρια, συνδυαλυόμενα τοῖς ἐπιλήθοις, ὧν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον. T. H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Fac. Mieyllus*, vir Doctiſſimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem ſaepiſſime fruſtratur: *& egere quodam fortunae ſplendore.* Sic de Merc. Cond. J. B.

Τύχης δ. λ.] *Ariſtot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἃ φύσεως δεῖται χὴ χορηγίας τυχηρᾶς· neque inelegante *Artemid* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρὸν τύχῃ non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes ſplendidas & lautas.* Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παυπιλᾶς ἔχει ἄπορα, χὴ βίου κομιδῇ στενός. ubi *Bergl.* Lucianeum illud, quod ſequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem noſtras.* J. Br.

8. Ταχεῖάν τινα τὴν ἐπ.] Secundam voculam omiſit *Ed. Fl.* ſola: ceterae cum *Codd. Mſſ.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὶς pleonaſmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. *Noſt.* in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Heſych. Suid.* vox eſt Peloponneſiaca: in Peloponneſo βοῦν κάμινον ἢ ἱερὰν δηλοῖ *Interpr.* Ariſtoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· ἐφῃλαι δὲ παρὰ τὸ τὰς βαύνας αὔειν, τουτέστι τὰς καμίνους κάειν· καλεῖσθαι δὲ ἀπὸ λέξεως εἰς πάντα χειροτέχνην. A. V.

Ex Etymologo ſumta in V. Βάναυσος. T. H.

11. Μικρὸν οἰκάδε] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior ſemper eliditur, quod ſemel monitum volui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum poſt tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] Τ γιγνόμενον μισθόν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *juſtam mercedem.* J. B.

i. e. μισθὸν. *A. V.* Vid. *Miſt.* c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata naſcitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione J. *Fr. Gronovius* illuſtrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *juſtam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res eſt manifeſta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in inſula Gyaro purpurariis operam addicebat, χὴ τὸ γιγνόμενον ὁπόσον τότε ἀσκοφίρων ἔτρεφε τ Δεινίαν. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.] *Qua paratam opem ferret: quae promtas praberet ſuppetias.* Ea repetit paſſim. J. B.

22. Ἑρμογ. &c. χὴ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεῖς, qui ſtatuas ſive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praeſtat. *Th. Magiſter* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος ἐ ἑρμογλυφεῖς, ὁ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magiſter*, poſſet quis impro-

mi coenatuſum (paternae menſae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem ſim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo ſecundae deliberationis initium eſt propoſitum, quae optima ſit artium, & ad ediſcendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito ſumtu parabilis, & quaeſtu commodo: alio aliam commendante, ut cujusque ſenſus aut experientia ferebat, pater ad avunculum converſus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus eſſe ſtatuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σιλος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἡ τ πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας οὖν σκέψεως δεχὴ πρώτη θη, τίς ἀρίστη τ τεχνῶν, ἡ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, ἡ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, ἡ πρόχειρον ἔχουσα τ χορηγίαν, ἡ διαρκῆ τ πόρον. Ἄλλα τοίνυν ἄλλλῳ ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τ θεῖον ἀπιδών, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἐρμογλύφος εἶναι δοκῶν, [b] ἡ λιθοξόος ὢν τοῖς μάλιστα

[b] Καὶ] Abeſt ab *F.* habuit *P.* ceteraeque *Edd.*

probare ἑρμογλύφου & ἑρμογλυφεῖν, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόου. Quid enim? an non continuo poſt priora *Luciani* ab *Thoma* noſtro producta verba ſequitur λιθοξόου; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόου in hoc brevi dialogo habet *Noſter*: iterum §. 7. ὁ, τε ἡ πάππος σε λιθοξόου ἦν, & §. 9. ἀγαθὸς πάνυ λιθοξόος γενόμενος. *J. J.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum ſit εὐδοκιμοῦσι. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud deſignant, quam *cumprimis*, *maxime*, ponunt inter duos ſimiles caſus, quorum alter eſt nominis ſubſtantivi, alter adjectivi. AElian. V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος *Lex quae maxime ſervatur.* Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι. *Alexander Pheraeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit.* Lucian. noſter in *Gallo*: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἄπιος δὲ ὢν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν δὲ ἐν τοῖς μάλιστα δυνὸς αὐτῶν. Et in *Iſide & Oſir.* p. 364. Ἔτι τὸν Λύγκεα ἐν τοῖς μάλιστα μειλάγχειον οὔσαν. *Dionyſ. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ τ Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τι & ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem ſenſu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi oſtendimus. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices ſcriptos & Edd. omnes veriſſimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariorum inſcitia, qui poſt ἐν τοῖς illud εὐδοκιμοῦ alio caſu poſitum pati non potuerunt, praeſertim quod crederent cum hoc ipſo vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci ſolent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκιμοῦσι, ἄριστος, ἀρχαῖος· ubi perſpicuum eſt intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμους ὄσιν εὐδοκιμοῦσι, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα & ἐκ πολέμου ἰσχυροῦ τῷ σώματι. ubi nulla eſt cauſa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei ſenſus eſt, *vir inter vehementiſſimos, & a longo jam tempore infeſtus plebi*: quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id eſt, *ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementiſſime plebem oderant.* Egregius *Platonis* locus ſub initium Sympoſii, quique optime, quomodo locutio ſuppleri debeat, oſtendit: Ariſtodemus Σωκράτους ἱκανῶς ἂν ἐν τοῖς μάλιστα τ τότε in Crit. p. 38. E. ἡ οὐκ ἤκουσα Ἀθηναίου σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχόμενος· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῦ ὁμολογητὴς τυγχάνω· ſimilia, ſi quis deſideret, reperiuntur apud *Dionyſ. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muſon.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Caſſium*, imitatorem veterum diligentiſſimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, ſed & verbis apponitur: *Dionyſ. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ὃν (Demoſthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμιμήσχθαι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. ἡ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα & χρήσιμος. *Noſter* in Pſeudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τέχνημα διετέλεσεν. Haec qui perenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chryſ.* p. 194. ſic eſſe corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλοσοφίαις ἐν τοῖς μάλιστα τὰς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνουσαν ἐκπαχύνειν. a quorum mente *Hadr. Junius* prorſus aberravit. Nec diſpar eſt ratio in ſimilibus aliis, quae iſtorum adverbiorum indolem imitantur: *Plato* Crit. p. 32. C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι· *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*; credat aliquis explendum eſſe, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις· ſed idem, ſi contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρεσι vel ἐνεγκοῦσι· *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δήγον in quo H. Stephanus itidem obhaeſit. Ionibus autem forma non multum diverſa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obſ. Miſc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* lege-

σα [a] εὐδόκιμος,) ὁ Δήμις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ ὑπικρατεῖν, σῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἐρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεχμαίρετο δὲ ταῖς ἐν τῷ κηρῷ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [b] ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸ κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ παιδί· ἐφ' οἷς ὠθοῦμαι τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς ταῦτα εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς οὐ βραχεῖ μαθησόμενος τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatiſſimus) fas non eſt, inquit; aliam artem primas tenere, Te praeſente: quin Tu illum ducito, me demonſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpe fore, ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate.

3. Si-

[a] Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμως. [b] ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi *Herodoto* III. c. 8. εἴδεσι δὲ Ἀράβιοι μίσις ἀνθρώπων ὁμοιοτάτοισι. c. 57. θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακείται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum eſt, πλήσιος ὅμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Attidis, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; *Herodot.* III, 68. Ὀτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter *Pauſanias*, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δοκιμος· X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτῃ ταῖς μάλιστα ὁμοίως ἔσαν ἀρχαίαν εὕρεσιν· atque ita ſcribendum judico, deleto τὸ VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ δὲ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τῶν βαρβαρικῶν &c. φοινικώτατόν ἐστι· at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. *Dion. Caſſ.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πλάμων ἐν ὀλίγοισι μύναις apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγαις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλήσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt jure merito *Hudſonus* in *Dionyſ Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionyſio* reſtituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a

praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς οὖσα δαιμονιζομένῃ & ζηλωτὴ διαύσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις ſequentibus adjunctum reddidit, *pancos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata*: ſic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas*: apud quem ſaepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδασκε] Διδάσκου *Thom. Mag.* in Διδάσκομαι· atque ita margo Ed. A. 1. Weſſelingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* ſic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari diſtinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus ſibi amicisque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὃν πόλλαν &c. Τιμοῦσιν· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὸς δεξιὸς ἦσαν. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— *verſam proles tum pandet Idumen,*
(Namque poteſt) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinſius*, & *Adr. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δεξιῶς] *Anglic.* & *Mſſ.* δεξιᾶς, minus Attice. *J. B.*

Δεξιῶς] In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς· at Vat. I. δεξιᾶς. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Ετ. Δ. VII. ὃ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἴσχοντες adde & Εικ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς ὧν ἠκούσας ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, ἴσχουσας malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque ſunt allata. *M. du S.*

Δεξιῶς] Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres: ſimiliter enim dicitur, ac φύσεως εὖ ἴσχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zoſim.* I. p. 12. verum conſpirantes in δεξιᾶς plerique *Codd.* vitii ſuſpicionem movent: quid ſi a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὸν δεξιᾶς· quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

40 Ἅμα τε ἦν ὀπτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἀρχεάς, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' ἐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι ἐ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, ἐ πρὸς [c] τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ Φαινοίμην θεούς τε γλύφων, ἐ ἀγαλματίδιά 45 [d] τινα μικρὰ καλαισκεύαζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς προῃρούμην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο ἐ σύνηθες τοῖς ἐρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ῥῆμα καθικέαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, 50 ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καλεναγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατάγη μὴ ἡ πλάξ· ὁ δὲ

c Τοὺς] Deeſt in B 2. P. d Τινα] Deeſt in F.

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσιόδῳ τοῦτο, ἐ Ἀριστοτέλης ἐν α Προβλημ. ἐ Πολιτικῶν πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. *Φύσεως ἰσόχρον τι ἐ μνημοσύνης ἐ φιλοσόφου τυχόν* neſcio quis apud *Suidam* in *Πάριον φύσεώς τι δεξιᾶς τῆς τυχαίας* vel, *φύσεως λαχὸν δεξιᾶς*, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. *Ὅμηρος φύσιος λαχὸν θαυμάζων*· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, *ὁ δὲ λαχὸν φύσιος θείας* neutrum ſane tam longe ab ἴχνος diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque *φύσις δεξιά*· *Malchus* apud *Suidam* in *Παμπρέπιος*· *Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος*· & *δεξιὸς τὴν φύσιν* in V. *Γοτθικοῦ*. *T. H.*

31. Ὑπὸ τῶν δ.] Lege *ἀπό*. *J. Br.*

Ὑπὸ τῶν δ.] Angl. *ἀπὸ*. *J. B.*

33. Ἀνέπλασεν] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. *βύλλας δὲ αὐτὰς ὡς ἐν παιδὸς ἐπιδείξει σοφοῦ, ἐ γλύφων ἀτρίως δυνάμενον*. Vid. *Gataker*. ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐπιτήδειος — ἡμ.] *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παρεδεδόμην] Praefero παραδεδόμην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Moſis tabulae legis πλακὲς λίθιναι. Locutionem καθιστάναι πλακὲς, totumque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur*. *J. Br.*

51. A. δέ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vitae Procli*. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, *πλέον ἥμισυ παντὸς*, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. *ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἥγω* &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. *τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος*· deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem.* I. fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. *ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός*. Adde & Ἡθ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, *δοκεῖ ἂν πλεῖον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή*. De *Heſiodo* ne γρὺ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. *ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ*. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. *v.* 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 590. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* Πολ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; *ἴσως οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. M. duS.*

δὲ ἀγαναχτήσας, σκυτάλην τινὰ λειμέ-
την πλησίον λαβὼν, ὑ πρᾴως, ὐδὲ προ-
τρεπτικῶς μὲν κατήρξατο, ὥς τι δάκρυά μοι τὰ
προοίμια τ τέχνης.

quae sub manu erat, capta, haud placide; neque adhortantis more me initiavit, sic ut lacrimae mihi procœmium essent artis.

Ἀποδρὰς ὧν ἐνεῦθεν ὅπι τ οἰκίαν ἀφιχ-
θῶμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, ὑ δακρύων
τὼς ὀφθαλμὼς ὑπόπλεως ὑ διηγοῦμαι τ60

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque ostendo.

59. Ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hieracles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσιόδῳ μὲ ἥμισυ τῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσιόδε vel scribendum ἐκ τῶν Ησ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγεσθαι vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ ϕ παντὸς εἶναι ϕάσκουσι· ita nimirum solent laudare τὺς ἀρχαίους, cum proverbia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quicquam κατὰ τὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium. Demostr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἰσωνίων τότε τῷ σμικρῷ πανῦ· (nondum constitui, utrum malim, ἐποίσομεν an ἐποιησάμεθα· ἐποιήσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionys. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μάρ ἔγε ϕ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τι καὶ ἔστιν. *Aristot.* Probl. S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἥμισυ μέγιστον ἥμισυ γάρ· τὸ δὲ στέμμα ἀρχή. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, sponte disertus eris,

observavit *N. Heinsius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. descripsit *Suid.* in Ἀρχὴ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auson.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac voce ejusque varia acceptione copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male σκυτάλων. *J. B.*

56. Κατήρξατο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis καθάρχομαι sensus adfruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad ϕ. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σϕάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι, inquit *Scholiastes*, ὑλοχύτας, τῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ϕθ ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ὑλῶν, ἤγουν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἷονεί τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέον τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat *Noster* Tef. c. 6. Hic idem valet quod τὰ προτέλεια &c. *Mort.* c. 14. *M. du S.*

56. Τὰ πρ. τ τ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοὶ εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Elegantter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. φιλωδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος τὸ προοίμιον δὲ τύτῳ τὸ φιλόμυθον· quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις τ τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miserae cognosce procemia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τ προσωγορίας ἐν ϕύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις τ Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη *Constantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὰ δὲ ἄκρα καὶ μεσόγαια τ μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τ ἐκ τοιύτων προοιμίων ϗ προνομίων ἀρξάμενον. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Συνεχ. ἀναλύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀνολολύζων] *Mss.* & *Angl.* ὠολύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀνολολύζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Ευ. διαλ. XI. ὀλολύζων ὥσπερ βρίϕῳ. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Παρ. c. 6. *M. du S.*

Ἀνολολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀναλύζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολύζων, pene credo) dijudicare promtum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie posuerunt: *Poll.* I, 28.

in

offensis; & incusata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (metuentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

σκυτάλῃ, ἐξ τὴς μώλωπας ἐδάκνων. ἐξ καίτηγόρων πολλήν τινα ἀμότητα, προδήλως, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι χῇ τ τέχνῃ. Ἀγαναχτησαμένης δὲ τ μητρὸς, ἐξ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἐν δάκρυσι, ἐξ ἅμα νύχθ' ὅλην ἐνοεῖν.

5. Haſtenus quidem, quae dixi, ridicula

Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, ἐξ μειρακιώδη τὰ

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, ἀναλάλαξεν, quippe

— δέμας πᾶν
Ἡ Παυὸς ὀργὰς, ἣ νιν Θεῶν μολεῖν

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, Εἶτ' ἀντίμολπον ἦμαρ ἀλολυγῇς μέγαν Κώκυσεν, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit*: quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, ἀλαλάζειν apud veteres vix reperias uſurpatum: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit *Ez. Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam propè ad λύζειν acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in Λυγμὸς, *Suid.* in Ἀναλύζουσα, Ἀνυγμὸς. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. Λύζω] ἴσον λιγῶ (vel μῦ, ut *Suid.* habet) τῷ ζ ἀλαλάζω· ἔστι δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἀλύω, τυπτόμαι, ἀδημονῶ. Δύζει, πολὺν φασὶ τραχύτητα ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχει). ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem conſignantis Εἶτα λύζει & Εἶτ' ἀλύει (nam ut λύω vice τῷ ἀλύω unquam fuerit poſitum pro ἀδημονῶ, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in Λύζω, & *Foeſio* Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praefe-rendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνοχὰς, *crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora*. Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. προς Γ'. p. 1019. B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὕμως ὑπομιμνήσκει τῷ πενθερῷ φησὶν antea mentionem fecerat δικαίων ἀδρὰς φορᾶς. Similiter τοῦτο λόγων ὁ Ἰώσηπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμῶν & δικαίων λυγμῶν τὴν φωνὴν ἀνιεὶς, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem *Mſſ.*?) ἀνακλῶν. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis maduere genae —
— *vocisque repens ſingultus apertum*
Intercepit iter:

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medias impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil adtinet: *Lucianus* etiam in Peregr. ἰδάκρυε μάλα γελοίως, & mox, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μάλα. *Heſych.* Ἀναλύζων, ἀναστενάζων nisi potius ſcripſit ἀναλύττων, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμὸς itidem pro ἀνυγμὸς reſtituendum erit ἀναλυγμὸς at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in Ἀναλύζων, ἀναβλύζων, κλαίων & Ἀναλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique ſcribe, ἀναλύζων, λύζει· neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: Ἀναβλύζω, λύζω, *ſingulto*: ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici ἀναφύσων oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπτύοντα, ὡς ἐν τῷ περὶ νούσων τῷ μικροτέρῳ καὶ ἀναφύσων ὥσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαύσαντά τι καὶ εἰς τὰς ῥῶγας ἐπίλυσθαι τὸ πτύελον· haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati, quod clarius patebit, ſi reſcribas πεπαυμένα vel πεπαυσμένα· tantillum vitium cum Foeſius in Ἀναφύσων non animadverſiſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in Κρυπτά. Egregie *Propertius* illud ἀναπτύων ὑπολύζοντα expreſſit: *Surgat & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. Λυγδὸν κλαίων eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. Δακρύσαν τὼς ὀφθαλμὼς ὑπόπλεως] Τὼς ὀφθαλμὼς aberant ab uno *Mſſ.* *J. B.*

62. Ποθὼν τινα ἀμ.] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: καὶ παν. ποθὼν τινα τῷ θεῷ τὴν ἀμ. hoc, niſi fallor, poſtulant ἴδρασι & αὐτὸν. Mox illud ἐνοεῖν ſuccedens poſt κατέδαρθον ἔτι ἐνδάκρυς mihi non probatur: ἔνοουν potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. ἀγρυπνία ἴσχυεν καὶ ἔνοουν τῶν γεγενημένων, καὶ κατέμεμφεν (adſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* ſic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ὑπνιόζων vel ὀνειροπολῶν, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὀνειροπολήσας τὴν θυρὰν, ἀνεγόμην· ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. Ἀγαναχησαμένης] Reſtitue ἀναχλησαμένης. *J. Br.*

64. Ἀγαν. δὲ τ μ.] *Thomas Mag.* in Ἠγαναχτησάμην. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

71. Φιλη-

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἔτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλητικῶν ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, σάφα εἰδυῖα, σαφῆς μηδὲν ἀπολείπουσα τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μὲν τοσοῦτον χρόνον τάδε σχήματά μοι τῶν φαινομένων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐμπεδάμενε, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουομένων ἐναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσατο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ σχεδὸν μικροῦ ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἐν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἱλκόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀνθιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ

sunt & puerilia : quae vero deinceps consequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant : ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate : quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta.

6. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se trahebant vehementer sane & valide, sic ut parum abesset, quin me discerperent illo mutuo contendendi studio : namque modo haec superior pene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar : interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me suum possidere velle : illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, squallida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὲ] Τὰ δὲ μ. τ. F. b Θεῖός &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γὰρ] Γ' οὖν F. quae pari modo saepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιλητικῶν] Φιλέκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *literatus* vel *studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit adsuetus audire docentem, & libenter eruditis sermonibus aurem praebeat. Hinc φιλητικοία, *discendi studium*. *J.C.*

72. Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.*

Θεῖός μοι &c.] Tritus usu veterum versiculus : ab eo orationem Ἀσκληπιάδης exorsus est *Aristid.* T. I. p. 73. εὐφήμως dicebant Θεῖον ὄνειρον. *Aristoph. Ran.* v. 1379. Ὡς ἂν Θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἐναργὴς] Indicium hoc est somnii divinitus missi : nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione passim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φαινόντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adscriptum : *insonans* : quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus insonare desierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vossius* : sumta sunt ex *Eustath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 51. quem Phavorinus descripsit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani somnium, seu visio convenit cum Prodici Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut utram vellet sibi comitem vitae adsumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II. citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec dissimilis est Christi Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Hesiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis sive τῦ ἐνυπνίου exordium sumptum è *Prodici* Philosophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* sed *Xenophonti* quidam adscripserunt, ut *Cic.* epist. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiast.* Homeri ad 14. Odyss. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipsum *Xenophontem.* post primum autorem alii illud ipsum tetigere, ut *Max. Tyr.* serm. 4. *Themist.* *Euphrad.* Orat. 3. *D. Basil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici.* de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Basil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M. du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter se Ἐρμογλυφικῆς & Παιδιᾶς hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, passimque Eruditi Viri notarunt, *Dausqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

callo plenis, ſuccincta veſtem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formoſa, habitu decora, atque eleganti veſtitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adeſſe. Prior autem inculta illa & virilis ſic eſt locuta:

κόμην, τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τ' ἐσθῆτα, τιτάνῳ καλαγέμασα, ὁποῖ' ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσμιος τ' ἀναβολήν. τέλος δ' ὧν ἐφιᾶσί μοι δικάζειν, ὁποτέρα βελοίμην συνεῖναι αὐτῇ. πρωτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

7. Ego, care puer, ars ſum Statuaria, quam heri coepiſti diſcere, & domeſtica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipſo nomine patrem appellabat,) lapidum erat ſculptor, & avunculi utrique magnam ſunt adepti laudem ex nobis: ſiquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abſtinere (monſtrabat alteram) & me ſectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robuſtos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

Ἐγώ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σου, εἰπεῖν τέκνον ἦν μητροπάτωρ, λιθοξόος Ἰων, καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲ καὶ φλυαρίων τούτων ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἔπειθ' δὲ καὶ σωφρονεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γενναίως, καὶ τὼς ὤμως ἕξεις καρτερούς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ οὔποτε ἄπει ὅθι τ' ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barneſ.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid ſibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, ſed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Βιαίως καὶ παρὰ φύσιν] Sic jungi ſolita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλον εἶχέ με] Sic in Epiſt. amator. *Philoſt. J. B.*

86. Τῶν ἀποτρίπτων] ἀγαθῶν. *J. Br.*

88. Τὼ χεῖρε] Sic in omnibus & *Mſſ.* & *Edit.* ſic paſſim, ut infra, τὼ χεῖρε, τὼ τέχνα, & ſimilia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλων ἀνάπλ.] Ut ſolent, quibus a ruſtico aliove gravi opere, fabriliumque inſtrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Muſis operantur, adſcribunt; divites ac potentes in Hieronis perſona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles ſint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὥστέ τις μακέλᾳ τύλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. *Dion. Chryſ.* p. 410. B. οὐ ταῖς χερσὶ τύλας ἔχουσα. *T. H.*

92. Κόσμῳ τὴν ἀναβολήν] Ut poſt paſſim, κοσμιώτερος τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὼ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.] Tollo diſtinctionem omnium Edd. καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμείτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖτον ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui ſtatuarius quidem, ſed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quaſi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἐν ἐποίουν ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γενναίως] Male verterunt: *generoſe edu-*

caberis: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciſcaris: nam delicatae dapes, quibus iſti nutriuntur, robur corporis enervant. Γενικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentiſſimum, pari ſunt propemodum poteſtate: primum ſaepe videas degeneraſſe in γενικὸς, quae tamen diſtingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Theſ. Heſych.* Γενικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως prave *Suidas* Γενικῶς. *Lucian.* Pſeudom. §. 55. *Dionyſ. Halic.* Vet. Scr. Cenſ. p. 124. v. 13. γενικὸν καὶ μεγαλοφυῆ τὸ προσόψαν ἦθος ἐν ᾠδῇ· lege, γενικῶν fruſtra eſt *Sylburg. fortaſſe γενναῖα malet aliquis pro γενικὰ*· reponendum enim & p. 175. v. 4. γενικώτερον idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόσωπος, ubi *Porto* ſuſpicanti γενναῖα *Kuſterus* adſtipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* ſi quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adverſabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* ſcribendum eſt in *Theaet.* p. 107. E. Γενικὸν λόγου τ' ἀνδρὸς· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γενικώτατον μάρτυρα, ubi *Nunnejus*, *nobiliſſimum teſtem*, quaſi unquam ea virtus eſſet in γενικοῖς. Porro Atticorum eſt θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophiſtarum peregrinationibus vide *Creſoll.* A. G. X, 87. ſed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philoſophis erraticis loquitur. *M. du S.*

τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· [a] οὐδὲ ὑπὸ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis; nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐ-τελὲς, μηδὲ τὸ ἐσθῆτι τὸ πιναρὸν· ἀπὸ γὰρ τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

a Οὐδὲ]. Οὔδὲ P. οἱ δὲ margo. *A.* 1 *W.* b Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς *F.*

Ἄπει] Attico more pro ἀπαλλάσσῃ quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄπεισιν & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. σὺν τοῖς ἄφρασι αὐτὸν, οὐδὲ ἄπειμι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) σὲ ἐπ' ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem præ se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι passim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus voculis, quasi eas jam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ΕΡΓΑΣΑΙΟ, τῷ μὲ τίχνῃ ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες, sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J. C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οὐδὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in pauciss imis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν. & Φιλοψ. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζωσι. *M. du S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λῆροι sunt & φλύαροι) cuncti te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male hanc vocem alibi interpretatus sum. *J. B.*

Ibid. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero σχήματος, *vestis ornatus:* nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* *J. C.*

Tū

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habeare? I

ἔδειξε Δία, καὶ Πολύκλειτος Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν ὅτοι μὴ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς οὐχὶ καὶ ὁ κλεινὸς αὐτὸς καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

Τῷ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo *J. Clerico*: quemadmodum jungitur hic τῷ ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν, eodem modo paulo ante χῆμα & ἀσκοῦλα· tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτώνιον πιναρὸν καὶ χῆμα δουλοπρεπὲς quod quid aliud est quam τῷ χήματος τὸ εὐτελές; contra χῆμα εὐχρηστὸς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. *Diogen. L.* V, 86. ἐστὶ δὲ ἐσθῆτι τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. *Interpr. tumentique fuit corpore:* ut apud *Aelian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ χῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita*: quocirca non Ποντικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud *Diogenem*, opinionem nostram firmat: πρᾷός τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σεμνός. junguntur saepe χῆμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Aristoph.* Vesp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T. H.*

Ibid. Τὸ εὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cætera hujus concionatricis habes in Piscat. *J. B.*

12. Φειδίας ἔδειξε Δία] Olympicum, ut patet postea, & apud Jul. Imper. in epist. *J. B.*

13. Ἔδειξε Δία] Vidi, qui daret: *fecit Jovem:* adlato pari verborum ἀποδεικνύναι & ἀποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantam simulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipsum mortalibus ostendisse videretur.* Δεικνύναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. *Noster* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς διῳκίσατο κατὰ τὴν Παγκάστου. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τὰς ἄτιμας ἐναργῶς καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς τὰ πάντα προσποιούσας vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. Ἁπλᾶ (l. ἅπλασεν) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur τῦ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὁμμάτων ἤθελε φανῆναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰάκαβος ἰατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Jovem velut praesentem intuens motus animo est:* in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur, adeo majestas operis Deum aequavit.* Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεμιμημένον. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνον ἰδὼν, ἢ μόνῳ δείξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. Λ. 612. Phidiam καλλικλεῖσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τὸν ἑαυτῦ τέχνης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λευκώλενον &c. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T. H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici statuam, quae inter VII. orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* Συγγ. c. 27. Υπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. τὸν μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησι Πολιάδα οὐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καλασκεύασαι Φειδίαν, φασί που σαφῶς. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuscul. I. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J. B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mss. ἐθαυμάσθη. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τῶν θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tusc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἔρ. c. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ϗ τ πατέρα ἀποδείξεις, εὐ-
βλεπλον δὲ ἀποφανεῖς ϗ τ πατρίδα. ταῦτα
καὶ ἔτι τούτων πλείονα ἀφαπταίουσα, καὶ
βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη,
μάλα δὴ σπουδῇ σωείρουσα, καὶ πείθειν με
πειρωμένη· ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ
πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τ μνήμλν διέφυγεν. ἐπεὶ
δ' ὧν ἐπαύσαλο, ἄρχεῖ ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ego vero, fili, Eruditio ſum, jam tibi familiaris & nota, etſi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque inſuper reddes illuſtrem. Iſta, atque iſtis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit ſtatuaria, perquam ſane ſedulo compoſita, ut quae mihi perſuadere conaretur: ſed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Poſtquam igitur deſiit, inſit altera hunc fere in modum:

Εγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδία εἰμὶ ἤδη
συήθης σοὶ, ϗ γνωρίμη, εἰ ϗ μηδέπω εἰς
τέλ⊙ μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν ὧν τὰ

9. Ego, fili, Eruditio ſum, jam tibi familiaris & nota, etſi necdum ad finem usque me pertentaveris.

a Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μνήμλν διέφυγεν] * Ὁ τὰ χήματα τ φαύστων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, ϗ τὴν φωνὴν ὕαυλον, ἆρα τὴν ἔννοιαν τ ἐμπεσόντα οὕτω ταχέως ἐξέμοξλαπας; παιγνὸν τοῦτο. V.

* Ὁ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. M. du S.
† Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice ſunt deſcripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendiſſe mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi cauſa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetuſtis Scholiis inſe-

20. Πλείονα ἀφαπταίουσα] Hunc locum imitatus eſt Julian. Imp. ὑ προσπταίων, ὑ διστολογῶν, ὐκ ἰφις ἀμένος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀπρῶσαι σὺν χρόνῳ. J. B.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adſcripſit Pater Mſſ. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etſi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo diſtinctio ſic, ϗ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque ſermonis parte barbarizans. Nihil eſt pleraque dicere. J. G.

21. Πάμπολλα] Angl. & Mſſ. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum eſt: atque ipſa hac dictione paſſim utitur. J. B.

Πάντοθεν] Sic praeter Mſ. Bourdelotii & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. M. du S.

Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta, exemplisque pluribus adfirmari: ſed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum conſentit: πάντοθεν in Nigr. §. 19. 31. &c. T. H.

27. Εἰς τέλ⊙] Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. J. B.

Εἰς τέλ⊙] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. ſic ἀφ' τέλους. *Euripid.* Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες ἀφ' τέλους ἴσα εὐτυχεῖς. M. du S.

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato ſpiritu & accentu legerim αὕτη. id namque διαλλακτήριον. *Etenim quanta ſis conſecuturus bona, ſtatuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφικὴ) *ante me expoſuit.* Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν τῆσ⊙ αὕτη ἀνάμνητός ἐσ⊙ vulgo αὐτὴ legitur, quod quum *ipſa* notet, non convenit iſti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum eſt. Recte autem id obſervatum in Contempl. §. 13. Τάμειρις ἀκείνη ἐσί ϗ τὴν κεφαλὴν γε λιθοτμηθεῖσα τῷ Κύρου αὕτη, ὡς ἀσκὸν ἰμβαλεῖ πλήρη αἵματ⊙. & in Reviviſc. §. 16. Τίνες δ' εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲ ἡ ἀνδράδος αὕτη, σωφροσύνη ϑ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ ϑ αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς ϵ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) καθελκόμθν ὧ μάλα ϵ αὐτή· ſed ſcribendum αὕτη· quod perſpicuum eſt. Pro αὕτη apud AEſchylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἥδε· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxiſſet, ait Κράτ⊙, Καὶ τόδε [ἀλύειν] νῶν πάρεσον ἀσφαλῶς. J. J.

Αὕτη] *Fenſius* pro vulgato αὐτή. Et in hac quidem voce, ut recte obſervat, ſæpiſſime peccatur. M. du S.

31. Τῷ σώματι πονῶν] Salluſtiana phraſi, inquit J. Fr. Gronovius Obſ. II, 7. p. 260. *opifices agreſtesque omnes, quorum res fidesque in manibus ſitae erant.* Hunc *Luciani* locum deſcripſit totum & interpretatus eſt *Herald.* An. in Salmaſii Obſ. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνάμλν obiter illuſtrat. T. H.

34. Τὴν πρόοδον] Alii Codices, τὸν πρόοδον. J. Br.

Τὴν πρόοδον] Ἑστημὶς τὸν πρόοδον legit *Micyllus*, non πρόοδον. G. C.

Ἑστημὶς] Ita ſcriptum typorum errore pro ὑστελὴς· repetendum tamen fuit, ut pateret inconſiderata *Bourdelotii* feſtinatio. T. H.

Τὴν πρόοδον] Sic recte in omnibus & Mſſ. & impreſſis.

bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ ποιῇ λιθοξόον γενόμενον, αὐτὴ προείρηκεν· εἰδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι ποιῶν, καὶ τούτῳ τ' ἄπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένον, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τ' γνώμην, εὐτελὴς δὲ τ' [c] πρόσοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμον, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τ' ὄχλου τοῦ πολλοῦ δῆμον εἶς, ἀεὶ τ' πρὸ χοίλα ὑποπτήσσων, καὶ τ' λέγων δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν,

b Ἀγυιῆ] Ἀγυιῆ *J.* c Πρόσοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις ὁ τῇ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ὁ ταῖς δίκαις. *V.*

39. Λαγὼ βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ δειλίας αἰνίττεται. Φιλόστρ. δ. βίου Ἀπολλων. *C. G.*

Παροιμία ἐπὶ τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγώς. *Vorst.*

rere, in Adnotationibus contextui Lucianeo subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jussissem. *Philostrati* lo-

cum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *T. H.*

pessis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἵστημι τὴν πρόσοδον. *J. B.*

Τὴν πρόσοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόσοδον] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγεννῆ λαμβάνων, & εὐτελὴς τὴν πρόσοδον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret*: utrumque non optime: ἐπιδικάσιμον optime, me judice, *J. Fr. Gronovius*, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adversatur Thes. T. I. p. 1013. scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμον] Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* *J. G.*

37. Ἐκ τῶν π. δ. εἷς] *Unus e vulgi faece.* *J. Br.*

39. Λαγὼ β. ζ.] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *J. Br.*

Λαγὼ βίον ζῶν] Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων & ἀεὶ πληγησόμενος προσδοκῶν. Parœm. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν σωτικοῖς φόβοις καθεύδοντες καὶ ἀνυποδιάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν διλότερος. de quo *Lucianus* Pisc. & saepe alibi. *D. Anast.* in Epist. de hujus animalis metu. *Arist.* c. 1. lib. 1. hist. anim. & in Physiogn. *Varr. Horat. Oppian. Ælian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter Q. *Cornificius* poëta apud Euseb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo est, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὀρνίθου, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Auson.*

At lepus, In me omnis terra pelagique ruina est,
Forsitan & cœli, si canis astra tenet. *J. B.*

Λαγὼ βίον ζῶν] *Demosth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼ βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων & ἀεὶ πληγησόμενος προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼ β. ζῶν] *Demosthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τῆς Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲ ἀπολογούμενον, τὰ δ' ὑπεκτίσεσθαι λαγὼ βίον ζῆν, ἀεὶ τρόμους καὶ τι πεύσεσθαι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καθαφρονοῦντα μὲ τ' πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δ' βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τῷ κρείττονι ἑρμαιον ἂν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαραδριοῦ τίνα βίον ἀμφίζῃς. *Plat.* in *Gorg.* λάρου βίον ζῆν *AElian.* Ep. 18. sic σκώληκος βίον. Adde *Pallad.* de V. *Joh. Chrysost.* p. 216. *T. H.*

ζῶν, καὶ ᾧ κρείττονι ἔρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, ἢ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσουσι, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τὴν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοὶ ὅμοιος γενέσθαι οἷος ἂν ἦς, βάναυσος, ᾧ χειρώναξ, ᾧ ἀπορώτατος νομισθήσῃ.

Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῆς [a] ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλλωπίσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καλλιρίᾳ, τῷ τε τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ

tam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri

a Ἀπαγγέλλουσα] Ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ P. Margo *A. 1 W.*

40. Ἕρμαιον] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν εὐτυχῶς ἐδοὺς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατατίθενται. *V.* Ἢ ἀπὸ τοῦ εὑρεῖν λεγομένου, οἱονεὶ Ἑρμῆς, ἐπὶ τῶν εὑρισκόντων τι εἰκῆ, οἱονεὶ τὸ εὕρημα. *Vorst.*

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. *T. H.*

40. Ἕρμαιον] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A. V. Phaedr.* F. 87. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι ὅτι] Eleganter haec *Plutarch.* in Pericle statim ab initio. *J. B.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅς, τις εἰ νεῶν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὅμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἦσαι, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Noster* in Herodoto c. 2. ἤδη ἂν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τῶν Ἡροδότου ὑπομνημάτων. In Demonacte c. 10. καὶ ἀφ' οὗτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπείδη, καὶ ἦκεν ἔχων ἐς τὰ κεραυνὸν, ἀπεφλέγη ὁ ἔρως καὶ ἡ Σεμέλη διεφθείρετο ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διεφθείρητο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐρυάγυιον πτολίεθρον debuit ἔξω. *J. J.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅτις] Consentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. οὐδεὶς εὐφυὴς νέος ἢ τὸ σῶμα θεασάμενος Διὸς γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἡσθεὶς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. *T. H.*

45. Οἷος ἂν ἦς] *Summus quantumvis voles statuarius.* *J. Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Plauto* in Aul. III, 5. v. 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειρώναξ] Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ διατρίζων. Aliter Hesych. *J. B.*

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ. *J. Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mss. & Angl. ἀπαγγελῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. *J. B.*

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexisse, quando verterunt: *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare *partem praecipuam*, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hoc loci ab Auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *H. V.*

Ὅπερ σοι κυριώτατόν] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

acri denique praestantissimarum rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quicquam, nec quod nunc fieri expedit: quin & futura prospicies mecum; & in universum quicquid est rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

πρὸς τὰ σεμνόταλα ὁρμῇ. ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τότε θεῖα, τότε ἀνθρώπινα, σὺν εἰς μακρὰν σε διδάξομαι.

LI. Tum qui nunc pauper audis, & istius, cujus nomen vix constat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῶν δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι καὶ ἀγαπῆς ἕνεκα τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπιφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ γένους καὶ πλούτῳ προὐχόντων ἐπιβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα ἣν σεαυτῆς· τάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἂν τις ἐπορθμῆς,

corsturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σῶ κυριώταλον Platonica loquendi formula: hujus enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώταλον ἐκ ἐγγυμνασιώταλον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχήν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noster* in περὶ Ψ ἐπὶ Μ. Σ. §. 19. τὸ κυριώταλον τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτοῦ. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβείᾳ ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T. H.*

57. Ἀκήρατος κόσμος] Sic passim alibi: sic *Julian.* in Epist. dixit ἀκήρατον χρυσὸν *defaecatum*, ἀκηράτων, ἀκήρατον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνόν. *J. B.*

58. Γενέσθαι δέον] Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28. τοῦ N. τὸ δέον θαυμάσεται ἄν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν. *Demosthenes* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δέοντα πρᾶξαι. *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ θεῖα πρ.] Nihil est in sensu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum prospicies*: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura solerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιδὼν ὃ τὸ δέον ἔτι οὐ ἀφανὲς ὂν δυνάστου apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφιστάντων τῶν τὰ θεῖα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ θεῖα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ

τε ὄντα & τὰ ἐσόμενα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάντ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσσα τι ἔσται ὀπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἴσισθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen.* L. I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eritque fuitque Estque patet: Ovid.* Met. I. & Musis ab *Hesiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themistocle *Thucyd.* I. c. 138. τῶν μελλόντων ἐπιπλεῖστον τῇ γνησιοφρόνῳ ἄριστος εἰκαστής· mox: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον οὐ τοῦ ἀφανεῖ ἔτι προσόψει μάλιστα· quod *Arrianus*, quum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eodem propius ad *Lucianum Aristides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τοῦ μὲ εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψεύδῆναι, ἀλλ' ἀμείνων τῶν μαντίων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἐνέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* scripturae patrocinium petat. *T. H.*

63. Ὁ τῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis sortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλεύσ. τι] Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμενός ἔστι, quod sententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevisti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus*. Ὁ τῦ δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμοῦν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι· ὑπὲρ τῦ Πτ. §. 16. quod si scriptum foret οὐ τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo post: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T. H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. *Oct. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. *T. H.*

μῆς, οὐδ' ὅπῃ τὴ ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι θεσπίσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστον τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris; ne in extera quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, ἢ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· καὶ πού τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντές σου τὴν δύναμιν καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τὸ δυνάμενον,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis poten-

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil. Def. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J.Br.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. I. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G.C.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens; apud quem ideo legendum est IV, 31. αἱ καταλαμβάνουσαι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις κίνδυνος τελικοῦτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν· *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ· *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· *Galen.* περὶ τῆ Προγ. αὕτη μὲν ἦν κοινὴ τῶν τυχόντων ἁπάντων δυστυχία καταλήψεσθαι τὸν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

80. Κεκχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. *J.B.*

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. Θαυμάζονταί σε τὸ δυνάμενον. Impressa lectione alibi saepe utitur. *J.B.*

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari τῷ ἀπὸ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τοῖς παιδωμφάλοις] Παιπαιδυμφάλοις, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th.M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὁρᾶ μοι βίον, πάντως μὲ ὅτα φιλοπατρότερον ῥήτορος γεγονότα ἢ πάντως εὐκλεέστερον. *G.C.*

Ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J.Br.*

Τινὸς υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιός, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ἐκ δὲ Λιχόης ὁ Ῥήτωρ ὑβρίζει περὶ τῆς μητρός,

tentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

τὴν πατέρα τὴν εὐποτμίας. ὁ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι παρασκευάσω. καὶ γὰρ ἢν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὐκέτι παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὴν Δημοσθένην ἐκείνου, τίνα δὲ υἱὸν ἔντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης

α Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. 1. W. P. ὃς J. V. 2. β Ὅμως] Ὅπως P. J.

τρὸς, ὡς ἐκ Γύλωνός τινος ἐπ' αἰτίᾳ προδοσίας φυγόντος ἐς Βόσπορον ἐγεγόνει, ἐκ βαρβάρου γυναικὸς, ἐκ ἔχομεν εἰπεῖν οὐκ ἀληθῶς ἁπλοῦν, εἴτε βλασφημῶν εἴτε κατασυκοφαντῶν. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τύνος υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, I. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχίνου] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitæ *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θιάσους μετὰ τυμπάνου τελούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. AEschini imperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p. 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidicinae servae erant aut libertae, & plerœque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demostheni parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Westenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρίας is τελίστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τὸν δὲ ἐς Φίλιππον ὁρώντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τὸν A. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως· frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ δὲ τυμπανιστρίας Αἰσχίνης· quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τελίστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Διὰ ἐμὲ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν καὶ παιδίαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servisse & sculpsisse lapides dicitur. Adserunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. F. *Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάθετο λιθοξοΐαν τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμωνυμίᾳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόος diffe-

ὢ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκας ὅ κρεῖττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἠτομόλησεν ἐμὲ, ἀκούεις ὡς ὑπ' ἀνθρώπων ἄδεται;

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους ὢ τοιούτους ἄνδρας, ὢ πράξεις λαμπρὰς, ὢ λόγους σεμνοὺς, ὢ σχῆμα εὐπρεπὲς, ὢ τιμὴν, ὢ δόξαν, ὢ ἔπαινον, ὢ προεδρίας, ὢ δύναμιν, ὢ ἀξίας, ὢ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδαιμεῖν, ὢ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε ποικίλον ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, ὢ μοχλία, ὢ γλυφεῖα, ὢ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, ὢ χαμαίζηλος, ὢ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα ὢ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀνακύφων A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. b Ἐλεύθερον] Ἐλεύθερων C. F. & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienſibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων ἐκ ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν ἀπεφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδημίους τοὺς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ὡς πάντες ξύλου Ἑρμῆν ἐγώσας, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Nostter*, quando pro λιθοξόον ponit λίθων ἐργάτην ἐξωπλισμένον. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχισὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπέπεμψαν, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθουργὸς, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λιθοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, dicturque Socrates ἐργάσεσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὸν λιθολόμιον, &, πατρὸς τέχνῃ χρῆσθαι τῇ λιθοπικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρᾶς IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot. Hh. N.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄμεινον ἦσαν τὸν λιθουργικὸν. *Moeris* adnotat Λιθουργὸς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας ἐ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τ' Σαρδιανικάλου δῆτα; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖον, λιθοξόος rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laërtius* in Socrate; Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophroniscum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀνακύφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *Fl.* & *J.* ἀνακύφων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complosis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo,

Οὐρυθμός τε καὶ κόσμου ἔσῃ, ἥκιστα σωφρονιστικὸς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ὑπ' ὀλιγωρίας ἐγὼ τὸ τέλος τοῦ λόγου, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαλικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς οὐδὲν ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας [d] ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ ἡ Νιόβη ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ τοῦ δόξαι ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε· θαυμαστοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, ἡ δὲ ἡ δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς ἡ δίκη ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅπῃ-

A. 1. W. c Ἀπολιφθεῖσα] Ἀπολειφθεῖσα in quibusdam *Edd.* d Ἐνέπριε] Συνέπριε margo *A. 1. W.*

Ἀνακύπτων] Ἀνακῆψαι ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas quum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant τακτικὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀνανεύειν *Dioni Chrys.* Or. IV. p. 71. *Isidor. Pelus.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενεύκοσι εἰς τὸ ὕφος, ut modo dixit *Noster*, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν ὥσπερτρέπουσι κάτω νενευκυίας, ὅπως μὴ ἀρσιοῦσι ἐξαδωνιῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noster* in περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. θητεύσεις κάτω νενευκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T.H.*

8. Τὰ μὲ ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν τοὺς λιθίνους μὲν ἕρμας καλοκαγαθίαν ὁμοίους, τοῦ δὲ λίθου προτοῦ, ὡς ὁμοιότατον ἔσεσθαι αὐτῶν δι' ἀμαλίαν, ὡς μὴ ὁμοίους τοῦ λίθου φαίνοιτο. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὁμοῖος μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδριὰς ὅτι μάλιστα ὁμοιότατον τετυπώσθω, προσκαθιζήτω, ὅπως ὃ αὐτοὶ μὴ ὁμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριᾶσιν ἀποτελεσθῆτε, ἢ φροντίζητε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίψατο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεῖος σου ὀλίγας &c. *T.H.*

19. Ἀπολιφθεῖσα] *Fl.* & *J.* Ἀπολειφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέπριε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέπριε priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Ἐμπρίσαιμι & Καθατεινας ἐρῶ· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύζειν τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμβρύζειν. Διαπρίειν alibi *Noster* habet & πρίειν τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T.H.*

23. Θαυμαστοποιοὶ γὰρ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ τ'] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abest, ut damnem: *Noster* de Sacrif. §. 8. φέρε ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δή, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δή, ἴθι δή, δεῦρο δή fere perpetuum ab *Aristophane*, *Luciano*, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae scientissimum, ut in *Dionysio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἔστιν ἤδη rectius putaret ἔστιν δή. Vid. *Thom.*

ἐπίβηθι τούτου· ὀχήμαλος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀχολωθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἡλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιάχει· ἀρθεὶς δὲ ὡς ὕψου ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἀκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἀκέτι

inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras: Simul autem adscendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, & faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendissem, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑπάπτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. J. c Ὑφηνιάχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν] Ἐπεσκόπουν

Thom. in Φάε. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνήρχετο, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ ἐ.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praestantia & Usu Numismatum* opere p. 272. Ed. postremae; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mss. & Angl. εἴδῃς toleranda lectio, aliter tamen ceterae editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἀ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τῆ ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρι πόλεις. Mss. πρὸς ἑσπερίας. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέρων πόλεις] Ex iis, quae apponit *Bourdelotius* non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰς ἑσπερίας πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέρων] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Hesych* Ἑσπέρια, δύσεις μέρη· quod *Berkelius* observavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέρων. Neque tamen nulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, fationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epist. Hipp. II. Hippocrates Ἀφοσπείρων παιδαγώγειν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆ Δήμητρος σπέρματα, τὰ τῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis constitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor. Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπότριπτος γεωργὸς, πᾶσαν χώραν ἐπέβαλε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀπηκόοις ἐσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III. 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poetae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. *Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie sanavit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, πεζοῦς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obs. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poeticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notissimi: nec *Philostratus* sprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τὴ φήμης πορευόμενος δήσει τὰς ἄκρας. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum est, quum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἅρματι σὺ Χαρίτων φορηθείς. Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρων τινὸς] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram spargens:* nota est omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδεδυκότα] σὺν ἴτι τὴν ἐδῆτα ἱματίων ἐνδεδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυκός. *T. H.*

45. Κατα-

terum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque opperientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum ſcilicet, nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad

τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιππάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καλαλαβοῦσα ὃν ἡ πατέρα ἑστῶτα καὶ προσμένουσα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, κἀμέ, οἵῳ ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῷ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβεβουλεύσαιτο. ταῦτα μέμνημαι ἰδών, ἀντίπαις ὅτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τὴν πληγῶν φόβον.

Μέλαξις δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐσπέριον *f.* margo *A.* 1. *W.* ὁ Ἐσπέρας] Τὰς ἑσπέρι A. P. τὰς ἑσπερίας B. *f.* *f* Ἐβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαιτο.

45. Καλαλαβοῦσα ὃ ἡ πατέρα] Alia lectio in Mſſ. καλαβαλοῦσα καὶ τὸν ἐκείνου ἑστῶτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *J. B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fuſius in Ἀλιξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι καὶ] Lege: καί τοι καὶ. atque ita video poſſiſſe *Jac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαιτο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. *T. H.*

48. Ἐβουλεύσαιτο] In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J. B.*

53. Δικανικὸν] Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum ſomnium vocavit, quod hyeme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. *G. C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Eraſm. in Chil. *A. V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἢ Κ. ὅτι ſcribi jubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex: nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hybernum ſomnium: nam longiſſimae ſunt noctes. Polyb. Vergilius Cognatum* ſecutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum*. & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur *hyemis dicanicum* vocaverit, *ſomnium abſurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa cauſidici deblaterare ſolent. Parum diſtat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐμοῦ ὃ ἐμοὶ φορτικὸν μέν, καὶ δικανικόν, ἀλλ' οὖν δή. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* ſaepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T. H.*

55. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut ſolet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipſo *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G. C.*

Τριέσπερος] Haec ait per alluſionem ad *Lycophronem* in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἳ αἳ τάλαινα θηλαμὼν κακαυμόνι Καὶ πρόσθε μὲ πτύσσουσιν ἀλαμπηφόροις Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. *J. P.*

Τριέσπερος] Agnoſces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ἂν ἡδέως εἶπε εἶδον τὸ ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ε'. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Doſiadae* II. *Lycophronis* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurſ. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. τὴν Βουβάσιν παρήσομεν αὐτοῖς ἐν τῷ Τριέσπερον τὸν καὶ γενόμενον ὕστερον ἐν γυναῖκα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Chriſtianus neſcio quis apud *Suid.* in Ἰωὴ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον ἐν τῇ Ἀδμήτου Ἄλκηστιν, ἀλλ' ὁ Καλλίνικός τις καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελοῦντάσασθαι ἡγεῖτο· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ὁ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In hiſtoria Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118. verſibus elegantiſſimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ ἀγαθέ. εἶδέ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν τοῖς διηγήμασι τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν ἧττον ὄψιν, εἶδέ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. ϛ. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Munckar.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸ γὰρ Διὰ μισογόμῳ τὸν Ἀλκμήνῃ τριπλασίων τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τοῦ πλήθει τῶν πρὸς τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἡμερῶν, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοκρεπῶς apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἕωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Ἑῶλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, ἀνάβ. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λῆρῆσαι respicit aut ἕωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nuga sunt puriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λῆρῆσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. εἶδέ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, εἶδέ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἰ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἐδόκει. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occalionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: εἶδέ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γιγνομένης σκηπτος πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν δ. ὑ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interseram, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἐδόκει αὐτῷ βροντὴς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἑω-

rus de industria persequebatur, idque in bello & desperatione rerum, urgente hoste; sed sane & utile quiddam habebat ista narratio.

διεξῄει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, ἐφεστώτων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

18. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis ejus rei causa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, seque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fabula, neque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet considerando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, angustiis; itemque qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem nemine sculptorum obscurior.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἐπιῤῥωσθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκολακεῖ F. adscriptum ἐθελοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθελοκακεῖ] MSS. & Basil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. male. *J. B.*
Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. *T. H.*
76. Ἑαυτοῦ] Scripsi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci sermonis norma respuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτην *Simplic.* in *Epictet.* p. 283. παράδειγμα προστήσασθαι *Noster* habet in Πρ. ἢ Κ. *T. H.*

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1. PRometheum igitur me esse ais? si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse fateor: neque luti figulus dici recuso: tametsi lutum mihi vilius sit, quale ex triviis colligitur, cœnum prope-

1. ΟΥκοῦν Προμηθέα με εἶναι φής; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις παρὰ

a Βόρβορός] Ita recte *J. V.* 2. *P. S. A.* βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adscripta margini *A. W.*

ΠΡΟΣ] Post annum *Luciani* quadragesimum scripta est hæc oratio, qua fautores quosdam suos solam in ejus scriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti ætatisque forte est Zeuxis. Post Dialogos scriptus A. 2. *M. du S.*

1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euseb.* *J. B.*

6. Βάρβαρός τις παραμικρόν] Legendum βόρβορός τις. *Erasm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* *J. Br.*

Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuisse βάρβαρος,

ϖδὲ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὰς λόγους ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνους ὄντας, ἢ σοφώτατον τῶν Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον ἢ Ἀτλικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τεθμόν; τίς [c] δ' ἡ ϖδιττὴ σοφία καὶ ϖρομήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανὸν, εἰ μὴ ϖάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆς Καυκάσου. καίτοι ϖόσῳ δικαιότεροι ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ϖοιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα δὲ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

[a] Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. [b] Ἐπιφημίζεις] Ἐπιδιφημίζεις P. [c] Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ἀτλικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀτλικὸν με ἐπαινῶν εἶπας ἢ Σύρον καὶ οὐ Σαμοσάτεα. μυκτηρισμὸν δὲ ἂν ἐγγύτιον, οὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium εἰρώνων. M. du S.

ρᾳ, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. J. B.

Βόρβορον] Sic *Plato* de *Rep.* VII. Ed. Lugd. p. 488. B. καὶ τῷ ὄντι οὐ βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάραθρον legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [÷—] sit adscripta. M. du S.

Βόρβορον] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κεραμέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορον & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. T. H.

9. Ἐπιφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. J. B.

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ . . . . πάνυ ὅσα τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζοντα, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα ποιητὰ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν Θεῶν τὶ. optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπιδιφημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπιδιφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπιδιφήμισαν tu lege: ἐπιφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & sæpius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κίλικές τε & Μιτάνειρα & Τριπτόλεμος ἐπιφημίζουσι· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. ὡς τὰ πράττοις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. T. H.

10. Εἰρωνείαν & μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἶπτι εἴρωνες οἱ τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀτλικὴν ἀμιμότητα τῶν σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse sæpiss. sic χλεύασμὸς, ἁλισμὸς, ἰωπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* J. B.

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες οἱ τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] *nasum: ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere.* J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

ra atque animata vobis opera ſunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus eſt. Quod ipſum a Prometheo profectum videri poſſit, niſi quod hoc diſcriminis ineſt, quod ex luto vos non fingitis, ſed aurea vobis pleriſque figmenta ſunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, ſimulachra tantum quædam ſpectanda exhibemus. Et in ſumma, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina verſatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus ſimilis ineſt, neque animæ ſignificatio ulla, ſed delectatio quæ-

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. ϗ νὴ Δία, ϗ τὸ θερμὸν αὐτοῦ ἐστὶ πῦρον. ϗ τοῦτο ὃν τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ὃν πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, ϗ στὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. ϗ τὸ μὲν ὅλον, ὃν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ αὕτη τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλ-

[d] Εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Εἰ μὲ διαλλάττοιτε O. εἰ μὲ διαλλάττοιτε. M.

bom. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀτικῶν] Omnium enim Graecorum dicaciſſimi & facetiſſimi habiti ſunt Attici. *J.Br.*

15. Τῷ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J.Br.*

18. Τὺς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J.Br.*

Ibid. Ζῶντα ἂν] Haud dubie ἐμψυκότερον MS. Wittiana Ζῶά γ' ἂν &c. *J.F.*

Ibid. Ἔμψυχα] Vide omnino Leoſthenis de Demoſthene dictum, a *Noſtro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde deſumtum hoc credo. *M.du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.] In verſione Lat. hoc modo: *Niſi ſi ſic dirimatis, vos ex luto non fingere, ſed aurea pleriſque veſtris figmenta eſſe.* Tu potius ſic redde: *Niſi in eo tantum differretis* (a Prometheo ſc.) *quod non ex luto fingitis, ſed quod aurea veſtrum pleriſque ſunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ κἀκεῖνό γε σμικρὸν διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a ſe invicem differunt*: & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ὃν τῷ ὁμοίου πάντα ἐκράτουν, ὃν ἐνὶ δ' τούτῳ διέφερον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque diſcrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obſ. Crit. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* caſtigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat ſecutus: ſed jamdudum ſententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox ſcribo, ὅτι μὴ ὃν πηλοῦ· nihil enim juvat otioſum illud εἰ. Merito *Noſter* probatis cauſarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendioſa. *Damaſcius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν ϗ χρηματίζεσθαι τὸ ἐπιμύθιον τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλούστιος· ὁ πολυπράγμων δικανικὴν, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa ſunt *forenſia lucra*, quae ſe contemſiſſe, deſerto patrocinia tractandi ſtudio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falſo nomine, quod ſuſpicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μύθοντε, ϗ εὖ ἀγορῆσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθύνειν, ϗ τειρομβρόισιν ἀρήγειν. Ἔστε δίκας πολίεσσιν ἱριδμαίοισι ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πλοῦτον ἀπειρίσιον ϗ χρήματ' ἄγειραν e penultimo verſu maculam obiter eluamus: tali ſtructura, ϗ ἱρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque ſententiam extundere ſibi viſus eſt *J. Gronovius*; & ſane illud ἐν πολίεσσι ſatis frequens v. 238. 233. & 224. Θητοὺς ἄλλοισι ϗ ἐν πολίεσσιν ἀγητοὺς Τεύχει &c. hanc enim eſſe veram corruptiſſimi loci medicinam nullus dubito: ſed quum ſcribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid ſibi velit, non aſſequor: vertiſſet ſaltem, *cauſas agentes*; quamquam ἱριδμαίοιν δίκας inſolens ſit, & plane inauditum. Poſſes itaque non abſurde, Ἔστε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔστε δικαστολίῃσιν ἱρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens θυμίλεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι pro θυμίλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro verſabantur, valde laborabat, quaſi per fraudes ſummamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Syneſium* Ep. 100. p. 240. C. Ἑτέρως δὲ σὺν ἴσῃ πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὁμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα ϗ θεῖα ϗ ἀνθρώπινα δίκαια, ϗ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον & Ep. 147. p. 286. B. Hic ſi teſtis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non diſſimulat, iſti vitae inſtituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt cauſarum conflictationes, & caninae contentionis jurgioſa certamina*: is ſe *forenſium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus craſſa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* diſtare) *poteſtate permiſſa*. *T.H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide *Ez. Spanhemium* ad *Juliani* Caeſ. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T.H.*

30. Δεῖγμα.] Suſpicabar legendum eſſe δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M.du S.*

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥς[a] μοι ἐνθυμεῖ ἔπεισι, μὴ ἄρα ἔτω με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τ Κλεώνά φησιν· οἶδα περὶ αὐτῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μ τὰ πράγματα. ἢ αὐτοὶ δὲ Αθηναῖοι τὺς χυτρέας, ἢ [b]ἱπποποιὺς, ἢ πάντας, ὅσοι πηλεργοί, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ὀπισκώπτοντες ἐς τ πηλὸν, [c] ἢ τ ἐν πυρὶ οἶμαι τ σκευῶν ὄπτησιν. ἢ εἶγε σοι τῦτο βέλ εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὖ ὁ-χως ἐπτετόξθ, ἢ ἐς τ Ἀτθικὴν δριμύτητα τ σκωμμάτων, ἐπεὶ ἢ εὔθρυπτα [d] ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλρίδια. ἢ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις πδημυθήμιος, ὑ ταῦ-

dam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, fumorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum coctura. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quispiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] μοι Edd. μοὶ O. M. b Ἱππεσ.] Edd. ἱππ. in O. ἱππ. c Καὶ] ἢ C. L. P. S. d καὶ J. ἡμῖν O. M.

31. Ὥς μοι] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis μι, mendoſe. *M. du S.*

Ὥς μοι] Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπῆλθέ δ' ἂν μοὶ λέγειν· *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥστε μοι θαυμάζειν ἔπεισι. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὡς δ' ἔοικεν αὐτῷ ἐκεῖνο. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπῆρχεν. in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπήρχεταί μοι παῤῥησιάζεσθαι· in Macart. p. 1028. B. Ἀλλαττεται δ, τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τὺς μὲ τιμᾶν, τὺς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μανιαρίσαι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: διὸ ἢ ἐ μικρόν μοι &c. ἐπήρχε, non μι. Utroque caſu gaudent εἰσήρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εἰσῆσι. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. εἰσῆλθε δέ μοι, οἷον εἰκὸς, φοβηθῆναι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μ τὰ πράγματα, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς π. ἐκ. τί μὴ π. σ. γ. ἴ. μηδὲ κ. ἄξια τῦ Κ. ſuperioribus, βάρβορός τις πδημικρόν, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶδα περὶ αὐτῦ praeferrem, οἶδα γὰ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶδά που ἑ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praepoſteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲ γὰ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τ πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τᾷ βουλεύσει· ὑμεῖς δ μ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεὺς] *Ariſtophan.* verſ. Ἱππ. De eo idem *Ariſtoph.* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique ſero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἱππεσ.] Scribe ἱπποποιούς, pro ἱππεσιούς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *J. G. G.*

37. Προμηθέας] *Juvenal.* IV, 133. *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus:* imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδω Προμηθεῖ, ἄδω πηλοῦ.

Hunc

nos; nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum essent homines, sua sollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aspectu gratiosa forent; & in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inspirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis hæc sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane satis est, si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινηγορὸν τοῦτο ἐπαινῶν, ᾗ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῷα μορφώσας, ᾗ ἀγαλλομένας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, ᾗ ὀφθῆναι χαρίεντα. ᾗ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ τοι ᾗ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τ' ἠλοὺς, ᾗ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲ ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. ᾗ ἴσως ἔστιν ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι ἢ πλάσματος,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῶν] Ὑμῶν *F.* *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Nostri* locum usurpavit *Brodaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. positis *Luciani* verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, & ᾗ in ejus locum substitui debere.* *T. H.*

38. Καὶ] Ita *P. S. Coll.* & L. recte. *J.* ἢ ᾗ. Reliquæ εἶναι & ipse *Ox.* vitiose. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luisinus* Par. III. c. 4. *& si tibi hoc indicare debet Prometheus:* obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲ ὧδε ἢ ἐκεῖνο ὁ νόμος εἶναι τῇ ὀρθῇ πολιτείᾳ in Min. p. 565. B. *Aristid.* T. III. p. 421. C. ᾗ εἰ μὲ τοῦτο ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. *T. H.*

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venustatem non adsecuti sunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud *Luciani*, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria potestate τῇ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *Is. Casaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demosth.* pro Cor. p. 477. E. scripsisset κλίμακα μὲ Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλίμακα λέγων, ἀλλ' ἢ κατόρθωμα *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factam prudens atque egregium.* Similem in modum Θηραπεύειν τὸ σκληρὸν τῇ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phrasin duriorem commodo epitheto mitigare.* *T. H.*

47. Ἐπαινεῖν] Ante Salmurienses omnes ἐπαινῶν pro quo non absurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu est: ᾗ ταῦτα εἰκοτῶς τε τοῦ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: ᾗ ταῦτα εἰκοτως τοῦ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖν non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo compara-

tus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθέα ὁ λόγος vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. *T. H.*

49. Τίως ἐπαίνους] Benedictus *suo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* *J. G.*

Τίως ἐπ.] Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. *T. H.*

53. Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἄκρατον ἐν τῷ θειοτάτῳ τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae solent adscribi. *J. B.*

Συνεργ. δέ τοι] Melius Mss. συνεργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. *J. J.*

55. Πρός τε τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortasse hic est sensus:* τὸ εἰρημένον ᾗ * * * ᾗ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καὶ. *J. C.*

Πρός τε] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque jussu Jovis: *Stephan.* in Ἰκάριον ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. *T. H.*

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse *Lucianum* aliter scribere, quam

ματος, ὃ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ τι [a] χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εἰ ἴδοι, ἐπ' αὐτῷ, τι ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. εἰδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, ὡς γε ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συνελῄφθαι ἄμορφον ὄν. τι εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ [b] πεποιθότα.

afferri poſſit, cujus progenies cenſeatur. Sed niſi elegans videatur, pudeat me ſane (ſat ſcias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, ſi non & formoſum videatur. Ac niſi ita ſentiam, dignus mihi videor, qui a ſedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea eſſe, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, τι δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ὄπισθεν δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον [c] συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλατε

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxiſſet, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem ſupra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa ſpecta-

a Χάριεν] τι χάριεν P. *J. S. A.* χαρίεν τι C. L. τι χαρίεντα *F. A. H. P.* τι abeſt in O. M. b Πεποιθότα.] Πε

ἀρχίτυπα, vocem in hac re propriam, & jam modo ſic uſurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχίτυπον μεμιμημένη· & quod huic ſimillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχίτυπον ἐπιδείξαι ταύτης διωαίμην τῆ γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id eſt, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec ſunt omnia nata*· ſic τὰ ἀπὸ τῶ ἀρχετύπων καλισκόμενα. *Dionyſ. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Oneſicritus*, teſte *Diogen. L* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, ſtyli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος τοῦ ἀρχετύπου διατείνει. Ceterum hanc de ſcriptis ſuis hominum opinionem ſaepius indignatur, & qua virtute maxime cenſeri velit, docet *Lucianus*: vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* ſtilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ὦ χαρίεν τι. *Th. M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *J.* recte. Præter *Salm.* & quæ eam ſecuta eſt *A.*, omnes χαρίεντα cum ipſis Mſſ. Ox. & M. præferunt. Coll. χαρίεν τι. *M. du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Jenſii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mſ. habeant αὐτό. De reliqua phraſi vide Κρον. Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jenſium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit caſum, ſed accuſativum frequentiſſime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖσθαι. Particula γὲ incommode poſita: melius transferri poteſt: εἰδὲ γὲ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* veniſſe in mentem video: γ' ἐμοὶ certe ſine controverſia rectum eſt: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem poſtularet: παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. εἰδ' ἂν (ſeu εἰδὲν) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *T. H.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ] Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. *J. Br.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Παρὰ γοῦν ἐμοὶ *apud me quidem. Th. M.*

Παρὰ γὲ ἐμοὶ] Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: εἰδὲ γὲ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei proſeſſet apud me novitas. J. C.*

Παρὰ γὲ ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miſcellan. cap. 5. Aliquid ſane eo ipſo adfertur: ſed ita hic locus, ſublata prava diſtinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφελῆσειεν αὐτῷ ὡδέ γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετρίφθαι ἄμορφον ὄν. *Neque ſane prodeſſet illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, ſi eſſet deforme.* Vides ſenſum planiſſimum, immo ipſam, ſi eam conſideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata verſio eſt adſequuta, quare ea ſumus contenti. *J. J.*

Παρὰ γὲ ἐμοὶ] Ed. *J.* γοῦν rectius; ſuſpicor tamen ſcriptum fuiſſe tantum παρὰ γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea eſſe, quibus accidit, ut cum novitate diſpliceant. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τοῦ ξένου] Μετὰ τὸ καινότητος. *J. Br.*

Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Αὐτὸ πεποιθότα. Ex ſequentibus pateſcit. *Th. M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεποιθότα. *J. Br.*

Αὐτὰ πεποιθότα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. neceſſario admiſimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipſis Mſſ. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιθότα] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo deſignaſſet. Ferri quidem poteſt, ταὐτὸ πεποιθότα, nimirum τὸ ἄμορ-

ctacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, plerique ridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὸ κάμηλον, καὶ τὸ ἡμίλευκον ἄνθρωπον καὶ ᾤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὸ κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέζωστο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] χειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ὑπὸ τέρατι [e] ἐμυσάττοντο. [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ὁ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμεληθείς.

πωλύτα C. c Συναγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. d Κειμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μέν τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιηθέντα, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent*: hoc, niſi fallor, ad *Lucianæ* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ἃ μὴν ἄλλα τὸ σπέρμα μὲν ἄλλας γέ πως ἀρχὰς τινὸς ἀντιποιεῖται. *Syneſ.* Ep. 116. διὸ δὴ ἀντιποιησάμενα τοῦ πρώτου &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιηθέντα. T. H.

69. Πτολεμαίου] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλιστορεῖσθαι ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συσήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ ὁ τῶν ἀμειωτόρων id *Photius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Ζ. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. T. H.

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἑρμ. c. 71. ἀναθορεῖν reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. M. du S.

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid. Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor.* I. p. 5. ἡ μὲ τ' πίτρας ἀνέθορεν & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδριάντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν. *Apollod.* I. p. 11. rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ὁκ τῶ λίχους ἀνεθόρεδε. & XVII, 46. ὑποθορύ ὄμοι quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθόρνυδ in Amor. §. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ὁκ τ' ἐὸῆς ἀζως ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε· de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ὁκ μητρέων δ' λύθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν. *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Manetho.* VI, 33. 100: *Proſilire* Latinis: *Arnob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* T. H.

87. Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. J. B.

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. J. Br.

τ ἄνθρωπον δὲ τ διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσαλο καλῶς αὐλήσαντι ὦδήν τ πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ ϗ τὰμὸν, κάμηλον ἐν Αἰγυπτίοις, ἤ. οἱ δὲ ἄνθρωποι τ χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, ϗ τ ἀλυσγῖδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἓν δυοῖν τοῖν καλλίσταιν συγκεῖσθαι, διαλόγου ϗ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἁρμόττει εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ ϗ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, ϗ χρὴ τὸ σύμμεικτον γίγνεσθαι. ἔστι γοῦν ἐν δύο καλῶν ἀλλόκοτον τ ξυνθεῖναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρόταλον, ὁ ἱππόκενταυρος. ὃ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῷον τυτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ ϗ ὑβριστόταλον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

hominem autem illum duplicem Theſpidi cuidam tibicini, cum in convivio belle ceciniſſet, dono dedit.

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, ſint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam ſufficit, quod ex duobus optimis conſtat, Dialogo & Comœdia, niſi & ipſa compoſitio inter ſe conſentiens, juſtaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compoſitio abſurda fieri poteſt, quale illud vulgatiſſimum eſt Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal eſſe dixeris, ſed potius contumelioſiſſimum, ſi modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ϗ μὴ] Cum viderem hæc omnia eſſe confuſa, non auſus ſum ex ingenio ſolo meliorem lectionem aſſerere, quam nec agnoſcebant ullæ editiones, nec Mſſ. Hæc omnia ſic puto poſſe legi: ὦδήν τ πότον. οἱ ϗ ἄνθρωποι τ χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, ϗ τὴν ἀλυσγῖδα. δέδοικα δὴ, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur AEgyptii fraenum & ſtragulam veſtem, quam ipſam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipſo ſpreto: hoc eſt: pergamenam, *καλλιγραφίαν* librariorum, aliaque ſimilia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui ſpernimus, ad rem ipſam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἔτι ϗ οὐδὲ] Ἔτι δὲ οὐδὲ O. ſuſpenſum ex antecedente. *Th. M.*

Ἔτι δὲ] Non me fugit, quos uſus habeat ἔτι tum in probationibus, tum ſi quid objiciatur: ſed iſta nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, ſi quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venuſtatem ſufficit. Ab argumento priore diſcedens *Noſter* aliud ingreditur ac diverſum; quo in genere commodum eſt & uſitatum ἔτι de Conſcr. Hiſt. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem ſententiam obſcuriore verſione incruſtare fruſtra ſunt conati. In proximis *Bourdelotio* res peſſime ſucceſſit, ut ſatis manifeſtum eſt, ſi *Lucianum* ipſum conferas in Zeux. §. 12. ὥρα τοίνυν μὴ σκοπεῖν, μὴ ϗ τὰμὸν ἔμοιον ἢ τῷ Ἀντιόχῳ. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου ϗ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipſo limatiſſimi carminis initio, tredecimque illos verſus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. du S.*

1. Ἔστι γοῦν ἐν δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὸν ξυνθεῖναι εἰ-

ναι] Ἔστι γοῦν ἐν δύο καλῶν, ἀλλοκότου. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τὸν ξυνθ.] Hoc eſt, rerum natura diverſarum compoſitione abſurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere ſi velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Deſinat in piſcem mulier formoſa ſuperne.* *Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνιστὰς ἀλλότοκον, ϗ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον *diſſimile, vel ex diſſimilibus conſtans: dictum eſt primum* ἀλλότοκον (quaſi ex alio genere natum) *deinde transpoſitione literarum* ἀλλόκοτον. Poſtea: σημαίνει δὲ ἐξηλλαγμένον, ϗ ἰδιότροπον *ſignificat ergo in aliam formam mutatum & moroſum.* *J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo ſunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Iſocrate* appellantur. Compoſitio diverſa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere ſenſu veteres uſurpant: primum ad ſignificandam rem ſive inſolitam & portenti ſimilem, ſive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Euſtath.* ἀνυποστάτους ἰνολας, ϗ ὡς οὐκ οἴδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuiſſe, aut chimaeram putat?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noſter* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους πλήθει τῇ ἀτακτίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid intereſt, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam ſomniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia ſomniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti diſpiciant, an major habenda ſit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam ſe vidiſſe adſeverat. Deinde poni ſolet haec vox de iis, quae diſſimili genere in unum congregantur ac coaleſcunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν φαντασίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μετρίων. teſte *Ariſtot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque ſecutus

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum ? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum ? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse ; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat : Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ὀπτθεικυμβύοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν ἐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυνλεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον ; Φημὶ ἔγωγε· εἰ μὴν θεῖ γε τὰ ἐμὰ ἔχω ἀγαπείνεας ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ Διάλογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἶκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἢ τοῖς θεράπουσι μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, ᾠδοῦσα τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus D. *Heinsius* Κίνταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δῆλωμα πολυμυθίου ἐστι. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus : quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ὅτι ὁ ἀτοπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων illa μίξις ἄτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit : ἱππογενταύρου δή τινα σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. &c in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐκ μίσους ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον de quibus quae notat *Lud. Cresollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres. *T. H.*

4. Ἐπίρρεον] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro :

Si modo natura formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑοριστάλον] Placet ὑοριγικώταλον. *J. Br.*

Ὑοριστάλον] *Brodaeus* loco citato pro ὑοριστάλον legit ὑοριγικώταλον debuit ὑοριγικώταλον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὗος, unde deberet oriri ὑοριστατος neutiquam tamen ὑοριστατος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in Vespis locus ubi v. 1294. legitur :

Τούτων ἑκάστων ἦν ὑοριστότατον μαχεῖν.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑοριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑόριος *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πυγή. *J. J.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συμφθείρει] De industria τὸ συμφθείρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura : hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur ; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Casaub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ὁ λίγουσιν αὐτὰ ἤτοι ἀφ' τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μ ζ ἀφ' τῦ σ καὶ δ. &c. συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων περὶ Συνθ. Ονομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro :* ubi *fucant N. Heinsii* pro *fuscant* nequaquam mihi probatur : noti sunt *Homeri*, versus quorum suavissima venustate capti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi saepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt

τρω ὡμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποίει, καὶ ἐπίσκωπτε, καὶ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐποχεμένη, τὰ πολλὰ τῶν ξυμπο-

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine *A. 2 W.* b Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη *B. 2. P.*

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & *G. J. Vossius* in Art. Poët. *J. C.*

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, ſed Διόνυσος Graece dicitur. *J. J.*

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe ſe tradidit Comoedia, &c. Res notiſſima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ, *Dionyſio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem ſcripturam retinet Miſcell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in verſione *Dionyſius*, *Dionyſii*, intruſum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος ſcribatur. *J. J.*

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jenſius*. Emendationem, per ſe liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impreſſi omnes corrupte Διονυσίῳ. *M. du S.*

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. *J. B.*

21. Ἐνίοτε δὲ τὸ ὅλον &c.] Verſio Lat. *Interdum etiam anapaeſticis verſibus plerumque in ſublime evecta, dialogi ſocios ſubſannabat.* Prava haec verſio a prava diſtinctione eſt orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Diſtinguenda ſunt verba hoc modo: Ε. καὶ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τῶν δ. ἰ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum poſterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaeſticis verſibus vecta, multa in Dialogi ſocios ſcommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noſter* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταῤῥᾴθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in *Lyſiſtr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη] Secutus ſum *L. Bos* recte diſtinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in ſublime evecta*, quali anapaeſtis vecta Comoedia tanquam Pegaſo quodam in altum evaſiſſet. Singularis eſt quaedam atque elegans in iſta loquendi formula poteſtas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τῷ ἐλπίδος ὀχουμένῳ ταύτης, *illa ſpe vecti & confiſi*: nitide *Alexand. Aphrodiſ.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπιστουμένοις, *dubiis inniti non aliter ac ſi certiſſima forent.* Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in ſcenam procedit, in philoſophis irridendis modum pene non ſervans. Illud inſuper, quo magis vis phraſeos eluceſcat, animadvertendum videtur, verſus quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari: *Empedoclis, Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι πεζοὶ κεχρημένοι τῷ ποιητικῷ, ὥσπερ ὀχήματι, τῷ ὄγκῳ ἐς τὸ μέτριον, ἵνα τὸ πιθανὸν ἀφῴγωσι ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατίδοι λαὸ ἐν μέτρῳ, ὥσπερ ὀχήματι, τὴν ἱστορίαν. Porro *Daviſius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentiſſimi regis anapaeſtum*; ubi *Lambino* placebat *anapaeſticum*; ſine cauſa. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τῆ Χορῆ λεγόμενον. *Noſter* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Bergl rus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα εὐκρότα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaeſti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valeſium.* *T. H.*

22. Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη. *Th. M.*

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philoſophos. *J. Br.*

Φροντιστὰς ἐν μετεωρολέσχαις] Socratem proculdubio innuit ab *Ariſtophane* in Nebulis ſubſannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφένακα vocatum. *J. P.*

Φροντ. ἐν μετεωρ.] Apud *Ariſtoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταὶ, & alio in loco μετεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae reſpexiſſe fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem reſpexiſſe crediderim, qui & ipſe a *Noſtro* narratur in Socratem fabulas ſcripſiſſe. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius.* Sed *Xenophontem* adi in *Sympoſ.* p. Ed. St. 520, 35. ubi diſces eo nomine ſolitum fuiſſe vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; ſed & ſequentia in ipſo Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis diſcas, & ipſum Socratem ea de re audias opprobria in ſe jacta diluentem. *M. du S.*

25. Μίαν τ. προίλ.] Hoc eſt, illa ſola de cauſa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Ariſtophanis* Nubes reſpicit, quae in eum ſolum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum diſcipulis. Προίλασις, τὸ προιέναι, inquit *Heſychius*, hoc eſt, *in ſcenam prodire, procedere.* *J. C.*

Προίλασιν] Angl. προσαίρεσιν. *J. B.*

Προαίρεσιν] Veriſſima lectio quam praefert Ed. *J.* & agnoſcunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mſ. Eadem voce alibi utitur. προίλιυσιν, quod alias Edd. inſidet, & ipſum M. Cod. & Ox., nihili eſt. *Vorſtius* margini adſcripſit i. e. ὁδὸν. *M. du S.*

Προίλασιν] Recte *J. Clericus* exponit, cui prorſus adſentior. Quid ſibi voluerit *H. Stephanus* in Theſ. T. I. p. 1273. ſane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant *C. A.* & *Ed. J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere ſecutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt ſingula,

mum, ſubſannabat; *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſcepeatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos ἑταίρους ἐλκεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύοντα. καὶ ζηλίαν ταύτῃ [c] προέλθοιεν ἐπεποίητο ἐκείνους ὅπι-

[c] Προέλθοιεν] προίοιεν C. P. L. *J.* margo *A.* 1 *W.* προσιμ. A.

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* [d] ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

[d] Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula μετεωρολέσχας produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστής. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, ſed μετεωροφένακες v. 332. μετεωροσοφισταὶ v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

la, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ὅτ' ἂν ἴωσι προίλθοι, *& ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προσίλθοι. προῖναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. ὑπολὺς τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolemnes proceſſus vel proceſſiones πρόοδους *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προσελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Fresne* Gloſſ. in Προέλασις. recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ ἐς τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ἢ προέλασιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα ἐς προελθὼν· ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τῷ Κάτωνι προελθόντι· nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοιούτων ῥύσεων ἐξ ἑνὸς ἤθους διαφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν· quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti.* Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρῆν ἐπισπόμενος προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τοῦ βασιλέως, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόοδον vel πάροδον ποιοῦνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. χολὴ ὁ λογογραφῶν συνιχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους &c. 55. συμφέρει ὁ τὰς προόδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόοδον ἀπογράψασθαι· *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. πρόοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν· *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸ δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἴργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, ἢ τυχεῖν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, παρέρχεσθαι τὸν δῆμον *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸ δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr.* in initio Areop. & ad finem p. 157. τὴν τε πρόοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἰρηκα τούτους· *Æſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. τῇ βουλῇ τῇ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόοδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον· idemque περὶ τῆς Παραπρ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ἃ γὰρ ἐπ' ἀδήλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ὅτ' ἂν ἰδίαν πρόοδον. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ὅτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat.* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτου προερχομένου, *actore in ſcenam prodeunte. Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δὲ καὶ τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης &c. *Andronic.* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμῳδοῖς χορηγῶν παριοῦσι· quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Def. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. καὶ τοῖς θεάτροις καὶ δή τινα προεξελθόντα ἀλαλάξθηναι τῷ δήμῳ, τι μὴ μικρὸν ὄψεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; ὠδίμισεν δεῖ καθαπερ μόμφου τὴ πρόοδου

ὀλισθάνειν, καὶ ἡ Διονυσιακὴ ἐλευθερία καλαχεῖν αὐτοῖς· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας διηκούσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήμαθ' ἁμιλλωμένους, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ δὲ φιλόλογος σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῆς μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τῆς ὀξυτάτης ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ἅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ὄντως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι,

fugillaret, & Dionyſiacam illam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & coapta-

30. Ὁ φιλόλογος] Ὄντως * Ἀρίστωνος Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστωνος] Adde ὁ Ar. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις non quin recte dici poſſit comoedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπιτηδεύσεως, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. ἡ μία γυνὴ (mulierum ſcenicarum) πᾶσαι σὺν βάθρῳ ἀναστήσαι τὴν συμφορήσασα· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καλαχεῖν, *perfundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſciſſo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius.* *J. C.*

Διονυσιακὴ ἐλευθερία] De qua copioſe *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut haec tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* νεφ. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ γὰρ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J. B.*

Ibid. Ψυλλῶν πηδήμαθ'] Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀτὰρ τί ἄρτι Χαιρεφῶντα Σοκράτης
Ψύλλαν ἐπ' ὄσσου ἄλλοσε τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J. B.*

Ψυλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ἐπ' ὄσσους ψύλλα τοὺς αὑτῆς πόδας ἄλλοσε. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 12. p. 64. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Eumap.* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδήμαθ' ἁλλομενόμεθα· ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio: δὶς διὰ πασῶν. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum diſcrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G. C.*

Δὶς διὰ πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J. B.*

Δὶς διὰ πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut *a. μισθ.* c. 11. *συγγρ.* c. 7. & *ἀπαιδ.* c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ ϑῦλυ τῆς ἄμμου] Hac de re *Phadrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ ϑῦλυ τῆς ἀμ. ἰγν.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Sympoſio*, deinde in duas partes ſectos. *J. C.*

Τὸ ϑῦλυ] Hac de re *Phadrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλλωπίζεις] Recte, ne quis conjectet συγκαλλωπ. *Naſter* de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαλλωπίζῃ πάλιν τῇ φαρμάκῳ *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκεκαλλωπισμένη φύσις, pro συγκεκ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φανεῖσθαι] Neſcio quid ita cunctas Edd. inſederit vitioſum illud φανεῖσθαι pro φανεῖν aut φανεῖμεν, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτόν, id eſt, ὁμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιημένῳ· magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit. *T. H.*

44. Ὅσα π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Καταλιμμάνῃ τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *Heſiod.* 1. Oper. *J. B.*

45. Γάλαθα] τουτέστι, γάλακτα καμηλικόν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet *ip.* c. 45. P. & *B* 2. φιλοσόφου. *M. du S.*

Φιλοσόφῳ] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique va-

coapare, non admodum obſequentia, neque facile ſocietatem ſuſtinentia.

7. Vereor itaque ne denuo ſimile aliquid Prometheo iſti tuo feciſſe videar, ut qui fœminam cum mari commiſcuerim, & ob id ipſum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepiſſe fortaſſe auditores, atque oſſa appoſuiſſe ipſis pinguedine obducta, riſum ſcilicet Comicum ſub philoſophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit; hoc certe noſtris ineſſe non dices. Unde enim furatus ſim? niſi

ἐ πάνυ πιθόμενα, ἀδὲ ἐμμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι ἐγκαλαμίξας, κἀ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ κἀ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] Φανείην, ἐξαπατήσας ἴσως τοὺς ἀκούοντας, κἀ ὀστᾶ ὡδαθὲς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ σιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τὰ κλεπτικῆς (κἀ γὰρ [c] κλεπτικὸς ὁ θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ ὡδί τι γὰρ ἂν ἐκλέ-

a Φανείην] φανείην Edd. priores. Quod reſtituimus eſt in O. M. b Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων J. φιλοσόφου P. B. 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere juſſi: quomodo γέλως κωμικὸς, ſic & σεμνότης φιλοσόφου τὸ περιόντερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut ſolent Grammatici, quo nihil eſt frequentius. Sic φιλοσόφου χαρακτὴρ λόγου *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βίου Euſeb. H. E. VI, 3. Φιλόσοφον ὕθλον, χῆμα *Origen.* in *Celſ.* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γὰρ τὰ κλεπτικῆς, κἀ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes ſi conſulas, nihil hoc loco eſt obſcurius: Sic enim vertunt: *Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat inſulſius. Quis enim intelligat: *Quod eſt enim furti?* dein quid hoc ad rem, eſſe furtorum deum, ſive is ſit Mercurius, ſive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani*. Primo poſt ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone diſtinctionem, ἄπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus ſim, ut ille ferula ignem eſt furatus & cœlo ſubduxit. Apage, hac ſola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γὰρ κλεπτικῆς &c.] Facilem & veriſſimam *Graevii* diſtinctionem ſum ſecutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, abſurdum aliquid procul amovendi, ſic interponunt: *Noſter* Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο Pſeudol. §. 31. *Chryſoſtomo* frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε τοῦ λόγου, ἀλλ' ἡ τρυφή. Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γυναῖ παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venuſtatem turbaret, ſcribendum fuit κλεπτικὸς nam quis credat *Lucianum* tam inſignitam Mercurio factum iviſſe injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis conſenſu ſolus obtinuerat, Prometheum ipſi ſocium adjungeret? ſed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui ſemet ipſe in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. *T. H.*

47. Ὁ θεὸς] Προμηθεὺς *Heſiod.* οὐ E. καὶ H. *J. Br.*

Ὦ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, ἀποτρέπεσθε ὦ θεοὶ, τὸ δεῖνα. Hac in re utitur dictionibus ἀπαγόρευσις, ἀποτρέπω, ἀπάγω. Quod ſemel monitum volo. *J. B.*

Ὁ θεὸς] P. mendoſe, ὦ θεός, quod *Bourdelotio* & *Veſſio* fraudi fuit. In Fl. tota parentheſis deeſt; certe incommode dicitur Deus κλεπτικὸς. *M. du S.*

48. Ἐκεῖνος] Scribo ἐνεῖναι. *J. Br.*

Ibid. Ἢ ὡδί τι γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἡμᾶς διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους ἐκ αὐτὰς συντεθεικώς;] *Unde enim furaremur? niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac verſione intelligat, qui ſint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυοκάμπτας eſſe centauros. Suidas, πιτυοκάμπτης ὁ κένταυρος. ſic proprie dictus eſt Sinis centaurus, quem Theſeus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipſe compoſuerit.* ſuos vero dialogos ex comicis ſalibus, & gravibus ſententiis, ex philoſophicis diſputationibus hauſtis, compoſitos, ut paulo ante oſtendit, vocat centauros & hircocervos, quo ſcribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat uſus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam ſcribitur, ἢ ὡδί τι γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν, corrige, ἢ ὡδί του γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, eſt, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoïcae ſapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀρκοῦν ἐν ἑκάστῃ τῶν οὐσῶν φιλοσόφου· εἰ ὁ ἐπὶ σοὶ δυνατὸν βούλει, τῆς οὔσης σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἐκεῖνος ἴσως. *Wolfius* interpretatione ſua palam facit, ſe non intelleriſſe veram mentem, & quia *Politianus* omiſit τῆς οὔσης, ipſe non neceſſarias has voculas judicat. *Mericus Caſaubonus* neſcio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, poſt eas ſuſpectas habet. Recte noviſſima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philoſophus cupis.* Ad hanc verſionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ ὁ ἐπὶ σοὶ δυνατὸν βούλει τῆς οὔσης, σεαυτῷ φαίνου,

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους [a] πιτυοκάμπλας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συνθεικάς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit; qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse compoſuerit. Verum quid faciam? Perſeverandum

a Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πιτιοκ. O. F. A. 1. 2. & pleraeque Edd. ἱπποκάμπτας L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic poſitum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphraſtes illud τοῦ εἶναι agnoſcunt, in eo haud dubie imperfectiores ſunt magiſtro ſuo *Epicteto*, cujus ea mens eſt: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio ſufficiat, eſſe te philoſophum: quod ſi vero quis ſit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu ſis: tu vero ipſemet tibi ſatis idoneus & quaſi perfectus eris, cui philoſophus eſſe videaris.* Hinc etiam manifeſtum, puto, eſt, *Epicteti* καὶ ἱκανὸς ἴσχ, longe plenius & perfectius eſſe prae *Simplicii* & *Paraphraſtae* καὶ ἱκανὸν ἴσαι τοῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jenſii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίλιοκ.] Caſtigo: πίλιοκάμπλας ἢ τραγελάφους, hoc eſt, *monſtra quaedam.* *J. Br.*

Πίλιοκ.] *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theſeus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in ſublime emiſſos dilaniantem. Eundem πίλιοκάμπτλιν vocat lib. II. Ver. Hiſt. *G. C.*

Ἱπποκάμπας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπλας ut ἀ. ἱσ. β. c. 23. (vel mendoſe Πιτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam ſcripturam exhibet, niſi quod illic ἱ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπας. De his conſule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus deſcribit *Philoſtratus* εἰκ. p. 774. (locum ipſum vide ad ἰ. δ. VI.) Vide & p. 729. ubi, ex mummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctiſſimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros pracivit *Fr. Luiſin.* Par. III. c. 25. quod ſi ad liquidum deduci poſſet, rem haberemus confectam. Negari quidem non poteſt, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὅθεν ἡ Πιτυοκάμπτης (vel potius, ut *Kuſter.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnoſco, qua ſola nos contentos eſſe oporteat. Πιτυοκάμπτης eſt Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem ſcribi puto) quem ſuo ipſius, quod in alios ſtatuerat, exemplo Theſeus interemit: lege *J. Meurſ.* in Theſ. c. V. Hunc de gente fuiſſe Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abeſt, ut Theſeum ipſum materno genere contingeret: *Pauſan.* I. p. 90. ἀπεκτόνας καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενῆ quippe natum, ut nonnulli ſcripſerunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Theſ. p. 11. F. Jam ſi forte Centauros omnes hoc epitheto exiſtimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a ſingulari unius Sinidis crudelitate profectum eſſe ſatis conſtat, origo repetatur? nam quod *Luiſinus* eſt commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis ſtratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere ſolitos eſſe*, ut alia mittam, Graeci ſermonis normae prorſus repugnat: quis, quaeſo, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vaſto corpore & impetu currendi proſternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, ſed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Ariſtophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπτ), de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲ ἢ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, ὅτε ἀληθῶς ἦ τοιούτους ἰχύν· ἦ ἐκπιλουμένους paulo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τῆ μεγάλοι, ὡς ἁρπάζοντες μὲ ἢ προσπ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες necdum enim perſuadere mihi poſſum, quod tamen in mentem veniſſe non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetuſtis Codd. extitiſſe lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπ). De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum iſta commentaretur, dubitare non licet: neque abſurdum eſt, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, ſed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur oſtentantes dicti fuerint πιτυοκάμπτας eoque pertinere non incommode videatur *Heſychii* gloſſa; Αἰροκίλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, ſive vocabulum utrumque demta diſtinctione jungas, ſive ἀιροκιλάδους per ſe ſolos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem ſtrepitum excitantes*: vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in *Heſychio* multae ſunt voces, & ſententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπαι legenti; quod ſi quis conjecturae noſtrae anteferendum ſtatuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipſum in *Ariſtophane Friſchlinus* ſpectavit vertens *Erucoſanniones*, tanquam ſi legendum cenſuiſſet, σαρκασμοπιτυοκάμπαι. Sunt ſane πιτυοκάμπαι genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioſcorid.* Alexiph. c. 2. ſed illae, quantum video, nihil ad *Ariſtophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias beſtiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui ſane priſcam lectionem, ἱπποκάμπας, vel, ut ſcribi debebat, ἱπποκάμπους, etſi ad ſenſum melius congruere videantur, non auſus admittere; praeſertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non ſit inſpectus, adſentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo ſi quid in re forte, quod ſollicite perquirere non vacat, fuerit commiſſum, egregiis emendationibus certe penſatur, & *Rob. Conſtantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Ariſtoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱππελικτρόνας haec cauſa eſt, cur, ſi ſcripti cujusdam libri ductus adſpirarent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱππελικτρόνας καὶ τραγελάφους· etenim vix eſt, ut ad illum Comici locum non reſpexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B ἀλλὰ δῆ σὲ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον εἰ γραφῆς τραγελάφους ἢ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque ſolent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim eſt in iis, quæ ſemel elegi; mutare enim conſilium, Epimethei, non Promethei eſt.

ἐμμένετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quæ nusquam exiſtens ſola cogitatione effingitur: *Euſtath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Ariſtot.* initio lib. IV. *Hiſt. Anim.* πῶς γὰρ ἂν εἴη τραγέλαφος ἢ σφίγξ. Vid. *Stephan.* in Γάλη & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impoſitum fuerit τραγέλαφον nomen, recenſet *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Poſtquam hæc ſcripſeram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditiſſimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Græcam ſpecimine commendatiſſimus *J. Jac. Weiſtenius*; quam, quia prope abeſt, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum cenſet Vir egregius τοιοῦτος πεντεκαίδεκας quaſi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane diſcordes, philoſophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam conſociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam ſi binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris eſt artificii καὶ τραγελάφους στῆσαι, τὰς διπλοῦς τὴν φύσιν* (ut Ariſtides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejuſdem ſpeciei, verum* ETIAM *res diverſiſſimas hircos atque cervos ſive Philoſophiam Comœdiamque jungere. Si quis ante me idem fuiſſet conatus, is certe fama facinoris Sinim æquaret; ad meamque ſine dubio notitiam perveniſſet.* Jam tu, quæſo, ad animum revoca, quæ leguntur ſub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ αὐτὰ ἴχνεσι πρὸς ἄλληλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πεντεκαίδεκα, qui magno niſu in unum cogit conſociatque nixa diverſis radicibus, & materiam minime ſequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, ſi lubet, conſule *Plin.* VIII. 33. Cervis excepta barba & armorum pilis ſimiles. Hujusmodi monſtrum, quod fictitium prorſus credidit *Lucianus*, vidiſſe ſeſe *Salmaſius* narrat *Plin. Exercit.* 862. b. B. Ed. poſt. De iisdem conſule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illuſtrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. Μεταβουλεύεσθαι] *Poſt rem conſulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ὀψίνουν, quaſi *ſero ſapientem*. *Heſiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀτολμήτων ἁμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis inſtructum conſiliis, *Epimetheum* poſt erratum ſapientem. *G. C.*

Nigrinus, ſive de Moribus Philoſophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino ſalutem.

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἤθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quaſi ridiculum ſit, ſi quis eo no-

1 Ἡ μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει

ΠΡΟΣ....] Philoſophicam hanc diſputationem *Lucianus* paulo poſt adventum ſuum Romæ ſcripſiſſe videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit, ſed nondum comicos illos ſales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexiſſe, cum hæc ſcriberet, palam eſt: graviter enim hic vitia perſtringit ex graviſſimi Philoſophi perſona, cujus famæ invidit illa ætas. *M. du S.*

ΝΙΓΡΙΝΟΝ.] Romanus eſſet, an Græcus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legiſſem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil.* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuiſſe ſtatuo, ob ea præcipue, quæ de reditu ex Græcia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Αθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quaſi peculiares ſunt. Proinde ut abſurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic paſſim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum ſit homini conſultiſſimo conſilium dare. *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς πρώτοις ἄρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγυπτον σῖτον ἐπαγάγῃ ἢ εἰς Κιλικίαν κρόκον. *Ariſtoph.* Ὄρν. & ibi Scholiaſt. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Ariſtophan. M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Eraſm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δή σοι τὰ κατ' αὐτὸν διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienſibus objecerunt Comici: praeter *Ariſtoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quaſi praeceſſiſſet Ἀθηναίοις· in Tim. §. 9. εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα εἰς τὸ Φιλοσοφίᾳ καὶ λόγοις ἰδίοις ἐκπόλασαν αὐτοῦς· libello ſuperiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Daviſ.* ad *Ciceron.* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diverſa in *Ariſtoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀθήνας αὐτὰ ξυλλιξάμενοι χρήματα continentur in πλουτοῦσιν eo pertinet αὐτὰ. v. 566. εἰ γε δὴ λαθὼν αὐτὸν ſcilicet κλέπτων. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲ δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμην, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας εἰς ἀληθῶς ἐμπορθυόμην. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τὸν σὸν λόγον, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲ θράσους, ὀκνηρὰς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; ἢ τούτων προσελέ-

AMICUS, LUCIANUS

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

[a] Αὐτοῖς] αὐτοῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμην] Ἀντὶ τοῦ ἐνοχος ἦν. *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Noster* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦ ἔχω, *quoque sim erga Te animo*: nota loquendi formula: *Lucian.* Ap. περὶ τ. E. M. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως ἐς σωσθῆς καὶ εὐνοίας πρὸς σὲ ἐγκεχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμενος. Paulum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. ἐθέλω χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenoph.* K. Π. VII. p. 116. ἐγ οὕτω τρόπου μόνου ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω ἢ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, *& quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T. H.*

10. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J. G.*

11. Ἀμαθία μὲ] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲ θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μὲ &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, sogniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμὸς designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expresserunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἀμαθία γὰρ λογισμὸν φύουσα θρασύνεσθαι ἤκιστα εἴωθεν ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ἐγγενομένης τῇ θράσους idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον εὐθαρσὲς μᾶλλον ἢ εὐδυμοῦν, ὥσπερ ὁ τὸς καιροὺς δειλόν τε καὶ θρασὺ γίνεται. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr.* Her. p. 723. τὸ γὰρ ἔννοιόν τε ἐς λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17. Φ. καὶ Α.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Luciani* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Bergler.* observavit. *T. H.*

22. Ὁμοίως

spicere nos amplius dignaris, neque conversaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris evasisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiæ perveneris, & quæ ejus rei causa sit? LUC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LUC. Inspersco felicem & beatum vides factum, & quod in scena solet usurpari, ter beatum. AM. Papæ! tam subito! LUC. Ita res habet. AM. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo lætemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus? LUC. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro servo liberum, pro paupere vere divi-

σων ἡμᾶς ἔτι ἀξιῇς, οὐδ' ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῆς ὁμοίου λόγου, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν καὶ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν ὕστερος ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτου αἴτιον; Α. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Β. πῶς λέγεις; Α. ὀδῦ παράργυρον ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς θρυλούμενον τρισόλβιος. Ε. Ἡράκλεις, ὕπτιος ὁ βραχεῖς Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ὁ κεφάλαιός μόνον εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες; Α. ἐ θαυμαστὸν γοῦν σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου μὲν ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον,

a Μέγα] Edd. priores μετά. b Ἀκριβῶς] ἀκριβεῖς P. F.

22. Ὁμοίαν λόγου] Ὅμοιοι λόγοι Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοῖοι πόλεμοι, ὁμοῖοι θάνατοι, ὅμοιαι γῆραι. *J. B.*

23. Ὅλως] Defendi potest, etiam ex iis, quæ notat *J. Jensius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλῳ, ut ad præcedens μεταβέβλησαι aptius conveniat: *Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris.* *T. H.*

27. Ὀδοῦ π.] *Erasm.* in eo Adagio. *J. Br.*

Ὀδοῦ παράργου] *Ut te non moretur.* *J. B.*

Ὀδοῦ παράργου] Non est, *ne te moretur*, ut habet *Bourdelotius*: sed *nabè ὀδοῦ παράργου, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux.* *J. C.*

29. Σκηνῆς ἄνωθεν] Sic idem alibi. *J. B.*

30. Τρισόλβιος] *Ter beatus atque felix.* *J. Br.*

Τρισόλβιος] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poet. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

——— ὡς τρισόλβιοι
Κεῖθι βροτῶν οἱ ταῦτα δυηχθέντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ἅιδου· τοῖς γὰρ ἐνθάδ' ἦσαν κακοῖς
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄνολβοι πάντ' ἐκεῖ κακά. *M. du S.*

31. Μέγα] Hanc vocem pro μὴ repositi, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μὴ τοῦτο referri possit, sed *se beatum esse* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quæ ei obtigisset, cognoscere volens, ut ediserat hisce petit; ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τῷ μ, γα in μετά. *M. du S.*

Μέγα] Emendatio certissima, quam præstant mox, ἐ θαυμαστὸν οὖν σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν οὖν quæ si quis recte consideraverit, nullus est dubitationi locus relictus: quare causa non erat, cur in re clara Mss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*: *Plato* Apol. p. 16. E. ἐὰν δέξῃ τι ὑμῶν μέγα λέγειν Phaedr. p. 1231. B. τοῦ δὲ μέγα λέγειν *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγα τι καὶ παλὸν γεγονέναι *Leo Allatius*: *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo*: inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem atque honestam fuisse*: de Socrate praecedit, μέγα τι ἐμοὶ ἐγίνετο ἐν ἀνθρώπῳ *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo. Aristocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — ἐν δέ τι τοῦτο μέγα Κρότωνι *Ermogenes* *AElianus* ipse I, 60. ὅ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. ἦν τοῦτ' ἂν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν *Chrysostom.* T. VII. p. 422. B. ἐ θαυμαστὸν δὲ μέγα· quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλ' οὐδὲν ἀλλήλοις, ἀλλ' ἰχθῦς ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. *T. H.*

32. Κομᾷς] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum esse. *Aristoph.* Equit. ubi *Scholiast.* κομᾶσι, τρυφᾶσι. τὸ γὰρ ἐπὶ τῇ τρυφῇ λέγεται ἐ γυναικῶν ἐ μέγα φρονῶν. alias κομᾷν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. *Poll. Hesych. Suid.* *J. B.*

Ibid. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι τὸ κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem lætantur. *J. B.*

37. Τοῦτ-

σιν, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

E. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ μὲν εὐθὺς τῆς πόλεως βεβλήκειν ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεασόμενός τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. E. οἶδα τοῦτων ἕκαστα, καὶ ἠξίουν σὲ τινὶ σπουδαίῳ ἐντυχεῖν. Λ. δόξαν οὖν μοι καὶ πολλῶν προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, καὶ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἶσω, καλαλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, τὸν δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

E. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ μὲν εὐθὺς τῆς πόλεως βεβλήκειν ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεασόμενός τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. E. οἶδα τοῦτων ἕκαστα, καὶ ἠξίουν σὲ τινὶ σπουδαίῳ ἐντυχεῖν. Λ. δόξαν οὖν μοι καὶ πολλῶν προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, καὶ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἶσω, καλαλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα,

tem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. L U C. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. A M. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L U C. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κεῖμαι * ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσει). V.

* Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat M. du S. T. H.

37. Τετυφωμένου] In quibusdam τετυφλωμένον ſed recepta lectio ſana eſt. τετυφωμένος ὁ ἀλαζών, ἐμπεφορημένος, ἄξυνος φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. Moſchop. Heſych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανιώσαντα. J. B.

41. Εὐθὺ τ. π.] Recta ad urbem profectus ſum. J. Br.

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. M. du S.

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πέμψας Δημοκήδη Ἀμασιν αἴτησε ἰητρὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. Medici ab oculis, ocularii: meminit Scribon. Larg. §. 37. 38. ubi vide Joh. Rhodium. Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Uſ. Part. X. Gloſſ. Medicus ocularius, ὀφθαλμικός habet etiam Etymol p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus artem ocularium medicinam primum feciſſe p. 328. T. H.

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat Caſp. Sagittar. de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220. A. Xenoph. Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. T. H.

51. Ἐν χερσί] Alciphr. I. p. 104. χάρτῃ καὶ χειρὸς ἔχουσα· ibi locus hic a Berglero productus: ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, Idem p. 140. T. H.

53. Προύκειτο ὃ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλαγεγρ.] Vertit Interpres, poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant. quaſi legiſſet τοῖς σχήμασι καλαγεγραμμένον. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καλαγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur Lucianus ſcripſiſſe καλαγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae Ἀπὸ autem conjungo cum σχημάτων. Et certe καλαγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τῆς χήματος. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τῆς χήματος.

Haec jam ſcripſeram cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προύκειτο ὃ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ σχημάτων. καλαγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. J. J.

Ibid. Πινάκιον .... καλαγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in Fl. extat γεωμετρίας, quod a Jenſio in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. A. Gell. I, 20. Jamblich. §. 22. M. du S.

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, tabella figuris geometricis deſcripta, quorſum illud καταγεγραμμένον jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένον, tabula mathematicis quibusdam figuris conſcripta. T. H.

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] Et ſphaera ex arundine. Sphaerae hujusmodi κρίκινοι vocantur. J. Br.

Καὶ σφαῖρα Καλάμου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. J. B.

K. σ. K.] Robertus Titius locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάμου &c. & ſphara Calami &c.

nentem; circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant, ac ſphæra arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita.

3. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quæſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam cœpiſſet de hisce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias & Loton illam Homeri obſcu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρόκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλα-
55γεγραμμένον, καὶ σφαῖρα [a] καλάμῳ πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμενος αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς
60ἠξίουν εἰδέναι, ὅ, τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη ἐς Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, φησὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτῃ τινὰ μοι λόγων ἀμβροσίαν καταχέ-
65ασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὁμή-

[a] Καλάμου] Καλάνου P.

ſtulta & deliramenta viderentur iſta alia prae dulcibus hujus verbis. Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖος & κρόνιος pro ſtulto & deliro ſumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ δ' γ' ἀρχαῖος. *Sed tu ſtolidus*: v. 1360. Ὁ δ' ἀνὴρ ὡς ἀρχαῖον ἤδη ἔφαγε τὸ κιθαρίζειν Ἄιδειν τε πίνοντ'. *At hic continuo ſubjecit, ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus iſta*, inquit Phil. I. *Cicero*, *& nimis antiqua & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀποδύεται, ita Ariſtophanes Κρόνους ἀποδύεται in Veſp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδύεσθαι Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi *Noſter* παῖδας ἀποφαίνων dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. ὡς βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε. *brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit *Auctor* in *Imag.* §. 13. ἐπήνεσεν ὁ Σ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾆδειν &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita:*) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittat.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 20.

&c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus *Yvo Villiomarus*, ſive is *Scaliger* eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil praecipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphaera ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ σῶμα ἔοικεν ἐκ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσιῶν ἐμφυσουμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῆς τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum ahencis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ὅτι τῶν χαλκῶν καλάμων ἔργανον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calamo* ſomniat neſcio quis. Quin ipſe id in Grecum contextum admiſit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* 1. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Theſ. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῷ παντός] *Univerſi*, hoc eſt, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινά μοι λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane viderentur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt: *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſciniae, lotuſque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiqua,*

65. Τὰς Σ. καὶ τὸν Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyſſea. *J. Br.*

Ὥστε τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ'. *Ariſtaenetus* Ep. 1. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luſcinias.* *J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe cetera non obſcure innuunt. Conſule *Spanhem.* 255. ubi *de Luſciniis* multa. *M. du S.*

ϱυ λατὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· ὕτω διεπέσησε ἐφθέγξαλο.

Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δημοσίᾳ νομιζόμενον ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλοῦτον, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τὰ πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶμοὶ δοκούντων. ἄωρ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπλαμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅῳ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ πάντοθεν ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐλεγλεμένων μοι τὰ φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθορημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζόφερεῦ τινος ἀέρος τὸ βίου τὸ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινόταλον) [b] τὸ ὀ-

raſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo *A.a.W.* b Τῦ ὀφθαλμοῦ] Τ ὀφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in *P.* ut reſtituimus, eſt in C.P.L.

67. Ἀρχαῖον] Ἀνόητον *V.*

67. Λατὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Eustath.* AEdeſ. p. 50. *J.B.*

Λατὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι] Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budaeo* jam occupata C.L.G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae.* *Plato* Ep. IV. ὡς ἂν ὑπὸ πάντων ἐμοῦ παρασκευάζου, τὸν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἴδοξεν ἄριστα καὶ πολιτείαν διοικεῖν. Peſſime *Ficinus*: *conare Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus.* Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti dellrique ſint ad te comparati*: minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi quis alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur.* *T.H.*

69. Φιλοσοφ. ἐπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέλτιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. *G.C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique excelſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca πλοῦτος & Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſet* πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. *T.H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J.Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt*: quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δάμ. ἀνοίγειν αὐτῷ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus*: qualia ſunt venia magis, quam lu-

ſane exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſerim, quem ad id tempus cæcutientem inſciens circumtuleram.

φθαλμῷ μὲν, ᾧ τὸ θεὶ αὐτὸν ἀθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερον καὶ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν θεραπεύων.

5. Tandemque in eum ſtatum adductus ſum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione ejus quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε θεήχθην, ὅσον ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι οὐδὲν ὀπινῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν φασι καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸν οἶνον λέγουσι θαθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτῶν. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν ὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῆς ἀκράτου ἐξεμάνησαν. ὕτω σοι κἀγὼ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων θιέρχομαι.

6. A M. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit, ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt;

Ε. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ὄφελον. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτὴν ἀκοῦσαι τὸν λόγον. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῆς οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Eſt apud *Heſiod.* in Theog. v. 661. ἀτρῳῦ νόος. *T. H.*

78. Ἐλελεγμένων] Legendum ἐλελεγχμένων ἐλέγχω. *J. Br.*

Ἐλελεγ.] *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 6. corrigit ἐλελεγχμένων. Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Noſtrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελέλεγξαι. ibidem ἐλέλεγμαι. iterum ἐλελεγμένων in Phalaride c. 9. & Pſeudomanti c. 33. & in Aſino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωθέντος αἰδοῖος ὡς ἐλελεγμένος) forte dicendum, id facilioris enunciationis cauſa Graecos factitaſſe. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφεροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* ſpelunca ſub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* ſumſiſſe docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὥστε δὴ τὸ καὶ.] *Ut, quod abſurdum maxime eſt.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Αὐτὴν] Ed. *J.* uti *Varſius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, niſi quod *P.* etiam τῶν ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτὸν] Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πάθος τὸ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τῶν ὀφθαλμῶν repoſuerit in *E. P.* pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρος] Hæc clauſula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionyſiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει· nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Ariſtot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων] Sic apud *Philoſtr.* & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. νῦν νήφω καὶ σωφρονῶ· τότε δ' μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἠγόμην. *T. H.*

5. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν &c.] Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones, ὥσπερ κἀγὼ οὐ θέμις ἐστί σοι τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυμοῦντι καταφρονεῖν, ut nec fas eſt tibi ſpernere preces optantis eos audire, praeſertim cum ille, qui*

λως τε εἰ καὶ φίλῳ, καὶ σὲ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βυλόμενος ἀκοῦσαι εἴη. Λ. Θάρρει γε, ὦ ἀγαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὁμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν προκαλεῖς. καὶ εἰ μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε προσποιησάμενος πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀναπολῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præſertim ſi qui audire cupit; & amicus eſt, & eodem tenetur ſtudio. LUC. Bono animo eſto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro feſtinantem hortaris. Ac niſi prævortiſſes, jam ipſe rogaſſem, me narrantem audires. Teſtem enim te adhibere apud homines volo, me non ſine ratione inſanire. Quin & crebro meminiſſe, volupe mihi eſt; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamſi nemo mihi adſit, tamen ſic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipſe revolvo.

7. Εἰ

a γάρ] Bl. F.

audire vult, ſit amicus. Neſcio an exciderit aliquid, an vero elliptica ſit oratio *Luciani.* *F.C.*

Οὐδὲ γὰρ ὑδὲ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac ſi legiſſent αὐτῷ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi ſententia copulari poſſit: nam ſi ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae ſequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Geſnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepiſſe quaſi, idemque ſibi voluiſſe* exiſtimat, *ac ſi dixiſſet*, ὑδὲ γὰρ καλλαφρεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ ἄμαι θέμις· *neque omnino inſolens eſſe* arbitratur, *ut ex iis, quae ſequuntur, ſuperior expleri oratio debeat.* Haec quanquam ingenioſe ſunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae ſcripſimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum ſententiam, tum ſuperbum illud aurium judicium laedat, ſcrupulus ingratus; cujus amovendi cauſa ſic mutatione minima refingendum cenſeo: ὑδὲ γὰρ ὑδὲ καλλαφρεῖν ὧν σοι, vel potius, ne ſuo caſu verbum deſtituatur, ὧν του, ἄμαι, θέμις· ſenſu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, eſt contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris ſermonibus, *multoque minus, ſi & amicus ſit, & ſimilium rerum ſtudio ducatur, qui cupiat audire:* aut, ſi propius etiam exprimenda ſit vis particulae ἄν, *neque enim ne fas quidem, opinor, eſt, ut aſpernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ ὑδὲ, ὑδὲ μὰ ὑδὲ virtutem orationi addunt: *Demoſth.* in Timocr. p. 790. B. ὑδὲ γὰρ ὑδ' ἄκων ὑδὲν ἥθησεν ὀρθῶς ἔχον. *Dion. Chryſ.* p. 401. A. ὑδὲ γὰρ ὑδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἴσε τοὺς ἀστοργίας. *Artemid.* IV. p. 198. ὑδὲ γὰρ ὑδὲ ἐνδέχεται τάχα οὕτως ἀλλήλων παχωρισμένα σωμάτεσσιν &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄλλως τε δὲ φίλῳ &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἐάν. *T.H.*

9. Σπεύδ. καὶ ἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδουσα καὶ αὐτὸν Ὀτρυνεῖς. *F.Br.*

Σπεύδ. καὶ ἀ.] Metaphora eſt ducta ab his, qui curſu certant, quibus acclamatio ſolet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί μοι σπεύδουσα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — *Quid me ſponte mea properantem, maxime Atrida, Exſtimulas?* Eodem alluſit Od. Ω. 486. Ὡς ἐκέκλετο πατρὶ παρ' ἡμενος Ἀθήνη. *Jam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod ſuapte cupiditate fertur ac propendet. *G.C.*

Σπεύδοντα παρακαλεῖς] De hac paroemia copioſe paroemiogr. & *Eraſm.* *F.B.*

Ibid. Καὶ εἰ γε μὴ ἔφθης] *Caluſir.* apud Heliod. lib. 2. ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ οὕτω πρός τινας ἐξεπεῖν εἶχον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸ μῦθον, εἰ μή σοι προεῖπον. Sic in Lapith. *F.B.*

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expreſſit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinſium.* Non injucundum erit contuliſſe ductas ab eadem re ſimilitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod poſitum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum ὑπομένους, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ ἀναμνησθέντι, ἐξετάζειν (nam in *AEliano Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari ſit neceſſe: illorum autem λαλῶν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδὼς ratio longe diſpar. *T.H.*

19. Αὐτοῖς ἀναμνησθέντι] Emenda αὐτοῖς· *ſecum, apud animum ſuum recordantur.* Plus centies in hoc ſcriptore erratum eſt in hujus voculae ſpiritu. Eſt autem αὐτῷ ἀναμνησθέντι τι idem, quod paullo ante dixerat *Noſter* ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo poſt τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & ſimiliter in Tim. c. 54. βρενθύμους τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverſo ſpiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non poſſum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria ſollicitarunt Eruditi. Locus eſt in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονός φασι τὸ βασιλίσκιον δημοσιεῦσαι καὶ πρᾶον γενόμενον, καὶ ὅταν μὲν σχολὴ τοῦ κατ' αὐτὸν αἰδεῖται, καὶ αὐτῷ ἑκάστοτε ἐξετάζειν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, εἰώθεται ἐνφαίνειν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτῶν aliqui αὐτά. At vero αὐτῷ

7. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint: quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quæ tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi ſeſe præſentibus otium non habent; ſic ſane & ipſe, philoſophia non præſente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio ſolatium.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐραστὰὶ τῶν παιδικῶν ὑ παρόντων, ἔργ' ἄττα ϗ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ἀναμιμνησκόμενοι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὸν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γὰρ αὐτοῖς ϗ προσλαλεῖν οἴονται, ϗ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονται, ϗ προσάπτοντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρελθυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν [b] ὅπως τοῖς ἐν νοσοῦσιν ἀνιάσῃ. ὕτω δὴ ϗ αὐτὸς, φιλοσοφίας ὑ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, ϗ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίττων, ὑ μικρὰν ἔχω τῶν ἀθυμιῶν.

ὑ

b Ἐπὶ] Priores Edd. ἐν, quod ipſum deeſt in *F.*

20. Διαμνημονεύουσι] Ὅρα τὸ Διαμνημονεύουσι, ὡς ἀττικιστικῶς σιωπᾷγι. *V.*

29. Ἀναυλίττων] Σημειῶ τὸ * ἀναυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνειλίττων κείμενον. *V.*

* Ἀναυλίττων] ἀναυλίττω *V. T. H.*

αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ἐπὶ τῶν ἀοιδῶν, est, *ſingula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noſter in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. & 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praepoſitione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito *Luciani* loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6. Λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantiſſime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Noſtrum* in Hermotimo c. 51. ὥσπερ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτῷ λεγομένην. *J. F.*

Αὐτοῖς] Cl. *Jenſ.* αὐτοῖς & Τιμ. c. 32. πρὸς αὐτόν. *AEl.* V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξετάζειν ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτόν, Ἡρ. c. 1. *M. du S.*

24. Τότε] Pro τότε legendum eſſe πότε & ſenſus ſuadet & vox ſequens ἤκουσαν, quae non poteſt intelligi niſi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, ſi lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praeſentes ipſis adeſſent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. *T. H.*

Ibid. Προσάπτοντες τὴν ψ. &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae ſunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι *moleſtia affici?* nihil hoc ad rem. Legendum ἀνιῆσθαι, hoc eſt, *relaxari animo*, praeſentibus objectis. Ita intenti ſunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus poſſit. *J. C.*

26. Ἐν τοῖς σὺν π.] Prius σὺν vacat. *J. Br.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius σὺν, & interpretare ἐν ποσὶ *praeſentia.* Proverb. *Pind.* Pythiis Od. ϗ. τὸ ϗ σὺν ποσὶ μοι. *Anacr.* ξυλίνους ἀσφαλέως σὺν ποσὶ *ante pedes.* Τοῦτο. Adelph. Sic paſſim apud *Lucianum*, ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra σὺν ποδῶν, ut in Piſcat. §. 32. & paſſim alibi. *J. B.*

Ἐν τοῖς σὺν ποσὶν ἀνιᾶσθ] *Bourdelotius* delet primum σὺν ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* ſcripſiſſe exiſtimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστείλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapſu inter ſalut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conſcrib. Hiſtoria c. 38. Μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσηται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis Accuſato c. 11. Καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τῶν πάγκων ὁμοιότητι. in De Gymnaſiis c. 38. E. Ὁρᾷς ῥητίρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epiſtolis Saturnalibus c. 20. Ἥδιον ἂν ἐν ἰδιώταις ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet *Auctori* noſtro placuiſſe, eam praepoſitionem ἐπὶ, quae alias ſolet omitti, ſaepe addere. *J. F.*

Τοῖς ἐν ποσὶν] Sic Ed. *F.* uti *Voſſius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jenſii* emendatione opus non ſit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret χειλᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil eſt cauſae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶσθ ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jenſii* conjecturae idoneis exemplis munitae ſubſcribo: *Arat.* Phaen. v. 196. Φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — Φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. ἐτιρπόμην ἐν αὐτοῖς. *T. H.*

27. Φιλοσ. ὑ παρ.] Hoc eſt, *Philoſopho non praeſente*, quem honoris cauſa cum ipſa philoſophia miſcet: quaſi dicas, qui non tam philoſophus unus e multis haberi poteſt, quam ipſum philoſophiae numen. *J. C.*

ὡ ἄλως, καθάπερ ὲν πελάγει ἡ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς ἐμμένει. καὶ γάρ τοι καὶ τὸ κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀναχωρήσας μενοῦν, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑ μερίμνης με ἀποκναίεις θαυμάσιον. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ὅτω

Ε. A.M. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus eſt:

a Αὐτὰ] Αὐτῶ pleraeque Edd. *αὐτῶ B.2. αὐτὰ* L. *J.* Margo *A.1.W.* Non dubito, quin haec vera ſit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυραικαὶ, λαμπτῆρες, * φρυκτωρίαι. *V.*

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida* : λαμπάδα, πυραικαῖ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι· non *φυκτορίαι*, ut in Mſ vitioſe habebatur. *J.C.*

38. Τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τῦ † Εὐπολίδου. *G.C.*

[f] In ipſo *Cod. V.* ſcriptum eſt φρυκτορίας, & πυρσοὶ non πυρσὸν, quod in *E.A.* legebatur. *T.H.*

† Εὐπολίδου] *L.* Εὐπόλιδ. *T.H.*

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impoſitum. *J.Br.*

34. Τὰ αὐτὰ] Sic veriſſime L. & Ed. *J.* Reliquæ τὰ αὐτῦ. *M.du S.*

37. Καὶ ἡ φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. *J.B.*

38. Κατὰ τὸν Κ.] Eupolidem. *J.Br.*

Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλῆς Ὀλύμπιος
Ἥρατ', ἰδόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.
Πειθὼ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret.* *J.B.*

Κωμικὸν] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *A.V.*

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. *M.du S.*

39. Ἔγνατ. τι κ.] Conſule *Plinium Secundum* libr. Epiſt. primo circa finem. *J.Br.*

Ἔγνατ. τι κ.] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur: —— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *G.C.*

Ibid. Τι κέντρον] Imo τὸ κέντρον: nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: —— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in *Demoſth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. *T.H.*

40. Π. ὦ θ. μ. ἀναχωρήσας μενοῦν] Inſulſe admodum Interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀναχωρήσας μενοῦν quam μικρὸν ἐπανιὼν apud *Xenoph.* Κυρ. Π. I. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni *J. F. Gronov.* lib. IV. Obſerv. & *J.G. Graevius* ad Lucian. Ver. Hiſt. I. inde μεταφερικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud *AElian.* Hiſt. An. III, 13. κρούεσθαι

est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Jovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatris ejiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint? A M. Multos novi tales. sed quorsum hoc? L U C. Vereor ne & ipse minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrionicam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικὸς φαύλως ἑώρακας ὑποκριτὰς, τὰ συριττομένων λέγω τούτων, καὶ ἀφοφθειρόντων τὰ ποιήματα; καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῆς δράματά γε πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; Λ. δέδοικα μή σοι μελαξῦ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲ ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀδεξείας τ' νῦν ἀφοφθείρων· κἄτα [b] προαχθεὶς ἠρέμα καὶ αὐτῷ καλαγνῶναι καὶ δράματος· καὶ τὸ μὲ ἐμοὶ, ὁ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις ὁ μέτριος μὲ λυπήσειν ἔοικε

b Προαχθεὶς] προαχθεὶς L. F. P.

τὸ πτηνὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ πλοῖ similiter allusit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta jubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comitum* in Ran. v. 271. Ὦ πλοῦ, πλοῦ, ὡς δεξιὸν τῷ κυβίῳ. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἔνθα τὰ ἡμέτερα. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀναπροσώμεθα] Rectissime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Aristaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐπιπόνως ἐκφέρει (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐπιπλεῖ) γέρων, τὸν τε θυμὸν ἀνεπροίετο· contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Nescit vestra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platonis* lux est inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἡμῖν οἰκήσεται· πάλιν ἐν αὐτῷ ἀναπροσώμεθα. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀναπροσίεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus.* Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in observatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίπτειν quam ἀναπροΐεσθαι a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τάχ' ΑΝΙΟΝΤΕΣ αὖ τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγεσθαι apud *Aeschin.* Eryx. c. II. ibi satis commode *Serranus*, *Serranumque* secutus *Clericus:* reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, *at illud:* formulam elegantem bene *Livianam* illustravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omisso quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δὲ οὐκ ἠνείχετο, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς ᾄδοντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philostr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τῷ δράματος εὖ ἐχούσας, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγξασθαι. *F. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui sibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ἐξόπιστα συρίζομαι. ἐξόπιστα, *rusticatim, plausu incomposito.* De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem saepissime usurpat: ut & illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίως, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρίσπου &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῷ δράματος] Persistit in metaphora: supra est: καί τοι τὰ δράματα πολλάκις εὖ ἔχοντα. *J. Br.*

58. Σκω-

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα.

Τῦτ' ἦν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸ λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῆς τοιῦτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τὸ σκηνῆς πόρρω που καθῆ, ὐδὲν αὐτῷ [b] μέλον τῆς ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μίμησιν ὑποκριτὴς, ὐδὲν ἀγγέλε τὰ ἄλλα τραγικῆ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῆλθεν· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, ὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

si mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum moleste feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A.* 1. *W. F.* & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλων *H.* 1. & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A.* 1. *W.*

60. Μίμησο] Ὅρα σύνταξιν τῦ μίμησο. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, meaque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus*. Non secus ac ἀχημονῶ idem plane sit notetque quod καλοκἀγάθου §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora*. Ἀχημονῶ neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκαίζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοῦ ἐμοῦ, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἧμῶν, τἠμῶν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τόγε κατ' ἐμὲ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲ ὅσον ἐκ τὸ μέρος τἠμῶν τῆ καιγορίας ἥκει, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὐτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῶν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι διδασκάλιζον. *J.G.*

59. Ἀχημονῆσα] Actor scenicus ἀχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἀχημόνησας *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶσι ἔν ποτε αὐτὸν ἀχημονήσαιμι σφόδρα ἀρθῆναι σε τῆ θεάτρου συνίδη. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ ὃ ἐν τῆ τῦ γραὸς (προσωπείῳ) εὐδοκιμῶν εἰφανῶς ταί τι ἐκ κυρίττῃ), καὶ ἐν τῆ τῦ βασιλίως ἀχημονῶν κλώζεται ἐκ συρίττῃ), ἴσι δὲ ὅποι ἐκ λίθοις βάλλῃ· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud *Aeschinis* Dial. III. c. 12. δήμου παίγνιον ὐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται parique modo in proximo *Synesii* loco, ἴσι δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῶν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquae omnes mendose ὑμῶν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M. du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J.Br.*

67. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet*. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τάχα δ' ἂν εἰη μᾶλλον &c. pro τἄλλα. alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀνάχ. §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit

10. A M. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, & , quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

E. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ χὠ τῆς ῥητόρων νόμου πεπροοιμίασαί σοι. ἔοικας γὰρ καὶεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἥκεις πρὸς τὸν λόγον παρασκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ἦν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τοῦτό γε ἅπαντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἀμέλλῃς, μνησικακήσω γε σοὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι.

A. Καὶ

ſit Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum. Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἰῶτα, ſpectatis, ſponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ὄντως τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πιστὸν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* J. J.

Ὡς ἄμ. ἦν.] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὼ δὲ μιτ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ἄρτο Χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσαμόωσα.
Τὴν φεύγων εὖνας ἐπεταμείμην ὡς τὸ ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς τὸ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἴσως προχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διὰ βίου in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διὰ βίου. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν.] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promptu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διαξῇς.] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γὰρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατόν ἐστι κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομίσθαι. *T. H.*

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν· *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, εἰδὼν ἂν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμείλῃς.] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege ἀμείλῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμείλῃς.] Ante ἀμείλῃς, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προτρίψαλό με μὴ ἀμείλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατευρύσας, καὶ μὴ ἀμειλλήσας. *A. Schottum* fefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμείλει ſcriptum pro ἤμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὸν ἀγῶνα.] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Λ. Καὶ ταῦτα μέ, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· καίτοι ἔνια δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥήσιν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦτ' ἡμῖν ἀδύνατον. ἀλλ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ γὰρ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ γὰρ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκηνὴν καλαικύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαλαπάσω που πρὸς ὢν τὴν ἥρωα οὐ ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ ὁ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος;

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personæ attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta; ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

[a] Πρόσωπον] προσωπεῖον J. Margo A. 1. W.

88. Χρῆταί τινα] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ἅπας ὁ μὴ ξυνηχεῖ ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακρὰν· ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν λαπτουσίας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus*. Aliud est ῥῆσιν ἐιπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἢ χρῆται in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἢ ῥῆσιν, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσθαι de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Billius* Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. T. H.

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ξυσίδας ξύσις enim exponitur, ἔνδυμά τι τραγικὸν. *Harpocr. Hesych.* in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ᾧ αὐτῷ ᾧ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. T. H.

99. Μεῖζον τ' ἐμ. κ. προσ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* J. C.

3. Συγκαλασπάσω] *Ne lapsus mecum traham heroem:* hoc est, ne, dum male ago personam herois, exsibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. J. C.

Συγκαλασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας ἐμὸν αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσομαι· ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πεσὼν vel ἐμπεσὼν γε κείσομαι· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heins.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πάνδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκαλασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ἃς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι. Xenoph. K. Π. V. p. 85. v. 40. Φροίμια πρόσθεν εἰς τὸν Σόφων ἐπιχειρήσω συγκαλασπαδύτα. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id AEschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Καλυττῷ ποτε Οἰνομάου παπᾶς ὑποκρινόμενον ἐπέτρι-

ψας. T. H.

10. Φο-

uti. LUC. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transformeat ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venissent admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenienſibus omnibus, sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & eruditum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis molε-

γ' ; Λ. ἐγὼ μὲν παύσομαί γε· πρὸς ἑκοῦσα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ. Ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἳ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀφ' ἑαυτῶν, οὔτε τῶν ξένων ἡδέως τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται· ἀλλ' εἴ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ῥέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ ὡσπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ διαίτης μεθιστᾶσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ὑπὸ βλέπεσθαι· τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτόν, ἁπαλῶς, οὐδ' ἀγλιχρῶς ἀπαγορεύοντες οἷ ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὅτι τινα τρόπον βούλοιτο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν,

6 Βιάζηται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. Hanc sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ σύντρ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲ ἀεὶ σύντροφός ἐστι. *T. H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *pravum lenitor corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse adfirmat Egeriam δαίμονα σοφῷ amore captam operam dedisse Numæ, & ὡσπαιδαγωγῶ καὶ συχματίζειν τὸν πολιτεύμενον aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς γὰρ καὶ τὸ κῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν ἀλλὰ τὸ εὐξύλογιστον. Ceterum Athenienſibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅτου καὶ λοιπαὶ πόλεις πρός τε ἡδονὴν καὶ ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν ἀφέσουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἡ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει· eo spectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης] Tangit fœditatem seu malis' feritatem sive ἀσχήσιαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theophrast.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀκολ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic §. 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλαι ἐσθῆτες, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienſes meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino veritum. idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Achil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὤετο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienſibus esse admirationi. H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, ἢ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἠσυχῇ τις ἂν ὑπερθέγξαιτο, προαποιδύμενος λανθάνειν, ὅσῳ μὴ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀπιτείνων. Δέδοικε μὴ ὦδε πόλῃ μέλαξι λυόμενος. ἡ μὲν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν ὧν δεῖ σχολοπέδης. ὁ δὲ ἀκούων ἄ ἦν, μάλιξ ἐπαιδεύετο. Τὰ δὲ ἐσθῆτα ἢ ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀγείωσαν πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὀπισθόπλουτες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, ἡ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; ἡ, τάχα τις μήτρος ὅσιν αὐτῷ· ἡ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὕστως ἀπέσχωπλον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τὸν κόμης τὸ πειργον, ἢ τὸν ἀγοίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, ἡ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

stus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

a Παραπόλυται] ὦδε πόλυται F. pleraeque ὦδε πόλλυται, exceptis J. V. 2. S. A. Emendatum ὦδε πόλυται in margine A. 1. W.

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Αὐτὶ τοῦ, ἀλλὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

27. Θλίβων] *Athenienses servis suis obterens.* J. Br. *Ibid.* Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* Θλίψεις καὶ στενοχωρίαι & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore Θλίψεις disjungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὃς ὁ δυσάμβων τότε παιδιῶν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν Συστενοχωρῶν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. T. H.

32. Δεῖ σμικρ.] *Tanto comitatu nihil opus est.* J. Br.

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebat.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδων· nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ᾖ ἄδην εἶχον κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῶν ἄδην διείλεκται. De Zenone *Diogen.* L. VII, 16. εἴ δέ τινα ἐπιπλήττοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τοῦ ἐπιπλήττοι) ὥσπερ καλῶς, καὶ σὺν ἄδην ἀλλὰ πάρρησίαν· si quem reprehenderet, id tecte acuteque velut praepilato, & non palam ad satietatem usque dicta ingereret. Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὸν δὲ ἱδῶτα τὸν ποικίλον &c. Ost. Fer-

rarius habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. T. H.

37. Ἔαρ ἤδη] *Jam ver adventat* J. Br. Ἔαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοσκώμμονες, &, *Dicaearcho* teste p. 9. ὦδε πτηται τὸν ξενικὸν βίον· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάνιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: appositе *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυ τὴν ὥραν τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλούμενος τὴν ἀμιλλαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum: ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου ἵκτος, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo se circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τις μητρός ἐστιν αὐτοῦ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *ubi narrat* Lucianus, *quendam introiisse theatrum indutum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges feciisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προειμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰκτίρας ἐλεῆσαί τε, καὶ συγγνώμης, καὶ ὑπὲρ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἐπινέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὴν ἀφθονίαν τὴν ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ἐστί. ἀπεφαίνετό τε [c] φιλοσοφίᾳ σωφρονοῦντας τοὺς τοιούτοις διατρίβειν,

[b] Ἐστί] Deest in *F.* [c] Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίων C.

veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *T. H.*

38. Τάχα τοῦ μητρὸς] *Vestis haec matris ejus est. Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* *J. Br.*

Τάχα τοῦ μ. ἐστιν αὐτοῦ] Subintellige *ἱμάτια*: *forte hae vestes sunt matris ejus*: nam vestes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ πανηγυρίζουσι] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra feciisse, ac se ad laetitiam dedisse. *Aeschin.* κατὰ Κτησιφ. τὴν λαμπρὰν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐστεφανώτει. *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . . νόμον] Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. *A. V.*

Legis hujus Athenienſium ne *Meurſius* quidem, harum rerum indagator diligentiſſimus, apud alios auctores veſtigium reperire potuit. Olympionicis nempe ſolis id licuiſſe patet ex noſtro, Δημων. c. 16. Conſule *Suidam.* v. βαπτά. & *Ariſtoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper veſtem non haberet niſi βαπτόν? Forſan & hic *pulla* intelligenda eſt, quo ſenſu apud *Athen.* in Comico ſumitur, 290. C. *M. du S.*

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis teſtem producunt *Lucianum J. Meurſius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an poſt eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non eſt in obſcuro. Scilicet ludos caſtiſſimae Dearum Minervae ſacros in ornatu meretricio ac lenonio ſpectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chryſ.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰς, βαπτὰς ἐσθῆτας ſive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum uſu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuſter.* ad *Suid.* in Ζάλυκος. Floridas autem ejusmodi veſtes Olympionicis licuiſſe ſolis geſtare, colligi mihi poſſe non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veſte, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim eſt, quando pompa ſolenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veſte conſpicui, qua de re legendus eſt *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. *Preuves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος] Legem ex *Suida* ſupra retuli: aliam cauſam hic aſſignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuiſſent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copioſius explicanda. *J. B.*

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte ſane, ſi ſequeretur χράμενον nunc ſcribendum puto: ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepoſitionis ἐν eſt nota, ſic omitti in hac ſimilive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

ζῆν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένῳ, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προῃρημένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡδυσμένον.

Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μέλει τὸ εὐδαίμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύνροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν πολυτελῶν τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκόων τέρπεται κρεμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

sonam esse; moresque puros confervare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quæ natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse. 65

15. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparæ mensæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præstigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τῷ ζῆν, *lætari, genio indulgere:* de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μιτροῖ] Hoc vitium omnes Edd. insedit: μιτρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Demosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μιτρεῖτις ἐ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, quum in Rhetorum esset scholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & saepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαίμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μιτροῦσι adde *Damasc.* apud *Suid.* in Τυχὴ accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri*, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri suis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phralin *Noster* variavit Πατρ. Ἐγκ. §. 10. μίτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Muson.* Ep. τῇ ἀργυρίῳ πάντα μιτρεῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multa habet adsimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύειν] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατηγόρια μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μισῶ] Ex *Homero.* quales perpetuae parodiae in *Luciano.* *J. B.*

Μισῶ] Ex *Arato* haec in prooem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μισῶ] *Aristid.* T. I. p. 98. C. μισῶ ὃ ἀγορὰς, φασὶ, καὶ λιμένας καὶ τὰ εὐρύχωρα τῆς πόλεως τῆς καθήκατα ἐξηγουμένους τὰ εὐρύχωρα τῆς πόλεως posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς, quomodo oraculum apud *Demosth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἴσασιν ἁπαῖοι Βρομίῳ χόρον ἁρμονίᾳ πάντες· editur εὐρυχόρους, ἁπαίων, χάριν. Εὐρύχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασὶ· ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια ἐ δι' ὤτων ἐ δι' ὀφθαλμῶν τὴν παιδαχόην εἰσδύεται· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσήμων διαμάτων κακία, ἡ λάθρα τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν ἐ τῶν ἀκοῶν, ἅτερ λάθρα τινων θυρίδων τὴν λῆξιν ἐπεισάγουσα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι μὲ ἀγυιαὶ] Ex *Arato*: πᾶσαι μὲ ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγορα. *J. Br.*

80. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καλαδέχεσθαι] *Suet. Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Ὑ. ἧς δὴ . . .] Sic recte P. & *J.* In reliquis δὲ legebatur. *M. du S.*

Ὑφ' ἧς δὴ ῥ.] Scilicet ἡδονῆς quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex Ed. *J.* At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῆς ἡδονῆς quanto venustius exibit & rotundius, τρυφῆς δὲ ῥεούσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδισίοις pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* Od. Ω, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam *J. Scaligero* ad *Fest.* in *Adfatim* adsentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi ὠθεῖσθαι non

pe eſt : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis conſuetudinem.

16. Hic enim rerum chariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe : ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & juſtitia abripiuntur : quibus carens jam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Ta-

διαφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διαίρισιν.

Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεούσης ἀενάου τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνθρύπινοι ὁδοὶ συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ὀπτορχία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· ὠθούμεναι δὲ, τὴν ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τὸ δὲ ἔρημον ὁ χῶρον γενόμενον, [b] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενον, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ὀπθυμίαις. τοιαύτῃ

a Διὰ] δὴ P. *f.* Margo *A.* 1. *W.* b Δίψης] λύσσης A. P. *f.* Margo *A.* 1. *W.*

non ceperunt Interpretes, nec ſane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: *Ariſtoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro ἀξεσυρῶσι. *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρασύρηται. Congruit haec poteſtas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ὑπικλ. *T. H.*

85. Ἀνθρώπινοι] ἀδοὶ] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Poſt ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἴλυν] *Limo ſemper impletus:* forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ἰλὺν quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἔρημον ὁ χῶρον dico alibi. *J. B.*

Ἰλύν] Ex *f.* Ed. P. & Angl. Codd. haec ſcriptura. δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλας, ut in *Prom.* c. 12. ἀγρίου τι χρῆμα & ἀμορφον, ὕλαις ἄπαστα & τυίτασι ἀπημάτοις λάσιον. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε & ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noſter* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur *Politianus* Lib. I. Epiſt. 2. Sic apud eumdem *Noſtrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur ἀνθῶν καὶ πυρί. *Herodotus* initio libri III. Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud *Euſtathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθοῦσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* poſitum. *Cato* apud Soſip. Chariſium : *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert,* mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus. Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſolum, ſed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσα ἀγαθῶν. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Perſea) *praeterea juventute, quam ſtirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖ ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in *Luciano*; cui quî potuit in mentem venire, ut verbum laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud *AEſchylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθοῦν φόνῳ πηκτοῖς, exponendum eſt, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ τῆ παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθει τελευτῶντι ἐξανθεῖ τῷ χρόνῳ. de LL. IV. p. 827. F. ὅπερ τοῖς παισὶ καὶ θηρίοις &c. ξύμφυτον ἐκανθεῖ & similia plura: verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* abſolvatur, refingendum puto αὐχμῷ. cujus verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin *Noſter* meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημον ὁ χῶρον, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Δίψης, inquam: nam quod ex Ed. *f.* profertur ἰλὺν, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo aeſtu ſqualidis δίψα tribuitur & διψῶν. Διψίη κόνις, ἐμὲ

αὐτῷ ἀπέφαινε τ῀ πόλιν, ᾗ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

lem esse urbem, taliumque magistram bonorum ostendebat.

Ἐγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν ἀπὸ τ῀ Ἑλλάδ῀, πλησίον πω γενόμεν῀, 95 ὑπισχήσας [a] ἐμαυτὸν λόγον ἀπήτουν τ῀ δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τ῀ Ὁμήρου λέγων·

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem popoſci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Φάε῀ ἠελίοιο,

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

τ῀ Ἑλλάδα, ᾗ τ῀ εὐτυχίαν ἐκείνην, ᾗ τ῀ ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς τ῀ ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, ᾗ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, ᾗ δεῖπνα, ᾗ κόλακας, ᾗ μιαιφονίας, ᾗ διαθηκῶν προσδοκίας, ᾗ φιλίας ὑποπλάστους; ἢ τί ᾗ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθ῀, μήτε χρῆσθ῀ τοῖς καθεστῶσι δυνάμεν῀;

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

Οὕτω δὴ βουλευσάμεν῀, ᾗ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τ῀ Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἱ-

18. Cum ita mecum consuluissem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *equo bo-*

[a] Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῇ Margo *A. 1. W.*

ξηρὰ *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος ἐ δίψιος γῆ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης διψάδα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius*, *Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt:* notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit Canis aestifer arva:* praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii siticulosam Apuliam*, *Columellae*, *aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἡ ᾗ διψηρή τε ἐ αὐχμήσασα τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies διψῆν & αὐχμεῖν. *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ὧν ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ ᾗ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι &c. τῷ διψῆν αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τ῀ ὁ ψυχῆς ἠμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῷ διαφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπισήσας ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισήσας ἐμαυτὸν positum sit pro ἐπισὰς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπισὰς περιέμεινα· & ἐπισάντες σιωπῇ ἐ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν παρεῖσαν ἐπιστήσας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισῆσαι τ῀ τόλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίστε μὲ ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίστε ὃ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπισήσας quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus*, *constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισήσας, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισῆσαι per se: *Euseb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισήσαντας· mox: ἰδοὺς ἂν ἐπισήσας. *Dion Chrys.* p. 404. B. κἂν ἐπισήσαντες ἀληθεύσωσιν ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus.* *Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲ γὰρ ἄφνω μὴ ἐπισήσας· in Edd. quas vidi: ἐπισής. *Apollon.* περὶ Κ. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισῆσαι πρᾶγμα, *digna res, quae animadvertatur:* dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶ ἐπισάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπισήσας τὸν λόγοιον, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. εἰ γὰ ἐπισήσαις τοῖς πράγμασι τ῀ νῦν, *si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G. Rapheliius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth.* IV, 2. ἐπίστηθι quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum cade, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me-ipſum quaſi in frequentiſſimo theatro col-15 locans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

μάλος, ἐκλε κυδοιμῷ, τολοιπὸν οἰκυρεῖν εἰλόμιλω, ϗ βίον τινὰ τῆτον γυναικώδη, ϗ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῆνλα προλιθέμβμος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, ϗ Πλάτωνι, ϗ ἀληθείᾳ προσλαγλῶ. ϗ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα τῳ μετέωρ@ ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμβμα, τῆτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν ϗ γέλωλα παρέχειν δυνάμβμα, τῆτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίβ λαβεῖν.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

20 Εἰ γὰ χρὴ ϗ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τ ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεςέραν τῆσδε τ πόλεως, καὶ τ ἐνταῦβα διατριβῆς. ὁ γὰ μικρὸν ἀντιχεῖν τοσαύταις μὲν ὀπιθυμίαις, τοσύτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκυσι, καὶ ἀνιλαμβανομβίοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς [b] δεῖ τ Ὀδυσσέα μιμησάμενον πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δεινὸν γὰ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούον-

[b] Δεῖ] δὴ F.

13. Προστιθίμβος] Ὅρα ὡς αἰτιατικὴν τὸ * προστιθίμβος συνέταξε. V.

* Προστιθίμενος] Abſurdum ſcholium: recte in textu legitur προστιθμ. M. du S.

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. T.H.

97. Τὰ τῆ Ὁμ.] *Homerus* Od. A. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἦλυθες. J. Br.

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. A. verba Tireſiæ ad Ulyſſem. J. B.

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. M. du S.

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφάτου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφάτους. Th. M.

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ Ἕκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. Ξ, 130.

Ἐκ βελέων, μή που τις ἰφ' ἵλκεϊ ἕλκε@ ἄρηται.

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. G.C.

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τ Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Λ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπάγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. J. B.

10. Ἐκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. J. Br.

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ἀσκητ@ ἴμπαλιν ἀπράγμων@ ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, ϗ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμβος οἶκοι τὰ πολλὰ καὶ ἀμύητα, μᾶλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων; ἢ ἀλλ' ἐκ τοὺς ἐπιφοιτῶντας σωεχίςερον ἔξω πόλεως προελθὼν ὁ μοναγρίαν ποιεῖται τὰς ἀβατιβὰς, ἴδιον συμβιωτὰς χρώμβ@ τοῖς ἅπαντ@ τῦ γένους τ ἀνθρώπων ἀρίςοις, ὧν τὰ μὲ σώμαλα διέλυσεν ὁ χρόν@ &c. T.H.

16. Μετέωρ@ ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, J. B.

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. M. du S.

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμησκοίλες αὐτὸν τ ὑ Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματά τε & ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμβοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. T.H.

28. Μὴ δ. τὼ χ.] *Homerus* Od. M. J. Br.

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμβος] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. M. J. B.

ἀκέσλα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερφάνον.

Ἐνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, τοσαύτῃ ἄνοιαν, καὶ τὴν τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδε ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρομένης τὴν τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέπουσες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ πάντες αἱ γιγνομένων ἐλπίδων.

audientem & ſolutum; & vere animum ſupra hæc elatum habentem.

20. Licet autem & philoſophiam mirari; conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunæ contemnere, ubi aſpexeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem: rurſus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quæ non contingunt.

21. Quod

[a] Ὁσημέραι] ἅπαξ ἡμέρας F.

30. Ὑπερφάνον] * Ὑπερφάνον θαυμαστῶς ἐνταῦθα κεῖται. C. G.

* Ὑπερφάνον] Ex G. C. ad §. 26. poſtquam enotavit Clariſſ. Md. du Soul: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον] Ὑπερφάνον θαυμαστῶς ἐνταῦθα κεῖται, hanc inſuper adnotationem adjecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpiciat* c. 29. *ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti: ſed Praeterea junctæ lego: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον ὑπερφάνον F. i. e. ut hoc totum ſit Scholiaſtae dicentis, *quam accommodatiſſima vox ὑπερφάνον egregie hic poſita eſt.* Exat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον, & §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἁρμοσμένον ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem adſequatur. T. H.

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in ſcena.* J. B.

41. Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τῆ θεοῦ ἢ δαίμονος uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* J. B.

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογίζεσθαι, ἢ τύχης παίγνιον. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Aurel. Victor.* in Æl. Pert. J. B.

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, niſi quid majoris vitii ſubſit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter præcedens μαρτυρουμένης, hoc ſenſu: illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαρτυρούσης) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen, quum iſta quotidie videant, divitiis inhiant &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare*: *Heliod.* V. p. 209. ἐπαίζε δὲ ἄρα τι ἡ Κήμωνα διαμόνιον, ὁ δὲ τὰ ἄλλα χλιὸν ὡς ἐπὶ πᾶν τὰ ἀνθρώπινα ἢ παιδιὰν ποιούμενον. *Suidas* in Ζήνων ὁ βασιλεύς. T. H.

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. T. H.

49. Οἱ] Ex Ed. F. eſt; reliquæ non agnoſcunt. M. du S.

51. Καὶ τὰς δακτύλους πρωτεύοντες] Καὶ τὰς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante ἢ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. Th. M.

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους quod neque Interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit: *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam *Seneca* ſevere reprehendit, *Martialis* ſæpius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, & *Chryſoſtomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat. Vid.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuram ſuam ſpectandam exhibent, & digitorum annulos oſtentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc quaſi magno aliquo contentos eſſe volunt, ſi ſolum ipſos aſpexerint. Quidam vero faſtuoſiores adorari etiam ſe patiuntur, non e longinquo, neque ut Perſis mos eſt, ſed neceſſe eſt propius accedentem, & ſeſe incurvantem, animo diu jam ante demiſſo, illiusque affectu etiam per corporis ſimilitudinem declarato, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum atque ſpectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem aſſequuntur. Ille vero diu ſtat ſe ipſum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι γελᾷη ὀφ τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγία, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς γὰρ ἂν γελοῖοι μὴ [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν ληρογοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρία φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνείας δεόμενοι, ἐπὶ πόρρωθεν, ἐπ' ὀκλάδα Περσικὸν, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ εὐδαίμονα τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃ δ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολὺ χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

[b] Οἱ πλουτοῦντες] οἱ πλουτ. etiam in margine *A. a. W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt οἱ.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valeſium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. eſt ſcriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλίους βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis faſtuoſi nota *Ariſtophan. Plaut.* Ipſe *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *J. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem ſequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμῳ] Quia longe proſtrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμῳ] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις ν.] *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲ ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τὸ γονυκλιτὸν καὶ μείζονι μόνον τυγχάνουσι scio quam explicationem recipiat τυγχάνω τοῦ γονυκλιτοῦ, *admitti ad genas oſculandas*; praeferendum tamen videtur θιγγάνουσι· quod viſum an *Schottus* inſuper habuerit monere, non dixero: vertit ſane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Briſſon.* de R. P. I. p. 11. Poteſtatem iſtius locutionis προσκυνεῖς δεομένους ſatis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehenſa *Benedicti* verſione, *adorari ſe patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ στῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. καὶ σίφωνα ἐ καταφιλῶν. *pectus & caput deoſculabantur.* & apud *Noſtrum* iterum Mer. c. 12. *M. du S.*

Τὸ στῆθος] Appoſitiſſimus eſt *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum ſalutari pectoribus oppoſitis coeperunt, oſculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* Manum ſoli olim ſervi oſculabantur: ut arrogantes ac ſuperbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum eſt crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι καὶ θωπεῦσαι δ' ἀνδρεῖον ut ſapiente & forti viro indignum adſpernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc faſtum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleſte tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum oſculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus ſimiles promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam oſculo manum imputabant, deſcribit. Vid. *Ramireſ. de Prado* & *Deſ. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. ſed inprimis *Lipſii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Περιβλ.] Τὸν προσελθόντα δηλοῦσι εἶναι videtur deeſſe. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum oſculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτὼς τ ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora ſculanda nos non admittant.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ κ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμενοι μέσης, θεμένοις δὲ σὺν κύκλῳ τ πόλιν, κ πρὸς τ οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, κ κόλακες, κ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τ πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς θεμένοις, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, κ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· σὺν ᾧ πόσα μὲ ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορῆντες ἀπίασιν, ἢ ἀηδάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῆς ἐμέντων οἱ γειτονοὶ, κ πρὸς τοῖς χαμαιπετείοις μαχομένων. κ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

22. Cæterum his multo ridiculi magis ſunt, qui eos ſectantur, atque obſervant, de media nocte ſurgentes, & totam urbem circumcurſitantes, & a ſervis foribus excluſi, canes, & adulatores, & id genus alia audire ſuſtinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, oneroſa illa, atque multorum malorum cauſa, cœna eſt: in qua illi, quam multis comeſis, epotisque præter animi ſententiam, quam multa non dicenda proloquuti, poſtremo reprehendentes, aut ægre ferentes diſcedunt: & vel ipſam criminantur cœnam, vel contumeliam aut ſordes accuſant! Pleni autem & angiportus ſunt vomentibus iſtis, & circa viliſſima quæque proſtibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται] Quum *Micyllus* vertiſſet *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo poſteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεσθ. Verte, *quod ad ora* ſalutanda vel oſculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obſcœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id eſt, oſculo. *J. Br.*

Στόμασι] Paucos enim oſculo excipiebant, eosque ſummæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem ſibi gratulatur Nigrinus negatum oſculum, eo ſpurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. λοιδορ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμ.] Sic in μισθίτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. *J. B.*

Νυκτὸς μὲ ἐξαν.] Moleſtias matutinarum ſalutationum deſcribit, & quam vilium eſſent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J. C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Conſer, quae plura *Noſter* habet de Merc. Cond. prorſus his ſimilia. *T. H.*

69. Πρὸς τ οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime conſtat, quod graviſſimi viri temperare ſibi non potuerint, quin de iſta indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulſum janitore ſaepe nocte ſera foribus ingratis adjacere, miſerrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut faſtus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκεται, janitores ſunt, oſtiarii, θυρωροὶ, ut ipſe vocat περὶ τ ἐπὶ M. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν. *Plutarchus.* *T. H.*

Ibid. Κύνες κ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demoſth.* οὐ τοῦ περὶ στεφ. ἀντὶ γὰρ φίλων & ξένων, ἃ τότε ἀνομάζοντο ἡσυχῆ ἰδιοδέκουν, νῦν κόλακες κ θεοῖς ἐχθροὶ κ τ' ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. *J. B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demoſthenis* proxime citato. Sic ἀκούσῃς apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æſchyl.* in Prometh. ſic apud Latinos *audire*. *Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis.* hunc *Luciani* locum profert *Caſaub.* ubi de officiis ſalutantium apud *Suet.* *J. B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & ſæpe alibi. De his incommodis ſportulae cauſa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J. B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & ſalutantibus exhiberi ſolitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus ſuis atque adulatoribus praebebant. Has autem veſpertinas epulas matutinae ſalutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis ſemper ſalutationibus diſcurrent.* *Manilium* expreſſit V, 64. *Inſtar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane ſalutandi portans communis amicus:* luculentiſſime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Deſ. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipſum Luciani locum adſcripſit totum. Neque philoſophi aliarumque artium profeſſores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάσαντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam ſane muniverat Simonides: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an ſapientem, divitem reſpondit: τὰς γὰρ σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τ πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teſte

Avi-

bentes, circumeundi causam medicis præbent. Quibusdam enim, novo sane exemplo, ægrotandi otium non est.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores existimo, & propemodum auctores illis existere superbiæ ac fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & adeuntes ipsos quasi dominos appellant, quid quæso illos cogitare consentaneum est? Quod si vero communi decreto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitute, an non putas vice versa ipsos divites ad fores pauperum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritu-

αὐτῷ καλακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς πλείόνων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τὸ κολακευομένων ἐξαλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνους καθίσταμαι τὸ ὑπερηφανίας αἴτιος. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν πλουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸ χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέχοιντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν αἰεὶ τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων δεομένους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος,

[a] Αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοὺς ἐκείνους *J.* [b] Ἀνόητον] ἀνήτου C. *J.*

Aristot. Rhetor. II. p. 89. eo respexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alia *Galeno* mens, qui saepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τῶ Προγινώσκειν. Ἠσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι ἢ πρᾶξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύειν, θαυμαστικῶς προσαγορεύειν ἑκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, ὥσπερ ἔμπειρον προερχομένους οἴκαδε, θορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι &c. Apertius idem Θηραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paululum deflectam, προσαγορεύσω ἢ προερχόμενον ἴωθεν, εἰς ἐσπέραν τε συνδειπνοίμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆ Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas instituisse viam: ἀλλ' ὑδρὶς τούτων οὔτε ἴωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἐφοίτα θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἑσπέραν δειπνησόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola specie ac nomine mentiti cibis & vino se distendebant, quod *Lucianus* falso ridet, *Galenus* in fine libri serio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστιν ἀληθείαν ζητεῖν ἴωθεν μὲ ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, ὃς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμοὺς, εἰς ἑσπέραν δ' ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum eos, quod *Noster* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς πλείόνων· *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salubrem vitae modum sese praescribere illis duntaxat testatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισὶ παρεῖναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς προπέμπειν, εἶτα μὴ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae saxum volverent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδιξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπειδὰν τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκη κἂν συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προσάλλωνται· idem constat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valesium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo sequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. *J. B.*

75. Ἀπολαλύσαιλες] Ἀπολαλήσαιλες. *Th. M.*

81. Ἰατροῖς παρίχουσιν ἀφ. πλείόνων] Hinc ἰατροὶ dicti πλειοδόται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud *Hesychium* interpretatur περιόδῳ, ἢ ὥδῃ τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλεις φοιτῶντας μὴ λόγῳ μοῦνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζειν. *J. B.*

83. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione se refert ad *Thessalum*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *J. B.*

85. Ἐξαλεστέρους τοὺς κόλακας] Ἐξαλεστέρους τούτους κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Censeo.* *J. Br.*

86. Ἐκείνους] Placet ἐκείνης. *J. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac consensu.* *J. Br.*

95. Ἀθέατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἰ δ' ἦμοι γε μήτε χρυσὸς ὤν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κέκλιτον ὑμνῆσαι μέλη,
Εἰ μὴ πίσημον ἡ τύχη γένοιτό μοι. *M. du S.*

λος, ἢ τ οἴκων τὸ μέγεθος· εἰ γὰρ ἕνεκα τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς τοῦ ΔΔ[2] τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ἕνεκα δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι τοῖς καλλίοις οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευτελίζειν τ δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a Τὸ] Edd. priores τοῦ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. ΔΔ τοῦ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: καὶ ἕνεκα δή, non δὲ. *T. H.*

2. Εἶναι τοῖς καλλίοις οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι τοῖς καλλίοις κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. sensu ipse Gallo. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J. Br.*

5. Ἀπευτελίζειν] *Vile reddere*: vox satis infrequens. *J. B.*

Ἀπευτελίζειν] Ἕως parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ πότε τίμιον ἢ εὔωνον ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ὕστως εὐωνα παθαχῆ τὰ καλὰ γέγονε. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὐωνόν τινα ἐκ εὐπρεγίσον ῥίπτῃς τ λόγον· explicat Christi dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὐωνον ὄντως καὶ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πόνον ἐκτὸς ἐκ καμάτων καλορροῦντος τοῦ βουλομένου. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ ἀπευσίας πονηρούς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερον τ ἀπεκηρυγμένου, & mox ἐπδωνισμόν. Hinc ductum ἐπδωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σῖτικὸς ἐπδωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπδωνίζονται. *Dion Cass.* ἐπὶ ᾧ τῷ πλήθει τ διδομένων πολὺ πάντα ἐπδώνιτο. in *Polluce* I, 51. ἐπδωνισμένων τ πυρῶν, cui junctum est, τ τιμῆς τοῦ σίτου καλαοίκωνίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* sit II. p. 71. ἐπδωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀπαξιμᾶν, ἐπιτίνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπδωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπδωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τ σωμάτων εὐεξίας ἐκ εὐμορφίας, ἢ τἀναντίον προεπδωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt: *Dion Cass.* p. 335. C. τ δὲ δὴ λογιστήριον τοὺς μὲ τοῖς κτήμασι τοῖς τ ἀπολλυμένων ἐδιλίαζον (triumviri) τὰ μὲ ἐπδωνίζοντες, τὰ δ καὶ πρῶτα σφίσι χαριζόμενοι· recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί δὲ ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσει ἐ ἀπικηρύξει τὰ σὰ, καὶ σὸ ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπδωνιζόμενα αὐτὰ ὀψήσεται· similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείζων, καὶ πωλῶν, ἐπευνιζόμενα. *Xylandrum* non probo: *si quid vendis, pretium diminuis.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἱ τοσαύτῳ ὑπερβολὴν πεποίηνται τ αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς ἐ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα λέπτοντες, ὕστω πωλοῦσιν ἐπευνιζόμενοι, καὶ πολλοῖς λάθ' ἕ αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τ ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum evilverant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ὀνείδη τ λεγόντων μὲ εἶναι σοφὸν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὤνια προκηρύττοντας, τότε μὲ μικρῷ λήμματι &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευνιζειν sacpenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευνιζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευνιζειν τὴν δ potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T. H.*

Ibid. Ἐπιτειχίσαντα] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii pariete interjecto.* *J. B.*

Ἐπιτειχίσαντα] Lege ἐπιτειχίσαντες, quo facto limpidior sen-

hoc quasi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo , ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes , talia factitare, tolerabilius merito existimetur : verum eos quoque, qui se philosophari simulant, mul-

τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λαλρεύοντες, εἰς [b] ἀπόνοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μεῖριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τῆς Φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολ-

[b] Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

sententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσματα] Ἐπιτειχίζω & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philosophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste *Aristotele* Rhet. III. p. 124. poëticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est ulitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναίοις vel τοῖς Ἀθηναίοις Διελλειαν & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Petavio* versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* Ar. Alx. IV. c. 27. & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῆς χώρας. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσματα τῆς αὐτῆς χώρας, & Accest. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus, quem protulerunt e *Demosthenis* Orat. pro Ctesiphonte, extat p. 486. F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τῶν πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει· (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς ἢ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς ἕτος ἐστί) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὐβοιαν &c. κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 16. φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τῶν Ὁμβρίκων· quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus *Kustero* fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud *Suid.* in Κατασκαχή· Ἐπιτείχισμα ἢ πρὸς κατασκαχὴν τῆς χώρας, non τῆς ἀρᾶς, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: *Demosth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀκαιτικὴν τῆς Ἀττικῆς ἐπιτείχισιν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχισθὲν τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπηρεάζοντας τῷ βίῳ, μεγάλῳ δ' ἡμῶν ἐπιτειχίζοντες δυσιδαιμονίαν sensum evertit Interpres: *& in nobis magnam struentes superstitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adjungi solet. Apud *Philostr.* in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπιτειχίζει αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχειν ἐπιτειχίσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον *Plutarch.* in Brut. imitatur *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. *Joh. Chrysost.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν αἰσχρῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζειν τὸ παρθένου, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat: verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt: *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *F.* ἀγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Is. Casaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara *Dion. Chrysost.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλονται μακαρίων τινὸς θεραπευτὰς πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων τίθεσθαι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adsectatores: mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινα καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς ἐν πρόθυρα σαίνοντα καὶ ταπεινόν. *Aristid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς ὑπὲρ τῶν πλουσίων ὀψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζεσθαι πρὶν εὖ ἐν καλῇ ὀφθῆναι, ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες καὶ ταῖς προθύροις κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυρωροῖς σωόντες ἢ τοῖς δεσπόταις· denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ δυσεῖσι πεπαιδευμένοις τοὺς τρόπους· quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοὺς ἐπὶ τὰ δεῖπνα προσαγγέλλοντας κοινολογούμενον *vocatores* significat aut *nomenclatores*, de quibus egregie *Vales.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ὅστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, ἢ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορούντα, ἢ τοῖς ὀψὲ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ὀψιαιμότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, ἢ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ ἢ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τὴν κολάκων εἰκάσομεν; ὀκνῶ ἐμφορεῖν μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖον δὲ ἀπενεγκεῖν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν;

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt:

[a] Μεταλαμβάνουσι] Edd. priores μεταλαμβάνωσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. *V.*

44. Οὐδὲ ἐπιθῆναι] Ἀργῆς τοῦτο ἐραύμου ψυχῆς ἐν μὴ

[*] Τπύσης] Leg. ὑπαρχούσης. *M. du S.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίου τὸ ἀρχαῖον ὑπὸν l. c. 31. Pro τῆς πατρ. male *C. V.* τὸν τῆς ante κτήσεως abjiciendum. *T. H.*

[**] Ἄλλο] Leg. ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλλῳ. *T. H.*

[†] Ὥσπερ ἐ] Leg. ὡσπερεί. *T. H.*

[‡] Περισσῆς] In Ed. *A.* inserta hic erant verba textus: σφρισσῆς. [καὶ τὸ ἥμισυ τῷ τρόπῳ] Insulse; unum enim est schoσιδυίας εἰς δίον χρῆσις τοῦ κτήματος· ἢ δὲ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τὴν πατρῴαν [*] ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀπεσκώλαξ τὸ ἀσχολίας ἀφαίτιον, ἀλλὰ μὴ κεκλη-

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* *J. Br.*

19. Ἀπὸ τοῦ χ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. *J. Br.*

Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*

20. Καὶ ὁ μάλιστα] Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocalium sede, ὃ ἐν μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*

21. Τὴν σκευὴν] *Philosophi pallium.* *J. Br.*

Ibid. Μεταλαμβάνουσι] Μεταλαμβάνουσι. *Th. M.*

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastæ & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorstius*. [**] *M. du S.*

22. Τὰ ἄλ.] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. *J. Br.*

25. Τίνι] Repetendum est τῷδι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τινα, secus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus?* *T. H.*

Ibid. Οὐκ ἰμφοροῦντα] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. *J. B.*

28. Πλείω δ' ἀποφ.] Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*

Πλ. δ. ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster*. Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*

32. Τὴν ἀρετὴν ὄνιον] In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. *J. B.*

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρότ. τὸν ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πριάμενος. & Ἀναδ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀπεκηρυγμένον σοφοὺς ἀνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἀπολυθέντα κρεάδια *AElian.* de Anim. II, 47.

Scri-

ſi qui vero ipſorum urbaniores paulo ſunt, ſæpenumero etiam cantare non erubeſcunt. Atque hæc quidem ille ridicula cenſebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philoſophantur, virtutemque ipſam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum ſcholas vocabat. Cenſebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum ſe ipſum quæſtu ſuperiorem gerere debere.

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἐν γελοίᾳ ἠγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ὅτι μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προλιθέντων. ἐργαστήρια γῆν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς· ἠξίου γὰρ τὸ πλούτου καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

26. Quod & præſtabat ipſe: non ſolum gratis converſando ac diſſerendo cum volentibus, ſed & indigentibus neceſſaria ſubminiſtrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne ſuarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe ſitum habebat, jam

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξίοις συνδιαλέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέον ὀρέγεσθαι τῶν ὑδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τὰ ἑαυτοῦ φθειρομένων προνοεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ὀλίγου αὐτοῦ πολ-

[b] ἑαυτὸν] αὐτὸν *F.*

μένου ἐτοίμου ⁰⁰ ἄλλο ἄχθος προσφέρειν, † ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τῇ τοῦ ἀγροῦ ‡ προσούσῃ καλλιεργίᾳ, καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς χρῄζουσιν ὠφελίας ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης

τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὸν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν. ὥστε καὶ κατὰ Κράτητα Νιγρῖνος τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ¶ ἀδίκως κρίνει ἐπισταμένῳ ἀνδρί. *V.*

lium. *M. du S.*

§ Ἀγρὸς] Reposui pro Ἀγρὸς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀγρόν. Vitium pluribus adhuc locis inſidens. In *Servio* ad Ecl. IV, 34. correxit *G. Voſſ.* ad *Valer. Fl.* I, 310. *T. H.*

¶ Ἀδίκως] Leg. ἀδικάσας. *M. du S.* Praeclaram emendationem adjuvat *C. V.* ubi utraque vox hac figura ſcribitur: ἀδικα. *T. H.*

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς hoc enim non minus uſitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τὸ ἰδιωτικὸν ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio ſenſu: ὁ τὸ ἐπ' ἀγορᾶς ἥμισυ, *non unus eram forenſium rabularum. Philoſtr.* de V. S. II. p. 603. τὸ οἰκίας ἁρπαστοφόρους ἐπ' ἀγορᾶς prorſus ad *Lucianum Philo fud.* de V. M. p. 685. A. ἐχ ὅπερ μεθιᾶσιν οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλό τι τὸ ἀνίον ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod iſtorum ſcholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone ſumtum, apud quem ſæpe Socrates καπήλου & καπηλεύοντων nomine Sophiſtas infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damaſcenus οἶδεν ὅτι τῷ τὰ παιδιαρίματα πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut teſtatur ipſe in *Exc. Valeſ.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diverſa, *Lyſias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. Æſchinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τὸ ἀράκινον φορεῖ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σήλλιν ἀμφιθέουσι· ut περὶ ἅμμια περιφέρηται apud *Dion. Caſſ.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir ſummus, quum ſententiam exponeret; *univerſa illa pecunia, quanta quanta eſt, apud proximum cauponem perit:* κάπηλος iſte, & illa σήλλη impactam navim diſſringens ipſe eſt Æſchines, quod alio

loco clarius oſtendam. Proferunt autem, & pluribus illuſtrant hunc ſcriptoris noſtri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Juſt. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. *T. H.*

Ibid. Ἐργαστήρια γῆν ἐκάλει τὴν καπηλείαν] Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, Micyllus *ergaſtula. Ludov. Creſollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas.* Nam talem aliquam ſupponere debemus, ut pag. 153. *J. G.*

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philoſophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, ſic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. *G. C.*

41. Δίων] Edd. omnes præter *J.* δίον mendoſe. In L. etiam recte δίων. *M. du S.*

43. Οὐ πόρρω τῆς π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & uſus, quod feſſis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, ſed ſuburbanum. *J. C.*

44. Οὐδ' ὀλίγου] Legendum ἐπιδεῖσθαι & διειληφώς. *J. Br.*

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ † ἀρχὴν αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ † χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόζομεν νομιζόμενα, κἀπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παρ' ἄλλου ἀπολαύει τῷ ὀνόματι. ὀλίγα δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῆς γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τῆς προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τῆς διαγωγῆς τὸ ἡμερόμορον, καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου.

Παρῄνει δὲ τοῖς συοῦσι * μήτ' ἀναβάλλε-

45 tot annis ne inviſere quidem dignatus fuerit. Imo ne ſuum quidem prorſus eſſe affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura iſtarum rerum nullius domini ſumus, lege autem & per ſucceſſionem uſum earum in tempus incertum accipientes, temporarii poſſeſſores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus ſcilicet frugalitatem, exercitiorum juſtum modum, vultus modeſtiam, & veſtitus mediocritatem, & ſuper omnia hæc compoſitam mentem morumque manſuetudinem.

27. Monebat ſecum verſantes, ne bene agen-

* Μήτ' ἀναβάλλεσθαι] μήτ' ἀν. μήθ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μήθ' ὑπερτίθεσθαι *V.* 2. μήτ' ἀναβ. Margo *A.* 1. *W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. ἀ. εἶναι διωμ.] * Λουκιανοῦ ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

† Ἄγρις Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτέ, νῦν δ' ὑπὸ Μανίκτου
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον
Καὶ δὴ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε * *V.*

* Λουκιανοῦ] Eſt inter Epigrammata Luciani inſcriptum εἰς τὸν αὐτὸν unde mendoſiſſime hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt αὐτὸν addi καὶ τὰ ἑξῆς, & cætera, cum deſit finis hexametri verſus & totus pentameter. *J. C.*

† Ἄγρις] In *C. V.* erat ἀπὸ & γενόμ. recte vero φάλαν. *T. M.*

45. Τὸν ἀρχὸν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipſi, ſæpius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obſ. Crit. p. 59. inprimis accuratiſſimum *Sylburgium* Præf. *Pauſan.* p. 928. *T. M.*

46. Αὐτῷ εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phœn. 557...

Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί·
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grat. Fler. 381.

Non poſſidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum noſtra diſpenſatio eſt.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus, eris nulli proprius; ſed cedet in uſum
Nunc mihi, nunc alii. *A. V.*

Αὐτῷ εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. elegantur admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Τοῦτον δὲ φ. ἰδιῶτ. &c.] Aut ſimilia prorſus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauſerunt *Horatius* & *Lucianus*. Ita claudit *Vinuſinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil poſſit ſimilius Lucianeis dici:

Nam propriæ telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam ſtatuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inſcitia juris,
Poſtremo expellet certe vivacior hæres.
Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus erit, nulli proprius; ſed cedit in uſum
Nunc mihi nunc alii: quo circa vivite fortes,
Fortiaque adverſis opponite pectora rebus. *J. C.*

48. Πάνυ δ' ἐν ἀδῆλοις] Sic in Timone, ſive Miſanthr. μαλακισθῆναι δεῖ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, ſive Contempl. τὸν οἰκεῖον δεῖ, καὶ τῆς ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλον εἶναι, μαλακίζεσθαι τοὺς δεσπότας· hæc apud *Lucianum* paſſim. *Lucianus* ſive is ſive alius poëta:

Ἄγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτέ, νῦν δ' ὑπὸ Μανίκτου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ δὴ ἐκεῖνος ἔχειν με πότ' οὔτις, καὶ πάλιν ἕτερος
Οἰόνει, κἀμοὶ δ' ὅλως οὐδείς, ἀλλὰ τύχη. *J. B.*

Ibid. Τῶν χρῆσιν &c.] Noſtra ſunt *uſu* non *mancupio*, ut loquebantur Juriſconſulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.* *J. C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόζ.] Ea paſſim in *Luciano* ſed præcipue in Charont. ſive *Exercitus*. *J. B.*

51. Παραλαβὼν ἀπὸ] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate.* *T. H.*

53. Παρῄνει] Nigrinus, ut ex orationis ſerie manifeſtum

agendi tempus prorogarent, ut multis solenne est, certum sibi tempus præfinientibus, aut festos dies, aut solennes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus atque laboribus fustinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & si qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere

λεῖ τὸ ἀγαθὸν, ὥσπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ἃς ἀπ' ἐκείνων δεξομένους ἢ μὴ ψύσαι, ἢ τὰ δέοντα [b] ποιήσειν. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων καταγνοὺς φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἄσκησιν δρετῆς ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσουσι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ὑπερφανείας αὐτῶν καταξύοντες.

Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ φρόνημα τοῦτο καὶ ἀπαθὲς καταστήσασθαι, καὶ τὰ ἄριστα παιδεύειν ἀν-

ϑρώ-

[b] Ποιήσειν] ποιῶσι Margo *A.* 2. *W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψύσειν.

festum est: lapsi sunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρίχειν. *T. H.*

58. Μὴ ὑπερτίθεσθαι] Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίας. *J. Br.*

62. Ἀμέλλητον εἶναι] Dignum philosopho præceptum, quod & *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gatakero* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν ἀεὶ προθέσεις ὀκ προθέσεσι πεσῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ὀκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ἐρίζῃς, μετ' ὀλίγας σπουδῆς σεαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solennia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάθαρσιν τιμιώτερον scriptoris incerti apud *Suid.* in Τιμιώτερον, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantissime *Manilius*, etsi in re non prorsus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo veterum sine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse *Lucianus* praebet, *Demosth. Encom.* p. 253. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσουσιν, ἵνα μὲν δεῖν οἱ πολλὰ κελεύσῃς. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. εἶδε δὲ κἀκεῖνον σωφρονοῦντα ἵστε Σωκράτει συνόντα, ἐ φοβεῖτο μὴ ζημιοῦτο ἢ παίοιτο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Aristoph.* Nub. v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρίσχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, λιχμᾶν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δέρειν. *Libanius* etiam Or. περὶ τῶν Τάξ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲ λέγω πληγῶν ἕνεκα μαστίγων πειράσθαι νουθετῆν ἔφυγον. & περὶ Συνηθειῶν p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec fupplicia corpore ad τὸν καρτερίαν firmarentur, atque insitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας ἕνεκα κολάσεις ἕνεκα ἀνάγκας πυρὶ ἕνεκα σιδήρῳ σωτηλεσμένους λεβητοποιητῶν dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. ὅτως εἶναι ἰγκρατῆ, ὥστε ἕνεκα τομὰς ἕνεκα καύσεις παιδικὰς ὑπομεῖναι πρὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀνοχὰς, βασάνους & καύσεις, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. istius philosophicae probationis. *Superiamus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibimet ipse admovere non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in Σουπεριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praeposteram formandae pietatis instrumenta non spreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Cassiani* Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, *Cresoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boileav.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *T. H.*

Ibid. Δεῖν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen respiciat pro certo affirmare non ausim. *M. du S.*

ἀνθρώπους προαιρέμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐσχάζειν, ἵνα μὴ τὰ φύσει δύναμιν ὑπερτείνων ἐλέγχῃ. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ἔτως ἀλόγως ὑπερτεθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτὶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον ἀναχείμενος.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum præter rationem ita supra vires intenderentur. Unum autem etiam ipse vidi, qui cum jam ea apud illos mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu ausugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

Ἤδη δὲ τούτων ἀποστὰς, τῶν ἄλλων αὖθις ἀν-

29. Jam vero ab istis ad alios digressus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ὑπιτάττων] Talis est βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τοῖς ἀναλούμασιν ὑπιβιβάσαι μεῖζον φορτίον ἢ δύνανται φέρειν. *J.B.*

78. Ἐπιτεθέντας] Castiga ὑπιταχθέντας. *J.Br.*

81. Ἀμεταστρεπτὶ] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὸν ἀθισμὸν αὐτῶν] Hæc παροιμιακίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J.B.*

86. Τὸν ἱππόδρομον] Hanc ἱπποµανίαν multis verbis describit Autor de causis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paras. omnes passim. *J.B.*

Ibid. Τοὺς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς δυσχέρειαι, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut sæpe milite opus fuerit, ut sedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatum, quam Circensium eventus, & Prasinorum, Venetorum, Russatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuso permaduisse croco?
Quam non sensuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero testatur equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum simulachrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in circo posita ea simulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi consentaneum videtur. *J.P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inscript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν περὶ τὴν θεωρίαν τῶν ἵππων ἀμιλλᾶς ἐκτεμνόμενοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετ' ἀκριβείας ἁπάσης, καὶ ἔτη ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi præstantiores suis nominibus inligniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodos. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith* p. 121. Phosphorus *Ausonii* Epit. 35. *T. H.*

90. Ἐπιλήπτους] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* *J.P.*

Ἐπιλήπτους] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapsu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non adsequitur, & male periodum hanc majore distinctione ab præcedente separant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est. *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

S'ANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus, & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει παραχὰς διεξῄει, καὶ τὸν ἀθισμὸν αὐτῆς, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸ ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων ἀλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἦπτετο τὴν ἀμφὶ τὰ νεκύδια καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένων, προσθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ὑπολαύσωσι τὰ σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τεθηπότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδες accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοηθεῖς, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
Ē CALLID. AF. BALLIST. AF. ⁼
QUOS EQUOS C.

J. G.

93. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ὑπολαύσωσι τὰ σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τεθηπότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδες accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοηθεῖς, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

Ἐπιλήπτεται] Vere aſſeruit *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἁλ. c. 23. ὑπὸ πόθου καρδίας ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει δ' ἰλίγγου καταληφθήσομαι. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ἐπ. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σκ. c. 5. & 9. A. XVII. *M. du S.*

ἀφιέντες, ἢ ὃ ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, veram emittere, ea intelligeas, quæ in te-

sta-

96. Ἵνα μὴ λάβωσι. &c.] *Ne e veris ſuis ſermonibus quidpiam incommodi capiant:* nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J. Br.*

Ἵνα . . . . . .] Senſum hujus loci, quem interpres adſecutus non eſt, explicat *Briſſonius* form. l. VII. mox ab initio. *A. V.*

Ἵνα μὴ λάβωσιν τὸ σφέτερον ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deſerit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiſcere Romanos, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo conſiſtit, quod prohibiti ſint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii famam alterius læderet, niſi ſuorum, quos exhaeredare leges permittebant cum elogio? Quæ ſpecies prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortaſſe nunquam contigit? Nam quod de conſenſu *If. Caſauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inſpexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex ſua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edere in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant: hoc eſt, ne poſt eam veritatis vel mentis ſuæ veriſſimam profeſſionem patefactam (quod fit aperiendo teſtamento, neque id contingit niſi poſt mortem teſtatoris, ut non videat, non ſentiat, quid animi ſit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) lætari poſſint eo facto, quod inimicum ulti ſint ac læſerint malo voto, neque ſi ille propterea doleat, illi eum dolentem ſpectare poſſint. Hæc ſimplex & ipſa *Luciani* ſententia. Nam cur λάβωσιν ſumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui eſt in Timone §. 2. qui ſic ad Iovem. ὅταν δαλὸν τινα ἐκπυρώσας δοκῇς αὐτοῖς, ἢ πῦρ μὲ ἢ καπνὸν ἐπ' αὐτῷ μὴ διδόναι, μόνον ὃ τοῦτο οἴεσθαι λάβωσιν τῷ τραύματι, ὅτι ἀναπλησθήσον) τὸ ἀσθόλωσ ubi Eraſmus, *verum hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem eſt alius, qui præter duas poſtremas voces repetit, & ſub titulo obſervationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam ſtatim ſe legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & uſtulare dici notat. Sed mirum, ſi vel ſententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adſequatur. Cur enim & ille & priores λάβωσιν accipiunt in malam, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut paſſim ſolet, ac mox vidimus, & rurſus in ipſo hoc Timone, ubi pari modo ἐκαυμάτισεν οἰδήρους, atque ipſi Iovi attribuunt, ut prorſus debebant? ſic enim elegantiſſima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc ſolo, ad hoc ſolum*) *exiſtimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo ſtolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum ſit ſimplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum reſoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectiſſimus ſenſus. *J. G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, ſed minime corruptus. De teſtamentis ſermo eſt, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem ſuppreſſis, integra ſemper manſit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre ſufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accuſatus, & mori jam certus, *ſupremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Cæſaris compoſuit; ipſi* (Tiberio) *fluxam ſenio mentem, & continuo abſceſſu velut exſilium objectando. Quæ ab heredibus occultata, recitari Tiberius juſſit: patientiam libertatis alienæ offensans, & contemptor ſuæ infamiæ; &c.* Nigrini ergo jam facile mentem perſpicis, *omnia Roma præter teſtamenta, adulatione aut metu falſa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Vide etiam apud *Valerium Max.* quomodo illuſerint ea ætate hominibus Romani, hæredes ſe eos ſcripſiſſe per totam vitam profeſſi, quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde conſtat, laceſſebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De λάπτειν vide *R. A.* X. XXI. & *Typ.* 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ λάβωσιν τὸ σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque ſenſu difficultas haeret præcipua. Sed operæ pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Earn. Briſſonius* de Form. lib. VII. poſtquam monuerat, accuratam fuiſſe veterum in teſtamentis ſcribendis diligentiam, teſtamenta ſpecula eſſe morum cujusque, teſtamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. eſſe, quibus omnem affectum fatemur, haec ſubjungit: *Quod & ſenſiſſe videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μόνα φ. &c. *Quibus verbis, quorum ſenſum interpres adſecutus non eſt, hoc ſignificabat, Romanos veras demum voces tum cum ſuprema ſua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in teſtamentis patere, nec, dum vivunt, ſua ipſos veritate utifrui, ſed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam eſt ingreſſus *Fac. Guthe-rius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermiſtam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τὸ σφ. ἀλ.* ne veritatis ſuae detrimentum patiantur. *Nam λάπτειν in malam quoque partem uſurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate ſua depellantur, *quem auctoris ſenſum non aſſecutum* Briſſonius *Praeſes aſſerit.* Hoc enim ſignificabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis ſuae damnum capere, idem puto, ac bonis avi-*

ſtamentis ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat.

ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς ὀφειτίμου ἀληθείας.

avitis, aut juſta hereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀλαθὴς pro δικαίῳ, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gutherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Iſ. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque volens vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud* Lucianum: Μίαν φ. &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quum jamdiu egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nodum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὰ γεγενῆσθαι καὶ τὰς ἀληθείας καλυπτομένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata reſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio confignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλυπτῶν, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τῆς ὀφειτίμου ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum enigma mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς ὀφειτίμου ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum*: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν γενεὰν τὰ τῆς ἀληθείας καλυπτόμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitum curam ac diligentiam emendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀπὸ παιδείας καλῆς δοκεῖ τοῦτο τοῦ πείθεσθαι τοῖς βελτίοσι παῖδας. *Iſocrat.* περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316. B. τῆς περὶ τὰ δικαστήρια καλῆς ἐπιμελείας. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὰς κεμψύσεις εἰλικρινεῖς. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προΐεσθαι ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *verus animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam veras voces* (φωνὰς ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, detrahitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid enim ipſo vitae in fine cunctisque, cum teſtamentum ordinamus, non beneficiis nobis nihil profuturo dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreto agitur, quantum & quibus donus? Quid enim interest, quibus donus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius donus, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλυπτόμενοι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum nulli judices, quamdiu illa deprimunt ſpes ac voluptas. Ubi mors interclusit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus dignissimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam eorum ſanctiore* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι vero pro ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύσουσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς ὀφειτίμου ἀληθείας. *T. H.*

6. Ἐστὶ-

ἃ δὲ ᾐσχυνόμην λέγοντες αὐτῷ γελᾶν προσήχθην, ὅτι καὶ συγκαλύπτειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἐγγράφοις ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν περὶ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν διαμένοντες.

Quae vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

Εἰκάζειν ἦν [a] ἠξίου, τί πέπρακται τούτοις περὶ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τοῦ μετὰ τὸν βίον διατιθέμενοι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμ-

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in con-

viviis

a Ἠξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἑαυτοῖς ἐαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur μελέτη de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J.B.*

2. Συγκαλύπτειν] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex acquo positos omnes sepeliri jussit. *G.C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Haec verba, quae in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brisson.* de form. VII. teste *Vorstio*. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν τελευτὸν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & ἀμφιβόλως & mox μετὰ τὸν βίον. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέρα τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. παρίππια πάμπολλα πέρα τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀντικύτιρον in Mss. extat. Prave legitur in *Hesych.* Βῦς ἐπὶ γλώσσῃ, τὰς παρὰ τοῦ δέοντος παρίππια ζομβους· restituendum ex *Zenobio* πέρα. *T.H.*

7. Ἠξίουν] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἠξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου· quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T.H.*

Ibid. Τί πέπρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J.Br.*

10. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκου τε καὶ ἀρωμάτων ἐγχέοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τὸν μετὰ μύρων, ἴσως δὲ κροτούντων. *Th. M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκου τε καὶ ἀρωμάτων ἐγχέοντας] Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μετὰ κρόκου vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio anguste pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, precipue dulci tritum* &c. Haec *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J.P.*

21. Μετὰ κρόκου] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Maluyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκου efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J.B.*

Μετὰ κρόκων] P. etiam. Vide *Plutarch. συμπ. Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quae de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. *M. du S.*

Μετὰ κρόκων] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκων rescribere vereretur: audi *Crefollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consueviſſe) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, irroſois μὴ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐγχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ὥραιον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ Φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὁ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ὡραιομιῶσι, καὶ τοὺς ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ ὡραδούλους αὐτῶν τὰς ψυχὰς παιεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ὡραῖ θύραι εἰσεια-

[b] Κρόκων] *κρόκου* A. P. Edd. priores *κρότου*. [c] Ἀρωμάτων] *ἀκροαμάτων* L. [d] Τὸ δὲ ἐν καιρῷ] *τὸ δ' ἐν κ. . . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας* J.

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸ οἶνον ἐν τ. σ. μ. *κρότου* τι κ. ἀ. ἐν. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μὴ *κρόκων: intelligit enim Lucianus quam ſparſionem vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis: κρόκον φαινόμενον Graeci vocant*, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τὸ οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κιννα μώμοις ἢ κρόκου ἐφθύουσιν, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus κρόκοις* extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτῆρσι δὲ τοῖσιν, ὃν ἀκτόμπας, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in *κρότου* ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, *ἀρωμάτων* mutandum cenſuit in *ἀκροαμάτων* eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐγχεῖν μὴ ἀκροαμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκου & ἀρώματα, vel οἶνον μὴ κρόκου τι ἢ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἶνον ἑψεῖν, ſed & μὴ ῥόδων pro ῥόδινον. *T. H.*

12. *Μίσου χειμῶνος*] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, neſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu*. Plura dabit *Def. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T. H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ ἢ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελῆ ὑπερφρονοῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντες ὡραῖον. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quae pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quaritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honeratn. *J. B.*

Ibid. Παράκαιρον] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus corona* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander γνωμ.* p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ὡραία καιρὸν ἔδωκε τίκτει βλάβην. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J. Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίνον. Vide *Heſych.* *AElian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T. H.*

22. Παρὰ θύρας] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J. Br.*

Παρὰ θύρας] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam:* quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G. C.*

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν ἦν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῆ ἡδονῆ.

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat talé voluptatum genus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ ἐκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τῷ Μώμῳ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεὸν, ὅτι προθέντα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ᾐτιᾶτο τοὺς στεφανουμένους, ὅτι μὴ ἴσασι [a] τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ ὀσμῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim illo reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

a Τοῦ στεφάνου] στεφ. τοῦτ. Margo *A* 1 *W*.

Παρὰ Θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ Θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quadam Roma natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ Θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ δεῖσθαι τῇ αὐλείῳ τὸν τύφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ ὠθοῦσθαι πρὸς τὴν παραθύρῳ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quamquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ Θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & præter caſum incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne præter caſum*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſæpe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos* ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας *vel* τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non* περὶ Θύραν *hic legi, ſed* ὠθοῦσθαι *verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur*, παρὰ Θύραν *hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem ὠθοῦσθαι τὴν εἰρεσίαν *pro* κατά, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodaeus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ ὠθοῦσθαι *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμὸν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcripſimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀρχ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τῷ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τῷ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μέμφεθ' τῷ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τῷ τ. τὸ δ. θ.] Neptunum. *J. Br.*

Τῷ τ. τὸ δ. θ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τὸ τόπου] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non

iis

bat, juxta ipsum, quam proxime fieri posset, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

ὀθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε ἢ ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς.

35 Καὶ μὴν κἀκεῖνος διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τῆς σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων παρασκευαῖς. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. [c] ὑπέφαινε γὰρ τεττάρων δακτύλων αὐτοῖς ἔστι-

[b] Πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. [c] Ὑπέφαινε] ἀπέφαινε Margo A 1 W.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις τῆς ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγ[γ]ος, καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεττάρων δακτύλων μῆκ[ος] * ἐκτεινομένου. V.

* Ἐκτυμμένου] Ἐκτυμένου scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τῆ I & EI. J.C.

iis solis. Nam & caput coronare Græcis etiam usitatissimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipse, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipsum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Græcum fuisse testis est luculentus:

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων
Στεφάνους δ' ἴους (*Casaub.* in suo Cod. legit ὅπως) πυκάζω
Τὰ μέτωπά μου πικαίου.

Sic apud *Lucianum* ipsum ὀλκ. c. 16. *Polemo* describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διαθεσμῶ[ν]. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epistolam; *flores de CAPITE, collo, & sinu militi excutit.* ubi hi ipsi milites *Graecanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule *Paschal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem assignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata sunt, odore, præter usum primarium, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, sed pedes delibutus*, ajebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J.B.*

Ὑ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th.M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχρην αὐτὸς σίφιος] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Sympos. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθυμὶς δ' ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, ἃς περὶ τοὺς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐκ τοῦ Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymiades corona sunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex Alcæi & Anacreontis versibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τῆ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positæ cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J.P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus est ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Hesychio* pro Ὑποθύμῳ propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμιάδες cur dictæ fuerint, exponit. *T.H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνίσπων] Ἀντὶ τοῦ ἀναστῶν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. *T.H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J. Br.*

Τεσσάρων δακτύλων] Sermo est de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τὶς ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δ δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit sæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J.B.*

ἕνεκα πάντα ποιεῖν τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμὸς ἔστιν. εἴτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, εἴτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὸν ἀπὸ τοσούτου πολυτελοῦς ἑρῶν πλησμονήν· λοιπὸν ἂν εἶναι καὶ ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προῃρημένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διῆλθε, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ὑπηρετουμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῴκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τούτῳ τῷ τοῖς βαλανείοις ὑπερβάλλον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προπορεύεσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἂν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δεηθέντες μὴ δέοιντο, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαινόντες ἀλλοτρίων δέοιντο προσφερομένων, καὶ ἀνέχοντο φωνὰς ἀκούοντες δυσχεῖσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ

causſa totum hunc ſuſcipere laborem ſolere; quorum menſuram vix longiſſimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, ſuaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Reſtare igitur, ut illam, quæ velut in transcurſu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem abſurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philoſophia iis ſuppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem proſequentium, contumelias, eos qui ſervis impoſiti geſtantur, ac quaſi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odiſſe viſus eſt, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex ſervis clamare oportet & admonere, ut ante pedes proſpiciant, ſi quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum ſit, atque commonefacere eos, (id quod abſurdiſſimum eſt) quo ſcilicet ſeſe incedere meminerint. Indignabatur itaque, ſi, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac ſani, ad proſpiciendum opus haberent, ac ſuſtinerent voces audire, quæ miſeris hominibus & excæ-

42. Πονεῖσθαι τὸν πόνον] Ut ſequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & ſimilia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσους &c.] *Chryſoſt.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τὴν τρυφῆς λέγοις, μυρίοι τὸν φάρυγγα ὑπερβαίνουσιν μόνον· ἀφοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέστη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc ſententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior ſenſum voluptatis produceret, collum ſibi gruis optabat. Modo pro ὑπέρφαινε praeſtat ἀπέφαινε, ut §. 14. 16. Haec ſaepenumero confuſa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In ſtomachum ingreſſu.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἴσιν ἀχλύς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere poſſunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen.* *Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ὑπηρετουμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpſione* & *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ὑπηκοοφόροις. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικροῦ ὑπφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. ſc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te ſuperbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, ſi ego fuſtem ſumpſero.*

Voluit Plautinus Mercurius *eferre*: quam vocem, quoniam non ad ſalivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla conſtat, nec jocus ullus, ſi librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum librata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, animum trajecit. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hisce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium intenſo

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἦκουον αὐτῷ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ περιδεὴς μένων. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καταληφθεὶς, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥέομαι, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἤτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. καὶ γὰρ ἐξεπεπλῆγμην, καὶ ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθῖκτο· βαθεῖα δὲ καὶ καιρία ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μετὰ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, καὶ μὴν πάντες εὐστόχως τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτεί-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι: ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemaeo Euergete: ὁ πομπῶν ὑ τρυφῇ ζῶν ὑδὲ πατῶν οἷς τε ἦν, εἰ μὴ ὑπὸ ἐπιστρωτοδιδύμους ἐκφοίτα. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Πρώτους γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Πρώτους] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀπὸ οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπρώτους ἔχουσι τοὺς πλείους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαύειν parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἢ ὥσπερ γε] Caſtiga ὥσπερ γὰρ. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένους] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο ——— *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud *Petron.* *vulnus ingens.* utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῖες, τὐτονώτερον ἢ δέοντος ἀφιᾶσι· καὶ ἄπτον᾽ μὲν ἑστῶτες τὴν ὁδὸν, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τύτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ᾽ ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἁπλῆται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ ἐπ᾽ ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέστελλε.

to, vehementiori quam par eſt impetu telum emittunt: & hi quidem recta inſiſtentes via ſcopum pertingunt, ſagittæ autem ipſorum non manent, ſed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rurſus ſagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad ſcopum usque non perveniunt, ſed languente impetu, ſæpenumero in medio curſu deficiunt. Quod ſi vero interdum ſcopum contingant, ſummum illum quidem leviter perſtringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulſu emiſſæ fuerunt.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τὸν

37. At qui bonus jaculator eſt, atque huic no-

a Ἐπ᾽ ἰσχυρᾶς] ὐπ᾽ ἰσχ. P. L. Margo A 1 W.

7. Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τῆ ἐπιξέσει μόνον. V.

97. Τῆς ὁδῦ] Sic omnes. Sed mendum latere ſuſpicor, excidiſſeque τῆ σκοπῆ. M. du S.

Τῆς ὁδῦ] Imo τῆ σκοπῆ, ut ex ſequ. patet: ἡ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ τροπὴ τῆ βέλους, nullum eſt dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀκ. φον. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἴζω τὸν ὁρῶν τὰ αὐτῆ περείας ἐξεκχῦν· & p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τῆ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipſe mox *Lucianus*, ὃν μέσης τῆ ὁδῦ. Verum ad hujus quidem loci ſententiam minime congruit haec lectio. T. H.

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus ſcribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. M. du S.

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν ὃ οἱ ἐτὸν ἄχρις. J. Br.

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ᾽ ὡς ἐπιψαύσαι τρώσαντα ἐξ ἐπικολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· ὃν τῆ λειχῆνα. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipſe ἐπιλίγδην poſtea interpretatur βαθεῖαν ὃν ἐργάζεται πληγήν. J. B.

9. Ἐπ᾽ ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ᾽ ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ᾽ ἰσχ. Tum ὄψεται τὸν σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφοδρὰ μαλ. conſueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. T. H.

15. Ἰῶ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. J. Br.

Οὔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, ἔτι ὀπῶ, καθάπερ τὰ Κουρήτων] Mirum eſt *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam ſcutum & haſtas tribuerunt, & ἐνοπλίου ὀρχήσεως. *Orpheus* ſeu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod ſagittandi ſignificet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρπίας τυχεῖ ἔχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλα ϑ᾽ Κέρητές γε περὶ πρύλιν ὀρχήσαντο
Τευχέα παλλήνοντες.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ δὲ Κέρητες ἔνοπλοι ὄν τῆ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς ὅπλοις τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionyſius Halicarnaſſ.* lib. 7. ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον ϑέλγειν ἐνόπλοις πτύξι τε καὶ κίνησι μελῶν, id eſt, *quando Jovem lactentem delectare volebant armorum ſtrepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους δὲ ὠνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ᾽ ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσπαίζοντας μῦθον τὸν περὶ τὸν Διὸς γενέσεως. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *ſaltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiaſtes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt; nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, funda, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyrræchmes Degmenum Elæum ſagittarium funda proſtravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν & τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod ſolius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe *Diodorus*, & con-

noſtro ſimilis; principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet, num valde mollis, num rurſus nimis ſolidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet, tum demum tincta ſagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur, neque opio, ut Curetum, ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo jam jaculatur. Telum autem, valide quantum ſatis eſt impulſum, eousque penetrans ut inhæreat, intus manet, & multum medicamenti emittit, quod videlicet diſperſum, totum circumquaque animum ambit: hinc eſt, quod oblectantur, & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῳ ὁμοίῳ, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸ σκοπόν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δή τινες ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ὅτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ὅτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κυρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηλητηρίῳ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα αὐτόματος, καὶ ἀφικέσθαι ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὁ δὴ σκιδνάμενον ὅλῳ τῷ κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον, ἡνι-

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, ſi mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus, qui ὀπῷ interpretatur *reſina*; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχήν, cui nomen proprium eſt ῥητίνη pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti; unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco*: opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas, qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *reſinam*. *M. du S.*

17. Κυρήτων] Mitto, quæ de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus, qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles: a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur, quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur: quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit: Excerpta *Theodoti*: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων· plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres; nam quæ contra *Brodæus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror: nec probandum, quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida*, ſi modo hæc vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius*, pene dixi ſolus, AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſæevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagoræ* Pharicum eſſe appellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινὸς Κρητὸς τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ· quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc, ut ex ipſo Scholiaſta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus *J. Gorræo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiæ populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſanem viperinam præpararent, exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Α. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum, ſed & ſuccis letiferis: ἐν Αἰθιοπίᾳ γὰρ ἡ τοὺς ὄφεις χρίουσι ῥίζα τίς ἐστι θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκυθαις αὐτὰ τὰ ἰτέαι πλείους, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

28. Βάκ-

ἠσυχῇ ἄρα ἔ φασμάκῳ ἢ ψυχὴν πε-
θέοντος. ἐπεὶ δ' ἦν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ
ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

sensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' ἴτως, αἴ κέντι φόως ἄνδρεσσι γένηαι.

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Ὥσωρ γὰρ οἱ ἔ Φρυγίῳ αὐλῷ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται ἔ πάθους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι καὶ τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελη-

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorastil! Quan-

28. Βάλλ' ἴτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J. Br.*

Βάλλ' ἴτως] Ex Il. 4. *J. B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *G. C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *elegantur dicere veteres* λαμβάνειν *hoc vel illo Deo deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: nec Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λῆψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ πόσῃ vel τοῦ πυρετοῦ λαμβάνειν solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τὰς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνῶνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δ' αὐλητὴς ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες &c. Mox lege ἔτοι δὴ non δέ. *T. H.*

38. Τῷ λαοῦ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J. Br.*

Τῷ λαοῦ κεκορεσμένῳ] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J. B.*

44. Κἂν τινας ἰτύους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego διεκῶσι post μανίας, inserendum, & pro ἀλῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen *γυμν.* c. 6. & *ἀποφρ.* c. 25. Consule finem *φιλοψ.* c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ἁλῶσι] Nihil est causae cur saniissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci ἁλίσκεσθαι accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, ὥστε ἁλῶναι, ὥστε &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ ἁλοίη ὑμᾶς ἀπόρους, ὥσπερ διέθηκεν, *si vos ad inopiam redegisset, ut fecit.* *AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. ὃς γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσασα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ὡσαύτως ἠγήσαιτο ἁλῶναι *eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς ἁλοὺς τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ὥστε διέθηκε τὰς δικαστὰς, ὥστε φανερὸν μηδ' ὑτινοῦν ἰδίᾳ ἀκούσαι ἡμῶν cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me insscio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea insania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti solere. Nam simul cum morsu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque insaniæ istius multiplex succesſio. LUC. Itaque etiam ipse nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud necesse erit

θεις τό με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τ ἀμβροσίας, κ̀ ζ λωτῦ κεκορεσμένος. ὥστε κ̀ μέλαξυ σῦ λέγοντος ἔπαχόν τι ὸ τῇ ψυχῇ κ̀ πανσαμένῳ, ἄχθομαι κ̀ ἵνα δὴ κ̀ χτ σὲ εἶπω, τέτρωμαι κ̀ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γ̀ ὅτι κ̀ οἱ πρὸς τ κυνῶν τ λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κ̀ν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ὸ τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τῦτο ἀργάσωσι, κ̀ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμπάσχει γάρ τι τῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, κ̀ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τ μανίας ἀργοχή. Λ. ἐκεῖν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ὁρᾷς ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ὖν, κ̀ προσέτι δέομαι γέ σε κοινήν τινα τ θεραπείαν ζητεῖν. Λ. τὸ ζ ἄρα Τηλέφυ ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, *τί ποτε ποιῶν ὁ Τελεστίας ὕτω διέθηκε τὺς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere sibi conciliarit.* Idem K. II. V. p. 86. v. 15. Diversa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. *ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς ἀγωνιζομένῳ τὰ ἑαυτῦ ποιήματα. Marsi. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas: *histrionem inepte sua poëmata recensentem:* tu cape: *ut poëta succenseat actori male sua poëmata* (in scena) *recitanti:* quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. Ῥαψῳδὸν ὁ καλῶς Ἰλιάδα κ̀ Ὀδυσσείαν ἢ τι τ Ἡσιοδείων ἀγωνιζόμενον. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus*: eum vide I, 58. 62. *ὅπερ γ̀ ὁ παλαιὸς βούλεται τ ἀντίπαλον ἀγωνίζεσθαι, τῦτο κ̀ ἡ νόσος τ κάμνοντα.* III, 11. &c. *Appian.* de B. M. p. 316. *αὐτὸν* (Oppium a Laodicenis traditum) *ὁ Μιθριδάτης ὡδὶ ἀγωνίζεσθαι ἐπήγετο παιδαχῆ λελυμένον. Apollodor.* I. p. 13. *ἵνα ὁ νικήσας ὃ βούλεται ἀγωνίσηται τ ἐπιτηδείων. Alciphr.* II. Ep. I. p. 200. *ὄψομαι τί μοι ἀγωνίσεις* ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. *ὁ παῖσας ὑποκίτω, τὰ ἴσα οἷς ἔπαθε, παθών.* de Vit. Cont. p. 895. E. *πάσχουσι γὰρ ἐλάττονα ὧν ἀγωνίζεσθαι* ubi *πάσχειν* illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, *οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας*, &, *τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιαθέντες* quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενος. *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. *ταυτὸ δὴ ἔφασαν ἀμυνόμενον ἀγωνίζεσθαι, similiter ac leonem, irruentem ursum repellens interfeci:* nequicquam in ejus loci sententia Interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, ἀγωνίσωμαι hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi Medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud *Nostrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocalium detrimento facile sanetur: ita lege: *οὐκ αὐτοὶ μόνοι* (si quis *μόνοι*, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) *λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν τινας ἑτέρους ὸ τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τῦτο διαθῶσι, κ̀ αὐτοὶ* (vel *ὕτοι*) *ἔκ. γ.* cur enim Lucianus rotundam orationem isto insiticio *κ̀ αὐτοὶ* dedecoraret? Est autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. *τὴν καρδίαν γ̀, ἢ ψυχήν, ἤ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε ἐ δηχθεὶς ὑπὸ τ ὸ φιλοσοφίας λόγων, οἳ ἴσχονται ἰσχύος ἀγριωτάτου* &c. quam a viperae morsu similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. Ἡμῖν ἰρᾷν] Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando: κ̀ τ αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. *T. H.*

50. Ἐρᾷν] *μανίως. J. Br.*

52. Τὸ τῦ . . .] Mira trajectio quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege *τὸ ἄρα τῦ . . . Telephi* historia nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid. M. du S.*

Τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi: τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortasse an ita scripserit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Α. Ὃν ἐπὶ τ τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι τὸν δεηθέντα.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati ſumus, eundum eſſe, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud ſane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τ τις Περσέων, τ τι ἄλλο σφισὶ τῶν Νείλου, τ τινα οἰκετέων εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τ τινὶ γνωρίμων ubi monuit etiam *Berglerus*. Emenda *Longum* p. 87. τ τίνι πλουσίων perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ξ. 295. τ τὶς γιγάντων, vetuſtiores Edd. quod male poſtea mutarunt. *T.H.*

53. Ἐπὶ τ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama eſt, ſanavit. *J.Br.*

Ἐπὶ τ τρώσαντα] Res pervulgata: vide, ſi tanti eſt, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Paſſerat.* & *Broukhuſ.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes ſunt verſati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypotheſin enarratam legere licet in Acceſſ. ad *Ulpian.* p. 1167. Verſus eſt ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τῆ ἀκούειν p. 47. F. locum, quia hiſce Lucianeis ſimillimus eſt, praetermittere non poſſum, quin ponam: ὃ γὰ μάνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριτῶνι λόγχης ἥλκυσεν ῥύσαντα, ἀλλὰ κ τ ὀκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον σοφόν νίας δήγμὼν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγ ἰᾶται. Hinc pene ſumſiſſe credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quanquam ibi legendum potius videatur, τὸ τῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰᾶσεται. Huc pertinet illa a *Philoſtrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & ſophiſticum acumen *AElliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* ſpectaverit haec ſententia: *Amoris vulnus ſanat idem, qui facit.* *T.H.*

Δίκη Φωνήεντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμη ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τ ἑπτὰ Φωνήεντα, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι [a] λέγον πάντων τ ὀνομάτων τ ταῦ ἐκφερομένων.

a Λέγον] λέγων F. B 2. P.

Judicium Vocalium.

11. ARchonte Ariſtarcho Phalereo, ſeptima Octobris, actionem inſtituit Σῖγμα adverſus Ταῦ apud judices ſeptem Vocales, de vi & rapina bonorum; ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri ſolent.

2. Quam-

Δ. Φ.] Quo tempore ſcriptum hoc fuerit incertum eſt. A juniore profectum incuria indicat. Res eſt ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντος] Argumentum illud deeſt in Mſſ. autoris tamen cenſendum eſt. *J.B.*

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρ.] Hanc formulam accuſationis *Schol. V.* etiam notis praeſcripſit, nihil ab editis diſſidens, niſi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρῆσθαι λέγον praeſtat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud ῆ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας ῆ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii ſaepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accuſationis libello alibi dicendum nobis erit. *T.H.*

Ibid. Ἀριστ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuiſſe *Ariſtarchum*, ſed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Ariſtarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico ſummo locutus, *Ariſtarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico ſummo, debebatur. *M. du S.*

2. Ἑβδόμῃ] Septimum menſis diem alibi etiam *Noſter* juri dicundo in ejusmodi ludicris cauſis aſſignat; ut in δισ. c. 12. ὀνειρ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀποφρ. c. 16. Erat autem Apollini ſacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων ῆ ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud ſeptem vocales judices vi & raptui praefectas*, non ſecus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuiſſent, ut Romae praetoribus certae cauſae attribuebantur. Ne dicam ridiculum eſſe has vocales iſti judicio praefuiſſe, non alias literas; quae cui judicio praeſederunt, oro? Neſcio an bene *Bolerus*, *conſtitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe ſenſus eſt & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorſus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde cauſa erroris) eſt ſecundus caſus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J.G.*

5. Λέγον] *Fl. B* 2. & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & P, hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Κατα-

a. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus fum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo fe inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtris me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quæ ego ſæpe diſſimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωκίλα δικασταί, ὀλίγα ἠδικούμην ὑπὸ τουτοῖ τοῦ ταῦ, καὶ αχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καὶ ἀφιέμην ὅθ᾽ μὴ δεῖ, εἰ βαρέως ἔφερον τὸ βλάβος, καὶ παρῆκον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τ μετριότητ, ἵν᾽ ἴσε με φυλάττοντα πρός τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἦκει ᵇ πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ᾽ οἷς ἡσύχασα πολλάκις ἐκ ἀγαπῶν, ἤδη

a Ὑμᾶς] ὑμῶν C. ᵇ Πλεονεξίας] πλεονεξίας τι C.

9. Καταίροντ] Καταπλέοντ, κατιχομένου. V.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Οὐκ ἀμαύρ. V.

9. Καταίρ. ἔ. μὲ δ.] Scribendum videtur: καθαιρῶντ ἄθεν μὲ δεῖ. F. G.

Καταίροντ ἔνθα μὲ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν ὅ καταίρουσι εἰς λιμένα *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καθαπλεῖν exponunt: *Heſych.* & *Suid.* in Καταίρουσι ex quo facile eſt priorem emendare in Κατίρουσι, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſæpe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένι καὶ ὁρμοῖς δέχεσθ volebant. Jam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὲ δεῖ. & piratæ quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἁρπαγῆς litera T incuſatur. Hinc latius ſe porrigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Heſych.* Κατίρασιν, πλεῦσιν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes: *Ariſtoph.* Av. v. 1238. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μάλιστα ἐπὶ τ τραχύτατον ἐ δημοτάτου θύμου καταίρουσι parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τὰς ἀπαιρούσας μ ἀπάτας Ἑλληνικὰς, μεθερμηνευομένους ὑ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι ὑ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam *Heſychius* eſt corruptus: Ἀπῆραν, ἔδυσαν lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρύκατο, ἔπεμψεν. Ἄπαρε, μετάστηθι confer Ἀπαίρει &c. T. H.

12. Φυλάττοντα] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes φυλάττοντα pro φυλάττων, & paullo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ἀσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ τὸ γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγών. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut c. 8. ἡ πίμπραμαι, διδοὺς μὲ τῷ χρόνῳ ἐ τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσῃ, & ipſum Σ, κρύψω μ τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opuſculo de T, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7. legitur μίχρι μ ᾧ ὀλίγου ἠσυχίαι, τετραπάτητα λέγειν, &c. *Gronovius*, eruditiſſimi Filii Pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγων ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ἔτι ὑ τήμερον καὶ τὰ ὁμοῖα ἐπιτρέπομεν, ἴδια ταυτὶ λέγειν, &c. Peſſime. Lege λέγων. *J. J.*

Φυλάττοντα] Monet *Jenſius* de Φυλάττων, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. *M. du S.*

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quæ in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; ut & c. 5. quaſi *Cives* aut *Collegas* deſignaret. *M. du S.*

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non auſim: *Iſocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, & *potentiam ſequitur* ἄνοια, καὶ μὴ ταύτης ἀκολασίαν, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀπόνοιαν, non illa prorſus, quam *Theophraſtus* deſcribit Char. Eth. c. VI. & *Caſaubonus* egregie declarat, ſed genus ejus quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν ſumi ſatis conſtat, notavitque *H. Valeſ.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. τὸ ἀρχῆ μ ᾧ ὑπὸ τ Ἀγαθοκλέους γοητείας ἐ ἀνοίας παραλογιζώτης. *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *ſcioli alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας. erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incenſis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique ſæpe. *T. H.*

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Mſſ. οὐκ ἀμαύρ. *J. B.*

Οὐκ ἀγαπῶν] De hoc idem quod ſupra ad φυλάττοντα dictum puta; ut & de ſequenti ἀγαγόντα. *M. du S.*

ἤδη καὶ πλείω προσιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθὺς νῦν σοὶ τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ μικρόν [a] μοι [b] ὅτι τὸ ἀποθλίψεως ἐπέσχεν τὸ ἐμαυτῷ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστίθεν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ.

verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τοῦ πείρατος ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἐπὶ τοῦ ἀποθλ. τοῖς τοῦ ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C. c Προστιθὲν] προστιθὲν F.

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Ἀντὶ τοῦ δικαίῳ * κεκτῆσθαι τὸ φόβου, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ. V.

Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τῷ ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφῳ. C.G.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτῆσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Caeterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.F.

† Τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψόφου & ψόφῳ; non puto, legendumque potius τῷ ψόφῳ. T.H.

18. Ms . . . . ἐπίσχετε] Mss legendum esse supra diximus ad Πρ. εἰ ἐν Λ. §. 2. T.H.

23. Ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβου] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβου sæpius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Ms. sic & in sequent. J.B.

Ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut. ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβου Ϲ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. Th.M.

Ἐν ἴ. ᾧ κ. τῷ φ.] Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπίσχ. F.G.

Ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non nisi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & J. Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & J. Ed. integram vocem ψόφου. quæ facile a voce ψῆΦῳ, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam fortem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoscat si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. ἐν ἴσῳ δὲ ᾗ τὸ ἑαυτῶν ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχούμενοι. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerana* adeat in *Dissertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. M. du S.

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Itadum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse *Bourdelotium* & *Marcilium* supplentes, ᾗ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior ἐν ἴσῳ τῷ φόβου vel τῷ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & E. J. lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ ᾧ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφῳ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή· literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲ φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δ' ψόφους· φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud *Dionys.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147. E. ᾗ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφῳ τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. *AElius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili*, *in aperto*, *in dubio*, *in incerto*, *in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποβαίντες ᾗ ἐν τῷ ἴσῳ ἦσαν. II, 60. ὅ, τι γὰρ γνοὺς Ϲ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ ᾗ μὴ ἐπιστάμενος. IV.

unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines jura, juxta quæ a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec si vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λαμ-

λομένοις ἀπὸ τ καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθ, ἢ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε ἢ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφήσεσθε τ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ προλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ.

Ὡς εἴθε ἢ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων προνομεῖν· ἢ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

IV, 60. 61. & saepe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν οὐρανῷ, ἐν οὐσίᾳ Hel. v. 1243. 1293. &c, quae frequentiore usu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἴσῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ κεῖσθαι τινι *Scriptor.* Orat. in Neaer. p. 879. F. ταύτας (τὰς γυναῖκας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλῆς ἐκείνης ἡμέρας συνουσιαστρίᾳ modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωρούσας ταύτην τῇ πόρνῃ cujus locutionis haud dispar est ratio: *Lys.* p. 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν ἀξιοῦσιν ἴσχειν. & verbis simillimis *Antiphon* περὶ τ Ηρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τῶν λόγων καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθεστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γενέσιν ἄγων. T. II. p. 227. C. μὴ μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ θώμεν ἔτησεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit: *Hesych.* in Αὐτοξυῶν. *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipsum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὖρει αἱμαλόδις· in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματώδις, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδις, ὁ ἐστὶν ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει· nescio, an *Hesychius* simili modo sit emendandus: Ἀντιγραφή, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντιμοιρίᾳ. σημαίνει δ ἐστὶ τὸ ἀντικεῖσθαι πλήρων. haec vulgo feruntur corruptissima. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ, nisi quis praeponat, me non invito, τῳ, id est, τινι ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: *ita ut parum absit, quin, si quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis*, vel, *sibilus*. Κεῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. *T.H.*

25. Οὐχ ὑμᾶς] Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inferendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ γὴ] Omissum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. p. 239. *T.H.*

Ibid. Τῆς πόρνης] Attici πόρνον ἀντὶ τοῦ ἀλλ' ἢ τύχη, pro *dolo malo* accipiunt. *A.V.*

30. Ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *sine quibus nihil omnino scribitur*. Benedictus, *sine quibus plane nihil scribitur*. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Verti debuit: *sine quibus perfecte* & integre *nihil scribitur*, ἂν προδήλως αἰς τὸ γραφεῖσθαι πᾶσι δοκῇ, ut ait infra. *J.G.*

35. Καθυφήσεσθε τ ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametsi in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demosth.* in Mid. p. 609. C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πειθοῖς ὑπόσῳ δήσεσθε ἀργυρίῳ καθυφεῖς τ ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Cassius* XLVI. p. 299. C. καθυφιέναι τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde potestas τῷ καθυφῆναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidat, & adversario causa prodatur. *Nost.* in Prom. §. 3. *Demosthenes* extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295. A. πολλῶν πραγμάτων ἐν μεγάλοις καιροῖς ἐστὶν οἷς ἐκὼν καθυφῆ τοῖς ἑαυτοῦ ἐν προδῷ. ubi junctum vides προδῶναι. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφείμεθά τι τ πραγμάτων pari modo *Joseph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. ὑδὲν τ σωτηρίων ὑμῖν καθυφηκάμεν. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe desciscentibus: δῶρα ἐκ λημμάτων αἰσχρῶν καθυφέντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντωλλάττοντο, καθιεροδώδεσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum censeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφίεμεν τ λόγον, ἂν πάντες (ἡ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in *Eusebio* H. E. III. p. 97. scribitur: *H.* quidem *Valesio*, quod Mazarinus C. praefert τ λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fluit sententia, neque hujus loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus distet Activi Mediique usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. *Hesychium* emenda: Καθυφῶναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρῆσαι, καθυποδάλλειν editur, Καθυφαύειν. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T.H.*

39. Καὶ οὐκ ἂν] Illud γὴ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἶδε &c. προνομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει,

ἔδα τοῦ ῥῶ, ἀμφισβητῶν περὶ τῆς [a] κισ-
σύρεως, καὶ κεφαλαλγίας· ἔτι τὸ γάμμα
τοῦ κάππα διαγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μι-
κρῶ δεῖν ἦρχετο πολλάκις ὑπὲρ τοῦ γναφείου
ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν καὶ πρὸς
τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρε-
μένου αὐτῶ, καὶ μάλις᾽ ἀποδιελέγχου, καὶ

cum ῥῶ, disceptans de voce κίσσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam sæpe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque reli-

a Κισσύρεως] κισσήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent C. Quaedam Edd. δὲ ἄν.

40. Κισσύρεως] Κίσυλις δὲ φασὶ γράφεται καὶ [a] κεφαλαργίας. V.

43. Ἐν τοῦ γναφέως] Κναφεῖον δὲ δὲ [b] φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξύρματα. V.

a Κεφαλλίᾳ.] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S. b Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ αὐτοῦ.] Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φασὶν γνάφαλλα δὲ. M. du S.

In E. A. γναφεῖον, & omissum δὲ utrumque restituit Doctiss. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. T. H.

λόγου. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inferta, qui istam periodum a priore divellebant. T. H.

40. Τῆς σισύρας] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. G. C.

Κισσύρεως] Apud Atticos σίσυλις & κεφαλαργία, & litterae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide *H. Stephanum* de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud *Hesychium* est in Ὠνοσκοπεῖ. Κίσυλιν aeque ignoro, ac *Bourdelotius*, nisi quod blaesus genuinam vocem σίσυρις vel σίσυρις eo pacto sit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit *Aristoph.* Equ. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus *Eustath.* ad Od. Ξ. p. 1764. Vid. *Plutarch.* Quaest. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari observat, rei nummariae cultor & ornator summus *Ez. Spanhem.* p. 119. M. du S.

43. Κναφεῖον] Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt *Harpocr.* in Γναφεῖα & *Scholiastes Aristoph.* ad Plut. v. 166. γνάπτειν, γναφεῖς, γναφεῖον, γνάφαλος sive νάφαλος vel potius νάφαλλος, ὄνομα &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. *Moer.* & *Thom. Mag.* in Ἄκανθος, Κνάφαλλος. *Poll.* X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In *Corintho* de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον ναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte *H. Stephan.* App. p. 56. Saepe *Galenus* unus utrumque γναφεῖον & ναφεῖον habet. Vid. *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 34. Quod in *Philoxeni* Glossis, *Tomentum*, νάφαλον, νάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον hoc *Alcaeus* utitur, ἀμφὶ πόρπαι μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud *Strabonem*, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ ναφάλων. Atticis νάφαλον dicitur ipsa culcita: *Hesych.* in V. unde κλίνη ἀμφινάφαλος, cujus meminit *Poll.* X, 36. T. H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, καὶ μάλις᾽ ἀποδιελέγχου] Voluit si forte *Lucianus*: ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τοῦ γάμματος, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, καὶ μαγγίδα παραιλέγχου. Latine dixeris, *cessasset vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, properet surreptum sibi μόγις atque id ipsum etiam surripiens μαγγίδα sive magidem*, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma esse fures ac furum nutua. Gamma surripit μόγις, quia id μάλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀτθιδογράφοι, μόγις: Lambda surripuit μαγγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] *Helladius* etiam *Besantinos* eos damnat, qui μάλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13. & Ερμ. c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit & genuinum μάλις, quod postea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῶ μάλις favent AEoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit *Helladius* apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀπολογούμενοι λέγουσι τῷ γ γράφειν), ἐπὶ τῶ μὴ πόνου γινομένου τυπτόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες & Αἰολεῖς ἀδολόγως λέγουσι τῷ λ. μάλις λέγοντες ἀφίεσι & γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μάλλον vel μαλῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγος vel μογῶ, μὴ βίᾳ vel μὴ πόνου vide *Etymol.* & *Thom. Mag.* quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris *Homeri* Edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum extitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur *Apollonium Rhodium*, cum posuisset μάλις I, 674. Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς ἀφῃρέθη τῶ λ. ἴδιοι γὰρ ἀφῃρέθη τῶ γ μόγις ἀντὶ τοῦ μόγου. secutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum

ſeliquæ item literæ quieviſſent, nec confuſionem legibus veritam inferrent. Eſt enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere vero eo, quo non oportet, ejus eſt, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἐν ἡρμέναι συγχύσεως ἄρχεσθαι καὶ ξυμφοράς. καλὸν μὲν γὰρ ἑκάστῳ μένειν ἐφ' [c] ᾗ τετύχηκε τάξεως· τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρή, λυμαντός ἐστι τοῦ δικαίου.

Καὶ ὅστις πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους ἀφετυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴ-

[c] ᵀΗς] οἷς F.

45. Μάγις] Μάγις οἱ Ἀθηναῖον μᾶλις ἢ κοπίδ. V.
Μάγις, φησὶν Ἀττικιστής, ἀναλογώτερον ἀφὸ τοῦ Γ γράφει ἐκ τοῦ μῦς πάνυ γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰόλεις ἀφὸ τοῦ Λ ἐκφέρουσι ἐ γράφουσι. C.G.

* Μάγις] Atticiſtes hic eſt *Helladius Beſantinus*, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe θηλ τοῦ Γ γράφεται δὲ Αἰολικῶς. T.H.

tum alibi ſemper iſtum in modum ſcribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μάγις. Alia lege apud *Joſ. Waſſe* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T.H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medeor. J.B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio* J. *Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία quod eo probabilius eſt, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec obſervatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime ſit ſpernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα ſaepius uſu concinniore vim habet adſeverandi: e Noſtro exempla ſuppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀναθυνιάζειν· ἀντὶ τοῦ μάλιστα ἂν δὲ δύναιτό τις ἀνιᾶσθαι, τί πάσχει φρονῶ. *Suidas:* Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει· ſumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. σαθρὸν μάλιστα τεκταίνεσθαι explicat, ἀντὶ τοῦ καθ' ὑπερβολήν· ſed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T.H.

50. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρή] Uſurpat *Foder. Mevelt.* ad *Dion. Chryſ.* p. 13. ſed parum appoſite. *Demoſth.* in Mid. p. 613. D. ἵνα ὅλως προσώπου, ὅτου μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Adverſus φυγάδας ἔστιν μὴ ἄφεσις κατώτερος dabatur ἔνδειξις. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis teſtata, quae inter virtutem vitiumque poſita, ſi ſalubri modo ſe temperaverit, laudem; *ſi, quo non debuit, profuderit*, reprehenſionem meretur; εἰ ὑπερβαίη εἰς ἃ μὴ χρή. T.H.

53. Κάδμ. ὁ νησιώτης] *Phoenix* fertur ſuae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluiſſe, ut qui & ſedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracuſ. medicus. ζ. η. ψ. ω. G.C.

Κάδμος] Hac de re copioſe vir clariſſ. *Juſt. Lipſ.* ad *Tacit.* Claud. qui haec omnia diligenter exequitur. J.B.

Ibid. Ὁ νησιώτης] *Cadmus* ſecundum quosdam Tyrius fuit. Inſulam autem olim fuiſſe Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta eſt. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa conſtans & vera traditio eſt. V. *Lipſ.* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditiſſimam *Scaligeri*, ſupra laudatam, Diſſertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ νησιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Sofip. Chariſ.* p. 99. *Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque aliae Tyrii ab origine Cadmi.* De inſula Tyro praeclare *Relandus* Palaeſt. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermiſſo. Tyrum *Euripides* appellat πόντου in Phoen. v. 202. Φοινίσσας λιπὼν πόντου. Schol. τινὲς δὲ Φοινίσσας πόντου τὰ Τύρου παράλια γάρ. hoc rectum atque ex veterum ſententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius ſunt pretii. Ejusdem fabulae verſum ſextum, λιπὼν Φοίνισσαν παράλιον χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuiſſent, *Phoeniciam urbem*, ſive, *Tyrum mari cinctam.* Χθὼν: χώρα, γῆ pro urbe poni, praeſertim a Poëtis, docet *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 115. nobis adſtipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 202. & meliore fide repraeſentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adſumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσος ἐμὴ Σφίττειρα Τύρος. Apud *Joſeph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem ſcribit, ut ſibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ἐξ ἀφ' οὗ τὸ πάτριον εἰκεῖν δίκαιος· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Feſto: Sarra, inſula Tyrus.* Conſentiunt Eruditi poſt magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, ſi, quod *If. Voſſius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non eſſe dubitandum, quin Sarra proprie ſit Palaetyrus, erroris abſolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐπὶ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, καὶ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἐνία τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quæ debeat esse prima, quæ secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulæ nostrûm, perspexerunt. Et vobis quidem, judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης εἷς τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Υ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τίχης δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe: ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ δ' γε λίθος φάρμακ' ἁρμόσας μόνος Ἄφωνα κ' φωνοῦντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τι θεὶς ἁρμόσας dedi pro ἁρθρώσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν εὖ ἁρθρώσατε, id est, ἁρθρώσατε διοικήσατε, ἁβρυνάτε, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα δίκᾳ· ἁβρυεῖ restituo pro καινὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur feciisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *AEschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἅπασαν μουσοσύλητον ἐργάνην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδη ἀνατίθησι λέγοντα τὸ Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplum, non alium

per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα scilicet, & ὖψιλὸν, (ejus misertæ) convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam conjunctionibus &

διατρόσει καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τὸς νόμους τούτους.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ὃ μὴ ἔχω αὐτὸ χρῆσθαι ὀνομάσαι ῥήμασι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὑπὸ μὲν τῶν θεῶν, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο σωφρόνων ἀγαθοὶ, καὶ καθήκουσες ὀρᾶσθαι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο [b] ὃν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῆς πατρίδος βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρώων, ἐκδιῶξαι δὲ ὑμῶν

a Τὸ] τὸ δὲ abest a *F.* τό δέ γε C. b Οὗ] τουτῶν margo *A I W.*

lium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos *Scaliger* adnectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκεῖ priores esse depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur *Eustath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, sapiebat sane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. satis circumspecte: *secundum quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est* Θ, Φ, Χ *ab hoc inventas cum adspiratione.* Ζ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a *J. Meursio* ad *Hesych. Illustr.* p. 159. & *J. G. Vossio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni versio, quod Lino *Diodorus* adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Amplissimo *Boubier.* Diss. de Pr. G. & L L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προσθήκαι Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅσον δ' ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἴσχυε παρὰ θεοῖς, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἂν τῇ τάξει μόνῃ quod posterius retineas an μόνον etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ τῇ sequens. In Nigr. tamen §. 1. οὐ κεφαλαίῳ μόνῳ. §. 38. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ. quod idem. *J. B.*

61. Ἡμφώτους] De his & *mutis* consule *Dionys. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Upton. *M. du S.*

65. Καθ' αὑτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὑτὰ μὲν ὧν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia jam plana sunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν ὧν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Misc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. *T. H.*

70. Καθήκουσες ὀρᾶσθαι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τῷ καθήκειν probet, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρᾶσθαι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rhes. v. 380. κάλλιστ' ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Prisc. p. 514. v. 15. εὐπρεπὴς ἰδεῖν *AEschin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης & χαρίεις ἰδεῖν sicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα· contra αἰσχρὸς & ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. Conscr. §. 9. Rarius illud *AEschinis* in Tim. p. 7. v. 34. οὐδὲ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· quo loco si quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὀρᾶσθαι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeatur. Sunt enimvero A & Υ specie ad videndum pulchra, si ad literam Τ comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκουσες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec scriptura est: reliqui libri ὁρᾶσθαι. *M. du S.*

71. Ἀπελάσαι] Melius congruere ἀπωσάσθαι & ἐκδιῶξαι

ὁμῶ σωδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν ἔτι ἕλκοντα πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ὅτι πολίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶμ γειτόνων τὸ βέλτιστον. καὶ ἠγόμην δὲ πρὸς κωμῳδῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

praepositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

82. Λυσίμαχος] Οὗτος πρῶτος ἤρξατο τὸ τῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολὴς, τέτταρα * κατατολμήσας εἰπεῖν καὶ τίμορον. V.

* Κατατολμήσαι] Levis menda; lege κατατολμήσας, Lysimachus scilicet. J.J.

Ita restituerant M. du Soul, & Matth. Sladus. T.H.

λάξαι nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμβων legatur, an βιασαμένων non multum interest. T.H.

75. Σωδέσμων] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dialectos non moror. M. du S.

76. Ἕκαστον] Mss. ἕκαστον, ὕτου βέλτιον καὶ ἀφόρητον. J.B.

78. Κυβέλῳ] Dico ad Pausan.

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a Stephano Κυβελλα, idemque Cuballum Livii, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter sentit L. Holstenius existimans esse scribendum, ὅτι ἐν Κυβελα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. Hesych. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα ἐν Θαλάμοις· ita lege, non Θάλαμοι. Schol. Homer. ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆ Φρυγίας vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77. Th. Reines. ad Inscr. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἰσπόνακτ κύβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει διὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβελλεια κάμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita Strab. XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat Is. Vossius ad Mel. I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην Φησὶ πόλιν Φοινίκης· ὅτι ἐν Κυβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' ἧ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam perveniſse satis constet: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter Stephan. in V. meminerunt Appian. de B. Mithr. p. 349. Polyaen. IV. c. 16. facili quidem errore Κυψέλη (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλη· sed haec an Athenienſium fuerit ἄποικος, juxta cum ignariſſimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cujus e Lycurgo tanquam ὑτιλοῦς μιλτοποιοῦ meminit Harpocration, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀνέκαθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos exiſtimabatur perveniſse. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud Eustath. ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰσέον ὃ καὶ ὅτι ὁ παῦν εὑρηται χαίρων ὁ πειστὸς τῇ προφορᾷ τῦ τ ἀντὶ τῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀτθικούς, οἱ Ὁμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοί φασιν. ὡς ἐν τῇ κοινῇ σύβην τύβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος ὁ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς παμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξέχηκεν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἐν ἁρμοστέοις· διὸ ἐν Ἀλφεσιβοίᾳ τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἴσωσας ἡμᾶς ὀκ ἐν σιγμάτων Εὐριπίδου (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit Schol. Euripid. ad Med. v. 476. ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει

M

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego hujus τοῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quæ una eſſent educatæ. Præterea cum τήμερον & ſimiles quasdam voces ad ſeſe pertraheret, dicereturque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τὸν Ἀττικῆς. ἐνέδρᾳ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τοῦ ταῦτα τοῦ πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν με τὰ συγγεγενημένα μοι, συνήθειαν [a] ὥμιλλον σωστεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον ἢ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰκεῖον ἦν μοι τὸ ἄκυρσμα, καὶ εἴ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὀπό-

[a] Ὥμιλλον] Poſt ὥμιλλον margo *A* 1 *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα.

δὲ ὅτι Πομπηΐα φασὶ πρῶτον ἐκκλῦναι τὸ Σ ἀπὸ τοῦ σύγμα χαμαιλεόντων τῷ σώματι· ὡς ἀπρεπῆ δὲ πλαστὸν, γυμνασιώδη αὐτὸ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θέτταλοι δὲ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον πληθῦσα ὕστερον φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, Θάλαττάν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιόττειν δὲ Μακεδόνας καὶ τοιαῦτα, ὅσα ἰδιωμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τοῦ μήτε Ὅμηρον, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τοῖς τέλει τῆς λόγου &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus*. Ceterum, quod obſervat AElius, Θάλαττα, πίττα, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν πεπαιδευμένην Ἀττικὴν, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Ioneſ ſigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους quin Pindarus ignominioſo titulo Σὲν πίδακα appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Waſius* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Actione* Σ *adverſus* T *injuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciverit.* *T. H.*

Ibid. Πολύχιον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύχριον. *J. B.*

82. Λυσίμαχον] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. *M. du S.*

86. Μέχρι . . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. *J. σ.* ὥμην τὸ σ. γρ. & poſt λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. praeferebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστερῶν μὲ τὰ συγγεγενημένα δὲ σωστετραφημένων γραμμάτων. ἔτι ἢ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praeceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστερῶν participium ſequens. V. *Eur.* Tr. p. 501. A. ἀλλ' ὑδὶ πᾶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τ' σωστραφείσης, ῥᾳδίως ἵλκει ζυγά. *M. du S.*

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν τὰ μὲ τὰ συγγεγενημένα μοι καὶ σωστεθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι ἢ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰκεῖον ἦν &c. Forte nonnemineam offendat λέγειν in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: Μ. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τὰ τετταράκοντα ἀποστερῶν μοι, ἔτι ἢ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τὰ συγγεγενημένων δὲ σωστεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰκεῖον &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; Μ. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστερῶν μὲ τὰ συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν σωστεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰκεῖον ἦν &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe adfirmare poſſe videor, *σωνήθειαν* recte mutatum eſſe in συνήθειαν, ſive apertam quandam ipſius literae T ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud T ſponte ſe applicarent. Σωνήθειαν profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit T, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. *T. H.*

87. Λέγειν] Pater adſcripſit λέγον. *J. G.*

88. Συνήθειαν ὥμιλλον] Deſunt in Mſ. *J. B.*

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt λέγειν in Mſ. σωνήθειαν ὥμιλλον τὸ πρᾶγμα. *J. B.*

Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων θρασύμηνον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάτσυμα, καὶ πίτταν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασιλίτταν [b] ὀνομάζειν, ἐπὶ μυρίας ὅπη τούτοις ἀγαναχτῶ, καὶ πίμπραμαι, διδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τύχα τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμισωμένῳ πᾶσι βοηθησόντων, σύγγνωθι τὴν δικαίας ὀργῆς. ἐπὶ γὰρ σοὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τὸν συμ-

8. Verum poſtquam, ſumpto ab his initio, eo audaciæ proceſſiſſet etiam, ut καττίτερον, κάτσυμα, & πίττιν pronuntiaret; deinde, abjecto omni pudore, βασιλίττιν quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens ne quis temporis ſucceſſu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, juſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſue-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθριάσει F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρουμένῳ * τὸν συμπότων] Ἀντὶ τοῦ ἀποστερούμενον· ἢ ὅτι καὶ τὸ † ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται· Ὁμηρ. ἐπεί μ' ἀφελίσθαι γε αὐτόν. V.

* Τῶν συνίτων] Perperam in Scholiaſte pro συνίθων ponitur συνίτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρούμενον exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τοῦ ἀποστερούμενον· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὁμηρ. ἐπεί μ' ἀφελίσθαι γε αὐτόν. Vulgo ἀποστερήσαντον & ἀφελίσται excuſum & punctum poſt συνιόντων omiſſum. J. J.

† Ἀφελίσθαι] ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A. 293. ubi nunc pro αὐτὸν vulgo ἕθτις. M. du S.

95. Βασίλιτταν] Quae ante commemorantur, ſic ſatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: βασίλιτταν qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, quum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλησσόν· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in σσ· veluti μύζω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ ſubjiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate φράσσω vel φράττω a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Euſtath.* ad Od. K. p. 1634. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit adſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque Viris Eruditiſſimis *J. Waſſe* ad *Thucydid.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Duhero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcue nulloque discrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam ῥᾴτρα, Θρᾷττα (Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾴττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujusmodi innumera: at raro, ſi modo unquam, Κίλιτταν, Κρῆτταν, ἄνατταν leges. Λυκάβιττος, Ὑμηττὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos transmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἀλικαρνάττιος aut Ἀλικαρνήττιος, Παρνάττιος aut Παρνήττιος, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλιττα autem, unde formatum βασιλίττια, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Joſephum* atque alios uſurpem, *Alcaei* ipſiusque *Ariſtotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere aveſtatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demoſtheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis ſacrorum uxor βασίλιννα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλινα quo jure, nunc non diſputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλιννα καλοῦσι VIII, 90. conſentit *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. A. p. 1425. τὸ βασιλὶς τὸ θηλυκὸν ἐκ μόνου βασίλινα, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀπὸ δὲ βασίλιννα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλινα δὲ φησι Μάνεθρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἥρινα, Κόρινα, Μύρινα, Φίλινα pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunneſius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male poſuit, locus ab *AEliano* ſervatus apud *Suid.* in Παίσωνος & Τριπορφύρα· καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τριπορφύρα βασίλινα faſtu elatam, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριπορφύρας in *Ariſtophanis* Lyſiſtr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. T. H.

98. Τὰ σῦκα τύχα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis ſua nomina ponunt, di-

fuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam ϰίτταν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, ϰίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, (id eſt palumbum,) una cum νήσσαις (id eſt anatibus) & ϰοττύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλιττας (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Τμηττὸν præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

Ἦν γὰρ συνεχολακότων μοι [c] γραμμάτων ϰίοσαι μοι, λάλον ὄρνεον, ἐϰ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς ϰόλπου [d] ἁρπάσαν ϰίτταν ἀνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, ϰὴ ϰοττύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. ἐξέπασε δὲ ϰὴ μελιττῶν Ὀλιγοστῶν οὐϰ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττιϰὴν δὲ ἦλθε, ϰὴ ἐϰ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Τμήττιον, ὁρώντων ὑμῶν ϰὴ τῶν ἄλλων συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C. d Ἁρπάσαν] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦϰα, σῦϰα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας ϰὴ ἀληθείας φίλον. ὡς ὁ ϰωμιϰός — φησι, τὰ σῦϰα, σῦϰα, τὴν σϰάφην δὲ σϰάφην ὀνομάσων. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦϰα non amplius σῦϰα, ſed τῦϰα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦϰα τῦϰα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνέϰαθεν· nam Thebani revera τῦϰα pro σύϰοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τᾶτλίον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τᾶτλόεσσα, Τᾶτλοῦσσα, Τεύτλουσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐϰ μέσων τ' πόλπων] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *J. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοττύφοις] Φάττας, νήττας, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875. νήσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) ϰίττας ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam ϰοττύφους reperias: ϰοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δὲ φασι τῷ ὄρει τοὺς ϰοττύφους λάλους γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot.* IX, 19. verum ϰοσσύφους dederunt *AElian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *AElianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, ϰοττύφους enunciaſſe, perquam fit verosimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *AEſchine* in Cteſiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi ϰολοιούς vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόλοιϰος Ἀττιϰῶς ἀντὶ τοῦ ϰόσσυφος Ἑλληνιϰῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ὑπειθρι χειμῶνα λέγειν, ϰόλοιϰον ἐπέρ ἐστι ϰόσσυφος, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur ϰόλοιϰος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόλοιϰος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, nili & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομωιδία reddit inter alia τὰ τ' ϰοσσύφου ϰρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχεια quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur ϰομψυχός. *T. H.*

12. Τμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Τμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβῶς intelligo vocis Τμηττὸς alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβάς, & paulo diverſe *AEſchylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus; Hymettus enim, ut notum eſt, μελισσοτροφῆς

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θετταλίας με ἐξέβαλεν ἅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, ἡ πᾶσαν [a] ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ὀνήτοις φυσάμμων [b] σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμαράγδου ἀποστάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν συνθήκην συνθεῖναι, μήτε τῷ συγγραφεῖ τῷ τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου ῥᾳθυμήσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσαν,) mari ſum excluſus. Neque a (σεύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάσσαλος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥᾳθυμήσαντι venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλεικέ μοι] μου C. Edd. priores praeter *F.* ἀποκεκλεισμένου τὴν θ. b Σεύτλων] σευτλίων *F.*

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένου τὴν θάλ.] Mſ. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. *F. B.*

Ἀποκέκλεικέ μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. *F.* & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένου] Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* XLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ ὁ τὴν θάλασσαν· & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆ θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμα. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκαδίς τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης παντάχοθεν nam θαλάσσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſeclusi*: quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλη, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιζύφη utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſubſidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *J. A. Fabricium.* In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμύρνα, *murra.* *Scalpellum*, *Scalpulus*, ζμίλη· in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα ἐν τῷ ζμικρὸς ἀφ' οὗ τῷ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τὸ ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *J. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *If. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Broukhuſius*: invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſaepe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῦ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξὺν ſcribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀττίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſingulis propemodum habet paginis ξὺν, ξυμβαίνειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas σωιόντα, σωτίθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

laborans meas apud ſe μυρίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura violentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

ε παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς μυρίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶγὼ μὲν τοιοῦτος.

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρῶ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικαστά, καὶ μὲ ὁ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐνδελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι πᾶσι πάντας τοὺς νόμους· καὶ θῆτα κρούοντος, καὶ τὴν κεφαλῆς

ε Παρ' αὐτῷ] Deeſt τῷ. C.

cianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τῦ ΕΥ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm, p. 13. *T.H.*

27. *Μυρίνας*] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχεδὸν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper *Μυρίνας* ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. *βυρσίνλω*, & v. 447. *Τὸν Βυρσίνης τὸ Ἰππίου*, quaſi ex *μυρσίνη*, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & *βύρσαν* ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσίνης. Apud *Thucydidem* ſaepius legi θάρσος & θαρσεῖν, quam θάῤῥος & θαῤῥεῖν obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. *Μικροῦ δεῖν*] Vel καὶ μ. δεῖν vel μ. δὴ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, *αὐτά μοι κάλει* aut deeſſe dixero *μάρτυρας*, aut eum in modum debere ſcribi pro *αὐτά·* quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, *ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, μάρτυρας*, tam incompoſite cohaerere, *ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχετο γρ. αὐτά μοι κάλει.* Formula vero forenſis, *μάρτυρας κάλει*, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. Ε. p. 77. A. *αὐτίκα, ἐφ' ἧ ἡμεῖς τὸν πάππον ἐκαλέσαμεν μάρτυρα.* *T.H.*

37. Ἐνδελέχειαν] De qua quaeſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Budaei* aetate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Daviſii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελέχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe ἐνδελέχειαν ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus T. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Daviſium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελέχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: *τὰς μυρίνας μυρσίνας λέγουσι* (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχειαν per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi τῦ ἐντελοῦς σωματος, *perfecti corporis comprehenſionem*. *Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντος] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, *κρούοντος τὴν κεφαλὴν*, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας ἐκ κόπτειν *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λαβώμων pro λαβόμων. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipſum bene reſtituit in *Cteſiae* verbis apud *Heſych.* V. Σάραμις *Gayetus*: τὰς τρίχας μαθειμένη ἐτίλλετό τε ἐκ βίου ἐκείνη. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον *Libanius* πρὸς τοὺς βαΐον αὐτὸν καλίσαντας §. 25. τό τε μέτωπον ἔπληξα, καὶ τῆς τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, feminum, capitis percuſſiones*: *Cicer.* T. D. III. c. 20.

Qui-

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντα ὅτι τῷ [a] κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· ζῆτα, [b] τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτο ταῦ;

Τὸ δὲ ἄρα [d] οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τοιοῦτόν τι τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε [e] αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρειν ταῖς γλώτταις· μᾶλλον δέ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε καὶ τῆς γλώττης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶτταν. ὦ γλώττης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι τρεπτοῖς καὶ σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν [f] εἰ-

capillos evellens, eo quod privatum est (κολοκύνθης,) cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat. Quis ista quæso ferat? aut quæ pœna satis magna erit tam sceleſto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus lædit, sed jam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim res humanæ rursus me admonuerunt γλώττης, (id est linguæ:) nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguæ vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod cœperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

a Τῆς κολοκύνθης] ἢ τ' C. *F.* b Τὸ συρίζειν] τῷ *F. A* 1 *W.* c Ἐξεῖναι] εἶναι C. d Οὐ] οὐδὲ C. e Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo *A* 1 *W.* f Εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν ἢ λέγεται. *V.*

53. Τὸ μέρος] Ἀντὶ τοῦ ὅτου κατ' αὐτό. *V.*

Qui saepius aliquo dolore perculsi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant: Eirmicus V. c. 4. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam scribunt. *F. G.*

Καὶ τὸ κολοκ.] Ed. *F.* & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Græcis usurpetur κολόκυντα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Pierii* Ecl. p. 80. & *Nunnes.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mich. Apostolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretaeum* in T. Notum proverbium Τγιύτερον κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 163. *Ælian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρίους μυριάδας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὸν ἐνελλίχμιον, ἐντελίχμιον, καὶ κολόκυντας, κολοκύντην· ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνελλίχμιον & ἐντελίχμιον solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* Anim. ad Euseb. p. 1186. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τῶν σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola *J.* τῶν. *M. du S.*

48. Τοιοῦτόν τι τρόπον] Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβεβήκασι καιρικὸν τι τρόπον, *Spanheim.* 350. *M. du S.*

60. Παρισταίην] Mſ. παρείς πίσω. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *J. B.*

66. Ὦ γῆ & θάλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte *Dinon* in Perſicis, de Cyno dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex transverſo irruens ταλὸν ὀπεῖν βέλει. τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὁ ἅπασι πρωτεῖα ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος (id eſt, de palmite:) hoc vero, eſt enim re vera τλῆμον, (id eſt, miſerum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, ſed jam etiam magno illi regi, cui fama eſt ipſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam ſuam mutaſſe, inſidiatur, & ex ipſo, cum Κῦρος ſit, τῦρον (caſeum) quendam efficit.

ipſum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas ſedes obtinere. Rurſum alius quispiam dicit, περὶ κλήματος (id eſt, de palmite:) hoc vero, eſt enim re vera τλῆμον, (id eſt, miſerum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, ſed jam etiam magno illi regi, cui fama eſt ipſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam ſuam mutaſſe, inſidiatur, & ex ipſo, cum Κῦρος ſit, τῦρον (caſeum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipſa & opere eosdem lædat, audite. Plorant homines, atque ſuæ fortunæ vices deflent, atque ipſum ſæpe Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſtea ſimili figura cruces fabricaſſe, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam perniciosæ fabricæ peſſimum nomen obve-

Οὕτω μὲν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ ὡς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν ἑαυτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τύπῳ σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ ἡ πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.

70

75

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτὸν. αὐτῶν quoque ad marginem *AIW.*

lerat, rege ſummo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem ſuperſunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quaſi naturam ipſam in poteſtate haberet, quod de ſe Deus Cyrum deſignans praedicat in vaticiniis *Jeſaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non ſolis Orientalibus propria: notiſſimi ſunt *Claudiani* verſus de III. Conſ. Honor. v. 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad claſſica venti:* iſtam habuerunt adulandi anſam Sophiſtae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, ſi quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisſet, ad omen proſperrimi ſucceſſus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus ſupersedeam, quum praeter ſpem Euphrates vias nunquam ante humano veſtigio initas aperuiſſet, *ἰδόντας θεῖόν τινα, καὶ σαφῆς ὑποχωρήσεως τὸν πόλεμον Κύρῳ εἰς βασιλεύσειν. Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro ταλῶ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ ſatis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus ſpectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuiſſe vix credo, quippe quae certis legibus circumſcripta mutationem literae κ in τ in quibusdam ſemper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admiſit. An vitium linguae ſignificavit? quale in infantibus ſaepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum obſervat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellaſſe Calaum: *ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαίου φασὶ γραπτῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαῦ, ὃν ἔνιοι ἀφὸ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος.* T. H.

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum ſit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. G. C.

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὸν, quod in Impreſſis eſt. M. du S.

74. Τῷ δὲ τούτου σώματι] Apud eos, qui de Cruce ſcripſerunt, nobiliſſimus locus: ita vertit *Lipſ.* I. c. 8. *Hujus enim corporis ſilum tyrannos ajunt ſecutos, ejusque ſpeciem imitatos, ſimili deinde figura ligna fabricaſſe & homines in iis fixiſſe.* Vid. *Iſidor.* I. c. 3. & *J. Grialum*, *Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipſa eſt enim litera Graecorum Tau, noſtra autem T ſpecies crucis*, tetigit Salmaſ. de Cr. p. 239. T. H.

Ibid. Σώματι] Hinc eſt, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce feſtive dixit & ſymbolicῶς. Galli enim aſſueti ſunt cruces & patibula in ſimilitudinem ταῦ literae formare. G. C.

Σώματι] An σήματι. F. G.

79. Ἐπωνυμίαν] Id eſt, ταυρὸς, ταυροῦσθαι. F. G.

θεῖν. τούτων δὴ ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲ γὴ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ἢ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲ ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

niſſe. Propter iſta omnia, quot mortibus ipſum ταῦ dignum eſſe cenſetis? Ego quidem exiſtimo merito hoc ſolum ad ſupplicium ipſius ταῦ relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, quæ ſane ut crux eſſet iſtius opera effectum eſt, nomenque etiam apud homines ſortiretur.

Ἐπωνυμίαν συνιλθεῖν] Veriſſima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυρὸς, hoc eſt, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpoſito ſigma ut fieri ſolet, σταυρός. *AE.M.*

Ἐπωνυμίαν] Volueritne Ταῦ Græcis *Crucem* notaſſe, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res eſt. De *Tau* figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam ſimilitudinem myſticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari conſuevisſe fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *teſtatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: ſcilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id eſt, quomodo ille intellexit, *ſua figura iniuſtam notaeque poenas luere debere.* Haec ſane ſunt abſurdiſſima, & a *Luciano* longe diſtant: ſed obſcuram ejus mentem ne Caſaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T. H.*

84. Ὁ δὴ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F. G.*

Ὁ δὴ σταυρὸς . . . .] Mens *Luciani* ſatis aperta; verborum compoſitio neſcio quomodo intricatior eſt. *M. du S.*

Ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum eſt, quod ſcribit *Guyetus*, εἶναι abundare, ſed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ ὃ τοῦτος ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι ἐ ξυμφέρομαι apud eum ſaepe. *Ariſtot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. τὸν δὲ τοιοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὀδῦ γέγονεν· plura praebebit Index *Luciani.* Uſus eſt hoc loco *S. Petitus* Miſc. III, 9. p. 153. *T. H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΤΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὅρκιε, καὶ νε-

Timon, ſive Miſanthropos.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

TIMON.

11. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetæreie, & Epheſtie, & Aſteropeta, & Horcie, & Nephe-

ΤΙΜΩΝ] AEtas hujus unde certo aſſignetur nihil eſt. Sed inter *Luciani* optima merito cenſeatur. Comœdiam habes elegantiſſimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias ſpectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opuſculum qui cum *Ariſtophanis Pluto* contulerit, palmam, ſi mecum ſentiat, huic *Noſtro* multis de cauſis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνιόντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλιοι Φίλιον, οἱ εἰς τὴν μιᾶς στέγης Ἑταιρεῖον, ξένιοι Ξένιον, οἱ ὁμοῦ ἰόντες Ὅρκιον, οἱ διόμοιοι Ἰσόστιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Maſtig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J. B.*

2. Ὅρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere ſupervacaneum, cum pleraeque tales ſint, ut nulli, qui poëtas Græcos vel a limine ſalutarit, ignotæ eſſe poſſe videantur. Sola haec mihi negotium aliquandiu faceſſivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἱρκεῖε vel ἵρκιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid. Tro.* v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, ſic & jurisjurandi, cujus ſumma fuit apud veteres religio, curator & praeſes Jupiter: ab hoc munere ducta ſunt cognomina non tantum Φιλίου,

phelegereta, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in verſu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam præter nugas ſonoras, ac fumum

φεληγερέτα, ἢ ἐρίγδουπε, ἢ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, ἢ μάλιστα ὅταν ἐξαπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, ἢ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, ἢ ὁ αἰθαλόεις, καὶ δεγήεις, ἢ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, ἢ καπνὸς ποιη-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ ἴδιον, εἰ μὴ μόνον ψόφος καὶ ποιημάτων ὀνόματα. *V.*

καὶ ποιητῶν] *C. G.* ποιητικὸς τῶν ὀνομ. *M. du S.*

λόου, Ξενίου, Ἑταιρείου, Ἐφεσίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, ſed & Ὁμοίου eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, præſidii ac tutelæ ſignificatio. Ita cultus Jupiter ὁμοίος & dedicatus in Eleorum curia, teſte *Pauſania* V. p. 441. ea ſpecie, quae ἐς ἴσωλξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt *Lucianum* infra §. 4. ubi διπύρωχον κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis ſigno (hoc enim pleniſſima propitiae majeſtatis facie altera manu praeterebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὁμοίου cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὁμοίος reperiatur. Apud *Phurnutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ὅμιον e Mſ. notavit, ſi recte capio, *Th. Galeus* ὁμιον & ὁμοῖον ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in *Luciano* tamen ὅμιος plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis in conſentaneum quam Ὁμοῖος ea *Cornutus* pleraque, qua dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona *Dione Chryſoſt.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ez. Spanheimius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίαις vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντητοι] Ἔνθεοι, θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσεπίπληκτοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ὥστε διθύραμβός ἐστιν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ ἐμβροντητος βροντῆς γινόμενος, ὡς φασὶ οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθέστερον χρυσοῦν ἀστιχῶς πῦρος πιμπλάσι, καὶ τοῦ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντητους ἐποίησε. *Heſychius* quidem, Καρκίνος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντις) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ τραπέζιδιον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον· interpretis vicem agat *Pauſan.* III. p. 217. καί τινες ἐπάλλοντο τῶν τροπαιούχων κεραυνοβόλοι, τοὺς δὲ ἐκφορας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑπερίδεις τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non ſunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. eleganter τοῖσιν vocat ἔχω τῷ λόγῳ, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: recte *Schol.* ἀφεῖντο δὲ παιδιᾶς ὡς τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῶν τοιούτων τῶν φορτίων· ibi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermiſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφός, etiam quum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσπερ τῷ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim diſcere licebit ab *H Valeſio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen eſt παραπληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τῆς ὁμωνυμίας· ipſam vides *Luciani* phraſin. *T. H.*

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipſius apud *Heſ.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye:* manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opuſculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Reſpicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἰὼ Νεμέσεις, ἢ Διὸς βαρυβρόμοι βρονταὶ κεραύνιόν τι πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Heſ.* Θ. 504. *M. du S.*

11. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀστιχῶς ἔχει τῷ πατέρι οὐ τῷ

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω ζ πατάγυ τ ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, ᾧ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπίσθη, καὶ ψυχρόν ὅτι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κ τ ἀδικούντων [a] διαφυλάττον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

a Διαφυλάττον] Διαφυλάττων. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τῦ πατάγου τ ὀνομ.] *Nuga canora, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τῦ πατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. ἐ πόλα φθαρησόμεν ὑπ' ἄλλω αἰτίω ἔξω τῦ αὐτὸν σωτηταγμόν θεῶ. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τὰ ἀνθρώπεν ἰλίπγειν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τῦ ἀδίκως γεγενῆθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τ συνθέσεως, μιμεῖτ τὰ Δημοσθένια κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ πάταγ τ ὀνομάτων, quia πάταγ ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπάταγῦτο & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt commineſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὄπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. ὡς τ κατεφλεγμένης περὶ πολλῦ, ᾗ ὑδάτι φυλαττούσης σπινθῆρα τίφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλιξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματ. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τ ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, ἅμα τὸ μηδέπω δύνασθαι ἀμαχεὶ, μηδὲ ῥιζῶσθαι τ ἐνίστα αὐτοῖς σπινθῆρα τ κοινωνίας· debuerat quidem ἐφίζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐφίπτ· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκῥιπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τ κοινωνίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adv. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio ſancire foedera fulmine* dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & κρατῆν & δυνῶ ἀφ' τὸ κολάζειν τὸς ἀδικοῦντας & κρατῆν & κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ ᾗ τ κεραυνὸν μ χεῖρα σύμβολον τᾶς δυνάτ. *T.H.*

19. Θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρυαλλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλὸν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timovis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. ἀμφιφορεὺς ξύλων, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς ἀπὸ τῦ βωμοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorineus ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλὸν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſemiuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τῦ τραύματ] Sunt qui haec verba, μόνον ἐ τῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῦ τραύματ, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol quc-

2. Inde est quod perjuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, Ταυτὰ ἀπολαύσονται ὑπ' Διὸς ἐρώτων. Respondet paullo post Mercurius, Σιώπα, ὦ Ηλιε, μή τι καινὸν ἀπολαύσῃς ὑπ' λόγων. Clarissime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λόγοις τὰ τοιαῦτα, μή ποτέ τι καινὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mausolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύειν τῷ μνήματος, ὅσον ἐθαρρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπιτιθέμενος. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noster*, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲν δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbissima profecto haec & lethifera ἀπόλαυσις. In Pseudologista: Οἷς ἐκεῖνα ἂν ἐκείνων μόνα τὰ κακὰ τοῦ σώματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγκης, πρὶν τοῦ τινος ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, *AElianus*. *Aristophanes* in Pluto vs. 236. adjicit ἀγαθόν.

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' ἐγὼ κἀκεῖνος πάποτε.

Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ, ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθὸν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur; quam praepositionem reperio additam apud *Nostrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσιμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τῷ τραύματος] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne inusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud *Nostrum* non infrequens, uti supra observatum a me est, ad Nigr. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τὸ συναναμιγνύμενον τοῦ ἐσθλημένου μὴ ἐξ αὐτὸν ἀπολαύσαι τὸ ἀσθενές. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tedis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τῷ τραύματος] Haec quicquid est Interpretum ad contemtores Jovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque satis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipsi Jovi attribuant?* respondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quominus semper solus hanc causam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. *Aristoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί· quod ludendo perinde est positum, atque ὀνήμενον vel ὀνήμενόν γ' *praeclare enimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Isocr.* Συμμ. p. 175. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ὑπ intellecto, rarius expresso: *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ὑπ' τῶν πολλῶν ἐπιμίξεων ubi mediae significationis est. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀπ' ἄλλου ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Synes.* p. 18. C. ταρίχη ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου, *quae a vetustate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δή τι κἀγὼ τῆς Ἑλένης γάμων· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit*. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis esse participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ἐὰν πᾶσα ἥτις ἡ πόλις ἀπολαύῃ τῆς ἀσεβοῦς τρόπου τινὸς διωκίας, *Serranus* vim phrasios *Ficino* longe melius expressit: *atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundent*. *Platoni* sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. ἐξ H. v. 240. Πόλλακι & ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπῄρων· ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit Eruditiss. *Graevius*. *Aristot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν, *nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum distat, quod legimus in *Mich. Apostolii* C. XV. n. 78. ἔοικε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τοῦ κακοῦ quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad *Aristoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπε-

πλησθήσεσθαι τὴν ἀσβόλου. ὥστε ἤδη ἀφ' ταὐτά σοι ὁ Σαλμωνεὺς ἀνθιστρατεύεται ἐτόλμα, ὑπὸ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς ὕτινα ψυ-

fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo eſt quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare auſus eſt, vir qui hanc de ſe opinionem in animis hominum

πλησμόν colluctetur, eum maculari neceſſe eſt, ὅταν τις ἄνδρα συμπλέκεσθαι ἢ συγχυννύεσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν ἢ τῆ κακοῦ, καὶ συναναπίμπλασθαι τὴ μαρίλης. ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, ſimiliter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ὑιὸς φίλων ἢ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ ἢ ἀλόγως τὸ πάθος, ὑδὼρ ἀπέλουσαν αὐτῦ χρυσὸν, ἀλλ' ἢ κακοῦ ἢ ταραχῆς ἐπλησαν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολαύειν *Iſocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem eſt, qui ſupra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte fruſtra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Caperi* (hunc enim deſignat) conjecturam repellit, qui Obſ. III. c. 2. quum elegantiam opportuniſſimae vocis τραῦμα nullus adſequeretur, legebat καύματος: *huic loco*, verba ſunt *Caperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum* ἀσβόλου *ſeu fuliginis fiat mentio: quare lego* καύματος, *id eſt*, aduſtione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, uſtulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα κεραυνοῦ. Haec pluma leviora: melius eſt, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. ὑδὲ γὰρ τὸ κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αὐτὸν μοι γενέσθαι τῦ τραύματος. Perquam appoſite *Euripides*: Πολλοὺς ὁ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ἄλεσε· iſtum verſum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in ſolutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverſe ſcribitur, πνεῦμα ἄναιμον quanquam Latinis uſitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane eſt inſolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controverſiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorſus inelegante cum πνεῦμα. Obſervationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, ſummus *L. Kuſterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis miſſionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari poſſunt: *cur ſuis Demit imaginibus violento vulnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη ſaepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: —— *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum. Herodot.* IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐπίσκηψε βέλος· VII. c. 10. §. 5. εἰς οἰκήματα τὰ μάγισα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλεα· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἔκτεινον, ἄναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ. notavit ad eum locum *H. Stephanus*. T. H.

26. Ἀπίθανος ὢν] Olim arridebat: ὁ πάνυ τοι ἀπιθάνων, ὡς πρὸς ὕτινα ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξιστορεῖται πιθανὸν ὄντα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ ὀλίγων. *Arrian.* A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκῦ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς ἢ ταῦτα ἂν πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ὁ πλέοσιν ἄντρον ἀπίθανος ἦν *Homerus*. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὅτι μὴ πάντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λόγους. *AEſchines* ſub initium orationis περὶ Παραπρ. καθηγόρησε δυσδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec oſtendunt, quomodo cum perſonis vox iſta conjungatur. Salmonei neſcio quam bene *Noſter* meminerit in hac ſcena: in eo certe fui contemtus Jupiter exemplum ſtatuerat ſatis grave; qualia ſi adverſus alios ſceleribus ac flagitiis inſignes edidiſſet plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incuſaret. De Salmoneo verſus ſunt *Manilii* V, 91. poſt multiplicem hominum eruditiſſimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, perſanati: quid molitus ſit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obſ. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum ſi conſtituantur, propius ad priſcam poëtae manum accedi poſſe cenſeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impoſitis* (niſi malis, *Pontibus ac poſitis*) *miſſisque per aera quadrigis Expreſſiſſe ſonum mundi ſibi viſus, & ipſum Admoviſſe Jovem terris de fulmine finxit: Senſit at immenſos ignes; ſuper ipſe ſecutus Morte Jovem didicit*) *generatus poſſit haberi.* Senſum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger de fulmine* capiendum eſt ea fere poteſtate, quam *Salmaſius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipſum ſe Jovem terris admoviſſe finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεῦ μορσὶς ὑφίνα Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, perſequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus poſuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρόπιος & Χρῆμα. T. H.

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς γὰρ ἄν; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rheſ.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac ſi legiſſent, quod volebat Doctiſſ. *M. du Soul*, πῶς γὰρ ἄν; eum in modum ſane legendum foret, ſi tali ratione ſententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιστρατεύσει σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adverſum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obſtet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντιστρατῶ, ut alio loco dicam) *ubi tu, valde perdulce mandragorae potione altum ſtertis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, ſi ad ſuperiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθείη ἂν τὸ ἐπιχειρεῖν τοῖς ἐπιχειροῦσι τὴν τῦ κεραυνοῦ φλόγα; ſin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad ſententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γὰρ ἄν, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, παραφατικόν ἐστι, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν· *Lucian.* Ἁλιεῦσ. §. 14. ὕτω ζῶν μὲ ὑδὲ ὀβολοῦ ἐδίκει τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς ὑδὲ αὐτὸς ἠπίστει τῷ χρυσίῳ τὸν βίον, *dum viveret, ne obolum quidem dedit Simoni: nonne quam*

tum facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adverſum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti ſub mandragoris recubans perju-

χρὸν τ' ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, [a] καὶ μεγαλαυχόμων. πῶς γὰ, ὅπου καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὃς ἔτι τ' ὀπορχήσ-

[a] Καὶ] Al. καὶ vel ſolum καὶ dele. Margo *Alleg.*

27. Θερμουργὸς] Θερμουργὸς ὁ * παραπαιπτρόμων καὶ πάντολμος. *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία † ὑπὸ τ' ἀνειμένων καὶ ῥαθύμων, παρόσον οἱ τ' μανδράγορας φυγόντες ἀνήγαγον ὑπνωττουσιν. *V.*

* Παραπαιπτρόμων] Blendiebatur παραπαιπθυμόμων ſed non valde opus eſt hac mutatione. Noſter περὶ τῦ μὴ P. Π. Δ. §. 5. ὑπόθυμον καὶ παραπαιπτρόμενον. Vid. *Suid.* in Θερμὸς & Παραθύρων. *T. H.*

† Τὸ] Lege ἐπὶ. *T. H.*

quam ſane, ut qui ne ipſe quidem divitias ſuas attingeret. Lyſ. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἂν, ὅτις &c. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, οἷς ἐδὴ ταῦτα &c. *Iſaeus* p. 72. v. 11. πῶς γὰρ; οἱ μὲ γὰρ ὀνομάζον] συγγενῆς. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam ſub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adſentior pro πῶς γὰρ, ὅστις σώζει πατρίδα &c. reponenti πῶς γὰρ ὃ; ὅστις σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γὰρ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, ſed ad nativam Graeci ſermonis indolem permagni ſane momenti, mirum eſt, quam ſaepe fuerit offenſum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis:* qua etiam epota ſomniculoſi ſunt homines: *Demoſth.* Phil. Δ. ἀλλ' ὑδὶ ἀνεγερθῆναι δυνάμενοι, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκότες, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἰσχύομεν ἀνθρώπους. *J. Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα] De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioſcorid. Heſych.* *J. B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac ſub mandragora ſtertis.* Ita vertit *Eraſmus*, bene ſecundum vulgatam lectionem; male ſecundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legiſſe ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta ſatis eſt ſententia verſionis *Eraſmi*, qui mandragoram herbam lactucae non abſimilem, ut ex *Theophraſto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita ſcripſit, non ita intellexit *Lucianus*. Lege meo periculo λὰπὸ μανδραγόρου, id eſt, *poſt mandragoram ſumtam*, vel, *poſt mandragorae potionem*. Sic & ad eundem ſenſum infra in Demoſth. Encom. εἶον ὁπὸ μανδραγόρου καθεύδοντας, id eſt, *a mandragorae potu* vel *eſu*. Sic etiam loquuntur medicorum filii, λὰπὸ πλησμόνης, λὰπὸ φαρμάκου, id eſt, *ſtatim poſt repletionem, ſtatim poſt pharmaci potionem*. Mandragoram vero eſſe ναρκωτικὸν φάρμακον, & ſomnum inducere, notum eſt vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Eraſmo lapſum; ſed an non majore ignorantia ipſe corrigit λὰπὸ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat cauſam efficientem: utque idem ſit prorſus vocularum λὰπὸ? Vertit ſane Eraſmus *ſub mandragora*: an ideo ille adſpiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor ſcribebat nobilis ille Gallus haec, quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὕλαν ἀνεςηκυῖαν, ἧς δένδρα ἦν μάκωνες ὑψηλαὶ & μανδραγόραι in libro I. Verae hiſtor. & tam vere nunc in Eraſmo ſic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari ſolebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua ſimilitudinem ſomniabant corporis humani. Sic igitur & quum ſub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumſtante vel ſerto facere arborem; & ſpecioſius cum veles dicitur ſub vitem ſumicere haſtas, ſtare cenſebitur in vinea. Iocoſa hominum ingenia! an *Eraſmo* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius ſodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, ſtudioſe collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium eſt ejus verba proferri. Poſtquam hunc ipſum poſuiſſet locum, & alterum ex *Demoſth.* Encom. §. 36. ἀλλ' ἀνίςησι μὲ ἄκοντας οἶον ὁπὸ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτῦ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco ſignificare voluiſſe* Lucianum *dicemus? Haud crediderim: ſed quemadmodum dicuntur hic* καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου *illi, quos* Demoſthenes μανδραγόραν πεπωκότας *dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, eſſe intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρα *in dandi caſu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens* μανδραγόρα *non ſubſcribam, literae* α, *ut talis ſit genitivus, qualis* Πυθαγόρα *vel in* μανδραγόρου *mutabo, ut in poſteriore loco* ὑπὸ μανδραγόρου *habemus. Sive autem hoc ſive illo modo genitivus ſcribatur, dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *ſonare*, prae mandragora, *pro eo quod eſt*, prae nimio mandragorae potu: *ſicut dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiſerim*, ſub mandragora dormis. *Mirum eſt autem apud Eraſmum eo ipſo in loco, ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa eſt interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem ſequens* ὑπὸ μανδραγόρα *tamen recte (meo quidem judicio) legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat, tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones ſecutus etiam *Leo Allat.* ad *Euſtath.* Hexaëm. p. 57. *Ste-*

κότων ἀκούεις, οὔτε τὰς ἀδικούσας ὀφθαλμοῖς ὀρθοῖς καὶ ἀκάπροις βλέπεις· ἡμᾶς δὲ, ἢ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηκότες.

oros non audias, neque injustos adspicias; contra autem lippis & luscioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis sunt jam provectioris.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαίου τοῦ ὀργίλου, πολλὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adversus injustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otiosum erat

44. Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] * Εἰ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα τοῦ τούτων χρείαν ἔχουσι παρηκότητος. Καταλλήλως ἄγαν ἡ προσφυῶς ἐκάστῃ πληγῇ τῶν ἴκβασιν ἐπιφέρει. *V.*

* Εἰ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem perstringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem deposcant. Mox ἐκάστῃ πληγῇ sunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὶς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus statim ἡ ἴκβασις ἐπιφέρεται, ἐπηχὸς ἦν, ἐκτυπᾶτο, ἐκταράττετο, φρονοντίζετο &c. Quam hic πληγὴν, ictum orationis dixit *Quintilianus*. *T. H.*

Stephani observata *Palmerium* fugerunt, quando *Erasmi* versionem tam falsè irridet, ipse propterea vicissim a *J. Gronovio* irrisus: cujus equidem rationes *Erasmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in λάὸ· quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (est sane is usus, quem vult, voculae λάὸ non apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ὑπὸ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti sub mandragoris recubans*, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Jovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contectum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perspexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expositioni Vet. Signi subjectis p. 294. a cujus sententia non discrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, λανθάνειν ὑπό τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρᾳ, demto ι, Florentina liquido praefert: id sequentes Editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praesertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: *Seren. Samon. Nec non mandragorae gustu sopor additur altus*: ibi vide *Reb. Keuchen.* p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδην τὰς ψυχὰς, τὰς δὲ λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, καιμίζει· ἀνθρώπους servant *Athenaeus* & *Stobensis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὸς, vel, ut *Tollius* etiam posuit, ἀνδρὰς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. *T. H.*

31. Λημᾶς] Haec illustrat *Erasm.* Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime sequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta pene rei commemoratione alium obtundit atque exsurdat: in Lys. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, ἢ ἐμπέπληκε Λυσίδος· quae quum imitaretur *Aristaen.* I. Ep. 24. p. 110. scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil interest utram formam usurpes, ἐκκωφῶν an ἐκκωφοῦν prior in *Aristoph.* Equ. v. 312. ubi prorsus displicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria: posteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θέαμα τοῦτο (τὴν Ἑλένης) ἐκκωφούμενοι καὶ ἐκπλαγέντες *attoniti & stupore capti, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant*. Ingeniosissime *Salmasius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. restituit, τοσοῦτον ἡ λύπη μου τὴν συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφωσε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thes. in Ἐκκωφῶ. *T. H.*

36. Οὐδέποτε ἦγες &c.] Ad ea fine dubio respexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbissimis, quos fulmine Jupiter percussit, ἢ τὸν Ἀρκαδίας συνοικοῦντα ἐκπεράσασι, ἐφ' οἷς ἡ γῆ ὠδύρατο τὸν Δία τὸν χεῖρα ἐξότειναι· διὸ φασὶ πρώτους τοὺς Ἀρκάδας ἐκεχειρίαν γενέσθαι. Τzetz. ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. descripsit. Eorumdem etiam scelera impulisse dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *T. H.*

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Θεῶν. κρισ. & Bis accus. passim denique. *J. B.*

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνεχὴς &c.] Interp. *Jaculorum in morem*

erat fulmen ; ægis concuſſa illis intentabatur , tonitru remugiebat , fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur : terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat , grandinem autem ſaxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo , imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; ſingulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥστε εἰς ἀκροβολισμὸν, προκοντίζειν. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πέλεκυν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑέλοι τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πολαμὸς ἑκάστη σταγών.

ὥστε τηλικαύτη οὖσα χρόνου ναυαγία ὅτε

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnae;* additque vocem utrumque ſignificare ; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti , ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' οὖσαι νομιζούσης ἀκροβολισμὸν εἶναι εἰς μακρὰν ἐκπεσουμένου τοῦ κακοῦ. *H. V.*

41. Κοσκινηδὸν] *Cribri inſtar frequentes. J. Br.*

Κοσκινηδὸν] Hoc apud *Suidam* extat & πίλημδον, σωρηδὸν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt , imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. παντοδαπαὶ σωρηδὸν προσκομιζούσης. . . συνδιδυμίσαν δυράτων φερομηδὸν . . . ἁρμαμαξαι σοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite : pulmentis acervatim , panibus aggeratim , poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑιὸς ῥαγδαῖος in oratione proſa φορτικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius , quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Fenſius* , haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta ? ſunt ſane verba Tragica , & grande quiddam ſonant : ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſuſum in iſtis , πολαμὸς ἑκάστη σταγών, qualia *Longinus* , ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potiſſimum inclinarem , niſi me retineret illud *Luciani* φορτικῶς , quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum , vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro : ἄνωθεν ὑραὶς χειμάῤῥους ἐκόντιζε &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres , nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit πολαμώδης διθύραμβος , quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones , p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate , de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T. H.*

43. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τε. nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καὶ; debuiſſet etiam poſt ῥαγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta, & quamvis ſuperfluum , maluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adſit , verba grandius ſonant; ac propter eamdem cauſam exiſtimo , idem illud τε ita initio orationis poſitum , ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τε ὑραῖῃ, ἀμφί τε ἀςέρων ἡ γραφή. Caeterum ῥαγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus haec verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M. du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento. J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit τὸ ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T. H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A. V.*

Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγίνετο * προσεκεῖνον τὸν Λυκωρεῖ] Mirifice haec illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus* , ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΑΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΩΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΤΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον τῷ διὸς παυομβρίου δ' ἑαυτῷ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσαλο ἐν τῷ σατ. Ubi miror illum Δία παυόμβριον in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὄμβριον παυομβρίων. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim ? quum ipſe eſſet Athenis , cur Δία παυόμβριον exſpectare debuit ? & eo ceſſante demum aedificavit templum ? Deinde non Graecus ſermo admittit , nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, ſed κατακλυσμὸς adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo : nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere ſex puncta , conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J. G.*

ὅτε ζ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον σωθῆναι προσκεῖται τῷ Λυκωρείᾳ, ζώπυρόν τι τῆς ἀνθρωπίνης σπέρματος ἀφρουρήτου εἰς ὀπιγονὴν κακίας μείζονος.

sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera suboleſcerent.

Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῇ ῥᾳθυμίᾳ τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῆς, ὅτε θύοντος ἔτι καὶ τιτὸς ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα παέργου Ὀλυμπίων· ἢ ὅτου, ὃ παύειν ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι δεχαῖον συνελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνου σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ὑποφαίνουσι, παρ-

4. Ergo pretium ob ſocordiam ab iis tuliſti, cui nemo hodie rem ſacram facit, nec coronam quidem imponit, niſi forte unus aut alter quaſi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præſtat, rem ſe haud ſane perneceſſariam facere exiſtimat, ſed veteri neſcio cui inſtituto id dandum credit. Illi te, o deorum præſtantiſſime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἐν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῷ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. *V.*

51. Τἀπίχειρα] Μισθούς, τὰ ἀφ' ἧς χειρὸς κέρδη· τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio ſane mala, ſi vulgari ſignificatione capias: an apud recentiores unquam ea poteſtate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit uſurpata, mihi non conſtat. *T. H.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J. Br.*

48. Τῇ Λυκωρείᾳ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J. Br.*

Τῷ Λυκωρείᾳ] Ad Parnaſſum appuliſſe alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte obſervat *Thomas Magiſter* dictum hoc a Platone eſſe deſumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ὡς κορυφαῖς τισι σμικραῖς ζώπυρα τῶν τῆς ἀνθρώπων γένους ἀφεσιωσομένα. Sic paſſim *Origenes c. Celſ.* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionyſ. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφεσώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα θελιπόμφα τοῦ παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus eccleſiae dicam, qui ſaepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus incluſam tota ſpes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obſ. IV. p. 42. *T. H.*

50. Κακίας μείζονος] Deteriores enim poſtea abierunt homines, quam prius fuiſſent. *J. Br.*

51. Τἀπίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθὸν, per illuſionem ponere: vid. *Suid.* in Τἀπίχειρα· quod in *AEſchylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπύειν τοῦ φιλανθρώπου τρόπου vetuſtior Scholiaſtes non inelegeanter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγίνετο ex ipſo Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπλήττοντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum eſt illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus* οὐκ ἂν θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνοι, Αὐτὴ δ' ἑαυτῆς ἆθλα τ' ἄνων ἔχει. *Poll.* III, 143. & *Jungerm.* *T. H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα παρέργου &c.] Quaſi defungendi cauſa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Noſtri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis ſacris & hiſtrionicam religionem acriter inſectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ὡς παρέργῳ τίθεσθαι. *T. H.*

56. Κρόνου] Prov. i. e. ἀνόητον ὃ μωρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. *A. V.*

58. Ἐῶ λέγειν, ὁπόσαις &c.] Ex ſententia *Giſb. Cuperi* Obſ. III. p. 298. *his verbis ſine dubio* Lucianus *ad Dionyſii ſive patris ſive filii hiſtoriam reſpicit*, teneturque adeo eodem errore, *ſi is error eſt*, cujus *Ciceronem* accuſavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionyſio utrovis ne cogitaſſe quidem *Lucianum*, quum iſta ſcriberet, credo. Haec a Noſtro paululum, ut ſcenae ſerviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa ſacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, ſi facinoris auctor fuiſſet deprehenſus, graviſſimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaeſt. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμοθρᾴκιον δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum *ſacrilegis violationibus appetitis, ipſisque Diis vadentibus in antra praedonum* ſimilia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T. H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Juſtin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque ſcribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Ariſtot.* Rhet. II. p. 106. δρόμον ἀγωνισαμένῳ Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῷ γενομένου ἀγῶνι Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demoſthenem* autem adverſus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας ᾠδῇ con-

nore ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ωσάμενοι ἢ τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σε τ' νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ ἐοικότως σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. σὺ δὲ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκυβαζομένους πρὸς ἡ φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, ὁ Γιγαντολέτωρ, ὁ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους τερετιζόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσει ὕτως

59. Οἱ δὲ κ' αὐτῷ σοι] Ὁμοίως ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίσασαν ἀντὶ τοῦ τινες τὸ οἱ ὃ κεῖται. V.

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ βοῆς θραμόντες. V.

† Ταύτη] Exc. G. & V. αὕτη. M du S.

‡ Τῷ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίσασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari ἐδὲ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud *οἱ δὲ* iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur *οἱ δὲ* c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. *J. C.*

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* *T. H.*

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλόμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tueatur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἐνίκα Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ὦ Πύλαι, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἐνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: τὴν παραλήξιν ἔσχηται λέγεται γὰρ περὶ τόπου rationem adfert, tum παραπεπτῶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γράφεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ δ' ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιᾶσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰς εἰς ι λήγοντα τῶν ἐπιρρημάτων ζητεῖ τὸν παρῶντον τοῦ ὀνόματος τόνον οἷον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιᾶσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπιάδι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τῶν ἀφ' τοῦ οθεν· ἐκεῖνα γὰρ ἐνήλαξεν. οἶον, ἵππος, ἱππόθεν στοιχείωσις τὸ οἰκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. *T. H.*

62. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus oἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δ' φρουρὸς κύων ὄνομα Κάπταρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi φύλακες Ἠφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? *T. H.*

66. Τοὺς πλοκάμους τερετιζόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto τερετιζόμενος· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter?* *T. H.*

67. Δεκάπηχυν κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe,

ἕτως ἀμελῶς παροράψα; ἢ πότε κο-
λάσεις τ τοσαύτῃ ἀδικίαν; πόσοι φαέ-
θοντες, ἢ Δθυκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἕτως
ὑπέραντλον ὕβριν ϐ βίᾳ.

Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω,
τοσῆτος Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, ϗ πλη-

lare desines? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

5. De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros pertinent, omissis, postquam tot Athenienses evexi, divitesque

71. Πόσοι φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφὰ τῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ ἀφὰ τῦ Δδυκαλίωνος τ κατακλυσμόν· δοκεῖ δὲ μοὶ ϗ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τ ἐκπυρώσεως ἀφιτιλεῖν, ἀλλὰ ἀφὰ Σοδόμων * ὑποφαίνειν. V.

* Ὑποφαίνοται] C. ὑποφαίνειν. V. ὑποραῖ. M. du S.

sinistra Sceptrum. Mensuram autem statuae idem Auctor nobis, quia minorem justa tradi censebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαέθ. ἢ Δόυκ.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέραντλον] Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae sane fugit Interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *sentina*, & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & juncturas hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. *Eustath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥεῖ τότε ἄνωθεν ϵ τὸ ὂν τῦ ἁρμονιῶν &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem οὐ τῦ ἀντλῶν (imo potius ἀναντλῶν) ϗ καρτερῶν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφὰ τ ἐγχεομένων ὑπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τότων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEschyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πολις δ' ὲν εὐδία τε, ϗ κλυδωνίου Ποσὶ πλημμῦρα ἄντλον οὐκ ἐδίξατο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores & depulsos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte *Scholiastes* primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ' ἄντλον εἰργων ναὸς. ἢν δ' ὑπερβάλῃ Πολὺς ταραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens:* cur spernas, praesertim accuratius servata τῦ εἴργειν proprietate? *undam insultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem posteriorem protulit *Pindari Schol.* ad Ω. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πλησάσαντος, ϗ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ὑπανοιχθῆναι συμβῆναι ϵ ἐκπλῆσαι τὰς ἄλας, *Schottus* non optime, ut solet fere vir literas juvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari solertia; *aquam sentina hauriente:* at voluit *Zenobius*, sentinam, quae per inertiam dormitantis nauclerii evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐπαναστάσης, quod ostendit *Mich. Apostol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναῦς ὑπέραντλος· nempe cujus sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca duntaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ὁρῶν ἀκμάζοντα ϗ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ϵ λαίλαπα καλαιγίζουσαν ϗ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζειν δέον, ἐξορμίζειν ϗ ἐξανάγεται· τὶς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος ἕτω ποτὲ ἐμεθύσθη ϵ παρώνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον καλασκηψάντων, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τ θαλάττης ἡ ναῦς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαλαποθῇ· partem vidit *D. Hoeschelius*, male quidem mutans ἐγκομιζειν. ἐθελήσας absolute positum rariore structura, quanquam *Philo* saepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα ϗ ὅρμα ἂν ἐναυσάφει, δίος ϗ θρασὺν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & submergatur: & sane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τῦ ἥρως, teste *Schol. Apoll Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum usurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὁλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας ϗ ὑπεράντλου γενομένης· & *Dion. Cass.* LII. p. 473. A. elegantissimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Augustum quam potest acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capessat: μήτ' ὢν χειμαζομένῳ ἴτ' αὐτὴν παρελθὼν ὁρᾶς ὡς ὑπέραντλός ἐστι. μήτε περὶ ἕρμα παξάμενον ἐᾶν ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum est, ni versus *Alcaei* nobilissimos in mente habuit, qui post *D. Heinsii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum sunt persanati. *Diphilus* usu paululum insolentiore naviculam ipsum, cujus ratis in hoc periculum sit adduc-

ta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus ſum, ſeu, ut verius dicam, poſtquam acervatim, ut in amicos beneficus eſſem, opes effudi, atque ea re factum eſt, ut ad inopiam redactus ſim, illi me ignorant; ſed ne aſpiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τὴν φίλων ἐκχέας τὴν πλεῖστον, ἐπειδὴ πένης ἀφ' ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ οἴδ' ὅτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, ὅτε προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, καὶκ

cta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος λαβών τις εὐθὺς λαβαλὸν τὸν ἱστὸν, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὼς, Ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος fallatur autem, meo ſaltem judicio, ſi quis emollire tentet refingendo ὑπεραίντλου γενομένης. Non invenuſte *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἵνα ὃ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἱμαρμένον ſim, *antequam poſſim mederi, aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fueris obrutum, mergetur in deſtinatam fati ſortem*; cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti ſcriptoris verba: οἱ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὸν λιμένα en mirificam verſionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedio, niſi corrigas τὸ πλεῖον, tali ſenſu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themiſtius* Or. XVIII. p. 221. B. ἔχουσι αἱ σιτοθῆκαι μεσαὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς & ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθήκας ὑπεράντλους; equidem valde vereor, ut *Themiſtius*, ſi veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, duriſſimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deſerere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem inſtituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλινῷ δ' ὑπέραντλος ὥσπερ Συμφορᾷ· gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur *Scholiaſtae* verba ſint producenda: οὐ μεταφορᾶς, inquit, τῆς οὐ τῇ νηὶ μηκέτι τὰ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῆ νοσήσασα τὸν ἀγκῶνα ἐδουλεύσατο· apparet eos dici μηκέτι τὰ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Ariſtophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμὶ ὑπερέχειν τὰ ἀντλίας· hoc ſcilicet indicat: *ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo, quantum ad iſtum ſcarabaeum explendum ſit ſatis*: rectius, niſi fallor, quam *Scholiaſtes*. cui aliquid alienum eſt adſutum e *Suida*, eumque ſecutus *Flor. Chriſtianus*: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀττικῇ undecumque depromtum, οἷός τ' εἰμὶ πρεσβεύειν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiaſtem* repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram καλεπὰ ὑπέραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπεραντλοῦσα τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque injuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι Δώκαλίωνες ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπεραντλοῦσα εἰσπίσῃ ἐπικλύσῃ αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhauſtam*: id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiſſ. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diffiteor. *Heſychius*: Ὑπέραντλα, πολλά· imo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέραντλον ὕδωρ, πολλὴν· ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic jam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce *Luciani* prorſus adſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipſum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus eſt *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, ſi quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρον. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentiſſimum: *Iſocrat.* Arch. p. 130. A. *Demoſth.* pro Cor. p. 517. B. *Euſebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέσομι. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philoſtr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Caſaubon.* Uſurpari a Scriptoribus Eccleſiaſticis pro, *ſumtus, viaticum ſubminiſtrare*, vel, *ſtipem conferre*, monuit *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* H. E. VII, 5. *Ariſtoph.* Plut. v. 831. — ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων· quem locum niſi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perſpectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Deſ. Heraldus* ad iſta *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde ſalutet acclinis, ancillatum ſervuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum exiſtimo: quin opportunius etiam advocaſſet, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

κἀκ ἔμοῦ νεύματος ἀνηρημένοι. ἀλλ' ἤν πως ἐν ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχωμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιᾶ νεκρῷ ὑπτίαν, ὑπὸ δὲ χρόνου ἀναλέλαμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ ἐν πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκλέπτουσι, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεως ὑπολαμβάνοντες, ἅτε πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἤδη ταύτῃ τῇ ἐ-

& ex meo penderent nutu. Quin etiam ſi forte cui ipſorum in via occurram, ii me veluti everſum hominis jamdudum ſepulti titulum, & temporis diuturnitate collapſum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe viſuros ſe ſpectaculum aliquod occurſu infauſtum, atque averſandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτῆρι ipſis & εὐεργέτης fui.

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

[a] Ἐντύχωμι] ἐντύχω F.

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πάντα φεύγει πᾶς τις ἐπαχθῆ φίλον. *Menander:* Ἀνδρὸς κακοῦ πρόσωπον ἐπαχθὲς φίλοις. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλῃ παλαιᾷ νεκρῷ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλῃ π. ν.] De Columnis ſepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλῃ παλαιᾷ νεκρῷ ὑπτίᾳ] Ut probet, in ſepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luiſin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ὄ τάφος, νῦν σε παρεχόμεθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma priſtinos amatores amiſiſti. *T. H.*

87. Ἐτέρην] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Miſc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντας ὕστερόν τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιτο. *Infauſtos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & ſobrios, ut infauſtos & inutiles vitant:* ubi pene mihi perſuaſi legendum eſſe, *infauſtos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occurſus: facile tamen diſſentientem feram. *Chariſius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα καὶ εὐεργέτην] Voces quae jungi ſolitae, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τῶν κ.] malis oppreſſum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχατιὰν τρ.] Hoc loco notanda eſt inſignis maximi viri hallucinatio, *Eraſmi* dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima deſperatione ſumpſit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus conſilia.* At nihil aliud eſt ἐσχατιὰ, quam praedium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuae indicia. *J. P.*

Ἔ. τ. τ. ἐσχατιὰν] Ἐσχατιὰ, ὡσεὶ μὲ τῷ ποιητῇ, τὸ ἁπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ τοὺς ὑστέρους, ἐρημίαν τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ. *Euſtath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενος διφθέραν] *Ariſtoph.* Nub. v. 72. Eccleſ. v. 80. διφθέραν ἐνημμένος. ἀλειβελημένος, inquit *Suidas.* *Myron Prienenſis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. conſtituiſſe Lacedaemonios refert Hilotas κυῆν τε ἕκαστον φορεῖν ἐ διφθέραν ἀλειβολῆσ. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. σεῖλας ἐμαυτὸν ἀγρικᾶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών· νάκος & διφθέρα hoc quidem uſu non differunt. *Philoſtr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (neſcio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων uterque jungit σμινύην ad opus ruſticum faciendum, quomodo *Lucianus* ἀλείψων· ideo Timon §. 7. ὑποδήσεται· σκάπτειν δεῖ, ἄρασθαι &c. §. 8. δικαίτης καὶ διφθερίας & §. 42. δικαίων ἐ φιλτάτῳ διφθέρᾳ jam novis opibus auctus Pani conſecrat. Eſt autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικόν, ψιλὸν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἐκανὸν, ut recte Scholion illud inſertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, poſt *Caſaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de ruſticorum διφθέραις apud Atticos *Iſ. Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. obſervat *pro* Luciani *phraſi magis proprie* Phocylidem *dixiſſe* v. 149. σκάπτειν δικέλλῃ· multum abeſt a noſtri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos peſſime odi, conſortio cum ſolitudine atque iſto ligone philoſophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel ſuas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quaſi proverbio αὔρας ἐ ἀτίμους ἀφαλίγεσθ· γῇ ἐ ἐρατῇ λαλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noſter, ut Timonis ſui perſonam tueretur, ligonem & ſolitudinem ſubſtituit. *T. H.*

99. Ὕπνου] Vide *Celſum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ ὦδε τῷ κωμῳδῷ Ζεὺς ὑπ τῇ μακρᾷ ὕπνου διατίσας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Ariſtophanis* multum ineſt. *J. B.*

Ibid. Ὑπερ τ' Ἐπιμ.] *Eraſm.* in Proverb. *Epimenidis ſomnus.* *J. Br.*

Ὑ. τ' Ἐπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & deſertum agrum conceſſi; & ſuſpenſo ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac ſolitudine philoſophans. Mei certe laboris hoc videor præmium vel maximum conſequi, quod plerosque præter æquum & bonum fortunatos non ſum viſurus. Id enim mihi moleſtum eſt ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens altiſſimum iſtum ſomnum ac vere νήδυμον, (nam Epimenidem dor-

ἀχαλίαν τραπόμενος, ἐναφάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τ γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διελλῃ 95 σοφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τ ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γοῦν τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ ἦν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τ βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γοῦν κε-

κοί-

1. Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γὰρ κτλ.] Ὑπὲρ γὰρ τ Ἐπιμενίδου. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ὃ δὲ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λέγειν· λέγουσι δὲ * ξ' ἔτη ὑπνώσαντα ἔτει μὲν ταῦτα ἀναιρῆσαι Θρασυλλάττοντα τὸν κτίσαντα τὸν διάδοχον, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιθεῖν. V.

* Ξ' ἔτη] Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, & Apoſtolium C. VIII, n. 84. τὰ δὲ ἓξ ἐκαθεύδε. Vide Kuſterum. T. H.

† Εἰς χρησμόλογον] V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. M. du S.

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an ſeni gerenda ſit Reſp. Tertull.* & *Pauſan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. M. du S.

Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου] Cui non dictus Epimenidis ſomnus? Argute is, & perſonae ſuae convenienter, quippe homo ruſticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὀπαδοῦ δὲ, ὅσον ἤκουσα τίλφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κτλ. Vid. P. *Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate ſcrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Niceratı filium, qui ad Epimenidem arceſſendum fuit miſſus, quis illum docuit eum eſſe, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, ſextam ſive ſeptimam & quadrageſimam Olympiadem, accurate perſcribit. Athenienſes Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipſa familia, poſſem, ſi hoc ageretur, oſtendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex iſtius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior eſt nodus in *Platone*, qui diſertis ſane verbis Epimenidem Athenas adveniſſe refert πρὸ τ Περσικῶν ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. *hoc eſt, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Perſae in Lydiam venirent*: τῷδε δ' ἴσως &c. *in quo cum Laërtio conſentit* Plato: *nam Cyrus rex Perſarum Sardis ingreſſus eſt victor annis decem poſtquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, ſed quod, ſi propius inſpicias, in irritum cadit: primum calculos male poſuit Vir Eruditus; pro decem annis dixiſſet Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot diſpendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evaneſcat. Deinde, communi nunc etiam, ſed peſſimo tamen nimis inconſiderate ſcribentium vitio, in eo peccat gravius, quod poſt poſita quaedam philoſophi verba ſententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenſis, quae proxime conſequuntur: καὶ δὴ τ Φοβουμένων τ Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δίκα μὲν ἐτῶν οὐκ ἤξουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσονται· πράξαντες ἃ δεῖν ὧν ἤλπιζον, παθόντες ὃ μὴ δράσειν πλεῖν κακά. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus eſt dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipſe, ne πρὸ τ Περσικῶν explicemus, *antequam Perſae in Lydiam venirent*, ſtatuitque plane, Epimenidem Athenis adfuiſſe ſecundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc eſt, ſex & triginta plus minus annis poſt occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hoſpitem illum Athenienſem ita loquentem facit: Ἆρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τ ΦΙΛΟΝ ὅτι παρίλιπες τ ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον is Epimenides eſt, ut mox patet. Haec pro notarum modulo ſufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes iſtas de legibus illigavit, longior eſt diſputatio, quam ut hiſce terminis circumſcribi poſſit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Iſ. & Oſir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τ θεὸν σίδηροι χειμῶνος καθεύδειν, Θῆρους δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατάσπασμοὺς, τότε δ' ἀνεγέρσεις βακχευούσης αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & iſtorum, quos ipſa natura pene brutos finxerat & ſervos, ingenio dignum; quod *Demochares* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienſium erga Demetrium ſtudio, ἀρχούμενοι δ' ἐπάδοντες, ὡς εἷς μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, luculentum priſtinae virtutis in foediſſimam adulationem verſae ſpecimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut ſopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis curſu bene eſt, dum boni non communes tantum aerumnas, ſed iſtorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

κοίμησαι,) ᾗ ἀναῤῥιπίσας τ κεραυνὸν, ἢ ἐκ τ Οἴτης [a] ἐναυσάμβυος, μεγάλῳ ποιήσας τ φλόγα, [b] Ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδες ᾗ ναυικὸν Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σὲ, ᾗ τ [c] σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς ἔτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τ Ἀττικῆς πρὸς τ Ὑμηττὸν ὀν τῇ ὑποῤῥείᾳ; ῥυπαρὸς ὅλος, ᾗ αὐχμῶν, ᾗ ὑποδίφθερος. 10

miendo vicisti) flatu denuo susceitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; nisi forte vera illa sunt, quæ de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? in-

a Ἐναυσάμβυος] ἐγκαυσάμβυος C. b Ἐπιδείξαιο] Sic vetustae Edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαις. c Σῆς ταφῆς] ᾗ ἐκεῖ σ. τ. J. notatur quoque ad marginem AIW.

2. Ἀναῤῥιπίσας] Ἀνακινήσας. V.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τ Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν, ἐ μέντοι ἐν πυρικὸς φλόγας ἀνίησιν· πῶς ἂν τοῦτο λέγοι νοῦ; ἔοικε μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ † Φιλοκτήτου ἀλεκαυτώθη. V.

10. Ῥυπαρὸς] Ρυπῶν. V.

* Οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μέντοι). M. du S.

† Φιλοκτήτε] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, *Celsi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, quum apud *Stobaeum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ εὕδει Διὸς ὀφθαλμός· *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ὃ μὴν ἰκαθόδιόν ἠ τῷ Διῒ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύσακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύσαλος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. *T.H.*

2. Ἀναῤῥιπίσας] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu excitare*, quod *AElian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ὑπερεξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ ποιητικὸν ᾗ μουσικὸν ἐξώρμησε ᾗ ἀνερρίπισεν & *Lucian.* in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum esse fulmen Jovis: τὸ ᾗ ἀοιδιμόν σου, ᾗ ἰκηβόλον ὅπλον, ᾗ πρόχειρον ὃν οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. *J. Br.*

Ἐκ τ Οἴτης ἐναυσάμβυος] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Herc ule, qui in summo vertice (τ Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατίσχυσε τ βίον λῦσε τ σὺν Οἴτῃ πυρᾶς κεκοδυμένος. *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τ Οἴτης περὶ τὴν Πυράν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τ Ἡρακλέα· *Stephan.* in V. alia notant *Muncker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui* Prestion *nomen est:* melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus heroïs, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere insuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem:* sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Maniliique* loca perperam exposuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ἐκ τ Αἴτνης Jupiter arcessi jubet ad acciendum fulmen: §. 40. Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἴτνην, in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philosophus est; neque enim sermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

σκάπτει δὲ οἶμαι ὀπισθοφόρος λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· εἰ γὰρ ἦν ὅτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φῄς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ πόπλου, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἄτου καλουμένη, ἣν ἐπάθησαν μὴ συγγένειας ἐπιτελοῦν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ· ἔοικε δὲ τοῦτο ταύτῃ λαβεῖν τῷ § Διασιάσειν τιθῶσθαι. V. Διασιαίσειν ἢ τὸ ἀποτρέπεσθαι τὰ αἰσίας· ὅρα εἰ τοῦ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. C. G.

‡ Ἑορτὴς A. ἄ. καλεμένης] L. ἑορτὴ . . . καλουμένη· & sic V. M. du S.

§ Διασιάσειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῆ διαφυγῆν αὐτὸς αἰχὰς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἄτας monuit Kusterus: idem vitium ex Sapphus Oda deterſit H. Stephan. ad Eratosth. p. 158. Brevius Etymol. παρὰ τὰς ἄσας τὰς αἰσίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τῆ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς αἰσίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum extitisse unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία ἔν, ἀ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis adsumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foes. in OEcom. Hippocr. Istius συγγένεται (minus recte E. A. συγγένεται) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια· tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς αἰσίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. T. H.

inquit, ἐς τ' ἐμοὶν ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas est vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἐναυσάμβους libenter legerit ἀναυσάμβους· non adlentior: ἐναύειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro *succendere*, *ignem immittere*, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. T. H.

6. Ὑπὸ τῶ Κρητῶν] Qui te juxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. J. Br.

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* ἐς Δία, & tangit illud alibi *Lucian.* J. B.

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Restituimus ex Ed. J. vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Z. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipsum sepulchri titulum exhibet I, 11. ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ. Vide & *Chrysost. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. M. du S.

10. Ὑποδίφθερος] *Caprina pelle amictus.* J. Br.

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. J. Br.

13. Οὐ γὰρ ἂν] Excidisse videtur ἄλλως vel simile quid. M. du S.

Οὐ γὰρ ἂν] Nihil excidit: οὐ γὰρ ἂν, οὐ γὰρ ἂν ποτε, οὐ γὰρ ἂν που, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. T. H.

Ibid. Καθ' ἡμῶν] τῶ θεῶν. J. Br.

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. J. Br.

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine scio. Sed scripturam omnium quos vidi librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ scribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* M. du S.

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & P. τελέσσας ἑκατόμβας vocat. J. Br.

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. M. du S.

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita constructum appareat: usitatius, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diversum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης σύξαι; de quo *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 657. In Philops. §. 21. dedimus ex sententia *Graevii*, ὧν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, quum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὀμόσαι· utramque structurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est *Dukerus* Eruditissimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Soul.* T. H.

17. Ὁ πάππλους] Atqui mox paterna bona fuisse indicabit c. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. M. du S.

Ibid. Ὁ τὰς ὅ. ἐκ.] Θύων subauditur. J. Br.

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος θύοντος. Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεὺς διαφέρειν τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὀνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiast. Aristoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud *Long.* ποιμεν. lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. J. B.

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit *Nos-*

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, πῶς οὐ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρός, ἄβλιος, ἡ σπανιστής, ἡ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, ὕστε βαρεῖαν καταφέρων τὴν δικέλλαν.

ΕΡ. Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν, χρηστότης ἐστέρησεν αὐτὸν, ἡ φιλανθρωπία, ἡ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἔπαινος οὗτος. ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία τοῦ τοὺς φίλους· ὃς ἐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους οἴεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ὠφέλουν ὑπ' εὐνοίας τὸν πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ.

JUP. Heu! quæ iſthæc rerum converſio? illene pridem honeſtus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miſeriarum devenit, ſqualidus, infelix, & foſſor mercede conductus, uti ex ligone conjicere eſt, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effuſa in omnes inopes miſericordia: vere autem ut dicam, ſtultitia & ſimplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis ſe & lupis gratificari; exiſtimaret præterea, tot vultures jecur ſibi aſſidue exedentes, amicos eſſe & ſodales aliqua in ſe benevolentia permotos, cum tamen opſoniorum gratia circa illum eſſent.

Ii

a Τοὺς φίλους] τῶν φίλων R.

ſter Ixar. c. 24. ubi neglectum ab Athenienſibus hoc feſtum innuit; &, ſi foetus eſt genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meurſius* Graec. Fer. in Διάσια, ſic vertens: *Ille eſt, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem ſolemus ſplendide epulari feſtum Jovis:* ſatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diaſia Munychionis die nono & decimo acta putat: diſerte *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Caſtellano* jam obſervatum: longe alia eſt ἱππίων illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diaſiis *Lucianus*, quaſi victimas eo feſto Jovi immolaſſent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. ſi paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι δὲ ἑορτὴ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλοῦσι Διὸς ἑορτὴν Μειλιχίου μαγείρῳ, ἔξω τοῦ πόλεως, οὐ μὴ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐκ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· ſi πολλοὶ, non omnes utique, ſed illi nimirum, quibus inſtituti veteris, quum ſolis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in iſto loco fuiſſe turbatum, non *Scholiaſtes* ſolum, ſed vel maxime *Pollux* I, 26. ſuſpicionem movet: utrosque in conſilium ſi adhibeas, hunc in modum videri poteſt ſcripſiſſe *Thucydides*: οὐ μὴ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐκ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Poſtquam illud ἀγνὰ ſemel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum eſt interiiſſe δὲ confer *Porphyr.* περὶ Απ. II. §. 16. poſſem multis firmare, quibus nunc ſuperſedeo. Hoc probabilius ſit, an memoriolam *Polluci* vacillaſſe, quod *Camerarius Kuhniusque* contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὐτωσὶ μὲ εἰπ.] *Ut ita dicam: ὡς δ' ἀληθῆ λόγῳ, ut vere dicam, ut revera.* *J. Br.*

Οὐτωσὶ . . . . .] Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲ, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρίθμητον τὸ κῦδος, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἐν οἷς τοῖς ἁπαλαχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδικνύμενον τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun.* & *Jov.* ἀναχαῖτ. ἐν τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi ſolennis: ſimiles notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Joſ. Waſſ.* ad *Salluſt* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲ γὲ ὀνόματι, τῇ δ' ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲ καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲ, τὸ δ' ἀληθὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae ſaepe mera fit ſtoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem paſſim Dial. Mort. Sic vocat Δημοσθένους καὶ πόλεως. dictum antea ex *Demoſth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζήσασθαι] Hanc perelegantem nudati ſpoliatique Timonis picturam exquiſita phraſium luce ornavit *Lucianus.* Ἐκμυζᾶν, *fugendo eximere:* ἐκμυζᾶν τὸ ἄφαρ, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀναστρῶσαι, ſicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀναστρῶσι μίσῳ τὸ τριγύλιον. Feris ſanguinem medullasque exſugentibus tribuitur: *AElian.* de Anim. I, 32. alibique ſaepe: *Teſtam. Patriarch.* p. 204. ὡς πάρδαλις ἐκμύζει ἕκαστον haec enim vetuſta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀπομύξειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Heſych.*) in recentiorum uſum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themiſt.* Or. XXII. p. 282. C. μετάνοια βραδεῖα καὶ ἡ σφόδρα εὐκαίρως δαίμων οἷον (ita lege, ne ſenſus nutet, non ὥσπερ) δή τινας ἐκ τοῦ ἐκ πάμπαν ὑπὸ τῶν ἑρπετῶν ἐκπεμυζηθῆναι· iſta ἑρπετὰ ſunt ejusdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauſerunt. *Ariſtid.* T. II. p. 312. C. διὸν γὰρ ἡ τάσις πανδαχῆ καὶ διαρρώδης, καὶ τῇ φλογὶ τὸ ἔμπλησιον· ἔλκει γὰρ (*dilacerat enim*: niſi forte malis οἷ mentionem τοῦ φλογὸς, ἕλκει γὰρ, *nam exulcerat*) ἁπάσας τὰς διαφύσεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ ἐκ κενοῦ. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Oſſa vides regum vacuis exſucta medullis:*

Cu-

Ei vero nudatis Timonis oſſibus, & circumroſis, ac medulla, ſi qua ſupererat, probe & diligenter exuctis, aridum illum & ab radicibus imis exciſum relinquentes, abierunt, ne noſcentes quidem amplius aut aſpicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid viciſſim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone inſtructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad inſaniam adactus, quod certos homines a ſe antea ditatos prætereuntes ſuperbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ ἐκτετραγότες, εἴ τις ἢ μυελὸς ἐνῆν, ἐκπνεύσαντες καὶ τοῦτον τὸν μάλα ὀπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ὀφελήσοντες, ἢ ὀφειλόντες ἀντιδώσειν. Ἀροῦται ταῦτα δικελλίτης, καὶ ῥιφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve eſt. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ

ὁ Ἐῶν] ἐῶν *F.*

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto reſtituendam *Prudentio* Pſychom. v. 600. *Mox ſpolia exſucto de corpore deripit* — id eſt, extenuato & prorſus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me ſtat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖος ſaepius a *Luciano* dici *exhauſtum bonis & evolutum* monuit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 853. venuſte ſubditur τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον nam τὰ φυτὰ ἢ γῆς ῥίζῃ ἀπεκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut eſt in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἐπ' αὖη σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis noſtris aridum eſt minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque ciſtae fundum triſtes ſe recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Heſychius* notavit, Comicorum uſus: Κρώων, τὸ ξηρὸν πώσεται ἢ ἐπὶ πτωχῶ. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulſa. *F. Br.*

38. Πόθεν γὰρ] Phraſis *Demoſtheni* familiaris, ſed alio ſenſu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γὰρ] Priores Interpretes, quaſi cum ſequentibus una ſerie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουρήσεις. Rectius disjunxit *Faber*, ſed parum accurate vertens. Diſtinguendum, ut bene in Ed. *P.* πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουρῆσαι, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demoſthenem* creberrime, *non amplius agnoſcentes illum, aut aſpicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam ſane) aut opem ferentes.* Ita ſolet interponi, praeſertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non ſimpliciter ſed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί δ'; ἥρκεσέ μοι φύσασ'; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam;* ubi pejus inſuper tentatur: *Dion. Chryſoſt.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Caſaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς. *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Ariſtoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* deſcripſit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Heſychius*: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους, ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ἔτι· lege: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους· ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ἔτι· vel ἔτι· hoc poſterius ad πόθεν pertinet; nam accentus ſignificandi facit diſcrimen: illud autem μετ' ὑποκρίσεως eſt, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πώ, qui perinde Atticis notat uſurpari πώμαλα. Haec ſatis eſt tetigiſſe; nam ubivis obvia ſunt exempla. Adde, ſi lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuſter.* ad Eccleſ. *Ariſtoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *viciſſim.* *F. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *F. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adverſus ingratos atra bile ſtomachatur:* hoc ſi verum foret, ſcribi debuerat, omiſſo οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum ſudabunt, dum probent Graecos uſurpare μελαγχολᾶν τινι pro, *atra bile percitum ſtomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς eſt ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter *H. Stephan.* Theſ. T. IV. p. 555. A. quem dum deſcribit *Barlaeus*, invitum onerat adſumento deterioris verſionis, *ob mala* vel *malos.* *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγανακτῶ pro ἠγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσωμεν. quae utraque mutatio ex non ſatis perſpecto Graecae linguae, hoc in caſu, genio orta eſt. Verba autem, ſicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic neutiquam faſtidiendus & negligendus; jure enim indignaretur ſuam infelicitatem, quum & nos ſimiles foremus exſecrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis*, &c. Ἠγανάκτει tritiſſimo Hellenismo poſitum eſt pro Fabri ἀγαναχτοῖ, *indignaretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Reviviſcent. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviſcentes Philoſophos perpellere ſtudens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, pauliſper

ἐπεὶ ἢ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὀπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, ἢ αἰγῶν πιόταλα καύσαντι ἡμῖν ὀπὶ τ βωμῷ. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τ κνίσαν αὐτῷ ἔχω. πολὺν ὑπ' ἀσχολίας τε, ἢ θορύβου πολλοῦ τ ὀπορκούντων, ἢ βιαζομένων, ἢ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου ἕ πολλοὶ τ ἱεροσυλούντων, πολλοί γ' ἔτοι, ἢ δυσφύλακτοί, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα

si eadem faceremus ac ſceleſti illi aſſentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus diſtrictus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum ſacrilegorum (ii enim bene multi ſunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi ſpatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

[a] Μηρία] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro ὀπιλελησμένοι Margo *AIW.* ἐπιλελησμένοις. male.

πηρῶν κλιμῶνα ἢ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρίξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορῶν ἰθίλουσι, καλαλυσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic ſenius eſt, ſi παρίξομεν intelligatur pro παρίξοιμεν, *praebuerimus*. Manifeſtiſſime iterum apud *Noſtrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἕ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ ἢ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τ Ὀδυσσέα τῦ λωτοῦ ἀποστάντες, ἐπὶ τὰς σωφρόνους ἀφετηρίας ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abſtractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.*

Sed nec ſolus *Faber* in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Lucíani* Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκεῖνο, πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, ἢ σωῶν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide ſuperiora) *verſarer*. Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ἔ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *noviſſet*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius*. Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [ἢ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν εἰμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharſis. Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon.* Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἄν, *hoc, fat ſcio, conſilium mihi dediſtis. Lucianus* voluit, *Id, fat ſcio, conſilium mihi dediſſetis.* At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſterur ſaepe verſionibus. Non perſpexit hunc Helleniſmum etiam *Corn. Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. poſt memoratam ſationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exſtiterunt, legitur, Εἰ ἢ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τ ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum ſereret*, vel *ſeverit*. Non debuit in hac ſola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit *Th. Gale*. *J. J.*

47. Ὅμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus.* *J. Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε ἕ αἰγῶν πιόταλα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιόταλα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe *Noſter*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε ἢ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τ βωμῶν. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιόταλα, eſſe barbarum; quum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τ παραδείγματα σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J. J.*

Τοσαῦτα τ. τε ἢ αἰγῶν πιόταλα] Vocis μηρία ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: ſine hoc enim adjumento oratio vitioſa male claudicat. Priores Interpretes ſecutus eſt inconſiderate *Barlaeus*, in iſtis αἰγῶν πιόταλα pro αἶγας πιοτάτας etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur αἰγῶν πιόταλαι, nemo dubitabit: αἰγῶν πιόταλα, hoc quidem ſenſu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat τ κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τ Ἑλλήνων & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad *Salluſt*. B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *ſtrata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cer-*

da

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς τ' Ἀτλοκὴν· ἢ μάλιστα ἐξ ὧν Φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐκκυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐκπίπτεσθαι πρὸς αὐτῶν, ἀρετήν τινα, ἢ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνείροντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, ἢ φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

[b] Ἡμῶν] Priores Edd. ἡμᾶς. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *Arw.*

de ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τ γοήτων, οἱ μισαλοφυεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τ ἀνθρώπων, οἱ πραγματικοὶ τ λόγων, τὰ δημόσια τ πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τ ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. εἰ ἐν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ.* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τ γοήτων, τὰ ἀρχαῖα τ ἀνθρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τ πλεῖστον τῦ βίου ἐντυγχάνειν ἐποιοῦντο. *Thucyd.* I, 5. τ πολλὰ τῦ χρόνου διατρίβοντα, *Herodot.* I, 24. τ ἡμίσεα τῦ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλὴν τ Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλὴν τ γῆς, τ ἱερὰς χώρας apud *Thucydidem* & *Dionyſium Siculum*, πολλὴν τ χρατίστης ἀπολέσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιβέριος . . . . . εἰς ἐχάτλω ἀμύητος ἐλήλυθεν, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἐχάτου ἀμύητος vel ἐχάτλω ἀμύητα. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros τοσαῦτα πιόνατα· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὸ ἀρχαῖα μόνα τ ἀναθεμάτων. *T. H.*

49. Μηρία] Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid. Ταύρων τε ἠδ' αἰγῶν] Ex *Homer.* I. Iliad. quae repetit multoties. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid. Ἐπιτόλασαν] Nullum verbum aeque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. ἐμπολᾶν τὸ ἀπὸ τ πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐκπολεμεῖν, κερδαίνειν. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. B.*

Ἐκπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἐμπόλησαν, ἐκπεμπόλησαν, vel ἀκπεμπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] τ φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐκκυσάμενον] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμῶν] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *hac in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ἢ φαῦλον ὄντα, quae ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμῶν] Monet *Tan. Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, ἢ φ. ὄ. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμ-

Ὅμως δὲ ὁ Πλοῦτος, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Δαλάσθω, ἅπιθι παρ' αὐτὸν καὶ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ ὁ Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω καὶ διὰ τῶν Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτι ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς ὁ οἰκίας. τοὺς δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτόν, καὶ αὖθις μὲ σκέψομαι, καὶ δίκαιον δόσουσιν, ἐπειδὰν ὁ κεραυνὸν ὀπισθόδρομος καλεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστραμμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyssime. adjungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum præbent, post videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti sunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὑ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda est *J. Gronovii* sententia: sin minus, jungi convenit ἀμοιβηδαῖα πρὸς ἡμῶν, ut §. 5. ὑδὲ γναφίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. *T. H.*

79. Ἠκόντισα] Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet nostet frustra apud alios quæras. Nempe ficta sunt inquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa æde Dioscurorum fulmine dicitur verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & Ε. 433. I, 420. Od. Ξ. 184. *Eusseb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερέχει αὐτῷ τὴν χεῖρα] Etsi minime sit audiendus, *Cupernum* tamen audiamus Obs. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέχει, inquit, γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς*, protenta namque manu tutatus eum est Pericles: *Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέχει τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans Aristophanis ex Ἐκκλησιάζ. v. 263. ubi salax mulier: Ἐκεῖνο δ' ἐ περφορτίκαμον, ὅτε τρίπτα τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη.* Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus: Quippe non manus, sed pedes tollere assuetae sumus. *Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. Praxagora ibid.* Χαλκοῦν τὸ πρᾶγμ', ὅμως ὁ χειροτονίαν Ἐξωμισάσας τὸν ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cupernus*, quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *Aeschines* testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν. nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminentia mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, Il. Ω, 374. in Camino: Διὸς ἀγ' Ἀθηναίη θ' ὑπερέχετ χεῖρα καμίνου. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt: *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τι καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις αἴρει ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Aristid.* T. I. p. 302. D. παλιλλείπετο τὰ πράγματα ὑπ' ἐκείνου Λακεδαιμονίοις, ὅτε δὴ καὶ θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερέχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. διὰ μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις δὲ τὸ θεῶν ἐθέλει ξυνίστασθαί τε καὶ ξυπιλαμβάνεσθαι τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ἢν ὁ ταλαίπορος σὸ μοῦ Χεὶρ ὑπερτείνας, σεσώσμεθ' — *Nicol. Damasc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δυσπότης αὐτῷ ὑπέρκοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμ', ἐναργῶς σ' ὁ θεὸς ἐπισκοπεῖ, Καὶ τὸν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν. obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (ista descripsit *Suidas* in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰκείν σκιαφύλακιαν, εἶπε χύτραν, ὡς μάγειρος alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰκεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra fis, si capere te putes, nisi, quo respexerit *Comisus*, ante habeas exploratum: sunt *Solonis* verius apud

retuſi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophiſtam jacularer, qui diſcipulis ſuis perſuadebat nos Deos in rerum natura non exiſtere; & ab eo aberravi fruſtrato ictu; protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles; fulmen autem in Caſtorum ædem cum præter ſpem delatum eſſet, eam exuſſit; ipſum autem fulmen tantum non ad ſacrum comminutum eſt. Quanquam interea ſatis pœnarum luent aſſentatores, ſi in re perquam ampla Timonem viderint.

ται, ἐπεὶ μᾶλλον ἐπῆλθε τοῦ σοφιστοῦ Ἀναξαγόρου· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν ἀβλαβὲς ὑπερέσχε τὴν αὐτοῦ [a] χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων ἐνσκήψας, ἐκεῖθέν τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνέρρηξεν [b] περὶ τῇ πέτρᾳ· πολλὴ ἰκανὴ οὖν τοσούτῳ καὶ αὐτῇ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπεραλγήσεται Τίμωνα ὁρῶσιν.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & moleſtum

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχλικὸν εἶναι

[a] Αὐτῆ] αὐτοῦ *f.* [b] Περὶ] Ex R. ante τῷ δηλῷ τὸν πέτρων edebatur.

83. Εἰς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τῶ Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο. *V.*

apud *Demoſthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοῦ γὰρ μεγάθους ἐπίσκοπος Ὀδριμοπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει· proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, ſequitur in *Ariſtophane* Ὀμβριμοπάτρα. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuiſſe talem phraſin, quæ Jovem cæterosque Deos eximie decebat. *T. H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Heſych.* verbo ἄνακες. *J. B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Caſtoris & Pollucis: ἄνακες enim διόσκουροι ὑπὸ Ἀττικῶν. *A. V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis eſt, quæ ab *Mauſſaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione*. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Caſtoris & Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Caſtorum ædem*, quo nil naſutius. Vera enim eſſe, quæ obſervat *Mauſſacus*, cenſeo, & plane illos Ἄνακας ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Caſtore & Polluce vel Caſtoribus; quos ſane quum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de ſaltatione. Itaque idem obſervari debet in Reviviſcentibus c. 42. ubi rurſus dicuntur οἱ ὑπὸ τὸ ἀνάκειον πεφοιτηκότες κλίμακας. Miror autem ea, quæ obſervari video ad præcedentia ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quaſi id reſpiceret ad orationis pronunciandique geſtum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentiſſime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente. *J. G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Mauſſacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον, nondum viderat, quæ adverſus ſententiam ejus confidenter, ut ſolet, venditatam erudite diſputata ſunt ab *Henr. Valeſio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Jac. Oizel.* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἄνακες ſtudioſe *Daviſ.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 31. de Ἀνακείῳ *Meurſ.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Luciani* loca fugerunt: hunc ipſum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetuſtum, quod hoc proprio nomine ſic dicebatur, in aſty, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τῶν Μυσ. p. 7. v. 9. *Lucian. Amor.* §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piræeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab hiſtoria ſumſerit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conſervaſſe. Ejusmodi ſunt apud artis Rhetoricæ magiſtros non pauca, de quibus, etſi prima ſpecie ficta videri queant, idem ſtatuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc noſtro Pericle: ἀνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὸν Περικλέους κίονα, καὶ συμβουλεύει τις μηχάνῃ αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν· fulminatum vere Periclis ſimulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T. H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen inſtauro & exacuo.* *J. Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres: *Quanquam vel id ſupplicii ſatis magnum in iſtis fuerit.* Ego malim: *veruntamen ſatis magna interim & hæc ipſis erat pœna.* Omiſit Interpres illa ἐν τοσούτῳ, quæ ſignificant *interea*. Auctor Noſter in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ μοι, ὦ Πανόπη, κυβερνᾶν ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· nam me Neptunus juſſerat, *Panope, tranquillum interea ſervare pelagus*: & paulo poſt: ἡ Ἔρις ὑπὲρ ἐν τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρόμενον· ubi perperam Interpres: *verum adeo in ſublime attollantur.* Debebat: *interim autem in ſublime evehantur*: i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in *Sympoſio*, ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κεκραγ.] Sic enim vociferatus eſt Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε ἐξίου, & reliqua. *J. Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογοῦσι μό-
νοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον·
ἰδοὺ γοῦν αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστά-
του καλαστής· ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρη-
σιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὑπερβάλλας τὸν
Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ὑπεκκυφώς, ἔτι
ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ'
ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' [a] αὐτόν.
ΖΕΥΣ. ἆρα τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦ-
τα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι γὰρ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμέ, καὶ ἐξε-
φόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ ταῦτα,
παίγνιον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ
δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ
τὸ πῦρ ἐκ τῶν [b] χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖ-
θις οὖν ἀπέλθω πρὸς τοὺς καὶ κόλακι, καὶ

esse atque audacem! neque id modo causa-
rum actoribus utile est, sed iis etiam,
qui deos comprecantur. Vel hic Timon,
quam repente dives ex pauperculo factus
est! nimirum ingenti clamore vociferans,
& magna dicendi libertate in precibus usus,
Jovem ad se advertit denique: sin vero
tacitus incurvusque fodisset, etiamnum ne-
glectus foderet. PLUT. At ego, Jupi-
ter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita
autem, optime Plute, me præsertim ju-
bente?

12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius
erat, domo me extrudens, ac frustulatim
partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; neque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ὑ σωειχῆ, ἀλλὰ διηρημένα, οἷς ἰφάπτουσ τὸ σωρόν, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις ὃ Ε λιμοῦσιν οἱ ταῖς ἅλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἰφάπτονται. T. H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaum* ad *Matthaeum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. J. G.

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. J. Br.

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. δίκρανα sunt *furcae*; & proverbium est apud Græcos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed hæc jam *Barlaus* occupavit. M. du S.

Δικράνοις ἐξεώθει] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt*: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. T. H.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακολούθου species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθητέον. J. J.

7. Ἑταίροις] Scribe, ἑταίραις, *scortis*. J. Br.

Ἑταίραις] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίροις: neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii.* At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους Ε τοὺς ἑταίρας· ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲ πορναῖς διδόασι, οἱ δ παρασίτοις, οἱ δ κόλαξιν, οἱ δ τύφοις. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque; quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæſo, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretioſus ſim & deſiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque verſentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera ſic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale poſthac adverſus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; niſi ſi lumbos forte fortitus eſt cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuſes, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libet, & in anatibus obſervatur.

c ἑταίραις τῷ δοθησόμῳ; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τὴν δωρεᾶς, τοὺς φιλέλλησας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ ποθεινός. οἵτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέζωσαν, ἵν' προλιμῶσιν ἡμᾶς, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται καὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὸ ὀσφῦν, ὡς χρὴν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠρίει πλανᾶσθαι ἐλευ-

c Ἑταίραις] ἑταίροις Margo *A* 1 *W*.

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τοῦ, † οἱ ἡδεῖς. *V.* ἢ οἱ ἀδηφάγοι. *C.G.*

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. *V.*

15. Προϊέμενοι] ‡ Ἀμελητεί. *V.*

† Οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρὸς eſt *dulcis*, *ſuavis*, *expetendus*. Frequens apud *Homerum* inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μίθυ λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 659. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph. Arg.* v. 1235. Haec noſter ille putavit ad *Luciani* λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis eſt de Voc. acc. diſtinctis: Λαρός, ᾶ, ὁ, *Dulcis*, *acuitur*. Λάρος, λάρου, ὁ, *larus avis*, *penacuitur*. Paulo melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ὄρνεόν ἐστιν ἀσπαλιευτὸν καὶ ἀδηφάγον. *T. H.*

‡ Ἀμελητεί] Scribi jubebat Doctiſſ. *M. du Soul.* ἀμελητί, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμενοι. Ego quid ſibi voluerit *Scholiaſtes*, haud ſane video: forte omnia interpretatio in cauſa fuit, ut, quae conjungi debebant, ſeparentur. *T. H.*

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam ſordido comitatu ἑταῖροι, *amici ſodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. ποῖοι γὰρ ἂ κόλακες, ἢ τί πλῆθος ἐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit *Dalecampius*, quaſi legiſſet ἑταίρων quod quidem neceſſe non eſt. *Philoſtr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes diſſipavit εἰς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἵους παρασχεῖν καὶ κωμῳδίας λόγον, οἷον παρέσχον οἱ Καλλίαν ποτὲ τὸν Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diverſos Callias confudit, & prorſus ignoravit in mente fuiſſe *Philoſtrato* notiſſimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum ſodalibus ſuis impuris acerbiſſimum in modum traduxit, ut conſtat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ Λάροι] *Stolidi & obſonatores:* adagium a Lari, id eſt, gaviae ingenio ſumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiaſtes cum exponit per ἡδεῖς, ego neſcire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδηφάγοι. *Vorſtius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Eraſmi* nos amandat. Certiſſimum eſt quod *Barbarus* monet, avem eſſe non voracem tantum, ſed quae etiam celeriter quicquid in ventrem demiſit egerit; quod & in anatibus obſervatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut inſidiis aliorum ac fraudibus ſint expoſiti, ſignificat: iidem Atticis κίπφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae oſtentata maris ſpuma ineſcari ſe patitur & capi. *Schol. Ariſtoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κίπφοι· εἰληπλαι ἐπὶ τῇ ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. *Euſtath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς σύνθεις φαμὲν· ὅτου δὲ ἐκ κίπφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem ſimilisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud eſt, & ab origine manat diverſa de voracibus & paraſitis uſurpatum, *Larus hians*, de quo *Eraſmus* in Adag. deſcriptus ab *H. Stephano* Ind. Theſ. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος κιχηνὼς, quod ab *Ariſtophane* fluxit in Equ. v. 952. *Heſychius*: Λαρὸν, ἡδὺ, προσηνὲς, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν, καλὸν, σπάνιον, ἄπλητον, λαυρόν. Λαρὸν & λάρον confuſa: poſterius interjice ante ἄπλητον. Aliud etiam in *AEliani* Ep. XVIII. λάρου δίκην ζῶν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere*: par eſt ac paene idem — ἀλλ' ἡμὸς ἀϊὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἰσωκίσατο *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

λελυθέρως, ὅτε ἀποκλείων, ὅτε ζηλοτυπῶν. ἀλλοῖα δὲ τοὐναντίον ἠγανάκεις ἂν τοῖς πλουσίοις, καλαχεκλεῖς λέγων πρὸς αὐτοὺς ὑποκόμοχλοις, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείοις [a] Ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ ὀφθαλμῷ σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρου πρός με, ἀποπίγων λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ ἀφ' οὗτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ [b] ἀποδράσας ἀπειλῶν σὲ καιρῷ λάθοιο παρ' αὐτούς. καὶ ἄλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύειν ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμ-

bitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas eſſet aſpicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem cuſtodiri velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſcelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. J. A1. b Ἀποδράσας] ἀποδρᾶσας Schol. Aor. 1. & Fut. 1. ſaepe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσας] Ἀποδράσας παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπίγων] *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum eſt eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυρούς, εἰς οὓς ἀποτίθει τὰ χρήματα ὑιοὶ, πλούτου διαμαστῆρα, narrante *Philoſtrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chryſoſt.* Or. IV. p. 75. C. ἀνεῳγότων καὶ ἀκριβῶς φυλαττόντων τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατακλειστὸν ἴσως τισὶ κιστοῖς καὶ ἀφιγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare Lucianeis hisce ſenſu verbisque quam ſimillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογισῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatosque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. §. 21. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατασκληκότα· perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wouwer.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Aſtron. I. p. 6. *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione defleclant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Eſt ergo σωσισπασμένους τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis*, *Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide *Savaronem. Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem ſalutabunda ſubrexit*: habes ibi σωσισπασμένους δακτύλους neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati*: id eſt, ſi modo tumidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronenſis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem feralli ſupputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατρεφόμενον) *non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti.* Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cujuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus expectandum eſt auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογισῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri

lerosis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent, possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aspicientes; seque abunde potiri existimantes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si præreptum irent; quod plane canem in præsepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodi-

ποτήρους παιδαγωγοῖς ἀναιρεφόμενον τῷ Τόκῳ, ϗ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, ϗ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον ϗ τ μοχλὸν ἀσπαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, ϗ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τ ἀπολαύσεως, καθάπερ τ ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. ϗ προσέτι γε ϗ καταγέλας αὐτῶν φειδομένων, ϗ φυλαττόν-

neri quoque alterum. *J.G.*

Ibid. Ἀποδράσαι] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποδράσας, minus apte. *M. du S.*

36. Δαπάνην παρθενεύειν] Sic postea Δαπάνης παρθενεύσεις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαπ. Δαπαρθένευσις *imminutio, infloratio.* *J.B.*

40. Ἔξον δὲ] *Cum autem liceret.* *J.Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obsignata erant domi omnia.* *J.Br.*

44. Ἀσπαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσπαρδάμυκτον, μὴ μύοντας τοὺς ὀφθαλμούς. σπαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν ϗ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλαπτεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. *Schol. Arist. ἐπτ. Hesych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. *J.B.*

45. Ἀπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἀπολαύειν ἔχειν] Sensus minus attento paullum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν ϗ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum ἱκανὴν ἀπόλαυσιν existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. *T.H.*

47. Τὴν ὡς τῇ φ. κ.] *Erasmus* in Paroem. *Canis in praesepi.* *J.Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. *J.B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th.M.*

Κ. τὴν ὡς τῇ φ. κύνα] Alludit manifeste ad Æsopi fabulam, quae in Æsopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε ϗ κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypiae prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angusti lucernulam, ac sticuloſum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, sive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servent, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac bacilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero suo subtectis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς καταράτου οἰκέτης, ἢ οἰκονόμου, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, ἢ κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότῃ, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσωμον λυχνίδιον, καὶ διψαλέαν θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς ἂν οὖν ἄδικον, πάλαι μέν

rent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut pædotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *J.* Marg. *AIW.* b Πῶς ἂν οὖν ἄ.] πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταυ. . . . πάλαι μὲ ἐκεινᾶ αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *J.* habet πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα σοι, πάλαι μὲ ἐκεύων αἰτιᾶσθαι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miſerrimus herus, ut ad juſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id jam perpetraſſe, & in ſecreta aedium parte etiamnum temulentum laſcivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, ſed ab ultima voce ἐάσας· quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, doceat nos ipſe *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μίμνησο γοῦν οἷά μοι ἔδρα τὸν οἰνοχόον τοῦτον (Γανυμήδη) ἐμπαροινοῦντα. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινᾶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινεῖν ſumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν ſimpliciter eſſe *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon luſtranti, viſum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur ſedere πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσωμον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo fit in *Noſtri* Gallo §. 29. Ὁρῶ γὰρ Δία πρὸς ἀμαυρόν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepſiade habet *Ariſtophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς· καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐεξία· καὶ παιδότριψ ὁ δοῦλος Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miſcet παιδοτρίβην & παιδοτρίβα, a quo errore nec *Stephanus* ſibi cavit in Theſ. T. III. p. 9. παιδοτριβὴς eſt *magiſter exercitor*: παιδότριψ in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *Aeſchinis* Axiocho profert, καὶ γυμναστάς, καὶ παιδοτρίβας, lectorem fruſtratur: extat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰνότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι κ. μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt *Apul.* lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo. *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Διψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Διψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impreſſis peſſime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἀι. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro absque codicum ope veram reſtituunt ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς ἂν οὖν ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα, σὲ πάλαι μὲ ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σᾷ reſcribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὲ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob cauſam interſeritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuſiſſima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τῷ Τίμωνι τὸ πᾶν τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tanto opere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν appoſito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt οἱ θύραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis οἱ in iſtiusmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. *T. H.*

Ibid. Π. μέν σου] Scribo σε. *J. Br.*

Πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶ] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo ſcribit σε. Poteſt enim intelligi *hac tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe*. ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅττα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei & perſonae caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiae adſcriptum πάλαι μέν

σου.

vitibus objeciſſe te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet: illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ἔστε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμέ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς δ' ἔνδοθεν αὖ κατακλείσαντα ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

πων. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *J.G.*

62. Τῶ τι γὰρ Τίμωνι &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τῶτι γὰρ Τίμωνι τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit: eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ σὺ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἔδην ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὰ Τίμωνα & τὸ Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) ſive, *cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum componatur, caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας ὦ ἀδὲ οἴσομαι ἁπαντας ὡς πρός σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἄνθρωπος & ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt: Τοὺς δ' ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἅπαντα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἄπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι διάμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυόττοντας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόμην αὐτῶν οἴκοι, ἔστε τὸς με ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖον δὴ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem eras, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἐς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τῦ βίου χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὸ τῆ ἀρετῆ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμῖν ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲν οἱ πολέμῳ πρὸς ῥήτορας & φιλοσόφους εἰσὶν οἱ θρασύτατοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κορακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὰ τῦ Σινωπέως πίθου, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ ἶροι. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi caeteroquin *Fabri* oſcitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, ἔδην ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζεσθε. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὅλως, ἔδη παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τὰ συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & θαβάλλεσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθὲς δὲ & πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα θαβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. *J.J.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς δ' Φαῦλον ὄντα. Adde Ἰπ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M. du S.*

65. Ἐν Θίωαις] Reſtituo cum Θήκαις nec Θήραις (Θέραις) placet. *J. Br.*

Ἐν Θήραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe Θίωαις & Θήραις at rejiciens utrumque, reponit Θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [ἔ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς.] *Brodaeus* pro δεῖ legit δῆ, item *Faber*. *J.J.*

Ἐν Θήραις] *Brodaus* Θήκαις. alii Θίωαις, quod probo V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M. du S.*

λάτ[ο]ίας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ὑπιμελουμένους, οὔτε προσαπολουμένους αὐτούς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑστεροῦντας, εἰδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλασήποντας· οὐκ [a] εἰδότας ὡς μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὔτ' ἂν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅστις ἄριστόν ἐστι, μέτρον ὑπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς σὲ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μή-

nerent, dantes operam, ut me craſſiorem redderent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipſi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorſus deſipere, & in me contumelioſos eſſe rebar, qui nil peccantem computreſcere juberent tot vinculis impeditum, neſcientes interim poſt paulo ſe e vita deceſſuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos reſtrictos laudem, neque eos rurſus, qui me libentius contrectant & inſumunt, ſed potius eos, qui, quod adprime in vita utile eſt, moderationem adhibeant; qui neque prorſus abſtineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæſo, Jupiter; ſi quis legitimis nuptiis formoſulam aliquam uxorem in ipſo ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

a Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ὅτι * συνεχῶς κεχρημένους· ἢ ὡς ἰδικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλοϊκόν. V.

* Συνεχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore ſit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ Θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae ſequitur, vera eſt, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius feſtive dixit *nummos alienos paſcere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Ariſtophanis* Pluto. tu conſule. Tangit idem in Somnio & alibi. J. B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi ſunt.* J. Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorſus, penitus.* J. Br.

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait ſe non poſſe illud ἀπάγοι, quum in ſequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, ſed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna criſis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda eſt femina, ſatis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad ſtuprum uſitato. Ita enim ipſe illud iterum de hac re uſurpat in De Gymnaſiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἑδέν̣ος μεγάλου ἕνεκα ὑμῖν ἀπολλυμένας, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χεῖρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſtuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, ὑπὲρ πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad ſtuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τὰ σφετέρων γυναῖκας ἁρπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hoſpitum ſuorum uxores rapiunt, eas ſtupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ἤγαγε ἁρπάγων. *Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις Θεσσαλὴ παρθένος ἐπὶ κάλλει τὰ ἐγχώρια, ἁρπάγειν αὐτὴν ἐμήχανᾶτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic ſiqua virgo inter populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἤδη εἴρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς Θεράπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad miniſtros Aſpalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero ſimul rumor differebatur, antequam abducturi ipſam venirent, ſuſpendit ſe.* Aelianus in elegantiſſima illa Aſpaſiae hiſtoria lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαὶς τῷ προσάγοντι ἤδη προσίσχει, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκόμιζεν. *Phocais vero non juſſui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aſpaſiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἁπαγωγαὶ leguntur in *Noſtri* Phalaride. In eodem hoc ſenſu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν ſumptum ab *Noſtro* in Tyrannicida c. 7. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ὑβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad ſe trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

custodiat, neque ullo zelotypiæ sensu moveatur, noctu & interdiu qua visum est vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam suam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæso, talis vir uxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid sit amor, re sæpenumero expertus es.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo lætus liberos serat*, florentem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere sinat; domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, ejus tamen amore flagrare se dictitans,

τε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι πάστωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχθυησομένῳ, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἢ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἂν, ἐραστὴς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ ἠγάγετο παίδων γνησίων ἐπ' ἀρότῳ, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ὑπερόπτοι, ἄγονον δὲ καὶ σπείραν καλακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ

[b] Αὐτὸς] αὐτοὺς F.

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. C.G.

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπάγεσθαι. Dixerunt id Latini *perducere*. *Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Justino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecceum*. Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J. J.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J. Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερματοῦσθαι γυναῖκα, ut ait *Hesiod.* εἰς σπόρον τ' γυναῖκα. *J. B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Consule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M. du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula: *Isidor. Pelus.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ σωφρόνια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & *L. Kuster.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γνήσιος memorantur καὶ ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γινομένη. *Aristaen.* I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων ἐρωμένῳ ἠγάγετο γαμετήν mireris sane Elegantissimi *Josiae Merceri* perspicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Desid. Heraldus*, tametsi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119. scriptit *contrahitur matrimonium* ἐπ' ἀρότῳ παίδων. Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritissimo linguae Graecae *Berglero* non obstitit, quominus certam emendationem perviderent: parentes, inquit, οἵ μοι ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρότου γνησίων σωθῆναι σοι γάμῳ non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν καὶ ὡς τὸ ἄροτον μισησάσης τὸ ἀνδρὸς εἰ γυναικί. Ad Amorem sic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτος δ' ἐναίσιος ἀρότοις ἐπεθήκατο τέκμωρ. (paulo ante simili ratione *Lucian.* μίτρον ἐπιθήσοντας) ubi *Rittershusius*, ut solet, plena manu. Imo liberos ipsos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἄροτον *Hesych.* Ἥρωσιν, ἐγέννησεν inde ἀροτήρ, *pater legitimus*. Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προπροσίαι. *T. H.*

93. Καλακλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν esse *virginem custodire*. Eodem pertinet καλακλώσας: nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμοῦχοι *Salmas.* ad *Tertul-*

καὶ ὅλῳ ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τοῦ σαρκὸς ἐκλείψεως, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, εἶθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ὑπὸ τῶν παιδαγωγῶν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καλλωπίζοντα εὐπρόσωπον ὕστερον καὶ ἑτέραν κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῆς Θεσμοφόρου τρέφων ἀφ' παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυστόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

sidque indicans vultus colore, macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam defloresceret absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἀπόροι καὶ ἄγλυστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὑπεκχαίνοντες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τῶν φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παιδαγωγῷ τῷ Τίμωνι ἐνθυξόμενος. ΠΛ. Ἐκεῖνος γὰρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τέλυπη-

18. JUP. Quid, quæso, illis succenses? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἑσίᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλαιοῦ. *V.*

4. Καὶ λαφυστόμενος] Ἀντὶ τοῦ λαφύσσεσθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι παραχωρούμενος. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τὰ αὐλείου προηχόμενα ἐθαλαμεύεσθαι παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ἐδιδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλεισιν ἀθεῖσθαι ἐ πολυτελῆ &c. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι δὲ τοῖς βουλομένοις τὰ ἄλλων οἴκοι τὰς καλλακίσους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jes.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit ληρεῖν & παραπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τὸ ληρεῖν ἐ παραπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii.* *H.V.*

1. Τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J.Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æschines, Demosthen. Æschyl.* quales Vestales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quæ quasi Cereris *Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Mussarii*: καθάπερ ἐκ ἱταμίας, τὸ ὑ Θεσμοφόρου ἱέρειά τις ὖσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiastes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quæ eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*. *Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M.du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurs.* Graec. Fer. in Θεσμοφορια. *T.H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro servo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τὸ δραπέτῃ τὰ στίγματα, ὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M.du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. *M. du S.*

19. Ἐς τὸν τῶν Δ. πίθ. ὑδρ.] *Plato* scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant,

gravi

rato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens nimiarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

μένῃ, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, καὶ σπυδὴν ἐξανίλῶν, φθάσαι βυλόμενος τὴν ὀπῤῥοὴν, μὴ ὑπεραναλῶσα εἰσπεσὼν ἀπαλύσῃ αὐτόν; ὥστε ἐς τὴν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαναλήσειν, καὶ κύτος μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ καὶ ἀπῤῥέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς καὶ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σοῦ βραχέως, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, καὶ σπουδάζε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, τοὺς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἀπισκυάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

12. Ἀφειρούθμου] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ τρυώμενον. *V.*

22. Τοῦ ἐπιῤῥέοντος] Τῆς ἐπιῤῥοῆς. *V.*

26. Εἰς τὸ ἄπαξ] Ἀντὶ τοῦ διόλου. *V.*

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Melirique ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot: item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Εἰς τὴν τῶν Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναίδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. T.H.

20. Τῷ κ. μὴ ϛ.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* J.Br.

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τῷ ἐπιῤῥέοντος· οὕτως εὐρύτερον] Sic diſtinguo has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *ſagum*. Faber *rhenonem* transtulit. J.G.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξεται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit:* quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. H.V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem*. Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. J.J.

Εἰς τὸ ἄπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ——ἐμφράξ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. M. du S.

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. J.Br.

34. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί ἦν; τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. T.H.

ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενάδα, ὑ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛ.
Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ
ἀπίῃ τοδί τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς,
οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμ-
φοτέροις, ὡς μόλις [a] τελεῖν ὅτι τὸ τέρμα
προγηράσαντός ἐνίοτε τοῦ ξυμβούλου. ὁπότ-
αν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄφει,
πολὺ τῶν [b] ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπε-
σεν ἡ ὑσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι
νενικηκὼς, ὑποπτήσας τὸ στάδιον, ὃν δὲ
ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀλη-
θῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ [c] καὶ πολλοὺς ἂν
εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. *J.* Marg. *AIW.* b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. *J.* Marg. *AIW.* c Καὶ] τοὺς R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὑσπληξ] * Τὸν συνίχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ὃν ἀρτίως ** λάμνιον φασὶ, ὑσπληγα καλεῖ. *V.*

* Τὸν συνίχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῶ κιγκλίδ. L. τῆς. *M. du S.* Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνίχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνίχ. τ. κ. μοχλὸν, *M. du Soul*, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. *T.H.*

** Λάμνιον] Id est, *laminam*: sic σίτλιον *situlam* apud *Trallianum*. Ita recte *M. Sladus*. Retinui ὑσπληξ & ὑσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud *Phrynich.* p. 12. & *Th. Magistrum* in V. *T.H.*

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. *G.C.*

36. Καὶ χ. ὤν] Lege ὤν. *J. Br.*

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in Pluto, qui confimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus pernicissimis. *G.C.*

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Aristoph.* in Plut. *J.B.*

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non solet. *J. Br.*

40. Ἑλεῖν] P. L. & Ed. *J.* pro τελεῖν. *M. du S.*

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸ στάδιον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. *T.H.*

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus. *J. Br.*

43. Ὀρνέων] Alii Codices ὀρνίων. *J. Br.*

Ὀρνέων] P. & Ed. *J.* ὀνείρων, quod etiam in Mss. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Od. A.* 221. *M. du S.*

Τῶν ὀρνέων] *Euripides* quidem in Meleagro πλούτου ὀνείρατα esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: τανυσίπτερα ἄλλα ὀνείρων *Orpheus* H. 85. πτῶν ὀνείρων *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. λαπτοῖσι πτέλαι ἀφυτῶς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 385. — δίκ ὄνειρ ὅτε τοῖον ὀνείρων Οἴχοιτ' εἰς ὄρεος μέλαμπωτον —. *T.H.*

44. Ὑσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Πρίασθαι βρόχον] Sic fine hujus dialogi. *J.B.*

50. Ἐπὶ λιπαροῦ ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. *J.B.*

Λευκοῦ ζεύγους] *Horat.* Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis. *Anonym.*

Ἐπὶ λιπαροῦ ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἱππελαύνοντες ἐπὶ λιπαροῦ ζεύγους, οἱ ἱππαττιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεῦγος λιπαρῶν ἡμιόνων χρυσῷ κεκοσμημένων ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. *T.H.*

52. Χρυσόχειρες] *Annulos aureos manibus gestantes.* *J. Br.*

Χρυ-

sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes somnium non esse.

21. PLUT. Istuc quod dicis, Mercuri, longe diversum est; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse sit (opum largitor) & splendidorum munerum dator, quod & suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias conjiciunt; ac diligenter obsignantes

πρίασθαι βρόχον, ἐχηκότας, ἄφνω δὲ τὴν ὁμοίαν πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ὅτι λιθικῆς ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κὰν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἕτερόν τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἐπιστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μεταβαίνειν δέῃ με παρ' ἕτερα πρὸς ἕτερον, εἰς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς,

φορη-

49. Πρίασθαι βρόχον] Βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τῆς ζωῆς. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις ἐφειμένοις τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' ἀπορίαν ὑπερβάλλουσαν χειρανλήθας † χρυσοῦ † διασπείροντες. *V.*

57. Ἀπὸ ὁ Πλούτων] Ἀφίστασαι εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς τελευτῶντων πλουσίων ἀμφιχορεύοντας † κλῆρον. ‡ ταύτῃ τοι καὶ ἐπὶ τὸν Πλούτωνα φησὶν § αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. *V.*

61. Δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ ¶ τὸ ἐν εἰλίσσει βιβλίον. *C.G.*

† Διασπείροντες] Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντας Χρυσόχειρες, *sive aureis annulis undique splendescentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *J.J.*

‡ Ταύτῃ] L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φασὶν pro φησὶν, κρείττονα pro κρείττωνα. *M. du S.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτοὺς *V.* *M. du S.*

¶ Τὸν ἐν εἰλίσσει *β.*] Τὸ ἐπιλαθὸν βιβλίον. *T.H.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος καὶ λαμπρὰ ἐσθῆτι Epist. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Lucani* locum *L. Bos.* Πορφυροῖ, purpureis induti: similiter ἀλουργοὶ res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in Securi: Δαρδανιδῶν χρυσοδαφῆς τ' ἐγυφείλιξ ἐν θημέλιαν ἄναξας hoc video tentari in nuperrimis ad *Philon* Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοδαφεῖς, *opulentos & longe ditissimos.* Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοδαφεῖς, quia vestibus χρυσοδαφέσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοδαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Casaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. *Hesych.* Χρυσόρραγις, χρυσοδαφὶς· prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso *Hesychio*, in Ῥήγια, *Etymol.* in Ῥῆγος, *Schol. Homer.* ad Il. I, 657. *T.H.*

54. Ὄναρ] *Per somnium.* *J.Br.*

58. Πλουτοδότης] Constantinus πλουτοδότην exhibet ex *Hesiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Hesiodi* E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδόται, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα sive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδότειραν θεὸν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῆν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἀνακυκᾷ, quod a vetusta τοῦ πλοῦτος, quam bene *D. Heinsius* ad *Hesiodum* expositum, potestate pendet. Tradit *Schol. Aristoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελὴν Ἴακχε Πλουτοδότα. Jacchus Diis χθονίοις adcensetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δοκεῖ σεμνοῦσθαι ἐπὶ τῇ Πλουτοδότειρᾳ. *T.H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae testamenti sive ligneae cerataeque, sive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτος. In *Hieroclis* Ἀστεῖος §. 22. πιναξίδες· Scholasticus in naufragii periculo πιναξίδας αἰτεῖ, ἵνα ἀμαθήκας γράψῃ. Merito autem *Lucianus* κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς· quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re testamentaria quum multi diligentissime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. *T.H.*

φορηδὸν ἀράμενοι, μελαχομίζουσι. ἐγὼ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκολεινῷ τῳ τοῦ οἰκίας πρόκειμαι, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, ξεμάχῃ ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ ξεμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπέλομένου τέρηγότες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, ἐγὼ τὸ λῖνον ἐνέμηθῇ, ἐγὼ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, ἐγὼ

70. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

a Ἀφαιρεθῇ] ἀφαρπεθῇ & mox ἀνοιχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ ἐς τὰ ἰδίης χῆμα ἐσὶν ἐσκατάλεκτον ὥσθ᾽ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, [a] ἢ ἐς πάρισον. V.

a Ἢ καὶ πάρισον] ὃ καὶ παρ᾽ ἴσον. C. G. M. du S.

64. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκολεινῷ τινι τοῦ οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ κατατίθεσθαι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram πρόθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ & ξεμαχήτῳ ταῖς γαλαῖς. *T.H.*

66. Ἐμὲ ὃ οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπελπίσαντες· ſed praeterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ ὃ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum ξεμένουσι· tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. *T.H.*

69. Τέρηγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J.B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφαρηθῇ & ἀνοιχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J.B.*

Ibid. Τὸ λῖνον] *Quo tabulae teſtamenti ligantur. J.Br.*

Τὸ λῖνον ἐντμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. *T.H.*

72. Ὁ κοινὸς] Placet κωφὸς. *J.Br.*

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J.B.*

Ibid. Ὑπεξυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Σκυ. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξυρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἰσ. β΄. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* *J.B.*

Π. Δ. ἢ Τιβίου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναιχ. — p. 30. B. Τίβιος. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μισθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. *Grav.* ad περὶ Ὀρχ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιβίου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus:* a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Syntetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno:* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud

An-

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀνακηρυχθῇ μοι ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὸ γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεναῖος ἁπλαδῶν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἁρπασάμενός μου αὐτῆς δέλτω, θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος,

80. Ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου] Οἰκειτικὰ ταῦτα τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα. *V.*

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: *Μάνης* (hoc recte viderat *Canterus*) καὶ Τίβιος· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγικὰ· διὸ καὶ ἐπὶ Φρυγῶν τάττεται, ὡς Μάνης ὁ Φρυγία· (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) ὁ δὲ Τίβιος ὁ Μόνδρος σωφρὼν (an *σωφίλος*; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ἀπὸ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβιος reponi voluerit Τίβις· neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβις, Τίβις, Τίβηρ. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. *ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας* corrigendum cenſeam *Τιβίους*· poſtquam commemoraverat Belgarum *παραπλησιωτῶν*, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri *οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὴν Ἀδρίαν*, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: *λέγουσι δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλαγόνας φασὶν αὐτοὺς* inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. *ὑπηχοῦ Τίμου*, judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σίκων, Ἔδων, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡρώδης ἐθυρεὸς ὡς Σωσίας τε καὶ Τίβιους ἀπέδοτο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut venditi, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet: hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea diſcrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 11 διὸ καὶ τοὺς ὀνόμασι διακρίνουσι οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ ἐκ Δάου καὶ Φρύγις ὀνομάζουσι τοὺς ἐκ ταύτα σωσχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μανῶν, ἢ Τίβιος, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μελοποιὸς εἰσ-

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἢ μήτηρ μήτηρ εὐγενὴς Θρᾷττά ἐστι· τὰς δ' τοιαύτας εἰ τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν* haec ego saniissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἰδιικῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρὰξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγεμονίας, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἰατηλίᾳ· sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται Ἡμῖν ἐπάγτων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος·) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adsciscebant, *Euseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T. H.*

81. Μεγακλῆς] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοισυρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισυρωμένη, ἀφ' Κοισύρας τῆς Μεγακλέους μητέρας τοῦ Ἀλκμαιωνίδου· ἐσὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐντεθηλημένη ἢ ἐγκεκαλυμμένη plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen.* L. II, 51. *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alios ita solitos appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐωῦ μὲ, ὅστις δὲ ἦν σοι (*loquitur de servo, quem heros instituis haeredem*) ἀρτεμάρμος μι &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταῖα, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. II. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam misit Μεγάζυδον. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ὑπὸ Μακεδόνας μὲν τὸ δίκαιον ἐνεγκόμενοι εἰς ἀφροδίτλιν ἄδικον ἐπὸ τ' μίσης· Interpres: *qui Megabasum interfecerant:* nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane leniissima manu mederi, *ol παρὰ Μεγαβάζου, missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ὁ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτρι· Βίρῃ ἀδελφὴ ὄνομα Ἀστὶς καλλίστη ἦν τ' ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν & ἀκολαστοτάτη· scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viro Maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emolliisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερεῖς δ' εὐσεβοῦντες εἶχον, ὃς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀκαχόθεν μετιόντας αὐτοὺς τινας ἀξίους τ' τοιαύτης προσασίας, καὶ ἦγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ σωιζεσθαι δὲ τούτοις ἐχρῆν παρθένους. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisciari, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τ' ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρ-

illos incaſſum hiantes, & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes,

τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καὶ λυπουμένους, ἀληθῆ ἄγοντας τὸ πένθος,

οἷον

Ἀριστόμαχον ἰατρὸν, ὃν Μεγάβυζον ἐγεννῶντες, ὑποδεξάμενον πρώτον τὸν Ἀρτεμᾶν ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἔφεσίων δὲ αὐτῷ Κλεοπάτραν ἐκατονταέτιν μισθῶσαι Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam carum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Epheſii. Verum in *Strabone*, niſi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, *etiam aliunde arceſſentes*: nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi: quare eunuchus aliquis, ſed tamen ἀξιόν τι προσωπεῖον, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecas, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virgini vir conſeueretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſitis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſo virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obſ. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heraclitii habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζάκορος — ὁ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius Ὥς τις) γένοιτο ζάκορος — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum omne aurum depoſivimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſinae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis cariſſimus.* *J. Meurſius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire: *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac ſi dixiſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἰατρὸν παῖς pro eo quod eſt ἰατρός.* Vide, quo poſſit prolabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt Vir egregius iſto vulgari, γραμματικὸν, φιλοσόφων, ἰατρὸν παῖδες, putavitque nihil obſtare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſpondet) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cujus filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theotimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, definire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἰαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πάλαι γε τῶν ἱερατευομένων ἀνομάζοντο Τεῦκροι καὶ Αἰάντιοι. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie reſtitutus a *Caſaubono*: ἐγὼν δ' οὐ Μεγαβύζου δίκαιος ἐπὶ μισθῷ σῖτον *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἡ πρεσβεία γε χρησίμη αὐτῇ (σοφιστείᾳ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπάρκῳ ἤδη σοι καὶ τὰ Μεγαβύζου φρονήματα *quoniam tibi jam partae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βυζόν, id eſt, ut *Heſychius* exponit, πνεῦμα, σημαίνει γαῦρον ἢ τὸ μέγα. *Etymol.* in Βόντης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο καὶ Σώφρων βύβα (an βυζᾶ? quamvis apud *Heſych.* Βυζᾶ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μεγάλη ἡ πλάτη ἡ μεγάλως βόζειν εἰς τὸ πῆμα· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus; *de verbo βύζειν quaerenda eſt vox* πῆμα, quam vide p. 603. v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Heſychius* interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaticos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi veroſimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, ſed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non induliſſe. *T. H.*

82. Μετοιμασθείς] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀληθῆς . . πένθος] Juvenal. *Ploratur lacrymis amiſſa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θύ-

οἷος [a] αὐτὸς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν φέδην φρικώδης, καὶ εἴ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ὀπθυμήσας, ἢ κόλαξι καθιδρὼς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲ Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως,

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

a Αὐτοὺς] Αὐτῶς Marg. *AiW.*

88. Ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἄπειρος τοῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύννος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ζ. & Od. Μ. X. *G.C.*

Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύειν. *J.B.*

86. Τὸ δέλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio praeditus.* *J.Br.*

Παχύδερμος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido* &c. *ſed Budaeus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι οἱ ἀναίσθητοι· *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον ὄν αὐτὸν χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ Ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός· inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμους καλοῦμεν· in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πείσης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ παριὼν ἄλλος pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τίως ἔτι προσκυνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὼν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὥστε ἐν τοῖ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τοῦ λοιπῶν κύριον γενέσθαι· & ſaepius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθῆναι εἰς μύλωνα ἐμπεσεῖν, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. λαὸ μυλώνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγρυπνιῶν ἄγεσθαι ἐπὶ δωμάτιά τε καὶ ἀρχὰς λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκτιον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκτιον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* ſ. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκαιον. & not. ad Συμπ. c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφηκότος τὸ πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἢ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κα-

ſedecim ſimul una Crœſis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res eſt, dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris, qui , quæſo , tanta in te cum ſit cæcitas, viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miſerit Jupiter, divitiis illos eſſe dignos deputans? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi ſint? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , compluresque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis ? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque πλουσιώτερον δὲ σωμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, οὐ χαρεῖ γ' χρόνῳ ἅθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀρκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτά πως ἐχεδόν φῄς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἓν αὐτόποις [b] βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τ' ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, χρίσας εἶναι γ' πλουτεῖν ἀξίους ; ΠΛΟΥ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; ΕΡ. μὰ τ' Δία ἔ γάν. ἐ γὰρ Ἀριστείδην καλαλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις , καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὁλῷ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ ἵστί πράτλεις καλαπεμφθείς ; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι θεινοστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι θεί-

[b] βαδίζῃς] βαδίζεις Marg. *AIW.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male, quum de quæſitis ab eo, cujus hæres eſt, intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem, quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis perjurus erit, ſine gente, ſtrenuus Sanguine fraterno*, &c. *Anonym.*

7. Αὐτόποις] Quia antea dixerat ἐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀριστ.] *Ariſtidem* , Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀριστ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos.* *M. du S.*

Ibid. Ἱππ. καὶ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ ὃ Κ.] Athenienſis uterque. Calliam *Laccoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, *Plut. π. Φιλοπλ. Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus , ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur, proverbio locum dederit : Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλείστου τ' Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid. περὶ Μυσ.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXX. p. 309. μηδὲν τ' παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις κἂν Ἱππόνικος ᾖς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾖς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἱρήσεις κἂν Μίλτιος ᾖς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem , ut vita diſſimillimum , oppoſuit : nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen, quod quum bonis adflueret , Ariſtidem ἀνιψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementiſſime commoverat , quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit , legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus : liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω ὃ κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

τετύχη, [a] ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ὅτι τὸν τοιοῦτον ἡδέως προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεύς, οἰόμενός σε [b] χρῆναι τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν [c] οἴηται τῶν πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛ. ἦ μάλα δικαίως, ὦ γαθέ, ὅστις τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ἤδη χρῆμα, ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου· ὅθεν οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ἤδη καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπλω τὰ δίκτυα, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ. εἶτα πῶς,

obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te Mercurii, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

25. MER. Deceptus ergo eſt Jupiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum eſſe ſciens, eos quæſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

a Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. *J.* πρὸ αὐτῶν ἔρχ. Marg. *A1W.* b Κατὰ] Κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. *J.* κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν. Marg. *A1W.* c Οἴηται] οἶται *S. A.* priores omnes οἴηται. d Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *J.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide ſupra Ἐνυπν. c. 7. ἕρμαιον ἄν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *J.* hæc aliter habet nempe, πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σὲ τὸν Ἑρμῆν. *J. Br.*

Σὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῷος. §. 41. *J. B.*

24. Δυσ. ἤδη χρ.] Τοὺς τῷ πλούτου ἀξίους. *J. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς] *Ariſtoph.* in Plut. v. 210. Βλέπουτ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὀξυωπέστερος Λυγκέως *Philo* περὶ Προν. apud *Euſeb.* Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Ennead. p. 545. D. ſæpe *Noſter*, ut *Eraſmus* obſervat in *Lynceo perſpicacior*: *G. Cognatus* in *Lynceus*. *T. H.*

31. Σαγηνεύομαι] Lege σαγηνεύομαι *circumdor*. *J. Br.*

37. Εἰρήσεται γάρ] *Dicendum eſt enim*. *J. Br.*

42. Σὲ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed ejus violentia ſe totum abripi patitur: expoſuit illam vim *D. Heinſ.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Theſauro hic ipſe locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma editum a *Kuſtero* ad *Suid.* in Ἀκοντίσας· Τὰς τρητὰς δύναμας, τὸ κάλλος τόδε, τάλλα κορύναν Ἄνθεσε (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶσι φίλα Δάφνι γυναικοφίλα. Ὦ Πᾶν δέχευσο δῶρα τα Δάφνιδος ἴσα γὰρ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλάεις ἐ δυσέρως τελέθεις. Sumſit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud *Hippocratem*, de quo *Foeſ.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἧν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακήτεα πόντον Ῥίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. *J. Br.*

Εἰς βαθυκ. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in ſententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ πενίην φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυκήτεα πόντον] Ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. *J. B.*

Εἰς βαθυκήτεα πόντον] Vana eſt hæſitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quæ in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Lucianus*; ſed *Lucianus* ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli ſequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήτεα dicens, & ipſum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit *Faber*; verius vertiſſe *Eraſmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὥστε μὴ τὴν ἀρχὴν ἰδεῖν αὐτούς, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἀμύητον ἴσως εἶμαι ἀρτίως τὸ πᾶν ἐστασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ὠθαυτομολήσαι, vertiſſe *Oſporaeum*, *neque ſub initium fatearis aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe*, *Benedictum*: *nec initio*, *te tale quid deliquiſſe*, *fatearis*. *J. G.*

Εἰς βαθυκήτεα] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἀνδρὶ ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ

cum illos relinquis ; quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque respondе; qui tandem fiat, ut, cum cæcus sis, insuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique potiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, *Ut se præcipites piscosa per æquora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod

ἐπειδὰν καλαλίπῃς αὐτὲς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τ' ὁδὸν ; ΠΛ. ὀξυδερκὴς τότε πᾶς ἡ ζητέτης γίγνομαι πρὸς μόνον τ' καιρὸν τ' φυγῆς.

ΕΡ. Ἔτι δή μοι τ τῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσε) γ', τ πρόσετι ὠχρὸς, τ βαρὺς ἓκ τοῖν σκελοῖν, τοσύτες ἐρασὰς [e] ἔχοις, ὥστε πάντας ἀπολλέπειν εἰς σέ; τ τυχόντας μ', εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀπατύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθ' ζῶντας ; οἶδα γὰρ τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ ὕτω σε δυσέρωτας ὄντας, ὥστε τ εἰς [f] βαθυκήτεα πόντον φέρονθες ἔρριψαν αὐτὲς, τ πέτρων κατ' ἀκρωβάτων, ὑπερορᾶσθ' νομίζοντες ὑπὸ σῦ, ὅτι-

[e] Ἔχοις] ἔχεις V2. B2. recte: notatur etiam in Marg. AIW. [f] βαθυκήτεα] βαθυκύτεα R. J.

41. οἶδα γάρ τινας] Τὸ Θεόγνιδ. ἀλληγορεῖ. V.

Καὶ γήρως πολιῆ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἢ δή κεν φύγοιμι ἐς μεγακήτεα πόντου
Ῥηγμῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. J. cum Mss. T. *Fabri* βαθυκύτεα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide Μισ. c. 5. & Ἀ. μισ. c. 10. *M. du S.*

βαθυκήτεα] Editus Theognis meusque scriptus, μεγακύτεα· quam vocem servant *Aphthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Eustath.* ad Il. Ε. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκύτεα quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* consentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile sit dijudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης post *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionys. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius est βαθυκήτης. Ut plurima sunt in *Homero*, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακήτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κήτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad μεγακήτεϊ τῇ μιλαίῃ Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, ὑψίχωρον ἐς πλατεῖαν, vel, quod habet *Dionysii Schol.* μεγαλόπλαϊον imo in Etymologo legas, μέγα αὐτῷ ἔχουσαν, ὁ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis βαθυκύτεα, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώεσσα Il. Β, 581. Equidem existimo, κῆτ- olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Thes. Ind. Βαθυκήτεα πόντον *Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim & piscosum mare & profundum.* Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego vertam, *profundissimum* vel *immensae profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *angustiis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire praecipites, suadet Theognis poeta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πέτρων] *Ac se e scopulis praecipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτι περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτι, vide ad Δ. VII. extremo. Ἑρμ. c. 23. De ἀς Σκυθ. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori suo reddi posse videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem sibi consciverint*, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὍΤΙΠΕΡ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὑφὰς αὐτούς· hoc est, Benedicto interpreti, *rati fastidiri sese abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto respexisses.* Sed jocus, quem in voce ὑπεροράσθαι captat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque ὑ. τ. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ ἀπὸ τ. ἀ. ἰ. ἀ. & verto, *despici se a te rati, quos ne adspexisti quidem.*

ὥρᾳ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶφας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξωμὸς σαυτῷ, κορυβαντιᾷν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ὀπτιμεμηνότας.

ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perdito amore prosequantur.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. εὖ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ὑπισχνίζονται [a] αὐτοῖς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφον εἶην, προσωπεῖον περιτίθεμαι ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἔνδυς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἐκπλαγεῖσαι μὴ ἐντυγχάνουσιν. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἐπιγυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς καταγέλαστον ἂν αὐτῷ, ἀμβλυώττουσιν

27. PLUT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, cæcum, & quæ alia in me sunt vitia? MER. Qui, quæso, nisi & ipsi cæci sunt? PLUT. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quæ nunc omnia invasere, caliginem ipsis objiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, præ doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere

[a] Αὐτούς] αὐτοῖς Marg. *AIW.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμβλυώττουσιν] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν· ἢ συμπαπεισίαν τὴν εἰς πρόθεσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμβλυώττουσιν εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἷονεὶ, σκοδιηθῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες. *V.*

78. Λαθὼν ὁ τύφος] Τύφος δὲ τὸ οἰσπὶ ἐκπεπυρθμένον χωρίον ** ἐξηρημωμένος τῆς ἰαλικότατα τῆς παθεῖν τούτου τῆς βελτίστων φρενῶν, καὶ μηδ' ὁποῖ ἐστὶ συμφερόντως αὐτῷ ἐπιζάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος † τύφω γὰρ τὸ φλέγω καὶ καίω φασί· σύνδρομος δὲ τούτῳ καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοηταίνουσι δὲ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι ‡ τῷ μὴδ' εἰδέ-

* Ἵν' ἀμβλυώττουσιν] *C.* ἐν ᾗ· *V.* ἵν' ᾖ. *M. du S.*

** Ἐξηρῆσθαι] *C.* ἐξηρημῶσθαι· *V.* ἐξηρθμῶσθαι. *M. du S.*

† Τύφω γάρ] O prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque φασί. Si absit a scripto *C.* legendum est τ. γὰρ ὃ φ. καὶ κ. *T. H.*

‡ Τῷ μὴ δεῖ δὴν ἔχειν οἱ χρήσονται] Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δὴν ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὴ δεῖ ἔχειν. *ut sensus sit: Qui volunt habere quae non oportet, eos importuna invadit superbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπισχήσονται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν, ἅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἔτι τούτοις ἡ ἀκαιρία ἐπισχήσεται μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* fastui *adjuncta est* desipientia. *Namque quos fastus constrictos tenet* (qui fastu fascinati sunt) *desipiunt eo, quod nesciunt* (sive, *quod scientiam non habent*, vel, *quod scire nequeunt*) *quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se infundet magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Εχειν εἰδέναι eodem modo *Scholiastes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipse Lucianus, ὡς πάντα χρὴ ὑπομένειν δι' αὐτά, πρῶτον ἔχοντα εἰδέναι; *unde scis, propterea esse omnia subeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. *Neque tamen scio* (vel *scire possum*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ ἰσρέντες, ἔχοντα εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; *Et ubi invenissetis, scirentne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat?* Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scytha §. 3. ἃ ἔχω ὅ, τι χρήσωμαι ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσονται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀπορῶν ἔφασκεν ὅ τι χρήσονται τοῖς παροῦσι. Emendatius scribes, ἅ, τι χρήσονται τ. π. Quae post haec apud eumdem *Scholiastem* sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. F.*

Malim μηδ' εἰδέναι ὅ, τι. *C. G.* τῷ μὴ εἰδέναι ἔχειν ἃ. *M. du S.* Pro οἱ *M. du Soul* ἅ· praetuli *J. Jensii* ὅ, τι. *M. Sladus* διὰ τὸ μηδ' ἐνα ἔχειν· minus recte. *T. H.*

Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque querentes *se supercilioſe adspectos a caeco*; quae vis est vocis ὑπερορᾶσθαι. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὴν ἀ.] *Nunquam, prorsus.* *J. Br.*

48. Κορυβαντιᾷν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μακαρίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Εὐόμφως] Placet εὐόμφως. *J. Br.*

64. Ἀμ-

pere cæcutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLUT. Plurima sunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quæ ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quæ miranda non sunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

65 τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀπράγτων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί δῆτ' [b] ὅτι καὶ σὺ αὐτῷ ἥδη τοῦ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ πρόσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατᾶσθε; καὶ ἦν τις ἀφ-
70 αιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπεῖον [c] πρόοιτο; οὐ γὰρ [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς [e] ἐπίχρισται ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό
75 μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλα-
80 κία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καλαληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν. κἀμὲ

[b] Ὅτι] Priores Edd. Τί δῆτ' ἐστὶν ὅτι καὶ R. Marg. Alter. τί δῆτ' ὅτι ἐν αὐτῷ. F. [c] Πρόοιτο] πρόοιτο F. [d] Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δῆτα. [e] Ἐπίχρισται] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχρυσται S. & A. quod Faber, etsi nihil moneat, secutus videtur.

καὶ ἔχω ὅ, τι χρήσεται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ὁ ἄκαιρος ἐκπεφόρτισται § μεγαλαυχίᾳ τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου φέρειν τοῦτο τὸ ὄνειδος ὑποδυομένῃ φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ ἐμὲ μαλακίας συνέσιον αὐτοῖς ἐκδιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα ἀφ' ἧς τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τὸ μὲν ἄκαιρον ἀφ' ἧς πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τὸ δὲ τὸ ὠφέλιμον τῆς οὐσίας κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῷ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσανακεῖσθαι. V.

§ Μεγαλαυχίᾳ] Prave antea legebatur μεγαλοψυχίᾳ. Vide textum Lucianeum. M. du S.

Obtemperavi Doctiss. M. du Soul. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scholiasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοψυχίᾳ, quam liberalitatem intellexit: ea quum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ὁ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, sensu sumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditissimis tam spurce foedata, & OEdipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui. τὸ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ ὄνειδος ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίας συνέσιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat M. du Soul) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interseras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερκεῖσθαι ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. T. H.

64. Αὐτῶν] Lege αὐτοῖς. M. du S.

65. Ἐρῶντες ἀνιαράτων &c.] Profert Thom. Mag. in Ἀνίαρος. T. H.

67. Ὅτι καὶ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem secuti Mss. a Fabro memorati, & Ed. F. quae ὅτι habet sine καί. M. du S.

68. Αὐτὸ] Legendum αὐτοί. M. du S.

71. Οὐ γὰρ δὴ] Emenda δῆτα. F. Br.

Δὴ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & Vorstius in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δῆτα, nullo prorsus sensu. M. du S.

72. Ἐπίχρισται] Fucata. F. Br.

77. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae Longinus περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc Tollium praeteriit. T. H.

83. Φευκτῶν] Legendum est φύκτων, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & inevitabilis significat, non vitandus. M. du S.

Φύκτων] Apud philosophos αἱρετὰ & φύκτα inter se pugnant. Cebes p. 77. ὅταν γὰρ ἐ ὠφέλιμον ἐ βλαβερὸν ἀν εἰη, καὶ αἱρετὸν ἐ φύκτον ἅμα εἶναι. sacpissime Platone; quare nihil hic mutandum. T. H.

τ' πάντων ἐκείνων πατέρα τ' εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

tot malorum, quæ ingreſſa ſunt, parentem ſuſpicit, illorum cinctum ſatellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere ſuſtinuerit.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρός, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ ἀφαφητικὸς, εὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεως, ἢ οἱ ὄφεις, ἀφ' τῶν δακτύλων δραπέτευσις· οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλαξυ ἤδη φλυα-

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, anſam nullam, quæ firma ſit, præbens; ſed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos neſcio quo pacto elaberis; at contra viſcoſa ac tenax Paupertas eſt, facilem anſam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam acceſſerint, continuo arripiantur, nec ſe illinc expedire queant. Verum interea dum ſermones nugando cædimus,

a Δυσκαθεκτος] δυσκάτοχος R. b Ἐγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἔξωλη τι) J. B1. V2. S. A. Marg. A1W. ubi, ſicut in F. & P. ἰξώδης. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μέλαξυ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τοῦ τῶ δράματος ἴδιος· πολλὰ τοιοῦτα [ϲὺ] τῇ κωμῳδίᾳ. C.G.

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. V.

10. Ὑπερβόλου τάχα ἡ Κλέωνι] Ὑπερβόλους ἔτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, (1) ὃν ὠσρακίσθαι λέγ. φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνοποιὸς ἦν, (2) καὶ ἐλυχνοπώλει, ὡς Ἀνδροκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἦθος τῆ ὠσρακισμοῦ κατελύθη, (3) ὡς Θεόφραστος δὲ τοῦ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ Δημοτινδικρίου (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτων φησι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὥραις ὡς (5) παραλλόντος νέου τοῦ βήματι μιμήσεται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ λοιδορεῖ αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλως· ὅτι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρίμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τοῦ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δικάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὠσρακίσθαι] Legendum ὠσρακίσθαι. Quid ſit ὀσμαξιοσθαι dudum oſtenderunt Eruditi. J. J.

V. ὃν ὠσρακίσθαι. Exc. G. ὃν ὠσρακίσθαι C. Πιμθυδ. ὃν καὶ ὠσρακίσθαι. M. du S.

Dedi lectionem C. V. reſtituerat M. du Soul ὃς ὠσρακίσθη. Haec autem optimae ſunt inprimis notae, atque ex vetuſto quodam vel Ariſtophanis vel alterius Comici Scholiaſte depromta. Commentatorem noſtrum de Hyperbolo teſtem citat J. Waſſe ad Thucyd. p. 548. n. 42. Quod c C. adfert Doctiſſ. M du Soul Πιμθυδ. integrandum eſt Πιμθοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit J. Meurſius de Pop. Att. in Περιθοίδαι· quare Scholion ſic poteſt ſuppleri: Ἀντιφάνους ὃν Περιθοίδης, ὃν ὠσρ. &c. T. H.

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδροκίδης] Lacunam prioris Editionis ex C. ſupplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: ſed nihil mutavimus. Vid. Schol. Ariſtoph. ad Veſp. p. 1001. ad Pac. v. 680. M. du S.

(3) Ὡς Θεόφρας] Haec omnia in impr. manca ex C. & ſupplevimus & refinximus. M. du S.

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φύγα (in V. extat φασὶ, ſed ſcribendi compendio, quod qui deſcripſerat adſecutus non fuit, nonnihil obſcuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτοντας. T. H.

(5) Παραλλόντος] Προσελθόντος· hoc enim poſtulat τῷ βήματι· παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter uſitatum. T. H.

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipſo Hyperbolo: quod non animadverſum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte J. Meurſ. in Att. Biblioth. recenſet etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Piſander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud ſignificare voluit, quam mancipium vile ſervis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notiſſima ſervorum nomina. T. H.

(7) Χρίμητος] Χρήμιδος Schol. Ariſtoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noſter Scholiaſtes habet. Arqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuiſſe filium: ſuſpicari licet, Antiphanem jocoſa Comoediae libertate transformatum abiiſſe in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major eſt in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῷ. M. du S.

85. Τίθηπε] *miratur*. J. Br.

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυες, ἐγχέλως, ἐγχέλεις agit H. Stephan. Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. T. H.

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. J. B.

Ἰξώδης] Mendoſe plerique libri ἰξώδης. Vera ſcriptura, quam expreſſimus, ex J. B1. & S. eſt: agnoſcunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἔξωλη τι. M. du S.

97. Ἀπολυθῆναι] Poſt vocabulum hoc expuncto Πλοῦτε ſcribe ἀλλὰ μέλαξυ &c. διέλαβε. Poſt vocem hanc loquitur Πλοῦτος. τὸ πεῖον; Ἑρμ. ὅτι τ' θησαυρὸν & reliqua. J. Br.

Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μέλαξυ] Male hic notata Pluti perſona: loquitur enim haec idem, qui ſuperiora, Mercurius. Th. M.

Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina perſonarum antea per-

dimus ; rem haud negligendam obliti ſumus. PLUT. Quam? MER. Theſaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem cauſa animo otioſo eſto. Eum enim ſemper ſub terra relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans domi ut adſit foribus occluſis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero ſequere hac prehenſum me chlamyde tenens, donec ad Timonis ſolitudinem pervenero. PLUT. Recte ſane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; ſin me deſeras, fortaſſe in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ξῶντας ἡμᾶς πράγμα ὐ μικρὸν δίελαβε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τ Θησαυρὸν ἰὼν ἐπηγαγόμεθα ὕτῳ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τύτε γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι πάρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τ θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντ@. ΕΡ. ἰκοῦν ἐπαΐσωμεν ἤδη τ Ἀττικῆς. καί μοι ἕπε ἐχόμενος τ χλαμύδ@, ἄχρις ἂν πρὸς τ ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ερμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι θεινοτῶν. ἀλ-

e Ἀπέχομαι] ἀεὶ ἀνέχ. R. quod mihi placet.

βουλεύεται ὑπὸ τ Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ ϗ νεκρὸν αὐτῆ εἰς σάκκον βληθὲν (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ὢν Ἀθηναίων προσῆκε αὐτῶν ἔσθα ἴτη, ὃς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος ϗ ἱλαροδρόμησε, θρασὺς ὢν ἄνθρωπος, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορῖ, συνελθόντων Ἀθηναίων περιελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σίφωνα ἔχοντα, ϗ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τ σύλλογον, τυγχάνειν ϗ αὐτὸν θύοντα, καὶ ῥᾷον ἱστιᾶν ῥάλλοντα, ϗ λῆσαι τὴν ἐκκλησίαν. Δημοδόκος δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν ϗ τῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα (11) ὑπ' αὐτοῦ Μιλυηναίοις ἐπιστολὴ ὕστερον δὲ Μιλυήνης ἁλοῦσης ὑπὸ Πάχητος τ στρατηγοῦ, τὴν μὲ ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τ δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲ ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας ϗ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, ϗ τὸ ψήφισμα τῦτο λῆσαι ἐπὶ τ Παράλου· τ δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τ ἐπιδημούντων Ἀθήνησι Λεσβίων, ϗ δίκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μιᾶς ἐλθόντων, μιλαπεῖσαι πάλιν τ δῆμον, ϗ τρι-

(8) Ῥιφθῆναι] Exc. *G.* ῥιφῆναι & *C.* *M. du S.*
Neque aliter in *V.* ſcriptum eſt: idcirco repoſui. *T. H.*
(9) Δημήγορ@] δημηγορ[illegible] *V.* id eſt, δημηγορῶν. *M. du S.*
(10) Ὑπερβολὴν] ὑπέρβολον *V.* prave. *M. du S.*
(11) Ὑπ' αὐτῦ] ἀπ' αὐτῦ. *V.* *M. du S.*

perturbata reſtituit jam ante nos *Benedictus*. *M. du S.*

Ἀλλὰ μᾶλλ@ &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava perſonarum diſtinctione laborantem adjuvit, præter *Brodæum*, *Franc.* etiam *Luiſinus* Par. III. c. 2. *T. H.*

99. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τ Θησ.] Male notata etiam hic perſona Mercurii, & omiſſa Pluti: eſſe debet: Πλυτ. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τ Θησαυρόν. *Th. M.*

7. Ἐχόμεν@ τ χλαμύδ@] *Laciniam ducens.* Dixi ad *Petron.* *J. B.*

8. Τὴν ἐχατιὰν] *Æſchin.* in Tim. p. 13. v. 43. τύτῳ ϗ καταλιπὼν ὁ πατὴρ &c. ἐχατιὰν δὲ Σφηττῦ, Ἀλαπεκῆσι ϗ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiaſtes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata deſcribere non gravabor. Ἐχατιαὶ εἰσι τόποι ἐχάλοι τ χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλασσαν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τ δήμων ἐχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως τε τῶν χωρίων ἐναπολαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικήν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐχατιαὶ *ſingulorum agri ſuis finibus diſtincti & ſeparati*, ut monuit *Caſaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem caſtigans, qui *de neſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; ſed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines poſiti, vel mari montibusve proximi: meminit *Demoſth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορευόμην Κηφισιάδε (lege Κυδαθηναδε) εἰς τὴν ἐχατιὰν αὐτῦ· ϗ πρῶτον μὲ ἐξαγαγὼν τὴν ἐχατιὰν αὐτῦ πλέον ἢ σταδίων ἕξων ἀπεστερήκατε· & compluries in ſequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* obſervatio in Ἐχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici ſive demi fines ἐχατιαὶ ſignificent, dubitari non poteſt: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Heſych.* in Ἀλμυρίδες. eum in modum hiſtorici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τ Λυκίας περὶ τὰς ἐχατιὰς illudque proverbii vice poſitum a *Conſtantio* Ep. ad Antioch. in *Athanaſii* Apol. καί τοι τὰς ἀγχοῦ ϗ τ τὰς ἐχατιὰς οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali proſequebatur, occurſu ingrato abeſſet, ἐχατιὰν colendam commiſit, ὀρεινὸν ϗ ὑπόλιθον γηδίου· non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλῳ ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. *T. H.*

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc eſt, *Peſſimo cuipiam Athenienſi*: Cleonem & Hyperbolum Ariſtophanis Comoediae infamant. *J. Br.*

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Ariſtophan.* in Pace. *J. B.*

Ὑπερ-

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὗτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινωθέντων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐχ ἁπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ταχίστῳ; εἰ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου παρεσκευασμένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διΐ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames; multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis. PLUT. Quid igitur cauſæ ſit, quin hinc quam ocyſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit. MER. Jovi aliter viſum eſt; quare ſtrenui ſimus.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα

32. PAUP. Cæcum iſtum, o Argiphonte

(12) Θουκυδίδης. Ἐπίση ὁ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος ὁ Ἀριστοφάνης, προθεὶς ἀρχοντα Εὔθυνον (13) Ἀριστοτέλης δὲ ὁ σοφιζόμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὸ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε γὰρ ὁ Φωρ πόλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιρούσαν τὸ ψήφισμα· ὅτω (12) Θουκυδίδης. Ἐπίση ὁ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος ὁ Ἀριστοφάνης, προθεὶς ἀρχοντα Εὔθυνον (13) Ἀριστοτέλης δὲ ὁ σοφιζόμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὸ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε γὰρ ὁ Φω-

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & ſequ. cujus verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτέλης δὲ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in *V.* tale ſcripturae compendium Ἀριστοτ'. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορήσας. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo φρεσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim notum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quanquam ne ſic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, niſi forte ἐπιλαχὼν, & ſubſortitione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe *Scholiaſtes*, cui de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσθεὶς ἀ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc poſtremum adnotavit etiam

Ὑπερβ.] Adde graviſſimum de hoc Thucydidis teſtimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλῳ ἢ Κλέωνι] Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in adminiſtranda rep. verſatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepiſſet, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπεφύετο δὲ ὁ Κλέων ἤδη λοιπὸν πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto ſine controverſia primas tenuit, ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιοτάτου τῶν πολιτῶν, καὶ τῷ θορύβῳ τῶν λόγων ἐν τῷ δήμῳ τότε μάλιστα πιθανώτατος, teſte *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiſſimo duce Braſida, & in fuga caeſus interiiſſet Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad *Ariſtoph.* Pac. v. 680. Scholiaſtes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο· mox: ὅτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita ſolent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: δυοῖν ὄντοιν ἐν τῇ πόλει δυναστείαιν, τοῦ Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret, teſtularumque ſuffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut oſtendit teſtis inprimis fide dignus *Ariſtoph.* Nub. v. 549.

Scholiaſtes ad *AEſchin.* Orat. in Tim. Mſſ. Λέγονται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἔθους σχῆμα (ſcilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T. H.*

(14) Βυρσοδέψιν] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuiſſe appellatum, quoquam modo liquet. *Ariſtophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. *J. J.*

(15) Μανίας] Lege μανίᾳ· *Plutarch.* T. II. p. 855. B. hiſtorici malignum animum hoc indicio deprehendi ſtatuit, ſi δυσχεραίτους ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιπικρίαν φαρόντων utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κερδολογίαν dicit. Cleonis κερδολογίαν perſtringit *Thucydid.* IV, 27. ſed idem quoque c. 39. καὶ τὸ Κλέωνος καίπερ μανιώδες ὂν ἰσχυσεν ἀπίθανον. *T. H.*

(16) Ἀμεινίου] Conſentit Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teſte, ſcriptum reliquerat, interiiſſe Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc *Dioderus* firmat, multum in iſtius pugnae narratione diſcrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T. H.*

te Mercuri ? quonam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid ? nunc ad Timonem Plutus mittitur ? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiæ, & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt, in qua ſic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere poſtuletis, poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem ſcilicet, ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

τα, χειραγωγῶν. ΕΡ. Ὅτι τυφλὸν τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. νὴ τὸν Πλοῦτον. Ὅτι Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς ἀβδελυκτῶς διαλεχθῶσα, τοῖσι ἀβδελυκτοῖσι, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; ἦτοι [a] ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος ἀβδελυκτῶς αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ.

ΠΕ.

a Ἆρα]. ἄνδρα. F. nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἆρα.

549. 558. ubi vide Ex. *Spanhemium* : neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe, qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν ἐπὶ τὴν βιαστὸν ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερβόλου ἐπὶ κλίνην. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quali δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μέν τινας ἐπιεικεῖς τυχόν, τοὺς δ' ἅπαν πονηροὺς καὶ χαλεπούς. p. 541. D. οἷσιν ἅπαξ ἔτυχε ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς οἷον Ὑπέρβολον ἐκεῖνον ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Εὐσκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας· Ὑπέρβολον· Δημάδης δέ· ἔκρινε Δημοσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρεινὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀνειρὸν, ut & quædam aliæ edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖνον] Non ignoro, quam vim ſaepe pronomen illud habeat, velut[a], quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολον ἐκεῖνον· neque tamen non hic malim ἐκείνῳ, ſcilicet Τίμωνι. *T. H.*

23. Περιεχημένον] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατέχημαι. *T. H.*

25. Ἀργιφόντα] Homeric. Patet. Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl, v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri*, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρί-

σας. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus* : melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer*, *hominem faſtiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δῆσε, τὸ τῆς λόγου, ῥάκος πολυχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέσπε· iisdem verbis περὶ τ. ἐπὶ μ. σ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριτὴς, ἁλίοιο βίου ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent, incedunt πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσπίσῃ γῆρας πικρὸν Τριῶσιν ἰσθμοῖσιν ἐκβαλόντες ἕλκουσι κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Pollux.* X, 33. Τὸ μὲ ὦ πόνηρ' ἐξώρισας ὡς κλιτύριον ita ſi legas, jambus erit tolerabilis ; ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπίπτουσῶν τ' ἠλίκτρων, καὶ τῶ τόνου σὺκ ἔτ' ἐν'όντος &c. Paulo aliter *Seneca*, teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos :* viliſſimos puta, nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάρον, ὡς παλαιὸν ἄγγος σάρον· ſic enim emendandum videtur : θέλει δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, ἀλλὰ τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes, non pluris illam facies, quam ſportam.* *T. H.*

42. Οὕτως]

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· ἡ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, ἡ Σοφία, ἡ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἔτος δὲ τάχα εἴσεσθαι, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, ἡ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ σωφρόνων, ὑγιεινὸς μὲ τὸ σῶμα, ἐρρωμένως δὲ ἡ γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, ἡ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ [a] προσίωμεν αὐτῷ.

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Næ iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quæ ipsum ad res præclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην ἡ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' ὑ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, ἡ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· ὑ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μέν Ἑρμῆς εἰμι, ἔτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων. ΤΙ. ἡ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,

34. TIM. Qui estis vos, o scelera; aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prædicatis, dii

a Προσίωμεν] δὲ ἡ προσίωμεν. R. b Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *AIW.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὴν σύνεργον πρὸς τὴν γυναῖκα θηλυκοῦ ὄσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτῇ ἁρμοδίως ὄν. *V.*

42. Οὗτος] Legendum ἔτος. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, quum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγαναχτῶν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. Δ. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προκίμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In *Dial. Min.* & *Sostr.* ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c.

11. εἰ δέ μοι χειρὸς ἐπιτρέψεις in Δια. c. 30. εἰ μοιρᾷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] *Synes.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ἃ γαῖα, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἴσχοντες σύνεργον. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς πλησιάστας βάλλων· ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — εἰ μὴ ὀδυξ τίμήχοτα βῶλαι ὀδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *AElian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *T. H.*

60. Δίχου τὸν ὄλβον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλιξ. c. 14. *M. du S.*

63. Ἀ-

dii estis, vapulabitis tamen; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάσλας γὰ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τυφλοὶ δὲ τὸ τυφλὼ, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ὀπτρίνειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾷν γὰ ὁ ἄνθρωπος· εἰ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35. MER. Ne quid inscite facias, Timon; quin potius agreste isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium facessite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ σαυτοῦ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καλαβαλὼν, προλείας τὰ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἐμὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Hæcne Jovi referam tam dura atque aspera dicta?

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. *Interp. Aristoph.* ad Aves & Lysistr. *J.B.*

69. Μηδὲν σκ.] Ποιήσῃς subauditur. *J.Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὴν ἀγριότητα. *J.Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primae classis homo.* *J.Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* Baln. §. 3. ὁ δὲ μαχαιρῶν τε ἂν τὰ πρῶτα· *Euripid.* Hec. v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων *Aristoph.* Ran. v. 424. Καίτοι τὰ πρῶτα τῶν ἐκεῖ μοχθηρίας. *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτῳ Μάανδρος μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιεῦσι ὡς τῷ στρατοπέδῳ τῷ Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod Edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, resecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέρεσθαι· sic & *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τότε Ῥωμαίων ὡς δίκαις φερόμενος. Parimodo *Philostr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megistias* ὁ τὰ διύτερα φυσιογνωμονούντων νομισθείς. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ διύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ διύτερα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ Ἱππόδρομόν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πάτροκλον, ὃς σοι (repono, ὃς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατ' ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1428. Τὰ μάγιστα φίλων ὀλέσασ', id est, Herculem. *Phrynich.* Ecl. D. A. p. 78. ὕτως ἄρα μάγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνῶσις, ἅτου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁρᾶται· quin scripserit πταίειν ὁρᾶται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὧν τὰ πρῶτα, τὰ διύτερα νομισθείς· exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ὧν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Athenienſium praecipui. Excusamus *Basilium* in V. Thecl. p. 54. Thamyris γίνει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῷ πόλεως ἴσα τὸ κράτιστον debuerat potius, καὶ πόλεσι ἴσα τὰ κράτιστα· idem accuratius p. 86. αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφιδοῦσαι τοῖς πραττομένοις κατὰ τὸ Θέκλης, ὅσον ἀσυλλογίς ἐστιν ἀκόλαστον ἦν ὅσον μόνον γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449: τὰ πανουργα καὶ παλιντριβῆ & τὰ δίκαια ἐς τὰ χρῆστα pro hominibus ponit πανούργους ἐς παλιντριβεῖς, & δικαίους καὶ χρήστους. Ex Latinis similia notat P. *Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipsum quoque *Luciani* locum proferens. *T.H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J.Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum versus, quasi proverbii locum: Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T.H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον ἢ εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὀλιγωρούμενον σε τῶν θεῶν.

Non ſane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a quibus tot tibi ortæ eſſent injuriæ; deos autem odiſſe, qui tibi optime conſultum velint, haud ſane par fuit.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἡ ὀλιγωρίας. τῷδε δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὅτος κατέστη, κόλαξί τε ξυνόντας, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ [a] καλαφθείρας, καὶ ὀλίγου ἐποφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως καὶ προδόλικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καλαγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τότε ἀναγκαῖα κάμοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐνδείαν καλαφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexiſtis. Iſthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi cauſa malorum fuit, aſſentatoribus me prodens, mihi inſidiatores immittens, odium exſuſcitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad poſtremum me repente per ſummam perfidiam, ut proditore dignum erat, deſerens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus poſtulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res deſpicere docuit, efficiens ut omnes ſpes vitæ in memet ſitæ eſſent; oſtendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere poſſet aſſentator palpans, neque ſycophanta autem me terrens, non

[a] Καταφθείρας] Διαφθείρας *F.* Marg. *AIW.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula teſtificantis gratum animum, tum quoque, ſi quid oblatum honeſte recuſet: §. 37. Contra, ὀλιγωρία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi ſum obſtrictus*: quod impudenti tribuit *Theophraſt.* Char. Eth. p. 46. qui, quum laviſſet, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κάμνεῖ ſi vertas, *& ibi*, *& tum porro*, poteſtate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil eſt, cur quicquam aliud deſideres. Atticae venuſtatis eſt, quod *Ariſtoph.* habet in Lyſiſtr. v. 865. 869. ὀλιγωρίαν ἔχω γε τοῦ βίου χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις χάριν ὀλιγωρίαν οἶδ' ἐγώ· *vitam ciboſque nihil amplius moror: nihil in his eſt, quod me poſſit oblectare. Lyſ.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τοῦ βίου &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac ſint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καλαλιπὼν ὅτος ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud ὅτος. Alia res eſt §. 38. ὅτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Ὃν ὅτε κόλαξ θωπεύων] Similes ſententiae a multis congeſtae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius eſt *Teletis* locus apud *Stob* p. 69. ubi cauſam ſuam Paupertas agit adverſus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Ariſtoph.* Acharn. *Heſych.* *J. B.*

12. Ἡδονὴν] *Ne puberibus quidem exceptis.* *J. Er.*

Ἡδονὴν οἰμώζειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere ſibi perſuaſerunt; ac ſi diceret Timon; Plutum ſuum ſibi Jupiter habeat: hac re ſola mihi poterat gratificari, ſi homines univerſos infortunio mactaret: ac tum ſane liquidior oratio procederet ita conſtituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἀ. ἡ. οἰμ. ποιήσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur: neſcio tamen, an ſatius fuerit ad ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego hac in ſolitudine averſus a conſpectu malorum, quae noſtra fert aetas, paupertate mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil eſſe commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit ſatis, ſi cunctos mortales plorare non quidem juſſero, ſed re vera fecero. Formula ſolennis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμώζειν σοὶ λέγω, σὲ κελεύω· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbiſſimo, niſi peſſimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac peſſimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κελεῦσαι vel λιξαι. Convenit ad hanc mentem reſponſio Mercurii, quam ſic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum ſunt facti: quin tu mitte potius iracundum iſtud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heraclitidictum ſine dubio reſpexit, qui

non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconsulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM. Dic, sino, modo ne longam orationem & prolixis procœmiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὑ δήμ@ παροξυνθεὶς, ὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ὐ τύραννο@ ἐπιβουλεύσας ῥᾳδίως δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμένω@ τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τιλοῦντί τ' ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανά μ' ἀφορμὴ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τοῦ δικέλου. ὥστε παλίνδρομο@ ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἠδηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. EP. μηδαμῶς, ὦ γαθέ· ὐ γὰ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. ἔστι γὰρ ἐπίκλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλογήσομαί πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπιτριπτοὶ ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν [c] Ἑρμῆν τιμῶντος.

ΠΛΟΥ.

b Μακρὰ] Ita sola *F.* ceterae μακρόν. Notatum quoque in Marg. *AIW.* *c* Ἑρμῆν] Excepta *P.* omnes Ἑρμῆ.

22. Ἀνέξομαι γάρ σου] Σαύπιος, πῶς ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ εἰς τὸ ἀνέξομαι δέοντος τὴν πτῶσιν, ἀλλ' εἰπὼν ἀνέξομαι σοῦ λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ † εἰσδέξομαι ἢ παραχωρήσω προσελήφθη. *V.*

* Ἐπιτήχας] Ita scripsi pro ἀπιτήχας. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatius obversabatur ἀνέχεσθαι genitivo junctum: quid enim aliud sibi velit ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν exputare nequeo. *T. H.*

† Εἰσδέξομαι] *M. du Soul* reposuit προσδέξομαι, & pro παραχωρήσω prioris editionis παραχωρῶ· posterius etiam vidit *M. Sladus:* prius an Codici debeatur, ignoro. *T. H.*

qui Ephesios, quum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἱκάλυσεν ἠδηδὼν ἀπάγχεσθαι. *B. Pp.* §. 14. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἠδηδὼν οἰμώζειν· ibi vide plura. Vel sic tamen in *Luciano* praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν πάντας ἀνθρώπους ἠδηδὼν οἰμώζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce ἠδηδὼν notat *Tan. Faber: Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorsus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T. H.*

16. Οὕτοι λάβρ.] *Homer.* Il. Γ, 65. *J. Br.*

Οὕτοι λάβρα πάτ.] Ex hoc *Homeri* Il. 3. versu,

Οὐ γὰρ λάβρα ἴσι θεῶν ἰμερτὰ δῶρα.

Heliod. lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Casaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J. B.*

18. Διαλογήσομαι] Unde apud Graecos τὰ δίκαια. *Demosth.* initio περὶ στεφάνου. Vertit *Terentius* in Eun. *justa*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*

Διαλογήσομαι] Scribe διαλογήσωμαι· nam ἵνα intelligitur. *T. H.*

20. Μακρὰ] Ῥῆσιν subaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. *J. Br.*

Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquæ quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*

Μακρὰν] Restitui μακρὰ, quod in Ed. *Fl.* 1o.a, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox §. 38. μακρὰ κτῶ. *T. H.*

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως κ̀μὲ μακρὰ εἰπεῖν, ἵνα πολλὰ ὑπὸ σοῦ κἀληγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῄς, ἠδίκηκα· ὃς τἄμ' ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, κ̀ προεδρίας, κ̀ στεφάνων, κ̀ τ' ἄλλης τρυφῆς· φθονεῖσθαι δέ τοι κ̀ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, κ̀ θεοπόδατος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τ' κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ἵνα ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καλαῤῥάτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καλαγωγοῦσι, κ̀ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· κ̀ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τἀναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, κ̀ ὑπὲρ κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τ' οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτῃ τ δι-φθέραι ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὑτοσί, πῶς ἱκέτευον τ Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρὸς σέ, ἵνα δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Conſentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accuſaſti; tamen diſpice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi ſuaviſſimarum quarumque rerum, honoris ſcilicet, præſidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum cauſa fui. Propter me ſpectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; ſi quid autem, quod nolis, ab aſſentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria eſt, quem adeo contumelioſe ſceleratorum illorum libidini ſubjeceris, laudantium, aſſentantium, omni arte inſidiantium. Quin etiam poſt omnia dixiſti proditum te a me fuiſſe: ſed cum a te ex ædibus excuſſus ſim, & capite protruſus foras, quanto te verius proditionis accuſare poſſum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda iſta Paupertas; itaque hic Mercurius teſtabitur, quam enixe Jovem obſecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiſſes.

ΕΡ. Ἀλλὰ νὴ ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος 39. MER. At nunc vides, Plute, qualis ſit:

a Ἐξωσθεὶς] ἐξωθεὶς F. b Μηκέθ'] Sic R. L. J. Marg. Ald. reliquae μήθ'.

35. Ἐπιβουλεύουσί μοι] *Fabrum*, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conqueſtus Plutum, infinitorum ſibi malorum cauſam κ̀ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν cur tamen hic quicquam mutandum ſit, ratio iſta non eſt ſatis gravis: hic Plutus injurias ſibi factas expoſtulat, ſe ſcilicet objectum eſſe, quaſi nullius pretii, peſtibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, ſibi omni modo inſidiarentur. *T. H.*

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abeſt, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακὴν, tum τὴν διφθέραν oppoſitam: ita χλανὶς & τρίβων *Teletis* apud *Stob.* p. 523. Nihil eſt in ſcriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad *Amores*. *T. H.*

43. Μηκέθ'] Ed. J. & Mſſ. R. G. & L. Reliquæ Edd. μήθ', quod ut minus venuſtum exulare juſſimus. *M. du S.*

56. Ὑπόσηθι] *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι· Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ὑπόσηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac ſententia *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. ſtatuit vulgarem illam omiſſionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅπως, caſtigatoque interprete ſic vertit: *Suſtine & fac, ut adulatores illi diſrumpantur prae invidia.* Mihi ſecus videtur: ſenſus eſt, niſi valde fallor, talis: *Quin tu ſuſcipe curas iſtas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei cauſa, tum, quanquam durum ſit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores iſti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati ſuae minus tribueret Timon, telum ſecundae rationis adhibet certiſſimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim ſpectaculum Timoni gratius, quam ſi adulatores peſſime de ſe meritos rebus ſuis opimis non macreſcere videat, ſed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod ſupplementi alicujus indigeat, modo ὑπόσηθι repetitum jungas cum ὅπως οἱ κόλακες &c. Verum interſeri debet κ̀ κ̀, οἱ δ' ἐκ καλαῤῥάτου τοῦτο &c. *T. H.*

57. Οὐκ οἰστόν] *Ferendum non eſt.* *J. Br.*

58. Διαῤῥαγῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδωσείοντες ῥηγνύμενοι τὰ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Deſ. Heralid.* ad *Martial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, ſignificat: *Ariſtoph.* Equ. v. 339. & *Kuſter. Ariſtides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δ' Μῶμος διερρήγνυτο τὸν ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque La-

sit: itaque eum eo jam audacter facito, ut consuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Thesaurum sub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, & de integro discendum. Cum enim dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me conjecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ἤδη γεγένησαι; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· ἢ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεταί γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πληκτέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸ κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διῆγον, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiamsi isthuc molestum est, & aegre tolerandum; perfer, inquam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego autem in cælum, ubi supra Ætnæ cacumen ascendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim ubi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesaure, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, strenue fo-

ΕΡ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ σὸκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὸν Αἴτνην εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ μεῖνον· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ σὲ φημὶ Θησαυρὲ χρυσῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτωί, καὶ παράσχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis usitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. lisentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne moveor quidem.* T.H.

61. Τῇ αἰρούσῃ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. J.B.

Τῇ αἰρούσῃ τῶν πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconsulte scribens, *Nic. Heins.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T.H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. κ. ἐγὼ ὑμ. ὑπος.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne *Thomas Magister* quidem intellexit. Sciendum est, Plutum adsumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens; ego vero vobis suppositus ero*, hoc est, *ego a Vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις· ad Plutum autem; σὺ δὲ τὸ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesaure, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis sunt; quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeso, alius Plutus quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τιράσιε, καὶ φίλοι Κορυβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόσον χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] non significare *ego vero a vobis discedam*, quem admodum vertunt & intelligunt omnes; sed, *ego vero vobis suppositus ero*, sive, ut ita dicam; *subsistabo.* Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; quum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὀμῷ, controversiam) tentat ἀπιστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex *Th. Magistro* potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legisse; quamquam ipse *Thomas* Nostrum non satis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίσαμαι ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἴσαμαι. Λουκιανὸς δὲ Φιλοψεύδει Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς, καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τῷ ὑφίσαμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἴσαμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσαμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἴσαμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλ-

λω

μων, βαθείας καλαφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποχήσομαι.

ΤΙ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὀπίρρωσον σαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ γῆ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τὰμφανὲς προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πῶ

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine so-

a Ὑμῖν] ἡμῖν λάβοις. *J.* ὑμῖν λάβοις. P. L. Marg. *AIW.*

68. Ὑποχήσομαι] Ἀποχήσομαι. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ὠθισμῷ ἢ μανιώδει ὄψει * τῷ συγκυρήματι. *V.*

* Τῷ συγκυρήματι] *V.* συγκυρήματα. *C.* τῶν συγκυρημένων. *M. du S.*

Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει an σπα-

νίῳ τινὶ δόξει τῷ σ. quanquam respicere potuit ad Corybantes, qui furorem immittere credebantur. *T.H.*

λῳ τι. quae omnia nostrae expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *J.F.*

67. Βαθείας] Πληγὰς. *J.Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατοίσω ἐς τρίτον, *impingam tertium ictum*. *J.C.*

Βαθείας καλαφέρων] Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ἐκ τῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρειν valeat, *allidere*, *incutere*, *adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότεροι καλεσγκόντων ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὴν ἐγκοπίαν· in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σμινύην καλαφέρων διώρυξι &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἄρπλην καλαφέρει τὸ ἴξυος· prorsus eodem modo atque hic τὸν δίκελλαν καλαφέρειν βαθείας τῆς γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T.H.*

Ibid. Ὑμῖν ὑποχ.] Alii Codices ἀποχήσομαι. *J.Br.*

Ἡμῖν ἀποχήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *J.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποχήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποχήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenismus enim est frequens apud Græcos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ — ἀ — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ ἐ διηκιὰς ἀπλαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποχησόμεθα, ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπο—. De ἡμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Haec VOBIS ipsorum militia fuit.* V. Nygr. c. 5. & Thuc. c. 6. *M. du S.*

Ὑποχήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποχήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποχήτω ἀντὶ τῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, ὑποχαρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπικήσομαι ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲ αὐτὴν θεράπαινα ὁρᾷς ὃν ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπικήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχλῳ εἶην. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποχήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, καπροχήσομαι Θυμῷ ῥίοντι θρηνὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι· ἐμμάχῳ τὸν ἄνδρα. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *subsitabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium perit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adsciviissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὑ τῦτον ὑποχήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποχήσω, & locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποχῆσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T.H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρασιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *J.C.*

72. Φί-

ſomnium ſit an non? male metuo, ne expergefactus in theſauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale eſt; nam aurum ſignatum video, ſubrubeſcens, ponderoſum, & aſpectu quam gratiſſimum.

Aurum, ſuave munus es mortalibus.
Namque ignis inſtar eximie micas, - Et noctu

ὄναρ ταῦτά ἐϛι; δέδια γῆν μὴ ἄνθρακας
εὕρω, ἀνεγρόμενος. ἀλλὰ μὴν χρυσίον
ἐϛὶν ἔκπυρον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τὴν ὄψιν
προσῳλιν ὑπερήδιϛον.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιϛον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,

76. Ἐπίσημον] Κεχαραγμένον. G.

72. Φίλοι Κορύβαντες] Eſtote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon ſibi κορυβαντιᾷν, hoc eſt, *furere*, cum ſibi viſus eſſet cum duobus viris colloqui, qui ſe Deos dicebant, deinde theſaurum invenire. Vix nimirum in re tam inuſitata credebat oculis ſuis, & ſanus ne eſſet ipſe addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praeſides, ut ſibi faventes ſint. *Corybantes* & *Curetes* erant ſatellites Jovis, qui inſtar inſanorum circa eum ſaltaſſe armati dicuntur clypeos haſtis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ἐρχηϛικῶν ἅμα καὶ ἐνθουσιαϛικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμέν verba ſunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, ſi quod portentum aut prodigium ſubito fuiſſet oblatum, ſtuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Ariſtophaneus inter vetularum, quas ſupra portenta quaevis averſabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόροι Eccleſ. v. 1061. Notat ibi *Faber: Ex Luciani* Timone *apparet (ſed & aliunde conſtat) Corybantas bonis & ſecundis rebus praefuiſſe.* Nimis, credo, feſtinabat, quum iſta ſcriberet: niſi teſtes adſint certiores, nihil ipſum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τραγῳδεῖται invocatur, ſic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inuſitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam eſt: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῴου ab his theſauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De verſu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῶι] Mercurio, ut ſupra viſum eſt ad c. 15. acceptum referebant quicunque theſaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Noſtro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & ſi quae talia. Κερδῶῳ apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M.du S.*

74. Μὴ ἄνθρ.] *Eraſm.* in Prov. *Theſaurus carbones erant.* *J.Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quaſi hoc ſomnium eſſet. *J.Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cætera ex *Pindaro* 1. Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* verſus, qui apud *Stobaeum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. noviſſimæ in hunc modum.

Ἕα με καρδιούσθαι κακῶς κακόν.

Deinde deſiderantur ſex verſus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιϛον βροτοῖς,
Ὡς οὐδὲ μήτηρ, ἡδονὰς τοίας ἔχει,
Οὐ παῖδας ἀνθρώποισιν, ὦ φίλ' πατήρ,
Οἵας σύ, χ' οἵ σε δώμασιν κεκλημένοι.
Εἰ δ' ἦ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὑτῇ τρέφειν.

Sine me vocari peſſimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quarimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe ſit, quaris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blanda poteſt
Par eſſe prolis, non ſacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce ſi quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobæum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi noviſſimi verſus in Tragoedia Euripidis pronuntiati eſſent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen conſurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipſe proſiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in ſua quisque dat. Henr. Stephanus* cohærere hos verſus inter ſe, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hoſce duos illi ſubjunctos alicubi legere ſe ait meminiſſe;

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σίβοιλα τοὺς θεῶν νόμους
Πίνηλα παίων δέξαν ἠμπολήκοτα.

p. 27. *tract. de habendo delectu ſententiarum*, quem *Comic. Sententiis* præmiſit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M.du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J.Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J.Br.*

καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλταλε, καὶ ἐρασμιώταλε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν παρθένος ἀναπεπλαμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιλο ἕτω καλὸν ἐραστὴν ἀφ' ὑψηλοῦ τέγους καλαῤῥέοντα;

Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς εὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὥγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος ἐγὼ τὴν ἐρημίαν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· καὶ αὐτόν μοι καὶ τάφον ἀποθανόντι ἔξειν μοι δοκῶ. Διεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἄλλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕθλος

& interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc ſane mihi credibile fit, Jovem ſe in imbrem aureum convertiſſe. Quæ enim virgo amantem adeo formoſum, & per impluvium defluentem, expanſo ſinu non excipiat?

42. O Mida, o Croeſe, & vos Delphici templi donaria, quam nihil eſtis præ Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perſarum rex ne comparandus quidem eſt. O ligo, & tu rheno ſuaviſſime, optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At ego univerſum hunc agrum coëmam, turremque aſſervando auro exſtruam, quæ me unum excipere poſſit, non plures: in ea quoque ſepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Cetera quoad vivam, hæc ſancita ſunto, & lege confirmata. Hominum congreſſum fugere, notum habere neminem, omnes autem deſpicere; amicus autem vel hoſpes, vel ara Miſericordiæ, logi ac nugæ.

89. Ἡμᾶς μὲ τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἑκατικαῖς δὲ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύεσθαι. V.

97. Ἡ Ἐλέου βωμός] Ἵδρυτο δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαις καὶ φιλανθρωπίαις αὐτοὺς ἀδικαλῶν. V.

* Ἱδρύσθαι] M. da Seul ἱδρύσθαι· ego vulgatum retinui. T, H.

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. J. Br.

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Crœſi. J. B.

Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθ.] Vid. J. Perizon. ad AElian. V. H. VI, 9. T. H.

89. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] *Longus* lib. 1. & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariſſ. παπαρίτης *Iſaac. Caſaub.* ad *Athen.* J. B.

Τῷ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitae genere prioris inſignia Diis praefidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Paſtor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex paſtore & ſervo τῷ Διονύσῳ μὲ ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέρμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλόν &c. Vid. *Jungermann.* p. 213. Conferendus *Ariſtoph.* in Plut. v. 843. T. H.

91. Πυργίον] *Pauſan.* in Attic. Φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντας ἀνθρώπους. J. Br.

94. Διεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. J. B.

96. Ἐλ. β.] *Pauſan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστὶν οὐκ εἰς ἄπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βωμός. J. Br.

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiae Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine deſcribit. *Anonym.*

Ἐλέου βωμὸς] V. *Dinarch.* c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex inſtituto *Meurſius*, *Ceramico gemino* c. XVI. M. du S.

99. Κατάλυσις] Sic B. πρ. c. 10. & Plut. in *Catone* 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀλλ' οὐ πατέρων, φαῖεν, ὠφελεδρόμοι ἡμῖν ἦσαν καταρτίων οὐκ ὀλίγων. M. du S.

1. Μοῖρης ἡ δίαιτα] Sic poſtea in Saturnal. μοῖραι λύκοι, quorum victus, ut ſuum, μοῖρης. J. B.

Μοῖρης .. ἡ δίαιτα] Confer. *Kρον. Epiſt. ad Div.* c. 4. & notam *Bourdelotii*. Atqui & res nota eſt, & ab *AElia-no* prodita, συτόμους eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, ſive lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad paſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad Div. inter Kρον. c. 4. ubi diſerte noſter *Leones & Lupos ſolitarios veſci* vulgo tradi ait. M. du S.

Μοῖρης δὲ ἡ δίαιτα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἤδει μοῖρη μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγηροὶ εἰσὶ καὶ μοιρηγοί, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumtum illud *Heſychii*, Μοῖρη βίου· μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὴν μοῖρη βίον ἐπανηρημένοι ſunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gæ. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque soli-
tudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, &
iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὀπτεύσαι δεομένῳ, ὠφελημία· καὶ κατάλυσις * τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ὀπίθυλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῷ, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῷ, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πάλαι ποτὲ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερορᾶτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

[a] Τῶν ἐθῶν] Τ ἰδίων R. ἰδιῶν *J.* Marg. *A1W.* [b] Εὐωχεῖσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] * Ἔστι τῷ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος οὕτω λόγος. Ἥσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπράξιαι εἰσαγόμεναι πρώτος Ϲ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. οἷς ταύταις ἐδὲ προσῆπτο ἂν τις τινα, ἐδὲ καθάπαξ φίλος † ἐπεμύγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ Ϲ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ Τ ‡ Φεβρουάρια μῆνα, ὅτε καὶ ἐπήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς ἔτος ὁ μὲν ἀνεῖτο τοῖς κατοιχομένοις μὴ συγγενείας πάσης, πρώτον § ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συνάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν Ϲ πάντα τινὰ Τ ἀποφράδα ἐκάλουν, οἷονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσιπεῖν ἄξιον νομίσαι διὰ ὑπερβάλλουσαν κακίαν. *V.*

* Ἔστι . . . λόγος] Haec interponi jussit *M. du Soul*, procul dubio ex *G.* Exc. vel *C.* depromta. *T. H.*

† Ἐπεμύγνυτο] Prius edebatur ἐπεμίγνυτο. *T. H.*

‡ Φευρουάριον] *Matth. Sladus* Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox auctius *M. du Soul*, τοὺς καταχθονίους θεούς. De Februarii mensis lustrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. *T. H.*

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. *M. du S.*

Quid si ἑτέρων τρόπον; *inferorum more: inferos imitati*: sic inρόχωτες, *pallidi*. Confer de Diasiis *Hesych.* in *V.* *T. H.*

¶ Ὃν μὴ φράσαι] Exc. *G.* & *V.* ἐν μηδὲ φρ. *M. du S.*

Idem *Matth. Slado* venerat in mentem. *T. H.*

vita comparatur, sunt μίσει, μασπᾶσαι. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 823. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. in *Longarus.* *T. H.*

4. Αὐτὸν] Castiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδω μ.] *Duntaxat adspexero.* *J. Br.*

Ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide ψόφδλογ. *A. V.*

10. Φυλέται ὃ καὶ Φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen. Thucyd. Heliod.* *J. B.*

11. Ψυχρὰ] *Frigida & inania.* *J. Br.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* *T. H.*

16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος ἐκτὸς Τ ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν διεξιοσαῦς δεδόχθω, ὡς δὴ ἀποθανεῖν ἢ αὐτῷ σίφανον ἐπευγείν] Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.
* * *
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τοὺς ἄλλους. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲ ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. ᾧ τρόπῳ δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ βαδί-

fibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex eſto, ſe unum amplecti atque amare, ſi vel mori oporteat, & coronam ſibi ipſi imponere.

44. Nomen ſuaviſſimum ſit Miſánthropos. morum autem character eſto moroſitas, aſperitas, ruſticitas, iracundia, atque inhumanitas; ſi quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud ſequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non ſatis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere poteſt cum ſuperioribus. *Faber* τὸ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos ſolerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς ſumpta; ſed tum dici ſolet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis ſit, tamen ſe aliquid quodcumque praeſtiturum jactat. Sic in *Ariſtophanis* Pluto, verſu 216.

Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' οἶδα, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

& in Lyſiſtrata vſ. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐωχείτω] Nihil mutandum; in eo enim eſt ἔμφασις & elegantia, ut neminem praeter ſe ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me ſibilat, at mihi plaudo ipſe domi.* Sequentia ejusdem ſunt venuſtatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐωχείσθω] Sic reſcripſimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic ſubſidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκσείων τοὺς ἄλλους] Prius ſi ſerves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etſi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere, excutere: Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μέντοι τάχιστα τὸν λογισμὸν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ τῶν ἄλλων δόξα. *Arrian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μήτις ἐκσείσῃ σε τούτων τῶν λόγων ἢ ἔργων· ἰδοὺ ἐκσείσεται ὑπ' ἄλλου μὲ ἐθέλοντος, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· ſimilis uſus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud *Chryſoſtom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκκόψαντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ἔλεον αὐτοὺς ἐ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· ſed Montfauconius dedit ἐκσείουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσείων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes.* Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipſam *Luciani* manum adſecutus ſit ingenioſiſſimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo ſunt notanda: primum ſc. ad eos, qui fatalem horam ſibi adeſſe ſentiebant, arceſſitos fuiſſe amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prenſabant, hac ratione ultimum ipſis vale dicentes, & ſi quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obteſtantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alceſt. v. 191. moritura Alceſtis δέξαι πρού-τεινʼ ἐκάστῳ. Inſigne praeterea hac de re exemplum eſt apud *Xenoph.* K. Π. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ὑμῶν ἢ δεξιᾶς ἢ ἐμῆς ἅψασθαι, ἢ ὅμμα τόμῳ ζῶντι ἔτι προσειδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem poſtquam mandata dediſſet filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ ὕπνῳ ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuiſſe impoſitas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Ariſtoph.* Eccleſ. & Lyſiſtr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari poſſunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum conſortio remotum ſe tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore ſibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipſi, quum animam efflaſſet, imponeret: eo innuens ſe ſolum velle omnia facere, ſolum eſſe usque ad extremum vitae halitum: non ſaepius modo huic modo illi porrigere dextram, ſed ſemel tantum ſeſe ſuam ipſius prenſare velle manum; ſe ipſum etiam ſibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum eſſet mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis ſtadio vitae decurſo tanquam victoribus corona ſolebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) τὴν τοὺς ἀθλητὰς τῷ βίου δίδυται ἐ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦται, στέφανος (ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίου διηγωνισμένοις, ſumta ſunt ex *Ariſtophanis Schol.* ad Lyſiſtr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque diſſimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & diſſoluta. Me nondum poenitet priſtinae conjecturae: ἢν δὲ δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam uſitata & elegans ἢν δέῃ, *ſi res & uſus ita porſus ferant; ſi eo deſcendere ſit neceſſe.* Xenoph. K. Π. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μοχθεῖν, τὸν πόνον (τὰ ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι) *Thucyd.* VIII, 81. μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτῶν χρημάτων ἐξαργυρίσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἤν τι ἐ δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τὰ λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ τῶν

tem videro ; atque ut extinguam obſecran-
tem , picis atque olei injectu extinguere de-
cretum eſto. Tum porro ſi quem hyeme
fluvius auferat , atque is manibus porrectis
oret ut retineatur , is in caput trudatur,
quo ne ſe attollere poſſit : ſic enim iſti ſce-
lerati par pro pari acceperint. Hanc legem
ſcripſit Timon Echecratidæ F. Colyttenſis,
concionis ſententiam confirmavit idem Ti-

σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καλασβεννύναι. καὶ ἤν τινα ὑπὸ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ἀναφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· οὕτω γὰρ ἂν τὰ ἴσα ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός.

τῦ σώματος quam facile vero potuerit intercidere δὶ ob ſequentem ſyllabam ſimilem , opus non eſt , ut moneam. Deinde Timon ſenſum fortunae praeſentis cum odio generis humani miſcens ita ratiocinatur, quaſi poſt mortem ipſe ſibi ſolus advocato nemine juſta funeris curare atque exequias ire cuperet : *quod ſi in hoc tam felici rerum mearum ſtatu moriendum ſit, debitumque fatali naturae neceſſitati omnino ſolvendum, mihimet ipſe quoque coronam ut imponam , decretum eſto:* animus infeſtus Timonem abripit in facetiam ſane venuſtam & ſalis comici plenam. Neque multum diſtat §. 46. φόνου τάχα προκαλῆσῃ μὲ ſcilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demiſſus dicam erat Timoni ſcripturus. Forma loquendi nonnihil diverſa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Baſſus noſter videtur mihi proſequi ſe & componere & vivere tanquam ſuperſtes ſibi , & ſapienter ferre deſiderium ſui.* T. H.

Ibid. Στέφανον] *Coronam , qua olim mortui coronari ſoliti erant.* J. Br.

28. Ἐπὶ κ. πίττωτα] Aliud exemplar , βαπτίζοντα. J. Br.

Πίττωτα] Sic Ed. J. Coll. & Mſ. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πίσσωτα , & vide Ἐρμ. c. 79. & quæ ibi a me annotata ſunt. M. du S.

Βαπτίζοιεν] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate , merito diſplicuit πίττοιεν: quod ſi reperiretur in contextu Lucianeo , ſedes mutare juſſiſſem. Nihil eſt certius, quam βαπτίζοιεν non ſatis erat Timoni in caput iſtum dare praecipitem , niſi protinus etiam ſubmergeret, nulla relicta fugiendi periculi ſpe. Plane poſtulat illam lectionem, quod ſequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro uſitatiſſima phraſis in *Luciano* ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo ſuſtentetur, illo πίττοιεν nequaquam indiget. T. H.

30. Τὴν ἴσην] δίκην, τιμωρίαν. J. Br.

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. J. Br.

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admiſimus. M. du S.

Ἐχεκρατίδης] Verum eſt , praeter hunc locum nusquam in hoc libello ſic ſcribi: quia tamen defendi poteſt, a Luciano refingendo manum abſtinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter ſe convertuntur ; neque inſolens eſt , ut primitivum & patronymicum nomen in eadem perſona locum obtineant: ita Λυκόλοφος & Λυκολοφίδης· Ἀδείμαντος ὁ Λυκολοφίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Ariſtoph.* Scholiaſta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis* , quem profert , loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Ariſtophane* dictus & *Eupolide* Λυκόλοφος. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνωνα vocat , qui p. 957. B. eſt Ἐπαμινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπιβολὴ· ὡς καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου atque haec ipſa eſt oratio , quae extat , κατὰ Νικομάχου γραμματεὼς ἰδίων κατηγορία· in ea Νικομαχίδης uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lyſias*, quem alibi ſemper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Euſtath.* ad Il. Ε. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet , non eſſe de nihilo , quod pro *ab Agronide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teſte *Hier. Mazio*. *ab Agnone:* quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides : multa de hoc genere in medium proferre poſſem , quorum ignoti errandi anſam ſaepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, ſed tamen aliquando aptatur ; ut Diogenem Laërtium dici cenſuit *Valeſius* , Laertii filium: quod nunc pluribus perſequi non vacat ; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus , ſi vel unus Codex accefſiſſet , reddere non fuiſſem veritus Ἐχεκρατίδου. T. H.

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores perſequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus eſt *L. Kuſterus* de Verb. Med. p. 133. & ſequ. longoque intervallo induſtriam ſuperavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Theſ. T. IV. p. 730. tametſi nonnulla ſint , quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidiſſe in Lex. Jon. pro hominis ingenio non valde mirum eſt. Otium aliis feciſſe poterat *H. Valeſius*, ſi , quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. diſponere licuiſſet ipſi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is , qui in comitiis populi legem proponit ac ſuadet ; tum Ἐπιστάτης , vel Πρόεδρος , vel Πρύτανις ſententias rogat, populumque mittit in ſuffragia: hoc eſt apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucydid.* I, 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τὸ προέδρων ἐπιψήφισεν Ἵππων Κραιτοστίλους *Eupetaiæ concionem legitimam in ſuffragia miſit ex Proëdris Hippon F. Cratiſtotelis , decimo Xypetaeon :* iſtorum mirifica circumfertur verſio : neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudſonus* in Pſephismate, quod *Joſephus* habet A. J. XIV, 8. ſed prava loci diſtinctio virum Doctiſſimum fefellit: ſcribendum eſt: ἐκκλησίας γινομένης ἐν τῷ

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, ᾗ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ δεῖ πολλὰ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχους. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον ἐν δηλῳ τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον πραγμήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποστάν-

mon. Eja, ſtatuta hæc ſunto; hæc viriliter obſervemus.

45. Ceterum magni intereſſe arbitror, ut omnes reſciſcant, eſſe me ſatis ſuperque divitem. ea enim res ipſos ad ſuſpendium adegit. Sed hem, quid iſthuc, quæſo, eſt? quid ſibi hæc properatio quærit? undique pulvere reſperſi atque exanimati concurrunt; neſcio certe unde ipſis aurum ſuboluerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc unum adverſus legem modo latam faciemus, eos ut ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contempti, urantur impenſius. Erit id, ut opinor, melius. Quare hic ſubſiſtentes, jam eos exci-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον πραγμήσομεν] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον πραγμήσομεν, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον πραγμήσομεν. *V.*

* Ἢ ἀντὶ . . . . πραγμήσομεν] Haec addidit *M. du Soul.* *T. H.*

τοῦ θεάτρου, ὃ προέδρων ἐπεψήφιζε δεκάδων ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τοῦ δήμου. perinde atque apud *Diogenem L.* In *AEliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Miſſ. *Abrah. Gronovius*: καὶ λέγε ταῦτα ὅτε ἐψήφιζεν Ἀθηναίοις ὁ τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ὅτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις ὁ τῶν δ', &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Themiſt.* Or. XX. p. 239. B. ὅτε ἐπιψηφίσαι καθεσθείη κατὰ τὸν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν. hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Αἰξ ἀραία e *Suida*: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτῷ neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem ſine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ὅτε ἐψηφίζετο, ὅτε καθεχειροτόνει, καίτοι Ἐπιςάτης ὤν· in quo ne crediderit quicquam eſſe praeſidii ad tuendam *AEliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *AEſchinis* Axiocho §. 12. πῶς δ', εἰ πρώην δέκα στρατηγοὶ; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπῃρόμην τὴν γνώμην· omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Horreo*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπῄρετο ὁ Ἐπιςάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῇ βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιςάτης ἠρώτων καὶ διεχειροτόνουν ἑκάστους· nam & ἐρωτᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, *Schol. Ariſtoph.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, προεβούλευσαν διαψηφίσαι *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν· quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. *T. H.*

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνη & ἀγχονὴν· ἐξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τῶν πάθους· βαρυτόνως δὲ τὸ χοινίον ἢ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *AEſchin.* περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὲ ἆρα ἦν ἀγχόνη ἢ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πνιγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expreſſit *Fulgent.* Mythol. p. 7. *moerorum improbior angina.* *T. H.*

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes.* *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Ecclez. v. 291. *Polyaen.* [illegible] c. 2. p. 313. Φίλιππος ἰδρῶτι ῥεόμενος, κεκονιμένος ex palaeſtra: prave legitur p. 387. στρατιώτην ἐκθαμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in *Heſychio*: Κεκονιαμένος, κεκονιορτωμένος· perinde eſt utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος· κονιορτοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere.* Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 23. *T. H.*

40. Ὀσ-

excipiamus. Age, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia sæpe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios ejulabit.

τες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐστός ὄγι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμεμεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46. GNATH. Dixin' ego sæpius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratæ sunt epulæ? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙ. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ὀλιτριπτότατε; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἆσμα τῶν νεοδιδάκτων

[a] Εὐμορφότατε] Εὐμορφώτατε Ita priores Edd. monuit *J. Jensius.*

40. Ὀσφραινόμενοι τῇ χρ.] Pariter in Anach. §. 48. ὀσφρᾶται τῆ χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: οἳ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὀσφραίνονται· οἳ δ' ἀμελοῦντες ἔγγυοι, οἳ τὸν ἄριστον ὀσφρήσεσθαι ὑπισχνοῦνται· quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occasione:* meminerat, credo, dicti *Juvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor, ut venustius scribi credam in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάλ' ἐς κάραβας· ὡς χαλεπόν ἐστιν οἱ φίλοι ὀσφραινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις τοῦ, quam, quod vulgatur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφραινεῖς μόνον τῆς Ῥώμης, ἀπώτατον τούτων ἐπιλήσῃ. *T. H.*

42. Ἀκροδολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδιξίων βάλλοιεν μάλα κακῶς ἐποίουν. Ἀκροδολισμὸς est lapidum conjectus apud Philostr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius:* diversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἠκροδολίσατο πρὸς τὴν δίκην. *T. H.*

43. Παρανομήσομεν] *Scholia* ὑφορμήσωμεν, quod placet: πότερον ἀπειλοῦσι, ἢ τόγε τοσοῦτον ὑφορμησωμεν. Παρανομεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἐλκιζόμενος πλεῖστος ἀνέστιος καὶ ὑφορμοῦ. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen parasiticum. *Terent. Liban. Long.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copiose Clariss. *Casaub.* ad *Theophrasti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρέξας] Emendo ex conjectura, ὀρέξαιο. *J. Br.*

Ὀρέξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque causa alia, suspicetur *Brodaeus* IX. Miscell. c. 7. legendum hic ὀρέξαιο, pro vulgato ὀρέξας, ne conjectura quidem adsequor. Quin si ὀρέξαιο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus. Quid enim, quaeso, ὁ πρώην ὀρέξατο foret? Deberet ὃς ὀρέξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abunde perspicit. Caeterum lepidissime in fine dicit *Lucianus* ἐμεμεκώς. pro quo Lector exspectaret ἐκπεπωκὼς, *qui epotavit saepe domi meae integra dolia.* At id, quod consequitur, ponens loco ejus, quod necessario praecedit, miram quamdam captat isthoc ἀπροσδοκήτῳ elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauserit, sed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμεμεκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμεμάκει. *M. des S.*

56. Νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νὴ Δία; notandus est usus τοῦ νὴ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentissimi *Maittairii* Ind. *Aretaei* in Βορός. *T. H.*

58. Ἐπιτριπτότατε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων ἀδυφάμων] Adsentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. Π. I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲν ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἑπτατόνῳ φορμιγγὶ νέους κελαδήσομεν ὕμνους· ποιητής τις, inquit, οὐκ ἄσημος γράφει· eum esse Terpandrum ostendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* est emendandus. *T. H.*

61. Δι-

χλων διθυράμβων ἤκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἆσαι μάλα πεπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὴ, ἰή, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ὀκνήσῃς, φόνε τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὀπὸ κάσας ἢ χρυσίῳ δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ὀστι τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ὁ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ὢν χρηστὸς γενόμενος.

ΤΙ. Τίς οὗτός ὀστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν ἢ ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, [b] ἐπομοσάμενος ᾠδικότερον εἶναι τὸν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ὀπιμελείας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] F. προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. *AIW.* b Ἐπομοσάμενος] Ἐπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *AIW.*

70. Ἴσχαιμον] Ἔπισχον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. *J. B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J. Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago *Noster* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T. H.*

70. Ἴσχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J. Br.*

Ἴσχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut θυμὸς, θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J. B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J. C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ἄλοον θεράποντα, ἄλον μὲ τὰς τρίχας, αὐσὶ δὲ πυῤῥαὶ, ὥσπερ ἐς τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini prōprie vocant *reburrum:* Gloss. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philopss. §. 18. *Alciphronis* restituo I. Ep. 28. τρίχουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλαθον (utroque enim modo scribitur) γυρότιον, pro τάλαν-

merito igitur, qui adeo ingratus ſit, a Timone ita depexus exornatusque eſt. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & ſynephebi ſumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congreſſum irrumpere videamur. Here, ſalve; a ſceleratis iſtis aſſentatoribus caveto, qui ad menſam tantum præſto ſunt: ceterum eos inter & corvos nihil diſcriminis. Noſtræ memoriæ hominibus nulla fides habenda eſt: ingrati omnes ſunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res poſtularet, poſſes, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniſſem, accepi in re ampla & bene aucta ſorte eſſe te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etſi fortaſſe, cum tanta ſis præditus ſapientia, his meis ſermonibus haud egeas, qui vel Neſtori præcipere potes, quid factu opus ſit. TIM. Sane bene, o Philiade; ſed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantiſſime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium eſt; quoniam quæ ipſi conducibilia ſunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, ſeque mihi cognatum dicens. Hic cum

σπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν [d] ὅτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ὀλισθηδὸν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τὺς μιαροὺς τουτουσὶ κόλακας φυλάξῃ, τὺς ὀπὶ τ πατέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. εἰ ἔτι [e] πιστὸν τὸ νῦν οὐδενὶ· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καιρικὰ χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἧκα τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε ἴσως σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δέοιο τ παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ Ἰτὸν Νέστορι τὸ δέον συμβουλεύσειας ἄν. TI. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα ὑπὸ τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα συνεβούλευον αὐτόν.

TI. Ἰδὺ τρίτος ὅτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆ ἡμέτερον εἶναι λέγων. ὅτος ἐκαί-

d Οὗτος] ὅτως Marg. *A1W.* idque *Fabrum* probaſſe verſio declarat. *e* Πιστὸν] P. πιστὸν. *f* Φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσωμαι B2.

4. Κατέαγα τοῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν· αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μόνους ἰάσθαι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. ὅτως ὢν κατέαγα τοῦ κρανίου. *V.*

λαττον prioris vocabuli poteſtatem pete ab *Heſychio* in Τρίπους. *T.H.*

75. Βδελυρώτατος] *Impuriſſimus.* Legend. *Caſaub.* ad Char. *Theophr.* *J.Br.*

79. Ἐπομοσσάμβρου] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμο. —. *Jenſius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte ſcribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M. du S.*

Ibid. Ὠδικώτερον τ κύνων] Eodem proverbio paſſim utitur. Sic in Cycnis. *J.B.*

88. Ἐπικισθὰν] Lego ἐπικαθὰν. *J.Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudi. *J.Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M. du S.*

90. Ἐπὶ τ πραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοί τοι πόσιν ἑ βρώσιν εἰσὶν ἑταῖροι. *M. du S.*

92. Πιστὸν] Pro πιστόν. *J.Br.*

Πιστὸν] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ ἐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *M. du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus ſit.* *J.Br.*

Τὸ δέον] Idem eſt propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα ὠφελοῦντί τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νουθετοῦντά τινα. Errat *Brodaeus:* recte *Faber.* *T.H.*

4. Κατέαγα τ.κ.] *Comminuta eſt mihi calvaria.* *J.Br.*

Κατέαγα τοῦ κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαγῶναι & Κιφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον ſtructura minus Attica, ut quidem ſanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T.H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiſcitum, decretum,* de quo mox. *J.Br.*

9. Συγγενῆ &c.] Perquam appoſite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὖ τ φίλων οἱ μὲν οὐ προέλοιντό με ἐκποδὼν ἀπιέχοιεν, οἱ δ' ἂν κακόν τι λέγωσι, γυναικογοῦσι τὼ συγγένεσιν, καὶ οὐδενὸς μοῦ λείποιεν. *T.H.*

καίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γάρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτήσων τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

de meo solvisset reipublicae uno die sedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum solvere nequiret; ego autem, quem illius commiserescerem, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi civis necne forem.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρό-

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Græciæ pro-

14. Διανέμων τὸ (1) Θεωρικὸν] (2) Ἐστουδάζει τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θείας τῶν Διονυσίων ἀφ' ἧν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖστον

(1) Θεωρικόν] Pro Θεωρικὸν legitur in *Luciano* Θεωρικὸν, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Barlaei*. *J. C.*

(2) Ἐστουδάζει ἀρχαῖον] Diviſi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προβάσεων] Ante legebatur προβάσεων quod Graecia non agnoſcit. *T. H.*

(4) Μίπω δὲ τῷ Θεάτρῳ κατακ.] Hiat oratio: verſus unus libraarii culpa videtur intercidiſſe, quod vulnus hunc in modum reſarcio: μίπω δὲ τῷ Θεάτρῳ οἰκοδομηθέντος, στᾶλαι τῶν τὰς θείας, vel, τὰς τότε κεκλαμένας ἀγκ. &c. Aliter etiam haec expleri poſſunt, ſi quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: ſed, quod dedi, accommodatiſſimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita ſcripſi pro ἔδοξαν. *T. H.*

10. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo ſolvere, numerare, dare*, ſic & Graecis ὑπό τινος. *Theophraſti* Teſtamentum apud *Diogen. L.* V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐπίσαντο, ἢ ἃ νῦν παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς συντέταχα δισχιλίας δραχμάς. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδετο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Haec ultima verba in mendo deliteſcunt. Lege, αὐτῶν τό γε νόμιμον, & videtur bene legiſſe *Eraſmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei ſucceſſit, quando θεωρικὸν interpretatus eſt *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad ſpectaculorum impenſas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon ſupra non ſemel Κολυττιὼς dictus eſt. At Κόλυττος demus ſeu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit ſe acceſſiſſe ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum diſtribuebat, ut ſuam legitimam partem acciperet, qui cum eſſet Colyttenſis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falſus eſt *Harpocration*, & qui eum ſequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accenſuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttenſem facit; quod non eſt veriſimile, cum id non ſemel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . διανέμειν] V. *Plaut. Aſin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριττυάρχῳ dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεὶς δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditiſſimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli poſſit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγηίδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuiſſe putans: ſed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi poſſit, mihi plane obſcurum eſt. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, ſi culpam tribus perperam poſitae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praeſtantiſſimis etiam ſcriptoribus excidiſſe nonnunquam imprudentibus, palam eſt. In *Stephano* Byzant. vitioſe ſcribitur Ἐρεχθία, ut jam *Meurſius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipſum accuſans, & corruptiſſimum, in quod inciderit, exemplar: objecti criminis eum abſolvit ordo literarum, qui ſatis clare teſtatur legi debere Ἐρχία vel Ἔρχεια. Tum porro totus locus hunc in modum eſt conſtituendus: Ἔρχεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, λαὸς Ἐρχίων τῶν ξενίσαντος Δήμητραν· τετραυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρχίους φασὶν ὁ δημότης Ἐρχιεὺς, καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχιεὺς ἐν τοῖς τοπικοῖς, Ἐρχιεῖθεν, Ἐρχιέζει, Ἐρχιάσιν. Diphthongum in iſtis vocabulis adſciſcas, an ſimplex ι parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα εἰς τοὺς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Heſych.* haec autem pecunia dividebatur in ſolos cives, ut pararent ſibi πεπλώματα, & alia vel ad ſacrificia vel ad ſpectacula neceſſaria, ut patet lin. ſeq. diſtributio videtur μυᾶς. ἐπίδοσις τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μυᾶς, εἰς θυσίας. *Demoſthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus diſtributum videtur τὸ θεωρικὸν, ſed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἐπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐπιφανεῖς. *Heſych.* ſive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad ſacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Chriſtian.* ad Pac. *Ariſtoph.* Locus alius hac de re fuſius dicendi. *J. B.*

Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praeſtabit *Demoſth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μὴν ταῦτα ἧκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ ἀφ-

propugnaculum ; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt : *Quandoquidem Timon Cohortenſis Echecratidæ F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus, quanta haud in quoquam Græci nominis reperiantur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit ; vicit autem uno die pugilatu, & luctu, & curſu*

βλημα τ Ἑλλάδ· ἡ μὲν πάλαι σε ὁ δῆμ ξυνειλεγμέν· ἡ δὲ βουλαὶ ἀμφότεραι συνέδρευσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδ, Κολυτιεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ ἡ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλ ἐν τῇ Ἑλλάδι, πρὸ πάντα χρόνον ἀφετελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νείκησε δὲ πυξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν

τέτευς μισθοῦν, ἵνα ἔκας ἔχων τ οἰκεῖν τόπον μὴ ἐνοχλεῖτο φυλάττων ἡ προκαταλαμβάνων, μήτε μ ὑςερῶν ἀπεςεῖτο τ ὠνῆς. Ἐπειδὴ ὃ ἥλαττοῦντο οἱ πέντες τ πλουσίων πολλῷ ἐ ἐτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τ κοινῶν ἐκάςῳ. Δραχμὴν ὃ ἦν τὸ διδόμενον, ἡ ὅτι πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, ὅτι ἐλάττων, ὡς μήτε οἱ πλούσιοι ἀφ τ χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μηδὲ οἱ πένητες ἀφ πενίας βιάζοιντο. Ἔοικεν ὅτ ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων ἀφορμὴν· εἰκότως (6) τοίνυν ᾠδὴ τῷ Τίμωνος ἀποπέμπεται, ὡς αὐτόματος αὐτῷ (7) τότε τὴν θεωρικὴν ἁμαχὴν ἐ ἀλαζόνας παρεμβέντ. *V.*

(6) Τοίνυν] Ante legebatur τῇ τοι. *T. H.*

(7) Τότε] Reponi malo αὐτό. *T. H.*

διαδόσει (interponendum videtur εἰ τῇ ἀφορδόσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν ἡ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἐξὸν ἡ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit : *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τ δῆμον ἐπὶ κληρουχίας ἐ θεωρικὰ ἡ μισθὸν ἀφορμὰς προαχθῆναι. Plura dabit de ἀφορμαῖς, etiam τῷ θεωρικῷ, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum *D. Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Badaeus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur paſcens.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. *T. H.*

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. *J. Br.*

15. Ἀ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* *J. Br.*

Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlaus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, ὅτε εἰς μαφαν ὃ ἐ τ πατέρα ἰόφρονα, λαβόμενον αὐτοῦ τ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotius.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναιδησίας οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, ἡ κεφάλαιον ποιήσας, ἰρατᾶν τ ὠνούμενον, τί γάρ; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μίαν ἰράτησον ἐπιφωτήσας, ἐπίγραψα τοῦ βιβλίου κατὰ τὸ ἔθος, τῶν δέκα χρημοῦ ὄντα, ψευσάμενός τι ὄνομα, ἡ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς ἐ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. *J. G.*

16. Πολίτ] *Civem eſſe :* hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. *J. Br.*

17. Μέγα ὄφελ] *Decus tui generis & præſidium* cum *Horatio* dicas. *AEſchin.* περὶ τ Παραπρ. p. 31. v. 22. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελ τ πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιςὴς τ πολιτικῶν λόγων ἐ ῥητορικῆς ὄφελ *Philoſtr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kaſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & quae dicemus ad §. 55. *T. H.*

18. Τὸ ἔρισμα τ Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, ἔρισμα. *J. B.*

Ἔρισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. *M. du S.*

Ἔρισμα τ Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ ἐ ἀοίδιμοι Ἑλλάδ ἔρισμα Ἀθῆναι, cujus praeter alios meminerunt *AEſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προκινδυνῶ σαυτῷ ἐ εὐεργέτ, ἡ ἔρισμα, ἡ ὀφθαλμὸν ἐ κρατίδα ἐ τὰ κάλλιςα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non praetermiſſo, collegit *Ritterſhuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. *T. H.*

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίων. *J. Br.*

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent : τ Ἄρειον πάγον ἡ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion. Chryſoſt.* p. 542. D. Quid praeter iſtius aetatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. *T. H.*

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. *T. H.*

23. Κολυτεὺς] *Suidas :* Κολυτεὺς ᾠδὴ Λουκιανοῦ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεὺς, ὁ δῆμος τ Αἰγηΐδος. *F. G.*

26. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quaeri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *AEſchin.* in Cteliph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Gruteri* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. *T. H.*

27. Νικήσας] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. *J. B.*

ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, ᾗ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖται ἄμεινον. καὶ ἤρίστησε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praterea & bigis equestribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia præterea hujus generis multa addi satius est: *Quin & anno præterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἀφ' οὗ γὲ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, διὰ τοῦτο [a] προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχά-

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteri non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

ti

[a] Προεγράφην] προγράφω. Marg. *AIW.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἅρ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tractae.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euseb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δικαπώλῳ. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II. 178, 7. & 35. *M. du S.*

Ibid. Εθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lysias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam Ἀχαρνεῖς dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχάρνεις* pro *Ἀχάρνα. & sic fecit fortasse Lucianus Timon.* ἤρίστησε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχάρνας. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum imprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & sequ. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς atque adeo perlibenter restituam *Ἀχαρνῶσι*: ita duplici victoria Timonis virtutem, caelis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. ἐν τῷ Ἀχαρνικῷ (ὑπὲρ οὗ ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδι) & T. II. p. 48. B. οἵδε δὲ εἰς Οἰνεάδας Ἀχαρνέων ἀφικόμενοι· vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meursius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας scribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M. du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solennem veteres usurpant Iphicratem καταπόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosthen.* in Aristocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ages. p. 607. F. *Harpocr.* in Ἐπικὸν τὸ Κεφάλου ex *Androtione* & *Philochoro:* mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖρα & μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius:* vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μὴ ἔ. ὅπ.] Quod nulla arma possideam. *J.Br.*

36. Προεγράφην] Προστγράφω. *Th.M.*

Ibid.

ti haberemur, niſi memores eſſemus: *Inſuper ſcriptis decretis, & conſilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob hæc omnia placuit curiæ, & populo, & Heliæa per tribus, populis autem Attica ſingillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum præterea ſeptem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

ρες οἱ ἐν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράψων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ὅτι τούτοις ἅπασι, δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα πλησίον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ὅτι τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτά, καὶ ἀναγορευθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία· εἰς ὕστερον προπαρεμβάλλων τὸ δικαστῶν παρ' ὃ ἡ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἁλίζεσθαι τοὺς οὐσῶν αἱρεζομένους. *V.*

44. Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνὸν ἔχων, ὡς ἴσως δῆθεν τῷ Διὶ ἀκτῖνας δῷ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proſcribi ſolebant: hoc eſt προγράφειν ἐν καταλόγῳ. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad ſtatuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina ſunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuiſſet relatus, eum ſubterfugere militiam non licebat, niſi cauſas adtuliſſet graviſſimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi ſtudioſiſſimo fons perpetuus; Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. κρεῖττον ἔφησεν ἰδιώτην στρατεύειν μᾶλλον, ἢ ἀφῃρῆσθαι τὴν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δυσὶν. Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δὲ ἐστὶ τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνειστᾶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol.* *A.V.*

43. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἰταῖραί σε στήσαιμεν· ibi vide *Bergler.* *um.* Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos eſt receptum; ſed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσῷ, χαλκῷ εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. ridens Tritonidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numiſmatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, *lunulae*, *nimbi radiati* ſtatuarum capitibus apponi ſolebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Ariſtophanis* verſibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi ſolebant nimbi, ne deſuper ab avibus conſpurcarentur, quae *Scaligeri* fuiſſe videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque ſignificandae cauſa: quam ob rem eorum dignitati conceſſa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum ſortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipſa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpiſſimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus ſignis acceſſiſſe radios nihil eſt mirum: *Pauſan.* VI. p. 514. τῷ δὲ (ἀγάλματι Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνίσχουσι· ſaepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque ſacratum Bis ſenis perhibent caput aurea lumina ferre*: *Artemidor.* IV, 51. viſus ſibi fuit quidam per forum incedere ſpecie ſolis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα· στραπηγὸς ἀπεδείχθη τὸ αὐτὸ πόλεως· καὶ μῆνας ἑνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· apparet ſomniatorem iſtum duodecim habiturum fuiſſe radios, ſi integrum explendi menſium numerum poteſtas fato fuerat conceſſa. Plerumque ſepteni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* reſtituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις· cujus rei non naturalem tantum cauſam veteres Theologi, ſed & myſticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionyſ. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, ſoli ſacer, ſeptem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῶν Ἀτλ. Φαρμ. δύν. IX. ἐντιθέασί τι δακτύλιον αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα ἡμίκυκλα, καθάπερ ὁ βασιλίσκος Νεχεψὼς ἔγραψεν ἐν τῇ τετραπαιδικάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὰς ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. ἡμ. perſuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaſpide exſculpe draconem radiatum, ut habeat ſeptem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expenſis, prono curſu delabi me fateor ad illam opinionem, ſcripſiſſe *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae ſeptem? at ratio numeri in noſtra lectione eſt manifeſta. *T. H.*

γον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καιναῖς (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεύς,

nysiis tragoedis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demeas rhetor, Timonis cognatus genere proximus,

ejus-

50. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστεὺς ἢ * ἀγχιστέα ἢ συγγένεια, ἢ ἀγχιστῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν ἕως ἀνεψιῶν ἢ θεῖοι κατὰ πατέρα ἢ μητέρα † ἐγγυτάτω τῷ τελευτήσαντι· οἱ δὲ ἔξω

* Ἀγχιστὶς] Exc. G. ἀγχιστία. M. du S.

Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida in Ἀγχιστῶς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντι, ubi τῷ hinc est restimendum, & συγγενὴς μόνον, & τοῖς οἴκοις, quae utraque hic pessus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀνεψιοὶ, πατρὸς &c. T. H.

† Ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατα. M. du S.

γενῆς μόνον, οἱ δὲ καὶ ἐπιγαμίαν μεχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. V.

48. Τραγ. καιναῖς] Καιναῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. J. Br.

Τραγῳδοῖς καιναῖς] Apud *Demosth. pro Cor.* ea formula passim occurrit. M. du S.

Τραγῳδοῖς καιναῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. P. *Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καιναὶ δράμασι· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καιναῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. J. *Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 205. Νίκων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio:* sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: εἰ δὲ νίκαι ἦσαν κιθαρῳδίαι καὶ κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νίκων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγῳδοὺς, κιθαρῳδοὺς, ἅρμα συλλογὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ διπύκτιον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in *Euseb.* p. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, hoc est*, spectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut est apud Demosthenem in Oratione pro Corona*, ἐν ψηφίσμασι, *quae ibi producuntur*, & *in Decreto Athoniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero* per τραγῳδοὺς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber*, *tragoedis novis*: nam quod priores Interpretes expressérant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνιστῶν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στέφανους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμων τὸν διδόντα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀναίρεσιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ κηρύττειν τοὺς τραγῳδοὺς. Diversa sunt apud *Demosth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον ἐν Διέτιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς· & 493. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis fuaserat: mox in Lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεῦσαι, prius ab *AEschine* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem AEschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μιᾶς ἡμέρας, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῄει Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπιτεσομένων, ὡς ἔφασαν, τὴν ἀφετήν· ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEschinis* Orat. conditum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδίαν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλείη συμπίπτει ἐκθεσμοθέτου καινὰ δράματα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est*, τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν· extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in AEschinis ψηφίσμασι γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ὅτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: *Wolfius* adscisit ᾠδῇ, haud inepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἡμέρᾳ· quis enim auribus exercitis inauditum loquendi ge-

ejusque discipulus; eorum optimus rhetor est Timon, & quicquid ei libuerit.

ἡ μαθητὴς [a] αὐτῆ ὤν· ἡ γὰ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, ἡ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃ. Τυτὶ

[a] Αὐτῆ] Deest in *F.*

genus ferat, τραγῳδῶν τὸν καινὸν ἰρόμον; Ego, quum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet καινῶν vel τ καινῶν, non video, quid obstare possit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν *Plutarch.* Symp. p. 710. F. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. B. εἰδὲ ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, εἰδ' ἐναντίον τῷ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τ Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. rariore forma scriptit, quam alibi extare non sane memini: γινομένων γὰ τ ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀνακύπτων τις &c. quod si sanum qui potest aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari solent in asty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435. A. τ χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ Διάτρῳ ἐν ἄστει ἀναῤῥηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum missio apud *Joseph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνειπεῖν δὲ τ στέφανον ἐν τῷ Διάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τ καινῶν ἀγομένων, ἡ Παναθηναίοις, ἡ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι· eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγῳδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγῳδῶν τ καινῶν ἀγωνιζομένων· nam licet τραγῳδοὶς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγομῆρος τ ἱερῆς, ἀγομένων τ Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacumque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum discrepabit, si quis in ipso *AEschine* τ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοὺς καινοὺς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut difertis verbis docet *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 311. praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum hactenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. sed etiam actores scenici sorte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa ῥίμησις ὑποκριτῶν, de qua *Hesychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νόμησις ὑποκριτῶν· αἱ ἐπιστατοῦ ἐλάμβανον τοὺς ὑποκριτὰς κλῆρῳ καταλήγοντας, ὑπομνηματίοις τὰ δράματα. ἂν ὁ νικήσας εἰς τύπτειν ἀφῇτας παραλάμβανον ἕκαστον ἕως οὗ ἂν (vel αἱρῇ) διαίρησις eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poëtarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat:* nam in Notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 294. summi *Valesii* subitanea quaedam est, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πιθῶ ἄκρατον πᾶρ. quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abjecisset: ἀκράτου χωρὶς κλήρου pari modo sumitur a *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod postquam *Erasmus* perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum *Harpocrationem* ita restitue: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Δυκοῦργος ὁ τ Δημάδη. Δίδυμος φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τ ἁρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, ἡ σεμνοποιουμένων ἑαυτούς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt.* Sic nimirum existima Demadem, ut judicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Athenensibus venditasse, perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos finite; scilicet τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidem facit usus τῆ ἁρμόζεσθαι πρός τι certissimus hac structura: contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐνεστῶτα, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmum* lege in, *Alios tragoedos provocas:* nam de *Schotto*, homine literarum studiosissimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τορώνη] Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τ ἁρμοζομένων ἢ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐνεστῶτα. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι τὴν Θράκην. Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος . . . . τὰ ἐνεστῶτα ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τορώνιον Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλιν τὴν Θράκην &c. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est *Michaelis* institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commode respondet Τορωναίου λιμένος καφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus: Καφότερος τῆ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ τ Θρᾴκης· τυπώδης δὲ ἔχει δύο μυκρὰς τὰς λόγ τῆ

πει-

Τοῦτο μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼδέ σοι κατὰ τύχην υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν τινὰ σέ, ὃν ὅπως τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὀνομάσω. TI. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε κἀμὲ εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. TI. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην πατὰρ ἐμὲ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλευθέρους, οὐδ' ἀφ' οὗ ὤν; ἀλλὰ δώσεις ὀλίγου δίκην τάδε τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρὲ,

52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

πελάγους καθαίρουσας (vel καθήκουσας, vel potius καθατείνουσας) ὡς μὴ ἀκούειν τοῦ σὺν αὐτῷ τὸν τοῦ Θαλαττίου ἤχου. cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* noſtri *Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Λημνίσκους prave legeretur τοὺς, eruditus homo ad marginem refinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τερπαῖοι, vel, Τερπὸς στόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcripſit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τερπὸν praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρᾳκικὸν auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδοῖς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. ὅτος τῇ μὲν φυλῇ ὡς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ ὕστερος ἐγένετο (ineptum eſt πυρρίχαις, quod vulgatur) ὕστατος. *T. H.*

53. Τοῦτο μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non τοὺ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοὶ τῷ σῷ at σοὶ eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παρίλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ κἀγὼ αὐτὸς εὐθὺς ὑπὸ τῶν λόγων παρέρχομαι. *Ita tibi ego ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλός εἰμί σοι, ὦ Ποσείδον & III. Ἡ δὴ, πῶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos κυριωθὲν legimus, Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ὑπὲρ ἐκκλησίας. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπου, ἐπισκόπει ἅπαντα. & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Fabrum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἤλιδι, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μέν τοι.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παρέλκει. Timon Noſter §. 41. Ἄγε δή, ὦ δίκαιε, νῦν μοι ἐπίφρασαι σεαυτόν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In Contemplantib. Κἄστα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrificiis: Ἐτεθήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μυήσασαι αἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τῇ ἡμῖν videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [εἰδὼ λεγτρίδας τοιαύτας ἡμῖν τὸ παισὶν ἑτοίμας] non locum habere τὸ ἡμῖν ſibi videri ait, legendumque cenſet τὸ μοί. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intellexiſſe ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiſcum*. Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί δ' ἂν φῂς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur conſiderasſe interpres, poteſt eſſe παρέλκον.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲ, ἕξει τίλῳ αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν οὖν ἐγὼ αὐτὸν τὸν παρόντων ἕνεκα ταῦτα λεγῶν, ἵνα ὅ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πάσχοιεν αὐτῷ οἱ παῖς εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia nugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio ſuo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? *J. J.*

57. Ὅσαγε] Ἀντὶ τοῦ, ὅσον γε. *J. Br.*

Ibid.

arx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὅστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ ϗ πλουτεῖς, τὸ ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. ϗ διώρυχαι οὐδὲ ἔστιν ὅστε ἀπίθανά σου ϗ ταῦτα. ΔΗΜ. [b] διοιχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ὐκοῦν ϗ ἄλλῳ λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι ϗ τρίτλιν. ἐπεὶ ϗ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καλαχόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ [c] μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἀπτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἴην ϗ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ, ϗ πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; ὁ μὴ ὢν ἄλλος· ἐκπετάσας

[a] Διορύξας] ὀρύξας Schol. διωρύξας priores Edd. ἀμφορύξας *J.* Marg. *AIW.* [b] Διοιχθήσεται] διωρυχ. Edd. priores. [c] Μιαρὸν] μικρὸν *J.* Marg. *AIW.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον * ὀρύξας] Ὡς ἱερόσυλον ἀμφοτέρωθεν ταῦτα φησὶ· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν τὸ ὄπισθεν τῆς ἀδύτου ἱλίγετο. *V.*

* Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. *T.H.*

62. Πλαγὼν λαμβάνων] Vid. *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. *T.H.*

63. Τυραννίδι] *Cives tuos ultro pulſans.* *J. Br.*

Τυραννίδι] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis praeſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τόττυς τοὺς ἰλλυθίους] *Deſ. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ἐ δίκαια, ϗ τυραννὶς ἐστιν ἐμφανής. v. 462. *T.H.*

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐπίπρησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αἴτησόν τι παρ' αὐτῆς (τῆς σῆς ἐρασθῆ) ϗ ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καλαλύουσαν. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T.H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. *J. Br.*

Τὸν ὀπισθόδομον διορύξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo aerario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, ſubjungit τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεὼ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύρας, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut *Lucian. Herod.* *J.B.*

70. Διορύξας] Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis.* Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *J.J.*

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διωρύξας prave legitur praeter *J.* quae habet ἀμφορύξας. Vide initium Is. β'. *M. du S.*

78. Μικρὸν] Ex Ed. *J.* arripui: reliquae μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλαπλ. c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μικρὸς ſaepe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. *T.H.*

82. Ἐκπετάσας τὸ πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. *J.B.*

σας γῆν τ' ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανώδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τ' ὀπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς τ' ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τὴν ἡδονὴν χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ὀπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τ' κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώταλα ὀπιδείκνυσι τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ porrecta barba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum rejectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem præ se fert; qui mane de virtute differit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

a Τις] Deest in *F.* b Σωφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκου.

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ θυμὸν μισιωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρίνθος ὁ εἰδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. *V.*

* Διὰ θυμὸν μισωρίζεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* lecus atque oportebat: est enim, *iram, speciem irati prae se ferre.* *T.H.*

† Οἷον τοῦτο κ.τ.λ.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Socratem autem intelligit Sophronisci filium. *M. du S.*

Distingue Οἷον· τοῦτο κ.τ.λ. Intelligi voluit Scholiastes οἷον Σωφρονίσκου, tanquam Sophronicus aliquis. *T.H.*

84. Τιτανώδες βλ.] *Erasm.* in Adagio, *Titanicus aspectus.* *J.Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipsemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *J.Br.*

Αὐτοβ.] Sic Αὐτοθαλάσσα in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὁμοίως quale sit, videbimus ad Philopsi. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. σεῖλας ἰμαυτὸν ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπανεῖς ἐθέλουσι. Ὅ, τι βασιλεὺς τ' τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* sive *Salmas.* de Transsubst. p. 534. Ejus generis apud Philosophos frequentantur, αὐτάρκη, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T.H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quænam fuerit, haud facile est ex hoc loco conjicere. In Poecile positam fuisse suspicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς] Tangit hunc locum *Oct. Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. *T.H.*

88. Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαδίσει εὐρύθμῳ. Dixi ad illud *Petron. Incessus tute compositus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *J.B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκου in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. *J.J.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι isti philosophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. *J.B.*

88. Καὶ Σωφρονίσκου] †Οἷον τοῦτο πέπαικεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παρῳδήσας. *V.*

93. Μεγάλῳ τὴν κύλικα] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλῳ autem videtur esse κύλικος ὄγκῳ, ut apud *Virg.* I. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *J.B.*

96. Ὥσπερ ἰκτῖνος] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ διαφερομένου ἀπογευόμενοι ἁρπάζουσι &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρίσηκε κωλάκων, πόδας Ἀδηφάγου τὸ ζῆν εἰς ὑπερβολὴν ἐσθίειν. *T.H.*

98. Τὸ γύμνιον ἀνάπλεως] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφορεῖσθαι. *J.B.*

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Aristoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ἐχυδάτου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. *J.B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, sive λιχανῷ, *Casaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. 1. *J.B.*

4. Μεμψίμοιρος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel suem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est.* Testatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen, fastigium* in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Hesychio* dicitur significare αὔξησιν, *augmentum.* *J.C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. *M. du S.*

5. Ὁ,

milvus præripiens, & ſibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus ſe ſe cibis implens, quaſi in patinis virtutem inventurum ſe ſperans, lances digito indice ſedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obſonia ſemper querens, ut ſolus placentam aut aprum integrum ſibi habeat; tum porro, (qui gulæ & inſatiabilis voracitatis fructus eſt,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & ſaltationem, ſed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi ſumpto in manum calice, multos ſermones funditat. Tum enimvero de ſobrietate & modeſtia agit, idque jam vi-

ἰκτῖνος· τὰ ὄψα, ἢ τ πλησίον ζυγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὀπτικεχυφὼς, καθάπερ ταῖς λοπάσι τ ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον ἢ μυτίλωτος καλαλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τ πλακοῦντα ὅλον, ἢ τ σῦν μόνος τὴν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι δὴ λιχνείας ἢ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, ἢ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ ἢ λοιδορίας, ἢ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύλικι, ΙΟτότε δὴ μάλιστα, δεῖ σωφροσύνης ἢ κοσμιότητος· ἢ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ ζ ἀκράτου

c Ὡς] καὶ Marg. *AIW.*

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα Λύδιον ἐξ ὄψαρίων· ἢ καρύκη. *V.*

3. Τῆ μυτίλωτοῦ] Μυτίλωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἁλόλυτον δὲ § καί τι ὑπότριμμα λέγει

‡ Βρῶμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Heſychio*, in quibus tamen multo plura. *T. H.*

§ Καί τι] Interpoſuit *Moſes du Soul*, & mox τῶν. *Ariſtophanis* locus in Pac. v. 272. *T. H.*

σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ τὸν μυτίλωτὸν τ λόπα τ πρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοῖον καλεῖν, ὃς τῷ ζωμῷ ἐπιλειπόντος τῷ ¶ τρυβλίῳ προσκάθηται. *V.*

¶ Τριβλίῳ] Emenda τρυβλίῳ. *T. T.*

Si tanti eſt monere, idem viſum fuit *M. Slade* & *M. du Soul*, qui praeterea pro περικάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T. H.*

5. Ὅ, τι περ λ. ἢ ἀ. ὄφελος] Ad ſequentia referunt *Eraſmus*, *Benedictus*, &, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major eſt diſtinctio poſt ὄφελος poſita. *Clerico* ſi locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuiſſet perſpecta, res melius ſucceſſiſſet. De eo, quod in quoque genere praeſtantiſſimum eſt atque excellit, iſtam loquendi formulam uſurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. πεμπληθεῖς ἀπίκτιναν ἀνθρώπους, ἢ ὅ, τι περ ὄφελος ἦν τῷ τοιούτου (male τούτου τῷ) στρατεύματος. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. τ πλεῖόν ὅ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, *peditum ſtrenuiſſimos ad triginta millia.* *Ariſtid.* T. I. p. 5. A. Muſas alloquitur, invitans, ut ſibi Jovis hymnum peracturo propitiae ſubveniant: εἶτε σὺ Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τ Διὸς ἔργων τε καὶ δωρίων ὅ, τι περ ὄφελος, *Vos, o Muſae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum: Canterus* in his vertendis prorſus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. ἢ τῷ διαύματος ὅ, τι περ ὄφελος ἀποδύοιτο, *& ſpectaculi quod jucundiſſimum eſt*, vel, *& jucundiſſima ſpectaculi pars intereas: Holſtenius* non accuratiſſime: *& ſpectaculum, maximum operae pretium perit.* Similis uſus in ὅ, τι περ ἄνδρας ἦν. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἄνδρας ἀπολώλεσε imitatur *Dion Caſſ.* XLVI. p. 313. B. πᾶν ὅ, τι δεῖν (non muto: quanquam videri poſſit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔζω τ δρώντων (lego τ ἀφανιζόντων) σφᾶς, ἔφθειρεν. L. p. 428. C. ἢ ὃ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐς πᾶν ὅ, τι περ ἀνθρώπων ἐ ὠφελος τ ὑπηκόων ἐ παρὰ τ συμμάχων ἐξειλεγμένον. Igitur in *Luciano*, ſi lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inſerviunt, delicatiſſimum, vel caput coenae intelligetur: ſed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, quod reprehendi malim, tali ſententia: *Querulus ſemper, & portione ſua non contentus, ut placentam totam, aut porcum ſolus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae ſupra cetera gratiſſimum fuerit appoſitum.* *T. H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τ κύλικος. *Diogen. L.* II, 82. ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἐπὶ τ κύλικος φλυαρῶν ἀφελκύσῃ ſed multo frequentius ἐπὶ τῇ κυλικι. *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ἐδύλου τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξέως. *Ariſtaen.* I. Ep. 3. p. 18. ἧς (Διονύσου τε ἐ Ἀφροδίτης) ἐπὶ τῇ κύλικι συναγομένοις ἡδυλογεῖσθαι· minus opportune *Mercerus: quos in pateram coactos delibavimus:* debuerat, *quos inter pocula conſociantes delectabamur.* Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι ἐ τῇ τροφῇ &c. προτίθεσθαι, *aurum illi, qui calicibus ejectis & cibi ingerendi multitudine ſuperior eſt, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, *ſermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum diſertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad menſam ſolent ſuboriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκιοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Caſaub.* ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις *Diogen. L.* IV. 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Muſ. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de muſica diſputationem: Luiſin.* Par. III. c. 11. melius ad ſenſum, *ſermones de muſica ad menſam habitos:* ſed quod *Aldus* im-

τῦ πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβαυλίζων [a] γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀφάμυοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίου τὴν αὐληρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων ὑδενὶ [b] τῶν πρωτείων ἂν διαχωρήσειεν ἕνεκα ψεύσματος, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παλαχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεται τοιγαροῦν ὑκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαὶ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

no fere depositus, & ridicule balbutiens: post hæc vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione præstans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

ΘΡΑ. Οὐ χτ' ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ [c] σὺ τεθηπότες, ἀργυρίῳ, καὶ χρυσίῳ,

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

[a] Γελοίως] Γελοῖος priores Edd. [b] Τῶν πρωτείων] Ita *V2. B2. S.* ceteræque pleraque πρωτείων. [c] Σοῦ] Ita recte *P. S. A.* Priores σοι.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ ὁ Παρράσιος ὕστερος ἡμῶν † ἀφ' ἁρμάτων φιλοσόφων γοήτειαν καὶ τυράτειαν γράψας διετυπώσατο, ὡς ‡ ὕτος ἀπαραλλάκτως ἀφ' τῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασύτητά τε καὶ μιαρίαν ὑβρῶν ψιλοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πῶλος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπηκριβώσατο. *V.*

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* ἰδὶ, neque tamen addiderat, unde lumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφον γοητείας καὶ τυρατείας] Id vult Græculus Commentator, Philosophorum veneficia & præstigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τυρατείας γρ. *J. J.*

L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τυρατείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ τυρατείαν. *M. du S.*

Hoc sequendum duxi. *T. H.*

‡ Οὗτος] Ita pro ὕτως emendavit *M. du Soul*, Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam usurpari solet, *cum in modum, ut superari non possit.* *T. H.*

impresserat ἐπικυλικίους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορῶν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορῶν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τὰς ἀγωγιάς. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποτραυλίζων] Ψελλίζων ἐ μηδὲν ἔναρθρον λαλῶν. *Interp. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοίος; mendose, haud dubie. Cl. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. *J. B.*

15. Τῆς αὐληρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτείων] *Nulli primas concesserit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc passim nugonibus istis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, πανοῦργόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut summatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμά (Thrasycles nempe) ἐστι πάνσοφον, καὶ παλαχόθεν ἀκριβὲς, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δόμβον. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites* (emptores) *postulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Aristoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ πάνοσμον, καὶ βορόν. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quanquam remedium nullum succurrat, displicet illud

χρη-

& ſumptuoſarum cœnarum ſpe, experiundi gratia quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, mazam ſatis mihi eſſe ut recte cœnem, cæpe autem & naſturtium jucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, pernicioſiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quæ multis ſæpe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι σιωδεδραμήκασι, πολλὴν τὴ κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἰ ποτε τρυφήν, ὀλίγον τὸ ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων ὅτου ἧς βύσσινον ἁπαλώτερον ἐστὶ πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐλήλυθα, ὡς μὴ ἀλαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος. εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ἅλον εἰς τὴ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, ὑδρὸν

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. *V.*

χρηστὸς ὤν debebat ſequi ἄξιος ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτηνὶ τὴ χρηστὴν Δ. Ep. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. *T.H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἷσπερ, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. *J.J.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, ἀδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Clariſſ. *Jenſio*, non maximam eſſe quicquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. *T.H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *ſimplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J.C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis, tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem μάζαν* accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. *Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. J.B.*

Μάζα] Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide *Briſſon.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam ἐδώδιμα Κριλλιῷ τὰ πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam eſt *Apollonii* Tyanenſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expreſſa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τὰ ἐμπόρου κάλων σπεύδειν ἐμοὶ δ' εἰπεῖν τὴν ἁλίαν τριταῖον ἐν Θήμιδος οἶκον *Mercatorem* (Euphratem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates κυνίλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra ſit in honeſta pauperie nullas opes venantem juſte temperanterque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Caſaubonus* ad illud *Perſii* Sat. V^a. — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque *Gataker*us A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ Θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Ariſtoph.* Pl. v. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες optime *Schol.* τὴ αὐτῆς πενίας μιμαχόντες. *T.H.*

32. Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *J.B.*

Ibid. Ἡ κάρδαμον] Dixi ad illud *Petronii Naſturcii ſuccum.* *J.B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Ariſtoph.* male apud *Heſych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J.B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vide *Heſych.* & *Etymol.* M. *A.V.*

Ἡ ἐννεάκρουνος] Appoſitus eſt *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit paraſitus, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τήθεα, ἢ πόας ἀναλίσκειν, καὶ τὴ Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. ἐρᾷν τὴ Καλλιρόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25. καὶ ἀπὸ τᾶς Ἐννεακρούνω λούου τε καὶ πίνω, καὶ τὴ αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχω ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ἐλευθέρου ἐν ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικᾶς. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditiſſimi ad *Thucyd.* II, 15. *T.H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis eſt monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam hiſtoriam ob oculos habuit *Hieronym.* Conſol. ad *Julianum*: *Contemnis aurum: contemſerunt & multi philo-*

ὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τ̃ φιλοσοφίας πλῆτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τ̃ κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω τ̃ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τ̃ οἰκίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μέν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, δημοσίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεσταθῶ τ̃ ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τ̃ πήραν ἐμπλήσας ᾠδίοις, οὐδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωρῆσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τ̃ [e] φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τ̃ πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτα.

quippe quas non desideret vir bonus; & qui philosophiae opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno vidente.

57. Id vero si minus placet, eas ex aedibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Ægineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. TIM. Isthuc recte

a Ὄντα] ὄντι *F.* In Marg. *AiW.* ὅτι notatum erat pro μὴτοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem Ed. *F.* nec fideliter expressit, & ad alienam vocalem retulit. b Ἐπεμβὰς] ἐπιβὰς *F.* Marg. *AiW.* c Ἀνῇς] ἀνεὶς *F.* Marg. *AiW.* Locus suspectus. d Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter *F.* cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo *AiW.* e Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον *F. M. AiW.*

losophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul farcinam deposuit. Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. οὐχ ἧττον δὲ ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καὶ ἀποτιθήσεσθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter *Isocr.* in Archid. p. 130. A. οἱ μὲ κεκληρωμένοι τὰς οὐσίας ὕδωρ ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος ὢν ἐξὶν ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. *T. H.*

46. Ἐπεμβὰς] *F.* Ed. hic corrupte ἐπιβὰς. Vulgatam firmant haec verba *Dial. Enip. & Nept.* ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mss. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἄνθρωπον τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθιζόμενον ἐπὶ τὸν κυματώδη, ἀριθμοῦντα τὰ κύματα. *F. G.*

Κυματωγῆς] Vide etiam nostram & *Gravii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματώδη mutata est. *M. du S.*

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat *Long.* Past. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τ̃ ψάμμου πλησίον τ̃ κυματώδους γῆς ἰδάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* sit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυμαλωγῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. *T. H.*

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῇς· αὐτῷ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perspicue legendum σεαυτῷ, vel ἑαυτῷ, vel ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat, Idque jam considerabit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus est.* Marcilius legit αὐτῇ, *illic.* *F. F.*

Ibid. Ἀνῇς] Proba scriptura, vide Ἀναβ. c. 1. Ed. *F.* ἀνεῖς. *M. du S.*

52. Ὧ δὶ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit *F.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magistrum*, qui hunc locum adducit v. Ἅ μέ, ἃ δ' neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διάφ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo Edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. *F.* potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum

&

cte ; o Thraſycles ; ſed ante tibi caput implebo pugnis , auctarium hoc ligone addens , priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia , & leges , in libera civitate ab homine ſceleratiſſimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thraſycles ? an quod te inter admetiendum circumveni ? atqui auctarii etiam loco adjiciam chœnices quatuor.

58. Sed quid hoc ? multi concurrunt ſimul , Blepſias videlicet , & Laches , & Gniphon , ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque cauſæ , quin petram hanc conſcendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui ? ipſe autem magna vi lapidum in unum collata , eos grandinis in morem feriam ? BLEPS. Parce quæſo mittere , Timon : abimus enim. TIM. At ego certe ſine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

τά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γᾶν ἦ πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι ἢ κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, ᾗ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ σοῦ καὶ βράτυ σὺ ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ ἀγαθὲ Θρασύκλεις; μῶν πεπαλαίχρυσμαί σε; ἀλλ' ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, ἀλλὰ Λάχης, ἀλλὰ Γνίφων, ἀλλ' ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, ἣν μὲν δικέλλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber* τί; μῶν π.

66. Παρακέκραυσμαί σε] *Ἠπάτων σε ὦ οἷς ὀλίγον πρὶ τῦ πλούτου. *V.*

* Ἠπάτων] Quid ſit ἠπάτων, ignoro. Lege ἠπάτων, *decipiebam.* *J. J.*

Lege ἐπάτων ſed reliqua hujus ſcholii abſurda ſunt ; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad ſummam, quam captat, aſcenditur. *M. du S.*

57. Δύο μεδ. χαρ. Αἰγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat , AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquageſies tritico gravioris tantum pondus complexa eſſet ejusmodi pera , ut viginti camelis opus fuiſſet ad eam bajulandam. Inſaniam Pſeudophiloſophi graphice deſcribit *Lucianus.* *J. C.*

Μεδ . . . Αἰγ.] V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuiſſe traditur. Attica VII. Solidorum ſive denariorum Anglicorum , Æginetica XII. ſeu unius *Shilling.* *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Modios* etiam *Faber: medimnos* transferre debuerat : vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hoſtius* de Menſ. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum eſt, Graecos recentiores μόδιον & μεδίμνον nonnunquam confundere. Medimni , aliusve aridorum menſurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praeceſſerunt, ſic & menſurarum magnitudine. Sed fieri poteſt , ut, quod de ponderibus & nummis erat certum , ridicule *Lucianus* ad menſuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra Ed. *J.* auctoritatem ſervavi. *Noſter* in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σαξάμενος πήλινα—. *T. H.*

59. Φιλόσοφον] Ex Ed. *J.* Reliquae φιλοσοφοῦντα. *M. du S.*

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes: ſed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλαν , *caput tuum pugnis implebo , atque inſuper ligonem admetiar.* Olim in mentem venerat : τὴν κεφ. ἐμπ. κονδύλων vel κονδύλῳ, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, *caput tuum implebo tumoribus ligone admenſus:* ſunt certe κονδύλαι vel κονδύλαι, ἀνοιδήσεις in *Heſychio*, *tubercula*, *tumores*, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur : *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 1180. ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλῳ ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum inſolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. Ὦ δημοκρατία] Vid. *Herald.* Obſ. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. Ἐπιχαλάζω] *Noſter* in Gall. §. 22. καὶ ἐπιχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. *Saxa grandine plura: Ovid.* Ib. v. 470. De telorum , lapidum &c. *nimbis*, *imbribus*, quae valde ſunt Latinis uſitata , *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΔΡΕΣ] Sic ex conjectura ſcribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat ; in Fr. vero P. S. & A. ΒΛ. quaſi unus hoc clamaret Blepſias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes , magis comicum ſit, & ſimul verbis ἄπιμεν conſonum. *M. du S.*

Ἀλ-

* Ἀλκυὼν, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, ſeu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

CHAER.

ΤΙΣ ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῆς αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα

II. QUae iſta vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam ſuavis auribus? quodnam eſt tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ τρυήρει, χρωὴν δὲ * ποικίλλων· ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρὰ, κυανὴ, ὑποπόρφυρος. ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπιμηκὲς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τῆ Σικελικῆ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μόνα πίσκουσα ὠά. ὰ βλάπτει τι τῶν ἰχθύων † πηγνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σικύᾳ τὸ χῆμα ὁμοῖα ἰατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενὸν τι ὧδε πρόσω, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνώριμον τὸ παντὶ μὲν τῷ οἰκείῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ‡ τὸ χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μόνῳ, ὡς ἅπαξ ἡμέρας ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἅπαξ δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὸν δὲ ἡμέραν τῆς τοκετοῦ φασιν ἱερὰν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὴν Πλειάδος δύσιν καιρόν· ἐπικαθεζομένη τι § τῶν πετρῶν ᾄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πᾶσαι δὲ ὕστις ἀνθρωπόμοιοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἀρρένων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαί τι καὶ ἀμφίβιον αὐτοὺς, ἢ ἐκείνοις βούλοιντο ἐπαποθνήσκειν τι τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ὃν τῷ ἀῤῥένοτος τι ¶ ἀπίστους ἀμφοτέλεῖν μὴ τῶν ἀῤῥένων τελάστην· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ¶ ἂν μόνων εἴτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν παιάλφιος, ὡς φασιν, ὡς μὴ βραχὺν τινα χρόνον τεθηξεται. G.

• Ποικίλλων] Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Ariſtotel. περὶ Z. I. IX. c. 14.* T. H.

† Πηγνύσα] Πήγνυσι. Modo pro ἐν Ολίνῃ legendum eſt ἐν βολίνῃ, quemadmodum ex *Ariſtotele* liquet. T. H.

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις nisi majus vitium lateat. T. H.

¶ Ὧν μόνων &c.] Scribe: ὧν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quanquam μόνων retineri poteſt. T. H.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Luciano* adſcriptum Leonis philoſophi Academici eſſe, teſtantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapſus eſt, ſicut nonnulli putant, quos Socratis perſona in errorem pellexit. Occaſio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum eſt commentum, in quo ſplendide de immenſa ſummi atque aeterni principis poteſtate diſſeritur, deque divinis rebus. G. C.

ΑΛΚΥΩΝ] Non eſt Luciani, ſed Leonis Academici, ſi *Antonio Mureto* ſua ſtat fides Or. IV. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & deliratione arguunt ſatis. Th. M.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non eſt *Luciani* ex animi ſententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: ſed poſſet eſſe *Luciani* animi cauſa Platonicum agentis. Profecto haec elegans eſt *Platonis* imitatio, ſed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod ſerio narretur putidiſſima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuiſſet. Sed ſi dictorum ineptam occaſionem demſeris, & ſententias de divina potentia ſpectaveris ſeorſim, fatebere vix quicquam de ea melius poſſe dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaeſt. V. J. C.

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; ſed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 840 C. Hunc autem ipſum Dialogum ex *Galai* Collectaneis aliisque ſatis conſtat, eum eſſe qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philoſopho, teſte eodem *Diogene*, tribuebatur; unde ſatis liquet non poſſe *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coævus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaenſis apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phædri fab. p. 173. C. Et ſane etiamſi haec teſtimonia non ſupperent, vix credibile fit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte ſenſiſſe & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Caſar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. M. du S.

4. Ἄφωνα] Cauſam adfert Ariſtoteles, quod his neque pulmo ſit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: *O mutis quoque piſcibus Donatura cygni, ſi libeat, ſonum. Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ἐσ-

μαι

multa ſunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula: ferunt illam, quum mulier eſſet quondam, AEoli

γῆ δὴ τά γε καθ' ὕδατος ἁλιτώμενα. ΣΩ. θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλη-

μαι τ' ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τ' ἰχθύων ἀφωνότερον ἄ. G. C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele*, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde *Mantuanus: Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορεύομεν ἡμέρας ὁ κόσμος ἅπας. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἄγοις ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies*: hoc eſt, *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte: qui ubi conſenuit, a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utriſque tribuit. *Gaza carulum* vertit. G. C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Uiyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήρυλος *Pauſaniam ſcribit condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta, quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλος κατὰ Παυσανίαν τὸ ἀλκυόνιον ἄρρενες &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T. H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Aeoli Graci filiam.* Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex *Dicaearcho*, cujus verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ὅσα ποτὲ πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τι ἐκτίσθη quae loquutio non minus notat patrem Aeoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandrida, Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur. J. G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & *Apollodorus*, p. 11. l. 16. Vide etiam *Fambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. *M. du S.*

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus eſt corruptus: *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum, ut *Dicaearcho* ſecum conveniat, legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός· mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστὶν, ὥσπερ μικρᾷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν· ſi literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T. H.

Ἑλλησ῾ θυγατέρα, κυρίδιον ἄνδρα τ῾ ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήυκα τ῾ Τραχίνιον, τ῾ Ἑωσφόρῳ ὕ ἀστέρος, καλῆ παῖδος καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεχθεῖσαν ἀφ᾽ τινα δαιμονίαν βύλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεαν τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐνεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένην γῆν πᾶ πᾶσαν, οὐχ οἵά τ᾽ ἦν εὑρεῖν.

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, ſuum fato functum luxiſſe deſiderio conſuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis inſtructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ᾽ ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; ὑ πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τ῾ φωνῆς, ἀλλά μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τ῾ ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον δέ τι χ᾽ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ὑ μέγα· μεγάλου μέντοι ἀφ᾽ τ῾ φιλανδρίαν εἴληφε [a] πρὸς θεῶν τιμήν· ὅτι γ᾽ τῇ τούτου νεοττείᾳ χ᾽ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, χ᾽ χειμῶνα μέσον

2. CHAER. Alcyon id eſt, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi inſolens revera accidit: flebilem ergo plane ſonum emittit animal iſtud: quali autem corporis eſt magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob ſingularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

a Παρὰ] Sic F. ceterae omnes περὶ.

10. Κυρίδιον ἄνδρα] Vid. Reineſ. ad Inſcr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Heſperi ſive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆυξ μὲ Αἰόλου Διὸς ὑπὸ τ῾ Ἀλκυόνης τ῾ γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, ſi modo unam vocem ſedem mutare jusſeris: Κῆυξ μὲ Ζεὺς ὑπὸ τ῾ Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcurſu foediſſimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἄγαν περιπαθὴς ἀδύρετο τ῾ τοῦ ἀνδρὸς θάνατον ᾧδε τῷ Σίλλῳ imo vero ᾧδε τῷ αἰγιαλῷ. *Noſter* etiam in initio, λύει τ῾ αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήυκα . . .] Rex erat Trachine. Cum noſtro ſentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui ſibi Deorum nomina aſſumpſerunt; Κῆυξ μέ, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τ῾ Ἀλκυόνης τ῾ γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη. Sed & *Theocriti Scholiaſtes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τῷ ἀστέρι] Sic legendum, ut edidimus, litera minuſcula. V. *Heſiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium eſt ut ſomniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Auroræ is filius. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρῳ dicitur Ἀστραίου. ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ Διῶν] Forte legendum ᾧδε. Ad hanc fabulam alluſit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ Δ.] Turpiſſime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro ᾧδε obtrudunt; cum tamen proclive ſit ex ſimilibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipſius dialogi: τιμῆς οἵας ἔτυχε ᾧδε Διῶν, in omnibus recte. Sic l. II. verhiſt. c. 3. ταύτῃ παρὰ τῷ Ποσειδῶνι λαβοῦσα τὴν τιμήν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte eſt ταύτης — ΠΑΡΑ τῷ Ὑπνου λαχοῦσα τ῾ τιμῆς. Notandum autem in Aldina ſæpius reperiri π῾ (quod proprie eſt περὶ) poſitum pro παρὰ, ut in hoc poſtremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π῾ τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum eſt in παρὰ τ. Θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum hæc ſcriberem nondum Florentinam videram, quæ recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ Διῶν] Παρὰ pro περὶ certiſſimum eſt: in multis explorata linguae ratio contra quicquid eſt Codicum Mſſ. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ Διῶν & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν quae plus una vice *AElianus* de Anim. eſt imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus eſt *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τίνος ἐ γενέσεως ἕ τόκους ἕ ὠδῖνας ὁ Διὸς ὕτους ἐτίμησεν; mox: τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς πᾶσαν ἔσηκε θάλασσαν ἀκύμονα ἕ ἀσάλευτον· tum φιλανδρου μὲ ὕτως ἐφ᾽ &c. De Alcyoniis quid aliis indictum ſuperſit, ſunt ſane non pauca, nunc operoſius inveſtigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuſter. Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque ſeptem eſſe dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ τῇ τ. νοττιᾷ] *Henr. Stephan.* Theſ. L. G.

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σον ἀφαφέρεσας ταῖς εὐδίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ σήμερον [b] πάντος μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ σήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; πάντως γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τε δυνατοῦ τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ παγκάλως. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ δὴ φαίνεται ἡμῖν καὶ

b Πάντως] Πάντων P. L. *f.* atque inde margo *AIW.* *c* Τῷ] Priores Edd. τῷ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου τοσούτῳ. quod alicubi repererit, an ita ſcribendum judicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T. H.*

25. Ἀλκυον.] Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τίνες τοῦ ἀριθμοῦ ἰδ. γαλῆναι, αἱ ἐν αἷς νοσοῦσι αἱ ἀλκυόνες. *Heſych.* *A. V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον ἀφαφέρουσας ταῖς εὐδίαις] Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes*, *eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J. G.*

28. Πάντως μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *f.* πάντων habent. Reliqui impreſſi πάντες. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo πάντως μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: πάντως γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T. H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τί ποτε. *F. G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τινι. Saepius ea in re peccatur; vide ad Πρ. εἰ ὦ Λ. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T. H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus*: *quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates.* Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὴν ἄγνωστον οὖσαν &c. ſcilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀβίατος. Ἀμιμητος. Ἀνέφατος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνετος. Ἄφθονος. Ὑπερτος· quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄκριτος· fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνιξέταστον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T. H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde eſt, ac ἐσμέν, *ſumus*: nam interdum ἔοικα non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J. C.*

Ἐοίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Rittershuſius*: ejus generis alia *Priscaeus* ad *Apul.* Mileſ. I. p. 8. *T. H.*

καὶ τὰ εὐπόρων ἄπορα, καὶ τὰ ἐφικτὰ ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπείτοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸ πάντα αἰώνια. τί δ' ἄν, ὦ ἀγαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; εἶδες, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὐτή γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον δὲ οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὰ ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia; & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

[a] Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογνὸς C. [b] Τοι] τὸ Margo *AIW.* male. [c] Δὴ] ἤδη P. L. Margo *AIW.*

43. Ἀνέφικτα] Ἀδύνατα καὶ ἀπαλαφθῆναι. *V.* νεογενής. *V.C.*
47. Καὶ νεογιλὸς] Αὐτὶ τοῦ νέογνος, * νεογένητος,

* Νεογένητος, neg.] Has utrasque voces adjecit *M. du Soul.* monens praeterea reponi debere νεογιλές. *T. H.*

45. Τῷ ὄντι νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima *Luciani* mentis expressio. *J. G.*

Ibid. Νήπιος] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὶς ἢ νεογιλὸν, εἰ ἐξ Ἰσαίου εἴρηται τὸ τοῦ κατὰ Ἀριστάρχου, ἀδόκιμον. Νεογιλαῖος per me licet exultatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸ ξυμπαῖσαι αἰῶνα ἐξετάζοιτ' βραχύταλον ἰσχοῖεν οἱ ἄνθρωποι τὸ τῆς ζωῆς χρόνον. *T. H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* sapissime. *T. H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυπόστατος χειμάρρους *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. *T. H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T. H.*

68. Πολλὰς ἰδιῶν φύσεις] *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδιῶν φύσεις, *multarum specierum naturas*: quamquam impropria hic est ea locutio. *J. C.*

85. Τυχὸν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marcilius*

inter nos, qui quidem fingere ſciunt, luto cerave ſumta, facile ex eadem ſaepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praeſtantiam neque omnino comparandam ad noſtras agendi vires, ad manum eſſe credere par eſt omnia iſtiusmodi atque in facili poſita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipſo videatur majus, indicare tu poſſis?

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa conſequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter ſeſe ſi conferantur, magnum aliquod eſſe discrimen, quo alius alium ſuperet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorſus infantes, quinque, ſi lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus iſtis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: iſta enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur poſſe.

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὄπις ἄμμα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τῶ αὐτῶ πολλάκις ὄγκυ μεταχηματίζῃ πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην τὴ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχονλι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, τὴ λεῖα· ἐπεὶ τ' ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτῶ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, γνῶναι δύναιτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τ' τοιούτων; οὐδὲ γὰ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. οὐκοῦν δὴ θεωρῶμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλυς συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι τὴ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰ τ' ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπλαῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τ' διαφορὰν δυνάμεώς τε, τὴ ἀδυναμίας, ἐν πᾶσαις σχεδὸν ταῖς τ' βίου πράξεσι, τὴ ὅσα διὰ τ' τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, τὴ ὅσα διὰ τ' σώματος τὴ τ' ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

85. Τυχῶν] Γράφεται, τεχνῶν. G.

lius & Vorſtius, ſic legendum, non τεχνῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. F. & Codd. Mſſ. P. & L. M. du S.

Τεχνῶν] Recepi, quod in F. V2. S. A. fuit expreſſum, itidemque in margine A1W. reliquae τεχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τ' τεχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Chriſtoph. Longolii Luciano cum Mſſ. collato: διὰ τ' χειρῶν (feſtinantis, ut auguror, deſcriptoris errore pro τεχῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetuſti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τ'. Praeterea χειρῶν habebant C. teſte M. du Soul: eoque facto jampridem, antequam haec vidiſſem, legendum eſſe ſtatueram: neque me poenitet ſententiae priſtinae: licet enim τεχνῶν adſpectu primo ſatis videatur accommodatum, ſi tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praeſtantiam alterius lectionis comparari poſſit: nam primum αἱ κατὰ τ' βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam ſimul complectebantur: deinde τούτων appoſitum prorſus languet, ac vigorem orationis intertumbat: denique ὅσα διὰ τ' τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in ſcripto perlucet, admodum reſpondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox iſtae difficultates non ſolum evaneſcent, ſed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monſtrare Socratem crede, tanquam teſtes rei, quam proferebat, luculentiſſimas: ſunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a Galeno de Uſu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait Ariſtot. περὶ Ζ. M. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν οὖσα οὐκ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔτι γὰρ ὑποτρέπει ὄργανον πρὸ ὀργάνων· propterea quod manus habeat, idcirco hominem eſſe ſapientiſſimum cenſebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno ſuffragante, rationem illam Ariſtoteles invertat, quia inter univerſum genus animalium ſapientiſſimus eſt, ideo datum eſſe homini a natura, ut manibus ſit praeditus. Hinc eadem opera patet, fruſtra fore, ſi quis objiciat, praeteriri potuiſſe facile manuum mentionem, quum mox ſequatur διὰ τῶ σώματος ratio enim non eſt in obſcuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris ſolae commemorarentur. T. H.

Καὶ ἡ ἰσχὺς δὲ ἡ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει ἡ ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δήπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς ἀκολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ Φύσιν. ὅπηνίκα οὖν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπῳ τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν ἡ σύμπασα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ὁ κόσμος ἡ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν καὶ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ὖσι, πολλ' ἄττ' ἀδύνατα τοῖς ἑτέροις πάνυ ῥᾴδιον. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἴσχει, nisi quod typorum vitio εἶχεν in *J.* Edd. cunctae praeter *B2.* b Τηλικοῦτον] τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *J.* Margo *AIW.*

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2.* Reliquae ἴσχει. *M. du S.*

2. Τηλικαύτην . . . . αὐτὸς] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτοῦ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppedirat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν δὲ δόξει, ὅσην ἴσχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν καὶ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *J.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T. H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens.* *F.G.*

Παραλαβοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Guyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μιλ. σοφὴν] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θείου μέλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἔστι ὠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cal. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τινῶν] An τινὶ; *F.G.*

Τινῶν] Legendum τινὶ cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.*

Tu-

multo magis arduum est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper usa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne parva quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explorate quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusciniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, ἢ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ μὲν ἡδονὴν ἐμβαλλομένη ζῷον ἄπτερον, καὶ ἄπλερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πολάτταν πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ [c] ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τισὶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη.

Τὰς δὴ ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὔσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ὅτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, ὅτ' ὂν τὰ σμικρὰ, τὰ πολλὰ δ' ἀπορροῦντες καὶ τὰ περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ὅτ' Ἀλκυόνων πέρι, ὅτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷαν παρέδοσαν πατέρες,

c Ἀνύδρων] ὑγρῶν C. *J. A. W.* rectum puto.

Τινῶν, τέχναις] Vorstii structura suadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. *M. du S.*

Τινῶν] Etsi transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam, προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς quem nexum subjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* saepe, *ut veteris sapientiae doctrina tradit*: ita λέγειν *Democritus*: τάδε λέγω περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισὶν orationis structura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. & C.

21. Τὰς δὴ ἀθ. δ. μεγάλας ὔσας] Si locus est integer, nec quicquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit Interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex *Pausania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* sunt aliena, & diversi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων. *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πιπισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen. L.* IX, 42. ita nunc legitur: Φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ἡ Περιπάτων, ἰλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα. *Suidas* in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἰλθόντα Ἱπποκράτη πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* conspiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν γυναικῷ φασὶν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, λέγεσθαι τὴν βασιλείαν ibi recte *Kuhnius*. *T. H.*

26. Ἀηδόνων] Luscinarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δὲ μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Eustathius*. Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούοντα ὅτι κάλ-

τέρες, τοιῦτο χ᾽ ταισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] Ὄρνι θρήνων μελῳδὲ, ὠδιοῦσα τ᾽ σῶν ὕμνων περὶ καί σε τ᾽ εὐσεβῆ χ᾽ φίλανδρον ἔρωτα πολλά-κις ὑμνήσω, γυναιξί τ᾽ ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε χ᾽ Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ᾽ ἄλλα, πρὸς δὲ, χ᾽ τιμῆς οἵας ἔτυχες ὠδὶ θεῶν. ἆρά γε χ᾽ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· χ᾽ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τ᾽ ὠφέλησιν πρὸς γυναικῶν τε χ᾽ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. εὐκτὸν ἀσπασαμένοις τ᾽ Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐν᾽ ἐκ Φαληρικοῦ. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad astу tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ὀρνιθοθήρων P. b Λέγων] λόγων in *J.* error est typorum. c Πρέπει γοῦν] In sola P. πρ. γοῦν, ὦ Σώκρατες, χ᾽ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥ. δ᾽ ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdelotii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ᾽ ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην ϵ Μυρτώ. *V.*

39. Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον δῆμόν Αἰαντίδος. *G.*

πάλλισα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν *dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint.* *J.C.*

28. Θρήνων μιλ.] Ὦ ὄρνι θρηνομιλῶδ᾽ legendum est. *J. Br.*

31. Γυναιξί τ᾽ ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panatius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem.* Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. *M. du S.*

Ibid. Ξανθ. τε ϵ Μυρτοῖ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. *G.C.*

Ξανθίππῃ τε χ᾽ Μυρτοῖ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ὃ χεῖν γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲ πολίτιν, χ᾽ κοινοτέραν πῶς, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου θυγατριδῆν τοῦ Λυσιμάχου χ᾽ τὴν μὲ Ξανθίππῃ ὠφελιμωτέραν λαθεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο τὸν ὃ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκῳ χ᾽ Μενέξενῳ. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon.* Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium.* *T.H.*

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *AIW.* *T.H.*

39. Φαλ.] Φάληρος λιμὼν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. *A.V.*

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμήν. *M. du S.*

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΤΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hic-ce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ὅδε, ᾧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τοῦτον προσηλῶσθαι δεήσει· σκοπῶμεν δὲ ἤδη χρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που ἡ χιὼν γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καθαπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ ὅδε ἅπασι σφίσιν εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. Σκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· ὅτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ [a] ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ [b] ἄνθρωποι, ὅτε μὴν οὐδὲ τὸ ἄκρον (φαύλης γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, καὶ μέσον

[a] Ἐπαμύνειεν] Priores Edd. ἐπαμύνει. Suppletur in *F.* ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνανται idem in Marg. *AlW.* ſed transverſa linea inductum.

[b] Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

[a] Αὐτὰ] L. ἀνθρώπους & ſic C. abb. & *V.* αὐτοὺς. *M. du S.* Idem notaverat pro πλάσματα corrigendum eſſe πλάσματα: mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quae in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praeſtitum eſt, quae ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Pan-*

ſanias, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειεν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *F.* δύνανται addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνειν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειεν] Veriſſima *F.* Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειν δύνανται. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λειτουργὸς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πλάσμασιν σπέρμα *AEſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere nec plaſma ſuum vult conditor aevi.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά πως ὑπὲρ τὸ Φάραγγος ἀνεσταυρώθω, ἐκπεσὼν τῷ χείρε ἀπὸ τουτί πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβολοι, πανταχόθεν ἠρέμα ὀπτινενδυκυῖαι· καὶ τῶν ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ χρημνὸς ἔχει τὴν ὀπίσασιν, ὡς [a] ἀκροποδιτί πως μόλις ἑστάναι· καὶ ὅλως ὀπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σαυτὸν καλαπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, adscende, teque praebe defigendum ad montem.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, καλελεήσατέ με ὧδε τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλελεήσαλε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα ὠδὶ κούσαντας καὶ ὀπιτάγματος; ἢ οὐχ [b] ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατάλθθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισε, καὶ πρόσηλον

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, misereſcite, ut tua vice jam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί πως] ἄκρῳ ποδὶ πως *J.* b Ἱκανὸς] Plerique Edd. ἱκανῶς exceptis *Va. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AtW.*

14. Ἀποτομοί τε γὰρ] ★ Ἀποτετμημέναι, *pendimus* ἔχουσαι λέγεται. *V.*

★ Ἀποτέτμηται] *L.* ἀποτέτμητοι. C. abb. ἀποτετμημέναι & *V.* *M. du S.*

12. Ὑπὲρ τὸ Φάραγγος] *Philostratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. *G.C.*

Ὑπὲρ τὸ Φάραγγος] *AEschyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βίᾳ Φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanleus ista *Luciani* non praeteriit. — *adspiciſe religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Ciceron.* T. D. II. c. 9. *T.H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώθω] *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus crux; monuit *Lipſ.* tract. de Cruce: σταυρὸς postea. *J.B.*

Ἀνεσταυρώθω] Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere*, *cruci ſuffigere*, secus quam Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, vertentes *rursum crucifigere*. *T.H.*

13. Ἀπὸ τουτί] Ab hac in contrariam partem. *J.Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *acuti ſcopuli* apud *Senec.* Hercule fur. *J.B.*

Ἀπότομοι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti *Pyr.* c. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομον. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκροποδιτί πως] Scribe, ὡς ἀκροποδιτί πως μόλις ἑστάναι. *J.Br.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι] Ἀστοῖς: inde *astra* qui inter ambulandum stare nesciunt. *Casaub.* ad *Suet.* Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὶν ἀναβῶσι τὸ ἴππιον, ἄκρῳ οἱ ἐπὶ τῶν ἀναπάλων ἐστιβασθῆς, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Mſ. legitur μόγις quod idem est. *J.B.*

Ἄκρῳ ποδί] Ed. *J.* Reliquae ἀκροποδιτί, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam jam alibi solere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτί πως] Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδιτὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, suspenso gradu: *quasi id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ *exponit* ἄκροις ποσὶ, summis pedibus: *alii*, summis *seu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non conveniat*. Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non perspicio: hic certe nihil aeque sententiae respondet: *sic ut summis pedum*

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obsectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λω, καὶ † σφύραν ἐφεμένας κατάφερε δὸς χ' † ἑτέραν· καλωλήφθω εὖ μάλα χ' αὐτή· εὖ ἔχει. καλαπτήσει δὲ ἤδη χ' ὁ ἀετὸς ὀπίσεραν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ † καλῆς χ' εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, χ' Ἰαπετὲ, χ' σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὰ εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲ † νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειριθεὶς, ὅπως ἄδικον ἐποίησω, χ' ἀπατήλην, ὡς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, † Διὰ δὲ ὠφελογίσασ' ὅτ' ἄ καλὰ ψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, τὴ Δί', ὅπως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὺς ἀνθρώπους ἀπλάσας, πανεργότατα ζῶα, χ' μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ὅπι πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα † θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, χ' τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε & Ἰαπετέ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διὸς· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ † διωχθέντων ὑπὸ Διὸς † θεῶν, χ' διὰ τοῦτο αὐτοὺς παλεῖ. V.

† Καὶ θεῶν] Θεὼ, καὶ. V. uti conjeceram. M. du S.

40. Ἐγχειριθεὶς] Ἐμπιεσθείς. V.

dum digitis insistere vix licet. Praeterea malo, τοῦτ' αὐτὴν ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίδεσιν propter illud σου, ἀπαπαδητί σου. T. H.

24. Τῦτ' ἴφης] Sunt vitrea fracta, & omnia sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ καταλείψαι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀναπολογήσασθαι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τοῦτ' τὸ πρᾶγμα πλημμῦν αἴτιον καθιστάντα μοι. J. G.

25. Τὸ καταλείψαι] Ingeniose J. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ καθιλάσαι. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τῦτ' ἴφης, τὸ καθιλάσαι, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur τοῦ. Dial. Deor. I. τῦτο φὴς, ἀπορρῆξαι με ἀρχῆς. T. H.

28. Καὶ ἄ. δύο] *Nos ambos.* J. Br.

32. Τὸν ἕτερον] Χεῖρα subaudio. J. Br.

Ibid. Καταλήφθω] Vid. Eruditiss. *Dukerum* ad *Thucydid.* p. 541. n. 7. T. H.

34. Πάντα] Legerim ταῦτα, *ut haec habeas:* nam πάντα nihil hic significat. J. C.

35. Πλαστικῆς] *Quod homines e luto fingeris.* J. Br.

42. Ὅτῳ καλὸν ἀργέτι δημῷ] Idem de Merc. Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab *Hesiod.* I. ἔργ. J. B.

Ὅτῳ . . . .] *Theog.* 540.

Τῷ δ' αἶψ' ἐτίη λιπὴ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εἰθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. M. du S.

43. Ἀργέτι δημῷ] *Alba pinguedine.* Vide Higinum in Sagitta. J. Br.

Ibid. Ἡσιόδου] *Hesiod.* in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. J. Br.

47. Ἔκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. M. du S.

Κλέψας] Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quasi voluisset ἔκλεψας: *furatus es, & hominibus dedisti:* debuerat, *ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti.* §. 6. *Artemidor* III, 17. χ' γὰρ † Προμηθέα λέγουσι ἐπὶ τοῦ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, χ' τὸ πῦρ κλέψαι παρὰ τῶν θεῶν. T. H.

49. Δεδίσθαι] *Vinculis constringi.* J. Br.

51. Ἀναί-

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, ἡ σὺ κτ᾽ τοῦ
ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα
προφέρεις, ἐφ᾽ οἷς ἔγω γε τὸ ὸ Πρυτανείῳ
σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησά-
μην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως
ἂν σοι ἡ διαλογησαίμην ὑπὲρ τῆ ἐγκλη-
μάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ
ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, σωμύλος γὰρ εἶ, ἡ δι-
καιολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δι-
καίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀπεσαυρῶσθαί με
πλησίον τῆς Κασπίας ταύτας πύλας,
ἡ Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύ-
θαις. ΕΡ. ἤλιον μέν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφε-
σιν ἀγωνῇ, ἡ ἐς ὀλίγον δεον, ὅμως δ᾽ ἴσως λέ-
γεις· ἡ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἕστ᾽
ἂν ὁ ἀετὸς καλαπτὴν ὀπιμελησόμενός σου
ἥπατος· τὸν δὲ τοῦ μέσου δὴ ταύτην σχο-
λὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχον, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito jus redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam, oſtendamque injuſtam de me ſententiam pronunciaſſe Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes ejus tuere, & proba juſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eo ſi ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. *AiW.* quod alius iterum induxerat. ſic *Noſter* §. 10. b Ἔχον] Ita recte *J. Ai. Hi. V2. B2. S. A.* ἔχειν *F. P.* ἔχειν & ἔχοιμι C.

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δὲ ἦν, οὗ οἱ πρῶτοι συμπόσιον τῇ βουλῇτῶν, ὅθεν ὁ * τὰς σιτήσεις ἀπέλυον· τοὺς δέ τι μέγα εὐεργετημένους τῇ πολιτικῶν καλῶν, ταύτῃ δωρεᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων. *V.*

62. Ἕωλον] † Ψυχρὸν ὁ ἀναφελές. *V.*

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπέλυον, & mox καλῶς pro καλῶν. Poſt ταύτῃ *M. du Soul* addebat τῇ. *T. H.*

† Ψυχρὸν] Lege ψυχρὸν καὶ ἀναφελές. *M. du S.*

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ] Ἔφεσις ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάθεσις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον· φησὶ δὲ ὅτι ἀναφελὴς σοι ἡ ἐν ἡ ἔφεσις· μὴ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς ἐδυ ποιήσας ἄλλο δυνάμεθα. Ἔφεσιν ἢ οἱ δικανικοὶ φασιν, ὅτ᾽ ἂ ὁ κρινόμενος μείζονι δικαστηρίῳ ‡ ἐξαιτῆται. *V.*

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτῆται. Soni τῆ H. & EI confuſi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀναίτιον αἰτ.] *Homerus* Il. N, 775. *J. Br.*

Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *J. B.*

52. Τῆς τοῦ Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *J. Br.*

Τῆς τοῦ Πρυτανείου σιτήσεως] A *Platone* in Apol. Socrat. εἰ ἦν δίκη μοι κατὰ τὸ δίκαιον τιμᾶσθαι, τοῦτον τιμῶμαι τοῦ τοῦ Πρυτανείου σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionyſ. Halicarn.* lib. 5. *J. B.*

Τῆς τοῦ Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide *Demoſth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἵνα μοι, εἶπε, τοῦτο ἀμοιβὴ ἀντιπαραγράφων τιμῶμαι τὸν δίκαιον τοῦ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plat. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς τοῦ Πρυτανείου σιτήσεως] A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 42. *Suid.* in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τοῦ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσαλο. Hac de re plura congeſſit *Le Clerc* ad *Allat.* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum cenſuiſſem.* *J. Br.*

Ἐτιμ.] Voſſius & Conſtantinus (in v.) τιμησαίμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τῆς Κασπίας πύλας] Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum adfixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Veſtitas* p. 417. *Mortalis nemo exaudit, ſed late incalens Saetharum inhoſpitalis campis veſtitas. Scytharum Junius* probante *Mercero*: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam *Sacarum*. Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian. A. A. V.*

p.

abutamur ſophiſtae ; qualis tu es aſtutiſſimus orationum artifex.

καὶ λαχήσαμεν σοφιστικήν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ὢν τοῖς λόγοις.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri, utque me quam vehementiſſime accuſes, nec quicquam tibi perire ſinas eorum, quae pro jure patris dici poſſint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem ; ſed probe ſcito, me pro judice accuſatorem tibi fore ; qui igne ſubducto frigidum mihi fornacem reliquiſti. PROM. Quin ergo diviſa inter vos actione tu de furto jam diſſere : Mercurius autem & hominum creationem, & carnium diſtributionem incuſabit : ambo enim artifices & dicendi peritiſſimi videmini eſſe. VULC. Pro me dicet Mercurius : nam ego a judicialium orationum ſtudio longe abſum, quippe circa caminum plerumque occupatus : hic vero rhetor eſt, ac talia non leviter ipſi ſunt meditata. PROM. Nun-

ΠΡΟ. Πρότερον οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὴ ὡς δεινότατα καληγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δέ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων· ὡς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρόν μοι τὸ κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἐκεῖνα διελόμενοι τὴν καληγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύγειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκασιν εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμί, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δέ, ῥήτωρ ἐστί, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὖκ

ἄν

e Τὰ τ. ὑ πατρ. μεμ.] Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ τοιαῦτα ὑ π. μεμέλιται] καὶ τὴν τοιούτων &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ] μεμελῆσθαι τὴν τοιούτων J. τὴν τοιούτων ὑ π. μεμέληται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τοῦ Καυκάσου προσοικοῦντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis ſuccendere : θέρματά τι ἐπ' αὐτοὺς ἵεσθαι τιμωρίᾳ τοῦ Προμηθέως φάσκοντες· οὕτω γὰρ τῷ μύθῳ ἥττους· *tantopere ſunt fabulae dediti veram credentes :* haec poſteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Κασπίων] Caſpiis populis Scythici generis vicinae ſunt Tauri montis anguſtiae, ad 8000 paſſuum in longitudinem extenſae, latitudine tam exigua, ut vix plauſtro ſint perviae, quas ideirco Caſpias portas ſcriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perſide ad mare Caſpium pateat tranſitus. *G. C.*

Κασπίων π.] Ὄρη δὲ αὐτὰ αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πύτραι ἀπρόσοιγοῦσαι ἐκ κοίλου, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, λόγῳ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλουμένης, ἃς καὶ κλῖδας Ἀσίας γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγανεῖ] Lego ἀγανῇ. *J. Br.*

Ibid. Ἐς ὕδωρ ἰέναι] *Fruſtra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμελησόμενος] Malim ἐπιμασησόμενος, *quae mandet :* ab ἐπιμασάομαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμελησ.] Videtur Lucianus ſcripſiſſe ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad *Dial. Aj.* & *Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμελησόμενος] Cave, quicquam mutandum putes : obſcuraveris omnem loci venuſtatem. Aquilam mox eſſe devolaturam, quae jecoris ejus curam ſit ſuſceptura, facete Mercurius ait : interea dum Jovis ales ad curam iſtam aggrediatur, nihil obeſſe, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroaſin ſophiſticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per ſane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστὴν, οἷος . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religioſe inſiſtentes, ab iis ne tantillum quidem diſcedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστὴν, οἷος σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *AEſchyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleium* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam ſignificationem ſequi : *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice : *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Διαλ. Θεων. §. 30. Illa ὅπως μὴ ὡς δειν. κατηγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipſi verbi σκοπεῖν. *T. H.*

Ibid. Τοῦ πατρὸς] Mercurius Jovis eſt filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμελῆ] Haec ſcriptura ex Ed. *J.* eſt, quam firmat P. Codex ab ea tantum diverſus quod μεμέλιται habet. L. autem μεμελῆται. τὴν τ. *M. du S.*

Μεμελέτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum ſit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando ſecum

ἂν περὶ ἄμεμπτος ἡ περὶ ὁ κλοπῆς ὁ Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδίσειν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ γε τοιοῦτον, ὦ Maiας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, πρὸς ἃ σὺ πεπραγμάτευσαι· ἐγὼ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῆς ἀδικημάτων ὅτι ὑπετραπέζιά σοι μεράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅπη τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου καὶ Διὸς πεπειραμένῳ. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πυρᾶς ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φὴς τοιαύτην ποιῆσαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praefecereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcerrimas servares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem sufuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te fecisse divisionem carnium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio fiat pronunciaturi. *J.* lectionem nunquam admiseno, nisi prius Graece dici, τοιοῦτον μοι μειράκιον, fuerit probatum. *T.H.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτόν; nimirum ὁμότεχνον ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat, *rem aggredi & sustinere, provinciam subire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. sequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaesti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. *T.H.*

93. Οὐχὶ ὃ ἀπόχρη μόνα &c.] *H. Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε quanquam nimis subtilem illam *Stephani* disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων &c. νυνὶ ὃ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν ἔστι. ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μόνοις ἴσως ἐν μακρῷ λόγῳ fane ἐχρὴ δὴ quid faciat, nullus video. *T.H.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *J.Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul hanc *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T.H.*

4. Πυρὰ τινα μακρὰν ἀποτείνειν] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. ἢ μακρὸν ῥῆσιν λεκτέον ἐν τοῖς ὑπομνήσι in Protag. p. 250. C. περὶ ἃ ἐγώ τι καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐπάνοιμεν ἀποτείνοντες. *T.H.*

22. Τὸ τῆς ἐργῆς κεφάλαιον ἤλπιζον ἔχειν] Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τὸ ὁ. τὸ κ. ὃ ἔχειν, quod in Impressis est. *M. du S.*

23. Ὡς μειρακίου] Sic in Timo. & Toxare. *J.B.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.* *J.Br.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ἐργάζεσθαι & ἀγαπακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψηται legendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. *J.J.*

Λήψεται] Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resol-*

vi

dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Cœlus, nunc etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi parem ipse majorem accipiat.

8. Atqui versatias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & jocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet

εἴρηκας, ἀφόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ ἐπεί γε ἱκανὰ φὴς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, λύσαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, μὴ τὸν θεῶν, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ ὅτῳ μικρολόγῳ καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀναστολοπιοδησόμενον πέμπειν παλαιὸν ὅτου θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τοῦτο τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίῳ τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλόν τινα μῆνιν ἀφυλάτην, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἢν γοῦν ἀφέλῃ τις τῆς συμποσίου τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ὀπτιλίαν, τὸ καλα-

a Αὐτὸ τοῦτο τὸ κ.] αὖ τὸ τ. ἐ. κ. ἰλάσω ἔτι. P. L. posterius ἰλάσω ἐσὶ alios legere notatur in marg. *Alw.* b Κομψείας] F. κομψὰς mendose. c Σιλλαίνειν] ἀφ' σιλλαίνειν P. *J.*

35. Σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐστὶ συκοφαντεῖν, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ· σιλλαίνειν γὰρ τίνες τὸν ἄλλον διὰ ἐρεῖ τὸ συκοφαντεῖν. Δηλοῖ δὲ ἐ χλευασμὸν ποιεῖσθαι, παρὰ τὸ ἀφ' οὗ τοὺς ἵλλους, καὶ ἀφ' οὗτος τοῦ χάσκειν ἢ ἀφελμοῦν· ἵλλας γὰρ

* Τέτον] Τροπὴν emendavit *M. du Soul*: itaque restituendum esse satis patet ex *Etymol.* in Ἵλλαν· huic enim priora illius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte σιλλαίνειν vocis hic ponatur, posteriora *Suidae* in Σιλλαίνειν apud

vi posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum · *videtur enim si μὴ λήψεται esse pro si μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro si μὴ εἴληφε non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat:* & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἰλάσω ἐσὶ· nam αὖτὸ τοῦτο nolim mutatum in αὖ τὸ· sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Συμπεσ. . . . .] Hinc veteres illud usurpabant, μετὰ μεάμονα συμπόταν. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀπομνημονεύειν] Μετὰ μεάμονα συμπόταν. Id. in

εἰ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖν ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως· Σιλλαίνειν, μαλλαίνειν, ἀφ' οὗ ὀφθαλμῶν σκάπτειν ἐ μαλλίζειν· σίλλον γὰρ ὁ μάλλος καὶ ὁ μάλλος καὶ ἡ ἀκαλανθὶς καὶ ὁ χλεύασμός. Καὶ ὁ τοῦτο γράψας σιλλογραφεῖ. *V.*

eum pro ἡ ἀκαλανθὶς, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία· tum praeterea, ὁ τοῦτο γράψας σιλλογράφος, quomodo *Matthaeus* etiam *Suidae* reposuerat. *T. H.*

Lapith. *J. B.*

31. Ἐωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens scribit ἔγχελόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχελον, quanquam forma non discrepet ab ἔγκοτον, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίνειν] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Ἀφ. c. 24. & ibi

[a] καλαλειπόμβυόν ὄζι μέθη, ἡ κόρος, ἡ σιωπὴ, σκυθρωπὰ ἡ ἀτερπῆ πράγματα, ἡ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ [b] μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ὤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως ἡ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, ἡ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ ἀφαίρεμά τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ ἀφαιρήσεται τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμῆσθαι τῷ Διΐ, τὴν δ' ἅλην [c] ὑφῆσθαι· τί οὖν ἀφ' τοῦτο ἔχρην, τὸ ζῶ λόγω, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, ἡ δεσμὰ, ἡ σταυροὺς, ἡ Καύκασον ὅλον ὀπτᾶν, ἡ ἀετοὺς καλαπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν;

aliud erit reliquum, niſi ebrietas, ſatietasque & ſilentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum eſſe Jovem poſtridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, ſoque gravem injuriam exiſtimaret eſſe paſſum, ſi diſtribuens aliquis carnes ludum quendam luſerit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoſcat.

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius eſt, non minorem me partem attribuiſſe Jovi, ſed totam ſubripuiſſe: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum miſceri, vincula, cruces, totumque Caucaſum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Iſta

[a] Καλαλειπόμβυον] Priores Edd. καλαλοιπόμβυον. [b] Μνημονεύειν] μνημονεύσειν Marg. *AIW.* [c] Ὑφῆσθαι] In cunctis Edd. ὑφηῖσθαι, quod Grammaticae leges reſpuunt.

ſibi quidem in omnibus libris compoſita, ut hic in *F.* & P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τῆς σιλαότητος. *M. du S.*

Σιλαότητος] Verbum ποιητικώτερον eſt *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σίλλοῦν & ἀφσιλλοῦν adjungit *Pollux*: poſterius in *Dione Caſſ.* p. 875. B. ὅτι ἡ ἄκων ἀφσιλοῦσαί τι αὐτὸν σκαπτόλης ἂν προέχειν habet *Heſych.* in V. & ἀφσιλλαῖον in Διολοφῶν. Καλασιλλαῖον *Hippocr.* in Παραγγ. p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas an ἀφσιλλαίνειν. *T. H.*

38. Ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti poſtridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam ſtomachaturum.* Non expreſſit vim loquutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi ſenſum infirmavit: debuiſſet enim hoc modo: *Itaque putabam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti poſtridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum: οὐχ ὅπως* eſt *nedum.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύω] Caſtiga οὐδὲ μνησικακῶ. *J. Br.*

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo iraſceretur*: quod non expreſſit Interpres. *J. C.*

40. Τηλικαῦτα] Id eſt, τηλικούτους *F. G.*

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius eſſet.* *J. Br.*

46. Τὸ τῷ λόγῳ] *Quod proverbio jactatur.* *J. Br.*

47. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμ.] Hic locus *Eraſmum* non fugit in *Mare coelo miſcere.* *T. H.*

51. Εὐστάλειαν ἡ ἀγώνειαν] Εὐτάλ. ex L. & Ed. *J.* eſt. In reliquis impreſſis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγώνειαν, leve eſt quod moniturus ſum; in omnibus mendoſe ſcribi ἀγώνιαν, niſi quod ſola *Fl.* ἀγώνειαν mendoſe habet. Sed iſta tenuia, niſi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. *M. du S.*

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum uſu huc convenit, quam εὐστάλειαν, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγωνία & ἀγωνὶς, quaeque inde ducuntur, ἀγώνιος & ἀγώνειος promiſcue fere ſolent uſurpari, ſic ut, ſi Codices hodiernos & rationem in noſtris Edd. ſcribendi conſulamus, dignoſci non poſſit, an pro diverſis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, ſi originem atque analogiae leges ſpectes, prius ad genus ejusque ſordes, alterum ad animum proprie pertineant. *T. H.*

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ἐργίζεται. *J. B.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me ſunt, legendum, εἰ χρεὼν ὀλίγου ἕνεκα τηλικαῦτα ἐργίζεται, ſi parvae carnis cauſa tantopere indignatur. Et ſtatim cur non, ut juſſerat *Bourdelotius*, & ipſi canones τὰ γραμματικῶν παιδῶν jubent, reſcripſerunt ſequentes Editores, praeſertim Mſſ. volentibus, ἐκλιχμήσαιο; eſt enim a ἐκλιχμάζω. *J. G. G.*

Τηλικαῦτα ἐργίζεται] Genuina haec lectio eſt, quam exhibent L. Angl. & Mſ. Gr. quam iterum habet *Noſter* Ἀποκ. c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo poſſet vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. c. 5. *M. du S.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri poteſt vulgata lectio commendationem aliquam habere ſupra eam, quam Codd. ſuggerunt, quippe quae ſimul complectitur & iram Jovis, & quae poſtea, Prometheo perquam ſane gravia, ſunt conſecuta: praeſertim ſi attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta ſuccedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ἐργίζεται, illud dedi judicio *J. G. Graevii*

Iſta vide ne magnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic deſignet, ſi totum bovem perdiderit, qui fruſtulorum carnis paucorum cauſa tanto opere ſtomachetur!

10. Contra homines quanto ſe præbent æquiores in iſtiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram eſſe promtiores Diis? & tamen eorum nemo eſt, qui coquum cruce multarit, ſi carnes elixans immiſſo digito de juſculo deguſtarit, aut aſſatarum carnium quiddam avulſum deglutiverit: ſed veniam dant ipſis: ſin eſt ut etiam valde iraſcantur, aut pugnos incutere ſolent, aut

ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καταγορῇ τῆς ἀγαναχτήντος αὐτῷ μικροψυχίαν, ἢ [d] ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί δὲ ἐποίησεν ἕτερος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον ἄν φήσειεν πρὸς τὰ τοιαῦτα, εἰς εἰκὸς ἦν ἢ τὰ εἰς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ ταυρᾶν ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον, τῶν ζωμῶν [f] παλιλιχμήσαιτο, ἢ [g] ὀπταμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν καταβρόχθοιεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κόρ-

d Ἀγένειαν] In Exc. P. ſic legitur: ἢ ἀγένειαν (haec ſcriptura *F.*) τῆ γνώμης] γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆ γν.] ἐντέλειαν. Haec male deſcripta credo: debuerat, ni fallor, dediſſe: ἐντέλειαν ἢ ἀγέλειαν τῆ γν. Ἐντέλειαν vitio vetuſti Codicis pro ἐντέλειαν, quod ipſum *J.* praebet loco τῦ μικροψυχίαν· ἀγέλειαν pro ἀγένειαν. *e* Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Priores Edd. τοιαῦτα ὀργάζεται. Quod reſtituimus, adſcriptum etiam in Marg. *AIW.* *f* Παλιλιχμήσαιτο] Ita recte A. C. L. *J* & *H. Stephan.* Th. T. II. p. 673. eſt autem a παλιλιχμᾶζ. Reliquae Edd. παλιλιχμᾶ. *g* Ὀπταμένων] Sic *J. V2. P.* In ceteris ὀπτωμένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. ἐντέλειαν. *G.*

63. Ἢ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὸν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἱονεὶ † κόνδυλοι ὄντες περὶ αὐτοὺς ἢ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγύεται. Ἢ κόνδυλός τις ἂν, εἰς τὰ κοινὰ ‡ δήμους τῶν ῥαπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. *V.*

Κόνδυλ●] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in *Etymologo*, inde corrigenda ſunt: σαρκὸς τ. α. τ. δ. οἱονεὶ κάνδυλοι· tum: ἢ κόνδυλός τις ἂν εἰς τὰ κοινὰ δήμους &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Reſtituere facile erat, ſi quis modo ad futiliſſimas Grammaticulorum originationes attenderet. *T. H.*

† Κόνδυλοι] Exc. *G.* κάνδυλοι. *M. du S.*

‡ Δήμους] Exc. *G.* δύμους, & antea κόνδυλος. *M. du S.*

vii & *M. du Soul*, ut in *Lucianum* redire ſim paſſus: innumera ſunt exempla, ubi ὀργάζομαι & ὀργίζομαι fuerint confuſa. *T. H.*

58. Μαγείρῳ] *Hor.* Serm. I. 3.

Si quis eum ſervum, patinam qui tollere juſſus
Semeſos piſces, tepidumque liguerit jus,
In cruce ſuffigat; Labeone inſanior inter
Sanos dicatur. *M. du S.*

60. Παλιλιχμήσαιτο] Scribe παλιλιχμήσαιτο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catillones, quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* & *Horat.* *J. B.*

Παλιλιχμήσαιτο] *F.* Παλιλιχμήσαιτο. *F. G.*

Παλιλιχμήσαιτο] Recte eruditi correxerunt παλιλιχμήσαιτο. Ipſe quoque *Noſter* infra in Deor. Dialog. XII. παλιλιχμησάμενοι. Mox ſcribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immiſſum juſculo digitum viſus ſit circumlambere, aut nonnihil toſtarum carnium avulſum deglutierit.* Idem mendum irrepſit in *Noſtri* opuſculum, *Fugitivi* inſcriptum, ubi ὀπταμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτωμένων, legendum. Melius ſcriptura haec obſervata in Epiſt. Saturnalib. ἢ τῆ ἴλιφθαι, ἢ τὰ διλφάκια μᾶλλον ὀπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων. Similis ſpurcities foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ σωματόμοι καὶ σήπαντες, ὑφηγήσαντο τὴν ὁδόν. Corrige σωματόμοι· eſt enim ab σωματόομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores ſe viae praebuerunt.* Mirum, id fugiſſe diligentiam duorum, qui noviſſime ſcriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam ſecundas huic ſcriptori impendit curas. *J. J.*

Παλιλιχμή—.] Recte in Ed. *J.* erat. Aliae omnes mendoſae. Recte etiam in Cod. L. *M. du S.*

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominioſum & ſervis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat *J. Tollius* ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μᾶλλα γερὸν apud *AElianum* eſt V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum uſu teruntur: ad quem cenſum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες *Alciphron* habet III. p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις *Liban.* T. I. p. 238. D. Vide *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρρης. *T. H.*

κόρρης ἐπάταξαν, ἀνασκολοπίσθη δὲ ὑδὺς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶμοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίω καθηγορεῖν ἐκείνου.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δέ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' [a] ὁπότερον αἰτιάσθαί με· πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς εὐδαιμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τὸν ἀνθρώπων εἰς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέρουσα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς πολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ ἔτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μελαχοσμήσας, ἢ πωλερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους) δι-

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

a Ὁπότερον] Omnes excepta *J.* καθ' ὁ πρότερον. Confirmat P. vice τῷ πρότερον in Marg. *Alw.* πότερον.

69. Τοῦτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτου . . . ἔχοντα scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τοῦτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐρύσατα male sollicitat *Kusterus*, itidemque in Ῥαψῳδίαις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμὸς, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in *Strabone* VI. p. 397. D. ὑνομηθύτας prò ὑνομηθύτας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davis.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T. H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *J.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτοὺς γῆν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον. *J. G.*

Ἀ. γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστα, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ὡς πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, ἢ τὸ τῶν ἀκινήτων εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquievissent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμοῦν ἂν τὴν γῆν ἄλλως ὄντων ἀνέργαστον. *T. H.*

74. Ὄντας] Mallem ἐόντας. ut simile sit ei quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τὴν ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *Aeschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T. H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι· patet ex §.

divinum ſolum ac coeleſte genus : tellus vero inculta quaedam res & informis , ſilvis tota iisque agreſtibus horrida : neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua , neque ſimulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi , qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero ſemper enim aliquid conſulo in commune , mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum , ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum , ſi , parvula quadam luti parte accepta , animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia: etenim ita ſtatuebam, deficere quiddam naturam divinam , dum nihil extat ipſi contrarium , ad quod inſtituta comparatione , illam eſſe beatiorem dilucide pateat : tum mortale illud eſſe volebam ; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque , ſecundum poetae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines , Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthæc ſunt ſcilicet , quæ gra-

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος· ἔτι δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεὼς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ὀπτιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεί γάρ τι προβουλεύω αὐτῷ τὸ κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται τὰ τῶν θεῶν, ὀπτιδώσει δὲ καὶ τἆλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα, ζῷα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνθυμεῖτο τι ὤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανόμενον.

5 Καὶ δὴ, κατὰ τὸ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδατι [b] φύρας, καὶ ἀναμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Ἡφαιστείαν [c] συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] φυράσας Marg. *AiW.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθαι] Priores Edd. excepta B1. συνεπιλαβέσθαι. Quod reddidi, habet etiam Margo *AiW.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * Τῷ θείῳ δηλονότι. *V.*

* Τῷ θείῳ] L. τὸ θεῖον. *C.* abb. τῷ θεῷ. *M. du S.*
Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione : ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τῷ θείῳ δηλονότι. *T. H.*

8. Ταῦτ' ἐστί] † Βαρύτατον ὁ λόγος. *V.*

† Βαρύτατον] L. Βαρύτατον ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9. *Th. M.*
Ἡμῖν . . . . .] Hac interpungendi ratione , quam & Ed. *J.* praefert , omnia ſana , neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin , quæ antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*
92. Ἀεὶ γάρ τι] Parentheſis in voce καλὸν terminatur. *J. Br.*
Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν ſunt idem. *J. C.*
98. Ἡμῖν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι ſentientis , quod in eam tantum formam ratio caderet. *J. Br.*
Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωπομόρφους· Prometheus fingit homines θεομόρφους. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat *Lucianus* , τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θνητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἅπαντα &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*
2. Αὐτὸ εἶναι] Ἐστὶ ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*
5. Κατὰ τὸ π. λ.] Γαῖαν ὕδατι φύρειν. *Heſiod.* ὃν E. καὶ Ἡμ. v. 61. *J. Br.*
Κ. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*
6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*
7. Συνεπιλαβέσθαι] Caſtigo συνεπιλαβέσθαι. *J. Br.*
Συνεπιλαβέσθαι] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt ; uti etiam

γάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. ἢ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ὀλίγου πηλοῦ ζῶα ἐποίησα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητά ζῶά τινα γεγένηται. οὕτω γὰρ ἂν ἀγαναχτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων τῶν θεῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ ἕτοιμοί τινες ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲ δή τι ἠδίκηκε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δεῖλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἕξομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

via in Deos admisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint: quippe illud etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia adversum se ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac justa me perpessum a vobis fatebor.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς

14. Quin contra hæc in rem esse Deorum,

etiam B1. Editor & *Vorsius* conjecerant. In reliquis συνεπιλαβέσθαι. *M. du S.*

Συνεπιλαβέσθαι] In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor*. *Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοὶ τοῦ ἔργου *q. d. esse mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere.* Quum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse Ed. B1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At συνεπιλάμβανομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc.* συνεπιβάλλεσθαι μοὶ τοῦ ἔργου *una mecum opus aggredi*: cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιβαλέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβέσθαι. Suam locutionem tuetur *Lucian. Εἰκ.* §. 8. συνεπιλήψῃ) τοῦ ἔργου αὐτῷ ἐ ὁ Θησεὺς ποιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. I. p. 3. Φέρε ὦ Ἡράκλεις μιν τὸν τέχνην ταύτην ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit *D. Heinsius*, quum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου Δ. XXVI. p. 267. τούτοις ἐ τὸ θεῖον θέλει ξυνέσθαί τι καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausaniam* est II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *AElian.* Ep. XIX. ἐὰν μή τι καὶ αὐτὸ τοῦ ἔργου τῇ Φρυγίᾳ τι καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem est συλλαμβάνεσθαι· quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου· hoc certe restituendum est *Aristaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρθένῳ ὅσα θεὸς, Ἀκόντιε, συνελάβετο καὶ τοῦ γάμου· *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. *Herodot.* V. c. 44. Κρητωπῖται δὲ ἐόντα σφέτερα φασὶ ξεῖνον προσπιλαβέσθαι τῷ περὶ Σύβαριτας πολέμου. Mox a *Luciano* sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἔχω τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὕτω γὰρ ἄν] Me judice melius erit, si legas: τοῦτο γὰρ ἐ ἀγαναχτεῖ &c. *T. H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτοῦ. *Th. M.*

Ἐπ' αὐτὸν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, paucissima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit *Marcilio* & *Vorstio*. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίας] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίους. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀμητομένην χθὸν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μεταὶ δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μεταὶ δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* sumsit, quae *Virgilius* hoc versu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena.* *G. C.*

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meursio*, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pausania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστι Προμηθέως βωμός. καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες κεκομμένας λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ἀδαμοῦς] *J. Brodaeus* Misc. I. c. 18.

Pro-

rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliatam, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Prometheï nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

25 θεοῖς, ἔτως ἂν μάθοις, εἰ θεάσαιο ἅπασαν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ * ἀκαλλῆ οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις ἀφθονουμένην, καὶ † θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, 30 ἀπανταχῆ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ νεὼς, καὶ πανηγύρεις· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν 35 Φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχῆ ἔστι, Προμηθέως δὲ, εὐδαμοῦ. ὁρᾷς ὅπως ταμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,

a Ἀκαλλῆ] Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῆ.

26. * Αὐχμηρὰν] Gr. ἀκαμῆ ἀντὶ τοῦ ἀκατέργαστον, ἀκαρπόφορον. G.

Ibid. Ἀκαμῆ ὖσαν] Γράφε) ἐ ἀκαλλῆ, ἀντὶ τοῦ ἀκαταστολίστους, ἀκαρποφόρους, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

31. Μεσταὶ δὲ Διὸς] Ἀράτου G.

38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. Θεοὺς ἐδίωκα, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum est ἀκαλλῆ. T. H.

† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amst. haec *Luciani* fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν &c. mutavit Doctiss. *M. du Soul*: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subjecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ἐδίωκα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea *Luciani* verba §. 13. v. 9. T. H.

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falso igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum*: & postea: *nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθια, de quibus *Meurs.* Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ipse ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῷ Ἀθηνᾷ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ νεὼν ἐν τῷ τεμένει τοῦ Διός & Commentator antiquus ad Theogon. *Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαδήμειον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἱτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς· ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλίνθου ἀμῆς σῆμα ὑ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τῆς Πεντέλησιν ὄγκαλμα, ὃν Ἀσκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca cuiam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. T. H.

40. Τίθει δέ] In P. ἐπὶ ἔτι δὲ. In L. ἔτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. M. du S.

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio: ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τις σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτῆμα ἢ ποίημα &c. οὕτω enim aeque, si non magis, placet, quam ν. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuit-

ᾧ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἁμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσει, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῆς ἀνθρώπων, ἁμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενοι, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον ἐνδεεῖς ὦμεν αὐτὸν, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐκ ὁρῶντες ἀμοίρους τῆς ἡμετέρων τινάς. ὅτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμείροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾷν ὅπῃ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave jucundumque fore habenti? quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus festem habitura non erat pulcritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum pateſiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob sollers inventum honoribus afficere, in crucem sustuliſtis me, eas-

50. Παραμεῖμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζομεν, συγκρίνομεν, ὠφελούμεθα. γράφεται ἢ ὠφελεώμεθα. V.

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. M. du S.

53. Διεχθείη ἂν μέγα] Γρ. δέξη ἂν μέγα. G.

fuisse conjecto, qui, quum pravam voculam ὅτι scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ὅτι δὴ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ σὸ A. §. 5. Non repugnem, si quis paulo post v. 63. malit, ὅτι ἐ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν. quod sane notatum quoque video in margine *AIW. T.H.*

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. αἰσν. *M. du S.*

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid desiderari videtur, quod Interpres supplevit. *F.G.*

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulcritudo testibus careret.* *F.G.G.*

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. *F. Br.*

54. Τιμᾷν] *Multis me honoribus prosequi.* *F. Br.*

Ibid. Πολιτεύματι] Proprie quidem πολίτευμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingenioſe excogitatum, quod cuivis singularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῷ πολιτεύματι ἐξεγενόμην τῶν κινδύνων, συμφέροντας ὑπὲρ τῶν πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. *T.H.*

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. *F. Br.*

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem feciſse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῂς εἶναι οἱ ἀνθρώπους (ἀνθρώπους). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Hesiodo potiſſimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis Antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσαγωγοῖς idemtidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἔτι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἐγκώμια εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Homerum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse affícta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

easque mihi vices reddidistis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda: fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

καὶ ταύτῃ μοι † ἀμοιβὴν ἀποδεδόκατε τῆς βουλεύματος.

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι παρ' ἡμῖν· ὡς οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐδὲν ἄλογον τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἂν τις † οὐρανὸν, καὶ † γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. [a] ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. ὑπὲρ μὲν δὴ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν † ἀγέλιον, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τοῦτο γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελρίαν. τί γὰρ ἂν ἐπράττο-

a Ἐστι] ἴστι Marg. *AIW.* b Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *AIW.* c Ἀτερπῆ] Priores Edd. ἀτερπές.

70. Διαΐριον] † Ἡ ἀφετρὸν ἐνταῦθα τὴν ἄνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ χολὴν κάθαρσιν. *V.*

† Ἡ διατρὸν] Peßime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum *Lucianum*. *T.H.*

Omnia Deis adsignavit Homerus & Hesiodus,
Quae apud homines turpia sunt & infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foediſſima labes, quae omnes editiones infidet, emaculanda eſt. Quae enim, quaeſo, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, &c. Sed ſcripſit *Lucianus* εἰσὶν, non εἶναι· quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim ſi per Helleniſmi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι, oſtendant ſatis ſuperque ſequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine ſunt vertenda: *At enim flagitioſi ſunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & ſorores ſuas ducunt, & patribus inſidiantur.* Sic, inquam, ipſa verborum textura ſuadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeſte in aliis codicibus legi εἰσὶ, teſtatur *Brodaeus* IX. Miſcell. cap. 8. in quem, poſtquam haec noſtra abſolveram, opportune incidi. Eſt autem loquendi ratio, interpoſito verbo φημὶ, qualis paſſim obvia eſt, & ſtatim: Ἀλλ' ἐχρῆν ἴσως φύσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea ſententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῄς εἶναι. *J.F.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices εἰσὶ. *J.Br.*

Φῄς εἶναι] Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum eſt, conſiſtere non poſſe illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jenſius*. Mihi placet, Φῄς vel Φύσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inſervit; idque probabilius erit, ſi cogites compendium illud ſcribendi, quo in vetuſtis libris ἴσως exprimitur: mox ἴστι ἐ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, & §. 17. ἴσως φύσεις. *T.H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non ſunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J.Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At inſigne eſt Deorum apud *Homer.* Il. Υ. praelium. *J.Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J.Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipſe Saturno Jupiter? *J.Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J.Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th.M.*

69. Οὐκ ἀτερπῆ] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem eſſe poſſe, quam paſtori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελρίαν. *Ottomarus Luſcinius* vertit: *quando operoſum iſtud ſibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat eſſe injucunda.* Salmurienſis autem Interpolator: *Cui ſi ſit hoc operoſum, eſt etiam jucundum, & haec non inſuavis ſollicitudo quandam habet exercitationem.* ſed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελρίαν. Verte: *& ſi ei hoc ſit laborioſum, jucundum tamen etiam eſt, & iſta ſolli:itudo ſuavem habet exercitationem*, ſive, *conjuncta eſt cum ſuavi labore.* *J.G.G.*

Οὐκ ἀτερπῆ] A *Graevio* non diſſentio: atque ita plane legendum fuit, ne a ſe *Noſter* ipſe diſſentiret: in

τομεν, οὐκ ἔχοιτες [a] ὧν προσῶμεν; ἠργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ὀλίγον ἐπίνομεν, καὶ τ' ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, ὑδὲν προῖντες.

Ὃ δὲ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τ' ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ λιπαρῶς λείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιοῦντες ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προσηκάμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριώδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῷον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲ ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ἀνιεῖτε, κἂν

mus non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibereturque nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: at quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

[a] Ὧν] ᾧ F.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, ἢ Λήδαν κύκνος. V. ἴσως καὶ ἐπιγραμμα περὶ τούτου. G.

* Λήδαν] Sonus τῦ T cum ſono τῖ H confuſus: ſcriptum enim eſt Λήδαν pro Λήδαν. F.C.

Correxerat etiam M. Sladus. T.H.

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι ὁ παιδίων τινα οὐκ ἀτιμῆ ἰδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Al. Iſ. I. §. 3. Jambulus γνώριμον μὲ ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτιμῆ σ' ὅμως πιθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτιμῆ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι ἀγωγὴν Philoſtr. de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba Luciani ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: καὶ σ' τούτῳ γε ἐργάδες τοῦτο, καὶ ὑδὲ ἄλλως ὁ φροντὶς, οὐκ ἀτ. &c. *jam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alloqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, poſtulare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer *Cicer.* de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. T.H.

71. Ἡργοῦμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. J.B.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. J.Br.

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* J.Br.

Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. T.H.

vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos AEthiopas: me vero, honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt.

18. Jam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quicquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum ſitis, beneficos eſſe oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, ſi vel omnem

ὅτι τ' Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τ δὲ τ τιμῶ ὑμῖν κ τ θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκαλε. τοῖ μὲν δὴ τῶν ἀνθρώπων κ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δέ, εἰ δοκεῖ, ὅτι τὸ πῦρ μέτειμι, κ τ ἐπονείδιστον ταύτῃ κλοπήν. κ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐοῦ, τι ἡμεῖς τ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γ, οἶμαι, φύσις τυτοῖ τ κτήματος ἁδέν τι ἔλαττον γίγνε, εἰ καί τις ἄλλ αὐτοῦ Ἰμελαλάδοι· κ γ προσθέννυ b ἐναυσαμῶ τινός· φθόν δὴ ἄντικρυς τοιοῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκηδε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεούς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, κ c δοτῆρας ἐάων, κ ἔξω φθόνου παντὸς ἑστάναι· ὅπου γε εἰ κ τὸ πᾶν τῦ-

b Ἐναυσαμῶ τινός] ἐκναυσαμῶ C. male. c Δοτῆρας ἐάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* eſt, δοτῆρας ἐάων formam vocum poëticam ſaepe *Noſter* mutat, ſaepe retinet? Ἐάων ſcribendum ſit, an ἑῶν lis eſt ſub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμῶ τινὸς] Ἄψαιτ. V.

5. Ἐάων] Τῶν ἀγαθῶν. V.

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J. Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Euſtathius* ad eum locum recte animadvertit reſpici ſuperioris AEgypti incolas, qui Thebis ſeu Diospoli duodecim dies feſtos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit §. 19. ὀπῶ δὴ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νέκταρ, hoc eſt, Phoenicia lingua נקטר *ſuffitus*; quae vox deducitur a קטר *ſuffivit*. Vid. ad *Heſiodi* Theog. v. 640. *J. C.*

94. Κλόπειν] Lege κλοπήν. *J. Br.*

96. Ἐοῦ ὅτι] Reſcribendum eſt, ἐοῦ ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐστιν; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt?* Sic Atticos loqui ἐοῦ ὅτε, non ἐοῦ ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτε pro ὅτι ſcribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μάκιϛαί εἰσιν αἱ νύκτες *hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae*: inepte Interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. *J. G. G.*

Ἐοῦ ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clariſſimus, mihique amiciſſimus, *J. G. Graevius* pro ἐοῦ ὅτι legit ἐοῦ ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium eſt quin ὅτε perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, conjunctum, dividendum ſit ἐοῦ ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt.* *J. J.*

Ἐοῦ ὅτι] Recte monuit Doctiſſ. *Jenſius:* neque aliter Interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEſchin.* Dial. p. 84. neque enim ἐοῦ ὅτι, vel potius, τί ἐοῦ ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T. H.*

5. Δοτ. ἐάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J. Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc ſpectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L. K.*

Ἔξω φθόνου] Sic uſurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ἂν μ καθαρὰ ἐ ἔξω τ ἀδίκων φαίνηται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδῆξει. & Celſus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τε ἐ ἀπροσδεὴς ἐ ἔξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus eſt in Phaedr. p. 1222. B. φθόνος γ ἔξω χοροῦ θείου ἵσταται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τ λιγυρώταλον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται· idem ſaepius uſurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, ſententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinſium*. Jam itidem apparet, quid ſpectaverit *Eunap.* in AEdeſ. p. 54. ψεύδ γ ὃ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ κ λόγου ἵσταται. *T. H.*

τοῦτο τοῦς ὑφελόμενος καλεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καλαλιπὼν, ὃ μέγα ὑμᾶς ἠδίκηκα· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ὀπιτεχνητοῦ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν ἀγυιὰς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ὀπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσα γένηται ἑλισσομένη σὺν καπνῷ. ἐναντιώτατα τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῇ [a] ὑμετέρᾳ ὀπτευμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκαλύκασε καλαλάμπειν αὐτούς· καίτοι τοῦς ἅπτος ὀφθαλμοῦς πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διελθόντε, καὶ διελέγχετε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem ſubrepetum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

a Ὑμετέρᾳ] Ita *B2*. Priores Edd. ἡμετέρᾳ.

14. Κνισᾶν ἀγυιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. — βωμούς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* *M. du S.*

Κνισᾶν ἀγυιὰς] Scribendumne ſit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiae meminit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἀγυιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἑλ. περὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρᾳ] An ὑμετέρᾳ; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρᾳ] In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam hæc ſcripſiſſem in *B2*. ita recte emendatum eſſe vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄψομαι] *Gaudeas.* *J. Br.*

Ὄψομαι] Adducit *Thom. Mag.* in Ὀψόμεθα monens Atticum eſſe ὀψόμην & concinnius, quam ὀψόμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄψομαι ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* *T. H.*

31. Ἐξ ἑ δίκα] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in *AEſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: ἐ εἰς Κρονόδιλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθεὶς ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἵνα τὸ ἐγκωμιαστικὸν ποιήσῃ Καύκασον ἀναταμὼν, καὶ καλανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τὸ σπλάγχνον, εἶπεν (an potius εἶδεν) ὡ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum

eſt

20. MERC. Facile non est, Prometheu, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum objurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non præsciveris hoc te supplicio puniendum esse? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me solvi debere in posterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear solutum, & una nobiscum epulantem; sic tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor, & Jupiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam ista? eloqui ne graveris. PROM. Nostin', o Mercuri, The-

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὠφέλησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ὕτω δεινῶς αὐτὸν καθηγόρησας, ὑπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες ὕτω κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ὢν Θηβῶν ἀφίξεταί σοι φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, καλαίοξεύσων ὃν φὴς ἁπτήσεσθαί μοι τὰ ἀετόν. ΕΡ. εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἁπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι [b] καὶ κρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνδειπνήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν;

[b] Καὶ] Ita *F. A1. J. V2. S. A.* Reliquae fere γάρ.

30. Ὤνησο] Εὐφράνθητι, [a] ἀμυσῶσο. *V.*

31. Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] [b] Ἐξ ἓ δέκα· τὸ ξ Ἀτλικῆς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ † τ' ἓ τὰ ἀριθμῶν σωθέντες τὰ τῆς φυλάττουσι τ' ἐσκλῶν. *V.*

47. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραθεὶς Θέτιδος ἰδίαισι φθείραι βουλόμενος· ὡς δὲ ἐγένοντο

[a] Ἠμυσῶσο] Corrupte. *M. du S.*
Credo legendum ὠφίλησο· hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se putavit ὄνησο. *T. H.*

† Τοῖς] τῆς recte reposuit *M. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀταμῷ] Ἀταμοῦ. *V.* *M. du S.*
Potius ἀναιμῶσαι σε. Modo ἐς τὸν Δ. pro σὺς τριβλιγο est recentiorum. *T. H.*

est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. *T. H.*

38. Τις] Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide *Hes.* Θ. 526. *M. du S.*

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. *J. Br.*

39. Καλαοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τ' μὲ ἀετὸν καλαοξέσαι, τ' δὲ Δία πεῖσαι λῦσαι τ' ὀργῆς ἴσωσι τ' ποινὸν ὑπεργάλω. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. *T. H.*

47. Τὴν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicunque ex Thetide nasceretur, patre suo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucasea que refert volucres, furtumque Promethei:* & in sequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Isthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. *G. C.*

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. *M. du S.*

τιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινόν τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καθαδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ ἔτοιμος ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φῄς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατεμόμενον] Lege ἀνατετμημένον. T. H.

Θεῶν Διάλογοι.

Deorum Dialogi.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

PROMETHEI ET JOVIS.

ΠΡΟΜ.

PROM.

Λῦσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε φῄς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῷα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ δὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι προθείς, καὶ τὸ ἄμεινον τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκεῖνα ἱκανὰ ἤδη δίκην ἔκτετικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυ-

I-1. SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines itesum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. *J.C.*

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τῶν ἀετῶν. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετοὶ ἐφιστῶντες τὴν κεφαλήν. *Nost.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc supplicio affecit *Sil. Ital.* XIII, 839. *tondetur praecordia rostro Alitis* — *T. H.*

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. *Theog.* v. 567. E. καὶ Ἡ. v. 52. *Servius* in Virg. Ecl. VI. fabula adhibita ad rotam solis. *E. L.*

8. Ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic *Lucianus*. *G.C.*

13. Τοσοῦτον χρ.] *Æschylus* dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. *G.C.*

Τοσοῦτον χρόνον] Annos triginta *Hyginus* tradit, Fab. LIV. & CXLIV. *M. du S.*

18. Μυρί-

caſo affixus, quæ avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non ſine mercede quidem me ſolves, Jupiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas technas ſtruere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus. JUP. Id quidem pervidiſti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc ſcilicet ſignificas, ejectum me iri imperio. PROM. Abſit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia ſolvat.

κάσῳ προσηλωμένος, τ' κάκιστα ὀρνέων ἀπολλύμενον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. ἦ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Καλασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἤν εἴπω ἐφ' ὅτι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τ' ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. Θέτιν, σωσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τυτὶ μὲν ἔγνως. τί δ' ἦν τὸ ὅτι τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ σὲ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τ' Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί με τ' ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πολὺν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὺ δὲ ὁ Ἥφαιστος ὅπως τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

CUPID.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi; puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetuſtior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς πρεσβύτερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. Μισόν πάνυ ἀν.] Interpone τι μισόν τι πάνυ ἀναγκαῖον. T.H.

27. Παρὰ τὴν Θέτιν] Ovid. Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed Lucianus hic videtur Aeſchyli poetae & aliorum ſequi ſententiam. G.C.

30. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινώσῃς] Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud Lucianum Prometheum iſta Jovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themidem apud Lactantium obſervat Dauſqu. Adnot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, ſi tanti eſt, Barth. Adv. LII. c. 13. Apollodor. III. p. 233. Ed. Salm. Ἔνιοι δὲ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, τ' ἐκ ταύτης αὐτῷ γενηθέντα ἀρσενα δυνατώτερον. T.H.

Ibid. Τῇ Νηρηΐδι] Id eſt, Θέτιδι. F.G.

36. Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.] Aquila ab Hercule jam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. M. du S.

40. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Sic D. D. VII. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, proverbialiter. J B.

Ἀρχαιότερ&c.] Reſpicit ad id, quod habet Heſiodus Theog. v. 120. ubi Amorem antiquiſſimum

πώγωνα, μηδὲ τολμᾷς ἔφυσας, ἀλλ' ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦργος ὤν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκηκα ὁ γέρων, ὡς φῄς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεθῆσαι ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν ὕστως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδὲν ὄφελος ᾖ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως ἀθεμίαν ἥντινα ἐραθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ ἀλλὰ σὲ γεγενημένον· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλῆσιν, ἐμὲ δὲ μὴ ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

ΕΡ. Εἰκότως. ἐγὼ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὖσαι τὸ πρόσωπον. ΖΕΥΣ. πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν; ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶνεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἑτέρας εἶναι, μὴ ὄφεις τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον σοῖς σεαυτὸν, ἀκατέρωθε καθειμένην βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀναλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπα-

barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, quum vetulus ſis & vafer? CUP. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit, quod non feceris me, ſatyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin neceſſe habeo præſtigiis adverſum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me ſi videant, moriuntur præ timore.

2. CUP. Merito ſane: neque enim ferre poſſunt, Jupiter, mortales tuum conſpectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum & imberbem. Quod ſi amabilis eſſe velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, ſed quam jucundiſſimum te redde, utrimque demiſſam cæſariem mitra ſubnectens, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] Μετὰ φαρμακισμοῦ μιγνυσθαι. *V.*

64. Χρυσίδας] Χρυσᾶς κύριον ἡ χρυσῆ * φιάλη, ὥσπερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρᾶς. *V.*

* Φιάλη] φιάλη in *V.* Pro κύριον lege κυρίως. vid. *Poll.* VI, 98. *T.H.*

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. *J.C.*

Ἀρχαιότερον τοῦ Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Coeli, a quo Japetus. *Heſiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noſter* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & paſſim. Idem naſcentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον οὐ τῇ πανουργίᾳ. *M. du S.*

Ἀρχ. τοῦ Ἰαπετοῦ] Elegantiſſimum eſt Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de ſe ſuaque aetate teſtimonium, quod conferri meretur. *Heſych.* Ἰαπετὸς, ἐπὶ ἀφθορμῶν πρεσβύτερον ἀρχηγός· legendum pene credo: Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, ἐπὶ ἀφθορμῶν, ἀρχαῖον· niſi reliquiae ſint iſtae confuſae luculentioris explicationis, quales ſupereſſe ſolas ſaepe contingit in hoc Lexicographo. De ſenibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Ariſtoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Euſtath.* ad Od. Ep. 1528. εἰ λίαν πρεσβύται Τιτᾶνοι ἐσκώπτοντο, ὡς ἐκ λιπὼν Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί· *Syneſ.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμύκητος. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γέρων. Ad aſtutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noſter* retulit: ſimul autem ad ea reſpicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetuſtiſſimi, tradidit: *Antagoras* apud *Diogen. L.* IV, 26. Ἦ σὺ Διὸς τὸν πρῶτον ἀείγενέων Ἔρωτα εἶπας. Vid. Excerpta Praeſtantiſſimi *Wolfii* ex *Damaſcio* de Princ. p. 256. 257. *T.H.*

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaſter. & locis innumeris hujus operis. *J.B.*

49. Κύκνον] *Iſocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius eſt quam ut addam. Addit idem ἀεὶ δὲ μὴ τίχης ἀλλ' ἢ μὴ βίας θηράμενος. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἅπερ Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. *M. du S.*

Ibid. Ἀετόν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; ſecundo ut Aſterien in Coturnicem verſam ſecum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. *E.L.*

51. Μαγγανεύειν] Μαγγανεία, γοητεία. *Suid.* μαγγάνευε, γοητεύουσα. *Heſych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. *Ari-*

pano concinne ingredere : tum tu videbis plures te secuturas esse, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage : multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, sed faciliore via potiri : eaque ipsa te conditione dimitto.

65 πάνοις εὐρύθμα βαίνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῆ Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε· οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος. ΕΡ. ἀκῶν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτο. ΖΕΥΣ. οὐκ. 70 ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δὲ αὐτῶν ὀπιτυγχάνειν· ὅπι τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPIT. ΖΕΥΣ.

1. INachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Utique : nimirum Io. JUP. Non amplius puella est ea, sed juvenca. MERC. Prodigiosum hoc ; at quo tandem modo mutata est ? JUP. Æmulata Juno mutavit eam : quin etiam novum aliquod malum machinata est adversus miseram illam : bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat juvencam 80 insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere ? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic usquam Argus pascit)

Τὴν ὀ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶδα, ὦ Ἑρμῆ ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τερᾶστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη ; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ὑπεμεμηχάνητο τῇ κακοδαίμονι βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν ; ΖΕΥΣ. καταπτάμενον εἰς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖ-

a Αὐτῦ] αὐτῷ *f.*

Aristoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς ἂν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς ἔν, *quomodo*, inquit, *non hercle semel tantum ibi peccatum est.* *T. H.*

57. Ὁ Βράγχος] Quem hic Apollinis amasium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit : *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κομῶντα] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonsorib. *Philostr.* Heroic. & lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Sanz.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi χρυσῆ βόστρυχοι. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pseudom. haec notissima. *J. B.*

62. Καθυγράνων βοστρύχους] Sic post, βαθὺν πώγωνα καθυγράνων Piscat. §. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Senec.* Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Θηλυμίτρης. *Long.* lib. I. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habitum vel inde constat, quod a Junone inter ea recensetur, quae indicio erant Bacchum luxu perditum & effoeminatissimum esse Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσίδας] V. Const. Lex. v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Εὐρύθμα βαῖνε] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτῦ] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Jupiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτῦ· nam non anteceſſit ἵνως. *J. C.*

Αὐτῦ] Si abesset, sensus nihil damni pateretur; nunc facile fero & positum intelligo pro τῇ ἐμῇ ἐπιτυγχάνειν τῇ ἐμῶν, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *sub hac ipsa conditione : Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὲ ὤσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέχθη· paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T. H.*

75. Τῷ τρ.] Id est, τίνι· an τίνι scribendum? *F. G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. *T. H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adscribit *Lucianus* ex Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipse Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔστω

ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, ἡ δὲ Ἰὼ ἀφ' ἧς πελάγους εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τοὐλοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. JOVIS ET GANYMEDIS.

ΖΕΤΣ. JUPIT.

ΑΓε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, [a] οὐδ' πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καλαπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a Οὐ] οὐδὲ *J.*

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. *J. B.*

86. Τὸν N. ἀναγέτω] Vide *Max.* c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. & *Basil.* 50, 1. *Nostter* etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοῦν ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluit campis & jam se condidit alveo.* *M. du S.*

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναδόσει vel ἀναχύσει Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. καὶ τὴν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἱερὰ ἱδρῦσθαι, ὡς τὰ αὔξοντα τὸν πόλεμον καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα ἐλκυά ἐστι τῆς Ἴσιδος. *T. H.*

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat.* *F. G.*

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἐπιπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates avertat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ἑρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 13. C. θεοὶ &c. ὀνείρους μοὶ ἐπιπέμπουσι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δίκη πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδίκοις *Lys.* p. 105. v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demosth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 73. *Hesych.* in Ἔμπουσα. *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* *T. H.*

87. Σαῴζειν τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. *J. B.*

91. Οὐδὲ] Ex *J.* est. Reliquae οὐ. *M. du S.*

98. Πρὸς τὸν καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori servire.* *T. H.*

99. Ὁ Πὰν ἱκανὸς] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religioso sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec

iſtæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evaſiſti? JUP. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcentule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hicce ſum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iſte? at quomodo fiſtulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu ſolum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo ſacrificamus ipſi integrum hircum ad ſpeluncam adductum, ubi ſtat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis eſſe mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audiviſti nomen, neque aram vidiſti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais eſſe, qui nuper defudiſti in nos multam grandinem, qui habitare ſuperne diceris, qui excitas ſonitum, cui

ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' ὅτε ἄνθρωπος, ὃν ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, ὅτε ἀετὸς, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τ' θεῶν ὅτός εἰμι, τρὸς τ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φῄς; σὺ γ' ὁ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα τῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γ' ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ γ' ὑοῦντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φῄς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας [b] ἡμῶν τ πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν [c] ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τ φόφον, ὦ τ

b Ἡμῶν] ἡμῶ sola *F.* ἡμῶν ex *P.* quoque notatur. Porro *f.* ὁ πρώλιν καταχίσας ἡμῶν non male. *c* Ὑπεράνω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠγάσθη Διὸν τ Πάνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, neſcire me profiteor: neque tamen contendo, neceſſarium fuiſſe, ut in hiſce ludicris omnes veriſimilitudinis rationes *Lucianus* obſervaret. Hirco ſibi fieri ab Athenienſibus teſtatur Pan in Bis Accuſ. §. 10. ἐπιλέλαμμαι τράγου ἔνορχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἵστηκε, *ubi ſtatua ejus eſt collocata.* *M. du S.*

1. Σάριγγα οὐκ ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accuſ. Cetera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔνορχιν] Ex *Theocrit.* qui ἐνόρχεα dixit; ex eo multa ſunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accuſ. tangit *Long.* lib. 2. *Ariſtophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνδραποδιστής] Qui liberum hominem pro ſervo vendit, vel ſervum alienum tanquam ſuum. *Xenoph.* ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τ ὁμιλίας μισθὸν, ἀφ' τὸ ἀναγκαῖον αὐτοὺς εἶναι ἀφελίσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβωσιν τ μισθόν, id eſt, *ſuae libertatis venditores vocat* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὄμβριον venerati ſunt, ut teſtatur *Strabo* & *Pauſanias*; & Ὑέτιον, ut *Arrianus* & *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus: Arida nec pluvio ſupplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα ἧ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui ſaepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἰδὴν δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις: adde Ξ, 292. 352. O, 152. Indidem hauſit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάνιφα· locus eſt apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuiſſe, praeter *Homerum* teſtatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παρέμειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον ἓν ἐπαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίωνι Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἁπάντων τ γινομένων κατὰ ὥραν κύριος, ὅμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ τ ἄλλων τ τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas ſui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus perſonae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae ſolent & paſtores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτιος, Βροντάιος, Ἀστροπαῖος vel Ἀστροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miſcell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑπεράνω] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἐμπ. c. 61. *M. au S.*

τ χριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν; τὰ δὲ προβάλα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαιλο ἤδη, ἐρήμοις ὀλιπεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰ μέλει σοι τ προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ; ἢ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; εἰ γὰ κατάξεις με ἤδη ἐς τ Ἰδην τήμερον; ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτλω ἀετὸς εἶην ἀντὶ θεῦ γεγενημένος. ΓΑ. ἰκὴν ὀλιζητήσει με ὁ πατὴρ, ἢ ἀγαναχτήσει μὴ εὑρίσκων, ἢ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καλαλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. πῶ γὰρ ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· πρόθῳ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνῦμαί σοι ἢ ἄλλον παρ' αὐτῦ χριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲς ἐμῦ. ἔχομεν δὲ τ τριετῆ, τ μέγαν, ὃς ἡγεῖται τ ἀγέλης. ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅδι, ἢ ἁπλοϊκὸς, ἢ αὐτὸ δὴ τῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, ἢ ὀπιλάθυ αὐτῶν, ὃ ποιμνίε, ἢ τ Ἰδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν ἢ τ πατέρα, ἢ τ πατρίδα· ἢ ἀντὶ μὲν τυρῦ ἢ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἕδη, ἢ νέκταρ πίῃ. τῦτο μέν τοι ἢ τοῖς ἄλλοις

arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilæ pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

3. JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim jam cœlestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἕδη] ἰδῇ & πιῇ notatur ex P.

15. Ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν ἢ ἀνηρείψαιτο θοὸς Διὸς οἰωνοῦσιν ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209. Ὅππη οἱ φίλος ἦεν ὑπ' ἀθανάτων ἁρπαχθῆναι. *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenaeo* teste XIII. p. 601. F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὴ δὴ Κρητῶν τ περὶ τ Γανυμήδη μῦθον καλήγορῦσιν, ὡς λογοποιησάντων τούτων verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τ Γανυμήδη ὑπὸ τῦ Διὸς ἢ τόκων ἀδικυῖσι Ἁρπάγιον καλοῦσι, ὃν ὦ ἢ μυθῦσι λεφόρεοι πτερύγεσσιν, ut scribit *Athenaeus*, & *Eustath.* ad Il. Ζ. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hyginus*, alii. *T.H.*

40. Ἀςίρα σου] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἄστρον ὑγρὸν sit, non ἀστὴρ Aquarius. *G.C.*

Ἀςίρα σου] *Brodaei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς τ ἀετὸν σωμοργήσαλα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, ἢ αὐτὸν τ Γανυμήδη ὑ Ἡφαίςου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis inseret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Παιδικὰ & *Kuster. T.H.*

45. Ἀγραγάλους] Hoc quidem oppido festive *Lucia-*

nobis præbebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet: in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim: hiccine etiam pastorem agere oportebit? JUP. Minime, sed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat: atqui cœlum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non: sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέαν. τὸ δὲ μέγιστον, ἐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσεαι, καὶ ἄστρα σε Φαίνεας ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; οὐ γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦτα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τὰ κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δέησει καὶ ταῦτα; ΖΕΥΣ, οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ὅπως ἂν νέκταρος τεταξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τῆς συμποσίου. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδού, πάλιν οὗτος [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τὸ γάλακτος; ΖΕΥΣ. εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τὴν νύκτος; ἢ μοῦ τῆς ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν. ΓΑΝ. μόνον

[b] Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *f.* [c] Γάλακτος] καὶ γάλ. *f.* quod restitui volebat *M. du S.*

cisanus, ne scilicet fugam meditaretur e cœlo Ganymedes, si puero delicato nihil in promtu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philostr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Oleurium* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐπίκλοπον ὦρτο μαζῷ Μάρψων ἵρυς λαιῇ ὑποσχάσας χειρὸς ἀγωγῇ· istud πάμπαν, quod suis in Edd. ostendunt *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποσχάσας suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπου, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλια δ' ἐκόμιζε πάντα e sinu nimirum ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philostratus* accedat: πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀναστείλαι. *T. H.*

49. Ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. sic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ὁρίζειν τὰ σκύφα. *J. B.* Ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ] *Eris a cyathis Budæum* vertisse testatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάτην ἄρ', ὦ χρυσέαις Εἰν οἰνοχόαις ἔβρα βαίνων Λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίστων λατρείων· argutum est illud ἔβρα βαίνων nam honeste catamitum & tecte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισσύβιον] Ποιμενικὸν ἐκπωμα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. *Schol. Theocr. Hesych.* legit κισσύβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. *J. B.*

53. Μνημονεύει] Corruperunt posteriores editores, dato μνημοσύνην, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum.* *J. J.*

ΖΕΥΣ. οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, [a] Γανύμηδες, οὕτω καλός.

quippe ſolus non poſſis, ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸ ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἠχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μέλαξυ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλὰ. ὥρα δή σοι, εἰ ἀφ' οὗτο, ὡς φῂς, ἀνήρπασάς με, καθαθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μοῦ σοῦ. Φιλῶν γὰρ ἀφανελέσω πολλάκις, καὶ ἀνεπτύσσων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καλαφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἰνίλα τὴν ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸ σκύφον.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

[a] Γανύμηδες] ὦ Γαν. *J.* [b] Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. *J.*

78. Φιλῶν γὰρ ἀφανελέσω] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cujuscumque poëtae venuſtiſſimo v. 35. Ἡ που τὸ χαροπὸν Γανυμήδεος πόλλ' ἐπιδωσεῖ Λυδίη ἴσον ἔχειν πάτρη σόμα &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab aliste ſacra Miſcet amatori pocula grata ſuo.* *T. H.*

82. Πιόντα τὴν ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambrofia. De Ixione *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 304. γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας ὅτι ἦν αὐτὸν ἀπεθανάτωσε. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπλανέστερον ἐφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τι γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύνανταί τε ποιεῖν καὶ οἱ μὴ ἀοίδιμοι, ἀοίδιμόν γε ἐπιτήδευμα· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. *T. H.*

87. Μὴ προσέχῃς τὸν νοῦν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officioſis prolectat amoremque demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἂν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἴσκας κτίσαι τὴν Ὑπερίδου βεβουλῆχθαι σοι νῦν προσέχοντα· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. *T. H.*

94. Τῷ νόμῳ γαμεῖν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ ἀστῶν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Διὶ Κατ. §. 29. Δ. Ἑτ. VII. νόμῳ σε γαμεῖν προσῆκεν. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Burmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. *T. H.*

95. Ἡ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *J.* reſtituimus. Alibi ſaepius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. EX quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum huc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltem in terra manent: verum Idæum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

ΕΞ ὃ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τ' Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τ' νῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλόλυπες ἤδη, ἀφελὲς ἔτω καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ὤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τ' νόμῳ γαμετὴν, ὅπῃ τ' γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, [c] ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν σοι κἂν ἐν γῇ μίγωσι· τὸ δ' [d] Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπλης, ὦ γενναιόταλε θεῶν, καὶ συνοικεῖ [e] ἡμῖν νῦν ὅπῃ κεφαλήν μοι ἐπαχθές, οἰνοχοῶν δὴ τῷ λόγῳ· ἔτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἁμφικυπέλλιοι; σὺ δὲ

[c] Ἢ σάτυρος] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *F.* [d] Ἰδαῖον] αἰκαῖον P. L. [e] Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *Alii.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *F.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Πρωμένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἥρη Θυμοδόρου ζάλου κάντρον ἔχουσα νόμ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere interſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲς proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variata poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ὀφθῆν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἀγωνάμενος δ' ἐγὼ τ' μυστρίου καὶ ἀπράγμονος οἰκίαν πολίτου, μὴ εἰδὼς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τίνες οἱ ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως τ' δικαίως τῶν τ' γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖν ἔπαθλος. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθὲς nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκας ἐπεισάκτους clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲς. Vulgo ἡμῖν omittitur. *F. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *F.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 5. *M. du S.*

δὲ καὶ τὸ κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἡδιον ἢ νέκταρ. καὶ σὺ δὲ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πιὼν ἀπολαύων τὸ κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ [b] αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸ κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτῆς, παίγνια τηλικοῦτον καθειμένος. ταῦτα ἐγὼ ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴει λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον ὄντα καλὸν μέλαξυ πίνοντα καλαφιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γὰρ ὀπτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπαξ φιλῆσαί σε, ἐκέτι μέμψῃ μοι, προλιμότερον ἢ νέκταρ οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδεραστῶν ὄντως λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, οὕτως ἐκλελυμμένῳ. ΖΕΥΣ. μή μοι λοιδορῶ, ὦ γεναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. οὗτοι γὰρ ὁ Θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem sæpe poscis bibere: interdum etiam degustato solum poculo, præbere soles ipsi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum est, educis, unde & ipse bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas simul & osculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, positis ægide ac fulmine, sedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equidem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis est, Juno, si adolescentulum ea forma inter bibendum perbasiem, & delecter utrisque osculo ac nectare? imo si permisero ipsi vel semel osculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer suavium. JUN. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones: at mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hicce barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *F.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *F.*

25. Ἐκτεθλυμμένῳ] Ἐκλύτῳ *C* ἀσελγῆ, *h* μαλακῷ, * ἀσελγεῖ. *V.*

* Ἀσελγεῖ] καὶ ἀσελγεῖ *M. du Soul.* *T. H.*

9. Ἀπολαύων] *Auferens*: ἀπολαύειν αὖτοὶ τῷ ἁρπάζειν· sic ἁρπάζειν λέγ τῷ σώματος. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libatasque vina
Auferet, & dulci turbabit cuncta rapina? *F. B.*

Ἀπολαύων τὸν κύλικα] Vid. *Dousam* ad *Ovid.* A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet καὶ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T. H.*

11. Προσήρμοσας τὰ χείλη] Notabam has amoris inceptias ad *Heliod.* lib. 4. *Eustat.* sive *Eumath.* de Ismin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tat.* *F. B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ καλλικαλαμούσης, τηλυγμένος ἀφ' ὧν ἐξάγιστον ᾠδοποι. Θηλυδρίας τριχοπλόκος εἰσίν. Interp. *Aristophan.* Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. *Hesych. Suid.* *F. B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem redunduraturum esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod Hesiodus aliique de Vulcano posteris persuaserunt, adoptare; Junonem scilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπανίωτος, πρὸ Θυσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ὄντος saepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T. H.*

40. Ἥδιον τοῦτο] An ἡδέα; *F. G.*

Ἥδιον τοῦτο &c.] Ex Mss. restituendus est perturbatus in editis locus. Cum Jupiter descripsisset Vulcani for-

mollis ; sed tempero verbis , ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia : memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum . filium vina nobis ministrare claudicantem , a fornace venientem , strictoris adhuc opertum , forcipe jam modo depositio ; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem , & eum amplexu attractum osculari interea , cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem : hæc jucundiora ; nonne ? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat sympositum Deorum : Ganymedes autem demittendus iterum in Idam : mundus enim est, & roseo digitorum nitore , & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, est Vulcanus , & digiti ejus indigni , qui tuum calicem contingant , & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas , ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutrivit : dudum ista non videbas , nec scintillæ , neque caminus avertebant te,

μαλθακὸς, ἥδιον ἢ νεθυπότρον. εἰ βέλομαι δὲ ἐγὼ, μή σε παροξύνω ὀλίγα.

HPA. Εἶτε γαμήσεις αὐτὸν ἐμοῦ ἔτι ζῶσα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι ἔδρασε τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἥκοντα, ἔτι τὰ σπινθῆρας ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, ἢ ἀπ' ἐκείνων αὐτοῖς τοῖς δακτύλοις λαμβάνειν ἡμᾶς τὸ κύλικα, καὶ ὀλισθάσαντα φιλῆσαί μέ ἄξυ, ὃν εἶδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσχόλιας καπνωλεμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἐγὼ γὰρ καὶ πάλαι ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὖθις ἐς τὴν Ἰδην· καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ὀλίγα μένος ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἥδιον ἢ νέκταρ.

HPA. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσχόλου μεστός ἐστι, καὶ ταυτιᾷ ὁρᾶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον τὸν Ἴδην ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ὁρᾶς ταῦτα, ὅτε οἱ σπινθῆρες, ὅτε ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ

---

a Ἥδιον ταῦτα] Ἥρα. ἰδὼν ταῦτα. Z. G. Marg. *Alii.* sed personis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

---

sordes & squalorem, qui Diis ministrarat, subjicitur, ἥδιον ταῦτα. εἰ γὰρ ἐγὼ πάλαι πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπω τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem *Luciani suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator colonestat Deorum convivium.* Sed Mſ. ἥρα. ἰδὼν ταῦτα. Ζεύς. εἰ γὰρ ἐγὼ πάλαι πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπα τῷ συμποσίῳ. Jun. *suaviora haec sunt.* Jup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Juno ait suaviora haec sunt, videre obsitum fuligine Vulcanum, quam amasium pocula eum osculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἥδιον ταῦτα . . . .] Sic omnes impressi. Mſ. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum addidimus. *M. de S.*

Ἥδιον ταῦτα] Graevii Codex non magnum, nec tamen nullam adfert opem : Junonis personam interponi debere , minime concedo. Vera *Luciani* manus sine dubio fuit : ἰδὼν ταῦτα· εἰ γὰρ ; καὶ πάλαι πολὺ &c. Jovis ea sunt falsa ureorem irridentis : *Suaviora sunt ista : nonne ? atque multum interest , ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione , quam descripsi) *magis decent sympositum Deorum : Ganymedes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus , & digitis rosei , sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particularum εἰ γὰρ , qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adjuvat: vid. *Aristoph.* Av. v. 612. Eccles. v. 760. saepe in *Platone.* Illud ἐπιτραπήσῃ ὁρᾶγειν apud *Xenoph.* K. Π. I. p. 6. est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐσχημόνως, κεραννῦσι οἰνοχοεῖν ἐς καθαρίους ἐγχεῖν, σπουδάζειν ἐς εὐσχημόνως πᾶσι προσενεγκεῖν ἐς ἐνδοῦναι τὴν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τῷ νέκταρ] Sic apud *Hesiod.* Scut. Herc. τὸ στόμα πολὺ φέρτερα θεόντος. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Μακρὰ πρὸς ὑσχάτιαν Γανυμήδιος , ὀράνιε Ζεῦ. *T. H.*

52. Λα-

μὴ ὑχὶ πίναν παρ' αὐτῦ. ΖΕΥΣ. λυπῆς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καμοὶ ὀπτεύεις τ' ἐρῶσα ζηλοτυποῦσα· εἰ δὲ ἄχθη παῖδα παιδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲ ὁσ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου † κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δεδιθι· οἰμώξει γ', ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλη. 60

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno, temet ipſam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod ſi graveris a puero formoſo accipere poculum, tibi filius vinum miniſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi præbe calicem, & ad ſingulos bis ſuaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑ.

JUNO.

Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τ' τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμπολιτικόν. εὖ γ' ἂν σὺν ἡμῖν ἀνάξιος ἦν συμποσίου ὤν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι, 65 ὑβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο; 1. IXionem iſtum vides, o Jupiter: qualem moribus eſſe putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiſcum verſaretur, ſi quidem indignus eſſet ſymposio. JUN. Indignus ſane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiſcum amplius ne ſit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

a Δίδθι] διδθι Marg. *AIW.*

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος· ὃν ἠγάγετο Δίων τὸν * Οἰονίως. Τὸν δὲ πανθήρον αὐτῦ ἰλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια συνεκδύσασθαι· ὀργισθεὶς δὲ ποιήσας, καὶ γιμίσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνον· ἀλέσας αὐτὸν καὶ λαβὼν ἰδίῳ ‡ ἱερῷ ἀφῆκε μιλαδδὲς αὐτῷ ⁑ ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀπόλαυσε· ὃν ἁρπάσθη Ἥρας, ἡ ἀπάγγειλε τῷ Διΐ. ὁ δὲ § δὴ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασε νεφέλῃ τῇ Ἥρᾳ, ἣ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὸ μὲ ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' ὧ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς ¶ ἐπιστρέψας τροχῷ † δήσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι μὴ· ἀφανιζόμενον ¶ λήγοντα, καὶ τιμᾷ τοὺς συνεργίτας. *V.*

* Διϊονίως] Scriptum erat Οἰονίως, quod ſic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονίως, quod ibi legitur, Cl. *Barneſ.* Διονίως, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονίως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis ſoceri nomen ſcribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice ſubſtituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non moveris. Ἔνθα ſatis uſitatum, praeſertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem ὅπου. *T. H.*

‡ Ἰδίῳ] Ita clare in Mſſ. legebatur. Forte emendandum διαλαβόμενος, hoc eſt, *luſtratum dimiſit*: luſtratus enim fuit Ixion a Jove, ut teſtatur J. Tzetzes Ch. IX. Hiſt. 273. qui dicit ſocerum Ixionis ab aliis vocatum Deioncum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἱερῷ non ἰδίῳ extat. *M. du S.*

Pro ἰδίῳ *Matth. Sladus* reddiderat μισθῷ qua conjectura non video multum profici. Locus ſine dubio corruptus: ſed jam non vacat, ut extundamus aliquid ſincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Διὶ] Eam particulam merito interpoſuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Δίονας] Debuerat ſcripſiſſe ἰνδίονας vel ὠρεσδίονας. Paulo ante ὃ μίγνυται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. ὐδὲν ἄλλο, καμοὶ &c.] Poterat ſine crimine *Benedictus* integram ſervaviſſe interpretationem *Micylli*: *AEgritudine, Juno, te ipſam affeis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale ſacinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris , quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo , cujusmodi ſit flagitioſum illud , quod eloqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam , non aliam quandam , Jupiter , jam dudum. Primum equidem ignorabam rem , cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat , & ſublacrimabatur : ſi quando , ut biberam , traderem Ganymedi poculum , tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea , oculis admovebat , atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere , putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare , ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum , obturatis auribus , ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem , abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum , & ad Junonis usque concubitus? adeone

καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ὄφιν ὃ ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἀφ' οὗτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἄν, [b] ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν ἦν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ οἱόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅτῳ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ· ὁ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶπόσε ποιῶσα προδώσοιν τὰ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἥπτει ἐν αὐτῷ ἐνείνω πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει μέλαξυ, καὶ πρὸς τὺς ὀφθαλμὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ὀπιπολὺ μὲ ἠδέμην λέγειν πρὸς σὲ, καὶ ὤμην παύσασθαι τὴν μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγυς ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδύμενον, ὀπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum , & ad Junonis usque concubitus? adeone

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμε-

[b] Ὅσον καὶ αἰσχροῖς] ὅσων ἐς αἰσχρῶν. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν] Vertunt : *hominem eſſe benignum , Juno , & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus* , facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena : *Nemo Catone proavo tuo commodior , communior , moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἰκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ. *Commoda quidem , ſed ruſtica :* ubi interpres ; *ſat quidem formoſa.* ſed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes* , cum ſint , *inepti , decori rudes.* *J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad I. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμποτικός τις ἐν κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. *T. H.*

66. Ὑβριστής γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron.* *J.B.*

72. Ἐπείρα] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare , pudicitiam alicujus tentare.* *Pindar.* Π. Β, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore , quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσκαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem , *Illic Junonem tentare Ixionis auſu , Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾷν in hac fabula familiare Graecis. *T.H.*

79. Ὁ δὲ] Forſan ὅτι δὲ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμέ nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ , quaſi vellet intellectum ὑβρίζειν. ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Solocc. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὁμοῖα ἡμῖν legeretur ὁμοίσιοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὁμοίσιος & σωίσιος Διὸς frequenter Ixion dicitur. *T. H.*

ἐμεθύσθη ᾧ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα μετρίου φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες εὐφρόνια κάλλη, καὶ οἷα οὔποτε εἶδον ὑπὸ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βιαίόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὺ μὲν καὶ πάνυ ἐτός γε δεσπότης ἐσί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, ὃ ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆται σαι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ ᾧ ἔρωτι σύ γε. καὶ νὴ τὸν Ἰξίονα οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῆς τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθων ἔτεκεν.

inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque cœlestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν καταβάς; ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν τῆς συμποσίου σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φησὶ δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια μὴ ὑβριστικόν τι καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. μὰ δαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπεὶ-

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ.Θ. XXIII. ἀπάντων ἄρχων. *J.B.*

2. Ἄγει σε ᾧ φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ὡσὰ νόμου ᾧ δίκης ἀγοῦσι καὶ φέρουσι ἀλλήλους. *Polyaen.* ad alia traducitur: ἀγομένης ᾧ φερομένης τῆς πεφαλῆς. *Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Prov. in Ἄγουσι ᾧ φέρουσι. *T.H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς φ. ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Lactantium* poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M.du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Nostrum* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T.H.*

8. Αὐτῆ τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T.H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M.du S.*

19. Ἀγρυπνεῖ] Structura postulat: ἐπειδὴ λυθῇ. κάκεῖνος ἀγρυπνῇ. *T.H.*

23. Μὴ ὥραιον ἴκοιτο] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥραιον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; σισολοίκισαι μοι· ὥρειλε γὰρ μὴ ὥρας ἴκεσθαι. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J.B.*

Μὴ ὥραιον ἴκοιτο &c.] An scribendum? μὴ ὄψιτο τοῦ ὑπὲρ ἀ. *F.G.*

Μὴ ὥραιον ἴκοιτο τὸ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὥραιον ἴκοιμι, *nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent ta-

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum : ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage : peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet. JUP. Suſtine tamen, o Juno : quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis : neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula : Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe : quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe : credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶκεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ᾧ δὴ καταταχλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. HPA. ἄπαγε, μὴ ὥραισιν ἴκοιτο τῆς ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμίας. ZEYΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων συμέῃται.

HPA. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει ἀφ' ἡμῶν ὁμοιότητα. ZEYΣ. οὐδὲν τοῦτο φής· ὅτε γὰρ ἡ νεφέλη πρὸς Ἥραν γένοιτ' ἂν, ὅτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπατηθήσεται. HPA. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καταλιθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρον εἶναι τοῦ Διός. καί σε τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη σωῆν. ZEYΣ. ἀκοῦσον, ἢν τί τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, [b] συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεί, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. HPA. εὖ γὰρ δοκῶ τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

a Ἐξαπαληθήσεται] ἐξαπατήσεται B1. B2. b Συμπεριενεχθήσεται] Ita recte utraque B. In ceteris vitioſe συμπεριενιχθήσεσθαι.

23. Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν] Σισολοικίσαι φησὶ Ἀττικῶς. ὤφειλε γάρ, μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ σωηθείᾳ, Μὴ καλὰς αὐτῷ τὰς ἴτης, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus* ὁ πάνυ Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ὥρας non ὥραισι ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. X. *M. du S.*

Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Diogen. L.* II, 34. cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* v. 1036. A *Caſaubono* diſſentit *D. Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπαληθήσεσθαι] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσεσθαι· immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσεσθαι legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina* : ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσεσθαι· id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τετράκναμον δεσμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τῆς μ.] An ὑπὸ τῆς; *F. G.*

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ. Ἐώρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ [a] προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθόν, ὃ γε Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τοῦτο γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν [b] τοῦ κωλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις [c] ἐκι-

VULC. Vidistin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer est, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui Japeto sit senior, quantum ad astutiam? VULC. Eccui male facere possit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vaginā gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

2. VULC. Hæc iste recens natus, qui vix mo-

a Προσγελᾷ] προσμειδᾷ L. b Τοῦ] ἀπὸ τοῦ L. c Ἐκινεῖτο] ἴσηκε τὸ P. ἴσηκε τὸ F.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praesagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. *F.C.*

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Usitatius εἰς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & *Xenoph.* K. Π. V. p. 76. v. 13. ἃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε· similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἤρχεσθαι τινί. *T.H.*

55. Ἐκινεῖτο] Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. *F.* ἴσηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἴσηκε, punctum admirationis ponendum. *M.duS.*

64. Ὀξύχειρ] *Poll.* II, 149. ὀξύχειρ δὲ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲ ὦδε Μενάνδρου εἴρηται, τὸ δ παρ' Ἀλεξίδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit *Lucianus*, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*; nam *aduncae manus* Interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες· qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D — διαπτῶν δὲ πᾶς Τἀλέοτρια γύεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto *Theocritus* affecit Epigr. XX. Τὸν λειοτομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ὀρχηστοῦ & pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφοταίκταις sive praestigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θαυμάτων ὀψεις δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσιν eandem vocat εὐτροφίαν τῶν χειρῶν & τὸ τάχος τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de Athanasio. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Mos. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπτόως καὶ ὀξυχειρίᾳ θρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen. L.* VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit *Horat.* I. Od. 10. *Callidum quicquid placuit jocoso Condere furto:* ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. *T.H.*

68. Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα· sic videtur legisse interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* Statim pro ὑφείλκυσεν τὸν πόδα Mss. ὑφιλῶν τὸν πόδα, quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulgatum possit ferri. *F.G.G.*

Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλισάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti* vertentis *provocato Cupidine*, vel versio retinenda fuit *Micylli heri autem vocato ad se Cupidine.* Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκεῖνος προσίσταί μοι καὶ προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Video simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo ἀλλὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρτᾶσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum *Micyllo Benedictus propterea te mihi amorem praripere oportebat.* In Piscatore dicunt Philosophi de *Luciano*, ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν· ubi vertunt, *nam cum iste vir judicia velit experiri, haud absurde provocare videtur.* At in hac

movere se poterat in fasciis ? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VULC. Atqui jam accessit. AP. Quid ergo ? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit ? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audivisti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris cestum furripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gra-

νεῖτο ὀ τοῖς σπαργάνοις ; ΑΠ. εἶση, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. ἀ μὲν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί δῆτα, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν ; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν συγάγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν ἴσως ὀ σπαργάνοις ἔν βρέφος. ΗΦΑΙ. ὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ὀ τῇ γαστρὶ ἐμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ ἀ λαλοῦντος ἤδη σφόδρα, ἀ ἐπίτροχα. ὁ δὲ ἀ ἁρπαγείας ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα καλεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε· εἶτα μέλαξὺ ἐπαινέμενος, τὸν Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπλυξαμένης αὐτὸν ὅτι τῇ νικῇ· ἔν Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βα-

d Ὑφίλκων] ὑφιλὼν G. L. *f.* e Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. F. *f.* In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ γαστρὶ] * Εὐσάβιος Ὀδυσσ. T. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, ὅτι γενιτῆς συγκληθεὶς τὴν κλεπτικὴν, ὡς ἐν μητρὸς Μαίας συλλουμένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὸ ἐκδυθὲν ἔκρυψε. G.

67. Ἤδη σφόδρα] ἐπίτροχα] Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατητικά. † τὸ ἐπίτροχα, ἀσυγχύτως τοχίως. V.

* Εὐσάβιος] P. 1870. v. 54. ὃ (Ἑρμῆς) λόγος ἐστὶ καὶ ἐν γενητῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὃς τῆς μητρὸς Μαίας συλλουμένης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐνδυθέντα ἔκρυψε.

Ad hanc normam ista sunt refingenda, nisi quod συλλαμβάνω recte scribitur. T. H.

† Τὸ] *M. du Soul* τὸ δὲ ἐπίτροχα. T. H.

hac loquutione vix est differentia inter τὰ *provocare* & *judicio experiri velle* : & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modestiæ philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. *J. G.*

Προσκαλισάμενος] Haec menda, sed quae tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλισάμενος adstipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor* I. p. 57. τὸ ἄρισον αὐτῶν εἰς συγμὴν προσεκαλεῖτο· recte *Faber* προεκαλεῖτο vel προὐκαλ. T. H.

70. Ὑφιλὼν] Ita præter Mss. Gr. L. & Ed. *J. M. du S.*

Ὑφίλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam satis tuetur καλεπάλαισεν· luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *subducere pedes Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφίλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subducere.* Quum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quasi pedes illi furripuerit*, mallem Viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat *Senecae*, *pedes abstulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. T. H.

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florent.* scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. *J. B.*

Τὸ σκῆπτρον] *Fl.* & *J.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim furripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπί. *M. du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi sane non constat, quid recentiores Editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum ἦλθεν ἐπὶ το σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἔρχεσθαι ἐπί τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum furripere, atque adeo revera furripuit. Etsi jam omissum in *A*ι. & *Hagenoensi Francinus* tamen

ρύτερ@ ὁ κεραυνὸς ἦν, ᾗ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καὶκεῖνον ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τ παῖδα φῄς. ΑΠ. ὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη ᾗ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius eſſet fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque ſurripuiſſet. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, ſed & jam muſicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Juntinam* revocavit dubium ex ſcripto Cod. an *Fl.* Id ſolum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuiſſe notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνῃ] Ex hymno *Homeri in Merc.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνῃ] Oculis hæc omnia ſubjicit Cl. Philoſtrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M.duS.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Iſ. Voſſ.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι ſunt *aerea fila* protenſa juxta longitudinem lyrae, & quae pulſata reſonabant. Abſurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulſati non reſonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes deſcriptionem teſtudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; ſed male intellectam & imperitiſſime verſam: χελώνην τοῦ τε κρᾶτος εὑρὼν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις δ' ἐναρμόσας, ᾗ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, ᾗ μαγάδιον ὑποθεὶς, ᾗ ἐντεινάμενος ἐπτὰ χορδὰς, μελῳδὸν πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmurienſi haec eſt iſtorum verborum interpretatio: *Teſtudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit inſtrumentum. brachiis enim adaptatis, & ſuperinducto jugo, deinde calamis infixis, & ſubjecto hemiſphaerio, & intentis inde ſeptem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non ſane muſice. Deſcriptio haec eſt petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim obſervavit maximus *Scaliger* ad *Manilium:* ſed cum in illa queritur omiſſum eſſe τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuiſſe ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, ᾗ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, ᾗ μαγάδιον ὑποθεὶς, verum erat, ſi καλάμους ſcripſiſſet *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα ſequendum ſibi exiſtimaſſet. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omiſiſſet, & accommodaſſet ejus deſcriptionem ad ſui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mſ. κολλάβους. Κόλλαβοι ſunt *paxilli*, vel *clavi culae*, *quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyſſ. Φ. dicuntur κόλοπες·

Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit nova clavicula fides.

Ubi *Euſtathius*: κόλοψ ὁ τοῖς ὕστερον κόλαβος, ἐν ᾧ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. ᾗ ὅτι φασὶ λεγόμενον, δηλότι τὸ παλαιὸν οὐκ ἐρρωμένων σκληρῶν ἦν τὸ πρὸς τραχήλῳ τοῦ βοὸς, ἴσως δι' ὅτε ἐστὶ οἰῶν· quaere ibi plura. Vides ex calloſo illo corio, quod eſt in cervicibus boum & ovium, olim iſtos verticillos eſſe factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui poſtea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero ſunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, ſive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, eſt transverſum tranſtillum, in ſumma cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον eſt ligneus aſſerculus, qui ſubjiciebatur fidibus, ſine quibus nullum illae ſonum edebant; olim erat calamus, poſtea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur muſicis inſtrumentis, olim ſupponebatur, ut erudite *Scaliger* oſtendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi ſaepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem ſic vertendus eſt: *Teſtudinem mortuam cum alicubi inveniſſet, ex ea inſtrumentum muſicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & ſubjecit aſſerculum, fidesque intendens ſeptem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenſet inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ· Αὐτὴ δὲ πηκτὶς οἷα πρανίου ἐλάφου γυμνὸν τὸ σαρκῶν. ᾗ τὰ μὲ κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας ὁ αὐτὸς, ᾗ ἐνάψας τὰ νεῦρα, εἶθ' πόλλοπι τερετρήνας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι ᾗ ἀκομψόν. Sic legendus iſte locus lepidiſſimus: *Ipſa lyra ſolummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quaſi manubria, quibus cum jugum adjeciſſet, & fides alligaſſet, quas non fidiculis tendebat, agreſte quiddam & abſonum canebat:* legendum autem οἷα, *ſolummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλοπα dici, qui dicitur κόλαβος in dialogo ſuperiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra teſtudo; cornua vero erant πήχεις· ſed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendoſe pro μαγάδας & κολλάβους. Ita *Moſchop.* in ſua conſtructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat ſenſui quam uſitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mſ. & Schol. quamque ego etiam ex Mſ. adſcriptam vidi margini vetuſtiſſimi impreſſi Codicis, gloſſema eſt viri quidem docti, ſed ad rudem hujus lyræ fabricam non ſatis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini ſum moturus; cetera enim ſatis ſcite deſcripta ſunt, & ipſa artis vocabula ab artifice ſummo Apolline haud dubie uſurpata: quod ex doctiſſimis *Gravii* notis facile perſpicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Obſervandum denique Noſtro κόλλοπας τ κιθάρας alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M.duS.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμ@ olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, ſi de eo loqui voluiſſet *Lucianus*, ſcribendum fuerat κάλαμον ἐμ-

4. AP. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque intenAΠ. Χελώνην τινὰ νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξαλο· τήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα [a] κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμεν-

[a] Κολλάβους] καλάμους priores Edd. καλλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. Margo *AiW.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον.

79. Χελώνην] Τοῦτον μίμησαι καὶ Νίκανδρον ὁ τὰς * Ἀλεξιφαρμάκους. *G.*

81. Κολλάβους] Τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. *V.*

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σανὶς τετράγωνον, ὑπόνυφον, διχομηνὶ ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τῶν κιθάρας νάρθας. *V.*

* Ἀλεξιφαρμάκοις] v. 557. *T. H.*

† Μαγάδα] *L. μαγάδιον.* Sic tamen etiam C. M. *M. du S.*

‡ Σανὶς τετράγ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus eſt *Heſychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Theſ. in Μαγὰς, quem nec *Luciani* locus praeteriit, *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 487. *T. H.*

ἐμπήξας. *Otto* quidem *Sperlingius* Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extuliſſe κολάμους ἐμπήξας· *nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur:* ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magiſtr.* in Κόλοπας· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri κολάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, *Lucianum* Δ. Εr. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλόπας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: ſic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὴ ἄλλη Δημήτηρ λέγει, ἢ Φρυνὶς Ἱπποκλείδῃ· σὺ δ' ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo *Phrynicho* manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας· *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τὰς ταῖς χορδαῖς παράγματα παρέχοντας ἐν βασανίζοντας ἐπὶ τὸ κολλόπων τρυβλοῦντας· plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. ſed κόλλαβον tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Heſychio* Comicum: Ἐκκολλαβῆσαι, ἐκλακῆσαι, ἐκφρονῆσαι· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus ab *Ariſtophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πρόσω ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὸ τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμιξιν ἁρμοττομένην haec in *Nicomacho* totidem verbis extare p. 13. monuit *Kuſterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans *Etymol.* in Ζυγός· *Athanaſ.* in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δίκα γὰρ κόλλαβοί, εἴτουν πασσάλισκοι ᾧδῇ τῷ ψαλτηρίου τριφόμενοι ἕτεινόν τε τὴν χορδὴν ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hoſce fuiſſe confectos de corio calloſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. *Heſych.* in Ἐκολλόπωσε. Κεράσβολα vocabantur, ut Idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* reſtitui par erat, quem vere *Graevius* obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe *Noſtro* mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a *Luciano* diſcedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moſchopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod *Scholiaſtes* habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inducta, ſubigi ſe patiatur ac molliri. *T. H.*

82. Μαγάδιον] Μαγὰς ab aliis dicitur. V. *Philoſtr.* p. 778. Equuleum noſtri vocant. *M. du S.*

83. Ἐπτὰ

ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι καὶ ἅδου κατίοι, κλέψων τι καὶ κεῖθεν δηλαδή. ὑπόπλεφ δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ ποιητὴ θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὴν μισθὸν τὴν πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἐπληψόμενος αὐτὴν, εἴ που ὡς φὴς εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam; o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi merçedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

VULCANI ET JOVIS.

ΗΦΑΙ.

Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὴν πέλεκυν ὀξύτα-

VUL C.

QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρόν] Ἡδὺ, καλὸν, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβῆς, λαμπρὸν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Diod. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. E.L.

84. Καὶμὲ : . . καὶ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe Cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. E.L.

89. Ὑπόπτιρ] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili; facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47. M. du S.

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. E.L.

3. Εἰ μίωμα] Longoliani exemplaris ἢ μίωμας corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

simam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ μὴ λίθος δέοι [a] μιᾷ πληγῇ ἀφτεμεῖν.
ΖΕΥΣ. ἴθι, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο καλλενεγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷ μου, [b] εἰ μέμηνα; προστάτευε δ' ὅν τἀληθές, ὅτῳ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ἐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκυς ὅδε, καὶ οὐκ [c] ἀναιμωτὶ, οὐδὲ χωρὶς τῆς Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μέν, καλοίσω δὲ· [d] τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην [e] ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἔπειτα κρατόπεδον, ἐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ,

a Μιᾷ πλ. ἀφτεμ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ ἀφτεμεῖν] γρ. ἀφικόψαι. |. λίθος |. ἀφταμεῖν. b Εἰ μέμηνα] ἢ μέμηφας. L. c Ἀναιμωτὶ] ἀναιμοτὶ F. & veteriores Edd. in margine *AIW.* notatur ἀνιμωτὶ. Aldus. d Τί γὰρ χρὴ π.] τὶ γὰρ ἐ χρή. Marg. *AIW.* e Ὑπὸ τὴν μήνιγγα] Schol. *V.* τῇ μήνιγγι.

11. Τὴν Εἰλιθυίαν] Ἢ τὴν τικτουσῶν θεὰ. *V.*

18. Ὑπὸ τῇ μήνιγγι] Τοῦ ἐγκεφάλου ὑμῶν. *V.*

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. *T. H.*

12. Μαιώσεταί σε] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. *E. L.*

14. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ ἐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem *AIW. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente:* usitatae loquendi formulae; τί ἐ ποιεῖν; τί ἐ φθέγξεσθαι ἢ λέγειν; τί ἐ πάσχειν; Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; *quid enim aliquis faciat?* id est, *frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, τί γὰρ ἂν τις πάθοι τις; Θ. Κρ. §. 9. *T. H.*

15. Κόρη ἔνοπλος] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam Μῆτιν· qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. & sequ. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, *Procli* & *Moschopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κεφαφάγενης dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea est.*

Hoc & *Lucianus* ridet. *G. C.*

δᾷ, ᾗ πυῤῥιχίζει, ᾗ † ἀσπίδα τινάσσει, ᾗ τὸ δόρυ πάλλει, ᾗ ἐνθουσιᾷ· ᾗ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ ᾗ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ὀλίγου δεῖν καὶ βραχεῖ· γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωσράμοι ἀπόδου ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένον γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· ᾗ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἰ σοι ῥᾴδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυῤῥιχίζει] Ἐνοπλίῳ ὀρχεῖται. *V.*
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν] Ἤδη κατὰ γάμους παρασκεύασον συνάψας μοι αὐτήν. *V.*

* Πυῤῥιχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχεῖται ὀρχοῦνται hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Græciſmi. *T. H.*

21. Πυῤῥιχίζει] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea belliatrix ἐνόπλιον ἔρχηται ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pindar.* ad Π. Β, 127. inter alia non protrita: ὁ δ' Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὴν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι· paulo plenius quam apud *Athenaeum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) πυῤῥιχίζουσι· ὑπ' αὐτῆ non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλησάσης, tibia praecinente, modosque temperante Minerva *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὸν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινὸν ὄντα καὶ δριμὺν καὶ ἄκρατον ὄντα, ἡ χρόα τῷ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Caeſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis*: caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾶν, καλλιπλήκτιον, ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέψιν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν τῷ ἐράσθαι, γλαυκοὺς καὶ καλλιπλήκτους ὄψεις ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὸν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινὸν καὶ δριμὺν καὶ ἄκρατον ὄντα ἡ χρόα τῷ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῷ κόρυθι ὁρῶσα, ἵνα ἀφροσυνῇ τι τῇ ὄψει τὸ θαρσαλέον ἐπιφοιτήσασα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ferox, magnò decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorge.* Multa ſunt in utriusque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ἄλλη τραγικωτέρα πλὴν τῷ θρασυτέρου, εἰ μὴ δή, ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐγρυπτέρους (ἴσως videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρης ἐφεστρέφετο τὴν κιφαλὴν ὁ ταύτῃ καλλωπισμός. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τε τρόφιτις μήνη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τοῦτο] Καὶ ταύτῃ. *F. G.*

31. Ῥᾴδιον οὕτω, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes οὕτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Caeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in præsentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νὴ ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί. ΠΟΣ. συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῄς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέ-

tradiderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δὲ ὁ Προμηθεὺς ἐποίησε χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἡ παθοῦσα ἔλεος λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ὡς κορυφῆς ἐπὶ πολλοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέθορε. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem miserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Παλαιμῶνα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455, quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὸν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκείοις ἄνθεν ἰδέσθαι, apud *Procl.* in Tim. Plat. I. p. 51. T. H.

32. Ἀδμήτου ἰρᾶς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νύμφην γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum:

Νῆσος τις ἐστὶ φυτόπνοον ἄμπυκα λαχοῦσα
Ἰδμὼν ἰμῷ ἐν πορθμῷ ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα:
Ἐνθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. *J. B.*

Ἀδμήτου ἰρᾶς] Vide Ἑρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδμήτου ἰρᾶς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδμήτου θηρᾶς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιθύμει ἀδμήτου. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Noster*: in Herc. Fur. v. 318. — ἀλλως δ' ἀδμήτου ἔοικ' ἰρᾶν. *T. H.*

36. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiastes Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ ἰδεῖν neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucydidis* locum. *T. H.*

τέτοκεν ἐκεῖνο; ἦ τίνο; ὑκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ὁκ ἐ κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσωρ ἡ Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰ ἐ κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ὁ τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ὁκ ἐ Σεμέλης βρέφο. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖο, ὡς ὅλο ἡμῖν κυοφορεῖ γ' ὁ σπλαχόθι γ' σώμαλος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, ἐ Κάδμε θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. γ' μάλα, εἰ γ' ὡδὶ δόξον εἶναί σοι δοκεῖ. ἦ μὰ γὰ Σεμέλῃ ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ ὡς ζηλότυπός ὀστι, πείθει αἰτῆσαι ὡδὶ γ' Διὸς, μὴ βροντῇ γ' ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείθη, γ' ἦκεν ἔχων γ' ἐ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφο· γ' ἡ Σεμέλη ἁ ἀφθείρε ὑπὸ γ' πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα ἐ γαστέρα ἐ γυναικὸς, ἀναχομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπλαμηνιαῖον. γ' ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν ἐ ἑαυτοῦ μηροῦ, ἐνετίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, γ' μαλακῶς ἀπὸ ἐ ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφο ἐστίν; ΕΡΜ. εἰς ἐ Νύσαν ἀποκο-

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo ſexu: ſed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: ſed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum geſtat, & in omni parte corporis: at quænam eſt Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congreſſus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametſi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggreſſa Juno (noſti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad ſe: quum morigeratus acceſſit fulmen habens, fuccenſum eſt tectum, ipſaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exſecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad ſe foetum ſeptimeſtrem: poſtquam feci, perſciſſo femori ſuo indit, ut matureretur ibi. Nunc tertio jam menſe partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans eſt? MERC. In Nyſam ablatum

a Ἐπεσήμαινεν] ἐπεσήμηνεν P. J. Marg. Alw.

46. Οὐκοῦν] G. Budaeus C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato ſcripſiſſet, ὑκοῦν ἐλελ. addit: *Sed in hoc poſteriore* ὑκοῦν *mihi legendum videtur* ἐπεσημάνας. Ita ſane legitur in cunctis, quas vidi, Edd. T. H.

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπεσήμηνεν legas, nihil intereſt: certius videtur reponendum eſſe αὐτῷ ἡ γαστήρ. T. H.

51. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν] Ridicule vocem poëticam uſurpavit. Τοκὰς κόκις apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem ſaepius ſic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοκάδα Τὰν Διογόνοιο Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Theſ. Τοκὰς λέαινα *Theocrito* Eid. XXVI, 21. T. H.

52. Ἐκ τοῦ μηροῦ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hiſce verbis exprimere, יצא מירכו, *egreſſus eſt ex ejus femore*: quod perinde eſt, ac *ab eo genitus eſt*, vel, *ab eo eſt oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumſtantiae enim fictae ſunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit שלמא, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos ſonat. J. C.

Ἐκ τοῦ μηροῦ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Heſiodi* Theog. v. 940. T. H.

61. Ζηλότυπο] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. J. B.

67. Ἔμβρυον ἐπλαμηνιαῖον] Conſentit *Cornut:* de Nat. D. c. II. Ἔτικτε δὲ ὁ ἐκ τοῦ Διόνυσον ὁκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπλαμηνιαῖον ὡδὶ τοῦ Σεμέλης· pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξο, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas ſolas ὀκτάμηνα τίκτειν· quanquam hujus rei tam memorabilis nulla ſit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas perſequitur. Bacchi in lucem editi ſcenam in coelo *Lucianus* inſtruxit: plures alibi, & quidem valde diſſitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαίροι μὲ Διονύσο, ὃν τὸ Δρακώνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὑπατο μηγάλων ἐσε-

tum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomine. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναθρέψειν, Διόνυσον ἐπονομαθέντα. ΠΟΣ. ὑκῆν ἀμφότερα, ᾧ Διονύσε τούτε ἡ μήτηρ ἡ πατὴρ ὁδὶ ὅδε ἐστίν; EPM. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἄλλα ποιήσων, [b] ὅσ' ἂν νομίζῃ, ὡς ἔφ λέγω.

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

M E R C.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

E P M.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεὺς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μέλαξυ μία τις ἔστω νὺξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν μὲ αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σεαυτὸν μακρᾷ σταθμῷ. Η Λ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις [c] παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ ὡδὶ βαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κατά μοι ἀχθεῖσαι, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; EP. οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς βραδυτέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. Η Λ. ὦ

b Ὅσ' ἂν] ἃ ἂν A. P. Margo *Alii.* c Παραγγέλλων] Priores Edd. ὡδαγγελῶν. Sola *F.* ὡδαγγέλων.

ἐκγονοῖς θέλοις λόγας· quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat didiciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠπιοίοιν Φασὶν, οἱ δὲ Νάξῳ, δῖον γόνον Εἰραφιώτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ πολυμῶ βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit *G. Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκοντον *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de ſemore Jovis prodeuntem) ἴσαν Δρακάνοιο λιχαίου ἀμφὶ κολωνῷ Πάχυι κολπωθέντι λαοῖν Μαιήϊος Ἑρμῆς Ἠερόεν πιπάσκων — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νύσσαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγελῶν] Flor. ὡδαγγέλων, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit ὡδαγγέλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint ὡδαγελῶν quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγέλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγελῶν tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγέλων. *T. H.*

πῶς δὲ χ ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν. ΗΛ. ἐρᾷν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; ΕΡ. οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ὅτε τοῦ Κρόνου, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος· b παρὰ τὴν Ῥέαν ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσκήνευ γυναίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ c μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκότει διαβιῶναι. d τοιαῦτα ἀπολαύσουσι τοῦ Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται θεμένιοι, ἕστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. ΕΡ.

Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (sumus autem soli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miseræ mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Jovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea est in L. J. Pro ἐσμὲν Margo AIW. ἐσμὲν. b Παρὰ] Ita F. J. Va. S. A. Reliquae περί. H. Stephan. Thes. T. II. p. 293. etiam ὡς δέ. c Μένουσαν] Sic scribitur in A. P. L. J. Va. Marg. AIW. Ceterae μὲν οὖσαν. d Τοιαῦτα] τοιοῦτον P. L.

3. Αὐτοὶ γὰρ] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρᾷν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae sunt personae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Jovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Bœotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus. Et una nox non sufficit?* subjicit ille. Patet τὰ, ἰρᾶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas; ΕΡ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν, ἰρᾶν αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. J. J.

Ἐρᾷν αὐτῆς] Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Jupiter, statim ac cum fœmina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit si Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. J. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum recoeptum est. V. Ὀν. c. 34. & Ὀρχ. c. 4. Xenoph. Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μέν. & Plat. Ed. Pas. p. 142. B. M. du S.

Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν] Consueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503. Thesmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philostr. V. A. T. VI. p. 271. Μιλησιάζομεν δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶχεν, ὦ Τυανεῦ, γεγόναμεν de V. S. II. p. 618. v. 36. πεύσῃ ἐπειδὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *solus*, *sejunctus ab aliis*, etsi sitis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὸς λίλοιπτας Τῶσα — XXVI, 2. — αὐταὶ ἰοῦσαι, *solae*, *sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promtu, verissimam lectionem non iviisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἐκαθημένοις ἐστιλβόντες οἱ ὦ παῖδες ὡς οἱ παιδαγωγοὶ μόνοι, τὰ μυρόκια δὲ αὐτοί. Ita fumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ ὡδὶ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ καὶ ἐκείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς [e] ἐπέστειλε, τὴν μὲν ὀκνηρὰν προβαίνειν, τὸν δὲ Ὕπνον μὴ [f] ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσοντας μακρὰν ἔτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

VEN.

1. QUid ista, Luna, dicunt facere te? quum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via? LUN. Scisciture, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa. VEN. Hem: ille insolenter injuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisæ Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem quum & Proserpinæ amabilem fecit,

ΑΦΡΟ.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ὅπου τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέρασον ποιήσας, ἐξ

e Ἐπέστειλε] Ita G. L. *J. V2.* Marg. *AIW.* In reliquis Edd. ἀπέστειλε. f Ἀνιέναι] In aliis scribi ἀνεῖναι notatur a Schol. *V.*

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. *V.*

dum in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipse*: *Serv.* ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse* (Agrippa) *superavit.* Vid. *J. Fr. Gronov.* de Cent. & Unc. Us. Ἀττικήν. II. p. 513. *C. A. Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. *T. H.*

4. Παρὰ] Mendose hic in plerisque περί. *Fl. J. S.* & *A.* recte παρά. V. Διν. c. 37 μηδὲ μίαν νύκτα ἀπέκοιτον γιγνόμενον παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X. absque præpositione usurpat ἀπέκοιτον. *M. du S.*

5. Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, σωτῖναι, κοιτωνῶν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *solere*. *J. B.*

12. Μὴν ἔσαν] Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. *J. B.*

Μένουσαν] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. *J.* accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὴ ἔσαν. quod vel sine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. *M. du S.*

21. Ἀπέστειλε] Scribe ex Mss. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, *quæ Jupiter mihi mandavit.* *J. G. G.*

Ἐπέστειλε] Genuina lectio, quam præter Mss. Gr. habent etiam L. & Ed. *J.* vulgatæ ἐπ— mendose. *M. du S.*

Ἀπέστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lysidis* Epistolam in fine: φαῦτε δὲ ὅτι ὁ Δαμὼ θυσκευσα Βιταλίᾳ τῇ ἑαυτῆς συνωρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλειν ἐπιστολήν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαὶ, ἐντολαὶ, ἐπιταγαὶ. *Hesych.* Vid. *Stanl.* ad *AEschyl.* P. V. v. 3. *T. H.*

31. Ἐμὶ γῶν αὐτῶ τὰν μητέρα] *Aristaen.* I. Ep. 8. τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα. ibi vide *Jos. Mercer.* *T. H.*

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. *F. G.*

Ἀσσύριον] Hic Assyrius est pro Syro: verba hæc sæpe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. *J. C.*

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν ἀπέψυχες, μό-

ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τ' ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ὑπολέλησται ἁπάντων.

ΣΕΛ. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ὑπὲρ τὸ πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὑπεκλασμένη, ὑπερέπει τῷ προσώπῳ [b] περιχειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ γῆν ὕπνος λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἆθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καλιῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαραχθείη· οἶσθα· τί ἂν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μὲν ταῦτα· πλὴν ὑπάλλυμαί γε ὑπὸ γῆρως.

ex dimidia parte mihi ſubripuit meos amores. Atque adeo ſæpe comminata fui, niſi deſiſtat talia facere, me confracturam eſſe ejus arcus & pharetram, imo etiam circumciſuram alas: quin jam plagas ipſi intentavi in nates ſandalio: is autem neſcio quo pacto, in præſentia quidem timefactus & ſupplex, poſt paulo oblitus eſt omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion eſt? malum enim hoc maxime ſolatio mitigetur. LUN. Mihi quidem ſane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando ſubjecta ſuper rupem chlamyde dormit, ſiniſtra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput ſurſum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipſe vero ſomno ſolutus efflatum reciprocat ambroſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullo ſtrepitu delapſa, ſummisque pedum digitis innixa, ne expergefactus ſubito conturbetur; rem noſti: quid ergo tibi porro dicam, quæ conſequuntur: hoc tantum, diſpereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *AiW.* Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Περιχειμένη] ἐπιχειμένη L.

μήκου καλλιεφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σῆς τ' Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη ἀθηλάζῃ· ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T. H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiaſten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proſerpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æſc. Dixerunt ad illud *Perſ.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. & L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενος] Defendi poterat: ſed commodius eſſe, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noſter* alibi, πορφυρίδας ὑποδεδλαμένους· *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ σὰς πίτλους ἀπαλὸν νάκος ἦνιδε βάλλω. *T. H.*

50. Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *luxa cervice, Perſ.* ſic ὠμοις κεκλασμένον. *J. B.*

56. Οἶσθα τί ἂν ἔν] Nullae Edd. poſt οἶσθα diſtinctionem habent, niſi quod in V2. ἐκλαραχθείη, οἶσθα, τί ἂν ἔν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit cauſa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron.* Clar. *Caſaub.* ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑφιζεῖς] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quae diſcrimen ponit inter ὑφίζειν τινὰ & εἰς τινα *Kuſterus* obſervat ad *Ariſtoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par eſt Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura ſunt, quae cum Lucianeis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέαν] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia.* V. *Julian.* Or. V. & *Salluſt.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄττι] De nomine hujus non adeo conſentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys. Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄτιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄτις. *Lucianus* neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἀττίων. niſi fortaſſe idem etiam ſit ille, cujus meminit ſub eodem nomine in Achaicis *Pauſanias.* *E. L.*

Ἄττυ] In varia abeunt Codd. Ἄτης hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄτι, uti recte etiam in Ἰχαρ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἀττίων habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Proſ. *J. B.*

76. Πῆχυν] *Eraſmus* vertens, *penem enſe deſecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni conſultum in Dea Syr. §. 50. τάμνον-

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quasi jure tuo facis. Sed tu, audaciſſime, Rheam etiam ipsam jam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adsumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint & ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ.

Ω Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. ἐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὑτοὺς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τοῖς οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ καιρῷ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τὴν Κλυμένην βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σύ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· καὶ νὴ ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, περιελαύνουσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνει ξίφει τὸν τράχηλον, ὁ δὲ, ἀνεὶς τὴν κόμην, ἵεται μεμηνὼς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

ὁ

μοῦνται τε τὰς πήχεις. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, *N. Heins.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T.H.*

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus invenisset αὐλὸς εἰς ἅπασαν ἁρμονίαν ἔχοντας ἐπιτηδείως, triplex tibiarum fuit genus, Doriæ, Lydiæ, Phrygiæ, ut ostendit *Pausan.* IX. p. 734, 735. Phrygius sive τοῖς Ἐλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀναπεῦον, *aduncum cornu & reflexum*, teste *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Jonis illud, ἐκτύπουν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρίχορδι ῥυθμῷ, ὅτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰρ ὅτ' ἦν, παρὸ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογοῦν τῷ τῆς σαλπίγγων πάθει. IV. p. 185. A. Scio nihil absurdi commissurum, qui τρίχορδα ῥυθμῶν exposuerit, *concitos, incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poetae verba in jambos, ut per metri legem τρίχορδι ῥυθμῷ sollicitare non sit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρίχορδι ῥυθμῷ, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τρίχορδι πάγῳ· quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Aristid. Quinctil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τὸ κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μιμουμένῳ τὸ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βαρύτατον ἐπίσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ ὑστεροι τόνον λέγουσι τὴν ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ τάξαν, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας sive *cornu*: Latini quidem frequentissime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem, *Reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit

ὁ δὲ, ὑποβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὑποκλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· ἡ ὅλως, θόρυβος ἡ μανία τὰ ὀρη τῆ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σε κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἐκμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ ἡ μᾶλλον ἔτι ὀ αὐτῆ ὢσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

alius bombum excitat pulſo tympano, aut increpat cymbalo: & in ſumma, tumultus furorisque in Ida omnia ſunt plena. Pertimeſco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quæ te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis ſuæ compos jubeat Corybantas comprehenſum te diſcerpere, aut leonibus objicere: iſta timeo in periculo te verſantem videns.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ ἡ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. ἡ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, ἡ τὴν κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, ἡ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, ἐκλιχμῶσί μοι· ἀποδιδόασί μοι αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, ὁπότε δὲ ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ἄλλη ὢσα ὀ τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ αἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῆ

2. CUP. Bono eſto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipſis jam familiaris ſum, & ſæpe conſcenſis eorum tergis, prehenſaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes reſtituunt: de ipſa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adverſum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, ſi oſtendam pulcra, qualia ſunt? vosmet autem ipſæ deſiderio tenemini pul-

rit in, *revoante, revocante*, obſcurum non eſt. *Lucret.* IV, 549. *Aut reboans raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, ſed ἀνατόντα, *curvata, retro flexa.* Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adſcripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus verſiculi ſcripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum.* Quae conatus eſt *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 228. haud ſcio an alios, me certe adſtipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quæ ſcripſit *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem ſtrepitu cymbaliſtarum & tympaniſtarum & choraulerum. Coraularum* a *Salmaſio* reſtitutum Pl. Ex. p. 87. A. veriſſime, ut collatus hic ipſe *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a ſaltantibus pulſabatur; cujus ſonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit inſtrumentum conſtans duobus hemiſphaeriis æneis & concavis, quae collidebantur, & quorum ſonitus voce κύμβος commode deſcribitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum ſi hic nihil eſt otioſe poſitum, & plane κίβδηλον. Mea quidem ſententia ſcripſerat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro ſpuriis habeo, quæ mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, ſi mavis, τι τοιοῦτο, ejectis, quae ſenſum inutiliter onerant, legendum eſſe *J. Jenſio* poenitus adſentior. Ἀποκαθίστησι notat *H. Stephan.* in Theſ. T. II. p. 769. *aliquando capi pro ſimplici μαίνεσθαι, & ſignificare*, furere, inſanire, *vel*, vehementer inſanire, vehementi furore eſſe percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἐκμανεῖσα, *furore percita*, ὠμμανεῖσα. Secutus eſt eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem verſa Rhea, aut magis etiam ſui compos ſanaque mentis reſtituta, te diſcerpi jubeat a Corybantibus*, quam ſi contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῆ ſcribas, an ὀ αὐτῆ vel ἰαυτῆ, nihil intereſt; haec enim frequentiſſime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα μὴ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. *T. H.*

83. Ἀποκαθίστησι] Id eſt, μαίνεσθαι. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῆ] Ἐν αὐτῆ, id eſt, ὀ ἰαυτῆ, ſana. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine ſuo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, ſed & cum Deis; quin quod ipſam quoque Rheam vetulam fecerit παιδομανεῖν, & amore inſanientem cum inſanientibus Corybantibus diſcurrere. Propterea ait ſe vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore perſiſtat, immittat in eum Corybantes, a quibus diſcerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae poſui, verborum ſenſum eſſe puto; atque adeo videri poſſit excidiſſe τὸ, μανίᾳ, ut ſit, ἴστε ὀ αὐτῆ μανίᾳ ὄσα. At ubi diligentius verba conſidero, eſt elegans ellipſis τῇ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἐκμανεῖσα relinquitur ſubaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ ἀπότομος ἂν ὀ τοιοῦτος κριτῆ, ἡ ἀμείνους ὠθεῖται τοὺς φίλους, ἀν-

pulcrorum : eorum ergo ne me infimulétis : hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipſa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & ſuperior omnibus! ſed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ΑΦ. Θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾷν, μήτε σὲ τὸν Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σέ; ΑΦΡΟ. Ἰὼς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησό μου ποτὲ τῶν λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

JUP.

1. CEſſate, Æſculapi & Hercules, rixantes inter vos quaſi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, iſtum veneficum ſupra me accumbere? ÆSC. Sic ſane decet: etenim melior ſum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

ΖΕΤΣ.

ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐριζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ πρεπὴ μὲν ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τοῦτονὶ τὸν Φαρμακέα προκαλαχλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. καὶ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

a [H] ἢ L.

αὐτὸς τε νικηκὼς ἦσαι καὶ τὸν αὐτοῦ ἀναιρήσει, κάλλιστον ἀγῶνα & στεφάνου ἀγωνισάμενος. Et hic ſubaudiendum *nulli*. quaſi eſſet, *αὐτός τε νικηκὼς ἦσαι καὶ τὸν αὐτοῦ πάλαι ἀναιρήσει. Ac quicunque in iis ſuperior ſit, ac meliores exhibuerit amicos, ipſe victor erit pariter, ac ſuam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & graviſſimo certe certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter ſupprimitur apud *Euripidem* in Phœniſſis vſ. 11.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάσθην μὲν τῦτο ἧ πατὴρ ἔθετο.

h. e. τοῦτο ἧ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater impoſuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Hiſtoria lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiaſtes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο ἧ ναῦς ὀνομάζεται. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipſum *Livium* eadem hac ellipſi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres ſunt; miſti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id expoſuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipſis haec eſt multo, quam plena oratio, mollior. *J.J.*

93. Αὐτὴ . . . . ἐκείνη] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his ſimilia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus veniſti.* Petron. *J.B.*

95. Ἐν τῇ Ἄττῃ] Ἄττι *Flor.* ſupra tamen Ἄττῃ ſatis apparet Ἄττι eſſe natum ex vitio ſcripti Codicis, unde haec Editio fuit expreſſa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentiſſime ſolent Ἄττιδος, Ἄττιδι nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani*. *Phot.* Ep. 49. Τῇ Ἄττιδι μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus uſitatum: de Dea Syr. §. 15. *Feſtus Diaconi* in *Italia*. *Nicand.* Alexiph. v. 8. — ὀργαίνιον Ἄττεω ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἔρωτ. p. 756. C. Ἄττου καὶ Ἀδωναίου. neque aliter *Pauſan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis ſcriptura nonnihil notat, *Damaſc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Heſychius* ut propriam videtur aſſignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Atyn* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Theſ. in Ἄττης, *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 37. Quod ſequitur ſtatim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῷ καλῷ, meo ſenſu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo iſti veteratori, ſi modo rationes recte colligere cenſeatur, ſic fuerat argumentandum: *At quid ego mali commiſto, ſi oſtendam pulchra, qualia ſunt i ceterum vosmet ipſae utique deſiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea leviſſima mutatione *Luciano* reſtitui poteſt: ὑμεῖς δὲ μὴν, ſive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῷ καλῷ. *T.H.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus ſum ad Petron. *Pharmace reſponde:* ſic Θ. Κρ. c. 10. *J.B.*

Ibid. Προκαταπλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quaſi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *ſupra me accumbere.* Poſtea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere*: dicendum fuit, *ſuperiore.* *J.C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli poteſtas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEſculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἀ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετέλαβες; ΑΣΚ. Ἐπιλέλησαι γὰρ ἐμοῦ σύ, ὦ Ἡράκλες, ἐν τῇ Οἴτῃ καλαφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἔχειν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τοῖς φαρμάκοις, ἀνδράσι δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα

Jupiter fulmine percuſſit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem particepaſti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraſſe, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta, ut qui Jovis ſum filius, tantosque labores ſuſcepi expurgando hominum ætatem, feris debellandis, & in homines injurioſos animadvertendo: tu vero præſectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præſtiteris.

2. ÆSC. Recte narras: nam inuſta tibi flam-

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπαίτης, φιλοκερδής. *V.*

* Ἐπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγυρτης, αἰσχρὸς, ὀχλαγωγὸς ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συμφοροποιός. Priora ſumſit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἐπαίτης & φιλοκερδὴς, quemadmodum in noſtro *Schol.* contra quod apud eum praecedit, cujus, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem praetermiſit *Kuſterus*, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλίαν, οἷαν ἰκανῶς ἐποιήσατο

& *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀνέσησι, pro ἀνέσῃ, τὰς Φινείδας pro τὰς Φοίσας, aut, quod prave repoſuit *Barneſius*, τὰς Φοινίσσας· τὰς Προίτου θυγατέρας pro τὰς Κροίσου· quas emendationes facile praeſtabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyaſi*: quod quum *Schottum* praeteriret, male verſatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀναβιῶναι & Δίσωτον. AEſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quanquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe juſſit. *Eratoſth.* Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe *Hygin.* in Poet. Aſtr. II. c. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabuloſum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας & ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ἔλυτο. Quid ſpectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας, ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν & μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἤσκει. Mox ἰκανῶς *Graevii* ſi fuerat a

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noſter*, Περ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔκουν] Videtur ſcribendum: οὐκ ἐν ἴσῳ καὶ ὁμοίῳ βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & ſimilia ſunt, quae a nobis geſta ſunt in vita?* *J. G. G.*

Οὔκουν] Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ ſectæ Deus præſes Hercules. *J. B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit *Sophocles*, ex qua verſus citat Interp. *Apollon.* Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic Æſculapius, Agyrtæ dicuntur. *J. B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T. H.*

24. Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magiſtrum* legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide Β. Περ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate *mollem* ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παραπ. c. 8. ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ξωτριβοῦντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαίροντας. Aut peccaſſe dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magiſtrum*. *M. du S.*

Διεφθαρμένος τῷ σώματι] Credo veram eſſe Thomae lectionem in Διέφθορεν. Etiamſi *Lucianus* carpat illum uſum τοῦ διέφθαρα paſſivum in Soloec. §. 3. ipſe tamen non veretur ſaepe diſcedere ab ſtrictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὸ σῶ-

μας

ἀγυρτείαν τινὰ θρασυτομίαν· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in AEſculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, veriſque medicis exoſum: jungit *Hippocrat.* περὶ Ιερ. νουσ. in initio μάγους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· iſto probroſo nomine AEſculapium infamat Hercules. *T. H.*

vetuſtis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique deſideraſſemus: nunc ἔχειν cur ab hac ſede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla eſt cauſa. *T. H.*

me vestigia sanavi, quando nuper huc adscendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim sublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipse mederi tibi possit,

τα ἰασάμην, ὅτε τρώῃ ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένῳ τὰ σάρκα, τῷ χιτῶνι, καὶ μὴ τοῦτο, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ μηδὲν ἄλλο, ὅτε ἐδύσθυσα ὥσπερ σὺ, ὅτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ σαιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. HPA. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ κρεμάσω σε, ῥίψω ὀπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸ

a Διεφθαρμένῳ τῷ σάρκι] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Posterius etiam L.

30. Τὰ τέκνα καὶ †τὴν γυναῖκα] ‡*Μεγάραν* τέκνα τῆς Ἡρακλείους, Ὀνήτης, Θερίμαχος, Δημοκόων & Κρεοντιάδης. *V.*

† Τὴν γυναῖκα] *Μεγάραν*] Haec ita distinxi, ut nomen uxoris Scholium sit. *M. du S.*

‡ *Μεγάραν*] Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam *Matth. Sladus*: in *V.* male praeterea Κρεοντιάδης & *Μεγάρων*, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subduceret tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane *Diodor. Siculus*, cujus, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τελείας τὰς ἄθλους τὸν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα *Μεγάραν* συνάψαντα Ἰόλαῳ, διὰ τὸν φιλοτεκνίαν ὑποπτεύσαντα τὸν ἐξ ἐκείνης παῖδοποιΐαν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ *Μεγάρας* μνῆμα, ἐφ' ᾧ τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Παυσανίας ἐν τοῖς Ἕπεσιν ἐποίησαν, teste *Pausan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poëtarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. ταύτην γυναῖκα ἴσχει Ἡρακλῆς τὴν *Μεγάραν*, καὶ ἀπαιτήσαντο αὐτὰ χρόνου, ὅτε παίδων τε ἱστορικῶν τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὸν ἠγάμησεν (malim ἀγάμησε) ὡς ἐπὶ ὁμωνύμῳ τῷ Διλμοῦ. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis conflat: quatuor recenset *Scholiastes Nester*; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum signans, quod nec *Seneca* fecit: ergo citandus est *Apollodor.* II. p. 107. qui nos docet: ἐξ ὧν (*Μεγάρας*) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θερίμαχος, Κρεοντιάδης, Δημοκόων· hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημοκόων. *Hyginus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondebit scilicet — χαλκοκραῖ ὀκτὼ Σταόντων, Τὰς *Μεγάρα* τίκτεν οἱ Κρεοντις υἱὸς ibi insignis est Scholiastae veteris nota prolatis auctoritatibus grave scriptorum dissidium affirmantis: inter alios *Aeneas* Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit *Apollod.* II. p. 151. ἐκ *Μεγάρας* δὲ τῆς Κρέοντος, Θερίμαχος, Δημοκόων, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est hoc *Apollodoro* saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosi heroum fortissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: itaque suspicari licet Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiasten Pindari* Glenum nominat: is Glenus Deianirae fuit filius: *Schol. Sophocl.* ad Ttachin. v. 54. ἔκτεινε γὰρ αὐτὸς παῖδας ἐξ Ἡρακλέους, Τλάμονα, Κτήσιππος, Γλῆνον, Ὀλίτην· non aegre ferret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui. idque sponsore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας παῖδας τῷ Τλλῳ υἱοὺς δύο Τυρίαν καὶ Ὀδίτην· observant in aliis exemplaribus legi Γληνία, quod omnino rectum est; nam Γυνία dum quis investiget, multum erit laboris insumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam: hac occasione juvandus est *Apollodor.* II. p. 151. cujus inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit; ἐκ Δηϊανείρας τοὺς Οἰνέως Τλλον, Κτήσιππος, Γλυκωπίτης· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, sejungere nescivit Interpres: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλήνης, Ὀνήτης, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνήτης. *T. H.*

ρα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare jussum in τῷ σώματι· ista labes mentem corrupit sententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερὰ μᾶλλον τροφὴ ἢ ὠφέλιμος τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν ἀφανιζούσης κακῆς. *Arcerium* hic nihil vidisse satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῷ χιτῶνι] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδύσθυσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιήονα] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιήονα ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης] Meminit hujus loci *Crefollius* Th. Rhet. V. c. 6: ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Casaubono* egregie fuerat illustratus ad *Sueton.* Augusti. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ τὸν Παιήονα &c.] Quo spectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëticae: nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quasi proverbio: *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcumque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἂν Παιήων, ὃν μοῖ θέμις ἀμφα-

τὸ κρανίον συνηρικέντα. ΖΕΥΣ. παύσασθε, φημί, ἢ μὴ διαταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῆς συμποσίου· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλεις, προκαλλινδεῖσθαί σε τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis conſuetudinis jucunditatem: ſin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum eſt, Hercules, priorem decumbere Æſculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυσχεραίνω σοὶ τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυσχεραίνεις; ἢ τὸ τοῦ Δάφνιδος σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ

MERC.

1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex ſententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num caſus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; ſed delicias

36. Τὴν ξυνουσίαν] Τὴν * εὐωχίαν. *V.*

* Εὐωχίαν] *Matth. Sladus & M. du Soul* εὐωχίας. *T. H.*

φαῦλον αὐτῷ, Φαρμάκου — quem locum commode protulit *L. Bos* Obſ. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T. H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philoſtr.* Imag. p. 798. Vetuſtiores Edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque ſolus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philoſtratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meurſio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hiſt. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. ſcriptura, cognoſcere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meurſii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non ſine ratione dolorem amiſſi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipſe ſimili plane caſu Crocum, delicias ſuas, extinctum luxerat, verſum etiam in odoratum ſui nominis fruticem. Vid. *Galen.* περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀναδύνου, ſive dolorem ſedantis, compoſitionem deſcripſit, interpretatur: meminit etiam *Auſon.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Fleĉtit ab inviſo morientia lumina diſco Oebalius Phœbi culpa dolorque puer. Cortimipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (*inquam* malebat *D. Heinſius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet ſermonem fuiſſe de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocoſe negat unquam ſe cum Hyacintho comparaſſe. *T. H.*

54. Λόγου] Sola Ed. *J.* hic τρόπου habet. Reliquæ & ipſa *Coll.* λόγου, quod ut non infrequens ſervavimus. *M. du S.*

56. Ὁ δὲ κάκιστα αὐτίκα ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis eſſe ἀναπόληστον, quod plane tolli poteſt, ſi, ut eſt in edit. Baſil. ponas punctum poſt vocem ὑπερῳᾴας. *Atque ego cum illo ludebam diſco. Perditiſſimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipſe jam dudum amabat, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium. Ego vero ſurſum jeci, ut ſolebamus, ſed ille ſpirans ab Taygeto, diſcum illum in caput pueri impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. poſt eamdem hanc vocem locat ἐβουλάσατο, *inſidiatus eſt*: & certe id videtur requiri; ſed puto vitio typothetae ſecus id pro ἐπεβούλαστο excuſum eſſe. *J. J.*

58. Ἀμελούμενος δὲ ὑπ' ἐμοῦ φέρων] Vides pendere ſenſum, & nihil eſſe ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ ὑπ' ἐμοῦ φέρων. Sed omiſſa eſt vox, ex Mſ. reſtituenda: ἤρα μὲ οὐκ ἠμέλουν ὑπ' αὐτοῦ, ἀμελούμενος δ' ὑπ' ἐμοῦ φέρων τὴν ὑπερῳᾴαν ἐβουλάσατο, ἐγὼ μὲ &c. *jamdudum etiam & ipſe amabat, ſed neglectus & non ferens faſtidium inſidias ſtruxit.* *J. G. G.*

Ibid. Τὴν ὑπερῳᾴαν] Lenire voluit aſperitatem oratio-

cius lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum juvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque una cum eo discо exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer

μενον φερθῆ τὸν Λάκωνα τὸν [a] Οἰβάλου. ΕΡ. τέθνηκε γὰ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. ἦ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνος, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτῆς ἐμοῦ τὸ ἔργον. ΕΡ. οἴμοι ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι [b] τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἁπάντων Ζέφυρος, ἦρα μή ὅτι πολλῆ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριπτα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ὑπὸ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸ παιδίον ἀν-

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AsW. Reliquae Edd. Οἰβάδου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. J. c Ὑπεροψίαν] Post ὑπεροψίαν inserit G. ἰσοῦλδσι. d Τοῦ Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. J. B1. 2. S. A. Marg. AsW. Ceterae Edd. τὸ Ταΰγετον.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ . .] Οὐχ οὕτως ἔτυχεν· παραθεὶς γὰρ εὐθείας τὴν γενικὴν ἐπίφερε· οὕτως † Ὅμηρος B. σκόπελοι ὁ μὲν ὑπαὼν εὐρὺν ἰκάνει. Ἢ οὐ ὑπερβατῷ οὕτω τοιοῦτον τὴν σύνταξιν ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τὸ Ταΰγετον καταπνεύσας. Ἀλλὰ ἐ τοῦτο πάλιν ζητοῦσι, πῶς τὶ οὖν ἔστι, ἀπὸ τῆ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸν καὶ φα-

μὲν, ὅτι Ἀττικὴν συνήθειαν τοῦτο, αὐτὸ γενικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τ Ταϋγέτου] Ἀττικὴ δὲ συνήθεια τοῦτο, αὐτὸ γενικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνσείσας ἐφόνευσεν αὐτὸν. G.

† Ὅμηρος B.] Imo Od. M. 73. quod passim in Scholiis hinc laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον]: Legendum τὸ Ταΰγετον. Dicitur enim εἰς ἀόριστος, ut docet Stephanus in Ethnicis: & observandum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τῆ Ταυγέτου. Verum mihi non constat an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu nomen unicum casum, Genitivum nempe ei conjungi. J. C.

Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Scholiastes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῆ Ταϋγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταΰγετον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa αὐτὸς non adsit, sed κἀτεσλαθὲ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῆ Ταϋγέτου. J. J.

Ἀπὸ τὸν T.] Td. C. M. τὸ & τῆ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἰσοῦλδσι, sive potius ἐπεσοῦλδσι sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe Veterum in scriptis ejusmodi ἀναπολογίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, saepe studio quaesitae; quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. T. H.

59. Ἐγὼ μὲν . . . . .] Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud Xenoph. Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκον] Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. A. V.

Ibid. Ἀπὸ τῆ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. J. G.

Τῆ Ταϋγέτου] Sic saniores Edd. J. B2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὰ Ταΰγετον, & ipse Scholiastes,

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸ μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, φεύγοντι δ' ὑπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ᵃ ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ. ναί, ὦ Ἄπολλον· ἤδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

ᵃ Ἐπαιάζοντα] ἰπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισπόμενος] Ἐπισπάμενος ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενος ω μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάσομαι· ἐπισπόμενον ᾗ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, † μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ὅθεν καὶ ποιητικὸν ‡ ἐντάσσεται ᾗ γενικῇ. V.

71. Ἐπαιανίζοντα] § Ἐπιθρήνουτα, ἐπιτραγῳδοῦντα. G.

* Ἐπισπάμενος] Ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενον μέγα] Sic vitiose A. & mox ἐπισπάμενον δέ· recte mutavit *M. du Soul.* *T. H.*

† Μικρόν] Deest litera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: *dotes*, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. Ἰουμ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἐπ.] Literae ΑΙ, ΑΙ. quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Ajacis fabula putanda est. Certe florem in sylvis purpureum vidisse me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. *Ovidius* & *Moschus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ] *Salmasius*, quia notae utriusque a Veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum autumque medicos & naturalis historiae indagatores statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl.* Jatr. c. XXII. Quicquid fere veterum est poetarum literis funestis & ἐπαιάζουσαις τῷ νεκρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non vulgaria promsit N. *Heins.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Pausan.* II. p. 195. Hermionenses refert annuum egisse festum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν οὐκ ἐκ τῶν ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κομοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μυγέθει καὶ χρόᾳ· ἔπεσι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ὥσπερ τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνυόντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸ παλαιόταλον τῶν πολιτικῶν ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *Jac. Meurs.* Misc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Comicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* observat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi consipirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* restitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc insuper addens; *Est autem quasi lilium rubrum designans primam Hyacinthi literam*: ex quibus patet, unde nata sint in *Ovidii* libris antiquis illa versiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinsius*, monstra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, & dicavit florulentum subcubam. Philostr.* Ep. LXI. Οὐκ οἶδας ὃν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τῷ τραύματος; quorum versione novissima vix est, ut quicquam ineptius fingi possit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruisse putas?* longe aliud spectabat *Philostrati* sophisticum acumen: *Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in ensem Hectoreum incumbentis ortum esse confirmant: testis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* versibus egregiis, quos *Theocriti Scholiastae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Πορφυρέη ὑάκινθε, τὸ μὲν μία φᾶτις ἀοιδῶν Ῥοιτείῃς ἀμάθοισι διδυμάτος Αἰακίδαο Εἶαρος ἀντέλλουσι γεγραμμένα κακκύουσαν hunc in modum e membranis corrupta verba Praestantissimus *Casaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diversus abierit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam in φᾶτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi erat

ne

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

M E R C.

1. ET quale tandem, claudum iſtum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati poſſint conſuetudinem ejus, maxime quando vident ſudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, oſculantur & una

Ε P M.

75 Τὸ δὲ χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἀπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὰς Χάριτας; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πολὺν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνόντας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὸ χάμινον ὑπακυφότα, πολλὴν αἰθάλην ὑπὲρ τῆς προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκα-

[b] Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *F.*

78. * Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

* Ἀπ.] ἀτυχία] Pravo uſus eſt Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. ὐτ. ſcribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῆμις, cujus vicem ſubierit adſcriptum interpretandi cauſa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obſtitit, ne ſenſum Euphorionis haberent exploratum; quod *Caſaubonus* diſtinguendo, *Salmaſius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim ἴαρ hic non *ver*, quemadmodum illi ſunt arbitrati, ſed *ſanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Heſych.* in Ἔαρ, Εἴαρ, Ἦαρ, Ἠαροτὴς, Ἴαρα, Ἰαροτὴς, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen poteſtas ceteroquin *Salmaſium* ipſum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito caſtigatur. Jam ſententia, ni fallor, verſuum eſt planiſſima: illud eximium & vere poëtici coloris, *γεγραμμένα κακύουσαν, ipſis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingenioſe conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde ſecuti ſunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea ſermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum abſit, quin intercidiſſe nonnulla ſtatuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti poſſe videatur. Ἥφαιστον adpoſuiſſe aliquem ſuſpicor in margine, ut, de quo ſermo haberetur, indicaret: poſtmodum illa vox, quemadmodum ſaepe fieri ſolet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diverſa eſt ratio, defenſionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ χωλὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. pleraque αὐτὸν ὄντα, abſque τόν. Optime, mea quidem ſententia, *F.* quam expreſſimus. *M. du S.*

78. Τὴν Χάριν] Hoc eſt, maximam natu trium Charitum, ſeu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus χαρίεντα, *elegantia.* *F. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, poſtremum verbum συγκαθεύδουσιν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accuſativum & poſcunt & habent, quaſi & ipſum gauderet eodem caſu; quod tamen re ipſa ita ſeſe non habere, manifeſtum eſt. Sed ita ſcilicet aliquando ſolet unus caſus poni, ad quem verba ſequentia, diverſum licet caſum poſtulantia, ſint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rurſus ab Senatu ei poſtulandum fore.* Hic unum *addi* poteſt proprie ad τὰ, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque ſum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae ſatelles, in Sicilia *omnium adverſarios, omnium inimicos diligenter cognoſcere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoſcere* & *attentare*, caſu conſtruitur, proprie aliter conſtruendum foret, ut notum eſt. *F. F.*

καθεύδωσι. ΕΡ. τοῦτο χ' αὐτὸς ἀγανακτῶ, χ' τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, χ' κιθάριζε, χ' μέγα ὀπὶ τῷ κάλλει φρόνει, κἀγὼ ὅτι τῇ [a] εὐεξίᾳ, χ' τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ χ' ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικὰ, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τ' Δάφνην, χ' τ' Ὑάκινθον, ἡ μὲ ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἵλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τ' Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, χ' τ' Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεσθαι τεκεῖν· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς ὑ ζηλοῦπει ἡ Ἀφροδίτη τ' Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲ αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ, κἀκείνην ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῆς γε χαλκέως τέτυφε μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τ' Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

cubant. MERC. Illud & ipſe indignor, Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulſa, & ſuperbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæſtricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, ſoli ſcilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenuſtus ſum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime ſupra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum eſſe; ille autem diſci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: ſed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperiſſe. Verum illud mihi, ſi forte ſcis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipſo degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem eſt occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipſam fabri iſtius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum ſcire? MERC. Sane: ſed quid effi-

a Εὐεξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀνδρὸς χ' ἀνεπιχαρις. V.

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyræ quidem, uti ſupra viſum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Muſicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum eſt. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Theſ. T. I. p. 613. poſtquam monuerat ἀναφρόδιτον eſſe *a Venere alienum, invenuſtum*, poſitis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adverſa Venere natus. Non aliter *invenuſtum* capit venuſtiſſimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt* ἀναφρόδιτον. *Graecus ille Samoſatenſis: ἐγὼ δὲ & ἄλλως* ἀναφρόδιτος &c. & venuſtas *interdum eſt* ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδοκιμοῦσα. Terent. Quis me eſt fortunatior, venuſtatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetuſtatis: *ſed falſo, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res eſt nota: Aglaiam ἐπλοτάτῃ Χαρίτων vocat *Heſiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teſte *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὥπυιε θεὸς κλυτὸς ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382. quod *Pauſanias* obſervat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud ſane formoſiſſimo, quis tam ſollicite proſpectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic ſuum, ſed alios auctores videtur ſecutus) ut, partito munere conjugali, ſive in coelo verſaretur, ſeu Lemnum viſeret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infuſus gremio amplexus inire poſſet, mihi non ſuccurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaeſitum eſt apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam ſunt induſtria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit juſſa: huic moliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum eſſe Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Paſitheam, quae ſororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictim amaret, ideo ſcilicet, ut propius ab optatiſſimae virginis adſpectu ab-

efficere poſſit, quum ſtrenuum videt juvenem, eumque militem: quare quieſcit, ſibique temperat; niſi quod minatur, vincula ſe quædam machinaturum adverſus illos, & oppreſſurum irretitos in lecto. AP. Neſcio: at equidem optaverim is eſſe, qui ſit capiendus.

δράσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τὴν εὐνῆς. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ. ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

JUN. ΗΡΑ.

1. PUlcros enim vere, Latona, & tui liberos peperiſti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere poſſumus, qualis eſt Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis eſt, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque obſervatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo neſcit quales cibos capiat hoſpitibus interfectis, atque imitata Scythas

Καλὰ μὲν γὰ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτι μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζει πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐώθει ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμησαμένη τοὺς Σκύθας αὐ-

abeſſet, in Lemno deſediſſe. At *Homerus* & Charitem, & ipſam Vulcani officinam in coelo collocavit, neſcio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuiſſe credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum ſtrepitus coeleſtium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem poſteriorum in eos poëtarum non vulgare conſtat beneficium, qui deſtructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, ſi quid operis moliretur, migrare juſſerunt ad inſulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis inſuper (nam *Homerus* plane ſolum ad fornacem atque incudem deſtituerat) aerumnoſi laboris adminiſtris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque ſecus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; ſed diverſo conſilio, ut operam ſociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox diſplicet αὐτὸν· mallem καὶ στρατιώτην ἄν. etſi non me fugiat uſus aliquis τῷ αὐτὸς haud valde diſpar, de quo alibi dicam. *T.H.*

11. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perſpicuum eſt, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. *J.J.*

Ἐπιμηχανήσασθαι] Cl. *Jenſii* emendatio eſt. In libris noſtris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non ſolus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Graviſſimus poëta *Homerus* Odyſſ. Θ. 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo ſuggillat, Dialogum XVII. ſcripſerit. Jocoſior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Κατακεκόσμη. . . .] Vide Θυσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit aſſerentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phraſin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζει πρὸς αὐτῆς] Locutionem illuſtrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθω ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chryſ.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρήσιμός τε. *T.H.*

25. Οἷα ἐώθει] Hoc eſt, quibus ſacrificiis delectetur: nam ſacrificia eſſe putabant convivia Deorum. Vide quae monuimus ad Prometh. §. 17. *J.C.*

Ibid. Ξενοκτονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J.B.*

αὐτὸς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καλλιγησάμενος ἐργαστήρια τὰ μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδε ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τὰ ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλεῖοι μὲν ἀπὸ τοιούτου πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τεταραγμένα· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ὑπὸ προμαντεύσασθαι δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρᾷ καθότι καλλιλεκτοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ipsos, qui hominibus vescuntur : Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari : tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem diteſcit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos ; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque præstigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco ; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben præstare videaris.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ὄψει θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπώλετο, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος,

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos ; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. JUN. Ridere libet, Latona : illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musae judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica ? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus : illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

[a] Φονεύσει] χωνεύσει Marg. *Aiw.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγοητεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*
38. Τερατολογούμενος] ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ ᾠδὰ δόξα * μυθολόγος. *V.*

* Μυθιόμενος] Lege μυθεύμενος. *J. C.*
Μαντιούμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur μυθεύμενος. Ego certa conjectura ductus mutavi. *M. du S.*

Mihi placuit μυθεύμενος· idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τίχνη δ' ἀμφιλαφὴς ὅ τις τόσσον ὅσσον Ἀπόλλων.

Apul. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, † Κλάριον, † Πύθιον, † Διδυμεία, † Ἀμφιάρεω, † Ἀπόλλω, † Ἀμφιλόχου. V. *Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Cels.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Λοξὰ] Momus in Apollinem Δικαστήν. Sic in Ale-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαίνετο, παρθένος γε οὖσα καὶ αὐτὴ ἴσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἀφ' τούτου ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

APOL. ΑΠΟΛ.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula,

Τί γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ ἐπεὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ θέμενος, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθών, ὡς φαίνεται· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν ἅ λέχους, καὶ ἦσαν ἔργῳ, καὶ ἐντὸς ᵇ ἐγεγένηντο τοῦ ἀρχαίου, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμά, ἐφί-

ᵇ Ἐγεγένητο] ἐγένηντο F. In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὸν υἱόν. G.

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λοξίας Apollinis cognomentum. J. B.

50. Μαρσύας] Apul. loc. cit. Julian. Imp. Epiſt. ad Jambl. J. B.

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. T. H.

53. Ἄθλιος] Addi ſolet articulus, niſi forte legendum ἀθλίως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀθλίως. M. du S.

59. Καὶ αὐτὴ ἴσα] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγνὴ quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut ſolet libenter Lucianus, tetigit: Ἄρτεμις ἀγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quae quum ſit τῆς γενέσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. T. H.

ἐφίσταλαι δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. Ἐκείνη μὲν ἦν, ἡ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀφεύγειν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ σαφὲς ἐγένετο αὐτῷ ἐχόμενον ἑαυτόν, ἱκέτευε.

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret ſeſe pudibunda: Mars primum effugere conabatur, ſperabatque ſe rupturum vincula; dein, ut ſenſit, tam arcte ſe teneri, ut inde ſpes evadendi ſit nulla, ſupplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυ τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἠκοῦν καὶ [a] δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? abſolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; ſed convocatis Diis ſpectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demiſſo vultu rubore ſuffunduntur; ſpectaculumque ſane jucundiſſimum mihi fuit viſum tantum non patratum opus ipſum. AP. Fabrum autem iſtum non pudet ipſum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adſtans irrideat eos. Equidem, ſi verum eſt dicendum, invidebam Marti non ſolum adulteranti formoſiſſimam Deam, ſed & adligato cum ea. AP. Tune ergo vinciri te pa-

a Δεδῆσθαι] Διαδῆσθαι omnes Edd. exceptis *F.* & *V2.*

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχόμενον] Talia deſcribit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — κάτθετ δὲ δεσμοὺς Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν· & v. 299. Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκέτι φύκτα πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστεια proverbio dicuntur, quibus expedire ſe nulla vi licet: ἐπὶ τῷ ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Eusnapii*, hujus enim eſſe recte cenſuit *H. Valeſius*, inſigni loco, qui imitationis Homericae veſtigia clare praefert: ὁ δὲ τρόπον ἄμμα συγκαλειλημμένῳ παθεῖν οἷα περ Ἡφαιστείους δεσμοῖς ἀρρήκτοις, ἀλύτοις, ἐμοί γε καὶ αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium deſignat, ut manifeſtum eſt ex iis, quae copioſius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκει. Hujus autem ſubtiliſſimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela comparentur: ἀφανῆ δεσμὰ paulo ante *Noſter*. & *AElian.* de Anim. II. c. 30. δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. *T.H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundiſſimum ſpectaculum mihi prope ipſum opus Venereum viſum eſt; ſcilicet ferme ita hoc ſpectaculo delectatus fui, quam ſi ipſe iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad ſe referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat ὡς ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexiſſe vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, ſe nempe inviditſe Marti iſtum cum Venere luſum, & ſibi iſta vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optaſſe, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoſo argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vſ. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas;
Admiſitque Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dis non triſtibus optat
Sic fieri turpis. *F.F.*

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat ſcribi, μονονουχὶ ὡς αὐτῷ γιγνομένων τῷ ἔργῳ modo, καὶ ὡς ἔργῳ ἦσαν· nihil tamen eſt, cur a lectione recepta diſcedamus: quem ſenſum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati ſunt uſus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T.H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id eſt, *coitus*. *F.G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; ſed iſtorum lepor vix eſt, ut ſatis intelligi poſſit, niſi poëtam ipſum legeris Od. Θ,

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἂν ὑπέμεινας ὅτι τοῦτῳ; ΕΡ. σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἄπολλον, ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnine cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

ΕΓὼ μὲν ᾐσχυνόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, εὖ μόνον, ὦ

[b] Παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. V. Πανὶ

10. Πάνυ μᾶλλον] * Πανὶ V. Γρ. παντί. G.

* Πανὶ] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. M. du S. Quum in nonnullis Codd extiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τῷ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. Τῷ πατρὶ] Πανὶ. T. H.

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχίσατο θεῶν ὁ λῷστος παύτῳ δεθεὶς Ἔρως. *Lucianus* ξωνδεδεμένοι, δεδεμένῳ, δεδέσθαι· quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δεθεὶς, δεθῆναι. T. H.

98. Οὐκοῦν καὶ δεδῆσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda δῆσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδῆσθαι? J. J.

Δεδῆσθαι] Ex Ed. J. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδῖσθαι mendose. M. du S.

4. Ἐγὼ μέν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. J. B.

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi apparet. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. G. C.

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. M. du S.

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur*, Horatio teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti operam fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. T. H.

16. Στρά-

ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσαλο, καὶ τοὺς καλοικοῦντας τὴν Τμῶλον ἑλαβε, καὶ τοὺς Θρᾴκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ [a] στραλιωλικῷ, τούς τε ἐλέφανλας εἶλε, καὶ τὴν χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνλιστῆναι τολμήσανλα αἰσχμάλωλον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φὴς, καὶ ἐνθέαζων. εἰ δέ τις [b] ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀφασπαδῆναι ποιήσας ὑπὸ τὴν μήτρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων ἦτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c] ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφάλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d] τραπόμενοι, καὶ ὅλως

Juno, Lydiam ſubegit, incolentesque Tmolum cepit, & Thracas ſibi ſubjecit; ſed & adverſus Indos rapto muliebri iſto exercitu elephantos in poteſtatem redegit, & regione tota potitus eſt, regemque paulum reſiſtere auſum captivum abduxit: & iſta quidem omnia perfecit ſaltans ſimul & choreas ducens, thyrſis uſus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum ſi quis in animum induxit male dicere ipſi, contumeliis in ſacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obſtringens palmitibus, vel ut diſcerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia ſint iſta, atque haud indigna patre? Si vero luſus & laſcivia ſimul adſint, nihil eſt ea in re, quod invidiam faciat; in primis ſi quis reputet, qualis ſobrius hicce foret, ubi iſthæc facit ebrius.

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametſi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam verſi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. *V.* b Ἐπιχείρησε] *F.* ceteraeque Edd. excepta ſola *P.* ἐπεχείρησε. c Ἐπαινέσεσθαι] Ita *F.* quod merito reduxit *S.* quum priores vel vitioſe ἐπαινίσαι vel male ἐπαινεῖσθαι exhiberent. Mox εὕρημα ſola *P.* Ceterae omnes damnatum a *Thoma* ſcribendi modum tuentur. d Τραπόμενοι] τριπόμενοι al. Marg. *AIW.*

16. * Στρατηγικῷ] Γράφεται στρατῷ. *V.*

* Στρατηγικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. noſtris. *M. du S.*

22. Ἐνθιάζων] Ἐνθουσιῶν. *G.*

Vix dubito, quin vitio ſcriptum ſit pro στρατιωτικῷ. *T. H.*

16. Στράτῳ] Sch. & Coll. *M. du S.*

Στρατιωτικῷ] Nulla fuit cauſa, cur mutarem: τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud *Thucydidem*, *Diodorum*, *Pauſaniam* p. 423. *Herodianum* ſatis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. *T. H.*

24. Καλαδήσας] Vid. *Ovid.* Met. III. Fab. VIII. *M. du S.*

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, *non eſt quod invideas*: non enim invidebat Juno Baccho, ſed eum reprehendebat. Verterim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc eſt, *odium*. Solent invidia & odium eſſe conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miſcentur. *J. C.*

35. Ἰκάριον . . .] *Hygin.* fab. 130. *M. du S.*

Ἰκάριον] Icarum ſaepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit *H. Grotius* ad *Germanici* Phaenom. vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 130. Addam *AEliani* locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpolitae negantis particulae ſoliusque diſtinctionis ope a pravis tum verſione tum emendatione vindicem: Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπάκτειναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτοις πιεῖν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πω ὅ θάνατον εἶναι τὸ παραχθὲν, ἀλλ' οἰηθὲν χάρον, νενόμικαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἰσως δοκεῖν, τῷ Διονύσου τιμωροῦντος πρώτῳ γεωργῷ τε αὐτῷ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Jam nihil, ut puto, in iſtis eſt, quod ulla parte lectorem impedire poſſit. Quantum in hac fabula narranda veteres diſſideant, commemorare non videtur operae pretium. *T. H.*

44. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Habet *Stephanus*, ſed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compoſitum illud in Lexica perveniſſe credibile eſt: ſi quis pro ſpurio expellendum ſentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem ſine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν ſaepius iſta particula vitiata verbis ſequentibus adhaeſit: vide Hermot. §. 13. neque aliter ſtatuiſſe videtur *Brodaeus* ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπεῖν ἴσως, ὦ Ἥρα. Εἰγε omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminisse, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

35 μεμψιμοιρεῖς ὑπὲρ τοῦ πότου τὸν γῆν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, σκαπάναις ταῖς διπέλλαις. ΖΕΥΣ. ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο τοῦτο φῂς· ἀλλ' οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον καὶ πόσεως, καὶ 40 τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμμέτρως πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδεὶς ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ὀφθαλμοῦσθαι ἔοικας, ὦ 45 Ἥρα, καὶ τὰ Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε ἀμφιβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. QUid est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

ΑΦΡΟ.

Τί ἐπεδὴ, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καταγωνίῳ ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ

e Εἴ γε] ἴγε L. Marg. *AIW.* ἴτε P. f Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *J. V2.* Marg. *AIW.*

35. Τὸν γῆν Ἰκάριον] Ἔκτισαν ὡς φαρμακεῖς· ὑπόπτους δὲ † μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἀυτῶν. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege μεθυσθέντες. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Astronom. lib. II. c. 4. *J. J.*

Idem observaverat *Math. Stadius.* *T. H.*

tandum: quamvis in *AIW.* ἴγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἥγε] Sic L. ἴτε P. Impressi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus est elegans. *G. C.*

49. Τὸν Ῥέαν] Insignis hæc *Juntina Ed.* emendatio; quam confirmant insuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὸν Ἥραν] Nullum est in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habebatur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum extitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid ejus generis habuisset Jupiter, quod ulla veri specie conjugi objiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Junonem in amores suos importunius invectam flagitii simili exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21. B. legitur τὴν Ἥραν Ἀδωνιδος, nimirum Ἀφροδίτην illud Ἥραν literis iisdem constans, quibus Ἥραν, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Jovem amati Adonidis suspicio meliore jure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi juvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insul-

τὴ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τὴ Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρον μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, ἢ ἄστοχος; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δυνῶς ἀνδρική. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ὀπισείουσα τὸ λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀποῤῥεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης δὲ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ ἐνίκησας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεὶ, καί ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτιλλον, πλησίον ἔχων τὴ λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τῆς τρίχος λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὅτι ἢ σκῆψις ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅτῳ ἐγὼ μάλιστα δέ-

quoque matrem; a ſola vero abſtineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua ſit ſagittis pharetra, tuque ipſe quaſi tractandi arcus, & collineandi ſis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis eſt & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quaſſata criſta perterrefacit me, & contremiſco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmaſti ipſum, ac viciſti. CUP. At iſte ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra ſemper ſuſpicioſa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego ſic prætervolarem, propius admota face; illa confeſtim, ſi ad me accedis, inquit, per patrem juro, haſta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipſa dilaceratum peſſumdabo. Multa ejusmodi eſt interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidoloſam, ſerpentibus comatam, quam ego maxime metuo:

a Αὐτὴ] αὐτὴ C.

64. Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσυπακουστέον τὸ * διαφθερῶ ἰθυπὺς ἅμα καὶ ἀφειλῶς. V.

* Διασπάσω] F. διαφθερῶ. sic & V. M. du S.

ſultavit, ut ipſe gloriatur Dial. XII. *Philoſtr.* Ep. XXXIX. ὅτου δὲ ὁ Ἀπόλλων ποιμαίνων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουπόλου, καὶ Ῥέα ἀγροίκου, καὶ Δημήτηρ τὰ ἄκρα σὺν αἰδοῖ ὁρᾶτον ibi pro Ῥέα ſcribitur in Cod. Pal. ſecundo Ἥρα. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ κατ' ἄγνοιαν τῇ Ῥέᾳ συγχωρήσων τὸ Δία θεασάμενον reponendum eſt τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifeſto patet, quae traduntur p. 64. Mox ſi probes ἐπ' ἐκείνης capiendum erit, *quod ad illam attinet*: ſin malis, ἐπ' ἐκείνῃ vel ἐπ' ἐκείνῳ, *adverſus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero ſe pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipſamet praedicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, τίπτε μὲν ὧδε ματὴρ τέκε τοῖο βελέσσιν, Οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον εἴδεται ἀλλο. T.H.

54. Χαροπὴ] *Heſych.* Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. F.G.

56. Ἐκπλήττει] Pariſienſis mutavit in ἐκ—. prave. M. du S.

62. Ὑφορᾶται] Eleganter *Erasmus*, *adductis ſupereiliis obſervat*, utraque verbi poteſtate conjuncta: melius ab eo non diſceſſiſſet *Benedictus*, qui dedit, *torve ſemper adſpicit*: hoc eſt δριμὺ ὁρᾷ, quod paulo poſt ſequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *ſuſpectum habere*, & *diligenter ne noceat obſervare*: *Ariſtotel.* περὶ Ζ. I. c. 44. de leone: ἴσι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτως ἀδυὸς, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν contra Mars Cupidinem dicitur προσίεσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abeſt, ut ab eo cavendum ſibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura *Stephanus* in Theſ. & nimis quidem, ut ſaepe ſolet, tenuiter. T.H.

69. Πρόσωπόν τι] Id eſt, τὸν αἰγίδα σὺν τῇ τῆ Γοργόνος πρόσωπα. F.G.

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Muſarum caſtitatem ipſius Cupidinis teſtimonio adjuverit, quo perſuaſiſſimum fiat παρθένους ἀτιθαλεῖς & ἀσυμφόνους, ut vocantur, revera eſſe. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo ſuſceptus legatur: recenſuit agmen hoc vaniſſimus *Tzetz.* ad *Heſiod* E. καὶ H. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, ſi us-

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero cur tibi ſunt invulneratæ, & extra teli jactum poſitæ ? an & illæ criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandæ ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur : atque ipſe adſto ſæpius illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte & iſtas, quia verendæ : at Dianam quid eſt, cur non vulneres ? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes : tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat ; tota denique huic rei eſt intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipſum arcu fixiſti.

δεᾶ· μορμολύττεῖ γάρ με, κ᾽ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ ἡ μὲν Ἀθηναῖν δέδιας, ὡς φῄς, κ᾽ ἡ Γοργόνα· κ᾽ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τ κεραυνὸν τ Διός. αἱ δὲ Μῶσαι ἀφ᾽ τί σοι ἄτρωτοι, κ᾽ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κινοῦναι λόφους ὀπτεύουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; EP. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ τ δὴ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τ μέλους. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τ δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; EP. τὸ μὲν ἄλογον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἷόντε, φεύγουσαν ἀεὶ ἀφ᾽ τ ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα [b] ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον; EP. θήρας, καὶ ἐλάφων, κ᾽ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, κ᾽ καταλοξεύειν, κ᾽ ὅλως πρὸς τοῦτ᾽ ὄρνιν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην [c] καὶ αὐτὸν ὄντα, κ᾽ ἑκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

Θεῶν

[b] Ἤδη] Deeſt in *F. Va.* [c] Καὶ] Omiſſa vocula in *Ba. P.*

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus ; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἀ Κύπρις Μούσαισι, κομίσατε τὸν Ἀφροδίτας Τιμῶντ᾽, ἢ τ Ἔρον ὑμῶν ἰφοπλίσεσθαι Χ᾽ αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ γαμύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ᾽ ἐ πίτυται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Brodaeum*. T. H.

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. G. C.

82. Τὸν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ex. Spanhemius*. T. H.

89. Ἐπεὶ τόγε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte: ἐπεὶ τόγε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. F. G.

Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit ; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. T. H.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Dearum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

ΖΕΥΣ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι εἰς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα

JUP.

1. Accepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium bovum

Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης. O.

92. Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον] Καλὸν τὸ μῆλον τῆς Διὸς χερὸς δίκαιον. Ἄπιθι τοίνυν εἰς τὴν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν; G.

Καλὸν &c.] Venetis esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. T. H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. *M. del S.*

94. Τῆς Ἴδης τοῦ τοῦ Γαργάρου] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης τοῦ κτημαῖσι Φαλακραίης ἐπὶ βίοσης pro quo nescio quam recte suppoſuerit Pergamum sive *Txetzes*, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγώνιφε· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ τοῦ Γαργάρου πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκροτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τρωϊκὴ πλησίον Ἀντάνδρου· sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus*: neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τριῶν θεαὶ κάλλους πάρ' Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαῖαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐκεῖ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον· tum Ἰδαῖαν λίμνας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in medio nemorosis vallibus Idae. Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅκα τὸν Ἴδης Φρυξὶ ἰδίκαζεν ὄρος, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noster*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος· quae repetit *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρεια· satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖος κόλπων & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μύγιστον ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θαυμαστὸν, ὃν φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου· is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Colluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ γὰρ ἰθυπλαδὲς μολοῦσαι (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάσσαιο ἐπὶ πρώτοις Φαλάκρης ex eo

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſamet abeatis ad judicem:

ἢ βουκόλον, (νέμει δὲ [b] ὁ Ἴδης ὄρος τὸ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· ἆθλον δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστήν· ἕπεσθε

[b] Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φιλιππείους κόρυς argute vocavit *Lycophron*: verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque cenſuiſſe veterum quosdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας ὅδ' Ἀλεξάνδρῳ δικάσει, δωρητὴν Τῶν εἴδους, Ἥρᾳ τ' Ἀθηνᾷ θ' Ἀφροδίτᾳ quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Dovenius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριος, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κεστῷ praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικαστὴν vel κριτὴν, Δίκαιστὴν alii vocant: utrumque *Noſter*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θυωρίτιδι τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres offendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis Θυωρὸν *Niceras* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρῆσθαι, συνεστιᾶσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυρογνώμων, ſic θυωρίτιδι ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron*: *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης· ἢ τοὺς ἱερεῖς ἢ μυστικοὺς ἔστι· ſcilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θεῖα φυλάσσουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem*: ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi, penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κόμματος rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λύδιν ἴσον ἔχειν πήχυν τόμα, χρυσὸν ἐπωΐῃ Πεῖθεται μὴ φαῦλον, ἰτήτυμον, ἀργυραμοιβόν. *Etymologi* emendationem a *Pettero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi δὸς δ' ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἄρτιον τὰς θεάς· nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa, nimirum nummularia: ὦδε Λυκόφρων autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν locum deſcripſit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τοῦ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, ὅπως τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κἂν εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδοῦναι, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ὀπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδους [b] τούτου ξυγγενής, τἆλλα δὲ ἀφελής, καὶ ὄρειος, κἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μέν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ὑπερίστασιν ἡμῖν δικαστὴν, θαῤῥοῦσα βαδοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. [c] ΗΡ. ἀλλ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, μὴ καὶ ὁ Ἄρης ὁ σὸς ὑπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῖν τοῖς παρθένοις· [d] ὑπανύεις δὲ ὅμως· ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ὑπόπτυσθε τῷ νεανίσκῳ. καὶ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ὄντι καλὸς, καὶ τἆλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ

equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas viciſſe videam: hoc porro, ut alia ne dicam, neceſſe, uni ſi formæ præmium tribuas, pluribus eſſe in odio. Propterea ipſe quidem haud idoneus vobis ſim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ ſtirpis eſt, & Ganymedis iſtius cognatus; ceterum ſimplex & montanus: neque illum quis indignum cenſuerit ejusmodi ſpectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamſi vel Momum ipſum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ oſtentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo ſi permiſſum fuerit arbitrium; ſed accipimus iſtum, quicumque ſit, Parin. JUP. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubeſcis? eſt hoc quidem proprium, ut verecundiores ſitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non poteſt, ut æque ſitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiſcamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente ſequimini me: bonoque eſtote animo; novi Parin, juvenis eſt formoſus, præterea amori deditus, & ad ta-

a Νενικηκυίας] Ita O. V2. S. A. In ceteris Edd. prave νενικυίας. b Τούτου] τουτοῦ L. c HP.] ἡ Ἀθ. O. d Ἐπινεύεις] ἐπινεύσεις f. e Κακὸν] κακὸν ὄψιν ἐντρ. f.

23. Καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε. V.

2. Ἐπίσης τε ὑμᾶς] Incommodum illud τε, quod ſervari non poteſt, niſi ſequentia his adnexa ſic conſtituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κἂν, εἰ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον. Malo tamen, & mollior eſt medicina, τε mutare in γε, probata diſtinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ὅτι pro αὐτός. T.H.

23. Ὅπως] Sub. videte. F.G.

33. Πρὸς ἐμοῦ λέγεις] Attica locutio: Ariſtoph. Veſp. v. 645. Τὴν γὰρ ἐμὴν ἀρχὴν πατά — Καὶ καλὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρίσκοντα μοὶ λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. T.H.

36. Οὐ παν. ἄγαμαι. . .] Οὐκοῦν Κυθήρῃ τῷ πολεμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγημε Paris. Vide Apollod. III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) E.L.

38. Σωφρονεῖν] Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI. c. 7. T.H.

Ibid. Ἱκανὴ μέν] Supra Graevius ad Dial. VI. vertit: commoda quidem, ſed ruſtica, interprete caſtigato, qui

talia dijudicanda inprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose scisscitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος. Οὐκ ἂν ἐκεῖνον δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲν ἄπαν ἀγαθὸν καὶ [f] πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν. [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν ἢ ἔχει τινὰ συνοικοῦσαν; ΕΡ. ὁ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' ὁ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἕνεκα ταῦτα ἐροτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. Οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' ἓν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί δὲν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. ὡ δοκεῖ. ΑΘΗ. [l] τί δὲ τὸ πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, ἢ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα ἢ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, ἢ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, [m] καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. ἀλλ' αὕτη ἡδέως τὰ αὐτὰ με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

f Πρὸς ἐμοῦ] πρὸ Ο. P. *J.* *g* Πότερα] πότερον O. *h* Ἠρόμην] ἠρώμην *H*1. *i* Κοινολογούμενος] κοινωλ. Edd. primae: in *B*2. & posterioribus bene correctum. *k* Εἴρετο] ἤρετο O. Poëticam formam omnes Edd. servant. *l* Τί δὲ] τὶ δαὶ O. satis commode. *m* Καὶ] Abest ab O.

qui dederat, *sat quidem formosa.* Non audio: saepius enim *ἱκανὸς* & *ἀγαθὸς* praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit *Parthen.* Erot. c. IV. T.H.

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως *Lucianus* ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με. *nullo certo consilio neque de industria.* Parum recte videtur intellexisse *D. Heinsius* ad *Hesiod.* E. καὶ H. v. 344. melius *Stephanus* in Thes. T. I. p. 343. T.H.

42. Παραπρεσβεύεις] Id est, *praevaricaris.* F.G.

43. Κοινολ—.] Sic *Nygr.* c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ὅς τινι —. M. du S.

44. Ἠρόμην] Ox. In editis εἰρόμην. M. du S.

53. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. T.H.

62. Ἀλλ

χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἴῃ μειονεκτεῖν, εἴ τι δοκεῖς ἐν ταύτῃ τῇ ἁπλῶς ἀποκρινάμενος.

aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, ἐν ὀχεδόν γε τῆς Φρυγίας ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶ, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καμοὶ φαίνεται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, ἀλλὰ δὲ τὴν πλευράν, ἐν τὸ ἄντρον καὶ τὰ ἀγέλιμα ὄψῃ. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὰ ἀγέλιμα. ΕΡ. τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια καὶ τὰ ἐμὸν σύριγμα ἀκούοντα ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ τῆς σκοπέλου καλαθέοντα, καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀπείργοντα μὴ πρόσω

Sed interea, dum sermones cædimus, jam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiæ sumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; & ni fallor, ipsum vestrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad sinistrum respice; non ad summum montem; sed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus dissi-

a Πῦ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ἵνα. b Οἴτινσι] ἴτυσί O. c Καλαύροπα] καλάβρ. O. P.

74. Καλαύροπα] * Καλάβροψ ἀντὶ τοῦ πολυτρόπου ῥάβδου, μικρὸν ἀκατάρθωτον ὑπόσκαμμον, ἢν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τοὺς τῶν ἀγέλων ἀποκριτάς. V.

* Καλάβροψ] Καλαύροψ. καλάβροψ autem, ut Εὖρος pro Ἔρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec *Matth. Sladus.* Y. H.

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed interea colloquendum multum progressi jam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo πολὺν τὸν νηφῶν ἀποστάσας, ubi *Erasmus, cum plurimum nubium essem emensus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum suspectum habent & aliter scripsisse *Lucianum* putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσωσιν, ἀφῆναι ἐς τὸ θάλασσαν. *postquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse *Luciano*. *Hesych.* Ἀποσπάσαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀποσπάσαμεν] An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀποσπάσθημεν τῶν ἀστέρων. *F.G.*

Ἀποσπάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς quasi dixisset, ἐσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab astris subduximus*. *J.C.*

Ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Thes. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A.A.XXI, 1. praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta *Nicolai Damasc.* p. 426. ὅσοι ἄγριοι θῆκαν ἐπιπλεῖν ἀποσπᾶσαι τὸ ἑαυτῶν. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπάσθησαν ἀκρι πολλῶν διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere, digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθη· neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεσπάθη. Eandem vim obtinuit ἀποστάσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκείθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἑπτά, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποστάσαντες σταδίους ἑπτὰ, προσῆλθον τῷ τοπίῳ ἐπὶ τὸ Τιμόθεον προσέβαλον Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progressi essent stadia novem, Judam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκείθεν δὲ ἀποστάσαντες, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, li-

brar

dissipetur armentum? JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improviso devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viæ: etenim te par est peritam esse loci, quæ sæpe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum sæpiuscule huc veni ab eo demissus ad invisendum

Ἀφροδίτην; ΗΡΑ. ὁρῶ νύ, εἰ γε ἐκεῖνός ἐστιν. ΕΡ. [d] ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ὅτι τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καλαστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἀφταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] καλαβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὰ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ καὶ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, καλελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. αἰσχύνομαι, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. [f] Ἀλλ' ἴθι ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἴδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καλαπεμφθεὶς εἰς κατασκοπὴν

[d] Ἀλλ' ἰκοῦ] Ἐκοῦ ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν G. L. [e] Καταβεβήκαμεν] Priores Edd. καταβεβ. [f] Ἀλλ' ὦ] Omittunt O. P. J. Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos absoluti nominativi usus. *AElian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μίλαδύκων &c. τῷ μὲ σωθηρατῶν ἀπεστᾷ πολύ. *Synes.* Ep. 108. μόνον γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἵ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀπεστήσαι τὴν χώραν ἐτολμήσαμεν. *Noster* de Domo: πολὺ λὰρ τ' γῆς ἀπεστάσαι, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὶ ἀπαγαγὼν ἐ πολὺ τ' ἄλλων ἀπεστάσας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque Interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀπεστάσαμεν. *T.H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Thes. habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus. Farnabius* tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoscit *Eustathius*; agnoscit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E.L.*

67. Πῦ] Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. *M. du S.*

74. Καλαύροπα] Mss. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M. du S.*

Καλαύροπα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Ποιμενικὴ δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτηρα καλάβροψ. idem scribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut observavit *Fr. Nansius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Job.* XXI, 110. quem se probasse *Scholiastes* ostendit hanc notationem adferens, οἱονεὶ καλὴν βάβδον· libro tamen Argon. II, 33. καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manugestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol.* eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπὲς; perinde ac *pedum Festus* & *Servius.* Glossae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος· λαγωβόλον. Vid. *Poll.* X, 131. *T.H.*

77. Ἀλλ' ἰκοῦ] Rectius in Mss. scribitur Ἐφ. ἰκοῦ. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. *J.G.G.*

Ἀλλ' ἰκοῦ] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter positum: *Imo is ipse:* tum ἐπὶ τ' γῆς jungenda cum καλαστάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus:* ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καλαστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. *T.H.*

79. Καλαστάντες] Pro καλαβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*; νῆα καλαστῆσαι Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *quae aethera tranabant pennis.* Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Nostro ἱρτασία τ' πτερῶν, & Dii Deaeque alii *labi* sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd.* I. 59. *M. du S.*

82. Καλαβ—.] Ox. Mss. ut *Jensius* legendum monuerat. Prave alii καλεβ—. *M. du S.*

87. Ἀλλ' ἐγὼ] Sic sine ὦν Ox. P. & *J.* Ed. *M. du S.*

ζ παιδός. ἢ ὁπότε ἤδη σὺ τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, ἢ συνεκήρυττον τὸ καλόν. ἢ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἁνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὁπισθεν[95] [a] αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κύφος μάλα τοῖς ὄνυξι θιγὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν [b] δεκὰν, ἀνέφερε τὸ παῖδα τεθαραμμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ εἰς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαθον· [c] ἀποβλέπει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἐτοῖμός πλησίον, ὅστε προσείπωμεν αὐτόν.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; εὖ γὰρ [d] ὀπτίδειαι [e] ὀρεσπολεῖν, οὕτω γε ὦσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' εὖ γυναῖκες εἰσίν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς; καὶ μὴ δείδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδὲν κελεύει σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῆς. ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος [f] τὸ ἆθλον οὐκ ἄμουσον ἀναγκαῖον τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρε, ἴδω τί

puerum: quumque jam ab aquila veherentur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam præ timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

5 7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a. Αὐτῷ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *Alii*. Placet vulgata. b Δεκὰν] ἔχων O. P. L. Marg. *Alii*. c Ἀποβλέπει] ἀποβλέπ. P. d Ὀπτίδειαι] ὀπτιδίαι F. ut ceteris emendatum. e Ὀρεσπολεῖν] ὀρεστ. O. f Τὸ ἆθλον] τὸ ἆθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. *J.*

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. *G.*

91. Ὁπότε ἤδη σὺ τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila*, *aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium*. In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T. H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilae*, ἐν σχήματι ἀετοῦ. *J. C.*

96. Περιβαλὼν] An ἀμβαλών; *F. G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβλέπει] Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀπὸ—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβλέπει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph. E.* II. VIII. p. 131. v. 10. ἐβουλεύσατο τῷ

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult absistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens probat: quod si ad aliud tranferit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

ἢ βούλει; Η ΚΑΛΗ, φησί, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς δ' ἂν ἐγώ, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι θαυμαστῆς θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλου; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστείων τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἴγὸς ὁποτέρα ἢ καλλίων, καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν διδάσαιμι κατὰ τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὸν νοῦν ἀποστάσας· εἰ γὰρ ἐθέλοι ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τὸ πρῶτον, τούτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ θαυμάζει, καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον θαλαμεύεται. καὶ ὅλως περιέχονταί μου τὸ κάλλος αὐταῖς, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖ τόδε, ταύτῃ μὲν εἶναι συμβήσεται τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ ἔτως ἡ κρίσις; ΕΡ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ-

g Δάμαλιν] Priores Edd. δάμαλις. Δάμαλιν O. & Marg. *Διὶ*. h Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλῃ.

Δημαιμόφου. In Codicibus haec variare solent. Vid. *J.* Perizon. ad AElian. V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur *Goldastus* emendaret in *Defixbee* p. 875. *T.H.*

17. Τὸ ἄθλον] Scribe τῷ δὲ ἀγῶνι τὸ ἄθλον ἴσῃ, *praemium certaminis erit*, non τὸ ἄθλον ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Solocisiam. *J.G.G.*

Τὸ ἄθλον] L. & Ox. Mss. & Ed. *J.* *M. du S.*

Τὸν ἄθλον ἴσῃ] Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἴσῃ, & incogitanter interpretatus. *T.H.*

18. Μῆλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* seu Ep. A. V. *M. du S.*

24. Ἀφιεῖσι] Ἀφιεῖσιν. *F.G.*

26. Δάμαλις] Ox. δάμαν. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur, *M. du S.*

Δάμαλις] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio plane postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. *T.H.*

33. Ἐπ' ἄλλο] Ἐπ' ἄλλο. *F.G.*

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλῃ, nisi quod in *J.* punctum sub ω deest. *M. du S.*

Ἐπ' ἄλλῃ] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet *Noster*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβαίνει ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox θαλαμεύεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid intercideri: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Micyllus*: *& semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur*: eum deseruit *Benedictus*: *semperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: θαλαττάζεται, vel, θελάμεται: utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. *T.H.*

41. Θυγατέρας] De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. *M. du S.*

ΠΑ. Ἐν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, [a] πεῖσαι αὐτὰς, μὴ λαθραίως ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς γενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b] οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δέησει πρὸς τὸ ἀκριβὲς καὶ ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τὸ δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὗται· σὺ δ' ἀπεστράφθω. ἐγὼ δ' [c] ἀπεστράφην.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud, Mercuri; fac ſibi perſuadeant, ut ne infenſæ ſint in me, quæ inferiores diſceſſerint ambæ, ſed ſolum oculorum hunc eſſe putent errorem. MERC. Ita ajunt ſe facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum ſcire volo, utrum ſatis erit ſpectare illas, ſicut ſunt, an inſuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite veſtes: tu inſpice: ecce me averſum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

a Πεῖσαι] πεῖσον O. L. b Οὕτω] ὁ O. J. c Ἀπεστράφην] ἀποστραφείην O. P. J. Marg. AIW.

45. Πεῖσον] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. *M. du S.*

Πεῖσαι] Πεῖσον non admiſero, antequam majore librorum ſcriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri poteſt explicatio; nam poſitum eſt, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam ſcribendi conſuetudinem adfectabant, qui ſupra modum Atticiſmo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυσελεῖν . . . . καὶ κομίζειν· iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . . ἀδύνειν καὶ τὴν καρδοπον σμῆν. De hoc uſu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati ſaepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus.* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Jac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* reſtituit V. p. 210. In *Doſithei* ſententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldaſtus* edidit, πεῖσον τοὺς κριτὰς· qui, quum inſuper adnotat, *perſuaderi judicibus*, *Mſ. lectio* ἀλληγόρει, quid ſibi velit, haud plane perſpicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἁμαρτεῖν· ἀντὶ τοῦ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίσι. Ποδαπούς ὑμᾶς εἶναι φάσκειν, ὦ μιάραπες, σὺν ἂν ἁμαρτεῖν καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὰ τοιοῦτο. Verſus integer Ariſtophaneus: pro αὐτοῖς, niſi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. *T. H.*

48. Οὕ φασι π.] Genuina haec lectio Ed. J. Reliquae ἄτω. Vide Ἀτιχηρ. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. *M. du S.*

Οὕτω φασὶ π.] Non eſt, ut multis rationem reddam, cur E. J. lectionem poſthabuerim. *T. H.*

54. Σὸν ἂν εἴη τῦ δικαστοῦ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis ſimplicis pectus vidimus.* Vide *Voſſ. contr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. *E. L.*

57. Ἀπεστράφθω] Ex Mſſ. Ox. & P. & Ed. J. repoſuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. *M. du S.*

58. ΗΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. H1. J. B2. Fr.* (Mſ. Ox. vero poſt ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, ſi ſepoſita Mſſ. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, ſtare poſſe eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & ſpeciem habet amorum Dea, non nimis caſta, nudam ſeſe videri cupiens, & Virgini Minervae, caſtaeque matronae Junoni, gratiam obſequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam ſcriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. Junonem a Judice impoſitam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non ſolum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum ſentiebat; ſed praecipue ut occurreret ſuſpicioni, quam ſuboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari ſe ſciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* ſaepiſſime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero ſi *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbaniſſimus; aut, ſi partim aſſervatur, *Junonem* ſolam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non poſſit βοῶπις, quod Junoni, ut & λιπαύλοκος, proprium eſt. Si ea mens *Luciano* fuiſſet, γλαυκῶπις ſcripſiſſet, quod Minervae proprium epithetum eſt. *M. du S.*

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut perſonarum ordinem, qui in poſtremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adſcribi, quae jam ſupra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciſcendae injuriae occaſionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus* au-

veſtes ponam, ut diſcas, me non ſolas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi ſint oculi, efferri: namque æqualiter ſum tota, & ſimilem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa ſe exuerit, o Pari, quam ceſtum depoſuerit (eſt enim venefica) ne te faſcinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adeſſe, neque tot fucatam pigmentis, quaſi revera meretricem quandam, ſed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de ceſto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput oſtendis, ſed quatis criſtas, ac judi-

ἐκδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω 60 τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ [d] τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὄβριμος δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e] μὴ πρότερον αὐτὴν [f] ἐκδύσῃς, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸ κεστὸν ἐκθῆται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' 65 αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. [g] ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ 70 ἐκτίθου. ΑΦΡ. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ὄβριστικὰς τὰς λόφους, καὶ τὴν δικα-

σὴν

[d] Τῷ] τὸ F. [e] Καλ.] Poſt hanc vocem interſerit Ed. J. ſola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. [f] Ἀποδύσῃ] ἀποδύσῃς P. J. [g] ΠΑ] Ep. Marg. ΑΠΙΘ.

autem ut Junonem λευκώλενον ſolum ac βοῶπιν, ſic Venerem frequentiſſime vocat καλὴν & χρυσῆν· hoc ergo principe poëtarum teſte vincere poterat, ſe totam eſſe ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere feſtinat, ut ſe nudam formae ſpectatori praebeat conſpiciendam; minus etiam, quam comites haud paulo caſtiores, pudori ſerviens. Deinde, ſi jam hic omnem veſtitum Juno depoſuiſſet, quid erat cauſae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀπόδυθι ἦ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime ſit genuinum, ideo nimirum inſertum, quia, ſi praecedentia Junoni tribuas, ut ſane factum in vetuſtis Edd. ſubſequens Minervae ſermo nihil habebat, quo pertinere poſſet. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἐπισταφιὼν, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emiſſitios verentur, averti.* T. H.

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut ſc. Juno; quae *Homero* ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. J. G. G.

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Reſpicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, eum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic poſtea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν τῆς ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. J. C.

61. Ὁμοίως καλὴ. Αφρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic peſſime a librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. Th. M.

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸ κεστὸν ἀπόθηται)] Hic aliqua excidiſſe autumat *Th. Marcilius*, nempe reſponſum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At ſincera ſine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent ſenſum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixiſſe, καὶ σύγε ἀπόδυθι, niſi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuiſſet exuta; quod clarum eſt. J. F.

Πα. ἀπόδ. ἦ σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* neſcio quo pacto ſuboluerat, in Ed. J. reperiuntur in reliquis omiſſa. Ut ut ſit, genuina ſunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires ſuas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Ceſſabat autem odioſe Venus, aegre, ut videtur, ceſtum dimiſſura. *Homerum* qui non verſarit, neque in hiſce ſalibus & joeis, neque fere in plerisque hujus ſcriptoris opuſculis, centeſimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de ceſtus potentia canat Il. Ξ. 214. At ſi non niſi monitus hujusmodi alluſiones perſpicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. M. du S.

Ibid. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipſam exueris*: quae verſio ſtare non poteſt, niſi probaveris Ed. J. ἀποδύσῃς· nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, *ne prius ipſa ſe exuat*; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, *ne tu prius illam veſtes ponere jubeas*: alterutrum certiſſimum eſt: prius etſi malim, ceſſi tamen auctoritati P. & J. T. H.

63. Κεστὸν] Vide *Euſtath. ad Il.* Ξ. 214. M. du S.

ἢν Φοβῇς; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τῷ φοβερῷ βλεπόμενον. ΑΘΗ. ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῃρῆσθαι. ΑΦΡ. ἰδοὺ σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε τῶν θεᾶς, τῆς καλλους, τῆς ἡδονῆς; οἷα μὴ ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὸν [b] αὐτὴν καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδεως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μοι ἄλυς ἔχει τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίσοβόλος εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις διασπώμενος. ΑΦΡ. ἴστω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, μεῖνον. ΗΡ. [d] μεμένηκα. καὶπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἢν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. οὐκ ἂν δέοιμι

cem territas: num metus eſt; ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæſium illud oculorum, ſi absque illo galeæ terrore ſpectetur? MIN. Ecce tibi, caſſis hæc eſt demta. VEN. Ecce tibi, ceſtus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis! quod ſpectaculum, quæ forma, quanta voluptas! qualis hæc virgo! quam regium ista & verendum reſplendet, vereque dignum Jove! hæc autem ut ſuaviter intuetur! imo etiam feſtivum quiddam, atque illecebroſum ſubriſit. Jamque ego quod ſatis eſt habeo feliciratis. At, ſi placet, ſeorſim ſingulas etiam inſpicere volo; nam nunc quidem ambiguus hæreo, nec ſcio, quo potiſſimum oculos convertam quaquaverſum viſu diſtracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ: tu, Juno, reſta. JUN. Reſto: verum poſtquam me diligenter inſpexeris, hoc aliud etiam tibi atque etiam eſt conſiderandum, an placeant tibi dona, quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, judicaveris eſſe forma præſtantem, univerſæ eris Aſiæ dominus. PAR. Non donorum ſpe no-

a Ἀποδυσώμεθα] ἀποδυσάμενοι Marg. *AiW.* b Αὐτὴν] αὕτη Marg. *AiW.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδη ἥδεως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδη ἡδέως *F.* ſed in *V2.* plane ſcriptum eſt ὁρᾷ. d Πεμείνω] μεμενηκα Marg. *AiW.* e Σοὶ ἢ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς] Priores Edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod reposui, eſt totum in O. & G. niſi quod hic aberat τὰ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τῷ φοβερῷ βλεπόμενον] Vertunt: *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illam oculorum colorem, qui nihil metuendi prae ſe ferendo adſpicitur.* Davus ſum non Oedipus; aenigma Latinae verſionis non expedio: ſed ſim licet Davus, ſcio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, ſi ſine illo, quo metum incutis, videantur:* τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβοῦ δικαίων illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea; ſuperius in dialogo Vulcani & Jovis; γλαυκῶπις μᾶ, ἀλλὰ κορυθᾶ ἐ τοῦτο ἐ κόρας ſine illa caeſios oculos Minervam dedecere. *J.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes caſtigavit; ſed in verbo ἐλέγχῃ & hic & illi male rem geſſerunt. Intelligendum eſt: *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta caſſide inſpectum?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam poſuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias miſit *Columbus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T.H.*

80. Αὐτὴν] Sic lego, non ut in Libris eſt αὐτὸν. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδη ἡδέως] Sic hunc locum, foediſſime in vulgatis Edd. corruptum, reſtituimus. Quid enim eſt, quaeſo, quod omnes inſidet, ὁρᾷ δὲ ἡδέως, ſine ἥδη quod *F.* ſuppeditat? In eo *F.* non ſum ſecutus, quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent, ſat ſcio, quibus elegantiae placent: neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo ſibi proprio laudari: aut quomodo feſtinantes aut oſcitantes librarii voces, quarum ſonus cum praecedentis verbi ſono convenit, flagitioſa negligentia ſoleant omittere. De ἡδέως ὁρᾷν, vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac lite finienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

95 τὰ ἡμέτερα· πολὺ ἀλλ' ἄπιθι, ὡς τάχιστα πράξῃ γὰρ ἄμφ' ἀν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσκευά σοι. κρῖνε μ', ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, ἔπειτ' ἤττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν· πολεμικὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. ἐᾶτον, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, ταυδὶ ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ πολέμιόν οὐδὲν ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, κἂν μὴ ὅτι δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ τὸν ὅπλον λαβὲ, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραθεχόμενος· ἀλλ' ἐνδιαλείπων ἑκάστῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν καὶ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ

24. Ἀρ-

f Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. *g* Ἔπειτα] ἐπεὶδὴ O. *h* Μελῶν] μερῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*

Ὁρᾷ δὲ ἰδίως] Jampridem ante viſam Ed. *F.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷ δὲ ἴδη ἰδίως· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾶν· φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὥρα σοι κ' τἄλλα ἴδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τᾶς νίκης ἐμᾶς] Mſſ. Ὅρα σοι κ' τἄλλα ἰδὴ σκοπεῖν, εἰ καλά σοι κ' δῶρα τᾶ ψήφου τᾶ ἐμᾶς. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *J. G. G.*

Ὥρα σοι ϵ τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficiſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἐμὴ, *ſuffragium mihi ſecundum & faciens*: quemadmodum enim Latinis *meus, tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde *ridiculo* expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa loctione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὁρᾷ non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. *Ei καλά σοι* eſt, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὐτὴ σοι ἐγώ] Αὐτὴ ſcribatur an αὕτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen ſolent, οὗτος σοὶ ἐγώ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν· ibi *Gronovius* e Mſſ. profert αὐτοί. *T. H.*

διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀποναίνοιο ζεῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἵαι περὶ τὴν Ἰδὴν αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα δὴ καὶ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γάρ εἰ καὶ μόνου θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ ἀναμαχοῦσα ἑαυτὴν ἕκδολον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σοῦ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης δὲ καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, [c] γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ· καὶ

corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honesta species tua boves? par fuerat jam te nuptias iniisse, non quidem agrestis alicujus ac rusticæ, quales per Idam sunt mulieres, sed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum est, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, si te tantummodo adspexerit, omnibus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Est filia Ledæ, illius formosæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæstræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. defuit; ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπιδαυρῷ. *J.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. solus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γενόμενος, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetustis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab se, vel monitorem *Marcilium* secutus distinxit, atque ista, ποία δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adsignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus: tum scribi potius debuerat, οἵα δέ τις τὴν ὄψιν. *T.H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ ἐν παλαιστικῇ] *Lucianus* alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censeri potest inter ea, quae in *Luciano* merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστικὴ] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστικὴ] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστρικὸς, hoc, quanquam *Alexis* usurparit, respuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praeivit p. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικός· nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικός· *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pausan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit *palaestra*, nunquam *palaesta* vel *palaestes*: praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaestricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *vester Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes studio palaestrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T.H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad sententiam conferat haud satis assequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι περιστούδας] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. περιστούδιος, ponitque deinceps hunc ipsum *Luciani* locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, con-

ve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus & Eros

οὕτω δή τι ϖϱεισπεύδας, ὅϛε καὶ ϖόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέϑλ, ἔϛ Θησέως ἄωϱον ἔτι ἁϱπάσαν. ἐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ ϖϱὸϛ εἰϛ ἀχμὴν κατέϛη, ϖάντες οἱ ἄϱιϛοι τ Ἀχαιῶν ἐπὶ τ μνηϛείαν ἀπήντησαν, ϖϱοεκϱίθη δὲ Μενέλα ἔ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καλαπράξομαι τ γάμον. ΠΑΡ. ϖῶς φήϛ; τ δ γεγαμημένης; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικ, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χϱὴ τὰ τοιαῦτα δϱᾶν. ΠΑΡ. ϖῶς; ἐθέλω γὼ καὶ αὐτὸϛ εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲ ἀϖοδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τ Ἑλλάδ, καὶ ϖεισὰν ἀφίξῃ ἐϛ τ Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὐντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔϱγον, ὅϖως ἐϱασθήσεταί σε, καὶ ἀκολυθήσει. ΠΑΡ. τῦτ' αὐτὸ καὶ ἄϖιϛον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀϖολιϖῦσαν τ ἄνδϱα, ἐθελῆσαι βαϱβάϱῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θαῤῥεῖ τύτυ γε ἕνεκα. ϖαῖδε γάϱ μοι ἑϛὸν δύω καλὼ, Ἵμεϱ καὶ Ἔϱως

d Δὶ] δὴ P. e Ὡϛ] Nullae Edd. habuerunt: ſequendam putavi auctoritatem O. f Δύω] δύο Hi.

venit, quae ϖϱοεπεύδαϛο, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Τεῖϱδ' ἀμφὶ γυναικὶ ϖολὺν χϱόνον ἄλγεα ϖάσχειν. In ὕτω δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. dc D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀναπαῦλις ὕτω τι καϱτεϱή. *T. H.*

41. Ἄωϱον] Ὀμφαλίαν. *Ariſtan.* ἄωϱα τὰ ϖϱὸ γαμικῦ τϱυγώδια. *Interp. Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. *J. B.*

57. Βαϱβάϱῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* *J. B.*

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τῇδ' Ἔϱως ἀμάϱτησε καὶ Ἵμεϱ ἱϖτίλο καλός.

& in raptu Helenae utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. *E. L.*

Ibid. Δύω καλώ] Male antea δύο καλῶ. *J. B.*

Ibid. Ἵμεϱ καὶ Ἔϱως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. *J. B.*

Ἵμεϱ καὶ Ἔϱως] *Eratine*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis adſecutor* (Graecorum ἀκόλουθον interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius.* Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθὼ καὶ ἱϖέϱα θεὸϛ, ἣν Παϱίγϱοον ὀνομάζουσι, ἔϱγα Πϱαξιτέλους. Σχόϖα δὲ Ἔϱως καὶ Ἵμεϱ καὶ Πόθ &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenis* Epigr. in Anacreontem p. 367. ϖαῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius.* Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. *T. H.*

Ἔρως· τούτω σοι προδώσω ἡγεμόνε καὶ ὁδηγὼ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, [a] ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τε γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δὲ Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῶσα δεήσομαι καὶ τῶν Χαρίτων [b] ἀκολουθεῖν· καὶ εἴτως ἅπαντες αὐτὴν [c] ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν [d] ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη πεποίηκα.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐραθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. [e] πρέπει γὰρ καμὲ [f] νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὴν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον [g] τούτου· μὴ μέλλε πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μή μου [h] ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. [i] βούλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαί σοι τὴν Ἑλένην γυναῖκα,

a Eros: utrosque tibi tradam duces viæ futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum esse uxorem, eam-

a Ὅλως] ὁλῶς O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖν O. c Ἀναπείσομεν] ἴσα πείσομεν. P. Marg. *AtW.* d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα itidem in Marg. *AtW.* e Πρέπει γὰρ] πρέπει γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ἂν *J. V2.* f Νικηφόρον] καιηφόρον ἔοικε ὁμοῦ π——. G. P. νικηφόρον vitiose *J.* g Τούτου] τουτοὶ O. h Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis usitatum. i Βούλει] βούλει δῆ *J. V2.* βούλει τέ σοι. O.

75. Καμὲ καιηφόρον] * Φιλόχορος δὲ ἐν Β Ἀτθίδος φησὶν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατίσχυσαν αἱ ἐν ἀξιώμασι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐπίκειτο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. *V.*

* Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος.] Exc. G. β Ἀτθιδῶν fatetur tamen se reperisse in Cod. Mſ. ἐν βιβλίῳ. C. M. β. Ἀτθίδος. *M. du S.*

Haec totidem verbis exstant in *Harpocrat.* & *Suid.* V. Κανηφόροι. *T. H.*

66. Καὶ ἴτως ἅπαντες] Καὶ ἴτως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. *M. du S.*

67. Ὅπως μὲ τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjecceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mſ. Ὅπως μὲ ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη. *quomodo haec succeſſura ſint obſcurum eſt, Venus.* *J. G. G.*

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. *M. du S.*

74. Προμν. ἐ νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris ædibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios. *E. L.*

75. Πρέπει γὰρ . . .] Καιηφόρους virgines nubiles — *Hartung.* p. 658. πρέπει, pro πρέπει ex P. Cod. *M. du S.*

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέπει γὰρ ἂν καμοὶ ut in *Platonis* Alc. I. p. 432. C. πρέπει γὰρ ἄν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς λέγεσθαι. Καιηφόρους habuit etiam *Scholiastes*: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic opti-

eamque porro te ſecuturam eſſe, atque Ilium ad vos profecturam: ipſa ego adero, & adjutrix ero ad hæc omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenæum inſuper aſſumam. PAR. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, ſic tu accipe.

ἢ ἀκολουθήσουν γε ἐπ' αὐτήν, ἢ ἀφίξεαθ' ὑμᾶς εἰς τ' Ἴλιον ἢ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. ἢ τ' Ἔρωτα, ἢ τ' Ἵμερον, ἢ τὰς Χάριτας [k] ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει, ἢ τ' [l] Πόθον ἢ τ' Ὑμέναιον [m] πρὸς τούτοις προσλήψομαι. ΠΑΡ. ἐκεῖνο ἐπὶ τούτοις [n] δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

XXI.

MARTIS ET MERCURII. ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS. ΑΡ.

I. AUdiſtin', o Mercuri, qualia minitatus ſit nobis Jupiter, quam ſuperba & abſurda? Si voluero, inquit, ego ex cœlo catenam demittam; vos inde ſuſpenſi ſi detrahere me magna vi contenderitis, fruſtra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra ſi voluero ſurſum attrahere, non vos ſolum, ſed & terram ſimul ac mare adducta in ſublime tollam: & cetera, quæcumque ipſemet audiviſti. Ego autem, ſi ſingulos

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερόπλικα ἢ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τ' οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἐπισπασθέντες καλασπᾶν [o] βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τ' γῆν ἅμα, καὶ τ' θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ. καὶ τἆλλα ὅσα σὺ ἐκεῖνος ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓν ἀπάν-

k Ἄξεις] ἄξεις O. l Πόθον] Πειθὼ *Ald. W.* m Πρὸς] ἔτι πρὸς O. n Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμι σοι τὸ μ. *F. Va.* Quod ſequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deeſt in O. o Βιάζησθε] Ita *F.* & *Va.* Reliquae βιάζεσθε minus recte.

ptime reſpondet ἐφτάζειν τὰ ἐπινίκια. *Hartungus* Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiaſtae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι καταφορῶν ἐπὶ ἀφοσιώσει τ' παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad καταφόρων firmandam, non video. Etſi pompam nuptialem καταφέρω, vel etiam plures, quod ſane fieri potuit, καταφόροι proſequerentur, cur hoc ſibi munus praecipuum Venus depoſcere voluiſſet, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, ſi hisce nuptiis, quas ipſa Paridi ſe conciliaturam eſſe promittit, victis formae rivalibus, intereſſet νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita poſſis refingere: πρ. γὰρ κ. νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῶν παρεῖναι. *T. H.*

76. Νικηφόρον] In Mſ. ſcribitur πρέπει γὰρ κἀμοὶ καταφόρου εἶναι ὑμῶν παρεῖναι· ſed vulgatam non damno. *J. G. G.*

79. Τουτουὶ] Mſ. Ox. pro τούτου. *M. du S.*

81. Βούλει ἐν σοι] Mſ. Ox. habet τί σοι. *F.* ἐν. Deſunt in *Fl. H.* & *Wech.* Ego hanc inde concinnavi ſcripturam. *M. du S.*

81. Ἑπομόσομαι] Conſpirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμαθὴς ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἵνα, ἢ ἵνα, ἢ ἄν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente *Thoma Magiſtro*. Dial. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφίλωμαι σ' ἢ ἐφροῦν. *Ariſtoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει ὦ δραθῶ σοι δῆτα; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T. H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum eſſe non credo: an ἐπαυτήν; ut *Long.* III. p. 81. γυναίκιον ἐπαυτὸν ἐξ ἄκρου imo potius ἔτι αὐτήν. *T. H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Conſule *Euſt.* Od. A. *M. du S.*

93. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & ſequ. *J. C.*

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρπάσας niſi expreſſerit illum *Homeri* verſum Il. Θ, 25. Σείρην μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam συναρτᾶν eſt συνάπτειν, ut veteres exponunt. *T. H.*

ἁπάντων ἀμείναν καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀγνοήσειν· ὁμοῦ δὲ τὴν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ [a] καλαβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. ἐγὼ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ΑΡ. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σὲ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούσαντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἐγὼ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, [b] ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελέησασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆλθέ μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. ἐγὼ γὰρ ἀσφαλὲς ἔστε σοὶ λέγειν, ἔστε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis misserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace: fave linguæ: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

a Καλαβαρήσειν] καλαπονήσειν *J.* b Ἐπεβούλευσαν] ἐπεβούλευον *J.*

5. Κἂν τὴν θ.] Pone tantum καὶ. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. *T.H.*

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milesf. I. *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas:* ibi *Pricaeus* p. 25. & hoc ipsum & plura similia notavit. *T.H.*

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρή τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. *J.G.G.*

16. Ἐπεβούλευον] Ed. *J.* pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. *M. du S.*

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι fruſtra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπιβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. τὸ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι· perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* *T.H.*

44. Δακὼν τὸ δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* *J.C.*

45. Τὴν Ἰκ. λ. Πηνελόπην] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. *M. du S.*

Τὴν Ἰκαρίου λίγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώτης *Propertio* Icariotis, *Quaeque terunt fastus, Icariotis, tuos,* III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icariotem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius*. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab AEolo, vel altius

XXII.

PANIS ET MERCURII. ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

P A N. Π Α Ν.

Salve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: ſed quomodo ſim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita ſane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri poteſt ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda ſuper nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi? PAN. Non capram quidem ſtuprasti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellæ ingenuæ vim intuliſti: quid commorſo digito quæris, multumque hæſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατὴρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱός ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἑταίρας σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγικά, καὶ ὑπὲρ τὰς πυγὰς οὐράν; ΠΑΝ. [d] ὅσα ἂν ὑποσκώψῃς εἰς ἐμέ, τὸ σεαυτοῦ υἱόν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον [e] ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σεαυτόν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φῂς σὺ μητέρα; [f] ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀναμνήσθητι σεαυτόν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὅλως πολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

EPM.

c Ἐξ ἑτέρου] ἑτέρωθεν *J.* notaturque in margine *AIW.* d Ὅσα] ὁπόσα P. *J. V2. AIW.* e Ἀποφαίνῃ] ἀποφαίνεις P. *J. V2. AIW.* f Ἦπου] μήπου C.

tius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Jove repeti poteſt. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; διόπερ, inquit, τὰ περὶ τὸν Περιήρους ἐκγόνων εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν γένος ἀναλώσομεν. Praeſtitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis ſericm ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον καὶ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρη τῆδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ ἐκ Νηΐδος νύμφης Βατείας Γοργοφόνην, Ἱπποκόωντα, Ἰκαρίαν, quanquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne *Meurſium* quidem in Regn. Lacon. c. III. ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi plane fallor, Περιήρη, τῆδε· inſeruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κυνόρτου δὲ Περιήρης· ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos eſſe AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed OEbalus fuit filius; itaque *Pauſan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte *Pauſan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. εἶναί τε Ἀφάρεα τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Pherecyde, Aſteroditam

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ὡς τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. αἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε· ὁπότε γάρ μοι [a] συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σός, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem eſt rei, quod, quum illa mihi deberet, hirco te ſimilem peperit?

2. PAN. Ea ipſa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego ſum Penelope Spartana: at patrem ſcito deum habere te Mercurium Majæ & Jovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori ſit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum ſe adſimulavit, ut lateret: ea eſt cauſa, cur ſimilis evaſeris hirco. MERC. Sane commemini feciſſe me tale quiddam. Ergo ego, cui for-

a Σοῦ] σωτὴρ F.

Eurypyli filiam ipſi jungit *Schol. Homer.* ad Od, Θ, 16. Periboeam, νύμφῃ Νηΐδι (nihil erat iſta aetate nympharum connubiis familiarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque maſculos, unam feminei ſexus Penelopen: ſororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797. neſcio quam recte; mihi quidem ratio conſtat, cur olim in *Homero* ſcriptum fuiſſe ſtatuam; Εἴδωλον ποιήσει, Μίδῃ δ' ἄκτο γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορι Ἰκαρίοιο. Ulyſſes vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat profeſſus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, ſi nuptias Penelopes ſibi conciliet, tale ſe conſilium adlaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam perſequitur *Apollodor.* III. p. 217. *T. H.*

54. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus eſt Mercurio in arietem converſo, & Penelope uxore Ulyſſis, Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcerrima cademque caſtiſſima Penelope adduci potuerit, ut hirco ſe ſubmitteret, admodum ſolerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus eſt in Συναγ. Ἱερ. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. καὶ ἰκανώσας αὐτὸν μαγείαις εἰς ἕρωτα αὐτῆς ἐλθεῖν, καὶ ἀχειδὴ ὑπὸ τῷ τράγῳ nonnihil ſane Penelopes honori conſultum vides, quae culpam praeſtare non tenetur, quam faſcinata magicis artibus ac mentis non compos admiſit. Pater Mercurius, ne neſcias, tertius eſt, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetuſtatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772 Noſter hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauſerunt, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquiſſimus eſſet Pan, καὶ τὸ ἔκτον τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & *Herodotus* quidem, qui ſtudio vetuſtatis barbaris adverſus Graecos ſaepe faviſſe deprehenditur, quanti Deorum huncce noviſſimum fecerit, haud obſcure declarat c. 146. καὶ Πανός γε πέρι οὐκ ἔχουσι εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπετο γενόμενος mirandum ſane fabulam alias excogitandi quidvis foecundiſſimam hac in parte claudicare: Athenienſes tamen, dummodo ſit iſte Pan idem, qui noſter, quod dubitare nonnullos ſcio, quis eſſet quamque ſalutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum ſub Imperatore Tiberio; quum enim ex inſula Paxis audita vox eſſet, magnum Panem obiiſſe, eaque res Romam relata cunctorum animos ipſiusque Tiberii advertiſſet, philologi, momento graviſſimae quaeſtionis expenſo, conjectarunt, hunc eſſe Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo ſagaciſſimis hominibus adverſari, tametſi qua fortuna, quove conſilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; niſi quod deſertis locis, atque inſulis etiam eum valde delectatum fuiſſe ferant: vide *AEſchyl.* Perſ. v. 447. & Schol. Cur autem κερασφόρος fuerit & τραγοσκελὴς, commoda plane cauſa eſt, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura AEgyptio juxta & noſtro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε δὴ & γλύφουσι αἰγοπρόσωπον & τραγοσκελέα, teſte *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan διφυὴς Theſpidi Tragicorum vetuſtiſſimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Theſpidem obſerva quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praeceſſiſſe, poſt quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numeroſiſſimam ab Athenienſibus adſcitus fuit Pan: vel Theſpis igitur ritus in Arcadia ſolennes deſcripſit,

vel

forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

κάλλια μέγα φρονῶν, ὅτι ἀγένειός σου αὐτὸς ὤν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω [b] τοσοῦτον καὶ τῶν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνδρα ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγεῖται αὐτῷ ἔγωγε χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρόσθεν δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτως ἠρίστευσα ὁ Πα-

ρα-

ὁ Παὴν] πρὶ Al. Hr.

vel fabulae ipſi tributae falſum nomen mentiebantur, quod voluit Vir Maximus. Κεροβάτου vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi repoſueris p. 504. v. 2. Κεροβάτης, ὁ τὰ ἀκροτήρια τῶν ὀρέων βαίνων &c. καπύς pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Παὶν αἰπόλος, ὁλκὼς Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λιῶ, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus adſeratur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Παὶν τοῦ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσω ἔτεα ἐγὶ τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Pana ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius; ut a patre, non a patria vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſine multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati actatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T. H.*

62. *Μουσικὸς γάρ εἰμι*] Sic in Baceh. & Δωσπο. Copioſe *Nonn.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *F. B.*

Ibid. Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. *Theocri* Idyll. 7. καπυρὸν τόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μείλιφθογγίας. τὰ γὰρ ἰξεπτὰ τῶν ἰδιωμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τῷ συρίγματι, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ὑπὸ πεπαιδευμένου. *teſtarum ſonitus.* Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

Καπυρόν] *Dulce.* *F. G.*

Π. Καπυρόν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρόν] Πάνυ καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας ὑφαμίσεται. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Pana majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

70. Ἀρι-

φαθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον [a] ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ ὁ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἰξὶ δηλαδή [c] ὀπιθαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα ἔγωγε, τί χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσιθί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε τινός.

orathone, ut virtutis præmium attributa ſit mihi, quæ ſub arce eſt, ſpelunca: ſi ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis ſit nomen.

4. MERC. At, quæſo, dic mihi, duxiſtin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: ſum enim laſcivior aliquantulum; nec contentus ſim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipſis atque obſervor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus iſta. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente ſaltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἡρέθη] ἡρέθη F. ἡρέθη A1. f. V2. b Ταῖς] ταῖς ἓν f. V2. c Ἐπιθαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. f. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. f. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ep. ea perſona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. sid.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod ſtatuæ illi inſcriptum fuiſſe videtur:

Τὸν τραγόπουν ἰμὲ Πᾶνα, τὸ Ἀρκάδα, τὸ κατὰ Μήδου
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσαλο Μιλτιάδης.

Rott. 306. f. & 390. f. V. & A.G. IV. 871. Innotuiſſe tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noſter Dix.* c. 9. Μακραὶ dicebatur ſpelunca; vide omnino *Eurip.* Ἰω. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τοῦτο] Id eſt, Πᾶνα. *F.G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένων, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικὸς. *Long.* lib. 2. *J.B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. *J.* niſi quod in hac mendoſe legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis eſt ἐπιθαίνεις. Vide Dial. ſeq. finem & *Epiſt. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amaſſe, vide *Polyæn. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moſchus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιθαίνεις] Probiſſimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam ſi totus foret hircus. In hac re propria ſunt θαίνειν & ἐπιθαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ κριοὶ ἔθαινον ἄλλος ἄλλην, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pauſan.* V. p. 448. ſolet quidem *Ariſtoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον· ſed apud alios ſaepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ· utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἐὰν κακογενὴς ὀχεῖον ἐπιβῇ· *inſcendere* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix uſitatum credo. *T.H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ἐρωτικώτατος πρὸς Ἀχῶ Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem verſae fabula nihil eſt notius. Quod praeter Ed. *J.* nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale ſit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cuſi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At ſi unius literae mutatione vitioſam ſcripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda videri poteſt receptae, atque ab ipſo *Luciano* profecta: Pithò ſane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεᾶς κύνα παιδοδάκτον Panem vocavit *Pindarus* apud *Ariſtotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re ſacra faciunda; *Demoſth* Πρ. Δημ. LXIII. ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν καὶ τοῖς Ἀπόλλωνι. *Hermeſianacti* Gratiarum una Pitho, teſte *Pauſania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τέρπνον, quod ex *Pindaro* profert *Scholiaſtes* ejus ad Π. Γ, 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἰυγὴ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανός· plures adnotavit teſtes *Kuſterus* ad *Suid.* in Ἰυγξ. Echo, quae ſibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam ſuſpicari non abſurdum eſt, librarios ſolenni facinore Πειθοῖ ignotius immutaſſe in Πίτυϊ. Quae paulo poſt leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

APOL.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? etenim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. BAC. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

ΑΠΟΛ.

ΤΙ ἂν; λέγοιμεν ὁμομήτριους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἐπὶ μικρὰν οὐδενὶ κεκεχλημένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν [f] διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

[f] Διακρῦναις] διακρισιας C. Atticorum more: διακρινας F.

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑπερμύγιθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιθέτως αὐτοῦ τούτου δηθεν Πριάπου καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, † μητρὸς δὲ τῆς Ἀφροδίτης τὴν Διώνης. Μυησίας δὲ ὁ Πασιφαὴς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣν ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ‡ λιμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδὲν αἰδοῖ ἐχομένου. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα ἐπ' αἰδοῖον· λοιδορεῖσθαι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῆρ γλώσσης καὶ γαστρὸς ἐπ' μίξεως ἀμυμπτον ἕξει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. V. M. du S.
Male mutarunt in Ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. T. H.

† Μητρὸς ἣ Ἀφρ. ἣ Διόνης] Διώνης correxerat etiam *Matth. Bladus*: δὲ pro ἣ M. du Soul. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Νάϊδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio *Strabo* XIII. p. 879. A. ὥστε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Διῶν, ὁμοσάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων· illa τῶν Διῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur *G. Cuper.* ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant teste *Paus.* IX. p. 771. T. H.

‡ Λιμῶνας] Λιμένας prima manus: mox factum λιμένας, & hinc λιμώνας, quod in V. est. J. G.
Sed vide Schol. ad Δ. Τρ. ubi recte λιμῶνας. M. du S.

ta, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. T. H.

79. Πίτυϊ] *Suid.* in Pitys: *Nonn.* Dionys. lib. 2. *Propert.* lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. J. B.

Πίτυϊ] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. E. L.

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. J. Reliqui Πίτυϊ. M. du S.

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohærent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide *P. Burmann.* ad *Ovid* Metam. IV, 288. ubi *Luciani* meminit: de Hermaphrodito *Diodor. Sic.* IV. p. 150. B. T. H.

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμύγιθες τοῦ αἰδοίου· Dixi alibi: vocant ἀκροπόδιον· de qua dictione alibi. J. B.

ἢ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, ἢ τὰ αὐτὰ διατηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις [a] ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, ἢ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἴει γὰρ ἥδεσθαι τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηται πρὸς ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσαττομένην τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πριαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς πως [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γεννάδας· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα ἴσως, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι ἂν

sane eodem geniti patre ſæpius ex uno utero hic maſculus, illa femina, quemadmodum vos, naſcuntur. A P. Profecto: ſed nos tamen ſimiles, & eadem ſtudia tractamus, quippe ambo arcus uſu periti. B A C. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: ſed iſta jam diſſident, quod Diana hoſpites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & ſanes ægrotos. A P. Putanne ſororem delectari Scythis, quæ ita ſe jam compararit, ut, ſi quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura ſit ſimul cum eo navi, averſata cædes. B A C. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampſaci fuerim: igitur præteribam urbem; hic autem quum hoſpitio me excepiſſet, poſtquam requievimus, in convivio ſatis vino rigati, tum nocte admodum media inſurgens bonus ille: ſed pudor vetat dicere. A P. Tentabat te. B A C. Rem tenes. A P. Tu autem quid ad hæc? B A C. Quid aliud quam riſi. A P. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus eſt, ſi te tam pulcrum tentavit. B A C. Iſtius quidem rei cauſa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

[a] Ξενοκτονεῖ] Ita recte *V2. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκλονεῖ. [b] Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. *J. V2.*

8. Ἤν τις Ἕ.] Oreſtis fabulam tangit, cum quo ſufugit *Eur.* *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. βαθέως ἤδη ἐστῶτας ὑποβεβρεγμένους. *Heliod.* lib. 1. & 2. *Caſaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae ſignificationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποβεβρίχθαι, ἀμβλυμαίνεσθαι, σιτίοις μέθῃ, μεθύειν. *Long.* II. p. 60. γέρουσι ὑποβεβρεγμένοις ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo ſaepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane deſcripſit *Def. Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec ſatis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* Ἀβροδιονυσίῳ ἤδη ἐς πρὸς τὸ ὑφηνιοκότερον ἀνδρὶ φιλοφρόνως, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις δὲ Λεσβίοις οἰναρίοις τ' ἡμίφας τὸ λοιπὸν ὑποβρίχειν μέρος apud Athen. II. p. 47. D. *Thaſiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum eſt commadefacere*, ſive, *quod ſupereſt diei Thaſiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην δὲ Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos ſum ſecutus: de Priapo ſi quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam ſi porro vertendum exiſtimet, *nuper Lampſaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀφαρίδα· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem eſt, qui Bacchus, ex quorundam ſententia: Bacchi filium ex Venere ſunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigiſſet, hunc ſcilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πάντα τῷ ὑπερτέρῳ ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus eſt incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc ſibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet : habeo enim cum coma etiam arcum.

2 γωείραν· καλὸς γὰρ σὺ, ὦ κομήτης, ὡς [c] ἂν νήφοντα ἄν σοι ὁ Πρίαπος ἐπιχειρήσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μεθ' ἧς κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

M E R C.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine 3 diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

E P M.

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ὃν ὁρᾷς θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; MAI. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. EPM. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας ἀσχολούμενος; ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ διαρρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον ἀμβροσίαν προτιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεόνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

c Καὶ νήφοντα ἄν σοι] νήφοντά σοι ἴσως ὁ Πρ. *J.* νήφ. σοι ἂν ὁ Πρ. *V2.* d Μηδέν] μηδὲ ἕν τι *J.* pejus ἓν τι *V2.*

21. Εἶγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, εἴγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. *T.H.*

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrium.* *A.V.*

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπιέσα. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δρᾶν ἐπιχείρων ἰδιωτικώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπιέσατο τινὸς τῶν ἀθυμοτάτων. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. ταῖς αὐτὴν ἐπιβαίνοις. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. *J.B.*

29. Ἐστὶ] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. *J.B.*

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ προσαγ. πλ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*: eſt enim fine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adſequerer. *T.H.*

40. Νεόνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. E, 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. *T.H.*

41. Νίκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefeceranr, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Y. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχομαι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν· multo ſerius haec ſcena eſt acta. *T.H.*

δω μόνῳ τ̃ ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με ϗ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, ϗ νεκροπομπὸν εἶναι, ϗ παρεῖναι τῷ δικαστηρίῳ. ϗ γὼ ἱκανά μοι τὰ τ̃ ἡμέρας ἔργα, ϵ̓ν παλαίστραις εἶναι, καὶν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, ϗ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι ϗ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio ſolus Deorum; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque proſequi, & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt, quæ de die facio, quum in palæſtris verſor, in concionibus præconem ago, rhetoras edoceo, ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo.

Καίτοι τὰ μὲν τ̃ Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερον ϵ̓ν οὐρανῷ ϗ ϵ̓ν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ϗ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. ϗ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης ϗ Σεμέλης υἱοὶ, ϵ̓κ γυναικῶν δυςήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τ̃ Ἄτλαντος θρέψομαι αὐτοῖς. ϗ νὴ ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὧδέ τ̃ Κάδμου θυγάτηρ, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὁ φόμιος ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt: mihi autem ſingulis diebus & hæc & iſta ſunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miſellis procreati, epulantur curarum expertes: ego Maja Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum, quid agat puella, antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Da-

[a] Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita *B*2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. ϗ Σ. υἱός. Ferri poterat, ϗ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ϵ̓ Σ.

44. Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς, νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπαῖος. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus: *Theocr.* Idyll. 15. *J. B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis *Lucianus*. *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τ̃ Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερον ϵ̓ν οὐρανῷ καὶ ϵ̓ν ᾅδου εἰσίν] Non ſatisfacit *Benedictus: Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur*, vel, ut alii, *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere σὺ γάρ ἐσιν εἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὖριον, velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi ϗ ὁ μὲν Ἀλκμήνης ϗ Σεμέλης υἱὸς, quum ſequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J. G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ] *B*2. οἱ . . . . υἱοὶ. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. ϵ̓ Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent deſumta, tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. *T. H.*

56. Καὶ νὴ ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὧδέ τ̃ Κάδμου θυγάτηρ ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὁ φόμιος ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet intelligat. Eſt enim fabula, quam tangit, non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Jovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet, ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam, Semeles ſororem, perferri, & ὡς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Jove viſum, quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. *J. G. G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam, quam voluit *Graevius*, ſi tetigerit *Noſter*, nihil eſt, quod prius credamus, quam illum intelligi noluiſſe: quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Imo vero facile poteſt probari, nihil *Luciano* fuiſſe minus in mente, quum haec ſcriberet: apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ ϵ̓ Ἀθάμαντα, ϗ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· atquī Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex *Pauſania* atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, *Lucianum* memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. *T. H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id eſt, τ̃ Εὐρώπης τ̃ Ἀγήνορος. *F. G.*

62. Ἀντιόπ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æſopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei.

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam vise. Jamque plane confectus animum despondi : atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem serviunt. MA. Mitte ista, fili : oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos : deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias : nam in iram & bilem proclives sunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ὁ παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρθμα ἤδη. εἰ γᾶν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. MAI. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

Z E T Σ.

1. QUalia patrasti, Titanum pessime! perdidisti quæ in terris sunt omnia,

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. *E.L.*

63. *Ἀπηγόρθμα*] *Erasmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *se parturum negare*, *recusare* Latine reddiderunt; quae significatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipso *Luciano* res est gesta : notissima virtus verborum *ἀπαγορεύειν*, *ἀπειπεῖν*, *ἀπιφηκέναι*, *ἀπαυδᾶν*, quando quis labores ac pericula sustinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, animumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T.H.*

Ibid. Ἡδέως ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut servi ob nimiam dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Antoninus Pius constituit §. 1. Inst. L. 2. D. *de his qui sui vel alien. jur. s.* Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet *Grot.* Flor. Sparsi. ad d. §. 2. *A.S.*

64. Ἠξ— πεπράσθαι] Athenis servo justa de causa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienses, si nimis immiti dominorum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὁ δὲ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τὰς αἰτίας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. ostendere videtur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii Rescriptum in communem usum rediisse. Cur autem *Plutarch.* περὶ Δεισιδ. p. 166. D. scribat, ἔστι δ' δούλους πέμ-

πειν ἐλευθερίαν ἀπηγορευόσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιεικέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis desperatio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπηγορευκότας ampliore paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc solo loco *S. Petitus* p. 178. reposuit; praetermisit, studione an temere, *J. Meursius* in Themide : *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι διὰ τὴν κεκλημένην ἀτυχεῖς ἢ κακοδούλους, (*Noster* appellat κακῶς δουλευούσας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν σὺν ἐλευθερίᾳ ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες ad accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiss. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Instit. *de his quæ sui vel al. j. s.* ipsius rei *Is. Casaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caes. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T.H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Cetera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J.B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae Edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt : ordo scriptorum *Luciani* in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo

μειραχίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσω γὰρ ἐπεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποπάσας τὸ πῦρ· ἢ ἄλως εἶδεν ὅ, τι καὶ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχει. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν ἢ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεσθαι πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τοῦ χαλινοῦ; εἰ γὰρ ὀφθείη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ὀπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ὀπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον δρόμῳ ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ὀλιγωρῶν, καὶ οὐκ

adoleſcentulo inſipienti concredito curru; qui hæc exuſſit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil eſt, quod non conturbarit, & confuderit: ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine, ne reliquiæ quidem hominum reſtarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi, Jupiter: ſed ne acerbius feras, ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim ſperare potui tantum fore mali? JUP. Non tu ſciebas, quanta indigeret accuratione hæc res, &, ſi quis tantillum evagetur a via, actum eſſe de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere ſumma vi fræna? ſi quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim: quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo curſus ferebat, partem; tum ſurſum & deorſum, ac plane quo vellent ipſi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram, ac propterea renitebar diu, nec com-

88. Ἀφνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀποῤῥίπτουσι. V.

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur, & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam, ſive, ut ait, hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβιβασάμην] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non eſt* impoſitum; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem:* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναβάμενον. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἀναβιβάσαι *Herodot.* I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Παλ V. p. 662. ἀναβιβάσασθαι ἐπὶ τὰς ἀπίνας τίνα καὶ γυναῖκας *Apolled.* III. p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸ τρόχιον τοὺς λιτογραφίτας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus, opinor, juſtius reprehendere licet, quod βιβάσθαι dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere, illum corporis ſtatum componere, qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur:* ἐστῶτας βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum τὸ βιβάσασθαι a Graecis, verum & βεβασθαι per ſe ſumitur, hinc τὸ γόνασι βιβάσεως, *genubus innixus:* ἀντὶ βαρὺς vel ἰσχνὸς καὶ βιβάσεως, στρυφνότητος καὶ ἀγελαίου καὶ βιβάσεως, μόνιμος καὶ βιβαστικὸς μάχης, σύνθεσις ἀρμαλιὰ ἐκ αὐχμοῦ ἐκ σταφυλῆς ἐκ βιβασεως· ἡ κεφαλὴ ἐβάσατο ἐπ' αὐχένος, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura, quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T. H.*

6. Τοσούτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἰχέλο τ' ἄντυγος] *Micyllus, jugum curruſ:* hoc ferre non potuit *Benedictus*, ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &

committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen

ὀκνῶ δοῦναι αὐτῷ τὰ ἴλασμα· ἐπεὶ δὲ καλεῖ λιπαρῶν δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβάσαμαι· καὶ τὰ ἅρματα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι ἐπ' αὐτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ εἰς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα εἰς τὸ κάταντες αἴθις ὀπτεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τὰ ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων. εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ὀπιβὰς τοσοῦτον πυρὸς, καὶ ὀπτύσας εἰς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἡδονῆς οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸ ὀπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες καὶ μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχε τὸ ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καίτοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἱκανὰ λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν συγγώμην ἐπονέμω σοι· εἰς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον ἐπιδείξῃ, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτῷ διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρω-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνία τιτῶν] Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τοῦ ἅρματος· διεφθορώς· λέγει δὲ τὸν πόλον τοῦ διαπεπηγότος· εἰς τὸ ἅρμα πρὸς τὸ ἀνατιτάναι (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τιτάναι, quod ab *Homero* sumtum) τῷ ἐκβάτῃ v. 728. ubi poëta magnifice describit coelestem Junonis currum — δισσαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἰσί, quae scilicet τὸ δίφρον vel sellam curulem superne ambiant: *Schol* αἱ διεφθορυῖαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ διεφθορυῖαι τοῦ ἁρματείου δίφρου. Eadem ἐκδιδρᾶσις, ad quam Rhesi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum est leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐκδιφριάδος πυμάτης] Ἐκ τοῦ ἐχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τὰ διεφθορυίας, ἢ (scilicet διεφθορυῖαι prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ ἡ ἐκδιφρίας καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρτυς δὲ χερσὶν ἡνίας ἐπ' ἄντυγος· vid. Schol. χερσὶν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: διδιὼς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτὸς. Multa similia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τὰς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. T. H.

πυρωδές τερ. ὡς ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα ὃν ἔπεσεν ἐκδιφρεύθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύσασαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἅρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo ejus, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subjunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π.

ΕΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο-

Α Ρ.

1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux?

a Γὰρ καὶ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Doderant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëtontis fulmine icti praecipitatique casus: *Pausan.* I. p. 10. καὶ σφίσι (Γαλάταις) ἀφ' ὧν τὴν χώραν ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανὸς, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα που αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς σέρα καμόντι Ἠμισδὰς Φαέθων πίσυρ &c. hunc si conferas, statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* versus, quem *Quinctilianus* servavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaëton.* Plura *Noster* περὶ τοῦ Ἡλίου. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq. totus fere est in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι ἔτος μὲ . . . .] Pollucem intelligit; sic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πυξὶ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Nostrum* Ἐρωτ. 16. ἀστερημένους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] *Caestuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmas.* p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie *Plinio* restituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum Vir summus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel jam sanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὅπλον τί ἐστιν ἢ σὰ χεῖρος ἢ τῶν ἀφιππάρων ὑμῶν σὸν ἴχνη ἐν ἰσμαυτῷ φέρω· *Arrian.* Α. Α. VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τῷ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῶν ὕβρεως, τὰ διάγμαλα &c. *AEschin.* in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ τὸ Μειδίου ἴχνιον ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent insuftae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν, καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν ἑλκῶν ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων· *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum vestigia osculantur.* Venuste Zeno apud *Diogen.* L. VII, 23. τῶν γυμνῶν τινες παιδάριον μεμαλωπισμένον διασάλπους, πρὸς αὐτὸν, Ὁρᾷς, ἔφη, σου τῷ θυμῷ τὰ ἴχνη· sic ἴχνη τινὰ ἐ μώλωπες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη ἐ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων σίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditissimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingebantur. *Aelian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι ναυίαι μιγάλοι, γυμ-

νοὶ

lux? nam equidem ut diſcernam eos, non eſt. MERC. Heri qui nobiſcum fuit verſatus, is Caſtor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoſcis? ſimiles enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quæ accepit ab adverſariis pugilatu certans; ea maxime, quibus eſt a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jaſoni ſocius navigabat: alter autem nihil tale præfert, ſed purus eſt atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta ſunt paria, ovi dimidium ſegmentum, eique addita ſuperne

λυδείκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, ὅτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι ὅτος μὲν, ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παλαίων τοῖς ἀπὸ τῆς ἀναγωνίστων τυχεύων, καὶ μάλιστα, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὤνησας, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόν-

τιον

[b] Διδάξας] διδοὺς *F.* quod niſi Mſſ. auctoribus mutandum non fuerat.

νοι τὰς παρειὰς ἑκάτερος, ὅμοιον τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo veſtit. *T. H.*

38. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Α. . .] Quidam Caſtorem a Lynceo occiſum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum ſuſpexit arenis.* *M. du S.*

42. Τὸ ᾠοῦ τὸ ἡμίτ.] De pileo intellige. *M. du S.*

Τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμιτ.] Quum ſingularem in enumerandis Dioſcurorum inſignibus ac miniſteriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, ſi nos ejus exemplo invitati, quædam paulo ſaltem reconditiora promamus: nam Meurſianae diligentiae ſectatori juſti voluminis materia ſuppeteret. Pileos intelligi τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Caſtores utebantur, in aperto eſt poſitum, indeque *Catullum* appellaſſe *pileatos fratres*: figura ſane pileorum diſſectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium eſt *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Caſtor & Pollux, quorum capita caſſides obtectae ſtellarum apicibus inſignes contegebant*: tu ſi ſcripſeris *ovatae*, quemadmodum *ovata ſpecies Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus eſſet Numidicus*, ſuam manum agnoſcet Afer, & lubens ſuis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetuſtarum Edd. *aeratae*; *Brantii*, *jubatae*: ingerebat C. Fl. ipſam veritatem, quam tamen unius ſolum literae ſolenni mutatione obſcuratam, *Elmenhorſtius*, neſcio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque hæc tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Caſtores autem Spartani jure pileos inſigne patrium geſtabant: ovi ſimilitudinem quid credibilius eſt, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuiſſe derivatam? vide *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 506. Ὧν ὀστράκου τρόπιλος ἀντίμηρος Κάστωρ σκεπάστρι — qui locus vetat, ne cum Eruditiſſ. *Pottero* in verſu 89. Κελυφάνῳ τροπίλου (ita legendum puto) ὀστρακωμάτῳ, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum teſtae: *Heſych.* Ὀστράκων· Ἀττικῶς, τυτθόν, ἀπὸ γυμνοῦ ὀστράκου· ἀντὶ τοῦ ᾠοῦ, τινὲς δὲ κελύφων eo modo conſtituendus eſt hic *Æſchyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter exiſtimaſſe *Salmaſium* pateret, ſi genuinam ſummi Viri manum operi ſuſcepto longe impar *Schrevelius* fuiſſet adſecutus. Haec etiam cauſa, cur ova per ſe Dioſcuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Conſtantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀστραγάλοις κούροις, ἔνθα καὶ τὸν οἰκαμπτῆρα (καμπτῆρα ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῶν ἱππικῶν ἀθλημάτων ἀγῶνα τοῖς χαλκοῖς ἐβιλίσκοις teſte *Codino* in Orig. Conſt. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud poſteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari ſuſpenſum, taeniis, quippe res ſacerrima, velatum: εἶναι δέ φασιν αὐτὸν ἐκεῖνο, ὃ τιτιῶ Λήδᾳ ἔχει λέγος nimirum ad aetatem usque *Pauſaniae* perduraverat vivaciſſimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo ſumtam rationem invertit prorſus *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam ſtatuens, quod toti ex ovo diſſecto, id eſt, ex pileolis, quae geſtant, prodire videantur. Sane ſubtiliſſimum eum fuiſſe fabellarum conſarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui proceſſerit ad commentum originis mirificae penitus ſingulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, ſed & nobilitatis fuiſſe indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Sorani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis ſimulacris Hippocratem ideo conſpici teſtatur, quia pileus ſit σύμβολον εὐγενείας, non ſecus quam in Ulyſſe: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo diſtinguebantur ab Hilotibus,

των ὁ τῇ χειρὶ, ὁ ἵππος ἑκατέρᾳ stella, jaculum in manu, & equus utrique al-

quos νεφῆ geſtare voluerant: ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἀλήθειαν & εὐγένειαν· ὁ Λακεδαιμόνιος τὸ νεφέλιον, inquit, σημεῖον ἀληθείας καὶ εὐγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπερφέρων· talem ornatum pulcre nummi praeferunt, quos ex ditiſſima Soceri mei *Jac. Wilkii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſint, copia rem primo adſpectu liquidam obfuſcant. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuncias, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς πλέουσιν φαινόμενοι feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νῆας ἑκατέρωθεν, ὅτι τῇ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς ἐκεῖθεν ἐπιλάμψαι λέγουσι· quod adeo non ſprevit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera*; *gemina Ledae ſidera*; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* Λ. Π. v. 25. &, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθέωσεως honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quem ſunt, qui tradiderint adſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἔτεκνωσε· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ὅτι τὸ Λήδας ἐγκυμόνησαν Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὁ ἀστὴρ μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum aliò ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δέ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπειληφέναι πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quae ſaepe ſibi viciſſim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poetam, in cujus adyto ſapientiae, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἐτερημέρους vocat Od. Λ. 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. καὶ τὴν ἄλλην ἀσέβειαν ἐκέκτηντο τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφοις· ſic autem vocat poetas, praeſertim Orphicos) οἱ περὶς ἀπόρρητα ἀκοῆς τὸ τελεσχοσμημένον πλάσμασιν συνφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶ ὁμωνύμων θέσιν κεκαμψεῦσθαι, τότε μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τὴν ἑτερημερίας αὐτῶν προστεταγμένον δόγμα· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſchelio* ſunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῶν ἀμφοτέρους, addit, ὡς ὁ ἀλληγορῶν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis facto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἑτερημερίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locum *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem hæc emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Iſag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphærium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον· nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quae modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῶς, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αὐτοσχόλους τὸν ἡμιφαίριον καλοῦσιν. Ergo Ledae filiorum in pileis cur ſtellas micuerint fruſtra quaerimus, ſi haec jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poetarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rega antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubuleus, Dionyſus. Tritopatreus,* quod

ellus : quo factum eſt, ut ſæpe hunc ap- Ἀλλάδος· ὅτι πολλάκις ἐγὼ ἢ μὲν προσῆ-
πον

quod vulgatur, unius fuiſſe nomen induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſæ fuerint ſententiæ, demonſtrat inſignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες· ſimilia plane, ſed paulo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero ſtabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuiſſe Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non ſuſtineo, ita ſuſpicari licet: ἀνάκτων vel ἀνάκτορ commune nomen: refert *Pauſan.* X. p. 896. Amphiſſenſes ἄγουσι τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων· quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra ceteros ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοδελίκτας, oſtendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Euſebius* ſervavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi naſcuntur ὑπὸ τῇ Σιδύκ (Σιδύκην vel Σιδόκην appellat *Damaſcius* apud *Phot.* p. 573. Σανδίκην *Apollodor.* III. p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες· eosdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Κεφαλῆσιν, ut docet *Pauſan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτῃ θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum teſtatur Athenienſem ὑπὸ Θηβαίοις τε Καβείρων τὴν τελετὴν καλαῤῥήσασθαι V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Inſc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quæ ſcribit *Herodot.* II, 51. Pelaſgos, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους τὸ τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quæ poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiæ diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί, Οἵ τε Σαμοθράκλῃ ἱερὴν χθόνα ναιετάουσι Κυδύνους θνητῶν ἀτερύκλεα πουλυκλαήτους· illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόραι αὐτοί. Πρωταὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀερσιδρῖς, Οἵ τε κῇ ἠράνιοι Δίδυμοι κλῄζισθ' ὑπ' Ὀλύμπου. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt *Ovid.* I. Triſt. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perſeus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ καταφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6. libriarium opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcurosque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem juvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas ſtatuit duas virilis ſpecies aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos Inſcriptiones praebent, & ſæpius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pauſan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injuſtae cauſae auctores ſane graves, *Eratoſth.* Cataſt. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Aſtron. II. c. 22. & *Caeſar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Iſidorum* & alios momenti minoris præteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, *Onomacritus*, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & *Nigidius*, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. ſed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, quos Samothraces nominantur eſſe* (haec ejus ætati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; niſi malis *praeter eis*, hoc eſt, prætereamquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere deſcriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe *Sextum Emp.* qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a *J. Daviſio*, viro doctiſſimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos *Steſichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

τον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· ἢ δὲ τῷ ζ pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum, Pol-

Suidas in Κύλλαρος, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥραν δ' Ἐξάλιθον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὶ Ξάνθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λόφους ἵππων ἐπίθησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς ἐπέθηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat ἐπιτιθέναι· nam κεφαλαῖς ἐπιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος ἐπιζώσθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους ἐπέθηκάτην καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M, 320. — ἔδυσε τε πίσυρα μῆλα οἶον τ' ἔξαιτον — de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τὰ κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πίλιον κεφαλῇ ἐπιθήμενος VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obtiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphêum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τ σωτηρίας εὐχάς· εὐθὺς δὲ τῷ πνεύματι ἐνδοῦναι, καὶ δυοῖν ἀστέροιν ἐπὶ τὰς τ Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις ἐθισθῆναι τὰς ἐπιτελεῖν τοὺς χειμαζομένους τ πλοίων εὐχὰς μὲν τιθέναι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ, τὴν δὲ τ ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τ Διοσκούρων ἐπιφάνειαν id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τ Θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τ πλόντων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes maris tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe*: quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *Iſocrates*, ut quaeſitiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη καθιχομένους ὑπὸ τ πεπρωμένης εἰς θεοὺς ἀπήγαγε· βουλομένη δὲ πίστιν ποιῆσαι τοῖς μυθολόγοις, ὅτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὡς· ἁρμένους ὑπὸ τ ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντας σώζειν, εἴτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Hæc ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἐσομένω ναυτίλοις σωτήριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεθίσουσα θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἵππος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην· σεσημείωται· ὁ μέντοι Σωσίθεος ἔμπαλιν αὐτὴν ἐπιφάνειαν. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus fidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe perniciosiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres:* merentur adſcribi, quae *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint, (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam Πολυδεύκους ὀνόματι· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε,

vit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros: contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenae praeſidio committatur: credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἐθέλοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſaepiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν οὐ πάλαι ῥᾴοις Τιμαῖς σωτῆρας ἴσχοντες, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἴσθιον ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὴν ἔχει προστάγειν τοὺς διωμότους Ἀσυρίους, ſic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur: non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἐναργεῖς δόξειαν, *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. θεῶν ἀπόδειξιν ἢ εὐλαβέστατον τὸν περὶ τὰ γνήσιον τιμήν. Multum 'ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νυμφαὶ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λοιμοῦ σωτῆρες Ἐρινύες Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μακὴρ *Carcin.* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri Aetoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὦπιν βλιτῆα ἀϊσῶν malim prae eo, quod *Salmaſius* dedit βλίτιεραν ἀϊσῶν, etſi mollius hoc ad aures accidat: addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *Simm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut jam pridem eſt obſervatum: *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας, σωτῆρας ὑφίλεων νεῶν· ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris fit ſermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίζεσθαι ἐπιχόρδμόν τι μαλάξοντας βίαιον πόντον, ἀυσίας τε ἀνέμων ῥιπάς in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τριηρεῖς κατεπαύσαντο, πολλοὺς δὲ καὶ φιλίους λαμπτῆρας ὑπὲρ τε νήσου καὶ κατ' ἤπειρον ἀνήψαντο· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δῆθεν, multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint: iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἀδελφεάς. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras; imo probis, ut par erat, juſtisque ſolis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανέσθαι μάλιστα τοῖς πλέουσι σώζειν τοὺς δικαίους· quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλάκος Τοῖς μὲ μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· Ὅσιον δ' ὅσιον δ' τὸ δίκαιον Φίλον οὐ βιότῳ, τοῦτον χαλεπῶν Ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & merſa paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἰόντων *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἔμπης ὁμοῖός τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἵλαθι ναύταις Αὐτοῖσι ναύταισιν ὁμοιόμενος Θανίσσθαι quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὸ θαλάσσης ἀναταραχθὲν ὑπὸ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τῷ μὲ κλυδωνιζομένῳ, τῷ δὲ ἐμπλυζομένου, καὶ τῷ κύματος ὑπὲρ τὸ τοίχων αἰρομένου (Interpres mirifice: *fluctu jam muros ſuperante*: lege ὑπὲρ τὸ τοῖχον, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντας ἐξήρπασαν τῷ κλυδωνίου τὸ πλοῖον quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum: Ἴσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὦσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων προπέμποντας αὐτοὺς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' ὁ τῷ μὲ ῥέοντι κλυδῶνι, τῷ δὲ πραΰνται· interpres, qui ſentinam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis: *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παρωτίδας appellant, quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ φλέγματα· ταῦτα ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμενα τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάττουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Lacon. I. p. 21.

δε, τί δήποθε οὐκ ἄμφω ξύνεσον ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

illud, quid tandem sit causæ, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἕτερος αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ὦ ξυνετὸν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ νομὸν, εἴτε οὖν ὄψονται ἕτερος ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίεις· ἢν δὲ μὴ ἐγὼ ψεύσωμαι, ἐπὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ἥξεις.

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρατίδων sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρατίδες, i.e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit. Διόσκουροι vocantur:* in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus: Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ ἐν ὑπαρ λέγουσι φαίνεσθαι σφίσιν ἐπὶ τῇ ἰσθῷ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κέρως τῆς Ἀχιλλέως, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μέσον τῶν Διοσκούρων μεῖον ἔχειν τῆς Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς παλαιστῇ πλησιάζουσιν ἀναγκαῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πλέουσι ἤδη τῇ νήσῳ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* contuleris Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius*. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Fromond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eâdem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *T. H.*

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. Λ, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast. V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partire duobus:* mox: *Dixit, & alterna fratrem statione redemit:* signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernis Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux:* ingenio *Minucius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivant:* meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἕτεροι, inquit, ὑπὲρ τοῦτο περιεργότερον νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem φιλοτιμούμενον τοῖς ὀνόμασι τῆς Νεμεαμαντικῆς λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὅτι κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμῖν αὐτοὺς ἀποθήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum in-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obſtetricatur, ceterorumque Deorum ſinguli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis hæc eſt mandata provincia, ut miniſtrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & ſicubi nautas hieme vexatos viderint, conſidere in ea navi, illaque vectos ſervare. A P. Bonam, Mercuri, & ſalutarem narras artem.

ὁλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὤν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύσεται, ἢ τἄλλων ἕκαστος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, ἢ τοι δέ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες; Ε Ρ. ὠδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ὑποκαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. Α Π. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις ἡμῖν τέχνην.

duſtriae commiſſa diligentius perſcrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ὁτὲ θεοῖς εἶναι καὶ ὁτὲ θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator judicium ſuum non interponens utriusvis explicationis lectori poteſtatem fecit: Ἐτερήμεροι] παρ' ἡμέραν ἀμφότεροι, ἢ μίαν ὅλην μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat ſecutus: ὅτε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτι μὲν τὸν Ὀλύμπιον διατρῖβειν, ὅτε δὲ τὸν Ἀΐδωνέα. Fuere Viri Docti, quos diſſidium illud antiquorum non perſpectum in errorem impulit. Subſcribere priori ſententiae Samoſatenſis Noſter idcirco debuit, ne ſub Apollinis perſona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐμμανῶς τὸν ἀδιανοήτων, *Schol. Homeri* νήφοντος πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Caſtoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter ſe ſi compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita verſatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀφ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoſcas. Alio ſpectat elegans Alcibiadis dictum apud *Aelian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν] Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo ſuperioribus eſſe adnectenda; pendent enim ab iſto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorſus δὲ malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obſtetricium haud ſane jocis, & aſperioribus quidem, caruit. *Noſter* pro amore, quo numina Gentilium proſequebatur, ſingulari Junonem ipſam fecit hoc in negotio ſalſe ridentem D. XVI. neque patres Eccleſiaſtici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perſtringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipſum, quaſi ſalutarem artem in utero fuiſſet commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γενομένη πρώτην Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγείνατο quantum eo nomine ſorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* expoſuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectiſſimo, πρωτοτόκει μὲν Ἄρτεμις τῷ Ἀπόλλωνι, ne ejus, quae puerperis opem eſſet latura, difficilem fuiſſe partum credas: non diſſentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus eſt in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem:* in Comoedia Graeca *Menandri* ibi poſuerat Ἄρτεμιν, teſtibus *Donato* & *Eugrapbio*. Haec adeo viſum fuit obſervare, ut, ſi forte, ſuccurram *Tatiano* iſtis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμων πλοκαῖς ᾄδεται· μόνῃ δὲ ἐξὸν Ἄρτεμιν θεραπεύει ὁ Ἀπόλλων. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten ſi ſcripſiſſet, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abeſt, ut munia longe diſparata poëtae aliique ſcriptores confundant: ſimili modo Dianam etſi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorſum tendat *Gisb. Cuperus* in Inſcr. & Marmor. Illuſtr. p. 270. ſed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, ſi ſuum Dianae munus reddam, proque maga ſecundis totius antiquitatis ſuffragiis obſtetricem eſſe jubeam: μαῖαν δ' ἐγὼ Ἄρτεμιν· cauſa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici poteſt, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Heſychio*, Παῶν, ἀσφαλὴς, βέβαιον· pro Παίγιον· Λεῶν, ἀλήθειαν· pro Λείγιον· ἤγι & ἤια, ἀγών & αἰὼν in membranis ſaepe commutata: ἴργωλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰριώλας, quod uſurpat ipſe IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Ἕκατ

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

Δ Ω Ρ. D O R.

Καλὸν ἐραστήν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὑπομεμηνέναι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. Δ Ω. τί οὖν, εἰ καὶ ζοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριός ἐστω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὄνησαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. ἀλλὰ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φῂς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὁ, τε ὀφθαλμὸς ὑπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. Δ Ω. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, ajunt, Siculum istum pastorem, insanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι διάλογοι εἰσὶν, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθευόμενα διαπαίζει. G.

2. Ἐπιμεμηνέναι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο δ' ὅτι ῥόδος, ἢ μάλοις, ἢ δὲ κιχόνος (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* σταλίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἀλλ' ἐλαΐς μανίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμηνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac ἀθεμιστεύεσθαι τινὰ vel τινὶ, ἀμμανίην, ἀθεμιστῆς, ἐπιμανῆς, ἀμμανῆς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo sequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerula Doris Enixa est* — *Ovid.* Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo.* Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦρις editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polyphemus ἀφ' ἧς τὴν εὐδοσίαν ἔσχε θραμμάτων καὶ τῆς γαλακτοδρόσου πολυτελείαν Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἐρᾶν τῆς Γαλατείας. certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*; sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad AEtnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit in oppositio Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas consedisse: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. *T. H.*

3. Δωρὶ] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara suam non intermisceat undam.* *G. C.*

17. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] Mss. L. & Ox. & Ed. *F.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. *M. du S.*

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrum* in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τις τῶν ἐξυδρικούντων ἀπὸ τινος σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem veſtram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſcens aliquando, quum a ſpecula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem; ego contra ex omnibus ipſi pulcerrima ſum viſa: ideoque ſoli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam: at vos deſpectæ fuiſtis. DOR. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulcra fuiſti viſa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob cauſam, quod adſueverit caſeo & lacti: cuncta igitur his ſimilia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris diſcere, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμην· ἀλλὰ τὸ φάρυ γοητικὸν τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς [a] σκοπιᾶς παίζουσας ἡμᾶς ἰδὼν ὅτι τὸ ἠιόνος σὺν τοῖς [b] πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μέλαξυ τῆς ὄρους ἡ θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνει, ὑμᾶς μὲ οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἥ γε μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸ ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέρατος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ [c] ἐνδεεῖ τὸ ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ὀπίθου εἶει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο σὺν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λθικὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ὄντα τὸ ὄψιν, ἀπὸ τέ-

a Ἀπὸ τῆ σκοπιᾶς] σκοπῆς O. L. *f.* b Πρόποσι] ποσὶ O. c Ἐνδεεῖ τὸν ὄψιν, καλὴ] Ita P. Poſt ὄψιν F. καὶ ἔδ. Priores Edd. ἐνδεεῖ καλὴν τὴν ὄψιν.

ſarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖν in *Ariſtoph.* Veſp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiaſtes*. Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve uſitatum σκοπιά apud *Platonem* ejusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur. *Anyte* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Θριξακόμας τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίασιν θῆλο Νύμφαις Δᾶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾷ vel σκοπιὰν nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶς) Θεύδωρος οἰνόμος. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν uſurpet, ἀδιάφορα εἰπὼν, ait *Schol.* ἀντὶ τῆ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· quomodo *Dionyſius Perieg.* σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρκαδίης. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque Edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τῆ προπόδων τῆ Αἴτνης protenſique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παρωρείας dixit *Philippus Theſſal.* in Epigr. apud *Salmaſ.* ad Solin. p. 73. *T.H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. *J.B.*

22. Ἐμοὶ] Abundat. *M.du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *J.B.*

25. Ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare juſſi. Vel in ordine vulgato ἐνδεεῖ jungendum erat ad τὴν ὄψιν· nam ἐνδεὴς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, ὦδε ἐνδεέστερον ὁρᾶν, ἢ σὲ δι' ὅσων. *T.H.*

Ibid. Τῶ ὄψιν] Mſ. Ox. & P. τὴν ὄψιν, non cum καλὴ conjungunt ſed cum præcedenti ἐνδεεῖ. quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox & ſupra Θ. κρ. c. 7. & ἰσ. β. c. 36. εἰκ. c. 3. & καλ. c. 10. ex quibus conſtat familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo hic ſervatam volui. Sic etiam *Polyaenus* Strat. VIII. p. 602. C. τὴν ὄψιν ἀσπίδι. Juntina καλὴν τὴν ὄψιν. *M.du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἰτυμολογικός. *J.B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ὄντα τὴν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi: ſed *Lucianus* hic aliter ſentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſerenitate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum, ὁμοίως, ὡς ἐπὶ τῆς, κατόπτρου*, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην ὐδ' εἰδος ἔχω κακὸν, ὡς με λέγουσι.
Ἦ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσείδομαι, ἧς δὴ γαλάτεια.
Καὶ καλὰ μὲ τὰ γύρια, καλὰ δ' ἐμὶν ἃ μία κόρα &c.

Quod eſt hujusmodi:

Nec ſum tam forma turpis, quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipſe meos de littore vultus,
Cum nulli ſtarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud *Maronis* ſumtum eſt: — *nuper me in littore vidi Quum placidum ventis ſtaret mare* —. *G.C.*

πέτρας τινὸς, εἶτ' οἶδε γαλήνην εἶη, ἐπιτυχοῦσα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν οἵη ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ἐπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν [b] κἀμὲ τοῦτον ἔχω· ὑμῖν δὲ ὅτι ἔστιν ἥν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ ποῦθ' ὁμοῦ ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σὲ Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ τηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, τόρνευς ὡς ἦσαν ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ἐδίδασκε χόλλοπι θεσπρέπας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸ γέλωτα ἐδυνάμεθα ὅτι τοῦ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ οὐδ' ὑποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδήν, καὶ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare; prona in aquam deſpectans, contemplare temet ipſam, nihil aliud, quam colore candidam exquiſite: illud autem non laudatur, niſi eniteſcat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel iſtum habeo; at veſtrum nulla eſt, quam ſeu paſtor, ſive nauta, ſeu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & muſicus eſt.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comeſſatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus ſit propitia, ut aſinus aliquis rudere fuit viſus: tum ipſa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quaſi manubria erant, quibus quum jugum addidiſſet, atque alligaſſet nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreſte quiddam & abſonum, dum aliud ipſe vociferaretur, aliud lyra ſubſonaret. Itaque ne continere quidem riſum poteramus in amatorio iſto cantico: nam Echo multum aberat, ut reſpondere ipſi vellet, tam garrula, rugienti; ſed pudebat eam, ſi viſa fuiſſet imitari aſperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ἐπιπρέπῃ] ἐπιπρέπει O. b Κἀμὲ τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro κἀμὲ Z. & Marg. Δεῦτε. γὰρ. c Ὁ δὲ] ὃ δὲ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: eſt enim a βρυχάομαι.

48. Κάλλοπι] Ἤλῳ τε κιθάρας. V.

33. Εἶτ' οἶδε γαλήνην εἶη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐτίθεσο· ἦς δὲ γαλάνα· dubito an *Noſter* eo reſpexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuiſſe Polyphemum adſeverat Doris, praeter candorem, tum ipſum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν· quod *Ovidius* ingenio ſuo magis confiſus, quam imitandi ſucceſſu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxiſſe *Valerium Flaccum* omnino mihi perſuadeo I, 135. *Hanc Panope, Dotoque ſoror, laetataque fluctu Proſequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud eſt, quam nudum epitheton, nullaque venuſtate Galateae lacerto exornans. Tum *Antra petens* ita diſtinxi, ut copulandum ſit cum Cyclope, quod *Pius* ſatis recte explicuit: miror aliter fuiſſe viſum *N. Heinſio*, Viro ſagaciſſimo. *T H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cætera ex *Theocr.* Potuiſſet retineri Ἀφροδίτη· ſed verius eſt marinas nymphas aliud dixiſſe. *J. B.*

45. Οἷα!] Facili medicina, ſic interpungendo, credo ſanatum locum: cui geminum ſi requiras adi Φιλοψ. c. 25. *M. du S.*

Οἷα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum eſſe ſtatuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur: *ipſa lyra ſolummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abſtinuiſſet: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem eſſe Graecam probet; ne dicam, parum concinne vocularum, quae propria ſit poëtis, in orationem proſam intrudi. Recte, quod & ipſe jam pridem viderat, Doctiſſ. *M. du Soul* ſola diſtinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philo-*

ſtra-

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἑτέρας ὦ σὺ ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, ᾧ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς οὐκ ἂν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ; ΓΑΛ. οὐκοῦν, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, ᾧ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάδρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς φασι, ᾧ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῇ ξένῃ, σοὶ γένοιτο, ᾧ σὺ ἀντιρρὺς αὐτὸν.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

C Y C.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

Κ Υ Κ.

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ κακοδαίμονος τοῦ ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, ὑποιμωδοῦντα καὶ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula cantum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. T.H.

, 48. Κόλλεσι] Id eſt, *clavicula*. F.G.

50. Ἄλλο δ' ἢ λύρα ἦν.] V. Anacr. *Od.* I. M.du S.

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τρίφω δέ τοι ἔνδεκα νίφας, Πάσας ἀμαθοφόρους, ᾧ σκύμνους τέσσαρας ἄρκτου. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Invenio geminos, qui tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae catulos in ſummis montibus urſae; Inveni, & Dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus opportune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἴ δὲ τοι αὐτὸς ἰγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάδρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; T.H.

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. M. du S.

64. Κινάδρας ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κινάδρων ὀσθόμενος Dial. M. X. § 8. Sic κινάδρας ἀπόζοντα, Dialog. ἑταιρ. Κινάδρας, δυσωδίαν τῶν τράγων. *Heſych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τε κιναδρώντων μίλη, vult etiam κινάδρων eſſe τῶν μαχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάδρας. *Catull.* J.B.

68. Ὦ Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. J.B.

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ὑδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας, ὀπιθευλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἦν μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὁ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς σπεύδοντες· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανυργότατος Κύκλωψ, εἴτε ΟΥΤΙΣ, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὔοσμον, [b] ὀπιθυλάταλον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον

ausus? CYC. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui januæ operculum (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum verte-

a Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. b Ὀπιθυλάταλον] Ita G. P. J. V2. ἐπιβουλότατον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. *G.C.*

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλότατον, scribit ἐπιβουλότατον sic & apud *Synes.* ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλότης· sed ἐπιβουλος non infrequens est Graecis scriptoribus. *J.G.G.*

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας· mox, πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσι. v. 313. Ῥηϊδίως ἀφιλῶν θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἄψ ἐπέθηκ', ὡς εἴτι φαρίτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipsas membranas, sed *Graevii* manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν *Poëta* vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. *T.H.*

88. Ἐπιβουλότατον] Agnoscunt hanc scripturam Ed. J. Mss. Gr. & P. sic scribitur etiam sub *Tim.* c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ἐπιβούλευτος. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσπιβ—. *M. du S.*

Ἐπιβουλότατον] Quem tibicinem huic voci solum supposuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβούλότατος per sane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς εὐπιβουλότατοί ἐσμεν ταύτῃ ὄντες (τῇ ἀριστερᾷ χειρός) Ἱππ. p. 561. v. 42. δυσπιβουλότατοι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων εἶ τοῦ τοιούτου τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπλητότατον ἔ ἀθορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσπιβουλότατον εἶναι. *Synes.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πράττων ἀθλιώτερός τε ἔ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπιβούλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis θορυβητὸς, ἀμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάκιστον τῶν ἔ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. *Stob.* e *Dione Chrys.* Ἀφορμὴ κακοῦ καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἔχθιστον ἔ ἐπιβουλότατον. *T.H.*

93. Ἀποξύσας τὸ μοχλὸν] Ex *Budaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, *extenuo, derado, acuo.*

tebatur ; nec amplius omnino apud me eram ; denique in ſomnum devolutus ſum. Ibi ille , raſo ad acuendum vecte , & ambuſto inſuper , lumine me privavit dormientem : ex eoque tempore cæcus ſum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiviſti, fili , qui non exſilueris , dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit : nam , ut mihi quidem certo perſuadeo , non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipſe abſtuli, ut magis eum caperem exeuntem : nam quum conſediſſem juxta januam , venabar manibus expanſis , ſolas prætermittens oves ad paſtum , præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocaſſes adverſum eum. CYC. Convocavi , pater & venerunt : ſciſcitati autem inſidiatoris nomen , ubi ego dicebam Utin eſſe , atra me bile percitum ducentes conſe-

αὐτὸ ἀπεῤῥέφλο, ϗ ἦκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμιν· τέλ⟨ος⟩ δὲ ἐς ὕπνον καλεσπάθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τ μοχλὸν, ϗ πυρώσας c γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· ϗ ἀπ' ἐκείνης τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλουμένου. ὁδ' ἦν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν; εἰ γὰρ ἀν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τ πέτραν ἀπὸ τ θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· ϗ d καθίσας ⟨ἐπὶ⟩ τ θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τ νομὴν, ἐντειλάμενός τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ⟨ἐπι⟩βοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, ϗ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τ ⟨ὄ⟩πιθεν τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι ΟΥτις ἐστὶ, μελαγχολᾷν οἰηθέν-

c Γε] Deeſt in P. d Καθίσας] καθήσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura , ut in initio hujus dialogi μισθίσας pro μισθώσας, non digna ſane, quae commemorentur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξεπήδησας. G.

acuo. Lucianus , ὁ δὲ ἀποξύσας τ μοχλὸν ϗ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε με καθεύδοντα. Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt an* λαξεύω *poſſit etiam pro* ἀποξύνω *accipi , id eſt , acuo :* quidni ? modo poteſtate ſecundaria , *deradendo* , quemadmodum in lignis fieri debet , *exacuo*. Vereor tamen , quanquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύνας ab *Homero* ſumtum Od. I, 326. — ἀποξῦναι δ' ἐπέλεσσε· mox : — ἐγὼ δ' ἐθέσπισα πάντας Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐκτμήξειν ἐν πυρὶ κηλέῳ· *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὃν φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον Εἰς πῦρ καθήσω — Illud *Homeri* ἐθέσπισα *Scholiaſtes* interpretatur: ἀπέκλινεν· tum ἐκτμήξαντες , ἐτύφλωσεν εἰς τὸ δουλὸν ποιῆσαι. Diſtinctionem , quae perperam in nonnullis Edd. poſita *Benedictum* deceperat , recte collocavit *Budaeus:* ceterum unde promſerit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro : *Stephanus* certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nusquam recenſuit. T. H.

Ibid. Μοχλὸν] *Palo.* *Virgil.* AEn. III. — *& telo lumen terebramus acuto.* G. C.

Ibid. Πυρώσας γε , προσέτι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι , ἐτύφλ. *Exacuto velle & praeterea igne ſuccenſo.* Sic eſt interpungendum & vertendum. J. C.

2. Καὶ καθίσας] Uſque ad μόνα aberant a Mſ. J. B.

6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις , ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte diſtinguit hæc editio ex Salmurienſi ; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. J. G.

Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt profecta : ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi : μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, *ex iis, quae narras , intelligo.* Ut *Gronovius* voluit, ita plane *V2.* & ferri poteſt, ὑπ' ἐκείνοις, ſcilicet προβάτοις· ſed potius habuero , ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expreſſit , ſit conſentaneum : vid. Od. I, 444. *Nonnus* ſive *Maximus* Συναγ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. Διέφυσε δὲ μισθύσας τ Κύκλωπα, ϗ τυφλώσας αὐτὸν, ϗ ὑπὸ τὸ ἔριον ἑνὸς κριοῦ καταφρμάσας ἑαυτὸν , ϗ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῷ ἅτης ἀπέδρα. T. H.

ὀιηθέντες με, ὦχοσιο ἀπιόντες. ὅτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόμαλι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, [a] οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis cæcitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

[a] Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμὼν γ' ἵππεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. ἐ ἀπολλύναι] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστί, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T. H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis polluerétur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — Populisque per aequora mittens
Sicaniis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — Tumida sic transfuga Pisa
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. G.C.

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν δὲ ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλα ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἁρμαθὼν κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἔθνα ποταμοῦ. *J. B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἅ θ' Ἀρτεμις, ὦ κόραι, φεύγουσα τὸ Ἀλφέον, mutatum iret in Ἅ θ' Ἀφέθεν', ὦ κόραι. Ἀλφειὰ vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo *Is. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T. H.*

Ibid. Ἀλφειὸς] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum & αὔξησιν describit. G.C.

22. Οὔτε ἀναμίγνυσαι..!] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Pausan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem affe-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

N E P.

1. QUid hoc eſt rei, Alphee? ſolus aliorum illapſus in pelagus nec commiſceris ſalo, ut quidem mos eſt fluviis omnibus, nec requieſcis te diffuſus; ſed per mare concretus, ac dulci ſervato liquore, non permixtus præterea purusque properas, neſcio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ ſolent & ardeæ: & videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc quiddam eſt, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuiſti ſæpius.

Π Ο Σ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνῳ τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πᾶσι ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σαυτὸν ἀφχυθείς, ἀλλὰ ἀφ' ἁλὸς θαλάττης ξυνεστώς, ἡ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι ἡ καθαρὸς ἐπείγῃ, ἐκ οἷδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι ἡ ἐρωδιοί; ἡ ἔοικας ἀνακύψειν που, ἡ αὖθις ἀναφαίνειν σαυτόν. Α Λ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠράσθης δὲ ἡ αὐτὸς πολλάκις.

ΠΟ.

b Ὅπου] ὅπη *J. Vr.*

ferentem. p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male diſtinctum puto οὔτε ἀναπαύεις, σαυτὸν ἀφχυθείς, quum rectius non diſtinguatur ab *Bourdelotio*. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi ἀφχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σαυτὸν ἀφχυθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quæſitum in ἀφχιῶσθαι, quod ſi *Luciano* potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, ejus ſcripta. Non alia τῷ ἀφχιῶσθαι eſt poteſtas, quam quæ Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur ſermo, familiariſſima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipſo Alpheo: τό, τε ἀφ' ἑαυτοῦ πόρου συμφύσιν τὸ ῥεῦμα τῷ ποταμῷ μὴ ἀφχιόμενον τῇ θαλάττῃ &c. πανέλλας μαθηδής. V. p. 325. C. Padus ἀφχιόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμίγνυσθαι in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεστάναι ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δύπτειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μίσχει τὸ Σικελίας ἀμιγὴς τῇ θαλάττῃ ἀφεῖζον τὸ πότιμον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. φυλάττων ἀμιγὴς ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἐπάσης οἴκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παρεχόμενοι ἐς τηρσεῖς τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ πόλει, κατὰ ἣ ἐπ' Ἀλφειῷ γενομένῃ μύθου, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει ἣ πάλαι ἀφ' θαλάσσης ῥέουσι λάθρα μιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum præterire non poterat maris univerſi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri poteſt exemplis, quæ alibi proferentur, junctæ per copulam ἡ verba non ſemper temporibus concordare. Mox ſuſpectum mihi eſt ἔλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem eſt hujus dialogi, ἐπιτιμῶμαί μοι κατίχεις, ὦ Πόσειδον· id enim ægre videtur ferre Alpheus, Neptunum moleſto colloquio ſua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; noſti mores amantium & feſtinationem, ut qui ſæpe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάρος latine quidem commode reddi non poſſe dicit in *Laro hiante Eraſmus*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοί] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Ariſtot.* Haec avis urinatur, ſicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφαίνειν σαυτόν.] Filum orationis perſuadet omnino Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανῆν. *Neſcio ubi, ſicut gaviae & ardeae, demerſus in profundum, alicubi videris emerſurus, teque ipſum rurſus exſerturus.* *J. J.*

Ἀναφανῆν] Cl. *Jenſii* emendationem in textum recipere viſum eſt. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, πῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελὶς· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα ἐγὼ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγὴς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπιπρέπει ταῖς ψηφῖσιν, ὅλον ὑπὲρ [a] αὐτῶν φαινόμενον

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipſarum unam? ALP. Nequaquam; ſed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Inſularis eſt Siculus: Arethuſam vocitant.

2. NEP. Novi ſane non invenuſtam, Alphee, Arethuſam: imo enim eſt pellucida, puroque ſolo ſcaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque ſuper eos appa-

ret

[a] Αὐτῶν] αὐτὰς *J. V2.* Marg. *AIW.* quod praetulero.

34. Ἡ δὲ πῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥεῖ;] Manifeſtum eſt, quandoquidem ἡ δὲ idem ſignificat, quod αὕτη, poſtremum illud redundare, orationemque ſatis potuiſſe ſubſiſtere hoc modo, ἡ δὲ, πῦ σοι γῆς ῥεῖ; Longe tamen abeſt, ut hic aliquid reſecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin iſtiusmodi pleonaſmus & elegans & frequens eſt. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab aſſentatoribus ſuis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐπιχθὲν, ἐκεῖνο δηλαδὴ κατέκειμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam ſine hoc ſenſus eſt pleniſſimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demiſit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸ τελεώτατόν καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat; ſufficit namque ſi ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum abſolutiſſimum, qui nunc cum maxime ad ſummam perfectionem venit, oratio noſtra nunc perſequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τὰ δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἱρὸν ἱδρύσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione conſtat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus ſane multa opera in Aſia ſunt, hoc etiam templum ſacraſſe exiſtimant.* Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δὲ ἀπλησίαν τὴν, καὶ ἀκριβείαν ἀκριβοῦντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad ſenſum, qui ſine illo ſatis foret concinnus, *Vos autem maxime ſimiles eſtis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Noſtro loca adſcribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὸν ποιητὴν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum eſt, omiſſo τῷ, ταύτην, nihil de ſenſu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲ σὺν ἄν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic ſimpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil neceſſe erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumſpicere; vel id exponere, quaſi φυγεῖν ἐθέλουσαν eſſet Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo ſequitur illic non multo poſt, τὸ δὲ ὑπέρογκον τῷ σώματος, ἐδεῖ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. καὶ Κόρσοιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην ἐκείνους ἀνοήτους φασὶν,

Quemadmodum Latini in uſurpando per pleonaſmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet *ò πάνυ J. Fr. Gronovius.* Cujus exemplis ex *Catone, Livio, Plauto, Caeſare, Suetonio, Plinio, Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone.* Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium diviſorem, ut Neoptolemum ad Trojam, ſic illum in campo Martio nomen inveniſſe.* cap. 77. *Reliquae duae, ſicuti ſanguis in corporibus, ſic illae in perpetuis orationibus fuſae eſſe debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praeceſſerat. Manifeſto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum *tũ, ſic*, ſine ullo ſenſus intertrimento abeſſe poſſint. Clariſſime quoque τὸ, *haec* ſupervacuum eſt in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae obſervata ſunt in uſu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadverſa, ac notata, verbis deſignata, generibus illuſtrata, partibus diſtributa ſunt, (id quod fieri potuiſſe video) non intelligo, quamobrem,* &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque inſolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obſcuritatem & tenebras afferat.* Ita & ſcriptor ad Herennium IV, 9. ſuperfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita ſcribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujuſque rei de rebus ante geſtis exempla petere non poſſunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae diſperſe a me multis locis dicentur, ac dicta ſunt: forum Syracuſanorum, quod introitu Marcelli purum a caede ſervatum eſt, ID adventu Verris Siculorum innocentium ſanguine redundaſſe: portum Syracuſanorum qui tum & noſtris claſſibus, & Carthaginienſium clauſus fuiſſet, EUM, iſto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuiſſe.* Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent* ſocii *in foro populi R. quo in loco antea, qui ſociis injurias fecerant, accuſari & condemnari ſolebant, ibi eſſe palam poſita ea, quae ab ſociis per ſcelus ablata, ereptaque eſſent.* Nam profecto ſine τῷ *ibi* conſtare haec poſſit oratio. Hic locus omnino eſt geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus. *J. J.*

Hã

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

χέγυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα τ' πηγήν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μᾶ, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τῶν τ' Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπιγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. ὦ λέγεις· χώρει τοίνυν ἐπὶ τ' ἀγαπωμένην καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τ' θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

[b] Παρ' ἐκείνην] ἐκείνου *J. Vr. Aldi.* Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. [c] Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναμμίγνυσο. *C. P.*

Ἠδὴ πᾶ . . . αὕτη ῥ'.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη χολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμοὶ, ὅλη ἔσα ἐν τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὐτὴ, πηγὴ legendum. Adde *Max.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὲ, πᾶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ; Ἡ δὲ non eſt idem plane, quod αὕτη· ſic enim ſcribendum fuerat, ἥδε δὲ πᾶ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὲ Ἀρέθουσα· ſequi ſolet ὅτῳ in hoc ſtructurae genere creberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δὲ ἐπιτίθραμμένῳ τὰς τ' φοιτητῶν εἰσόδους ὅτῳ εἰσιὼν πως τότε. *Noſter* πῶς δῆ Ις. συγῥ. c. 5. τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἷόν που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἐ τ' ξυμπαταχειρίσων τῦτ' ἴσε. de Luct. οἱ δὲ τῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες ὅτοι. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διαυγὴς τέ ἐσι &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus tranſjecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἀνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Σωσαγ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τ' Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνον δ' ἀτίφαμον τ' ἁλυκὸν τὸ τ' Ἀρεθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναβλύζει] Inde ἀναβλύσι πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναχεῖται, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης ἂν ἀπίχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τ' Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ſcil. ἐκπεμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χώρει τοίνυν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπίῃ παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ ὧδε τὴν σελήνην ἀπελθών. Κόρης ὅτου καλῆς φοιτώσης ἡμέραι παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. J.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναμμίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Ξυναυλίαν vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἐν ἄνθη συναυλούντων ἠκέει. Ejusmodi συναυλίαι, ſive συμφωνίαι τινα τ' αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Pollice*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδος προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐσὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἄγαν συμφωνίας ἀμοιβαῖον αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τῷ προσμελῳδοῦντι· niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ. MENELAI ET PROTEI.

ΜΕΝ. M E N.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐναλίου γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεσθαι γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

1. AT aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale fis.

2. PRO.

---

liis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συναυλία ἐστὶν, ὁπόταν δύο ἢ καὶ πλείους αὐλητραὶ συναυλῶσιν ἅμα, εἴτε ὁμοίοις, εἴτε διαφόροις, ὁ μὲ καλάμοις, ὁ δὲ πίναξι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναύλοις. Λέγομεν δὲ συναυλίαν & πάθους ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ & συμφθεγγομένης. haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & νόμοι πιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσήνλουν, meminitque *Athenaeus* τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοπωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται δὲ ξυναυλίαν τῷ θρήνῳ ποιῆς κύκνους ὁμολογῆσαι (Ζέφυρῳ) *Libanius* de Nicomediae terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ἴδοι καὶ πέτρας ᾄδουσαι ἄλκηστιν, καὶ ὄρνιθες τοῦ τάφου τὸν συναυλίαν τῶν θρήνων. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἑρμοῦς ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. Praciverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — διὰρὲ τὸν πρόσθεν, ὅτε Σωσυλίαν κλαύσομεν Ὀλύμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὡς ἐλεινὸν τὸ χρῆμα & συναυλίας εἶναι τῷ τε ὑφηγουμένῳ καὶ τοῖς ἑπομένοις. praeceſſerat, καὶ δίκαια ἂν εἴη ὁ κορυφαῖος ἐν κατόπτρῳ τοῦ χοροῦ. *Heſychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διαστόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lynceus* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιαύτην (ὁ ἰχθὺς) ὑπολαμβάνει ἔχειν πρὸς τὴν γλαῦκα συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dederant, *eodem alveo eum fonte illo miſceaturis*, aegre, quorſum ſpectet, perviderim. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ὁρίσαιτις χαμαιῶν τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίας γυναικῶν, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὁμαυλῶν. *T. H.*

M. καὶ Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. *M. du S.*

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino colibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ δεινοῦ ὄντος ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς γίγνῃ, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorqueas.* G. C.

98. Ei-

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quædam species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit. MEN. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidisse nunquam, quæque hujus piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit, aptaveritque acetabula, & adglutinatis hæserit cirris, illi similem se reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὅτι τὰ ὄντως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀναγυμνοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, εἰς ὅσα μεταποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἡ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, [a] προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· αἴσῃ γὰρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ [b] κάειν τότε τοιοῦτος πρόσεστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸ μὲν πολύπουν εἶδον. ὃ πάσχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίᾳ δὲ πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ τοῖς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσένεγκέ μοι] προσένεγκαί μοι. *A*1. *F*. *V*2. *S*. b Κάειν] Ita vetustæ Edd. eaque reperitur in *Xenophonte* scribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* κάιειν.

58. Εἶδε] Non videt tamen apud *Homerum Od.* Δ. 456. & seqq. Sed v. 418. prædixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur scribendum esse, *si* δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη. *Quod si non credis, & hæc res tibi videtur falsa quædam species, quæ oculis objicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεῦδος. *J. G. G.*

Ibid. Ψευδὲς εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus interpretationis, φαντασία τις &c. Sed nihil est causæ, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. *Hesych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθὲς, ἀλλὰ χρῶά τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas conversione particulam vide Polluceæ declamationis, quam *Philostratus* excerpsit de V. S. II. c. 12. ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πολύπουν] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Præterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide.*

Πουλύποδ' οἷον ἔχει πολυστρόφου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
Τῇ προσφυλάσσῃ, τοῖον ἰδὼν ἰφάνην.

Id est,

Monstrum habens vafri polypi, qui protinus illa,
Se quibus admoverit, saxa colore refert.

Idem *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex *Pindaro* opinor: ποντίου δηρὸς πετραίου τέων ἰχνεσ . . . . . *G. G.*

76. Ὁποίᾳ δὲ πέτρᾳ] *Ælian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, si accuratius loqueris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula, caliculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπεῖραι, τρίχες, recentioribus Græcis κλαδία vel *clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella*, ut adversus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* observavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodesse potuerat *N. Heinsio* minus in hac re circumspecto ad *Ovid.* Met. IV, 367. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, sæpe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad *M. Ἰχν. Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Hesych.* opportune *Eustath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τῶ πολύποδ' πλεκτάναι λεῖοι μίσχοι. τοιοῦτοι, λεῖοι τ' βραχύτατοι κοτυληδόνων, αἱ περιεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκειν' ὁμοιαι οὖσαι κοτυληδόνες πολλαῖς, ἐφ' ὧν ἑ παραπομάζ[illegible] apud eum quæ de polypo præcedunt, cuncta suppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ ὧν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hæc voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἁρμόζειν τὰς κοτύλας ἢ προσφῦναι ἔχεσθαι onus illud orationis limpidæ supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset *Lucianus*, cur non

τὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλάτλων, μηδὲ φανερὸς ὢν ὅλῳ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὺν πολλῷ θαυμαστότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. εἶδον εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τὸ αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui fis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ.

Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις περὶ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; ΓΑΛ. ἐγὼ μὲν οὖν ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τὸν Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

PANOPES ET GALENES.

PAN.

1. VIdiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quæ non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore ταῖς πλευτάναις extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret. & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem:* nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. *T. H.*

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; *F G.* Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi*, hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi. J. C.* Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, ſepetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gatakerus* eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita verſatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Raphelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam iuficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit ἰδὼν εἶδον, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *ejuſmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae:* nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. ſcriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi ſaltarent, alii vel Apollini citharam pulſanti, vel Muſis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inſcriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quaſi de induſtria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius ſublato poſtquam perlegit inſcripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præſentibus? at hæ ſibi quæque vindicabant, ſuumque eſſe malum contendebant: quin etiam, niſi Jupiter diremiſſet eas, ad manus res perveniſſet. Ille tamen, ipſe quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, iſtæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoſcere pulcriorem formarum elegans ſpectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, niſi valde ſit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τὸ μὲν πιόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατέκλινοντο.

Καπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέλυσεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ὑπ' ἀρνοῦμαι, φησὶ, περὶ τούτου (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιθι δὲ ἐς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγιγνώσκειν τὸ καλλίονα, φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὸ κρατῆσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ ἀμβλυώττων ἀμβλυώττῃ.

TPI-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem ſartum tectum relinquimus ſuum illud ἰδὼν εἶδον. *T. H.*

7. Ἐπελέξατο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea poteſtate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπελέξατο. VIII, 128. Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pauſanias* ſaepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adſentior *Sylburgio*: nec non pari ſignificatione ἀνελίξασθαι & ἐπιλίξασθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter ſe commutat *Dion. Caſſ.* LX. p. 665. Idem eſt ἀναλέγεσθαι. *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ τῶν ἴσχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν ἐπίστασθαι, ſingula ſcriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venuſtatem orationis animadvertet: aberrat Interpres laudatiſſimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα· ἀναλεξάμενος. *T. H.*

11. Διόσπορον αὐτὸς] Commodius αὐτὰς ſcribi puto, quam lectionem agnoviſſe videtur *Benedictus*: *ac niſi Jupiter ipſas diremiſſet.* Paulo poſt κρίναι legas an κρίνει nihil proꝛſus intereſt. Tum perſonas eſſe male collocatas, eoque modo, quem Doctiſſ. *Jenſius* approbavit, ordinandas cenſeo. Quid ſi porro formulam Atticam ſcriptori noſtro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον εἶμαι; εἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praeſertim quia ſequitur; καί τις ἥξει μετὰ μικρόν. *T. H.*

17. Κρίναι] Mallem κρίνει, ut *Th. mp.* c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν οὕτω διακρίνειε κακῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita perſonis haec vulgo leguntur diſtincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, ſint omnia Panopes verba; ſequentia autem Galenes eſſe putem, ſine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὸ κρατῆσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *hodie, opinor, diſcedunt ad Idam; ac veniet quis paullo poſt, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi, nulla alia ſuperior erit, certante Venere*, quam ipſa Venus. Attentus lector exiſtimet. Vitioſa perſonarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (ſic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen deſignabat, non rite diſtinxerint. *J. J.*

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI

ΤΡΙ.

Ἐπὶ Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παρθένος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρ-
θένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· εἰκὸς οὐδὲ ἑωρᾶκέναι καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὐδέν· ἀλλὰ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τὸ ὄνομα· ἐπυθόμην γάρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρα-

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quædam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: scisitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

32. Ὁ Δαναὸς δὲ] Τούτων δὲ πεντήκοντα πατήρ. V.

25. Ὑδροφόρος] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας ἐς αὐτουργῶν διδάσκων, καὶ πάμπαν ὕδωρ ἀρυομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J.C.*

33. Καὶ αὐτουργῶν διδάσκων] Leg. *Sueton.* August. *J.B.*

Αὐτουργῶν] *Antoninus* I. §. 5. θρέψαι τὸ τροφεῖον accepisse se scribit τὸ φυσικὸν, καὶ ἀλιγοδιὲς, καὶ αὐτουργικόν ibi *Gatakerus* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ ἐς αὐτοδιδάκτους, αὐτουργία ἐς αὐτοδιδαχτία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob paupertatem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πάμπαν ὕδωρ γε ἀρυομένας pro τε. Quod *Graevius* monet jungi debere, ἀλλους πρὸς τὰ ἄλλα, Interpretes non praeteriit. *T.H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακρὸν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐκ Ἀ. εἰς Λ.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit. loca non exigua inter se spatii distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum euntevia longa non ideo sit pro tempestate*: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque institutis Danai desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἄργους τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ ὁ πλεῖστος σταδίοις ὁ κατὰ Λέρνην θαλάσσης quam intercapedinem, spatium inter Piraeeum & Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀργείας χωρίου pro Ἰσθμίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὸν θαλάσσιον τὸν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τῆς Ἄργους εἰς καὶ εἴκοσι σταδίους ὑπὲρ τὸ θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lernae a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *Is. Vossius* ad *Pompon. Mel.* p. 205. mea quidem sententia labitur, & *Straboni* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

Ar-

& ad opus ſuis manibus faciundum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria condocefacit, ut impigræ ſint.

γωγεῖ τὰς θυγατέρας, ϗ αὐτουργεῖν διδάσκει, ϗ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, ϗ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, quum perſecutus es, quæ ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

ΠΟ. Μόνη δὲ ϖοδηγεῖ μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. ϖολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥϛε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ὑ μέτριός με διετάραξας εἰπὼν τὰ ϖερὶ τ παιδός· ὥϛε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τ ὑδροφορίας. ϗ σχεδόν ϖου κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἐϛὶν ἰοῦσα ἐς τ Λέρναν. ΠΟ. ἀλλὰ ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν ϖολλὴν ἔχει τὴν ἀϱαιότητα, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, ϗ τὸ ἅρμα ἐϖισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλά μοι δελφῖνά τινα τῶν ὠκέων ϖροάγαγε· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιϛα. ΤΡ. ἰδοὺ σοι

Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL. ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. Z, 60. ὁ γὰρ Λέρνη κατὰ μίαν τινὰς χρῆϛ καὶ δί τινας λοιμώδεις χρόνους, ὡς ἡ μυθεύουϛι ϗ τὴν Ἥραν καλλιδικήσασαν φασὶ ϵ τὸν Ἀσέρονα ϖρῶτον αὐτόθι εἶναι· ἕτεροι δὲ ϗ ϖολὺ ϖροσίν. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lernae ſententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἀσέρονα ϖρῶτον, illa λίμνη ϵὐ Ἄργει ὕδατι καλουμένη dicitur *Heſychio*: quod ſi nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pauſan.* p. 200. eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lernae oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. v. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ ταύτας ἀϖιϛεῖλαι τὰς Δημοϖόλεις, ϗ τ Κλεομένην ϖαλεύοντα τὰϛ Λέρνας, ἵνα τὸν ϰύκλωπα ϖρᾶλλον ἔχωϲι. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illuſtris Ex. *Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor ϖαρθένον ἔγραψε τὴν Λαΐδα ὑδροφόρον λέγ τ Πυθώνα ὑδροφοροῦσαν apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior eſt Lais ſive Glia, ut ratio temporum oſtendit. T. H.

37. Ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν] Longum ſane iter, quod, uti ex *Pauſania* conſtat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus*. De ϖολυδ. Ἄ. videant quibus hae res cordi ſunt, doctiſſimum *Ex. Spanhemium ad Callim.* p. 577. & ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. *J. B.*

Ibid. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus* Iliad. Δ. v. 171. Vide ibi ſcholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, tum uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiaſtes* ſua hauſiſſe. *J. G. G.*

43. Οἰκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illis quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Deia σὺ δὲ ἀλλὰ, eſt *ſaltem*, ut apud *Ariſtoph.* Νεφελ.

— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λίθον τι τ ταυτίμου.

Sic autem verte: *Junge itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* *J. G. G.*

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione praeſtat *Graevii* verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, ſumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in *Ariſtoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. T. H.

Ibid. Δελφῖνά] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774. ἐγὼ δὲ ἐπιβήσομαι τοῦ ἅρματος ἵππους τοὺς ἱππέας, ϗ ϖλησίον, ϗ γλαυκοὺς, ϗ ἐν δίκῃ ἵππου δελφῖνος. *M. du S.*

49. Εὖ-

σοι ἑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παραπλήχθητι, ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σύ δ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ προσιοῦσαν αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

tibi istum delphinorum ocyssimum. NEP. Bene: avehamur; tu vero juxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco; tu prospecta; quumque senseris adventantem illam. TRI. Hæc ipsa tibi prope adest.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. ΑΜ. ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐκπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἀθλία καὶ δύσα. ΠΟ. θάρρει, οὐδὲν δεινὸν [a] πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa. NEP. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

a Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Distingue. εὖγε. ἀπελαύνωμεν. *bene. abeamus.* Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδιὰν ἀόκνους εἶναι αὐτάς· delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.] Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ· tu disjunge: ἀποσκόπει· ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interseres καὶ ἀποσκόπει, καὶ ὁπότ' ἂν αἴσθῃ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans: hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas:* interea videt Triton Amymonen jam prope adesse, ac mox, fine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπῶ *e longinquo prospectare observandi causa:* Nost. N. Δ. XXVII. ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τῶ πολέμου κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Jos. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehensorem *Salmasium* ad *Flav. Vopisc.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τοῦ Δ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conspecta est. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Baif.* p. 11. *M du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή· sic enim solent, etiam *Noster* in Anach. §. 16. Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ἂ μὴ γένοιτο ἄδικον unde simul liquet minime opus esse isto πάθοις. Ἀναδοῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδωρ, quae itidem dicuntur ἀναδιδόναι, ut, ὁ Σικελίας φασὶν ἀναδοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, usus sunt tritissimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. λαὸν τοῦ αἵματος· ἐπὶ τοῦτο ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐκέλευσεν· quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἐάσω· longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, κατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν· ἐᾶν saepius apud *Nostrum*, sed diversa virtute: ἐκόντα ἐάσαλο ῥίψαι ἑαυτὸν ἐκεῖνον ζῆν ἔσεσθαι ἔφασαν μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Et. *Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker.* *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatæ Edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. *M.du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Est Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pausan. Cor.* 79, 34. *M.du S.*

Ibid. Ἀναδοῦναι] Fuit cum mihi videretur scripsisse

ibi, percuſſa tridente hac petra, prope maris æſtum: tu vero felix eris, ſororumque ſola non feres aquam mortua.

ϑα, παταξας τῇ τριαίνῃ ϯ πέτραν πλησίον ϑ κλύσματος· ϗ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, ϗ μόνη τ̃ ἀδελφῶν ὑχ ὑδροφορήσους ἀποθανοῦσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

N O T.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita eſt, Note: neque tunc tamen erat juvenca, ſed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

N O T.

ΤΑύτιν, ὦ Ζέφυρε, ϯ δάμαλιν, ἣν ἀφ' ϑ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλλὰ ἐρᾷ; ΖΕ. ναὶ, ὦ Νότε· ϗ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν ϑ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι ϗ πάνυ ἐρᾷ ϯ Διός. ϸ ΝΟ. νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ ϯ βοός; ΖΕ.

ϸ NO.] In *F. A1. J. Zs.* ea perſona mox omiſſa: errorem manifeſtum ſequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσους] Κατεκρίθησαν γὰρ *ai* Δαναΐδες ϑυγατέρες, ὡς ὁ μῦϑός φησι, τὸν ἄνδρα ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀντὶ ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας * διεχρίσαντο ὐκ ὀρθῶς. *V.*

71. Διεκόρησεν] Ἐξεκαρθένευσεν, οἱονεὶ διέτεμε. *G.*

* Διεχθίσαντο] Quid ſit διεχθ. ingenue fateor, neſcio. At certiſſime legendum διεχρίσαντο, *interfecerunt*. Ideo nimirum quod interfecerant maritos ſuos, apud inferos aquam in pertuſum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notiſſima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρημένον πίθον, non τετρυμένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertuſus, perforatus*: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio uſurpatur; ut ab ipſo *Luciano* in Dial. Mort. XI. *αἱ τῦ Δαναοῦ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ὑπαντλοῦσαι.* *J. J.*

In Mſ. erat διεχθίσαντο, quod, monente Clar. *Jenſio*, ſic mutavimus. Pro τετρυμένον f. τετρυπημένον. *C.* τετρήμενον. *M. du S.*

Etſi διεχθίσαντο Graecum ſit a verbo διεχθίομαι, nihilominus veriſſimum eſt *Jenſii* διεχρίσαντο. Vid. *Poll.* IX, 153. & Notas. Τετρημένον, quod reſcripſi, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatiſſimus apud veteres *Plat.* in Gorg. p. 336. D. *Ariſtot.* Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. *Zenob.* C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide *Schottum*. Alii ſaepe πίθοι τετρυπημένοι dicunt, *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 886. ſed illud, ſi *Thomae Magiſtro* credis, Ἀττικώτερον eſt atque elegantius. Par ratio in ϕόρος τετρυμένος & τετρυπημένος. *T. H.*

ſε ἀναδῦναι. Sic *Dion Chryſ.* 69. A. πυγὴν ἐγγὺς ἀναδιδύσης. *M. du S.*

66. Παταξας τῇ τριαίνῃ] *Callim.* Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ, &c. *J. B.*

Παταξας τῇ τρ.] Similia finxit *Callimachus* H. in Jovem, ubi Rhea in ſiticuloſa tunc temporis, ut ait, Arcadia, ſed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δ' ἐμὶ δίχα πουλὺ δίεσε. Ἔκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα —— *Percuſſit montem ſceptro: at ille ei multum diviſus eſt, & effudit magnum fluxum.* Sic eſt vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum diſceſſit*: nam δίχα διέσε eſt, *diviſus eſt in duas partes*, non *in duobus locis*. Miror hoc non fuiſſe in Editione Ultrajectina emendatum. *J. C.*

68. Μόνη . . .] Scripſitne hoc praeter *Lucianum* alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. *Apollod.* II. p. 34. & *Pauſan.* p. 80, 24. cujus filium fuiſſe Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit *Strabo* VIII. p. 368. D. *M. du S.*

69. Δάμαλιν] Vide ſupra 9. Δ. III. *M. du S.*

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & ſ. Διακορεύειν τὴν πόρνην, διαφθείρειν: διακόρισμα, διαπαρθενεύσις. deflorare, devirginare, dehoneſtare, ut alibi dicemus. *J. B.*

Διεκόρησεν] *Luciani* nomen omiſit haec verba proferens *H. Stephan.* in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. *Suid.* in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι, ubi eſt *Scholiaſtae* Ἀριστοφ. *T. H.*

73. Ἥρα] Aliter, ut ſupra monui, *Ovidius*. *M. du S.*

ΖΕ. ἦ μάλα· ἦ ἀφ' οὗτο εἰς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἕως ἂν ἀφορήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

ZEP. Plane: ideoque in AEgyptum eam misit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ἦ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι θρίπτειν. ΝΟ. Θεραπθυτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα· μὴ Δία εἰσαῦθις ἧττον γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γε διαπέφευγε, καὶ ἐξέβησεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς; ὅπως οὐκέτι μὲ τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα πάγκαλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟ. Θαυμάσια γῆν τὰ τοιαῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔστι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρὰ, καὶ διχηλὰ τὰ

80

2. NOT. Hæc juvenca ut Dea fiat? ZEP. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus poteſtate, ut quemcumque noſtrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. NO. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ZEP. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evaſit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, ſed eam erectam Mercurius muliere pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia ſane ſunt iſta, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

a Ταῦτα] ἰρῶ ταῦτα. P.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava diſtinctione laborat hic locus: deletis punctis ſcribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ᾗ ἤδη, θεὸς γένηται ἢ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθέν. *ut ibi enixa, gravida enim jam eſt, dea fiat & ipſa, & quod natum erit:* nimirum Epaphus. Dein diſtingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα. *Praeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & noſtra erit domina.* Vide & ſuperius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο ἢ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Oſiride AEgyptiorum rege, & poſt mortem culta pro Dea nomine Iſidis; quam ſingulari ſuperſtitione coluit & Germania ante receptam Chriſtianam religionem. Hujus ſacra ex AEgypto Romam ſunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Iſidis capillos Memphitae pro miraculo oſtendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη] Quam voluit *Graevius*, ſcuti ſunt jam olim Interpretes diſtinctionem: in ejus notis pro τε poſitum video δὲ, ſtudione an errore calami non patet: illud certe vertendo expreſſit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς· ſed parum intereſt. *T.H.*

86. Μὴ Δία, ὑποκόφα] Praeponendum eſt ea eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus perſonam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὲ & ἀλλὰ καὶ, quae ſaepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συνόντων. *H. Stephan.* Th. L.G. T. II. p. 1052. omiſit γὲ ἀλλ' ἤδη διαπέφευγε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξέβησεν ἐς τὴν γῆν] An ſic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo ſequente, καὶ τὸν σὸν ἀπαλλαγὲν ἐξιόντα ὡς Ταῦρον. In mercede Conductis, στριβλίζας τὸ δίκρανον σκαφίδιον, ἔθλιπε καπᾶς ἐξιόντας. *J.G.*

Ἐξέβησεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit ſemel iterumque ἐξιόντα, ἐξιόντος, uſurpare vix licebit ἐξέβησεν; id ſaltem non inprobandum, quod hic ſolennem confidentiam dubitandi modeſtia mollíverit. Rectiſſimum eſt νίω, νίσω, νένικα· quaeque hinc manant multa, pari forma ſcribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἢ ἡμῖν νικήσιον. *Heſych.* Νῆσον, πλεῖσον. Νενικήμεθα, ἡττήμεθα. Νικήσῃ (vel potius νίσῃ) κολυμβητής. Νῆσον habet *Ariſtot.* Z. I. V. c. 6. τὴν δὲ νῆσιν ἡ μὲ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἡ ᾗ ἐπὶ τὸ σῶμα πεπῆσαν & τὰ νήσια I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ καλάμῳ ἁλιεὺς &c. στηριόπους ᾗ κ' νήσιος· quae plane firmant *Philoſtrati* νικητικὰ Ic. I. c. 8. Hinc & ἐλάσιπόδαι in Lexiph. §. 13. quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum conſtipator habet Ἀφανῆσαι ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν. *Themiſtius* eleganter: ἢ μὲ δὴ ἁρμοδίου σοφιστῶν μόλις πως ἄρα διανενίκαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανενικήκαμεν, ἀντὶ τῦ ἐπιμόχθημεν. in *Heſychio* reſtituendum, Διανῆσαι, ἁπλῶσαι, pro Διανάσσαι. Προσνίσαντο reperies apud *Thucyd.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προσίκαυσαν cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, niſi totum recidere cum Cod. Caſſ. malis, προσίπλευσαν, ut ſupra πλεῖσις ex *Heſych.* quod eſt ex uſu recentiorum Graecorum, *adnataverunt.* Imo ipſum illud ἐξένισσα eſt in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένισσα μόγις, grandem ſcilicet iſtum calicem, quem, Ulyſſe praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470. — πῶς ἂν ἐκπῶσαι δοκεῖς; ubi vide *Barneſium. Heſychius*: Ἐκνένισα, ἐκπεπλήρωκα.

Ba-

amabilis eſt virgo. Atqui Mercurius quid eſt, quod ſemet mutarit, & pro juvene caninam faciem ſumſerit? ZEP. Ne curioſius inquiramus; quandoquidem melius ille ſciverit, quid ſit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἑτέρας κόρη. Ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί ποθὲν μεταβεβλήκει ἑαυτὸν, ἢ ἀντὶ 95κυνὸς κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. REcte vero, Delphines, quod ſemper amantes ſitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Iſthmum detuliſtis exceptum, quum a Scironiis ſaxis cum

Π Ο Σ.

Ἔγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τοῦ Ἰνοῦς παιδίον ὅτι τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μὴ τοῦ μη-

Παρωνίων τῷ σκάφει occurrit in ſequ. Dial. *T. H.*

88. Τιλφωσσοῦσι] Hoc cur apud *Suidam* Kuſterus malit, quam Τίλφωσσοῦσι, ubi locus extat peſſime verſus, cauſa eſt nulla: utrumque eſt aeque probum: poſterius autem eadem forma, qua, quod ſaepius apud Noſtrum occurrit, ἀκροποδητί. Dicitur etiam τιλφοποδηδόν. *Ariſtoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, depromta ſunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. ναὶ μὰ ἄνευ τιβύης τετραποδηδὸν βαδίζων. Apud *Etymol.* in Στάδιον. p. 743. eſt τιλφοποδεῖ· τὸ πάλαι ἐξεπατοῦντες. *T. H.*

95. Κυνοπρόσωπος] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. Ὅτε . . . .] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. Τὸ τοῦ Ἰνοῦς π.] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] *Hygin.* F. XXXVIII. *Sironis petras:* ubi vide *Munckerum*, qui *forſan* in *Hygino reſtituendum* monens, *Scironides petras*, prudenter addit, *quanquam non valde eſt neceſſe:* nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Sironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex iſtis rupibus Ino ſe cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* ſcribit c. VII. Sex paſſuum millibus hi ſcopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil eſt mirum haec parum diverſa commemorari loca, ex quibus Ino ſe praecipitarit. *Stephan.* Γερανία ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορινθου, ἀφ' οὗ ἐκλήθη Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Iſthmionicas *Pindari:* Ino ἀπὸ Γερανίας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ πᾶσα ἐπὶ τὰ καλούμενα Μολουρίδος πέτρας ἐκλείσθη σὺν τῷ βρέφει εἰς τὸν ὑπερκειμένον Θάλασσαν recte apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὸν &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holſtenius* ad *Stephan.* εἰς τινα ποιηταὶ ὧν Γερανίᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσασθαι ejus in verſu quarto legendum mihi perſuaſi, Ἄγνωτ' ἐνθρώσκουσ' ἀμφὶ Μολουριάδας quid enim ſive πρὸς Μιθωνίας, ſive Μεθωριάδας ἥστοι, quanquam in propinquo ſitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportuniſſime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris ſolum, aut Molurias ſcribitur, ſed etiam Μολούριον ſic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μὴ δὲ Μολιτόνου ἡ Ἰνὼ ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam eſſe dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη ἀφ' τοῦ λευκοῦ πηδίου θέουσα, ὅ ἐστι περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔῤῥιψεν. Quod autem dialogo ſequenti *Lucianus* ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum eſt paulo laxius: nam ipſe, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, ſed orti ab eo montes Onei ad Sironidas usque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. ὑπέρκεινται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ἀφεστῶσα μάλιστα Βοιωτίας ἐκ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ δ' αὐτῆς ταύτης ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν, IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ῥᾳχις τις μικνουμένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ τῶν ἑσπερίων λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς ἐκ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσιν εἶτ' ἐπιῤῥάφων εἰς τὰ πεδία, πανόμφῳ δὲ περὶ τὴν Θηβαΐδα. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Theſ. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereidum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV. 529. Vid. *Philoſtr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo ſe mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae diſpendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐπιστοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, λευκόν τι καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου τὸ δὲ τοῦ

μήλεος ἐμπεσόν· ᾗ νῦν σὺ τ κιθαρῳδὸν τοῦτον τ ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, ᾗ κιθάρᾳ· οὐδὲ παρεῖδες κακῶς ὑπὸ τ ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε ᾗ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. ᾗ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ' ἂν τὰ περὶ τ Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Tænarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subjecit. At quomodo, quæ ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, ᾗ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν διὰ τὴν τέχνην. ὁ δὲ πλουτήσας ὡς ᾗ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τ Μήθυμναν,

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & sæpius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam

[a] ΠΟ. ᾗ μέμφομαι.] Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ὑμᾶς καλαν. [b] Πῶς δ' ἂν] Πο. πῶς δ' ἂν P. L. Pariter C. sed neglecto Πο. quod secuti sumus: priores Edd. ὅπως γάν.

παιδὸς, ᾗ γῆ Παλαίμονι τῷ βρίθει χρήσεται. Leucothoëa positum inter ἑαυτῆς & τῷ τ Νηρηΐδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a sequente mox verbo* χρήσεται adfirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem* χρήσεται Λευκοθέας *vix vertas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur persona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, si non succurrat, mox editurus est. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ ᾗ κιθάρᾳ] Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενεχθέντων ἔχων εἰς Ταίναρον *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in simili casu Coeram Parii: ᾗ ἔνθα ἐξενέχθη ὀχούντες αὐτόν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum conspirant, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. *Joh. Scaligeri* Anim. in *Euseb.* p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit Vir Maximus, ab *AElian* servatus est de Anim. XII, 45. Apud *Philostratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τ Ταινάρῳ statua est poëtae celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε τῶν τοῖς ἀνθρώποις, ᾗ οἷόν φίλους, ᾗ οἷους προσετάξατο πρὸς λύσιν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐν μουσικῇ· ut Φιλομούσους eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic Φιλόμουσοι saepe ab *AElian* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβὼν usurpatur vel ὑπολαβὼν infra: utrumvis verbum restitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐμοῦ γε ὑμῶν ἕνεκέν, ᾗ παιρατίου σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ᾗ τοι δελφῖνά τ' ἐλπίζομεν ὑμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ᾗ τινα ἄλλον ἵππον σωτηρίαν mam quod vulgatur λαβεῖν, est illud omnino hujus potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale *Plato*. Porro σκευὴν proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoeditum*: *Herodot.* I, 24. ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀσῖται: mox: ἐνδύτα τε πάσαν τὴν σκευὴν, ᾗ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Cass.* LXI. p. 699. A. ἔχη τε ἐπὶ τ σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπιτήδευμα exponit κιθαρῳδῶ σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ' ἂν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γάν, minus commode. Observandum etiam praecedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: quum enim scriptum fuerat. ο. πῶς δ' ἂν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae sequenti junctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τῷ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem injicit aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' ἂν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ἡμᾶς

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. NEP. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ὑπιδείξαο τ̃ πλῆτον· ᾗ ὑπιὼν πορθμείῳ τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, ᾗ ἄργυρον, ἐπεὶ τ̃ μέσον τὸ Αἰγαῖον [c] ἐγένοντο, ὑπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα ὑφειμένων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκ̃ται, ἔφη, ἀλλὰ τ̃ σκευὴν ἀναλαβόντά με, ᾗ ἆσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥιφῆναι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, ᾗ ἀνέλαβε τ̃ σκευὴν, ᾗ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· ᾗ ἔπεσεν εἰς τ̃ θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, ᾗ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τ̃ [d] φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τ̃ μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τ̃ ἀκροάσεως.

ΠΟ-

[c] Ἐγένοντο] Ἐγένοντο F. J. V2. In ceteris Edd. ἐγένετο F. notatumque in margine AIW.

[d] Φιλομουσίας] φιλοτιμίας illud praeferendum duxi.

ὑμᾶς refingas in ὅτι ὑμᾶς κατατυραννήσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſaevius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ' ὦ &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. T. H.

20. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὅσα ὑμῶν ὑπεχόμην ἀρχόμενος τῷ λόγῳ, δείξω πεποιημένος περὶ τῆς Στεφ. p. 509. D. παῖδας δ' γυναῖκας ἐφ' ὑμῶν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Anaxandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ἢν τότε Καὶ Θεολύτῳ μαλ' ὑπερόπτῃ, ᾗ παλὴ Ὑπίφαιν' ὑπομένῃ — *& ſe bellulam aliquando fore non obſcuri indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. T. H.

28. Ἔπιον] *Cecidit*: aptius dixiſſet ὑπεπίδιον, *inſiliit*. J. C.

32. Ἐπαινῶ τ̃ φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὺ τ̃ φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum inveniasi. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. T. H.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

ΠΟΣ. NEP.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καὶ ἐμπέσχεθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα- 35

1. FRetum illud angustum, quo puella delapsa est, Hellespontus ab ea vo-

[a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρέϊδων omnes Edd. excepta *F.* ubi Ἀμφιτρίτης repositum hoc etiam in *AIH.*

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *F.* Reliquæ ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices susceperit. Ita Dial. XIV. Triton Nereïdas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Blepsias ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi Doctiss. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T.H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales insidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, cique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Hellespontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propontidem & mare AEgæum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo disterminans. *Ovid.* II. Metam.

Angustum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adstitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in angustum qua clauditur Hellespontus. G.C.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe defuerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui suum alteri tribuit*. Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit sive lapicidinis Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ *pulcerrimo earum, quae ibi erant, spelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παισὶν ἀρίστοις εἰκάσαντες θύουσι male vertunt, ipse quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuissent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum est a *Stanleo* ad *AEschyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάμος ὁ ἐπώνυμος τῶν πελάγους apud *Aristid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo mersa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demosth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meursius* existimavit A. L. IV, 5. sed quasi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae suum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τοῦ θεοῦ *Aristidi* T. I. p. 22. C. Non secus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios signabant nomine fastos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Consules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum nostrarum decus *P. Wesselingius* Obs. II, 24. Ita Salamis συντυχήματος μεγάλου τῆς Ἑλλησιν ἐπώνυμος ἱστορία in *Plutarchi* Themist. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & separandis lapsus est non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. sed & hunc secutus *H. Stephanus* in Thes. *Nostro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, sed *quod nomen ab Helle duxit*. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὸν γηρουσίαν, οἱ δ' γέρας καὶ τιμῆς εἶσιν ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus*; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipso τῆς γηρουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γήρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse Flaccum deterreri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abjectissimosque homines tractari fas sit. *T.H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ mandetur. Τὸ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ὁπῇ τοῦ ἐπωνύμου πολάγυι τυθάφθω· ἐλεεῖμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίσαι ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς παθοῦσαν. ΠΟ. τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις· οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅσῳπερ [b] ἔφην ὀλίγῳ τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ὁπῇ τῇ Χερ-

[b] Ἔφην] Ita G. P. *J. V2. S. A.* Marg. *AIW.* In ceteris Edd. ἔφης. [c] Τρῳάδι ὁπῇ τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ ὁπῇ τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nomen Λευκόθεας nominata a Graecis, Matutae habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portumnum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. *G.C.*

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *J.S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus.* Edd. reliquae ἔφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. Chm. c. 12. Ἔκτορι θύουσι οἱ Ἴλιοι, ἢ Πρ. ναυσίπορ οἱ Χερρονήσῳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι οὐ τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅσῳπερ ἔφην οὐ τῇ τρῳάδι ἢ οὐ τῇ χερρονήσῳ τεθάψεται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut in Cherſoneſo mox ſepelietur:* ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *J.G.G.*

Τρῳάδι ἢ οὐ τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* ait, ἡ μεταξὺ Τροίας & Χερρονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὸν ἐντὸς Χερρόνησον τοῦ Θρᾴκης· Auctor Arg. Hecubae Euripideae: οὐ Χερρονήσου τῆς παλαιστίνης Ἀβύδου *Xenophon* non procul initio libri primi *K. A.* Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate deſignat *Apollodor.* I. p. 39. ἐν δὲ ἐγένοντο πρὸς τῷ μεταξὺ πορθμῷ θάλασσαν Σηγείου & Χερρονήσου, ἅλισθαι δὲ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Ἕλλης κριοῦ θανούσης αὐτῆς ἐκ· ἐκείνης Ἑλλήσποντον ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſam peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐγεφύρου τὸν εἰς Ἄβυδον & Χερσονήσου, οὐ δηλῆ μὲν ἦν τοῦ Ἕλλης τάφου & Ἀθάμαντος, οὐ μέντοι δὲ Καρδίης πόλεος erat autem ſita Cardia intetius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κένιον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Cataſt. c. XIX. Ἡσιόδου δὲ οὐδεὶς τὸν Ἕλλην, ἢ μοιχεύεις ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς παῖδα Διόκλεια Πάϊονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poet. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen desidiſſe in Helleſpontum, & a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnullis Hedonum dixerunt. Schol. Germanici:* Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit. Almopem gigantem & Ποσειδῶνος & Ἕλλης & Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἄλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognominesque populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν τρόπον (ſymbolum λέγω) ἢ Τυρὼ & Σαλμωνέως, ἢ Ἀλκμήνης, ἢ ἄλλης τινὸς παλαιᾶς, ἢ πρόσθεν γε ἢ ναυτίλοι ὑπὸ τοῦ πώματος· offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, ἢ Ἕλλης & παλαιᾶς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit, non equidem intercedo, quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψεσθαι. ἐκεῖνο δὲ [a] παραμύθιόν σοι μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τὸν Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόσον καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἤδη τὸν ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ καὶκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω σκληρὰν εἶναι· ἀλλὰ τὸν Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη,

dabitur : id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem & Ino patietur, præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithærone, qua parte protenditur ad mare, gerens præterea filium in ulnis. NEP. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho ; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam ; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite,

a Παραμύθιον ἔσται] παρ. σοὶ μικρὸν ἔσται G. P. suggerunt: quod non negligendum videbatur. b Χαρισαμένους] χαρισαμένους G. P. L. Marg. *AlW.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

lesponti nomen his maris angustiis inditum increbuisset, vetustius extitisse *Borysthenis* scribit *Stephanus*; unde liquet, cur *Hesychius* interpretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum praelata *Salmasii* sententia *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμύθιον] Mss. codex addit, σοὶ δὲ τοῦτο παραμύθιον σοι μικρὸν ἔσται αὐτῇ. *hoc vero solatium non parvum ei erit.* *J. G. G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam. p. 906. Tangit Noster ἐκφ. c. 42. *M. du S.*

49. Τῆς Κιθαιρῶνος] Apud Callistratum Σκίρων dicitur in vulgatis ; postrema editio mutavit in Σκίρων, jubetque adire *Paus.* Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam, (vide ἐκφ. c. 42.) qui, deus factus, *Palaemon* dictus est: mater autem *Leucothoe*. *M. du S.*

51. Χαρισάμενος] Χαρισάμενον scribe. *F. G.*

Χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ] Dudum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaseram legendum esse χαρισάμενον sc. σὲ. Sed in Mss. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω σκληρὰν εἶναι, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. *J. G. G.*

Χαρισάμενος] Legerim χαρισομένας *sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. *J. C.*

Χαρισαμένους] Omnes Edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένας. Nos secuti sumus Mss. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμενος] Hujus omnium Edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένας nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno : quare maluissem χαρισάμενον, te scilicet Neptunum. Sed optimum est, quod Codicibus obsecutus dedi, utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiorem relato : Dial. XIV. *Perseum nostis, opinor;* τὸν τοῦ Δανάης παῖδα, ὃ μὴ τοῦ μητρὸς &c. ἰσώσαλε αὐτὸν ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς πάρος· tam sollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permanaret. Postquam Ino in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo miserellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur : Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τῆς Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν εἰς Νύσαν τὴν Ἀσίας καλουμένας. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane consentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* scripsit non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas (non aliae sunt, quam Nyseides) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse*, teste *Hygin.* Poët. Astr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & Ed. *Micylli* ; nam Munckeriana perperam *Junoni*. Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum θρέπτειρα ὑγιφάνου Διονύσου. Hymn. LXXIII. sed & Palaemon σύντροφος βακχιχάρμου Διονύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum senio jam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *Aeschylo* in Fabula, nisi plane fallor, Satyrica, τῶν Διονύσου Τροφῶν, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *Aeschyli* dramatum indiculo, *Hesychio*, & *Photii* Lex. Mss. V. Ἐψιθύρα· male *J. Meursius* & *Stanleius* duas inde tragoedias concinnarunt. *T. H.*

58. Καὶ δύναται] Codex εἰκότως· πανίας γὰρ ἐδύνατο ἀντίσχειν πρὸς τὸν φοβόν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβῳ ἅμα συγχυθεῖσα ἐς ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως· *Perculsa, & pavore simul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum!* non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aerem sunt lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, quî factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, &

550 οὐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀπειρίας ὀκνήσασα ὀχήματος ὑπερδόξου, καὶ ἀπιδοῦσα εἰς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάμβει ἅμα ἀχθεῖσα, καὶ ἐκλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τοῦ κεράτων τοῦ κριοῦ, ἂν τέως [e] ἐπειλήφει, καὶ κατέπεσεν εἰς

[c] Δύνανται] δυνατός G. P. L. [d] Θάμβει ἅμα ἀχθεῖσα] Θάλπει G. tum συνεχθεῖσα G. P. *AIW.* [e] Ἐπειλήφει] Priores Edd. ἀπειλήφει. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συνεθεῖσα, pro vulgato χνθεῖσα, cunctis, fat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J.G.G.*

Δύνατ@] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M. du S.*

Δύνανται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγ@. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T.H.*

59. Ὀχήμ. ὑπερδόξου] Erat enim *caper volans*; vide ἀσφ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M. du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα χνθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίαις ἔχεσθ apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Anton. Liber.* c. XXX. vel συνέχεσθ, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάμβους & ἐκπλῆξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρισ@. ἐκπλήξει & θάμβει συνδεθέντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἱδρυσα μὲ ὑπὸ θάμβους & ἐκπλήξεως· ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Graevius*, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπ@ enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλόγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχοντ. Ita commodum erit & ΤΩ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐκκύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνιῶν hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τοῦ κέρατος, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερόν τε λῆμμα ἢ κατ' ἐμαυτὸν, ἀκρατῆ τε γενόμενον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἐνίων; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ὃν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀπειρίας ἐκπλαγεῖσα &c. *Platon* Theaet. p. 128. E. ἐλιγγιᾷν τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν & δημοὺς & δικανικούς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀπειρίας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T.H.*

62. Ἐλιγγιάσασα] Σκαδνοῦσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν τρόφος γένηται, ἐκακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἐλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἐλιγγιᾷν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν φέρεσθαι, κύκλῳ συρρέφεσθ. *Heſych.* *J.B.*

64. Ἀπειλήφει] An ἐπειλήφει. *F.G.*

Ἐπειλήφει] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M. du S.*

Ἐπειλήφει] Rejeci vulgatum ἀπειλήφει, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθ eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro* ἀπείληφε *legendum eſt* ἐπείληφε· *nam verbum* ἐπιλαμβάνομαι *paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Εὐχ. §. 4. τῶν καιρίαν ἐπειλημμένων *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιδάκτης εἰκότως ἂν ἐκ παλαιοῦ ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euſeb.* Προπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μῶσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ὑρᾶς. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Acheloi τῷ κέρατος vel Θε-

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. οἰκεῖν ἐχρῆν ⸗ μητέρα ⸗ Νεφέλῃ βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ ⸗ Νεφέλης δυναλωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: ſed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ.

IRIS.

Τὴν νῆσον ⸗ πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, [a] ἀποσπασθεῖσαν ⸗ Σικελίας, ὕφαλον ὀπτανήχεως συμβέβηκε. ταύτῃ, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ ⸗ χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. INſula iſta errans, Neptune, avulſa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipſam, ait Jupiter, e veſtigio conſtitue, inque lucem profer, & fac jam ut conſpicua in AEgæo medio ſtabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus uſus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipſi uſum in lucem educta, neque amplius inna-

[a] Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀποσπ. G.

θατέρου ⸗ πειράτων ἐπιλαβόμβου illud defregiſſe. *Heſych.* Ἐπιλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitioſe ſcriptum, ſemel Ἀπιλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπιλημμένη, ἀντιλημμένη· cujus erroris culpa, quanquam mendoſos codices forte poſſet excuſare, in ipſius tamen *Heſychii* caput recidit. Idem poſt Ἐπιλήπιος, vel potius, quod reſtituendum eſt, Ἐπιλήμπιος Ἐπιλημμένους, κατέχων, τετυχηκώς. *T.H.*

66. Νεφέλῃ] Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *J.G.G.*

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clariſſimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta eſſet, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente ſe oſtenderit. *G.C.*

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber ſcriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. *J.G.G.*

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mſ. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum cenſeo ἦν. *M. du S.*

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum eſſe hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti inſideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter adſcivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulſam a Sicilia fuiſſe Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia neſcio quid animo obverſatur; quanquam locus ſcriptoris haud ſuccurrat. Et ſane multo facilior erat curſus a Cilicia eam in ſedem, ubi fundata fuit Delos, quam ſi demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuiſſet: conſiderandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν ⸗ Κιλικίας. Hoc ſcilicet tum factum, quum — τὰ πρότιστα μίγας θεὸς ὕρεα θείων Ἄφρι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας ἰφιγάζετο — Delum vero οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη, Ἀλλ' ἄφιτον πελάγεσσιν ἐπέπλει — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox inſtabiles inſulae errores, antequam firma radice niteretur, ſed in AEgaeo mari ſolum ad ſinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diſſidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχεως, ut commode jungi non poſſint: eſt enim ἐπινήχεως, *in ſummo mari erraticam innatare*, ὕφαλος autem *mari merſus*, vel ſaltem *ſalo fluctibusque tectus*: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis ſedibus continuo mutatis vagantem, conſpicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merſa delitescit, donec in lucem prodeat, atque inſularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀνεφάνισσα, & a Neptuno jubetur ἀναδῦναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri poteſt ſcribendo, ὕφαλον ἔτι νηχεῖς συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα· id autem idem vitii genus ſaepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

κ' μηκέτι πλέουσα; ΙΡ. Τ' Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γ' ὠνήρως ὑπὸ τ' ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. τί δ' ἂν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ ὅτῳ, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; ΙΡ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γ' ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τ' γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ τ' ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γ' ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. σῆθι, ὦ νῆσε, κ' [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τ' βυθῶ, κ' μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, κ' ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τ' ἀδελφῆ τὰ τέκνα δύο, τὼ καλλίστω τ' θεῶν. κ' ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, ἀγαπορθμεύσατε Τ' Λητὼ ἐς αὐτήν· κ' γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τ' δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεισι, κ' τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

b Ἀνάδυθι] ἄνυθι P. *c* Αὐτίκα μέτεισι] εὐθέως μετελάσει. B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adversf. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀνάφλη, ἐπειδὴ ἀναφανῖσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη & ἀφανὴς ὔσα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. sed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam cum Delo confudit, merito castigarunt *L. Holsten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ἐχρανθεῖσαν Heraclides ait. *T. H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Insulæ, *Delos. M. du S.*

85. Ἀνώμοτον] *Thom. Mag.* in Ἀπώμοτον utitur hoc loco. *T. H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & cærula concha
Exterrens freta; cui laterum tenus hispida nanti
Frons hominem præfert; in Pristin desinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cuique navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Acesandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nunciasse Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam describit *Ovid.* I. Metam. & II. *G. C.*

94. Αὐτίκα μέτεισι & τιμωρήσει] Mf. εὐθέως μετελάσεται & τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. *v. Philostr. J. B.*

Μέτεισι & τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T. H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. ἔσηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω [b] ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

95cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

ΞΑΝ.

ΔΕξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. Ἀγαθὸν δέ σοι ἐνέ-

XAN.

1. RECIPE me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. MAR. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? XAN. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. MAR. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐτρεπῆ priores Edd. praeter B2. quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λήτω ἥδη καὶ P.

95. Εὐτρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mss. firmari didici: πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia esse parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. *J.G.J.*

Εὐτρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere*. *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita praeter Mss. Gr. etiam L. & St. & B2. Reliquae Edd. mendose εὐτρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πρόκαι &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ ταῦθ' ὧδ' ἂν εἰ ἐν εὐτρεπῆ. *Antiphan* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ἡ τὸ στιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές. *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιφῶντος εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. ἐδόκει, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Noster* in primo Cataplo: τὸ μὲ σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* sanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἕως τὸ θέατρον εὐτρεπές, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα εἰς πορείαν ὦσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἔδει γὰρ τὴν τριηρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐπρεπῆ· at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχῶν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ καταγμαῖα Οὐκ ἂν φθάσοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲ τὰ πάθεα εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Ὡς κακεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γυμνάσια. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποεῖσι λαβὼν, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲ Τὴν δεύτεραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποεῖσι, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ γὰρ ἐπὶ τείχων Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαός εὐπρεπής· ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς γὰρ τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θάσσει, καὶ ξιτάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σημεῖον εὐπρεπὴς ἑδρᾶ. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲ ἐξαπτημένα, Καλαχυσματίοισι παιδοδαπαῖσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπής, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T.H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθου] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius*: *Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum δινήεντα nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
Νόσφι πόλης ἀγαγὼν παρὰ δινήεντι,
Ἐν καθαρῷ. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. B. & *Strabo* lib. XIV. *G.C.*

1. Ἀπ. ὁλ.] Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Πφ. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob cauſam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis : quum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrui tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & ſicubi uſpiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas: ipſum vero me quum effervefeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Ἀφ' ὑὸν Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, οὐδ' ὣς ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ὑπεκλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀποχοίτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον πως ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερθαλάσαι ποιήσας μικρῶ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ὢν, ὅπως ἀφήκεμαι ὑπὸ τοῦ ἐκκαυ-

Ὅλως] Quin ſcribere potuerit *Noſter* ὁλῶς, minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio *J. Jenſii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido conſtare non poteſt; veluti mox ἀπεφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, ſi μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptiſſime congruit; tum quod ſequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro τραύματα proficiſci non potuiſſe contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorſus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diverſae ſiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M. du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας ἐν μυρίκαις. Ex *Homero* hauſit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι, &c.
Τίφθεν' ἐγχέλυες τε θ' ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τοῦ ἐκκαυμάτων] Herculis ἐγκαύματα, quae uſtulatus ab OEta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur AEſculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur λύπη τῶν ἐγκαίων notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. *Noſter* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο; ἔχω μὲν θ' σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· οἶσθα οἶδα δ', ὅπως ἐβαλλίλιπ), μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Τρυσίππιον *Etymologus* exponit ἐγκαυμα ἵππου γεγραπότος ἐπὶ τῶ γνάθου, quale *Anacreonti*, vel qui perſonam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὅτε αὖ ἐγκαύματά μοι ἀντιπλόκου γραφῆς ἐμφανῆ μοι γέγονε· *Chalcidius* mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio meracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam:* cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus eſt: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθηματικὰ, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἔγκαυσις τῶν θυρῶν in Inſcript. apud *Sponium*, quod *Auſonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt *urendi, adurendi*, τῶ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiaſtes* ad iſta Lucianei Lexiphanis, καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τῶ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας *Ariſtophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐν πυρὸς, *Etymologus* τὰ ἐν τοῖς σκίλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter Interpreti vetuſto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμίτλα ſunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τοῖς ποσὶν ἐπικαύματα, quorum vice *Suidas* ἐκκαύματα ſcripſit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Ariſtoph. Schol.* ad Pac. v. 540. ſed depravata, & *Suida* duce vertenda in ἐγκαύματα. Ex his conſtat, utroque *Luciani* loco nihil obſtare, quominus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *coctilia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox eſt reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubjiciantur VI, 91. & apud *Heſych.*

ἐκκαυμάτων. ΘΑ. [a]Θολερός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα γὰρ ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἡ θέρμη δέ, ὡς [b]φησί, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὅτι τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδων υἱὸς ἦν. ΞΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, o Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ. DORIDIS ET THETIDIS.

Δ Ω Ρ.

Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

D O R.

QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

a Θολερὸς] Θολερᾶς P. L. *J. V2. A1W.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. b Φησὶ] ἔφης P.

lych. in Εὔσανα. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι ἀφομοιοῦν εἰς τὸ ἔκκαυμα· & saepius ὑποκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac susciendo apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοινικοῦς πεποιημένας, ἀσφάλτῳ δὲ ὑποκαύματι κεχρισμένας. Taceo Physicorum ὑπόκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ τῆς ἰχθῦος ὑποκαύματα ζωπυρήσαντας. p. 905. B. *T.H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *J.* Θολερᾶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμός. In P. ὦ Ξ. καὶ Θ. non inveniri testantur *Excerpta.* *M. du S.*

Θολερός] Nihil prius in mentem veniat, quam Θολερᾶς & θερμῶς, scilicet ἀλήκεσαι· quia praecessit, ὅπως ἀλήκεσθαι. Eo factum, ut, quum Θολερὸς mutare instituissent in Θολερᾶς, desierint in θερμός, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: Θολερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θάλαττα & Θέτις, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati* υἱωνόν nam Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύοντες *Herodot.* VII, 191. *T.H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱόν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id est, nepotem. *G.C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, υἱωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀποστάσωσιν] Subintellige τὴν ναῦν: *postquam multum a terra provecti essent.* *J.C.*

34. Ἐπεὶ ἔμαθες] Sic ex fide Mss. haec omnis clausula scribenda: τύφου σοι ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἕκαστα. *J.B.*

Ἐπεὶ] Paene malim εἶπερ· nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Bourdel.* εἶπε, vel potius, εἶπεν, ἐπεί. *T.H.*

35. Ἐπαρ-

ubi longe a terra proceſſerint, demittere in mare, ut intereat miſera & ipſa & infans. DOR. Quam ob cauſam, ſoror, quandoquidem didiciſſe accurate videris omnia? THE. Acriſius pater ejus forma præſtantem ſervabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluſerat. Tum porro quid revera ſit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxiſſe per tectum ad eam; quæ, recepto in ſinum defluente Deo, gravida ſit facta. Hoc quum ſenſiſſet pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus ſenex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam ſuſpicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro ſe quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens ſententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo oſtendens illum pulcerrima ſpecie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὡς ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι εἰς θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, [c] ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τὸ κιβωτὸν ἄρτι τεκοῦσαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε [d] καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὸν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ [e] ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν.

[c] Ἐπεὶ] εἶτι, ἐπεὶ B. [d] Καθίετο] Priores Edd. καθίετο. [e] Ἐμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L.

35. Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem ſervabat.* Veteres Gloſſae: Παρθενεύω, *virgino:* quae vox eſt, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex uſu deſumta. *J.C.*

45. Καθίετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* ſi Graeca ſana eſſent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* ſc. ciſtam. Sed refingendum ex Codice vetuſto, ὁπότε καθίετο, *quando immittebatur in ciſtam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίετο] *Micyllus* apud Baſileenſes & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum haec vox vim denotat illatam, quod ſaepe fit in *Luciano*, additur ſecundus caſus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec ſic loquitur *Lucianus*, etſi propius ſit. Pater adſcripſit, *deſcendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege καθίετο. *J.G.*

Καθίετο] *Grævii* Emendationem amplector: quamvis ſuccurrat & alia longe praeſtantior, ſi per Codices liceret; nempe καθίζετο, ut ἐρω. c. 16. *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie ſuppeditabat Cod. *Graev.* Καθίζετο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* uſurpavit ad Π. I, 72. λαθραίως τότε ἐνίζας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. *Schol. C. German. intra arcam includens praecipitavit in mare.* Rem perſequitur ipſis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταποντοῖ. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illuſtriſſimi apud ſe nulla forent veſtigia, eandem in Italiam deducere viſum fuit, Danaenque regi neſcio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*; quanquam de Ardeae primis initiis longe diverſa tradat *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chryſothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex ſcribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. *ſubridebat conſpecto mari*, ſeu *alludebat ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impreſſis ἐμειδία. *M. du S.*

71. Πραγ-

λασαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τὰς ὀφθαλμὰς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. ΔΩ. καὶ μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. εὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὸν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλόντες εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui jam sunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit. DOR. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus injicimus in retia Seriphiis istis: hi nimirum extractam servabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

ΕΝΙ.

ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθὼν μὲ τὴν ἐρωμένην, εἰκαθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὤιετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑφοπλικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ἐσημέραι πρὸς σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ σοῦ ἔρωτος, ὑφεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

ENI.

NOn bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiasti puellam: at illa putabat a me hæc se fuisse passam; ideoque præbebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas mœsta oberrabat, atque ingressa imo

&

73. Προαρπάσαι τὴν ἑρωΐλα] Sic leg. cum editiones ostentent, πρὸς τῦτο ἰχρὴν σε προσαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, sive puellam, quam amabam, *decebat*. *J.G.G.*

Προσαρπάσαι] Sensus sponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod suo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adsecutus, non satis liquido declarat: ego manifesta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*, mallem omisisset praestantissimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. Λ, 235. ubi Ulyxi casus suos exponit, haud sane multum conqueritur de injuria sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius doleret, & cum Neptuno expostularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτώσης ἐσημέραι πρὸς σε, similiter, καὶ στωμύλως ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο· quod ultimum, etsi sagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: sic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ στωμύλως φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. *Poëta* dixerat: Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλίσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε· nam vocula postrema, quam prava cunctarum Edd. distinctione decepti Interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas externata mente oberrasse, imo praeterea fluvium ingressam fuisse: quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud *Aeschinem* Ep. X. Vid. *Aristid.* Isthm. p. 47. *T.H.*

79. Οὔμενοῦν; ἔφης γὰρ ἀπιὼν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt inscite: *Nihil ne? dixisti enim abiens.* Mox

ὅτ

& ſe lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero faſtiodioſum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? proptereane oportebat te præripere meum amorem, & ſimulare Enipei perſonam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro ſimplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius ſuperbe ſpreviſti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem ſuam a te imminui. ENI. Haud ita ſane: dixiſti enim, quum abires, te Neptunum eſſe; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

ὀλυομένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτε πρὸς αὐτήν.

ΕΝ. Τί ἦν; Διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε [a] προαρπάσαι τὴν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καλασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ἀρὲ ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ, δὲ ἐδέν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διαχειρωθῆναι. ΕΝ. ἤμυνεν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν εἴη σύ· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνῃ τότε, καὶ θεασάμενος πορφυρέου τινὸς κύματος, ὅτε ὑμᾶς συνεκρυπτε ἅμα, συνῆθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. [b] σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM. ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

TRI.

1. CEtus ille veſter Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

ΤΡΙ.

Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηΐδες, ὃ ὅτι τὴν Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

a Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. b Σὺ γὰρ] ναὶ, σύ γάρ C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ ὑφραίνου τότε eſt, *quod tu meam vicem*, ſeu, *meo loco tum voluptatem cepiſti*: ſexcenties τὰ ἐμὰ ſic accipitur apud *Lucianum*. *J. G. G.*

82. Περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* paene verba ipſa ſervavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περίστη, ὄρεϊ ἶσον, Κυρτωθὲν κρύψεν τε θεὸν, θητήν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici ſimpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philoſtratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut eſt acumine plane ſingulari, alludere viſus fuit ad *Luciani* locum *Philoſtratus*: ſed ne graviora quidem, quae ibi commiſit, tangere nunc eſt animus. Ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῇ συνῆθα, quod iſto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T. H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum*: nam purpureus color ſaepe cum hyacinthino miſcetur; cujus rei plura, eaque certiſſima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J. C.*

86. Νηρηΐδες] *Thomas Mag.* utramque ſcribendi formam Νηρὶς & Νηρεὶς uſu comprobari monens, pro illa citat *Ariſtidem* ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβυτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρεΐδες. Κῦτος, ut facile patet, vitioſum eſt pro κῆτος, quae voces crebro ſibi mutuis inſidiis invicem nocent. In Νηρηΐδες nihil offerunt variationis ſeu ſcripti libri, ſive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρεῖσιν ἐκείνη (Caſſiopeia) ἀντεξετάζετο. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici diſcrimen adfert *Euſtath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus ſint ſuſceptae: quibus obſervatis, καὶ ὅρα, inquit, ὡς τούτοις τὸ νηρεΐδας κοινὸν ὂν ἡ Ἀττικὸν· τὸ δὲ Νηρηΐδας ἰωνικώτερον ὡς τὸ Νηρέως Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo ſyllabam iſtam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater*: — *& viridis Nereïdum comas*. *T. H.*

ἐπέμψατε, ὅτε ἡ παῖδα ἠδικησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΗ. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. οὐκ ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὴν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητρο-πάτορος ἐσώσατε, οἰκτείραντες αὐτούς. ΙΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σωτήρια ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὰν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα [a] τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, [b] ἔνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. ΤΡ. ἀεροπορεῖτο γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦλθεν, ἅπαν διηττῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τὴν Μεδούσης κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν ἢ ὃς ἂν ἴδῃ,

immisistis, nec puellam læsit; ut arbitramini, & ipse jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at noyistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista projectum in mare ab avo materno servastis eorum misertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile est eum jam juvenem esse, ac valde strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis præmia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit,

a Τοῦτον τῷ βασιλεῖ] τοῦτον deest in P. b Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Desunt in prioribus Edd. Idem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν] Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τίνας· πῶς ὦ τρίτων μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J.G.G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Εἰς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba post Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solenni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' ἦλθεν, ἅπαν διηττῶντο quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν· nam quum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διηττῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos — Ovid.* Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte scisciatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T. H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoscit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθέατοι] Sic ἀθέατος pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Noster* supra, & iterum Ἀλιέ. & ἰόχ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ σὺν ἐτ' ἄλλο μὴ ταῦτα ἴδοι;] Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. *J.G.G.*

16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὴ &c.] Insertit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Isocr.* Panath. p. 255. C. τοὺς δὴ τοιούτους· scilicet τοὺς δὴ φιλοτίμους, quos aliquot ante versibus nominaverat: eun-

derit ; nihil aliud amplius poſtea videat.
TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo poſtmodum, Minerva, inquam, in clypeo reſplendente, velut in ſpeculo, exhibuit ipſi videndam imaginem Meduſæ: tum Perſeus, correpta læva manu coma, inſpectans in imaginem, dextraque harpen tenens defecuit ejus caput, & ante quam expergefierent ſorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætenſam Æthiopiam acceſſit, jam prope terram volans Andromedam conſpicatur expoſitam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demiſſis capillis, ſeminudam multum infra mammas: ille primum, miſeratus fortunam ejus, ſciſcitabatur cauſam ſupplicii; tum ſenſim amore captus (oportebat enim ſervari puellam) opem ferre conſtituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quaſi devoraturus Andromedam, ſuperne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monſtrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

Οὐκ ἔτ' ἄλλο μᾶ ταῦτα ἰδών. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ὅτι τὴν ἀσπίδα ὑποστιλβούσης, ἔστω ὅτι κατόπιν, παρέχει αὐτῷ [c] ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ὁρῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἐγρέσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ μεσημβρινὸν [d] ταύτῃ Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος μετώμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ὅτι τινος πέτρας προσηρτημένην, προσπεπαταλαθυμένην, καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καθάψεως· καὶ μικρὸν δὲ ἄλλως ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερόν, ὡς καλαπυίσμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόχωπον ἔχων τὴν ἅρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδείκνυς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθηπε

[c] Ἰδεῖν] ἰδεῖν εἰς P. Pro ἰδεῖν *J.* εἰς· ſed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermiſſum. [d] Ταύτῃ Λιβυσπίαν] τὴν Λιβυσπίαν P.

34. Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κόπτων προκειμένων, * ἑτοίμων. *V.*

* Ἑτοίμων] Deſuit in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul.* *T. H.*

eundem uſum habet ἴσν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν εἰσὶ . . . . . ἐπλήσθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum interciſa ſeries ἀνακολουθίαν orationis efficit, ſed decoram, & qualem a ſuis ſcriptis caſtigatiſſimi auctores abeſſe nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῇ ἀσπίδι ὑποστιλβούσης quod verbum ut nonnusquam reperiatur, ſignificare tamen non poteſt, niſi vel, paululum modo ſplendere, vel, inter obſtantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus eſt, ne integrum videatur; legendum enim ὑποστιλβούσης *Noſtro* ſatis frequens: in Ἐπισυμ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ὑποστίλβει. Ζεύξ. c. X. τοὺς ἰδιώτας ὑποστίλβοντας ἐπισημοτέρων. Nec mirum, imaginem Meduſae reddidiſſe ſplendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut teſtantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum deſcripſit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 781. *Se tamen horrendae clypeî; quod laeva gerebat; AEre repercuſſo formam adſpexiſſe Meduſae.* Speculum quoniam eundem uſum praeſtabat, multi nihil alienum ſe facturos exiſtimarunt, ſi clypeo ſubſtituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδεῖν] Ed. *J.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἐ. & omnino in P. *i.* εἰς. *M. du S.*

32. Τὸ κῆτος ἐπήει] Dignus eſt *Noſter*, qui ſecum conferatur περὶ τῆς Οἰκ. c. XXII. *T. H.*

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pſeudom. c. XI. *Heſych.* Ἅρπη, εἶδος ὀργάνου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄκμων lego: εἶδος ὀργάνου, καὶ δρέπανον ἢ ὀργάνου. De harpe organo *Caſaubon.* ad *Perſ.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προσπαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. *J. B.*

κε γῆν, ᾗ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τ Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τ παρθένου, ὑποσχὼν τ χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τ πέτρας, ὀλιδηρᾶς ἔσης. ᾗ νῦν γαμεῖ ὁ τ Κηφέως. ᾗ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον ἡ τ τυχόντα εὗρε.

[a] NH. Ἐγὼ μὲ ἡ πάνυ τοῦ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, ᾗ ἠξίου καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι ἔτως ἂν ἤλγησεν ὅτι τῇ θυγατρὶ μήτης γε ἦσα. NH. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τ ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅτι τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τοῦ γάμου.

tur interiit, & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

[a] NH] ΙΦΙ. L. [b] ΔΩ.] Ante fuit in Edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι ἔτως quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Quæ enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* *J. G. G.*

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. *M. du S.*

Ibid. Ὅτι ἔτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbæ temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretæ formæ contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictae ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quæ præcedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus.* *T. H.*

48. Μητήρ γε ἦσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἰώρα προσπεπαιλαδμένῳ, ἤλγησεν ἄν *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione ἔτως· & altera accedit πρότασις participio enunciata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. *G. C.*

57. Οἱ πέμπτοιες] Πέμπτιν, vel potius, πίμπτιν πομπὴν idem eſt, quod πομπτεύειν, ut docuit *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox εἰργαζόμῳλω repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐκπεπλυσμένοι τοι ἐ μίρῳ τ Ἰνδικῆς alioqui ſcribendum foret, ut ſane legitur, & nihilo deterius, in P.: ἐκ. δὲ ἐ μίρῳ τι τ Ἰνδ. *T. H.*

60. Καὶ μίρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι ᾗ μίρος τ Ἰ. *M. du S.*

63. Εἶδις] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδις. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet poſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲ γὰρ Ποσειδὼν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχύμδιός τε ᾗ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, pro παροχύμδιός τε adſcripſit παροχευμδίην, ut ad Amphitriten referatur. *J. Ft.*

Ibid. Τὸν τ Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quaedam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. *G. C.*

72. Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phoeniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: הוני השור גול את תוראפה quae poſſunt verti Graece, ὁ Ζεὺς ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat תוראפא, *alba facie*, quam ſtuprator pudori ejus inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cretam ave-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI. ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

ZEPH. ΖΕΦ.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſtī: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una lu-

Ο Υ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς εἰμι, κ᾽ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστῳ θεάματι ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟ. ἐγὼ γὰρ τὴν Ἐρυθρὰν ἐπὶ θάλασσαν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δὲ καὶ τὸ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; ΝΟ. ναὶ τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρᾷ τὴν πολλῶν τις παιδός; τοῦτο γὰρ κ᾽ πάλαι ὑπενόουν. ΖΕ. οἶσθα τὰ μὲν ἔρωτα οἷα· τὰ μὴ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλὴ ἐλήλυθει ἐπὶ τὴν ἰόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαι-

ζεν

c Τι ἢ μέρος] δὲ κ᾽ μέρος τι P. d Εἶδες] οἶδας. Alii.

96. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, κ᾽ ἡ πέμψις * παρὰ Θουκυδίδῃ. V.

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε πολὺν κομίσαντες πομπῇ· ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Πομπὴν interpretari πέμψιν, ἀποστολὴν. pro πέμψις in *V.* prave legitur μίμψις, ut monet *M. du Soul.* *T.H.*

avexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchòr* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione luxuriat. *J.C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura latuiſſe Jovem fatentur: Κρύψι θεὸν, κ᾽ τρέψε δίνας, κ᾽ γίγνετο ταῦρος, argutia fere ſophiſtica *Moſchus* Eid. II. 79. Alios auctores ſecutus eſt *Higinius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret*: fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt δίνας ξανθόχροον. Κύκλῳ δ᾽ ἀργύφεος μίσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ neque intercedo, quin quem quisque poeta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque geniali pompa ſi contuleris cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κίρατα τύκαμεν tuetur Heinſianam emendationem in *Ovidio* Metamorph.

ζειν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερον. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε καὶ Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ὑπὲρ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τὸ πρᾶγμα-πρὸς μὲν τῇ λαιᾷ μὲν εἶχε τὸ κέρατος, ὡς μὴ ἀποπέσοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠμφεμφίου τὸ πέπλου ξυνεῖχε.

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam insecendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam; jamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio laevâ apprehenderat cornu, ne defluereret; alterâ vento agitatum peplum continebat.

ΝΟ. Ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, γηχόμενον τὸν Δία, φέρουσα τὴν ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὴν τὰ μὲν ταῦτα ἡδίω ἀκολουθήσει, ὦ Νότε· ἥ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ὑποπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρεκελεύομεν· ἔρωτες δὲ ὑποπετόμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ὑφαίνειν τὸ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ἦδον

3. NOT. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quae postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustroque ad se attracto læve sedatumque se præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quae fiebant, adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hyme-

82. Ἡμεμφίου] Ἀνέμῳ πεπληρωμένου. *G.*

tam. II, 855. *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Facta manu:* quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit *Burmannus*, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit; quas vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολιθάνοι] Quanquam omnes editiones servent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολιθώσοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ παρακελευόμενοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expressérat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. ὑποπετόμενοι· quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμενος quam πετόμενος, πέτεσθαι quam πεταῖς. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ....ἐπὶ τὴν ἁλμ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτόνων γένος] Describit Pausanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παροχουμένου .] P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖνος ἐφαίνετο] R. *Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant cum τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ φυλλοβολεῖ· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ᾧ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρῦπας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum: Nereïdes vero emersæ adequitabant in delphinis adplaudentes, seminudæ pleræque: tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, adsidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponsæ.

4. Hæc a Phœnicia usque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore suffusam dejectisque oculis, jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur: tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. NOT. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

95 ἅμα τ ὑμέναιον. αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ἐπὶ τ δελφίνων, ἐπικροτῆσαι, ἡμίγυμνα [a] αἱ πολλαί. τό, τε τ Τριτώνων γένος, ϗ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τ παῖδα. ὁ μὲν γὰ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, [b] παρεχομένην τε ϗ τ Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τ Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης καλαπεμένην, ἀνθη παντοῖα ἐπιπάτ[ι]ουσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τ Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τ χειρὸς ὁ Ζεὺς ἐπῆγε τ Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν ϗ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰ ἤδη, [c] ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τῆ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. NO. ὦ μακάριε Ζέφυρε τ θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, ϗ ἐλέφαντας, ϗ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

a Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. b Παρεχομένην] παρεχομένων. P. L. quod probavi. Priores Edd. παρεχούμενός τε. c Ἐφ' ὅ, τι] ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

30. Δικταῖον] Σπήλαιον δὲ Κρήτης ἔστιν ὀνομάζεται. V.

36. * Μέλανας ἀνθρώπους] Ὁ γὰ νότος δὲν τ Λιβύης πνέει, ὅθεν εἰκότως οἱ Αἰθίοπες. V.

* Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mf. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. J. C.

Μέλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conquerimur Clar. Editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in Impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. M.du S.

certe a nullo visos pronuntiat. εἰχ. c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & seqq. *Solinus* p. 151. reperiri testatur & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Paus.* I, 43. intelligendos censet *Spanh.* Consule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. *c. Celf.* 116. A. *Hesych.* νανάβα. Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philostr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Paedag.* II. p. 207. M.du S.

Neue-

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο.

Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι,

D I O.

I. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς Διαλόγοις διαπαίζειν βούλεται τὰ ᾠδὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τῶν ἄδου λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. (1) *** Πολυδεύκει] σωτῆρε τῶν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητὸν· τὸν δὲ Πολυδεύκεα, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε ἂν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐκέλευσεν ὑπὲρ τοὺς δύο ζῆν (3) μίαν ἡμέραν μιᾷ ἡμέρᾳ. Πολυδεύκης] Ἄμφω μὲ ἔφη υἱοὶ Διὸς εἶναι λέγεις τὸ Λακεδαίμονι, θνητότητα δὲ ἀθανασίαν

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in *M.* ſed in qua multa deeſſe non videntur. *J. C.*

Imo in *V.* ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκη . . . . . συνῆβε τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπὸ. *J. G.*

Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἔστω &c. ſequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his Scholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου *M. Sladus* ἀπ' vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. *T. H.*

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ιλυ . . . . . *M. du S.*

In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit ſive Clericus, ſeu Scholiorum deſcriptor per ἐλύπησεν activae poteſtatis:

(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*

Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Λ, 303. exponit ἐτησίαν, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*

(4) Τῷ . . . . . κεκλημ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſiderari nihil omnino videatur: τῷ τὸ γένος ἀνομοίῳ κεκλημένος· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τιθηνοῦσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τὸ γένος ἀνόμοιον, ὡς παράδοξοι vel ἐτερόμηροι &c. poſtea, ἁπλῶς τὸ συμπαρεῖναι vel συνεργεῖν τοῖς πλέουσιν aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγῳ ἐρεῖ τὸ Διογένης, ὡς ἄνθιν &c. Porro quod in Ed. A. fuit προμεμένου, mutavi in προμεμένος. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus *Fontanellius*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβιῶναι αὖριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. C.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀπὸ παλαιᾶν ἐν Φοινίκῃ. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret,

nim eſt, opinor, in vitam redire cras) ſicubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter ſe philoſophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, ſi tibi ſatis, quæ ſuper terram geruntur, ſunt deriſa, venire huc multo plura irriſurum: illic etenim in ambiguo tibi riſus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ poſt vitam ſint conſecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἢν ᾖς ἰδὴς Μένιππον τὸν κύνα (εὑρεῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ ἢ ἐπὶ τὸ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τοὺς ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀψιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐν πολλοῖς [b] τὸ, Τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ καὶ παύ-

σῃ

[a] Ἢ ἐν Λυκείῳ] εἰληφώτα P. γρ. quam acceſſionem, ſi plures Codd. confirment, non adſperner. [b] Τὸ] P. obſ. in quibusdam Codd. deeſſe.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philoſtratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perſtringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctiſſimus *Philoſtrati* interpres. Sed errat; vide ipſum *Lucianum* Menippum *veterem* diſerto a ſeſe adſcitum, ſub Dialogi perſona, aſſerentem Δικ. c. 33. & res ipſa clamat *Diogenis* fuiſſe diſcipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κορ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipſe loca maxime coluerat Diogenes, in iis ſectatorem Menippum quaeri jubet: cum Perſarum enim rege ſuam fortunam comparans, haud ſecus atque ille hyemem Suſis, Ecbatanis aeſtatem ageret, ſe quoque mutatis ad anni tempeſtates ſedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut oſtendit *Dio Chryſoſt.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quaſi urbis ambitu contineretur; nam ſubjectus erat, ut *Pauſanias* docet, moenibus cypreſſorum lucus; ſed ea poteſtate, qua ſaepius ἐν propinquitatem ſitus deſignat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἰόντων ἐν τῇ πόλει ἐπὶ τὸ Κράνιον & p. 131. A. Antiſthene mortuo μετίσῃ εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διῆγεν ὅτε οἰκίαν μισθωσάμενος, ὅτε ὡς ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conſcribendae hiſtoriae. Lyceum vero nobiliſſimum Athenas etiam non nominatas ſatis indicat: eo in gymnaſio non juventus tantum militaribus ac palaeſtricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharſide *Luciani* conſtat, ſed philoſophi quoque & ſophiſtae docendi diſputandique cauſa conſidebant: *Æſchines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῇ θάκῳ ἐν Λυκείῳ, ὃ οἱ ἀθλοθέται τῇ ἀγῶνα διατιθέασι. Quanquam eo jam ventitare ſolitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chryſippus tamen περὶ θεῶν ἰδίᾳ φησὶ σχολὴν ἄγειν ὑπαιθρον ἐν Λυκείῳ, teſte *Diogene L.* VII. 185. eam ob rem *Iſocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθιζόμενοι τρισὶ ἢ τέτταρσι τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥᾳψῳδοῦντας &c. ut mirum minime ſit, adeundum fuiſſe Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philoſophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis ſe fruſtretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Ariſtophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνειον] Ubi Diogenes ipſe fere verſabatur, atque e vivis tandem exceſſit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τοῦ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίου. & vide etiam noſtrum συγῆρ. c. 3. & *Pauſan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita ſcribitur, non Κράνιον, ut in Impr. ſcribitur συγῆρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam *Lycaum* fuerit quaerant alii. Mihi ſatis eſt Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentaſſe. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum ſecta, quid homine poſt mortem futurum eſſet, non valde curabat. Imo qui a Socrate ſunt profecti, ipſeque *Plato*, tametſi oratione magnifica ſtatum, qui hanc vitam ſit excepturus, ampliſſime praedicent, eo ſaepe recidunt, ut totum illud nihil eſſe praeter conjecturam, & illam ſuam ſolennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obſcuritas prudenti numinis conſilio mortalium animis eſt impreſſa, ne ſcilicet, ſi certam gererent excellentiſſimae beatitatis perſuaſionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recuſarent, & ſponte de ſtatione ſua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixiſſe ferunt, τὴν γε πειθοῦσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους ὠφελοῦσι τελευτήσασαι, οὐδὲν ἂν κατέχοι. Ἀδηλότητα δ' ἀπιστίαν τε μὴ τὴν τελευτὴν vocat *Themiſtius* apud *Stob.* p. 606. Imprimis *Euripidis* in eam ſententiam dicta ſunt non pauca; quale eſt illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσασιν· τὸ θανεῖν δ' οἱ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιποῦν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

σῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· ἢ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, ἢ σατράπας, ἢ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς ἢ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· ἢ ὅτι μαλθακοὶ ἢ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· ἢ προσέτι ἐμπλησάμενος

sines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ὁ τῆς τριόδου Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κράτιππος ὁ τῷ Κορίθῳ, Δύκιος γυμνάσιον παρ' Ἀθηναίοις ὁ προστείς. *J. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.*

Ἑκ. δεῖπ.] V. καθαρ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Misc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δείπνου & ὧν ὁ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foediissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augusti. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους ὄντας μαιράκια ὄντας, ἢ Τριβάλλους ἱστορίαν ἔχω, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεδίειν, ἢ τὰς ὄρνις τὰς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσίωσι μύλωνες. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, ἢ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μιαιροῖς τὴν ἐκκλησίαν ἐν τῷ θεάτρῳ. *Etymologus* quando interpretatur Ὀχυβόμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὴ ἐν Ἑκαταῖα λέγουσιν· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀχυβόμια καλοῦσι· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat *Schol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: eam *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα προιόντος. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακὰς, τοὺς φιλάδελφοι ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα, ἀφ' ὧν Ἑκάτη, pro eo, quod inepte

impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates cœnam jacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

2. POL. At ista renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qua-

τον ἢ πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, ἢ 20εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ' [a] ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τίς ἐσ-

[a] Ἀπαγγελῶ] in. B2. vitiose.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια * τυχὸν τῶν ζώντων. τισὶ δὲ ὠμὰ ἐκ ἀνατασσόμενα. Τῷ μὲν λόγῳ τῇ δαίμονι τίθεται † ἀνεῖτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορήτων εἰς ‡ εὐπορίαν. τί γὰρ

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotatum a *M. du S.* ante fuit editum τυχεῖν. *T. H.*

† Ἀνεῖτο] C. M. ἀνεῖτο. *V.* ἀνεῖτω. *M. du S.*
Insciția formationis Grammaticae, qua sæpe labuntur; quos minime oportebat, peperit absurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. *Mos. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀπορίαν] Εὐπορίαν *V.* & mox, τί γὰρ ἐκ. . . ἐτίσαντο. *M. du S.*

§ Τίθηται ἀπαρχὰς τούτων] C. abb. ἀπαρτίσας ἐτιλεύτα. *V.* ἀπαρτῆσαι τούτῳ. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescebatur vulgus. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. sp. c. 10. *M. du S.*
Prius elegit, quod reponeret *M. du S.* Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem *V.* lectionem minima mutatione adjutam: τούτῳ, *eo quod ova cruda vocaverat.* *T. H.*

te vulgatur ἀπὸ θανάτου. *Athenaeus* autem diserte VII. p. 325. A. ἐν ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis dici manifestum est T. II. p. 290. D. canis χθονίᾳ δεῖπνον Ἑκάτῃ πειμπόμβρος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων ἐκ καθαρσίων ἐπίχει μοῖραν: idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα τὰς κύνας, inquit *Hesychius*, ἔτω φασὶ ἀπὸ τὸ ἐκφέρειν Ἑκάτης κύνας: similique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis *Eustathius* ad Od. Γ. p. 1467. scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτην δέ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in *Hesychio* & propria loquendi formula ἐκφέρειν, *peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plutarch.* Quaest. Rom. p. 280. B. ἐν τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μὴ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, *Aristoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ὥστε πάσχειν τοὺς διπτύχους, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ ἐν τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γευομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν κατοῦ ἐν δορυσσοῦ μετίχοντας. *Aristophanis* est δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae *Pollux* servavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρτων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδ' ὄρτου, *Hecataeae mensae coena.* Junguntur a *Luciano* ὠὰ ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de

triviis pro cibo tolli consueviſſe, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρειν, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὁρᾶν γοῦν ἔστι τὰ ὠὰ ἀπὸ τῶν ἀφανισθέντων, εἰ θαλφθείη, ζωογονούμενα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τῆ ἀφανισθέντι κακά. Propter eandem rationem haec fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. *T. H.*

21. Ὧν ἐκ καθαρσίου] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a colluſtratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *nisi se centum lustraverit ovis:* sed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec lustralia indicat illis versibus: *Et veniat, quae lustret annus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu.* Sed nil tam necessarium quam sulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἷσι θέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκος. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* sulphur *ad expiandas suffitu domos.* *G. C.*

Ὧν ἐκ καθαρσίου] De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ὀνόμαζον καθάρσια. *Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Hesych.* verbo κάθαρμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περισσιάρχοι, ὀνομαζόντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περισσεύειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἰσίας. *Suid. Hesych.* Ult mum tangit originationem. Ex his Peristiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Scholiast. Aristoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* *J. B.*

ἐστι ἡ ὄψις; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπλοκαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰπόλλα τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. ἔγωγε· οὐ βαρὺ γοῦν οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρεῖν, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζειν, καὶ κέρατα φύειν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιεῖν, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκειν τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καθηγορεῖντα τῆς σοφίας;

lis est facie? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adsumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & disciplinæ expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco Oct. Ferrar. de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & J. Pricæus ad Apul. Metam. I. p. 4. ubi, *scissili palliastro semiamictus*. Ta.e τριβώνιον erat Carionis in *Aristoph.* Plut. v. 715. qui quum se vidisse narraret, quæ ab AEsculapio gererentur, *Atqui, scelus*, inquit hera, *quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum:* tum Carion: Ἀφ' τὸ τριβωνίου. Ὅτας γὰρ εἶχεν οὐκ ἀλίγας, μὰ τὸν Δία. *Schol.* Ὅτας δὲ τὰς τρῶγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* σιχάριον λινοῦν τρωγλητὸν est *stichārium lineum ac lacerum*: qualia, quæ Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη διόπλα καὶ κάτοπλα ποικιλοχῆ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. *T.H.*

27. Ἐπιτυχαῖς τῶν ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J.B.*

29. Τὰπόλλα] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πόλλα reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum dixisset, si legeretur in *Luciano* πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπίπολυ, ὡς ἐπίπαν, quibus utitur *Schol. Thu ydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noster*: περὶ τὸ Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τρατζόμενος· λῆρει τὰ πολλὰ· γελᾶν τὰ πολλὰ· ἥμαρ ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clariss. *L. Bos*. *T.H.*

35. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.* *G.C.*

Κέρατα φύουσιν] Διὰ τὰ κερατίνων λόγων, καὶ τὰ κροκοδειλιστῶν. De quibus in Vitar. auct. *J.B.*

Κέρατα] *Ceratina & Crocodilina quæstiones & ambiguitates: Quintil.* I. *A.V.*

Κέρατα φ.] Philosophos omnes, præsertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens: *Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut postea *cornua maritis fierent* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam ætate in proverbium abiisse observavit Vir eruditissimus & Amplissimus *Ez. Spanhem.* Diss. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Onirocrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνὴ σου πορνεύσει, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Hæret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Corne*. Vetus hæc Sophisticatio. *Dieg. Laert.* p. 147. A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81. Ἀλ. c. 11. & Ἐκκλ. c. 10. B. πρ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδείλους] Κροκόδιλος sophisma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione sub finem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. *G.C.*

Κροκοδ.] Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Hæc & ejusmodi ἄπορα Philosophis illa ætate, juventutis exercendæ causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. πρ. c. 22. *Diog. Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τὸ νοῦν] Venerat olim in mentem ἐρωτᾶν, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαινθώδεις, καὶ ἐπαίσιας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* simili structura,

Πάσα-

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipſa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, ſuaviſſime Pollucule, nuncia iſthæc a nobis. Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid autem vosmet ipſi cruciatis, rationem ineuntes uſurarum, & talenta ſuper talentis componentes, quos oportet uno obolo inſtructos huc venire paulo poſt? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formoſulis illis ac robuſtis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτοῖς. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοὺς ὥραζ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλασι συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

[a] Ἢ] εἴτε. P. In enotando erratum ſuſpicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo poſt ſequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες εἰς τὰ μνήματα τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δῆθεν τῷ Χαρῶνι. V.

Πάντα τοιαῦτα ἐμοῖς ἐρωτῶσιν ἄφυκλα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, *captioſas interrogationes nectere*, ex quibus conceſſis concluſiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen. L.* VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἐρώτα λόγους. *Sext. Empir.* P. H. I. §. 20. ἴσως δὲ καὶ ὁ σκεπτικὸς κατὰ τοὺς φαινομένους ἐρωτᾶται λόγους. ad quae *Stephanus*, ut ſaepe ſolet, tricatur: paulo melius *Creſoll.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil eſt magis appoſitum, imo nihil certius, quam *Gnyeti* conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas anguſtas ac fallaces docendo corrumpebant. *T. H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους ſcribe. *F. G.*

Τὸν νοῦν] *Vorſtius* τοὺς νέους. *Menagius* τὸν νέον, malunt. In libris nihil eſt ſubſidii. Sed ecce *Baſilium* Ep. I. ſic fere etiam loquentem, καὶ οἱ νῦττες τὰς μισθωτὰς φροντίδας ἀποκλαύσασθαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi poſtrema verba ſunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς. *M. du S.*

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui ſolitos, ut plorare juberent eos, quos a ſe contumelioſe dimitterent, notum eſt. Hac etiam voce uſus eſt in Tragopodagra, & in ſequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *inveniet-que Nil ſ. bi legatum praeter plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri, teque, Tigelli, Diſcipulorum inter jubeo plorare cathedras. Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτωσαν nos modo valeamus. *G. C.*

Οἰμώζειν] Τὸ εἰδος Ἀττικὸν ἀρχαίον τὸ συνθίσειν. leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σε μᾶζα καλεῖν. Dictio in uſu frequentiſſimo apud *Lucian.* *J. B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii teſtantur mortuis duos obolos viatici loco dari ſolitos fuiſſe. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φεῦ. *L. K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicat* Opuntiae *frater Megillae.* *F. G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noſter* de eodem κάλλει. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracuſanum, ſed pugilem, novit *Pauſan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obſtet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem eſſe, quem memorat *Lucianus*. Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῷ Δαμαξένου παλαιστῇ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μέμνηται λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τῷ Μίλωνι, καὶ παλαιστῶν τὸν ἄλλων. Prave Δαμαξένου pejus *Damaxenis* Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud *Noſtrum*, ſi recte memini, occurrit Damoxenus. *T. H.*

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, ἀφεγγῆ. *Heſych.* φοβερὰ ſimpliciter interpretatur *Schol. Ariſtoph.* male. *J. B.*

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμασι κόκκινον ἢ πυῤῥὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον. *Heſych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἡ ῥοδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchuſa diſtinguunt *Plin. Ruell Fuſch.* Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garenſe*, in uſu eſſe fucandis fœminis non alibi legi; Anchuſa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Gaili. Iſta ſpecie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J. B.*

μα· ὅπῃ ᾧ προσώπῳ ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, [a] φασὶ, κρανία γυμνὰ τῆς κάλλους. ΠΟΛ. ὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς κ᾽ ἰσχυροὺς.

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ᾽ εἰσὶ, κ᾽ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, κ᾽ οἰκτειρόμενοι τ᾽ ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ᾽ οἰμώζειν, διηγησάμενον τ᾽ ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· κ᾽ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon; nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, miserequeque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quæ hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

[a] Φασὶ] εἰσὶ L.

54. *Μία ἡμῖν κόνις*] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. G.C.

Πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturæ lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet *κόνις*: apud *Nostrum* D.M.XVI. Herculis *σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον* & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri *τὰ ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ῥῖπτε· ἄγνωτα κ᾽ ἄμορφα, κόνις πάντα ἓ λῆρος πολύς.* *Aristid.* T. I. p. 138. B. *κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει·* ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, *Πάντα μία κόνις ἐσί*. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum *φασὶ* notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in *Πάντα μία ἡμῖν κόνις*; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. *Πάντα γέλως, κ᾽ πάντα κόνις, κ᾽ πάντα τὸ μηδὲν*, nisi quis simul eundem in censum referenda putet *Πάντα γέλως*, & *Πάντα τὸ μηδὲν*, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro *φασὶ* ex C. Long. profertur *εἰσὶ*, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire *φασί*. Deinde quorsum illud *ἡμῖν* tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata *μία κόνις* satis erat, *κόνις πάντα*· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coïre possint *μία κόνις*, & *κρανία γυμνὰ τῆς κάλλους*, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, *πάντα μία Μύκονος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τῆς κάλλους*, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. *περὶ δὲ τὰς καλλικλίσεις παρόψεται τὰς ἀξιφορίας, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον* quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. *ἃ γὰρ δὴ μία Μύκονος* (ita scriptum est per *ω*, ut aliis in locis saepenumero) *ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφὴ*. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti *τὰ τοιαῦτα ἀξιοῦν τι κ᾽ ἐκλέγειν*, quod pro vulgato *λέγειν* reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. *ἀκούετε ἐν τῷ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα* (*Platonis*, cujus verba protulerat) *ὧν ἔφασκε χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, κ᾽ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἁπάντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν* non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in *Μύκονος*, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, *ἐπὶ τοῦ ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διαφηρθμὰ τῇ φύσει*, praeferam ex Codd. antiquis *ἐπιγραφὴν*, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae

qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedæmoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solutis eos a pristina severitate desciviisse. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandatti, renunciabo. DIO. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλεονέκτας ὄντες ἀμείνους αὐτῶν. ὁ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ὀνείδιζε, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ὃ γὰρ ἀνέξομαί γε ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

b Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε. O. Nihil interest, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditissimis *Casaubono* & *Holstenio*, διημμένα. Sed *Eustathio* quid fiet ad *Dionys.* Perieg. v. 525. qui, cujus vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis ejus latum unguem vix discedat, deseruisse *Strabonem* videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν σὺν τῷ παθόντων μιᾷ ψήφῳ, ἤγουν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καλαδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἤγουν, πάντα ὑφ' ἓν ὑπὸ μίαν βλαῦτα ἢ καλαδικήν. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem constituxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque jure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθὴς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc subtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσὶ] L. solus. Alii φασὶ. *M. du S.*

63. Λαμ. . . . . ἐκλελύσθ. .] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philostr.* p. 164. Sed nihil est, cur de aetate Senioris mortem proxime sequuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελῦσθαι αὐτούς] Jam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, jure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, quum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid subinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. *Clearchus* Solensis, Aristotelis discipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸ παλαιόταλον τῆς πολιτικῆς κόσμου συμπατησάντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec est causa, cur & hujus & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἄγαμαι τοὺς Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide *Philostr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti sensus est *Apollonii Tyanensis* epistola LXIII. ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit faciendus *Olearii* suspicio ad *Philostr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *sub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλοῦτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεινόν τοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τί δ' ὑμᾶς δυνὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὑτοσὶ, καὶ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, ὁ πολλῆς τρυφῆς, [c] ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ὀπιγελᾷ, καὶ ἐξουδενίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ὀπιταράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Ἱτί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλοῦτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

CROE.

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire cogе; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quæ supra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multæ luxuriæ, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos. & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππ. C. Πλούτων. ἐ Κροίσε. O. b Μετοικήσομεν] Ita O. B2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσ. addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συμφοράς. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσ.] Λυδὸς ὁ Κροῖσ. Φρὺξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριε ὁ Σαρδανάπαλ. V.

74. Μετοικήσομεν] *Alibi migremus*: μετοικήσομεν mendosam lectionem sequutus est Interp. *J.B.*

Μείοικήσομεν] Mf. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemst. melius quam quod in reliquis est μειοικήσωμεν. *M. du S.*

Μείοικήσομεν] Non est fastidienda plane lectio plurimarum Edd. μειοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν τοι κατάστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendosum pronunciat *Bourdelotius*, μειοικήσομεν· haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint: Necyom. §. 19. καὶ ἀποσκίπτεσθαι μετοικεῖν ἐφ' ἅπερ τὸν Διογένην· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T.H.*

90. Λυπέονται γὰρ ἐπὶ μικροῖς σ.] Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I. p. 572. E. *Οἱ ἐν πλείοσι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περί τε τἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἕνεκα· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲ ἐν ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες.* *T.H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus Παρ. p. 538. v. 7. ubi scribit melius fore cives μετ' ἀλλή-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ ὀδύρεσθαι τὰ ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ὑπὲρ πολυπόνων γὰρ καὶ μικρῶν φερόμενοι. ΜΕ. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλοῦτον, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τοιούτοις φλαγμοῖς; ΠΛΟΥ. οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ὅτῳ γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ καταᾴδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τὸ θανάτου τὸ ὡδίπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε ὅτῳ ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συμείξων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ΜΕ-

88. Περίχωται] Ἀντίχωται. *G.*

ἀλλήλων στρατεύεσθαι, ἢ κατὰ σωτάττοισθε αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι· *Euripid.* Alc. v. 675. Πέτρα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώπλον σέβων; memorat *Philoſtratus* ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λύδια ἢ ὁπόσα Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. *T. H.*

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. *Sophocl.* Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ' ἦν; *Ariſtoph.* Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide ejusdem *Comici* Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. *Demoſth.* in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt *Dionyſ. Halic.* A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. *Terentius* expreſſit: *quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt?* Andr. A. I. Sc. V. *Nam iſtaec quidem contumelia eſt:* Heautont. A. III. Sc. III. *T. H.*

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, [a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας

MEN.

1. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si præ dementia isti ta-

[a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O. F.

1. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος ἦν, ἐφοίτα τε παρ' Ἕλλησι νομιζόμενος θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφώδες ὑποκαθήμενος λειμῶνι ἀμφὶ θάτερα, καὶ τὴν ζόην ἀθλίως κατέχρησε. Οἱ δὲ ἐς τὸ τοιοῦτο σπήλαιον μαντείας χάριν ἰόντες * εἴχοντο ἐκπληρωμένοι τὰς ὄψεις, καὶ † ἀμοιβῆς διετέλουν ἐν ὠχροὶ ἐν δύσκολοι τὸ ἄπαυλα τὸ ζοῆς ‡ χρόνου· ἀφ' ἑ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τῶ τραχὺ τὸ ἦθος ἰόντων ἐς δυσεντεύκτων καὶ δυσπρασίτων, ἰς Τροφωνίου μεμάντευται. V.

Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλόδοξος ποιήσας ἑαυτῷ Ἀσκληπιείου

* Εἴχοντο ἐκπεπλημμένοι] Res ipsa, quod dudum conjectavi, postulat εἴχοντο. Tum V. ἐκπλ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. T. H.

† Ἀμοιβῆς] Ἀμυδῆς. V. M. du S.

Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. *Alciphr.* III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσχρὸν καὶ ἀμοιβῆ. T. H.

‡ Χρόνου] Χρόνον, ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad *Luciani* Dial. restituit *M. du Soul*, & mox ἀ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit *Nonnus* Συναγ. Ἰσοφ. in principio. T. H.

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius est quam ut de eo dicendum sit. Amphilochi vero templum non adeo notum eum fit, monendi sunt saltem juniores *Malli* extitisse. V. Ἀλεξ. c. 29. *Orapi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Deo colitur*, verba sunt Livii XLV. 27. *templumque vetustum est fontibus vivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. *M. du S.*

15. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilochus: ut alieniissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroëm esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falso Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχε μὴ ἔτε ἐν ἀϊδίῃ &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἰσχὺν λέγε τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiaraο Trophonium & Amphilochum addit *Aristid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάραος μὲ γὰρ ὁ Τροφώνιος ὁ Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσι τε καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) παιᾶνες τῆς γῆς διάπλουσι, ὥσπερ ἀετῶν πτερύγιαι· ita legendum est διάπλουσι pro vulgato ἀγαπάτουσι, quia manifesto respicit ad ἀετῶν, qui διάπτατοι appellantur; neque hoc *Cantero* latuisse versio prodit. Viden vero, quantum *Luciano* distet *Aristides*, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάραον, καὶ εἰς Μόψου ἤθελε φησὶν ἀνθρωποειδῆς θεαπῶδαι θεὸς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, ἐ ψευδομένους, ἀλλὰ ἐναργῶς. *Origen.* in Celf. VII. p. 355. T. H.

23. Κατίλ-

talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, niſi & vivi vos tales præſtigias præ vobis tuliſſetis, quaſi futura præſciretis, & prædicere poſſetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce ſciverit, quid ſibi reſpondendum ſit pro ſe. Ego vero heros ſum, & oracula reddo, ſi quis deſcenderit ad me: haud ſane videris unquam inviſiſſe Lebadiam: non enim fidem negares iſtis.

2. MEN. Quid ais? ergo, niſi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepſero, per os

ἐκεῖνα τοιαῦτα σὲ μὴ κακῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπετηδεύετε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲ ὅστις ἀν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ πώποτε· εἰ γὰρ ἐπίστεις αὐτά.

ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν καὶ παρέλθω, καὶ ἐξαλμυδῶν ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω

[b] Κατέλθοι] κατέλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τάττω, ἐν ᾧ ἐμαντεύετο Τροφώνιος. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντεύομενοι εἰς Τροφώνιον. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatiſſima ſunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφωνίου χρηστηρίῳ εἰσιτεῖν ἐν Βοιωτίᾳ ἐν Τροφωνίου, Aelian. V. H. III. c. 45. ubi Perizonius rationem illius verbi εἰσιτεῖν nullus intellexit: καταβεβηκέναι εἰς Τροφώνιον, ἐπὶ Τροφωνίου προφήτης ἀναβεβηκὼς, Diodor. Sic. XV. p. 485. D. Θεσπισμοὶ ἐκ Τροφωνίου φέρων, Euripid. Ion. v. 405. qui σπήλαιον & θαλάμους eadem in fabula ſacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies καταβαλεῖν vel καταβῆναι πρὸς Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII. c. 134. & Pauſan. IX. p. 791. ὅσοι πρὸς τὸ Τροφωνίου μάντευσιν ἐφοίτων· mox: ἐπειδὰν δὲ ἀνὴρ ἐγχύται πρὸς τὸ Τροφωνίου. p. 792. πρὸς Τροφώνιον εἰς Λεβάδειαν ἐλθόντα ἐφοιτᾷ πρὸς ἑαυτοῦ τὸ ἄκουσμα· ibidem: τὸ δὲ ἀναβάντα παρὰ τὸ Τροφωνίου. T.H.

27. Ἐξαλμύδων ταῖς ὀθόναις] Exſequitur hanc totam hiſtoriam Scholiaſt. Ariſtophan. ad Nub. Vide Philoſtr. & Lucian. Necyom. c. 22. J.B.

Ἐξαλ. ταῖς ὀθόναις] Pauſanias habitum conſultorum deſcribit in Boeot. p. 313. antrumque & reliqua. Philoſtratus etiam de ea re ſatis multa habet p. 362. M. du S.

Ἐξαλμύδων ταῖς ὀθόναις] Tam parum a Luciano diſcedit iisdem propemodum verbis expreſſus Maximus Tyrii locus Διαλ. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐκ Τροφωνίου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὸν Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ὁ δεόμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐσκυβασάμενος οἰκόθεν πυθέσθω (Pauſanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταινίαις τὸ χιτῶνα ἐπιζωσθεὶς) καὶ φοιτάτω, μάζας τε (μασσαγρίνας μείλιτι Pauſan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι διεδυμώσας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύτω ἐντὸς κατὰ στόμιον στενὸν καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἄσειστα αὖθις ὑποφήτης αὐτὸς ἐξαναστρέφεται. Oraculum autem Trophonii religioſa vaferrimarum praeſtigiarum pompa inſtructiſſimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, teſtibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου κατοδοῦσης ſcribere non ſit dedignatus; ſingularine libro, an, quod exiſtimari non abſurde poteſt, parte ſaltem majoris operis περὶ τῆς βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philoſopho tribui ſolet, poſt Lebadiam recenſeri — ἱερὰν Τροφωνίου, Ὅσην τὸ μαντεῖον λόγους γεγονέναι. Hoc illum ut dixiſſe tibi perſuadeas, qui deſcriptionem ſacri totius accuratiſſimam ipſe fuerat perſecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quominus eodem in argumento verſaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index oſtendit: qui labor ſi ad noſtram aetatem perduraſſet, ut erat ſane Plutarchus omnis antiquitatis, & praeſertim religionum vetuſtarum curioſiſſimus, haberemus certe enarrationem non ſacri tantum mirabilis, ſed & ſenſus allegorici ac ſublimioris exactiſſimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos eſſe nos oportet diligentia Pauſaniae eo minus ſpernenda, quod ſacerrimarum fallaciarum tot miraculis praeſens ſpectator interfuerit Bocotiae c. 39. Meminit etiam, & ſatis graphice, Philoſtr. de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & peſſime vertentis obiter eſt vindicandus. Ad Trophonium, cujus perſonam aſtu non inferior agere potuiſſet, deſcendere conſtituerat Apollonius: renituntur antiſtites, apud alios ita dictitantes, ſe ſacri cerimonias praeſtigiatori mago arguendas objecturos non eſſe; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀπορίαν. Ἐὰν μὲν καθαροὺς χρῆσαι hic καθαροὺς ut reponeret

σω ἀφ' ὧ γ' ἐγώμην, ταπεινῶ ὄντ[α], εἰς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμεθ' εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. οὔτε μὴν ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, οὔτε θεός· ἀμφοτέρων δὲ ἅμα. νῦν οὖν τοῦ[a] σοῦ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι [b]ὅλ[ον] εἶ νεκρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depreſſum, in ſpecum, nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola præſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compoſitum. MEN. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σοῦ τὸ θεῖον] Σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. O. Tolerari poteſt, ſi refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. b Ὅλ[ον] Ὅλως. O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. * Ὄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

* Ὄφελον] Scribebatur ὀφίλον. T. H.

ſenſum ſuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum conſulere*: hos ſacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philoſtratus*: *ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum*. Ceterum iſtæ μάζαι vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. *Heſychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (niſi, quod ad *Pollucem* fui ſuſpicatus X, 81. n. 84. abſit vocabulum, quocum αἷς convenerit) ἀπεμάττοντο καθαίροντες καὶ μάζας, ἃς καλαφέροντες οἱ ἐν Τροφωνίου κατιόντες. a quibus *Etymologus* non diſſentit: neque aliae deſunt haud ſcio iisdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦτα μίτται Τροφωνίῳ, καὶ ἀρεσκὴ ἐ ὑγίεια ὁμοίως. Modo βοῦς placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἐπὶ βοῦς, inquit p. 204. καὶ εἶδος πλακοῦντος διδυμίου τοῖς ἐν Τροφωνίου καλαβαίνουσι· rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι οἱ καλαβαίνοντες εἰς τὸ ἄδυτα μυκήθμῶν αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιττούταις certe *Philoſtratus* aſſignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μειλιγμάτα ἱκετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίμπτει· cui ſuffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiaſtes* noſter. Plura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Illuſtris Ex. *Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiaſten* lege, *Jac. Periſonium*: ad *AElian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obſequ.* c. CX. T. H.

43. Ὠφθαι] O. P. L. In *J.* vero & *W.* ὀφίται, quod in reliquis prave ſcribitur ὀφίται. M. du S.

48. Τροπωτῆρα] *Joh. Schefferus* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco πρωτῆρα, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. T. H.

Ibid. Τίθει] Prorſus in re pari verbis iisdem uſus eſt *Lucianus* Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τῷ τιθέναι pro λογίζεσθαι, *ponere, referre in rationes* If. *Caſaubonus* obſervavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μοιχείᾳ μοῦσ' ἀεὶ, ἰατρῷ δραχμὰν &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidiſſimus. *Dionyſ. Halic.* περὶ τῆ Ἀρχ. Ῥωμ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lyſia*: καὶ θήσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων δὲ ὀβολὸν ἓ πολὺ τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην ſcripſit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem, repraeſentare pecuniam*, καταβάλλειν· ſic τιθέναι & θεῖναι μετοικίου, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μετοικίου. *Eupolis* in *Poll.* IX, 59. θὴς ἑκατὸν δραχμὰς· θὴς ἑτέρας μυρίας. T. H.

49. Καὶ ἀκίσκου ὑπὲρ τοῦ ἰχίου ποτὲ ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: *& pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolvi*. Καταβάλλειν eſt frequenter *pendere, exolvere*. Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκίσκου, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκίσκου καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & *Lucianum* ſcripſiſſe ποτὲ ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πέν-

τε

IV.

MERCURII ET CHARONTIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C. Ε Ρ Μ.

1. RAtiones ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. Per Plutonem ipsis quinque drachmis emi; & strophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum sarciendum: quinque

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ [c] ὁρίσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλοῦ λέγεις. ΕΡ. νὴ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. ΕΡ. καὶ κάλως ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ

c Ὁρίσθαι] In hoc reponendo secutus sum consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *AIW.* Accedit priscarum Edd. una litera deficiens ὁρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. d Πέντε] s. F. hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὸν πόπλον δισμός. *V.*

49. Καὶ ἀκίστρων] Ἀκίστρα ἡ βιλόνη ἡ μείζων, † ἣν νῦν σαπειρόφριον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ὅτι συμβάλλειν τὰ διῃρωγότα τῶν ὀθονῶν· τοῦτο δὲ καὶ ὑπήτριον φασίν. ἐπεὶ καὶ ὑπήτρια καὶ ὑπῆτις, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ὡς νῦν § ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. *V.*

* Τροπωτήρ] Verbis totidem extant in Gloss. meis MSS. nec discrepat *Hesych.* in Τρόπωτ, οἱ κατέχοντες τὰς πόπλας δισμοὶ δημόσιοι. *T. H.*

† Ἣν νῦν] Ista, ἣν νῦν σαπειρόφριον (φησι) καλοῦσι *M. du Soul* interposuit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σαπειρόφριον & σαπειρόφριον recentioris aevi adnotavit *Car. du Fresne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ Ὑπήτρια καὶ ὑπῆτις] Exc. G. & C. ὑπ. καὶ ὑπ. In margine tamen aliter, ὑπήτριον καὶ ὑπήτρια καὶ ὑπῆτις καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστίς. *M. du S.*

§ Ῥάπτας] C. M. ῥάπτες. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίαν.* Lege ἐργασίαν. *M. du S.*

Pro ἀκιστρὶς Ed. A. reposuit etiam *M. du Soul* ἀκιστρὶς, conjecturam secutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hunc descriptum legitur p. 46. Ἀκίστρα, ἡ βιλόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σαπειρόφριον καλοῦσιν· ἀκίστρα δὲ σταρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ὅτι συμβάλλειν τὰ διῃρωγότα τῶν ὀθονῶν· τοῦτο δὲ καὶ ὑπήτριον φασίν. ἐπεὶ καὶ ὑπήτρια καὶ ὑπῆτις, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ὡς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ὑπήτριον φασίν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γάρ ἀκίστραν φασὶ καὶ ὑπήτριον, ἐπεὶ καὶ ὑπήτρια καὶ ὑπῆτις, καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστὶς, ὡς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ὑπήτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ὑπήτρια, ῥάπτρια, dicitur, & ὑπητήριον ab *Eustath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἀκίσασθαι & ὑπήσασθαι plura notat. Ῥάπτας recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Fresne* ex Lex. MS. Cod. Reg. proferens: Ἀπσαί, ὡς νῦν ῥάπτας καλοῦσι· eumdem vide in Ῥαΐγαι & Ῥάβδη. *Thom. Mag.* in Ἀκίστης post allatum *Homeri* locum ex Βατραχομυομ. v. 183. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν· quod male omissum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud *Hesych.* in Ὑπήτρις, & *Eustath.* ad Od. Σ. p. 1764. v. 60. *T. H.*

vi ὀβολῶν quinque drachmis emi acum. Λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis *Aristophani*, saepe est *emere, comparare*, ut apud Latinos *sumere. Cicer.* VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumsisti.* Ibidem. *Est mihi gratissimum tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, *acum ad ve-*

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ἦ τύτυς προστίθει. ΕΡ. ἦ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι ᾧ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεωγότα, ἦ [a] ἧλυς δὲ, ἦ καλώδιον, ἀφ' ὧ τ' ὑπέραν ἐποίησας, δυοῖν δραχμοῖν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἀξια ταῦτα [b] ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδόσων φῄς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀπενεχθέντας ἐν τῷ πλήθει ὠφελογιζόμενον τὰ πορθμεῖα.

ΕΡ. Νῦν ἂν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσαιμι. ΧΑ. οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν ὠφελητέον ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἵοι παρεγίνοντο, obolos omnino perſolvi. CHAR. Et hos adſcribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confeciſti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili iſta quidem pretio ſumſiſti. MERC. Hæc ſunt; niſi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur iſta te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non poteſt: quod ſi peſtis aliqua, aut bellum huc demiſerit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, peſſima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: eſt enim pax. MERC. Præſtat ita ſe rem habere, etiamſi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, noſti

a Ἧλυς] Vitioſe F. ἴλῳ. b Ὠνήσω] Ita O. B2. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὀνήσω. c Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τῦ κάρω τῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ὁ ἀνέται ἐ λατόμενοι· γέγονε δὲ ἐκ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

60. Ἀθρόους] Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

* Ὁ ἀνέται] L. ᾧ ἀνῆται. M. du S.

Scripſi ἀνέται ſecutus Suid. & Etymol. p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξαρτημένον τῦ κέρατος τῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνέται καὶ τείνεται· abjiciendum eſt, quod additur, τὸ σχοινίον· Euſtath. ad Od. E. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἰρμενεύσαντες κέρατος κατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ ἀνέται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφίεντες τὴν ὑπέραν, τὸν σπόδα διώκουσι &c. Per negligentiam deſcriptoris proverbium hoc in Scholio deſideratur. In E. A. vitioſe τῦ κέρως· poſt γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὲν. T. H.

velum ſc. ἀποτάμων, *emi*, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, *quinque obolos ego pependi*. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκίσραν tanquam explicatio adſcripta eſt haec vox σαμπαιρέφιον. Sic poſteriorum temporum ſcriptores vocarunt ἀκίσραν: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκίσρα. J. G. G.

Καὶ ἀκίσραν ὑπὲρ τῦ ἱστίου] Haec *Thom. Magiſter* protulit in Ἀνέται. *Benedictus* ita vertit, *Et pro acu ad reſarciendum velum* (nam *Micyllus* tantum dederat, & *pro reſarciendo velo*) *quinque obolos exolvi*; quaſi legi voluiſſet, καὶ ὑπὲρ ἀκίσρας τῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam diſtinctionem mutatam, quae ſeparet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, *Graevius* animadvertit: ἀκίσραν perinde pendet ab ἐκόμισα, vel ἀποτάμων, ac mox κηρὸν & πλοῦς &c. Quare Mercurius iſta, πότε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitatior adjecit adfirmandi cauſa, ut Charon omittat de fide ſua, quaſi lucrum pretia mentiendo captet, quicquam ſecius ſuſpicari. T. H.

52. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τῷ σκ. τὰ ἀνεωγότα] Ceram picе temperatam, quae navibus inducebatur, quum illuſtrant *Joh. Brodaeus* Miſc. IV. c. 13. *J. Fr. Gronov.* ad *Liv.* XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Μάλθα, de qua *Feſtus* in *Maltha*, vocat *Hipponax* apud *Harpocr.* in *V.* Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας. Vid. *Scheffer.* de M. N. p. 42. 43. *Thom. Magiſter* in Ἀνέωγεν his *Luciani* verbis utitur. T. H.

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici ſimilem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes*, *qui antennas ad malos deſtinabant*, *Caeſar* vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes Stewechium* ad *Vegetium* aliosque viros eruditos appellare video inductos *Iſidori* loco Orig. XIX. c. 4. *Opifera funes . quae cornibus antemnae dextra ſini-*

sti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & saucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde scilicet expetendæ sunt. MERC. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitiosa debita a te.

70 ἀνδρῶν ἅπαντες, αἱματοῦ[d] ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· τὸν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπόθανών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τροφῆς ἐξωδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, 71 οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν ἀφ' χρήματα ἥκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἔοικασι. ΧΑ. πάνυ γὰρ ἐπιτήδεια ταῦτα. ΕΡ. ἐκεῖνό γε μὲν ἐγὼ δέδοικα μὴ ἀμαρτάνειν σωφρόνως ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUT. ΠΛΟΥ.

1. SEnem nosti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra- Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηραικότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτη,

[d] Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεως P. Vr. J. Margo Ald. quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ F. A. H. ut sæpe scribitur in Codd.

sinistraque tendantur retroverso. Caute *J. Scheffer.* de M. N. p. 145. *Latinis sunt* opiferæ, *ſt Isidoro credimus.* Mihi hyperæ videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Isidori* Codex Groninganus, in quo, *Opis fera finis &c.* Lege: *Hyperæ*, vel pro more ejus ætatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. s. tenditur retroverso.* Ὑπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam *Maximus* περὶ Σχημάτων p. 138. *T. H.*

55. Ἄξια ταῦτα πάσχω] *Jungerm.* ad *Poll.* VII, 10. n. 58. Ἄξιον hic esse οὐσίαν, & præterea de vitio priscarum Edd. monet, in quibus erat ὑπάρχω. *Lederlinus* ibidem castigatæ *Benedicti* versioni substituit: *Recte fuit, hæc vili pretio emisti.* Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quæ τὸ πολυτελὲς & τὸ εὐτελὲς complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis satis nota. *T. H.*

63. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ'.] *Apud veteres etiam* (εὔχεσθαι) *pro imprecari coeptum erat fumi.* Suidas: Εὔχομαί σοι τοῦτο, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus *epist.* XLVI. τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Hæc scribit *Goldastus* ad *Dosith.* §. 15. n. 120. *T. H.*

66. Εἰρήνη δ'] Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodo scriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta sunt. *M. du S.*

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & sequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus visus est in his nimius fuisse *Lucianus.* Adeo ut vel acutissimus ejus imitator *Fontenellius* id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem sit invectus, qui non turpissimus tantum per se, sed ejus ætate usitatissimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lactantium* unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quæ levia sunt atque usitata dicamus, qui hæreditates capient, testamenta supponant, justos hæredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituant; qui denique immemores quid nati sint, cum fœminis patientiæ certent* &c. V. 9. *M. du S.*

82. Εὐκράτη] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud *Aristophanem* in Equit. Eucrates, qui quum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. *G. C.*

Eu-

ὦ παῖδες ἢ οὐκ εἰσὶν, εἰ τ κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; EP. ναὶ, τ Σικυώνιον φής. τί δ' ἦν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅτι τοῖς ὀγδοήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὑπεμετρήσας ἀλλὰ τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τὸν δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τ νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. EP. ἄτοπος δὲ δόξει τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. [a] ὔμενον, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων

tem, cui liberi quidem non ſunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta mille. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; ſed juſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis ejus ſibi vindicandis inhiant nulla ge-

[a] Οὔμενον] Οὐμωῦν F.

Εὐκράτην] Fictum prorſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potiſſimum ætate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quamvis *Lucianus* Græcis omnes nominibus inſigniat. *M. du S.*

84. Πεντακισμύριοι] Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. *G.C.*

Πεντακισμύριοι] *Benedictus quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J.G.*

87. Ἐπιμετρήσας] *Julian.* Caeſar. p. 326. C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τὰ βασιλείας μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. *T.H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνον ἰῶ μάλα ἀξιοκοναλῶ αὐτοὺς ἐ ἐπελπίζει] Vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J.G.G.*

Ibid. Διαβοσκολεῖ] *Lactat*, πλανᾷ. *J.B.*

7. Ἐπελπίζει] Liceat mihi hic diſſentire ab Viro Clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπελπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμοὶ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένοντι κληρῶται. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπελπίζων, ἀντὶ ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποστιμῶν αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Caeterum non videntur bene quadratura, ἀξιοκοναλεῖ ἐ ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, eosque ἐπ' ἐλπίδ· ἀεὶ ἔχει (ut loquitur *Noſter* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic *Noſter* in Tragopodagra vſ. 29.

Ἐλπιδὶ ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι.
Vana ſpe ſtulte lactati.

Euripides quoque in Phoeniſſis vſ. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Spes vero lactat profugos, ut ajunt.

At, ne quid diſſimulem; *Thomas Magiſter* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖν, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ ἐ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα ἀξιοκοναλεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑπτάτῃ· Ὅτε τότε αὐτοὺς δεισάσης ἐπήλπισαν, ὡς λήψοιτο Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicaſſe quod τὸ, ἐλπίζειν vel in *Luciano* revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, quum & ipſum ἐλπίζω, ſive Poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, injicio, ad ſpem adduco*, uſurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyſſ. B. vſ. 91.

Πάντας ἐμὲ ῥ' ἔλπει ἐ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ

Quod ἔλπει *Heſychius* ἐλπιδοποιεῖ· *Scholiaſtes* vetus, & *Euſtathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἀέλπτων *deſperans, non ſperans*; quae vox inſtauranda apud *Heſychium*: nam ubi legitur Ἀελπίοντες, μὴ ἐλπίζοντες· ne dubita genuinum eſſe Ἀέλπτοντες· idque, ut innumera alia, ſum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum ibeant frustrata inhiatione decepti.

95 τῶν ἀντιποιῆται ὧδε προσηκόντως; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔργα τοῦ φανεροῦ· καὶ ποιοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥᾴων καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

2. MERC. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

5 EP. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ καὶ ἐκεῖνος εὖ μάλα διαβουλεῖ αὐτούς, καὶ ἐπιλπίζει· καὶ ὅλως, ἀεὶ θανάτῳ ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] Προαπίτωσαν. V.

7. Ἐπιλπίζει] Ἀπατᾷ Ϲ εἰς ἐλπίδας ἄγει, ἢ ἐμβάλλει. G.

sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem Il. H. vs. 310. legitur:

Καὶ ῥ' ἔγων ποτὶ ἄστυ, ἀέλπτοις σῖον ἐδυσι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀελπτίον· sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπτίαν, quod ab ἄελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἐλπειν dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλπειν. *J. J.*

Ἐπιλπίζει] V. *Jens.* Lect. Luc. V. *Hemsterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. Τισσαφέρνης ἐπήλπισεν ἐκ λόγου Συμμάχων. & *Od.* B. 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπιλπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βουκολῶ & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non saepe putet eum scripsisse, Ἐπιλπίζω ἐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in *Luciani* verbis, καὶ ἐπιλπίζει, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισεν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολῶ· nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol. Loens.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τῷ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo* & prorsus adcommodate: Ἤλπισεν Ϲ Ἐπήλπισεν Διὸ φέρει· Ἤλπισεν μὲν γὰρ αὐτοὺς ἐλπίδας ἔχοντας περί τινος· Ἐπήλπισεν δὲ ἄτερα ἑτέροις, εἰς ἐλπίδα ἄγαγεν. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Graevium* adseruit Doctiss. *Jensius*: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque eum errorem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita lactare & frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλων. In Grammaticis & *Suida* saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρᾳ Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποχύσεσιν quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. καὶ τῷ πολίμῳ, ᾧ μάλιστα διαφέροντο, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. καὶ ἐπήλπισεν (Φαρνάκης) περὶ πλείονος de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ Ϲ τῷ ἐγγὺς ἰδίων ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joseph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. καὶ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τοῦ λόγου σου τῷ δούλῳ σου, ᾧ ἐπήλπισας μοι· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον & *ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινι, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ συνιδόντα φαῦλον εὐμενῆ τὴν παρὰ τοῦ κρείττονος ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐσωμφάλῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· *Pausan.* IV. p. 342. καὶ ὁ μὲ ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων διωκόντων ναυσὶν, κάθοδον ἔσεσθαι σφίσιν ἐς Ναύπακτον· finitimum est *Nostri* ἐπελπίσαντες in Tim. p. 132. v.

ἐοικὼς ἥρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ὀφίσι διῃρημένοι βόσκουσι, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Ἴσχε οὖν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τῶν ἀνειροπολημάτων πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτων· μελήσεταί γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς ἑκάστους δέ, οἶμαι, εἰσι. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ ἀποπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις νεανίσκου γενόμενον.

est multo quam juvenes firmiore; hi vero jam forte inter se divisa fecuri pascuntur vitam beatam sibi adscribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt. PLUT. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primæ pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡΨ.

Τοῦτο, ὦ Πλοῦτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἑνενήκοντα γέροντα Θουκρίτον ζῆν

TERP.

ISTANE res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucri-

a Πραξίδης] πραξίδας post F. aliae quaedam Edd. Recte J. Va. W. 3. A.

12. Ἰόλεως] Ὁ τῆς Αἰόλου πατὴρ τῆς Λαμπετίας, ὃς ἐφιλήσατο ὑπὸ Διὸς τελευτῆσαι. G.

15. Ἀφίλησον, ὦ Πλοῦτον] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὑπόμεινον. V.

a Ἴσχε] L. Αἶσχε sed Scholiastes confundit hunc cum Oileo & mox ὑπήργησε. M. de S.

67. & *Scholiastae Pindari* ad l. 2, 50. ἔχωτα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Cass.* qui solus habet exquisitius, ᾧ ἄμμε ἐπελπίζον ὡς ἐς μετεβουλεύσατο, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pausaniae* placere potuisset, ὡς κάλλιστον ἔστιν σφίσιν. T. H.

9. Τὸν κλ. τὸ σφίσι δ. βόσκειν] Si considerationis attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, τὸν κλῆρον ἐλπίσι διῃρημένοι βόσκειν· nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus, quaestu judiciario pastus, qui illi pecuniae, quam conciderat, spe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διῃρημένοι & βόσκειν apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς πολλοὺς βροτούς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος eodem spectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν quae fuerunt *Heraclito* observata de All. Hom. p. 453. τὰς ὑπωπίους ἐλπίδας, (ita legendum pro σωπωπίους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν hinc eleganter Παμφῶσις τὸν χρησμὸν ἐλπὶς πανοπτρόφος apud *Hesychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρηταῖς, ἀγυιαῖς, vel κενεαῖς, ἀκαταλήκτοις, ψευδέσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam forte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τῶν τιθέναι* potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemtu quodam & contumelia, ut significetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse, docet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ὑπέστησαν, etsi non ignorem usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ἐλπίσθησαν, haud equidem adspernarer: ad eam nos conje-

ctu-

critus vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion, novae legis auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſeous a Fato & Natura conſtitutum eſt.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum fine reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcen-

ἔτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν ἴσως, ὦ Τερψίων, οὕτω ὁ μὴ ζῇ μηδένα εὐχόμενον ἀποθανεῖν φίλων· σὺ δὲ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, προσμένων τὴν κλῆρον. ΤΕΡ. ὃ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τοῖς πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, καὶ χωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὸς, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τοῖς πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀδικίαν τάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναγράφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν ἔτι τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὸς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀκλαδίαν κεκυφότα, κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ὀδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῆς νέου

---

cturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum λὺω μέσων τῶν ἰλιάδων, invitat ipſe Pluto, qui ſcilicet jam ante dixerit, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας, & mox κατάσπα. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Catap. c. 9. ἕλκυσε αὐτὸν, & c. 11. σύρει' αὐτὸν εἴσω τῆς πυλίδος. Quod autem mox τὸν ἀνιερωτολήθητα πλοῦτον, id plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (*AElianum* auctorem ſtylus indicat) apud *Suidam* in Κορυττῶ· μηδὲ μὴν ἀνιερωτολῶντας τὸν ἐκ κλήρου διαδοχήν. T. H.

11. Ὥσπερ Ἰόλεως] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiaque tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. G.C.

Ἰόλεως] V. *Ovid. Met.* IX. *Heſiod. ἀσπ.* initio. & *Hygin.* 103. *Scholiaſtes* hic turpiter erravit. M. du S.

14. Καλοὶ κἀγαθοῖς] Sic idem paſſim: *Ariſtoph.* in Plut. *Ariſtaen. Heliod.* J.B.

19. Ἐρωθίζης] Vox *Homero* familiaris, quam hic mendoſe pleraeque exhibent Edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. Il. I. 445. M. du S.

40. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. J.B.

41. Κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae ſunt earum vocum, quarum uſu frequenti tam proprio quam figurato inſignis eſt *Lucianus* & notabilis: vix enim ullum alium reperias ſcriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Theſ. in Κόρυζα· alia *Gatakerus* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam ſedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. T.H.

43. Ἔμψυχόν τινα τάφον] Terpſion Thucritum ſenem decreptum *vivum ſepulchrum*, ſive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium*: *ſimilis ſepulchris nil niſi nomen retineo.* G.C.

Ἔμψυχόν τινα τάφον] Ex *Eraſmi* Chiliadibus deſcripta in *Vivum cadaver*: *Vivum ſepulchrum*. Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſeverioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis ſublimiorem figuram, ſi commode, flexu

νέων καλαγελώμενον, ἀποθήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρρωμενεστάτους παντάπασιν· ἄνω ποταμοῦ τοῦτό γε. Ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τὸν γεροντα ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην ἀν' ἑνὸς ἑκάστου

tibus deriſum, dum interea moriuntur formoſiſſimi robuſtiſſimique juvenes: hoc utique perinde eſt, quaſi in caput flumina recurrant. Saltem denique ſciendum erat, quando quiſque ſenum eſſet obiturus, ne fruſtra quosdam obſervarent: nunc autem quod

45. Ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐστι λεγομένη, ὅτι τὰ ἀνάντια τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ὅτε δὲ τὰ πηγῶν ὕδατα ἄνω, πότου δὲ μᾶλλον * χωροῦσι. V.

* Χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. M. du S.

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis poſſe exiſtimem, facile tamen dedero caſtigatius uſurpaſſe *Lucianum* de *ſilicernio*, vel *ſene capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus ſepulcro quam vita longiore dignior eſt, non tantum νεμεσογέροντα Graeci, praeſertim Comici, ſed & σορὸν & σοφίλλιον per convicium appellitare ſolent. T.H.

45. Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quæ accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æſchyl. Eurip. Ariſtoph.* J.B.

Ἄνω δὲ ποταμῶν] Mutilus videri poſſit hic locus; ſed in ejusmodi proverbialibus locutionibus ſæpius invenias aliqua ſui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, verſus ſcholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuſe Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 139. E. *Heſychius* obſervat *Æſchylum* eo proverbio uſum eſſe. V. *Hemſterh.* p. 31. παροιμία δὲ τῶτε (inquit *Scholiaſtes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐκ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. M. du S.

49. Ἢ ἅμαξα τὸν βοῦν] Leg. *Eraſm.* J.B.

Ἢ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει] *Eraſmus* prolato *Luciani* loco addit: *Id eſt, Nunc id evenit, quod vulgo dici ſolet, Plauſtrum ſaepenumero bovem ipſum auſert. Translata metaphora a plauſtris per declive retro labentibus, unaque ſecum bovem auferentibus.* Labitur, ut ſæpius, quam a quoquam hactenus animadverſum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae noſtrae decus, cujus errores magnis virtutibus compenſatos illa literarum tum primum renaſcentium rudimenta ſatis excuſant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, poteſtate ſumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, ſi rectum foret, vertendum erat, *plauſtrum bovem ſaepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud ſatis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει ſequi debuerat Grammaticos praeeuntes, qui ἕλκει vel adjiciunt, vel ſupplendum eſſe monent: *Mich. Apoſtol.* C. IX. n. 66. Ἢ ἅμαξα τὸν βοῦν] Λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀντιστραμμένοις τι πραττόντων *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, ſed & noſtrates hoc ipſo ſimilive proverbio rerum ordinem inverſum praeposterumque ſignificare

ſolent. Non alia *Luciani* mens; qui ſane nihil hic diſcrepans indicare voluit ab iſtis praecedentibus, ἀνατρέφειν δὲ μοχθηρῶς, & ἄνω δὲ ποταμῶν τοῦτό γε. Jam ſi hanc ſententiam noſtri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit ſupervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam eſt uſus? Quocirca, ut dicam, quod res eſt, vehementer ſuſpicor, adſumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, iſtiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: reſecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῶν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἢ ἅμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. T.H.

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. J.B.

Ἐπιχαίνετε] *Bourdelotius* recte vidit legendum eſſe ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mſ. vulgatum ἐπιχαίρετε eſt ab hoc loco alieniſſimum. J.G.G.

Ἐπιχαίνετε] Genuina haec lectio reperitur in *Mſ.* Gr. P. L. & Ed. *J.* Uſurpat etiam *Demoſth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo uſus eſt ſub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ πρασσόντων αὐτῷ μάτην ἐπιχαίνοντες. M. du S.

Ἐπιχαίνετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: ſuam ipſe locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. ſuperiore, μάτην ἐπιχαίνοντες & in Tim. ἐπισκυθρώπου μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μόνη δὲ αὕτη ἐπίσημόν ἐστι τύχῶν ὅτι ἐπιλελοίπασιν ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ὅτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας unde peſſimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι ſunt dicti. Ceterum eſt ad haeredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 947. A. ut deſcribendi laborem ſubterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος ὅστις ἐπεποίητο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ἅπας αὐτοῖς αὐτὸς ἦν παῖς γνήσιος δὲ ἐξ ἅπαντων πλουσιώτατος ὢν τὰ τῶν τελευτώντων οἴκοι, ἔχθιστος τοῖς ἔτι ζῶσι τυγχάνει τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δέ ποτε αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ τοιοῦτος τῆς τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλοῦτος εἰς μύριας οὐ πολλῶν ἀφορισθείς, μάκαρ γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὸ ἂν ἐξ οἴδ' ἀπέλθωσιν αὐτὸν, ἂν εἰς τὰς ὑστίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιπο-

quod proverbio vulgatur, Currus bovem-fæpe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpſion, multo ſapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, cauſa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis ſenibus vosmet adoptandos omnibus obſequiis ingeratis?

ξάπευσ. νῦν δὲ τί ἡ παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ σωφρονέστερα γίνεται, ἢ σὺ δοκεῖς. οἱ δὲ ὑμεῖς τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

[a] Ἐπιχαίνετε] Ita G. P. L. & F. Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χρόνος. T. H.

54. *Εἰσποιεῖν φέροντες αὐτούς*] Εἰσποιεῖν Graecis eſt, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto ſenſu parum diſtat ab ἐκποιεῖν, niſi quod illud ad familiam ſit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam poteſtatem exit: hic fori Attici uſus; ſæpe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Iſaeus* pro Euphil. apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 176. εἴτε ἐβουλόμην ἄλλον τῶν εἰσποιουμένων ἀδελφὸν ἐμοὶ αὐτὸν. *Pauſan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένη Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Helioder.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ἄλλον φρατρίαν εἰσποιήσων ἡμῖν, *totum gregem in noſtrum Deorum ordinem intulit atque inſernit.* Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adſciſcens atque adoptans, ſed & judex talem adoptionem, ſi forte venerit in controverſiam, ſententia ſua confirmans: utrumque reperire licet apud *Iſaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conſervavit *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae ſuperſunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure verſantur. Hinc intelligi poteſt, quid ſit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea ſingularis eſt ſignificandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis cauſa, quam ſignificationis poni cenſet C. L. G. p. 393. haud multum diſſentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoſcunt παφλάζον illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci ſermonis callentiſſimus, inſuper obſervans *ſaepius ſignificare* ſua ſponte, data opera, & *ubique orationi pro rei ſubſtratae indole emphaſin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in conſtructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum conſilium agendi id, quod agitur.* Nihil eſt horum, quod non ſuis in locis aptam ſedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato ſenſu abeſſe poſſe videatur: *Manſerbo*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μίδου ὑραίσιον φέρον παρίθημα γελοῖον. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero ſatis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ τὸ ἥπιον φέρον ἐπίθημα τῷ πατρί. *Demoſth.* de Pace p. 61. C. argentum, ſi in alteram librae lancem impoſueris, αἴρεται φέρον, καὶ παθέλκυσι τὸ λόγισμον ἐφ' αὑτό· niſi transpoſita legi malis, αἴρεται, καὶ παθέλκυσι φέρον quem uſum, ſed rarius, ineſſe quoque memini participiis ἄγων & ἄγας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in iſtis, φέροντα ἐνέβαλε *Herodot.* VIII. c. 87. φέρεσθαι ἐμβάλλων, ἐνεῖραι ἑαυτὸν, ἐντρεχάλιον φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἄθρουν ἑαυτὸν φέρων cujusmodi ex ſcriptore noſtro multa ſubminiſtrabit Index. Sed quam diverſa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEſchine* exemplis oſtendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demoſthenem facit) λέγει περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπίσημα φέρειν ἐπὶ τὸ κατήγορον in Cteſiph. p. 65. v. 25. καὶ εἰς τοῦτο φέρων ἀφίκετο τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μοχθήματα τὰ πράγματα φέρει. p. 66. v. 25. Callias Chalcidenſis ἀδικήσας Φίλιππον καιρίαν λύπην ἐπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέρουσι ἐπεβάλοντο τοὺς υἱούς. P. 74. v. 6. Demoſthenes τὸν κατὰ γῆν (ἀγῶνα) ἀρδὴν φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσήκεις φέρων τὸ πάθημα ἀπαραιτήτως τῇ πόλει in quorum ſane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propenſionem animi, agendique ſtudium apertius declarat: ſicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demoſthenі) αἰὼν & βίος φέρων ἀπέδυσε τὰ νικητήρια & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuiſſe precatum refert: Jupiter, ſi mihi cuncta ſunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὸν νίκην ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. τοῦδε ἐχωρίσθη φέρων αὐτῷ τὸ ἴσον parum diſcedit apud *Plutarch.* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲ ἄκους διέφυγον ἠγημόνας, Πομπήιον δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων & γυναικῶν ἐπεχείρησαν & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut inſinuandi ſeſe applicandique ad aliquem & commendandi ſpeciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXI. p. 315. καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσήμισυ ἑαυτὸν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μὲ, ὦ Διῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum ſe fidem ac diſciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Ennapius*: de Porphyrio p. 14. προσέβητε φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdeſius ἄλλους ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἀτιμίαν τῶν

τὺς ; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καλλυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῶν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito riſum debetis ab iis doſoſſi; resque illa plerisque jucundiſſima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus eſt gratum, ſi vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitaſtis, vetularum & ſenum amorem, tum maximè, ſi prole careant; nam quibus liberi ſunt, illi amore veſtro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non amant-

παιδίων παιδιάν. p. 49. ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χάριτι ἢ ὁδῷ· *Damaſc.* apud *Suid.* in Σεβηρινός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπεδίδου· atque eum in modum eſt fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euſeb. H. E. VI. c. 19. de Origene ſcripſit; πρὸς τὸ βάθος αὐτοῦ ἐξέπεσεν ἐλλιμένα, ᾧ δὴ φέρων αὐτὸν τε ἐς τοὺς λόγους ἔξω ἐκπεπλάδκει quorum, quia ſummus *Valeſius* aberravit, vertendo ſenſum explanabimus: *ad barbaram Chriſtianorum & audacem diſciplinam velut in ſcopulum impactus adhaeſit, cui agglutinatus ſeque turpiter vendidit, ſuamque in philoſophiae cultu ſolertiam.* Poteramus, ſi liberet, in pluribus exemplis lapſus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec poteſtas ad vultures haeredipetas tranſit, ſignificantur ſcilicet irrepere blando lenocinio, ſeſeque ingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas ſaepe haereditates officio aetatis extorſeras, tum anus & floris extincti, filium filiamque ingerebas orbis ſenibus: Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam ſe ipſe inferebat & intrudebat:* ubi neſcio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inferebat* placuit. Saepius ita *Noſter:* πρὸς Ἀπαιδ. c. 19. εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῶ γέροντος ἐκείνου ἀλγηδόσαις παρεγίγνεσθαις quae huic loco ſunt ſimillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοὺς πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους) οἷδ' ὅπως φέρων ἐμαυτὸν ἐπέδυνα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans ſit & appoſita *Luciani* verborum ſententia: *Vos autem, malum! quid eſt cauſae, cur alienis inhiatis, ac ſubdole irrepentes vos orbis ſenibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis exiſtimet, quaſi variatas illas ſignificandi figuras in participio φέρων ſolo reſidere cenſerem: hoc dixi, ab uno motus incitatioris capite, prout diverſis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diverſos, ſtructura diducente, poteſtatis eleganter immutatae rivulos, quorum curſum ac virtutem conſequi non licet, niſi circumſcriptione quadam utaris ad interiores ſententiae receſſus excutiendos. *T. H.*

62. Τῶν ἐρωμένων] Tacent libri ſcripti editique: quibus etiam invitis, ſi *Luciani* mentem, & inſtitutum orationis ordinem ſequaris, particula negans videbitur inſerenda, τὰ οὐκ ἐρωμένων potior eſt Codicibus ipſa ſententiae vis perpenſa: *Rem quandam & artem*, inquit, *excogitaſtis novam, vetularum ac ſenum amorem, tum quidem maxime ſi prole careant: nam quibus liberi ſunt, eos non curatis, neque amore proſequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta veſtri amoris verſutia, etiamſi liberos habeant, odiſſe ſe tamen illos fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum οἷς δ' αὐτοὶ ἔρωτας ἴσχυον conſiſtere nequit, niſi legeris οὐκ ἐρωμένων. Σωιόντες an συνόντες ſcribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T. H.*

63. Σωιόντες· ὑμῶν τὴν πανουργίαν] Scribendum Mſ. ſuadente, *συνιόντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. qui intelligunt veſtras artes* aut *aſtutiam.* *J. G. G.*

Σωιόντες] Σωιὸ— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi ſequentis. *M. du S.*

67. Διαφοφήσαντες] Sic legit Interpres; ſic repoſuimus, cum male antea διαφθαρησαντες. *J. B.*

Διαφ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem repoſuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt διαφορή— V. Nηγρ. c. 14. *M. du S.*

Διαφθαρήσαντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdelotio* arriſit, διαφθαρησαντες, & probae notae verbum, *Aelian.* de Anim. VIII, 11. τὸ πρόσωπον τῶ ἐρωμένω καθαίρων, καὶ διαφθορᾶ αὐτοῦ διαφθαρεὶς πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polyſtratus oſtendit Dial. IX. πωτεῖται μοι δῶρα προσήγετο ἀκαπνοχόου τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priſcam moveremus, cauſa fuit nulla; praeſertim quum membranae veteres nihil innovarent: διαφθαρήσαντες ergo qui divitem ſpe tabularum honorifice ſemper fuerant proſecuti, & perpetuo quaſi ſatellitio ſtipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum ſe captandum praebuiſſet, reliquit filiam haeredem, fruſtratus improbas ſpes hominum, quos ſic decipere, pro moribus temporum, prudentia eſt.* *T. H.*

70. Ἀποσμυγέντες] In cod. Mſ. οἱ δὲ ἐκπεφύσοι τὺς ὀδόντας καταγιλαθέντες, *illi vero deriſi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ἀποσμυγέντες, *dolore ardentes:* eſt enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J. G. G.*

Ἀποσμυγέντες] Gloſſema eſt quod in Mſ. Gr. P. & L. legitur καταγιλαθέντες. Genuina haec quam omnes impreſſi agnoſcunt. Aliud paulo eſt quod legitur in Ἐτ. Δ. VII. σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲ ἀπιμύκτισας, ſed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω *emungere* eſt, (vide *Ic.* a. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expreſſerunt in ſinu rident, & ſibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύγντες, niſi forte hic figma,

amantur, intellecta veſtri amoris calliditate, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur: verumtamen in teſtamentis excludi ſolent, qui jam olim ſatellitum more fuerant ſectati; liberi autem & natura, ſicuti juſtum eſt, potiuntur omnibus: iſti vero infrendunt dentibus emuncti.

ἐρωμένων [a] συνιέντες ὑμῶν τὴν παιδεραστίαν τῷ ἔρωτι, ἢν ἐν τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισοῦσιν αὐτοὺς πλάττοντες, ὡς ἐν αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, ἐν ᾗ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας [70] [c] ἀποσμυγέντες.

TEP.

[a] Συνιόντες] Ita G. C. P. ἀνιόντες F. Reliquae Edd. συνιόντες. [b] Δορυφορήσαντες] Διαφορήσαντες P. S. A. [c] Ἀποσμυγέντες] Καταγιλαθέντες G. P. L.

70. Ἀποσμυγέντες] Καταγιλαθέντες. V.

figma, ut in quibusdam fit, inſertum dicas. Si hæc non placet, aliam addam conjecturam: ὑποσμύχομαι uti ex *Suida* & *Heſychio* videre eſt, metaphorice *urere* eſt. Apud *Simonidem* σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia abſumit. *Grot.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἀπο- ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγιλαθέντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀποσμυγέντες, ut legitur; aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀποσμυγέντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀποσμυγέντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγιλαθέντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiaſtes Voſſianus*. Niſi animum alibi Praeſtantiſſimus *Graevius* habuiſſet occupatum, qua erat ingenii perſpicacia, pro Junone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III. p. 891. Ejus ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice utitur* Lucian. *in dial. Terpſ. & Plut.* ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, *ſeu* exardeſcunt. *Niſi malis* Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *ſignificat non ſolum uro, verum etiam* μαραίνω. Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi vis. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατά τι σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte *Scholiaſtes* declarat, ex eoque *Euſtath.* p. 781. Ἐσὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ κάπτον ἐν πυρὸς ἀναδῦναι, ὃ ἐν τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐν τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰληπται· ἐκεῖθεν δὲ ἐν τὸ σμυγερὸν, ἤτοι ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ πρῖμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriusque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito ἀποσμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 816. D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκριθείη τίνος, ἢ ἴνδοθεν ἀποσμύχει τῇ καύσει τὰ ὑφεκκαιόμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδοι, ἀλλὰ βριμώδης τις καπνὸς βιαίως ἔνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, καπνὸς, καὶ ἔτι ἀναδιδοῦσα φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ ἀποσμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem infidere II. c. 10. ubi primum εἴκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ ἐν μὴ συμπίπτουσιν fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καλαιθαλούμενοι ἐν συμπίπτουσιν &c. πᾶσι πόροις non convenit ἀνάγκη σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ quapropter fulgor illo puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum extinguendus, ἢ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres ſive πυρετούς, quorum alii ſunt θερμοὶ ἐν ἀγκαῖοι, alii μαλακώτεροι τε ἐν οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. *Heliodorus* ſemel ſignificatione propria II. p. 79. καλάμους, εἴπε τινες ἴτε σμυχόμενοι ἀπαλείφθησαν, ἀψάμενος, translata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς παλαί γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὰ πρᾶγμα δὲ ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἰσχναζων· ubi

TER. Ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐμοῦ γοῦν θύ-

4. TER. Vera ſunt, quæ dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμυχόμενος ὁ ἐμοιγοῦ iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐν φύσει μὲν τὴν οὐσύχιαν ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ ἐν πάλαι κατὰ τῆ Θεαγένους. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. ἡ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲ ἐπίβαλε τῇ Χαριτλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲ ἐπὶ τὰς βαμβούς ἐν τῶν ἐπ' αὐτῶν πυραιῶν ἐνδικυόμενος, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τοῦ πάθους τὸν καρδίαν σμυχόμενος poſteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo περὶ, quod is praebet, pro περὶ adſciscamus: poſſes τῷ πάθει quaſi per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſolicitudinis aeſtu conflictus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια στερρός τι ἐν καθισμυγμένον ἐπεβλέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud καυσμύχειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καθισμύχθη, ἡ ἀνιτράπιλε φρὴν λόπα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ὅτι ἐν τῇ ἐκείνης (uxoris defunctae) διώρυσα, εἴπερ αἰσθοιτό τι ὕπω καθισμυχόμενον, ἀνιαῶς μὲ εἶκε, αὐτὸν δὲ (vel αὐτήν τι) τὴν πλεῖστα μὲ ὠφέλησαν τῇ ἄνδρα &c. eum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καθισμύξαι, μαραῦναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι· neque tamen non eſt commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κῆρ ἀχὺ σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμενος, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη ἐναλίσκουσα· nam ἁλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ἔνθεν ἀεὶ Τιτὼς ἐδύνη σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & Ἀφασμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τῷ πάθους οἱονεὶ πυρός τινος ἔνθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. *Suid.* Διασμύχων, Ἀφξύων, Φλογιζόμενος· ſed ibi, *Heſychio* duce, reficiendum eſt Ἀφαζύων & ἀφεσμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἧς μοι ἀφεσμύχουσι μελαθύεις· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καθαστενύειν ἔνθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τῆ ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυριαλοῦμενος. *Euſterum* laudo, qui *Eunapio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ὧν ἡδὺ βαρὺς ὁ ταῦρος τῇ ὑποχθόντος χρυσίου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ὕποστεγα legebatur ὑποσμύχων. Eadem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretem *Pantinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ὅπερ (ἴλεως) ἡ αὐτήσας ὕστερον ἐκπαλαιγάμενος ἐς τὸ πάθος ὑπεσμύχει τῇ τοῦ ἐκπλαγῆναι cujus ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens (*quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit*) ſanitatem nactus: ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπεσμύχει, ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco immixiſſet, ubi malum ipſum urebat. Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμύχει, (melius ὑποσμύχει) θλίβει, ἀνιᾷ, καθαπτεῖ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων· ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδιαθρίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διαθρίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διαθρίζουσα, alter ἔνδον ἐρεθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat riſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nusquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τῷ σμύχειν non ita videtur convenire λύπῃ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμυγήσονται creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑπεσμύχετο τῇ τοῦ πάθους ἐπιθυμίᾳ Theodoſius pro ὑπεσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελαστότατος, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, appoſuit, hoc quidem vulgatum ὑποσμυγήσονται reperiſſe nequaquam

enim Thucritus a me profecta quot dona κριτῶν πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγίντες fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poëtis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Polluci* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1761. Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσσειν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρίσσοι δὲ σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ἀληθέως ἔχοντας προμύσσειν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομύσσειν quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere, ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare:* ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit:* ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγίντες, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti:* quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum creviſſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καλαγελασθέντες quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγίντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγίντες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere*: ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυκάσθαι, atque illic *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi:* τοὺς χρωμένους αἰσχρολογίᾳ ἐπισομιστέον ἢ ὄψει δριμυτέρᾳ ἢ πρεσβύτου λόγοις ῥοφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ ἢ λόγῳ τραχυτέρῳ ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a μυκτὴς ſive ἀπόμυκτης prono curſu derivatur. *Timoni* in Sillis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates Μυκτὴρ, ῥηταρομυκτὴς, ἀττικὸς εἰρωνευτὴς hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀπομυίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπισομίζω. Sed alterum ἐπιμυγίντες ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere, ſubductoque naſo & excuſſo illudere: Suid.* Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον ἀλλ' ἢ ῥισὶν ἐποίησεν *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν, Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αἶψα δ' ἐπέμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſisque labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεςίναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius:* neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέμυξαν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tametſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *Aeſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' αὖ κίνημάτος κἀναμυχθίζῃ, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere, atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, γογγυσμὸς nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτηκάζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλίξω καί τί μάταια γελᾷς, ἢ σιμὰ σισηρὸς Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζοισα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζοισα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Ori-*

δακῶν; ἢ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, ἢ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠῆς νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὡς ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ὑπερήσειν αὐτὸν τῇ σορῷ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντεραστὰὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ἢ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, ἢ διατάττων. ταῦτα γὰρ μοι ἢ τοῦ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, ἢ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει δαπλομβῶ πρώϊον ὀπτελῶν.

consumsit semper mox morituro similis, & , quando intrarem , altum gemens, ex imoque pectore , quasi ex ovo pullus imperfectus , crocitando suspirans. Ego autem , qui non dubitarem, quin jamjam inscensurus esset sandapilam , mittebam multa , ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac plerumque ex curis insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa , insomnia inquam , & curæ : hic vero , tanta mihi esca deglutita , adstabat , quum terræ mandarer pridie , multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θουκρίτε, ζῴης ὀπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, ἢ τοιούτων καλαγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μὲν, ὦ Πλοῦτων, ἢ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ ἢ Χαριάδης προεθνήξεται Θουκρίτου. ΠΛ. θάρρει, ὦ Τερψίων· ἢ Φείδων γὰρ, ἢ Μέλανθος, ἢ ἄλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταὶς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longissime , divitiis simul abundans , & tales deridens ; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris prosecutus omnes istos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratissimum erit , si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo , Terpsion ; etenim & Phidon , & Melantus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

gones in Cels. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ εὐγνώμων, ἐκεῖνα μὲν μὴ γελᾷν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν οἷς οὐ μύθῳ φιλοσοφεύομεν· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ὑπερπερισσεύοντα μυσχίζειν· ubi sententiae nexus qualem vim postulet , haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus , Ἐπισμυκτὸν , ἐπιμυκτηρισμόν. Quamcumque in partem verteveris ἐπισμύχειν , nunquam inde extundes potestatem τῷ ἐπιμυκτηρίζειν· idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐπισμυκτὸν , quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν· nisi tamen quis , me non invito, propius ad literas corruptae vocis , poeticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν , cujusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὸς, ἀπόδεκτος in *Hesychio*, ἀρητὸς, ἀσπαστὸς, γενετὸς, ἰδητὸς, κλιτὸς & ἀπὸς *Herodoto*, μαστὸς, ὀρχηστὸς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Luciano* ἐπιμυγνύντες, sensus orietur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed ad alios istos pertinebit , de quibus modo Noster , τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γινόμενοι , quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore sollidunt a cunctis ob destitutam haereditatis per insidias adpetitae spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐκπρίουσιν illud insolens, atque etiam a *Stephano* neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem : hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐκπρίων , τὰς ὀδόντας τρίζων· pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31. — ὀδόντα Ὀξυ ἐκπρύχουσα. *T. H.*

85. Ζώης ὀπιμήκιστον] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοπεῖσθαι μοι *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus: ut in Macrob. §. 1. ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπιμήκιστον δυνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Διλφίδιον, ἐμοὶ πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώοις ὀπιμήκιστον, εὖ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. ἢ δικαίους ὑπολείπει, βιῶναί τε ὀπιμήκιστον. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clariss. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. *T. H.*

87. Ἡ προπίμψεις] Certissimus , ut mihi quidem videtur , est nævus in voce προπίμψεις , pro quo legi posset προπίμψας· at verum *Luciani* arbitror προπιμψῇς. Neque aliud , quam hunc , verborum horum sensum intelligo; *Euge , o Thucrite , vivas diutissime, dives simul & tales deridens ; neque certe prius moriare , quam ubi praemiseris omnes adulatores.* *J. F.*

Προπίμψεις] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Pro-

ris huc deducti. TER. Iſta laudo: vitam producas quam longiſſime, Thucrite.

αὐταῖς Φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ὁτιμώτατον, ὦ Θευκρῖτε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Z E N.

Ζ Η Ν.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiiſti? me quidem, quum paraſitus eſſem Diniæ, & plus quam ſatis erat ingurgitaſſem, fuiſſe ſuffocatum noſti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorſus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non noſti Ptœodorum ſenem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una eſſe. CAL. Illum ipſum ſemper obſervabam promittentem, me relicto hære-

95 Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι ὡδάισιτος ὢν Δεινίᾳ, πλέον ἢ ἱκανῶς ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφανες. τὸ δ' ἐμὸν ἰδιόδοξόν τι ἐγένετο· οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπιοχνούμενόν μοι ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Ζη. ὦ σε &c. P. b Ὑπιοχνούμενόν] Ὑπιοχνούμενον P. c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. *J.*

Προπίμψεις] Eruditiſſ. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortaſſis alii uſitatius dicerent* προπέμψης· atque id ipſum reſcribi voluit *Jenſius*. Sed merito lectioni vulgatae ſuppetias venit politiſſimus *Wopkenius* Lect. Tull. III. c. 13. *T.H.*

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντ.σιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepoſitionis habuerint perſpectam. Capiendum eſt, quaſi dixiſſet: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auſpiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illuſtrant ſimiles loquendi formulae, ὑπὸ μάστυσιν, ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δᾴδι vel λαμπάσιν ἡμιμόχοις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ ἐ τυμπάνοις εὐρύθμοις βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χορεύειν ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ τιμώμεθα παίδων ἐ παρθένων *Dion Chryſ.* p. 407. A. venuſte *Noſter* in Tim. p. 160. ἐλεγεῖα ἄσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ διαύλῳ quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, ſed & *ſub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Criſpum ſub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti ſub carmine rhombi.* Ex his ſimul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auſpiciis ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος. Niſi genitivum in hac phraſi ſaepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμιγγων, mallem fere apud *Dion. Chryſ.* p. 286. C. διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος, ᾗ ὑπὸ κεραυνῷ ἐ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνοῦ ἐ βροντῆς. *T.H.*

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. *G.C.*

5. Ὑπιοχνούμενόν μοι ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.] Videtur verbum excidiſſe in his, ὑπιοχνούμενόν μοι ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae ſic tranſtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur*. Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me haerede inſtituto brevi moriturum*. *J.G.G.*

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Gravius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deeſt. Reperitur autem in praeſtantiſſima Ed. *J.* Librariorum negligentiae imputandum exiſtimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video cauſam cur hac in parte a ſcriptura recepta, nulla addita ratione, diſcedere voluerit. Neceſſario autem leg. ὑπιοχνούμενον, uti in P. recte ſcriptum eſt. *M.du S.*

Ὑπιοχνούμενόν μοι ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Quod a *Luciano* relictum putat *Graevius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari poteſt, probam eſſe locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ τοσοῦτοι

ξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεύρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτό, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

de, se moriturum. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, καὶ μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, καὶ δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεὶς ἐκ οἵας

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπιεικῶς] Πάνυ. G.

ἀπίθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι ita legendum est. V. c. 35. ἀπίθανος ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸ ὄνειρον. Fateor, eum in modum si *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπισχνούμενον *illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque haerede*: nam ὑπισχνεῖσθαι pro *sibi polliceri, spemque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Bergleru*s, peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis *ἐπὶ non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istarum qui senis cujusdam haereditatem ambierat, dicit,* ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἑθεράπευον ὑπισχνούμενόν μοι ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres meo bono, quod Graeca secum non ferunt.* Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶν, ut *Paus.* II. p. 259. Πολυξὼ ὑπολειπομένη ἐπὶ ἰσφαιρῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδησίᾳ· τὸ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθείσῃ· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis, superstitibus filiis obire*: Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίῳ — Castigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Eunapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis. Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδίκτορα πλοῦτον Ὡς ἴσχουσ' γ' ἂν πατέρων Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἔτι νηπίῳ γάρ μοι τεθνηκεν reponendum est ἐπί. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ νηπίῳ δὲ αὐτῷ παντάπασι τῷ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quia locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τεθνήξεσθαι, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Amplissimus *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐπιγίνετο] Placuit aliquando ἐπιτείνεσθαι vel ἐπιτείνεται, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἐπιτείνει τὰς ὡς φασὶ τῆς συνουσίας· itaque saepius ἐπιτείνειν & ἐπιτείνειν de tempore in longum producto usurpantur, quemadmodum *Horatius*: *Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου αἱ Ἀθηναῖαι τριχόμοιραι τῇ προσόδῳ ἀπῆλθον αἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγιγνομένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγιγνημένων, *quum jam multum temporis intercessit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνων ἐγγινομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. Δημοτιωνίδης ἐγγιγνομένης, ubi vide *Dukerum.*

Long.

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam suppositium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ξηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὀπιγελᾶν. ZHN. ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπελαράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται. ZHN. πλὴν ἀλλ' ἔδει σὲ τὸ ὀπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἄν σοι καὶ τὸ λεωφόρον ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

ΚΝΗ-

a Εἶτα] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. Χρόνῳ ὀλίγῳ ἀφικόμενος. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demostheni* titulus adscribit p. 250. E. ἴσως ἂν ἄκαιρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τοῦ λόγου. *T.H.*

Ibid. Ἐπὶ τὸ Τίθωνον] *Erasm.* Adag. in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὴν τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπειπὼν, ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) praesentius in calicem injectum in promtu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπειπὼν, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αὐτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius*: sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Sympos. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *praesentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὁρίξειν αὐτῷ, τοῦ ζωροτέρου δὴ χαίρει μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. c. 32. etiam patet. *M. du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non auscultо *Graevio* copulanti αὐτήσῃ πιεῖν ζωρότερον si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπειπών. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Παῖ τις ἡμῖν ἐγχείτω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχειτω μοι τὸν μεγάλῳ φιάλῃ *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τοῦτο τὸ φάρμακον ἐγχέαιτος in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. *T.H.*

20. Σφαλεῖς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μαλιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σοι τρίτῃ ταύτῃ ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394. & 450. καὶ ὁ μὲ ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκοι ὠδυσκόλαζομένων. Ἐκτανύεται, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἄν σοι] Ἦκε γὰρ ἄν σοι καὶ τὸ λεωφόρον ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic Mss. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, *communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἄν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ. CNEMONIS ET DAMNIPPI.

ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὴν λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. σὺ θαὶ τὴ, ὅτι ἀγανακτῶ κληρονόμον [a] ἀκούσιος καταλέλοιπα καταφρονηθεὶς [b] ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τὰμὰ πάντα παρελιπών. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ὡς θανάτῳ· καὶ εἶν ὡς ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θεὶς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ κατα-λέλοιπα τὰμὰ πάντα, ὡς καὶ εἶν ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί

CNE. Hoc illud eſt, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miſer, iis, quos volebam maxime mea poſſidere, præteritis. DAM. Quînam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam ſpe mortis: neque ille illibenter obſequium admittebat. Illud inſuper videbatur mihi callidum eſſe, ſi proferrem teſtamentum in publicum, quo illum ſcripſeram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille viciſſim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσι⊖] ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσι⊖, quas ſecutus ſum. b Ὁ ἄθλι⊖] ἀθλίως G, L. quod non ſpernendum.

ſedula manus adfinxit, vocula poſtrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι λάθρᾳ τὸ λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ μὴ ὀλίγῳ βραδύτερο⊖ nimirum ὁ κλῆρο⊖ niſi malis βραδύτερον. Perſimilis *Ariſtophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ναὸς ἐκ Πειραιῶ⊖, ad quem de illa poteſtate verborum ἦκεν & ἔρχε⊖ plura dicemus. Vide Praeſtantiſſ. *Car. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. *T.H.*

35. Ὁ νεβρὸς τὴν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. *Ariſtoph.* alii. *J.B.*

Ὁ νεβρὸς . . .] Vide quid ſupra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. *M. du S.*

Ὁ νεβρὸς τὴν λέοντα] Eſt in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non proviſi ſignificatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi pleniſſima & vix tentanda, κατὰ τοῦτο λέοντ⊖ νεβρὸν ἁλῶντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, ut eſt in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obſcurum non eſt: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* ſumſerat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Eraſm.* Chil. in *Hinnulus leonem.* *T.H.*

38. Καταφρονηθεὶς] Mſ. καταφρονηθεὶς ἀθλίως, *miſere deceptus.* Vulgatus: καταφρονηθεὶς ὁ ἄθλι⊖. *J.G.G.*

44. Θεῖσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν.] Inſtitutionem hanc eſſe puram, atque adeo perperam referri ad eas inſtitutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Ampliſſ. *Bynkershoekius* de Captat. Inſt. c. V. p. 319. Lex certe de animi ſecreto non judicat: verum Noſter hoc quoque genus inſtitutionis hamo ſubtiliter obvoluto inſtructum, etſi directe non incurreret in leges, ad ſpeciem captatoriam retulit, ſententiam probiſſimorum ſuae aetatis hominum ſecutus. Sic mutuae conjugum inſtitutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, ſi mores ſeculi maculoſos ſpectares, plerumque in ſuſpicionem incidebant inſidiatoriae malitiae, gravem bonorum honeſtorumque hominum vituperationem ſubierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eamdem incudem diu noctuque tundendo, maritum teſtari compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus inſtanter:* ibi *Valeſius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus θεῖσθαι τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, *teſtamentum ei oſtendere:* praefero ſenſum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui teſtamentum tradet tibi cumque legendum.* Quod autem praeceſſit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non eſt, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, ſed *ſpe mortis*, quam ſimulac Hermolaus obiiſſet, relictis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae ſunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀποτρίπτους θήρας θανάτου ἐπὶ ἰσόδρας

Quid igitur ille? CNE. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro: Ego ſane repente ſum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti. CNE. Ita quidem videor, propterea que gemo.

ἔν γε ἐκεῖνῳ; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐγέγραφε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰμά, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ [c] ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα. ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

S I M.

1. ADvenis aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos ſupra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos tradu-

Σ I Μ.

ΗΚεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ἐμοῦ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ἀκτὼ ὀκτὼ καὶ τοῖς ἐνενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσε τριά-

c Ἄγκιστρον] ἄγκιστρον veteres Edd. prout ſaepe in membranis haec vox exaratur.

ἄγρα ἀλφηστῶν nam θηρᾶν & *venari* non minus dicuntur quam *captare*: *Horat.* — *viduas venentur avaras. Hieron.* Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obſequiis.* T. H.

48. Ὅτι μὲν ἔν] Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in verſione poſuit Interpres, *Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro.* J. J.

52. Τὸ ἄγκιστρον τοῦ δελέατι συγκ.] Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, *Eſcam hamo circumponere. Philo Jud.* de Jud. p. 720. C. ἵνα τὴν ὑπ' ὀλίγοις πίστιν δελεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃ τὴν ὑπ' μείζοσιν ἀπιστίαν. *Zeno Veron.* de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas:* opportune diverſa in re *Petron.* p. 15. 664. *Solon* in Troch. apud *Plutarch.* T. I. p. 86. A. Περιβλεπόμενος δ' ἄγραν ἀγρεύτης τὸν ἀνίσπαστον μίτον Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν ἐ φρενῶν ἀπεσφαλεὶς sic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καλαπιᾶσθαι τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Juliano *Symeon Metaphr.* Vit. Athanaſ. §. 16. Αὐτὸς τὸ τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καλαπιὼν εἵλκυσε τοῦ ἀγκίστρου πειθόμενον de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Chriſti abſtraxerat *Aſterius* Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τῆς ἀξιωμάτων δέλεαρ ἐσδεξάμενοι μετ' ἐκεῖνου κατέπιον τὸ τῆς ὠφελείας ἄγκιστρον. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 227. B. Foenerator πεφίφρει τὸ βαλάντιον, καὶ δίκτυσι τοῖς πανομένοις τὰ θήρας δέλεαρ, ἵν' ἐκείνῳ (ἐκεῖνο) ἀφὲ τὴν χρείαν πεδεχήσαιτες συγκαλαπίσωσι τῷ τόκου τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρον, qui ad oſtentatam undecumque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγον, teſtibus *Heſychio* & *Etymologo.* His adſimilia ſunt in *Luciano* permulta; ſed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαπιᾶν & καλαπᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam appoſite *Horat.* II. Serm. V, 24. — *captes aſtutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vafer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab Auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Ariſtaen.* I. Ep. 17. συχνότερον ἦν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσαπτέον καὶ αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπήγη, πάλιν ἀσπαλιεύσων. *Eraſmus* in *Vorare hamum* parum accurate. T. H.

69. Οὐκ

τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι ἡδὺ δόξει τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. ἡδὺ γε, εἰ γέρων τε, καὶ ἀδενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεαι τοῖς ἐκ τοῦ βίου ἐδύνασο.

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐκ Σικελίας. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ὑπὸ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικοῦτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας

2. POL. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & mensæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præstantissima. SIM. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

α Ἐπέρρει] Ex G. L. Cunctae Edd. ὑπῆρξεν.

69. Οἴνου ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, περίοσμος, ἄνθινος, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν facetissime interpretantur Grammatici Græci: leg. *Achill. Tat.* lib. I. *J.B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐκ Σικελίας] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Sicula dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep* III. *M.du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐκ Σικελίας] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαιζήλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ τὸ ταῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὄρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐπαύρασθε τοῦ οἴνου τοὺς ἀνθοσμίας, καὶ παιδαισίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἅλμα ὅσα σοι τὸ ἀγρὸν καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν ἀνθοσμίου Σικελικὴν πίνει τε ἅδδω καὶ εὐαχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακεκοσμένων. Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίαν αὖ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθῶσι. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὴν ἀβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐκ Σικελίας] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat. J.B.*

Ibid. Ὑπέρρει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ὑπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπῆρξεν. *J.G.G.*

Ἐπέρρει] Sic omnino legendum, suadente Mss. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes insidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ὑπερρεῖν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἔρμ. c. 61. ὑπερρεῖν γάρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τοῦ Δαναΐδων πίθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲν χρυσίον ἐκ

τὸ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & senili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque solum adspicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexisti, quæ tum tibi optanti dederit esse juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin sæpe superbius adspernabar, & excludebam eorum nonnullos alitanquam

80 οἴχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τοὺς χείστους γε τ' ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ χορυζῶντα ὑπερήδοιλο θεραπεύοιλες, καὶ μακάριον ἦν αὐτοῖς ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλε-

85 ψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τ' Ἀφροδίτιδι ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτον ὢν, πρεσπόθητον ἦν. ΣΙΜ. αἰνί-

90 γματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὗτος τοῖς πολὺς ὢν, ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πρὸς τ' χρυ-

95 σῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονυχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τι-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεπόρθμευσε τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V.

τὸ ἀργύριον ἐξοντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀένάου τε & πολὺ ἐπιῤῥέοντος. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde *Philostr.* in *Herode*, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος ἐς & πολὺ τούτου ἐπιῤῥύη· p. 548. & *Homerum* ipsum. *M. du S.*

Ἐπιῤῥεῖ] Sine controversia verum est ἐπιῤῥεῖν· ὑπορρεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπιτάλαντον ἐπιῤῥεῖν τὰγαθά. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον & τὸ ἀργύριον ἀένάου τε & πολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥύντος· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲ αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν· *Aristaen.* II. Ep. 12. Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, εἰ μὴ ἂν ἐκ πολέμων ἐπιῤῥεῖ. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyest. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & affluentia*: σβεννύναι τὴν αὐζην τε & ἐπιῤῥοὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτων ἐπιῤῥοαὶ *Eustathio Antiocheno*. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μακάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam* &c. *adulteribus offerunt genua*

suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. *T. H.*

85. Μῶν & σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abesset *τινα* oratione hunc in modum divisa: *Μῶν & σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην* &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio trajecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a *Luciano* mox scriptum πρὸς τ' χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui excideriit θεὸν vel θεᾶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: *μῶν & σὺ θεᾶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας.* De Phaone Etymol. Mst. Φάων ἐπὶ τ' ἁρπαμίων & ὑπερηφάνων τῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἁρπάσαι· plenius *Suidas*; nam *Hesychius* ea in voce misere mutilatus est. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hist.* XII. 18. & *Palaphat.* π. ἀπιστ. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiastes* ab aliis discrepat qui tradunt a Venere juvenem & formosum redditum, quia *nulla mercede transvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, ὁ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' οὖν πῶς ἐδιαλεύσω περὶ τῶν χρημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ὑπίσχνεύ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας.

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur studio & obsequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti? POL. Palam singulos illorum hæredes me relicturum esse dictitabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare jussis omnibus.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τῶν κληρονόμων ἔχουσιν; ἦπου τινα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. χεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅττά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἐρίθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

4. SIM. Quem ultimæ scriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polystrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel sic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi jam optimates adsectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc summo loco natis adnumeratur ille mento raso delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

ε Αὐτοί] Αὐτῶν P.

21. Κόδρου] * Κλίαρθος Πύλιος ὢν λαὸς Πύλου (πόλις δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καλαλαβόντος, καὶ μεταμάχησε Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηνῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀθηναίων καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

* Κλίαρθος] Lege Μίλαρθος, ut ex iis liquet, quae J. Meursius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἐμεταμάχησε pro καὶ μετεμ· praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. T. H.

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμοὶ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec mecum mussito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera:* nec plura legisse poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. A. Φοβούμενοι τοὺς μὴ ὑσίοις κεχλημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωσι, servanda tamen est fine dubio; de quo notavit accuratissimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. T. H.

7. Οἰμώζειν] *Horatius: Nil sibi relictum praeter ploravere.* M. du S.

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obscoenis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. J. B.

17. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] *Liban.* Apol. p. 591. D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς ἐντυχόντας. *Demosthenis* debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam viliissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90. B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. ὃ μόνον οὐχ Ἕλλην ὤν, οὐδὲ προσήκων ὅλως τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντυχεῖν, ὁπόθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὁπόθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem AEschinem adversarium vocavit ὄλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494. B. quod *Ulpianus* interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὄλεθρον τῷ μισθαρνεῖν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges: *Diogen. L.* in Aristippo II, 75. Σίμων ποτὲ τὸν Διονυσίου ταμίαν πολυτελῶς αἰτοῦντας αὐτὸν ἐλεοστρώτους διακόνους, ὧν δὲ Φρὺξ ἐστὶν ὄλεθρος, ἀναχρεμψάμενος προσέπτυσε τῇ ὄψει.

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

ὁ Νιρέως καλλίων, ὁ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. Ἔ μοι μέλει, ὁ στρατηγήσατω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

1. AUſcultate, quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimisque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit everſa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

ΧΑΡ.

ΑΚούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἢν τραπῇ ὅπῃ θάτερα, οἰχήσεται ἀνεστραμμένον· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ὑποφερόμενοι ἕκαστος. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταγνόντες

[b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat, ex G. ſunt deſumtae. [c] ΧΑΡ.] Ἑρμῆς O. [d] Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

ὄψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Κλίμαξ τις ἦν τὸ μὴ γένος Φρυξὶ ἢ δημοσίᾳ αἰσθέσθαι ὑπὸ κήρυκι πεπράσκειν. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀνὴρ πλαγγὶς ἀμοιβὴν ἢ Δημοκρίτου quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγγὶς (vel παιδὶς nam vulgatum παύσει nullius eſt pretii) βάκτρῳ καλύει σκύταλα Φρυξὶ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T. H.*

20. Ὑπεξυρημένου——] Vide Notam ad Τιμ. c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξυρημένου τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejusmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, καλλωπίσματα οἰκέτης, οὐκ παιδικῶν τίμιον, ὑπεξυρημένον ἔτι τὸ γένειον· neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi, dum manumitterentur, capite raſi fuerint, imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo, cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ἔτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἄνηρ *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ καλλιεξυρημένος τε καὶ καθυπεισιδισμένος τὸν ὀφθαλμόν. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum*. *T. H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic malem. *T. H.*

σθε· ἢ μάλιστα ὑπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.
[a] NEK. πῶς ἂν ποιήσαντες [b] εὐπλοήσομεν;
ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ σκευάρια ταῦτα πάντα ἐπὶ τοῦ ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν ἢ ὕστω [c] δέξαιτο ὑμᾶς τὸ σκαφίδιον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα σοι δέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. σοὶ δὲ ἤδη [d] ἀποβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτούς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
ΕΡ. εὖ λέγεις· καὶ ὕστω ποιήσωμεν.

Οὗτοσὶ τίς ὁ πρῶτος ἦν; MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

modum pœniteat, vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

a NEK.] Ἐρ. O. b Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. c Δέξαιτο] Δέξοιτο O. d Ἀποβάθραν] Ἐπιβάθραν C. L.

41. Ἔπιπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη, οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις, καὶ † ὅση δυνατὴ πλοΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἐγγεῖος. V. Τὰ ἐλαφρόταλα τῶν κτημάτων ὧδε τὸ ἐπιπολάζων. G.

* Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ἐστὶν *Poll.* X, 10. hunc in modum emendandus: ἔπιπλα οἱονεὶ vel οἷον ἡ κυρὶ κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν χλημάτων. *T. H. M. du S.*
† Ὅσα] Ὅση Exc. G. C. & *V.*

35. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τοῦ ἡϊόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος· quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠών & Ἡϊών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἰωμακότες ναυάγια τῶν ἀπλεόντων τῆς εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἠόνας vel ἡϊόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo miriſicus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρόταλα τῶν κτημάτων, ὧδε τὸ ἐπιπολάζειν. *F. B.*

47. Ἀποῤῥίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *F. B.*

Ἀποῤῥίφθων] *Benedictus: projeci*: verte, *projicianmur*. *F. G.*

Ἀποῤῥίφθων] Pro ἀποῤῥιφθῆτωσαν Attice, *projiciuntor*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπεῤῥίφθην. *F. C.*

Ἀποῤῥίφθων] Quale monſtrum illud ἀποῤῥίφθων? *Bourdelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπερῥίφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδοὺ σοὶ ὁ πλοῦτος ἀπερῥίπται. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verba; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *F. F.*

Ἀπερῥίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπερῥίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Ἔπεισε. c. 26. & Ἐτ. Δ. XI. deſinente. In impreſſis ἀποῤῥίφθων. *M. du S.*

Ἀποῤῥίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπερῥίφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπερῥίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερῥίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρῶνται, μαχίσθων ponant pro χρίσθωσαν, μαχίσθωσαν ſic ἀξιώσθων, ἐξηρτήσθων, ἐρρώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. κεκαλύφθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapyth-

ri ; baculusque in paludem ſunto abjecta : pallium autem recte feci , qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inſcende, Menippe, virorum optime, primamque ſedem habe juxta gubernatorem in alto , ut inſpicias omnes.

3. Pulcer hicce quis eſt? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus oſculum binis talentis æſtimabatur. MERC. At enim exue formam , & labia cum ipſis oſculis, & comam promiſſam , ruborisque florem genis inſidentem , cutemque totam. Recte habet : accinctus es : jam ingredere.

4. Tu vero cum purpureâ veſte & diademate , vultu truculentus , quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην [e] ἀπερρίφθων. καὶ τρίβωνα δὲ καὶ ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ πρωρεδρίαν ἔχε πλησὺ τοῦ κυβερνήτου ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· ἦν τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. Σπίδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, [f] ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΑΑΜ.

[e] Ἀπερρίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *AIW*. Priores ἀποβρίφθων. [f] Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte *S.* alterum σ detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καλαπληκτικός. *G.*

pytn. & Prianſ. p. 120. Marm. Oxon. *T. H.*

52. Χαρμόλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen eſſe nomen puto. *M. du S.*

53. Ἐπέραστος] Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. *T. H.*

Ibid. Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet φίλημα, alibi docuimus. *J. B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ ἱμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδημένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἰλαύνοιτε, διαδεδημένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἱμπεπορπημένον. Sed adſuetudine *Luciani* mei meliora doctus , intelligo elegantem iſtiusmodi verborum , quae deſiderari opinabar , ellipſin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄρης γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι ; ἢ ὁ Μίδας ἐκεῖνος ὁ Μυσὸς, ὁ τὰ κύνδυα, καὶ τὴν τιάραν ; Certiſſime hic in ultima parte ſubauditur διαδεδημένος, vel ſimile. Pari ratione , ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἱματιδίαν ἱμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὰ δακτύλιον ὁ μώγιμος ἀναδέδωσι, &c. & hic poſt διάδημα intelligitur διαδεδημένος· nec certe cum *Brodaeo* in Miſcell. IX. cap. 10. legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in caſibus ſimili modo verbum aliquod ſupprimitur ; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖνος ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Ἡ Βαβυλὼν δὲ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον. poſt vocem τεῖχος, & dein poſt περίβολον aliquid intelligitur, quod cincta valeat. Simili ellipſi in Cataplo c. 13. Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille eſt , qui fuſtem gerit.* Pari locutionis ratione apud Noſtrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρὰ. & Pan in Bis accuſato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλη. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *J. J.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phraſin vide Δικ. c. 19. Adde & Καλαπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M. du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno , & quibus inſignitur, notis, ut ſine membranarum omnium conſenſu loco moveri non deceat: *Suidas:* Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καλαπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρὸς. Sed deinde non eſt eripienda Luciano ellipſeos, qua valde delectatur , venuſtas : accedant exemplis a Doctiſſ. *Jenſio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ πλούτου, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· ex Catapl. §. 4. ὁ γυμνιάτατος ἅπαντες, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. II. τὴν δὲ τὴν τὰ μαλακὰ ἵριαν. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit , quam ex hoc ſolo *Luciani* loco Illuſtr. *Maffei* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T. H.*

60. Ὁ βλοσυρὸς] *Minax.* *J. B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis , Mercurii , & diverſorum mortuorum dialogo , nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νεκρῶν διάφωνα, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ ὁ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις ; vertitur : *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὸν [a] τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν φοφίαν· βαρήσει γὰρ τὸ σορθμεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐχέτω ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι ψιλός εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. εὖ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt abjectæ. MERC. Præterea fastum abjice, Lampiche, & despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede impositio. Imo

[a] Τύφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἤτοι * μανδύας καὶ χλαμύδα ἢ πόρπη καλέμβης. G.

* Μανδύας] L. μανδύα. *M. du S.*

Etymol. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ φορτὴν καλοῦσι ex quibus horum corrigendorum ratio patet. *Moeris Attic.* Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ συρρὴν καλοῦσι, καὶ φολὶν καὶ αἰτρίδιον καὶ καλύδιον. Repone κολόδιον deinde pro συρρὴν βαρβὸν vel βάρβιον, quo ducit *Artemidor.* II. p. 85. de birreto multa *Salmas.* ad *Tertullian.* Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam *Etymologi* φορτὴν· fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύα vel ἐφεστρὶς dicta fuerit φορτὴ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βαρβὸν erroris propagati gradus spectare licet in *Moeridis* συρρὴν. *T. H.*

Sed Mſ. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς. *hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? J. G. G.*

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. *M. du S.*

63. Τί οὖν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί οὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D. M. XXII. τι οὖν, ἐχρῆν ἀφ' οὗτο μὴ ἀπιθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἁλπίζειν αὐτὸν ἐν τιθηνίοις πόλει; Haec semel monuisse sufficerit. *T. H.*

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam *Nostrum* Lexiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. *LLoyd.* *M. du S.*

91. Κράτων] Sicyonius: vide c. 11. *M. du S.*

92. Τὰ ἐπιτάφια] Inepte vertitur *epitaphia*, cum sint *vestimenta funebria.* *J. G. G.*

Μηδὲ τὰ ἐπιτάφια] Inepte interpres, *neque epitaphia*: ἐπιτάφια, ut notum est, pro *vestibus sepulcralibus.* *J. G.*

95. Ἀτεκμήρυτον] Post hanc vocem in Impressis omnibus legebatur, ἀνεργάστου δηλονότι· quod merum scho-

Imo etiam coronas istas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præstat esse levem: itaque naviculam conscende.

6. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras gessi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque præferens, supercilliis arrectis,

85 λὰ ϗ τὺς ϛεφάνυς τύτυς ἀπόῤῥιψον, ϗ τὰ κηρύγμαλα. ΔΑΜ. ἰδὺ σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, ϗ ἰσοϛάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥϛε ἔμβαινε.

90 Καὶ σὺ δὲ τ πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, ϗ τ μαλακίαν δὲ προσέτι, ϗ τ τρυφὴν, μηδὲ τὰ ϛάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώμαλα· κατάλιπε δὲ ϗ γένος, ϗ δόξαν, ϗ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις 95 ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτλιν δηλονότι, ϗ τὰς τ ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονθόμενα. ΧΑΡ. ἐχ ἑκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν ϗ πάθοιμι;

1 ΕΡ. [d] Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βέλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τῦτο φέρεις, [e] ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, ϗ ἠρίϛευσα, ϗ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες 5 [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, ϗ ἐδὲν ὅπλων δέησει.

Ὁ σεμνὸς δὲ ἔτος ἀπό γε τ χήμαλος, ϗ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ὅτι

b Ἀληθῶς] Deest in O. c Εὐεργέτην δηλονότι] Scholii loco habent C. d Βαβαί] Defuit in O. e ΣΤΡΑΤ.] Ita *f.* V2. Νικρὸς G. P. f Ἐν γῇ] ὑπὸ γῆς P.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτλιν δηλονότι, G.

1. Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι ϛρατιώτης. G.

scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτλιν δηλονότι] Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτλιν legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτλιν· in marmoreis etiam pschephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτλιν celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. scripsit, ταυτάκις ὑμᾶς ἀναδῦμων ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτλιν fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτλιν δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustuliisset, an non forte *Lucianus* scripserit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτλιν. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit *Des. Herald.* ad *Martial.* VIII, 75. *T. H.*

3. Στρότων] Sic optime Ed. *J.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νικρός· quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα] In Mf. pro Κρα. est Νικρὸς. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. *J. G. G.*

8. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eru-

ὅλῃ τῆς φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; MEN. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. EP. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,

in meditando defixus quis est; iste qui prolixam barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se jube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Jupiter! quantam inanem ostenta-

eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescentia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi tessellas insererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρενθίῳ vel Βρενθείῳ unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod *Pollux* testatur VI, 104. vetustatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Hesychius* & *Etymol.* Βρένθειον, μῦρον τὸ πακχεῖον, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctissimi secutus labatur, ut docent *Schol. AEschyl.* ad Pers. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloss. Hipp. Λυδῶν vel Λύδιόν τι μῦρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίῳ nihil est cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cypriis erat θρίδαξ aut θριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Hesychio:* idem βρενθιὰς commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρενθία, tanquam si diminuta foret vox a βρένθος, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230. βρένθος, βρένθειον ἔστι δὲ καὶ πολυέλαιος μύρον eamque ob causam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρένθιον λέγει τινες ἄνθους εἶδος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florisve genus, mihi quidem definire non est in promtu; multoque minus an Arcadica Βρύθη, cujus ex *Pausania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, usum ejus jampridem interiisse, tametsi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρένθιον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. prope finem βρύθιον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo, ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βρύθειον praefert. Jam illum esse fontem verbi βρενθύεσθαι Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, justius objici potest, minime concesserō: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γίγνεται δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι ἐν βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum *Helladii* verba plenius exscripsit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim est Βησαντιώος (ita legendum non Βισαντῖνος· alibi paulo rectius Βησαντῖνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subjecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec, tamen est ratio, cur in *Hesychio* τύμβον, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφον, nec cum *Guyeto* in θυμὸν mutari patiar. Βρένθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *fastu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in AEschinem Socraticum, etsi longiora λέξω τὸ βρένθος ὑμῶν τὸ πολὺν, ὦ φιλόσοφοι·* hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. *Eustathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *AElio Dionysio*, vel *Pausaniae* debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας θέσθαι φησὶ Κωμικῶς ἐξ οὗ τὸ βρένθιον, μῦρόν τι ἐκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) πεποιῆσθαι ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἤγουν καλλωπίζεσθαι ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aeque pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθιον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit alienam se observationem excerpsisse; saltem in *Aristophanis*, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit *Eustathius*, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρενθύς, nisi me fallit in *Hesychio* corrigendo conjectura, Βρενθύς, θυμὸν, τόμβος, καὶ ὄρνεον, ὁ δὲ βρένθος· me judice deterius est, quod editur Βρενθός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πληθὺς existunt πληθύειν & πληθύνειν. Jam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum con-

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσῳ μὴ † [a] ἀλαζονείαν νομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ [b] κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ὀνοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ μαλαιοποονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τυτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναι-

[a] Ἀλαζονείαν] Sic *W. P. S.* vetuſtae Edd. ἀλαζονίαν. [b] Κενοδοξίαν] Καινοδ. O. [c] Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφροσύνῃ, ὑπερηφανείᾳ, ἀπαιδευσίᾳ, σεμνύνῃ, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνειν, προσποιεῖσθαι, ἀναβρύεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, ἀλλὰ θυμὸν μαίνεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι. in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τῆ βρενθύσῃ ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύεται τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ φθαλμὼ διαβάλλει. *Scholiaſtes* quum ſcribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ χήμαθι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad διαβάλλεσθαι τὼ φθαλμώ. *Diogen.* L. II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτῷ τὸ ὑπερόπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει Ἀριστοφάνης λέγων ὕστερ alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gataker*us adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεταί τι καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ μέγα φρονεῖ, inquit *Schol. magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat*: quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνῳ ἀνασπάσας τὰ κοττάβια. Lyſiſtr. v. 887. Χ' ἡ δυσκολαίνει πρὸς ἰμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πολλὰ βρενθύεσθαι σωφρονοῦντας αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ οἱ μὲ ἠσύλλαιον, ὁδὲ ἐβρενθύετο. Saepius *iracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri*: περὶ τ ἐπὶ M. Σ. c. 37. ἀπαύλης δ' ἦν ἀπαλλάττοντ) λαοῦντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἴδυκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ τοῦ Δυσκόλου Μενανδρίου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε. *AElian.* de Anim. V, 36. avis alterias, εἴτις ὄκνον καλίσειεν αὐτὸν, οὐδὲ βρενθύεται καὶ ἀγχαπτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. nili potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶ σωμάτων εὐεξίαις βρενθυόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἡσύσατε δὲ αὖ τινος τῶν ἡμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σωφρόνοις &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ δὲ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ αὐθαδίζομαι καὶ ἐπιφέρομεν ἄν μοι Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· *at ego me forte ob iſta pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύει & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφός &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἐκ. Θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἰρέσεκακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοβαρώτερος πολλῷ μᾶλλον καὶ βρενθύετο, ἅτε προπηλακιζόμενος τῇ ἀναξίᾳ τῶ ῥήματος. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται· niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρενδίεται, vel Βρενδιᾶται· nam infra ſane legitur, Βρενδιᾶν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, Βρενθύνῃ), ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quanquam de poſteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονείαν] W. r. In aliis ἀλαζονίαν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκαὶ, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.] Verterat *Mart. Bolerus* & *curioſitatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit & *rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit hoc

ἀναιδείαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· εἰ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα ἀποκρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸ τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτό ἄν σε; ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque ſtudioſe prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quaſi melior ſis aliis: etenim ſi cum iſtis omnibus conſcendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur iſta, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λέληθε] Λίληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίνοις] Ἐμβαιής O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίης, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίνοις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ἐπὶ πεντήκοντα ἀνδρῶν κατηλατουμένη. V.

hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non ſunt ab hoc poſtremo diverſa. Itaque non miror patrem notaſſe videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur ἡ ὕβλους· ἡ μικρολογίαν ἢ Δία, ἡ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποία πεντήκοντορος abſurde vertunt *qua quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, quum ipſe Charon in Contemplantibus teſtetur ſe ſolum δικρότον ἔλκειν. *J.G.*

33. Μναῖ] Coll. P. & L. In Impreſſis μνᾶς. *M. du S.*

36. Πέλεκυν τὸν ναυπηγικὸν] Pro πέλεκυν ναυπηγικὸν eſt illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. εἰσφέρειν τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θουριακὰς τῶν τραγύλων ληκύθους, ἡ βακλιρίας τῶν σκολιῶν ἐν Λακεδαίμονι. *Epicharmus* in Scirone: πηλίνων λεκίς. *Ariſtoph.* in Γήρᾳ· κοπὶς τῶν μαγειρικῶν. *Alexis*: —Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακικῶν— Poſteriora ſubminiſtrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπῳ] Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur: vox in uſu rariſſimo. *J.B.*

Ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενον] Valde obſcure vertitur ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuppoſitam.* Pro ἐπικόπῳ in Mſſ. eſt ἐπικόπτῳ ſed aut legendum eſt ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον uſus eſt *Lucianus*, ſicut illo *Menander* in Meſſania, ut auctor eſt *Pollux* Onomaſt. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρική, in qua ſecabant in fruſtra carnes aſſandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixiſſe ἐλεόν, ξόανον, ἐπίξηνον dictam eſſe iſtam menſam coquorum ἐλεόν, quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt *Heſych.* quamvis alios ἐλεὸν ſcribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἐλεοῦν. Apud *Pollucem* ſtultiſſime vertitur ἐλεὸν *olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mſ. ut hic *Lucianus*, prae ſe fert ἐπίκοπον, ſed non in verbis *Menandri*, quæ ſtatim ex ejus Meſſania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur uſurpaſſe ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, ſed tamen non vetuſtiſſimi; recentiora enim ſunt vocabula. Sane non niſi apud novae Comœdiae ſcriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque uſos diſcimus ex *Euſtathio* ad Odyſſ. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ ὃ παρθέμενοι καφαλὰς ἀντὶ τῦ προτιθαῖσις. ἢ ὡς οἱ ἐπίξηνα ἤτουν ἐπικόπα, ἤτοι ἐπικορμίσα ὄντες ὥστε κοπῆναι· qui locus admodum facit ad hujus noſtri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur προτιθαῖσις ὡς ἐπιξέα, ἤγουν ἐπικόπα, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιξήνα. Sic & male legitur apud *Heſych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἰδίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt ſive *ſcala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus iſte capta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, quo ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcenditur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 354. Ἐπίκοπον, inquit, *ſubſtantive, Lignum quod ſupponitur quum quid ſecuri ſecatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαβὼν πέλεκυν &c. *loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi, ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem eſſe* Euſtathius *tradit, eique ſynonymum* ἐπίξηνον, *as* ἰδιωτικῶς *vocari* ἐπικόμμιον.

Ari-

9. MEN. At barbam iſtam quoque deponat, Mercuri, gravem ſane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & iſtam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta ſecuri nautica, præcidet eam pro codice uſus ſcala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χὴ τὸ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθαι, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε [c] μνῶν τρίχες εἰσὶ τὰλάχιστον. EP. εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; EP. Μένιππος ἔφοσι, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτὸν, [e] ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

c Μνῶν τρίχες εἰσὶ] Μνᾶς ἂν τρίχες. C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν· etſi nec repudiandum ſit τρίχες. d Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. e Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῳ G. P. *AlW.* ubi praeterea notatum: Ἐπικόπτῳ *forſan legendum.*

Ariſtophanis *autem* Scholiaſtes ἐπίξηνον *eſſe dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Euſtathius *exponens Homericum illud Od.* B, 237. παφλάσθων κεφαλὰς, *ſubjungit*, τροτεύοντες, ἢ ὡς οἱ ἐπίξηνα, ἤτουν ἐπικόπια, ἤτοι ἐπικορμία θέντες, ὅτε κοπῇσιν, *in trunco in quo carnes concidi ſolent. Sed fortaſſe non minus* ἐπίκοπον *ſubſtantive dicitur, quam* ἐπίκοπος *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, *& apud* Scholiaſtem Ariſtophanis ἐπίξηνος. *Praeterea in altero ſubintelligi poſſe videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἑλεὸς, *quam* ἑλεὸν, *ut* Euſtathius *annotat.* Poſtea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* ſcripſit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* ſunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo ſit tenendum declarabo. Ἑλεὸν apud Homerum, vel ἑλεὸς, hoc enim numero ſolum occurrit Il. I, 215. Od. Ξ, 432. τράπεζαν eſſe μαγειρικὴν ſive *menſam coquinarem* veteres conſentiunt: eorundem auctoritate maſculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τὸ ἑλεὸν *Ariſtophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti poſſit *Poetae* ἑλεοῦσι· non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis uſum exponit, Ἑλεὸς δ', ἣν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ θύρας εἰς τις ἀναβὰς τοῖς χορδωταῖς ἀπικρίνοιτο, membranis ſi obtemperemus, Ἑλεὸν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ἑλεὸς, τῷ ἑλεῷ, *Eleus fluvius, menſa.* Hinc ἑλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι ἀφικομένους εἰς τὰς θοίνας teſte Athen. IV. p. 173. A. quem deſcripſit *Euſtath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἑλεικόποι *Lyſiae*, quos alii τοὺς τὰ ἵλη κόπτοντας, τῷ ι παρειμένῳ λεγομένου, interpretabantur, indidem ſint derivandi: μήποτε δὲ ὁ τὸ ἑλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλίνου, γίγνηται τύπους· ubi quid ſibi velit ἐκτὸς prorſus omiſſum a *Suida*, minime perſpicio; niſi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius exiſtimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἑλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem cenſetur ἐπ ξηνον ſaepius in *Ariſtophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. uſurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam eſſe *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *menſam lanioniam* ſtatuas: *AEſchyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μόνης Θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγμασι· quorum mihi *Stanlei* verſio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ἔδριον adjungit *Pollux* origine par, ſed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπιον *Menandri* verba vel integra poſſunt ſervari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπιόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil eſt futilius ea explicatione, qua ſibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigienſis*. Ἐπικόπιον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum intereſt diſcrimen: plus una vice meminit *Euſtath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν καὶ ἐπίκοπον τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἰμοῦ, ὡς οἱά τινος ἐπιξύνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμου· cujus vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Ariſtophanis Scholiaſtae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· ὡς δὲ Ἀριστοφάνης καὶ Δημοσθένης· de *Ariſtophane* liquet; *Demoſthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Heſychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπιον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obſtat, quo minus hunc in modum ſuppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: ſic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, ſuper quam aliquid inciditur*: *Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ὀχίου ῥακώσει mederetur, ὕπλιον ἀνακλίνας τ' ἄνθρωπον σμίλῃ κατ' ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δίρματος τὸ πεττὸν ἐξίτιμοι. Porro, quod *Heſychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ ὠδαστροφ. δὲ τῷ ὑφανομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐν οἷς ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adſentior. Idem: Κρήϊον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λίθινα· veterum expoſitionem tradit Homericae vocis κρεῖον ſive κρήϊον dupliceem; hi *codicem coqui, lanionisve* accipiebant, alii *lebetem, in quo*

λὰ τριοδά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. EP. ὁ πέλεκυς ἱκανός. MEN. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. [a] βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; EP. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ἤδη. MEN. ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. EP. τί, ὦ Μέ-

verum ferram mihi porrige; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis eſt ſatis idonea. MEN. Euge; homini nunc quidem ſimilior evaſiſti, dejectis ibi ſordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de ſuperciliis? MERC. Omnino: ſuper ipſam enim frontem ea ſuſtulit, neſcio cujus rei gratia ſeſe tam ſuperbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, ſcelerate, & ad mortem expaveſcis? quin ocyus inſcende. MEN. Unum adhuc graviſſimum ſub ala tenet. MERC. Quid-

a Βούλει] Ms. βούλει. P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατείνειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τῷ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ ἡ κινάβρα λίγει τὴν πήρα. V.

* Πάντας σιαίνειν] Τὸ πάντας σιαίνων Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide *Schol.* ad Tim. p. 113. *M. du S.*

Haec vel Scholiorum deſcriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere ſenſum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Perſuadeo mihi σιαίνειν verbum recentioris eſſe Graecitatis, quod corruptum ex σιχαίνειν ſignificet *faſtidium creare*, quale ſolet odor ingratus ac teter; at *faſtidire*, *averſari* σιαίνεσθαι· *Cyrilli* Gl. Σιαίνομαι, *tedo*. (*Taedeo*) Σιαντία, *faſtidia*. Σιαντὸς, *teter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σιχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. & I. Gr. in Σιαίνειν nam *Nicephori* & *Joannis Moſchi* σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipſo σιαίνεσθαι repeti: utrique loco poteſtas adſignata plane convenit: aliena eſt, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. noſtro ad Tim. p. 113. reſtitui commode poſſit, ἀπὸ τῆ Δία σιαίνειν, *propter illam* συγνότητα *nimirum vultusque triſtitiam, qua feſtum illud* Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα *proprie hircorum fetor: praterea notat quemvis tetrum odorem, eo quod omnibus faſtidium excitet*, ſive malis, *omnes faſtidiant*: an potius parva mutatione legi praeſtat? λίγει δυσωδία αὐτὸν πάντας σιαίνειν, *ait* Lucianus *gravi fetore philoſophum cum omnibus eſſe faſtidio*. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* ſuſpicaretur? quid dici poterat abſurdius? haec tamen Etymologi verba non multum diſcrepantia recognoſce: Κινάβρα, ἴσως κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiaſta, ſed ab Etymologo noſtrum Scholiaſten ſaepe deſcribi: de pera certe vix quiſquam, quid ſit κινάβρα declarans, cogitare poſſet, niſi ad hunc locum commentaretur. *T. H.*

carnes coquuntur. Tum etiam, ſi lectioni receptae tuto fidimus, μάλκιλλον a Pariis τὸ ἐπικόπιον vocari *Heſychius* oſtendit: illi autem conjecturae, qua ſuſpicatus fui in eodem reſtitui poſſe Ἐπίκοπον, ἐπικόμμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκοφον, ἐπίκαπτον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπίκοφον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* ſubſcribo Gloſſas corrigenti, *Cala*, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philoſophi barbam ſcala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod ſecuris robuſtum aliquod lignum, non levem tabulam poſtularet. *T. H.*

40. MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava diſtinctione; quam ob rem ignoſcendum eſt eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte, *Euge vero; nunc homini ſimilior evaſiſti, foetidis ſordibus ibi depoſitis*. Ἀναπέφηνας intellexerunt, quaſi actionem contineret; perverſe: aliud norma Graecae lnguae, atque ipſe *Lucianus* ſuadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας. Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὅτι θύων τισὶ καινοῖς δαίμοσιν, οὔτε ὀμνὺς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas*: Ἀναπέφηνα, ἀπεδειχθὴν, καὶ ἐκ τοῦ ἀναπέφηνα. Nihil moror Philopatridis conſarcinatorem. §. 3. ipſe rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii poſtulat, niſi is, qui, quae habet ipſe, deponit atque a ſe projicit: modo, τὰ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθαι, &, ἀπόθου τὸ τοῦτον. Ἔρωτ. c. 5. πᾶσαν ὑπερτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ πολλῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενον μανίαν τιμῆσαι τοὺς αὐτοκράτορας in Paſſ. Tarach. Prob. & Andron. p. 248. Hinc ſponte ſequitur, quomodo ſit capiendum αὐτοῦ, tanquam ſi locum, ubi ſordes excuſſae jacebant, digito monſtraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii perſonae conveniant, manifeſto, dummodo ſententiam conſideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram Menippus ad deradendam philoſophi barbam riſus cauſa poſcit: verum, inquit Mercurius, Menip-

pi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam teterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de supercriliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ πίλικος ἱκανός· Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτῷ τὴν κινάβραν. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῷ] Id est, αὐτόθι, ἐνθάδε. *F. G.*

Ibid. Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque fœtida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irridet, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνασπάσαντες *Euseb.* D. E. p. 106. C. οἱ συμπροσωποῦντες ἐν τὰς ὀφρῦς ἀνασπάσαντες *Artemidor.* Procem. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας συμπᾶς ἐπῆρκὼς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ἧς φιλοσοφῆν ἐπενόησας σεμνός τις ἀγύιου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Berglerus*, quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obviam illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐπιτάσεως γοῦν τὸ πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑποκαθῆσθαι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *ardua subrigens supercilia*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς διῆρκε τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Φιλόδημ. Οὐχ εἷς, οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων· *non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus.* Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπου, *sub sinu.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos ὑπὸ μάλης de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακεί᾽αν] Ita Ox. Reliqui κολακείαν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato δὲ ex MS. Ox. reposuimus. *M. du S.*

d Κολακεί᾽αν] Ex O. Edd. omnes κολακείαν. omnino debebat ὅντα.

e Γε] Sic O. Cunctae Edd. δὲ quod si retineretur deleri

σαρισώσεις, ἢ ῥᾳδίους, καὶ βαρβαρισμούς, ἢ τἆλλα βάρη τῶν λόγων. PH. [a] ἦν ἰδού, ἀποτίθεμαι. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἐπόγεια, τὴν ἄποβάθραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί οἰμώζεις, ὦ μάταιοι, ἢ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὴν πώγωνα δεδηωμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπασι λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περιέσεισιν ὁλονύκτιον τὰ χαμαιλυπεῖα· ἢ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ὑπὸ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ὅπως τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones ſententiarum, barbariſmos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: ſolve itaque retinacula: ſcalam nauticam attollamus: anchora ſubducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis ſit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philoſophe, cujus jam modo barba fuit evaſtata? PHIL. Hoc ſcilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam eſſe. MEN. Mentitur: nam alia ſunt, quæ credas eum pungere. MERC. Quanam? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egreſſus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec ſummo mane decipiens juvenes ſapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum eſſe? MEN. Egone, qui feſtinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

a Ἦν ἰδού] Ἤνιδε P. εἶεν, ἰδού. B2. quod ſine dubio editoris. b Ἀπελώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex ſimili præcedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμούς] Ἐν ἀχμαῖς προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, * οἱ δὲ δύο σκοπελοί, καὶ τὰ ὡδυπλόσια. V.

66. Δεδηωμένον] Πεπερθημένον. V.

73. Χαμαιλυπεῖα] Πορτεῖα. V.

* Οἱ δὲ δυο * σκο. . . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuiſſe. J.G.

Ex *Homeri* Od. M, 73. ut indicavit *M. du Soul.* Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum *V.* praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat περιφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit: Eruditiſſ. itaque *Duker.* ad *Thucyd.* p. 297. n. 63. fortaſſis loco non ſuo poſitam obſervat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae leguntur in* Lucian. *Dial. Junonis & Latonae* p. 243. v. 22. hujus Ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ὁ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adſentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria eſſe debent poſteriora ſuperioribus, extrema primis, aut, quod etiam eſt melius & jucundius, longiora.* Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & ſimiliter concluſa, & immutatione quaſi quaeſitas venuſtates* parce adhibendas aut fugiendas eſſe ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide *Philoſtr.* p. 497. Meminit iterum *Noſter* Δημοσθ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae caſtitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. *M. du S.*

60. Ἦν, ἰδού] Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. ſed ſcribendum ἦν' ἰδού, *ecce*: quod alibi quoque ſæpiuscule apud noſtrum occurrit, ſed ſæpius corruptum. Dicitur pro ἦνι ἰδού. J.G.G.

Ἦν, ἰδού] Secutus eſt Eruditiſſ. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, *apud Lucian. eadem ſignifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris ſcribendum puto* ἦν' ἰδοὺ *poſita poſt* ἦν' *apoſtrophi nota: nec enim dubito, quin eliſum ſit* ι *adverbii* ἦνι, *quod cum* τῷ ὡδαλήλου τῷ ἰδοὺ *perinde ac ſi diceretur* ἦνι ἰδού. Ego, quanquam, utrum probes, haud ſane multum refert, ſecus ſentio, ut opportuniore loco declarabo. T.H.

62. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲν ἀνίσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνεῖλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀπο-

12. Verum interea dum cædimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiæ mater gemitus ciens præit leſſum cum feminis in funere Damaſiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque jaces ſolus.

13. MEN. Nequaquam; ſed audies canes jam jam miſerabiliter ululantes mei cauſa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes ſepelient me. MERC. Fortem te præſtas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ὦ χρυσῆ τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνὸς γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιτάφιος λόγος διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν [c] γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

ΜΕΝ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον [d] ὠρυομένων οἰκτίστως ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γενάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *A1W.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quaſi ab ὠρύομαι.

ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν idque jam obſervatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Theſ. Luciani loca fugerunt. *Pauſan.* X. p. 860. διὰ τὴν ἀποβάθραν κατιόν· *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἄγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illuſtris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T.H.*

72. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam ſero intellexi me in fornicem eſſe deductum: execratus itaque aniculae inſidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. *T.H.*

73. Περίεσται] Futurum, uti ſupra Ev. Δ. X. αὐτίκα μάτεσται ἐν τιμωρίαις τῇ μητρί. Saepius hoc fieri videas. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργύριον λήψεσθαι ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ſecus atque Interpretes fecerunt. *T.H.*

77. Ἐσχάσατο] Conſule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo ſibi necem conſciviſſe. *M. du S.*

84. Συνίχεται] *Illius uxor conſtringitur a mulieribus*, quaſi nempe ſuffocanda. Male hic locus verſus eſt, *illius uxorem mulieres circumſtrepunt.* *J.C.*

Συνίχεται] Niſi verſionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde petitum ſit illorum, *uxorem mulieres circumſtrepunt*, exputare non poſſum. Suſpicabar olim συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire ſaevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame ſuffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc ſatis contentus ſum ſcriptura vulgari: ſignificat enim *comprehenſam conſtrictamque teneri: Porphyr.* in *Euſeb.* Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μιαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrenſibus Dionyſii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T.H.*

86. Βάλλεται ἀφθόνοις] Sic paſſim. *J.B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenaei, Graeciae illis temporibus diſertiſſimi. Lacedaemonius antiquus ſcriptor. LLoyd. *M. du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luctu.* *J.B.*

Ἐξάρχει τοῦ θρήνου] Protulit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσι με unde *Cuperus* expiſcatus fuerit de ſepultura per ignem eſſe capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obſ. lib. I. p. 48. *T.H.*

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque eſt. Recte tamen *P.* & *S.* *M. du S.*

γιον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλως μελελθυσόμεθα. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; [a] πάντως δικαδῆναι δέησει καὶ τὰς καλαδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὸς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δυχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero & portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ.

ΜΟΙριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐν Κορίνθῳ, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ὑπαλέγειν, Ἦ μ'

CRAT.

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multæ erant onerariæ naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

[a] Πάντως] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος εἰσάγει παλαίοντας Ὀδυσσέα καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσέα, ἢ κοῦφόν με, * ἢ κουφίζω σε. Αἴαντες] ὃν ὁ Λουκιανὸς λέγει τῷ σίχου, ὡς τῷ † Ἀριστέου λέγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τουτέστιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ προκομίζω σε. *V.*

* Ἢ κουφίζω] Sic E. A. Κυρίσω utrobique & προκόμισον scripserat *M. du Soul.* Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. *T. H.*

† Ἀριστέου] L. Ἀριστέα. Sed tamen Ἀριστέως est etiam in C. *M. du S.*

11. Πάντως] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. *M. du S.*

Ibid. Δικασθῆναι δήσει] Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δήσει. πάντως vulgo deest. *J. G. G.*

7. Μοίριχον] Ficta credo hæc nomina. *M. du S.*

10. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, præterquam in Florentina, post voculam ὤν ponitur signum interrogationis Græcum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si hæc per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. *J. J.*

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ὃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. *M. du S.*

11. Ἦ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Υ. v. 724. *J. G. G.*

20. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες· nam ὥσπερ nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco εἴτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, ἢ οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. εἴτε ἀ. τῶν ὀ. εἴτε Χ. π. ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῇχε &c. Mecum facit *H. Valesius* ad ista *Marcellini* XXVIII. p. 581. *Iisdemque subseruntur genitalium extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex ipse lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. *T. H.*

22. Χαλδαίων παῖδες] Sic Necyom. c. 6. *Eunap.* Ed.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obſequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & teſtamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Ariſtea Mœrichus, ſi prius deceſſerat, domino relicto ſuorum omnium; Mœricho viciſſim Ariſteas, ſi ante eum abiret: hæc quidem in teſtamento erant ſcripta: illi vero obſervabant ſeſe invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, ſive ab aſtris conjectarent futura, ſive ex ſomniis, ſive Chaldæorum imbuti diſciplina, quin & ipſe Pythius modo Ariſteæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad iſtum, mox ad illum vergebant.

ἀνάγε, ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλυς; ΚΡΑ. ζ κλήρυ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· ϗ στὰς ἀμφθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲ ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότιν ἀφιεὶς τ ἑαυτῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτῦ. ταῦτα μὲ ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλυς ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. ϗ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τ ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τ ὀνειράτων, ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ ϗ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. ϗ τὰ πάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

1. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? eſt enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thraſyclem inopinato pervene-

2. ΔΙΟ. Τί δῆτα πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον ϗ Θρασυκλέα ἦλθον, ἄμφω συγγε-

b Εἴτε] Οὔτε *J.* οὔτε Margo *AIW.* c Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G, L. Ed. Steph.

Ed. *J. B.*

24. Ἀριστῆ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. *J. B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστῆ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Mſ. oſtendit hoc vocabulum eſſe mendoſe in editis exaratum, cum pro Ἀριστῆ ſcribit Ἀριστέᾳ, ut ſcribendum eſt. *J. G. G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum ſuſtulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστῆ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Ariſteo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Ariſtei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Ariſteas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt noſtri Commentatores, a quorum ſententia valde diſſidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac cauſa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορίᾳς haec notat: *Pro οἱ βορίαι, quaſi a βορίης per metaplaſmum; ut & Aratus ἀνέμοιο βορῆο Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστεύς, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, ſed hoc non ſine alluſione ad* ἀριστεύς. Illam alluſionem, haud quidem alienam, etſi non praeſtem, ceteris tamen non invitus accedo: eſt enim talis nominum, praeſertim propriorum, formae mutatio neutiquam inſolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem Μιλανθεύς Od Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεύς & Ἀμοιβέας non differunt, quod poſterius in *AEliani* V. H. III, 30. contra *Scheſſerum* recte defendunt *Kulmius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστῆος dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Pauſan.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXVIII. p. 282. *Caſaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeſchel.* ad *Origen.* contra Celſ. p. 113. *Rutgerſ.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέαν τ Ἀδειμάντου Κῶιον, illum ſemper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, ſi liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκαίου ab Ἀλκαίος. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noſter*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. Χ, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοθ' ἄλλῳ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J. B.*

γενεῖς ὄντας, ὑδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ προσπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. ὦ ἐπαίσιον.

runt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τὴν βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, εἰμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πήραν χαίνιπας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, κἀγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῶν Περσῶν δέχης. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον Ἀρ-

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nanciscerer ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque choenices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem graviorisque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Memi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας οὐ τοῦ Κορινθιακοῦ πόλεως ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὅρος ἐστὶ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ἔστιν καὶ ἡ χρυσὸν φασί. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνέμῳ. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀλλιχάς. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. *Προμαντευομένους*] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitiose προμαντεύομαι & ἔτυς. *T. H.*

32. *Διαπλέοντες*] Subint. Ἀριστέας & Μόριχος. *F. G.*

33. *Εἰς Κίρραν*] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem.* diversas faciunt. *J. B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. *Ηὐξάμην*] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην quanquam sæpissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. *Κοτίνου*] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς, *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J. B.*

55. *Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἴσμεν*] *Alii vero nihil curabant ejusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld sien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺν εἰς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμῖν ἀποβλέπομεν. *Non munia nos expetimus dona* In Charidemo c. 25. Καὶ μᾶλλον ἄν τις ἡμᾶς ἐξετάζειν βούλοιτο τῶν τοιούτων, εἰ πρὸς πάντας εἰς τὸ καλὸν ὁρώμεν, καὶ τούτου τυγχάνειν τῶν πάντων τιθέμεθα. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἑλκύσαι ἂν ὧδε ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τὴν ὁδὸν ἰόντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad via metam pervenire studeat, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Graevius* ὁρμῶντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶσιν. *Aelian.* H. V. I, 28. οἱ Ῥόδιοι φασὶ τὴν μὲν εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα καὶ θαυμάζοντα αὐτούς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τὶς ἐρᾶσης ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδοὺς Ἀθηνᾶς, καὶ Δημητρίας ἀπτιτιχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέπουσα; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*; sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Jac. Gronovio*, Græcæ phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, sa-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, nemoque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενον τ πλῆτον παρ' Ἀντισθένους, ἢ σοὶ ἔτι πλείω καλαλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τ τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσουν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· ἢ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ πού τις ἢ ἐμβάλλοι ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, οὐ διέρρει, οὐ συνεχώλυεν ἢ δυναμένη· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναῶν αὗται παρθένοι, ἐς τ τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἔχειν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν καὶ ταῦθα τ πλῆτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἕξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι οὗ πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στίγειν ἢ δυναμένου] Δίχεσθαι, βασάζειν. V.

sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ ὅτι χρυσίου ἐστί, ὅτι δόξης ὁρῶσιν, ὡς ἀμφίβολος περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum conviviis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τ ἀ μὴ θήμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν ἀ μὴ θήμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, οἷς ἀ μὴ θήμις ὁρῶντα. At illud οἷς commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάστατον ὁρᾷ (ὁ Ἔπαινος) ὅπως ἐκφαυλιοῦσι, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τ ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo ni mirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* J. J.

62. Τῷ πυθμένι στίγειν ἢ δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem peperierint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγειν πικτάδας Σοφοὺς ἐπιστολῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. T. H.

65. Ὀδοῦσι δ' ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus unguibus, ut dicitur, contentioni vocis adservimus* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *unguiculis*. Utercque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. T. H.

68. Ἕξουσι] De ἕξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. M. du S.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ΑΛΕΞ.

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου, ὦ Ἀίδου· ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἴσμεν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἰτέον ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-

ALEX.

ME par est præponi tibi, Afer: melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem exti-

[a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola P. Σκιπ. Pro Μίνως F. Μέσσιος, ut supra ἰμβαίης pro ἰμβαίης.

70. Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαι] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian.* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου] Ex historia colloquii, quod Ephesi habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt *Fr. Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem fecisse nullam videatur *Polybius. Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius*, inquit, *secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi colloquutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parasset, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, liberter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἱστ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctequе vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. Διαγνῶναι τὰ πολέμια] Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. εὖ παρασκευάσασθαι τὰ πολέμια· ad quem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset *in Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικὰ ἅλματα pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἰθυῶν μεγάλων τε & τὰ πολέμια ἀλκίμων. p. 101. v. 13. ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους. v. 23. ἀνὴρ δραστήριος & τὰ πολέμια ἔργα ἀλφάνας· p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἀλκίμους. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοῖς δὲ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lucian.*

titisse Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me præstitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Græcum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiæ fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summæ rerum præfui, belli peritissimus judicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, superiani verbis Praestantiss. *Dukerus*, existimans similiter accipiendam esse *Thucydidis* phrasin τοὺς πολέμους διέφερον VI. p. 412. n. 14. Non molestе feret Vir humanissimus, si dissentire me profitear, & *Scholiastae Cass.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διέφερον idem valere constet, quod *bello strenuum atque egregium esse*, lubens deseram. *T.H.*

81. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω] *Julian.* Caesar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἐξῆν λέγειν ἕκαστον τὰ μέρη περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud τὰ μέρη vel τὰ περὶ μέρη apud *Nostrum* frequens, ad quod, etsi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. saepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illustravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T.H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non necesse erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Asia rebus gestis.* *J.C.*

Ἐνταῦθα δὲ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* innuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nesciviss̄e? Haud sane mihi fit vero simile: *Corn. Nepos* ait, eum *Sosilo literarum Graecarum usum esse doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lepide ait* Lucianus τῶ Νεκρικῶν *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare jussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, quum usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Vales.* p. 593. καὶ παιδιὰ πολλὴ μὲ Φοινικὴ κατὰ τὸ πάτριον, πολλὴ δὲ Ἑλληνικὴ ἄσκησις. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τήν τε ἀγέλειαν ἄλλοτε ἄλλην παιδεύων, ἥδη γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. *T.H.*

91. Τῷ ἀδελφῷ] Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *J.C.*

Τῷ ἀδελφῷ] Non *fratri*, sed *sororis viro*. Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem

---

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta *P.* quae ὦ Λίβυ praefert. *c* Ἐνήγκαιτο] *J.* typorum vitio ἐνίγκατο. *d* Ὀλίγων] Depravate *H.* & *P.* ὀλίγων.

περὶ τ' Ἠριδανὸν [a] ἄπαυλα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τ' πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τ' προαστείων τ' πρωτευούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥς τε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἐπιμετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τ' μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

ratisque magnis montibus, quæ circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἄπαυλα] Priores Edd. ἀπαύλας excepta *W.* In margine *AIW.* τοὺς π. τ' Η. ἀπαύλας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est καλατρίχειν ἄπαυλα, χώραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καλατρίχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας· longe aliud est καλατρίχειν, καλάθρομόν τισιν. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. νέος γὰρ ὢν ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μετ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν ἐδόκει πω θαῤῥοῦντος, ἐμβαλὼν τετρακόσια ἀνέστησα ἄστη &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam adspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. *T.H.*

95. Ἄπαυλα] Omnes libri habent, excepto *Wechelian.* & *Hemsterh.* ἄπαυλας· horum uterque ἄπαυλα reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερῶς τὰ περὶ τ' Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano.* *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variæ de horum annulorum mensura sententiæ, quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. *explesse tres modios super dimidium.* Sed famam veriorem putat, quæ tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oros.* Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Prus. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. *J.B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos anulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura.* Cum *Plinio* plerique *anulorum trimodia* memorant; Parum a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur:* dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inferto *ac caedes suas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio abtumta fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τ' ἱππέων ἐς τὸν τ' βουλῆς ἀριθμὸν μὴ γράψαι τοῖς αὐτοῖς Καρχηδονίοις, ἀλλὰ δὲ τ' δακτυλίων ἐνδεῖ ξυσθαι τοῦτον· χοίνιξι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. *Dion* autem *Chrysost.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fecerit secutus, vix intelligo: Ἐπέρας δὲ (Annibal) τ' χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἱκανῶς εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possim: ne dicam, quod levioris est momenti, σκῦλον esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui post πολίτας excidisse κάλπον, cui commode jungatur ἀνάπλεων verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr Fabric.* ad *Oros.* IV. c. 16. *Freinshem.* ad *Flor. M. Host.* de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς με-

pugnaciſſimis congreſſus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis inſequatur, & audenti ſtatim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium ſuſcepiſſet, id auxit & multis partibus ampliavit uſus ſecundo fortunæ impetu : at poſtquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Iſſum & Arbelis ſuperior fuit, pertæſus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ἢ Μήδους ἢ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινά, ἢ τῷ ταλμήσαντι προσδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, ἢ παρὰ μικρὸν ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ δὲ ἐνίκησέ τε, [b] ἢ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε ἢ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἐπόθα τὴν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἀξίαν, ἢ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ὁμ

[b] Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2.* expreſſerunt eam figuram, quae *is* deſignat.

12. Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβών] Ἀλλὰ ἢ σὺ, Λίβυ, ● Ἀμίλκα τὸ Ϛ Βάρκα πατρὸς τὴν παράνοιαν τῆς πολέμου λαβὼν, ἀπαίσιος, εἰργάσω. *V.*

● Ἀμίλκαν καὶ κάρη πρὸς τὸν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe: ſed ex portentoſis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt ſagaciores. *J. C.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ καρλε σρς. Leg. Ἀμίλκα τῶ καὶ Βάρκα πατρὸς. *J. G.*

Αλμικα· τω καὶ Καρκα πρς. C. *M. du S.*

Ego in *V.* niſi me fefellerunt oculi, quum illam partem inſpicerem, reperi tantum ἀλμικαν καὶ καρλα σρς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendiſſet πατρὸς, dudum ante conjectura fueram adſecutus: *Corn. Nepos: Hamilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius:* Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. *Zonar.* T. II. p. 70. Ἀννίβης παῖς τοῦ Ἀμίλκα τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum *Fr. Ondendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

μοδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δεκυλιών. *T. H.*

7. Ἀντεξεταζόμενος] Nolui hic ſine Mſſ. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : ſed non dubito, quin ſcriptum fuerit ἀντιλαξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota eſt: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius eſt, quam ſi Ducum merita aut artes examini ſubjicias judicis rationes penſitantis: ſic enim res ipſa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime ſequentibus verbis non ſolum συμπλεκόμενος, quod per ſe ſatis ſuperque emendationem confirmarit, ſed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae inſimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντεξεταζόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus uſu gaudens A. N. XXIX. §. 1. περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat ſane, ſi libuiſſet, adhibere ἀντιλαξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἐμοῦ ἀντιτάξασθαι apud *Demoſth.* p. 38. E. ſed alterum non minus accommodatum eſt, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam par cum pari componi, & cum alio congredi*; quare de judiciis etiam uſurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. *παλαίειν συνεξετάζεσθαι ναυσίαις, cum robuſtis juvenibus contendere & manum conſerere.* Similis poteſtas, quamvis ab Atticis faſtidiatur, in συγκρίσις· συγκρίσασθαι ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur:* I Maccab. X. 71. *T. H.*

8. Μήδους δ' Ἀρμενίους] Quamvis Armenii eſſent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miſerum Darium*: ὄλεθρος eſt *exitio dignus*. Hoc autem convicio proſcindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus eſſet ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῶν πατρώων] Subaudi ἔθισμῶν, *a patriis inſtitutis deſciſcens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum eſt potiſſimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Perſicos induceret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit *is* vel *eis*, legendumque ſit, ἢ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu uſus multum ampliavit. Quo poſtquam perditum illum Darium ad Iſſum & Arbela devicit, a paterna virtute degeneravit, adorari voluit, ſeſeque aſſuefecit mori vivendi apud Medos recepto*, aſſumſit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri poſſe, accuſativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν politos eſſe per elliplin τὸν κατά. At vereor ne hoc plus aequo hic ſit durum, & ab molliſſima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

ἐν τοῖς συμποσίοις τὸς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μέλεπέμπτο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλεύσαντων τὴν Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτιν ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ ὅτος, ῥαψῳδῶν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura

26. Βάρβαρος ὢν . . . καὶ ὅτε Ὅμηρον. . .] Ἐφρόνει γὰρ τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.
Ἀλέξανδρος. μόνα ἐπὶ τοῦ * ἀπὸ τόματος αἱ προφάσεις

* Ἀπὸ τόμ. προφ.] Ἀπὸ & Ὁμήρ adjecta sunt a *M. du Soul.* Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. *T.H.*

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *J.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. Μηδιαιτῶ, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, *id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio* εἰς *ante* δίαιταν. Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τὰ πατρίων ἐκδιαίτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* ἔκπτωσις τῶν πατρίων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit *Graevius* ad Solœc. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρώων, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῶα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T.H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris*. Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem*. *J.G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre*. Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τὰς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere*. Sed quî illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem*. Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. Φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἤρξατο ἐκ πολλῶν ποιήσασθαι τὰ ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios*: ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἐμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonium*. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπιπλεύσαντων τὴν Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλεύσαντων ἐπὶ τὴν Λιβύης si teneas ἐπιπλεύσαντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ *Longus* II. p. 48. ἐπέπλευσε τοῖς παραβαλαττίοις τῆς Μιτυληναίων ἀγροῖς mox iterum: ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς· sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus*. In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ λῃστήρια πολύανδρα φανερῶς, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. καὶ τὴν ἐπὶ Χίον ἐκ τὴν Ἔφεσον ἐπέπλευσεν, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus at-

ra bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

30 ὁμοίως. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων ὑτοσί, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδεται, Μακεδόσι μὲ ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· ὑ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένου. MIN. ὁ μὲ εἰρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, ὐδ' ὡς λίαν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς;

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

40 ΑΛ. Ἐχρῆν μέ, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄν-

atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis æquo jure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς Ἀθηναίων βίβλους ἐν μέσῳ ποιοῦμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τοῦ ἀεὶ ὄντι τι ἐ μή quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T. H.*

26. Βάρβαρ ὢν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: ὑ μόνον, inquit p. 90. B. ἀλλ' Ἕλλην ὄντ ὐδὲ προσήκοντος ὐδὲ τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' ὐδὲ Βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν πίστιν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μάγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἠπίσατο μὲ τὸ ἕτερον πόημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ ἐ τ' Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τ πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον ἐ νομίζων ἐ ὀνομάζων ἴλαθεν μὲ Ἀριστοτέλους διορθώσαντ, ἣν ὐκ τῦ κάρθηκ καλοῦσιν· εἶχεν δὲ ἀεὶ μ τὸ ἐγχειριδίου κειμήλιον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath* in Proœm. p. 1. *T. H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. *F.* & *J.* habent ἐραψῴδουν *A1. H1. V2.* ἐραψῴδουν. *B2. P.* melius ἐῤῥαψῴδουν portentum dedit. *A.* ἐῤῥαψῳδῶν. *T. H.*

29. Μὴν τῇ φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J. C.*

32. Μακεδόσι] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus*: quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δ' αὐτῶν τ ἔργων ἴλαθε τὴν πίστιν εἰς γὰ ἀνθρωπ ἐ μία γνώμη τὰ μ ἀνάπλητα πλῆθη ἐ πραγμάλικα καθεῖλε. *J. C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσαις τ καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἑαυτὸν ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχήν, ὑ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμεν, ὐδ' ὐκ ἀσκεπτείας, ἀλλὰ λογισ τ ἀγχινοίας ἐ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τ αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T. H.*

38. Αὐτῦ] Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μέ] *Nihil erat reſpondendum.* *J. B.*

ἄνδρα εἶτα θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος ἐμὲ ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διήνεγκα· ὃς νέος ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καλαφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, τραλιγκὸς ὑπ' αὐτοῦ χειρολογηθείς, [a] Οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν μέρεσιν ἀγαπᾷν ἀρχὴν ὑπόσην ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὑπενόησα τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐπέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ὅτε τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ὑπὸ ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς τρατῷ ἄγων.

audaci: satis enim te fama docuerit, quanalis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno prælio fui superior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὰ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γὰρ ὁ πορθμεὺς μὴ ἀρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας ἁρμοσθῆναι

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

a Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *F.*

50. Ἀγαπᾷν ἀρχὴν] * Κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. *V.*

* Κατίσχειν ἀρκεῖσθαι] *F.* κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. *G.* sic legitur, κατίσχειν ἀρκεῖσθαι· ita & *C.* nisi quod ἀρκεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* refecerat *M. du Soul* κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam praetuli: ἀγαπᾷν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατίσχειν. *T. H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones, communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ὑπὲρ δὲ τῶν ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς ἑστηκότων ἡ μίσησις τῆς Ἑλλάδι αἰσχυνομένου λῃστοῦ τὸν Ἕλληνα. Quod autem eximie se *βασιλέα* ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Annibalem *βασιλέα* Graeci Scriptores agnoscunt: *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bojus* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T. H.*

44. Νίκων ὤν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* p. 487. F. *M. du S.*

47. Καλαφοβήσας] Legendum est aut κ' καλαφ. aut κατὰ φοβήσας· id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est κ' post χειρολογηθείς. *M. du S.*

Καλαφοβήσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione: malim καλαφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καλασκάψας πολὺν ἐπίσχεν φόβον τοῖς ἀφ' ἑσπέρας τῶν Ἑλλήνων· & mox, populus Athenienſis ἐπὶ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένον τὸ δεινὸν περιφόβον καθιστήκει. *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντα αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ τὴν τιμωρίαν ἀτρεμῆσαι· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. p. 391. D. Ἦν δ' ἄρ' ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βέλτιον ὁ καλασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπιστήσας praetulerim equidem ἐφιστήσας, quod accommodatius

tis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi; Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaim magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

πεξαμένους τὸν πολλὸν αὐτοῦ ἀφανίσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἐπράτλον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ὀπίσω Τύρῳ, μηδὲ τὰ ὀπίσω Ἀρβήλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν [b] εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, [c] τῷ μεγέθει τῶν πραγμάτων καὶ ταῦτόν τι περὶ ἐμοῦ πιστεύσαντες.

Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ὁ φυγὴ [d] ὢν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐᾷ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς ἀδίκημα. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει

[b] Εἷλον] Εἶχον Schol. [c] Παρὰ] Πρὸς L. [d] Ὢν] Deſunt in B2. P.

tius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. T.H.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* J.B.

62. Διαπεπλεμένους] Commodius utique συμπεπλεγμένους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam διαπλέκω compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum paſſum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perduret. Eunap.* Procem. p. 5. Τὰ οὖν τῷ ὄντως ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασεισόμενα ἢ μεταβάλλοντα διαπῆξαι ἢ στηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ βέβαιον ἢ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ χιόνας δὴ πεπλεγμένους, ut *Herodot.* V, 82. πᾶς τι πεπλέγμενοι. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀναλύει ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὴ ὕφηνεν. T.H.

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439, 2. M. du S.

78. Ἐν φυγῇ ὤν] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀτίμους ἀτίμους μᾶλλον πολλὰ φιλοτιμήσους πρὸς τὸν τύχον. Illud ipſum ἀτίμους in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὠμότητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανίαν &c. mox tamen idem: ἴσως δὴ δικαίως ἄν τις τὸ μὲ Φοίνικος ἰμάσασθαι τὴν ὠμότητα. T.H.

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. ἀδίκ.] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege*: ſin minus, praemium non referebant. J.C.

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. T.H.

ἐποίει ὁ Καπύῃ, [a] ἑταίραις συνὼν, καὶ τὴν τοῦ πολέμου καιρὸν ὁ θαυμάσιος καθυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ὅτι τοσοῦτον ὤρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ καὶ παρὰ πολλῶν καὶ ταῦτα.

qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande præstitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, καὶ δ' Ἀννίβᾳ ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νυκτὸς

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis præliis. MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

a Ἑταίραις] Ἑτάιραις solemni labe *J. Vz. H. S. A.*

86. Καθυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. *V.*

85. Ἑτάιραις συνὼν] Pro ἑτάιραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνὼν, *cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑταίραις συνὼν] Ita *Flor.* ἑτάιραις peccatum est posteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare: ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit:* tacent plures: nam *ipsum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiss. *Dukerus*, *deliciis his emollitum fuisse* Polybius, Livius *aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est*; eamque in rem *Luciani* nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Annibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne *Aurelio Victori* testimonium denunciem, qui solo Imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid *Valerii Maximi* verbis est disertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviore ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in mollitiem cupiis, eâdem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo:* & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet *Silius* v. 422. *Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monstrabit ἑταίραις συνόντα. *Appian.* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπὶ τ πείρας (obsidione liberandae Capuae) ἀφίκνυτο, ἐς Λουκανοὺς διελθὼν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇ ἦν ὑ συνήθους, ἐρωμένῳ τε ἐκ χεν ἀγρι& ἀνδρί. Hoc paulo quidem serius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τῦ πολέμου καιροὺς καθυπαθεῖν, cujus genuinam vim haud equidem scio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, *per luxum & voluptatem conterere:* debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐκεῖ δὲ μετὰ

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeſſere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum ſuperavi, comparari ſuſtineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi ſecundus eſto: poſtea, ſi videtur, Annibal, ne ipſe quidem facile contemnendus.

σας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. ὡς ἂν μὴ ἀναίσχυντος ᾖ τις, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ [b] Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, παραβάλλεται ἀξιῶ; MIN. νὴ Δί' εὐγνώμονα φῂς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOG. ΔΙΟΓ.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

1. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἄπαντες; ΑΛ.

b Σκηπίων] Hoc ſolo loco Σκιπίων *F. Vr.* c Αὐτὸν] Ἐμαυτὸν P. vitioſe. d Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deeſt.

ραιόν γε ὄντος ἀλγεῖν ἐπὶ τοιούτοις καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλύσειν καθυπτιάσαι τὸ πολυτελίσατον, ὡς Ἀττικῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τοῦ χρόνου· eamque poteſtatem pluribus verbis confert adfixa praepoſitio κατά. Καταπορφύειν, καταλυδίζειν τῷ πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπαιδιᾶσαι, καταπαιδιᾶσθαι τὸ εἶκος, καθιππεύειν, καταδαρδοκᾶν, καταριγᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide *Heſych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφρονίζειν *Ariſtophani* Nub. v. 855. ad quem legendus eſt *Schol.* Nonnihil hinc diſſidet *Syneſii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἐπιποιοῦντο τῇ βασιλείας ἐκπεπτωκυίᾳ τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰόμενοι δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονι ὑποθέσεως, καὶ καθυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam ſcriptoris ſui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidiſſe, quod ſi potiretur, in majore rerum argumento ſe liberius exiſtimaret ac palam poſſe flagitioſam vivendi conſuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis:* quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex ſcriptore neſcio quo profert: τὸ τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθυπαθοῦντα ἱκανῶς· notatque genitivum etiam adnecti; cujus ſtructurae quod ponit exemplum, καθυπαθῶν τοῦ βίου; extat ſane in *Baſilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὃν μὲ ἴζῃς χρόνον, καθυπαθῶν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ ἀμφίβιον· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Baſilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praeſtet τὸ βίου· nam alteram illam lectionem ſi loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas inſultare vitae:* quod ab eloquentiſſimi patris mente non parum diſcrepat. Vercor autem, quod Alexander gloriatur, ſe μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξαντα ἐπὶ τὸν ἕω μᾶλλον ὁρμῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, ſuffragatores habeat: multa diſputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in iſto nobili diverticulo, quo quaeſivit, *quinam eventus Romanis rebus, ſi cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit:* ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95. Ἦν μὴ] Sic omnes libri noſtri pro ἤ. *M. du S.*

97. Ἰταλιώτης] Incurriſſe videri poteſt Lucianus in regulam a Grammaticis praeſcriptam, quae ut Σικελοὺς & Σικελιώτας, ſic etiam Ἰταλοὺς atque Ἰταλιώτας diſcernit; hanc enim normam ſi ſequi voluiſſet, Scipio non Ἰταλιώτης, ſed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi ſcriptores migrare ſaepe ſolent; proque Siculis Σικελιώτας poſuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copioſius alio loco dicemus. *T. H.*

10. Οὗτος] Commodius, mea quidem ſententia, legeretur ὅτως. ſed libri omnes aliter. *M. du S.*

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· ὑ τῷ δόξαν δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἦκεν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἆρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδή· ὑ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟ. ἀλλὰ μὴν καὶ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] πατέρα σὸν εἶναι. ΑΛ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτοῦ οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans suum esse filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλέπτειν O. b Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. c Πατέρα σου] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ἀκοῦσαι ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅτι δὲ, autem, πατὴρ & υἱὸς frequenter similem usum habere notum est: Dial. Mort. XXII. ἀγαθοῖς, ἰσχὺν ἄνδρα διαφέρουσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενῶν, teste *AEliano* de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter AEgyptios homo nugacissimus, traditum a *Sueton.* c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui voluntantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium aversata dicere solebat argute: Οὐ πείσονταί με ἀλεκτρύαιναν Ἀλέξανδρος πρὸς τὸν Ἥραν quod dictum ut ipsi sit honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non adspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar. Livius* quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19. *vetulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis inmanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus persaepe visam prodigii ejus speciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.* Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen conjectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλίπτειν pro βλίπτειν, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum ejusmodi furtivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίειν, verbum opportunissimum, ex cujus corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτειν· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτὸν σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡρακλέα, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ Διός· sic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπιμπυείων ὑπὸ τῆς Σεμέλης. T. H.

19. Ἐξηπατῆσθαι] Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dicerent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur,*

der, ad res gerendas fuit: multi enim menu succumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te suscepto jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπιπτον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι ἢ τοσαύτῳ ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα διαθέσθαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἅρτι σε παραληφότα καὶ ἔτι χλαινευομένους, καὶ προσάτιν αἰρομένους, καὶ σφαλητὸν ὅπλον τοὺς βαρβάρους ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσθέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομοῦντες, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἀλλ'

---

per, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. J. J.

Ἐξηπατῆσθαι] Sic Mſ. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito Clariſſ. *Jenſio* displicuit. M. du S.

24. Οἱ τὸν Ἄμμωνα προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent* triplici muro circumdatum. *Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c. 26. οἱ ἐπ' Ἄμμωνίους ἐξαπαλάντες στρατεύσαι, quos Cambyſes cum ipſo oraculo funditus deleri juſſerat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lyſandrum, quum fruſtra Pythiam ac Dodonidas auro tentaſſet, εἰς Ἄμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δόντα. Hi cives Ammonii ſunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς ἐπικαλουμένας Ἄμμωνος πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipſo templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens ſacra, &, non ſecus ac Delphi, cerimoniis famique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore inſignis, qui perſonam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch.* Alex. p. 680. D. *Diodero* ὁ προφητεύων ἀντὶ προσεύξεσθαι τὸν ἥλιόν. Formula, quam reſponſa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄλλο δέ τι ἐδεῖτο λαμπρύνασθαι ὁ προφήτης, ὁ γὰρ θεὸς σφᾶς ἐᾷν δηλοῖ, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (ſic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων· atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Porerat ergo *Noſter* forte non deterius ſcripſiſſe, ὁ τὸν Ἄμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio eſt apud *Herodot.* II, 32. δωσιλέας & τυράννους appellat *Diodorus.* T. H.

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Felix* Oct. J. B.

26. Οὐκ ἄχρηστόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII, 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipſis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc ſenſum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo poſt ἔφασαν ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκήψας, τὸ an τινὶ parum refert: hoc tamen in uſu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus ἐπισκήψας τελευτῶν Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. *Chryſipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι αὐτόν utrobique de moribundis poſitum. Inter teſtes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiſſ. *Freinshemio* non eſt omiſſus ad *Curt.* X, 5, 4. T. H.

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Non concinnus eſt in reſponſione Diogenis ſenſus, niſi legas, τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidiſſe; idque confideravit Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt,* &c. J. J.

Ibid. Ἀνεμνήσθην] Vid. *Jenſium.* M. du S.

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipſe Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. M. du S.

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιθέντες] Vide *Kuhnium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo pſephiſma Demadis turpiſſimum in ſuffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienſibus, in quamcumque partem incubuiſſent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτὸν ἐστεφανωμένον Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεῖον δῆθεν τινὰ τιμὴν θεῷ ἀφιγμένοι, teſte *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen. L.* VI, 63. T. H.

42. Τρί-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἢν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν νῦν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ σὲ ἔτι μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν [c] γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὸν λίμνην, καὶ [d] ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc urguent, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἄνουβιν. c Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. εἰδὲ πώποτε προμαντευόμενος ὕστερον γενέσθαι ταῦτα. d Ἐς τὸ εἴσω] Ita recte O. P. *f.* *V2.* Margo *AIW.* Reliquae Edd. εἰς τὸ εἴσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. *V.*

42. Τρίτην] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud *AElian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & doctos Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T. H.*

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Cass.* LI. p. 454. citante *H. Prideaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄνουβιν] Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Πρ. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis.* *J. J.*

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἄνουβιν. Vid. B. Πρ. c. 16. *M. du S.*

Ἄνουβιν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνουβίδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνουβίδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ὡδέ θ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἴδως Ἑδριάει Πέρσαισι βαθὺς θεὸς αἰολομίτρης· pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρης posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. *T. H.*

52. Ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiseris, atque intra specus hiatum descenderit.* In verbis εἰς τὸ εἴσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus scripserit εἰς τὸ εἴσω τοῦ στομίου, ut Dial. sequ. καθάλλαξ εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸ extrivisse literam ν. *J. J.*

Τὸ εἴσω] Ita optime Ed. *J.* & St. Mss. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τόν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμελὴς] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

γία, ϗ τιμὴν, ϗ δόξαν· ϗ τὸ [e] ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἐστεφανωμένον ταινίᾳ λευκῇ τ κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ὑ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τ μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ὑδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ πρὸς τ τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιπρικτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ καλεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, ϗ ἐπαινῶν ἄρτι μὲ [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς ϗ τοῦτο μέρος ὂν ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, ϗ τ πλοῦτον. ϗ γὰρ αὖ ϗ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύναιτο ϗ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τ σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ με-

[e] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceterae Edd. adsumserunt. [f] Βέβαια] F. solemni errore βεβαῖα. [g] Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Graci sermonis scriptorisque nostri usum. [h] Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ ϵ τοῦτό γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνα] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: ὑδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ πρὸς τ τύχης· aptius ad hunc sensum τῆτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τῆτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ὑ λυπῇ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ πρὸς τ τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? ὑδὲ, vel ὐχὶ ταῦτά σε τὰ πρὸς τ τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιτριπτότατος] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνον ζῆν ἔασον· p. 366. v. 70. ἔασον με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιπρικτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire?* Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δίδναι ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recenseam aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τ δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, ϗ τοὺς ἐκτίμωσας αὐτὸν &c. ἀττικῶς ἴ γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστότελη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τ Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲ ἐς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ϵ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ πεπηρμένοις ἀμικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις; ἄκρας γάρ σοι ἡ λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ λαβὼν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐκπασάμενος πίε καὶ αὖθις καὶ πολλάκις. ὅταν γὰρ ἀνῇς ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος, καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ [b] ὁρμῶντας, ὡς ἀμασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας εἰς αὐτούς· ὥστε ἢν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & sæpius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te inruentes, ut discerpant, atque ulciscantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe sæpius, ut dixi.

XIV.

[c] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ALEXANDRI ET PHILIPPI.

ΦΙΛ. PHIL.

ΝΥΝ μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ-

1. NUnc sane, Alexander, inficias haud iveris te filium esse meum; ne-

a Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. b Ὁρμῶντας] *J.* ἰόντας quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* ὑποδιόρθωσις est. c A. K. Φ.] Verso ordine O. Φ. & A.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ συμποσίου, ὡς λίαν συγκαθηψχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. *V.*

* Καλλισθένη] C. interponunt hic Κλειτοσθένη, mendose; nam ibidem & Καλλισθένη compsuit. *M. du S.*

82. Οἶδα ὃ δράσεις] Ἀττικώτερον est dicere, οἶδ' ὃ δράσων, ut apud *Aristoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* *L. K.*

89. Ὁρμῶντας] Ed. *J.* ἰόντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. *M. du S.*

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum posuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas treve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Oleurius* ob ignoratum vulgatissimae structurae modum merito castigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. *T. H.*

98. Ὡς χρήσιμος] Existimet aliquis vel ὡς supervacuum esse, vel οὐδεμίαν εἶναι, vel denique scribi non absurde posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est eum saepe locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τῶν τετελευτηκότων πείθουσι γίγνεσθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς μᾶλλον δι' ἐκείνους ἀνιώμενοι· alibi plura dicentur. In opinione divinae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agnoscunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτοῦ ἀνέφερεν, ἐκ τοῦδε ἐμοὶ δοκεῖ μάλιστα αὐτοῦ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ὁ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σωφρονεῖν ἕνεκα. *T. H.*

8. Γέρρα αἰσύινα] *Crates viminea:* quid gerræ, docet *Joseph.* 3. Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέαι, de quib. alibi: ἰτέας vocat *Hesych.* quem vide lege *Lucian.* de Hist. Conscr. c. XXIII. *J. B.*

Γέρρα αἰσύινα] Has ipsas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud interpretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικὰ, ἃ καλοῦσι δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οὐτιδανὰς ἀσπίδας ex *Thucydid.* IV, 9. ad-

nequaquam enim mortuus fores, siquidem Ammonis esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

2. PHIL. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta denique viminea præ se projiciunt? Græcos superare labor erat, Bœotos, Phocenses, & Athenienses: tum Arcades gravis armaturæ, Thessalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas subjicere, hoc præclarum: Medos autem, Persas & Chaldæos

95 εἰ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνίου γε ἄν.
ΑΛ. εἰδὼς αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καταπλαγησάν με, καὶ οὐδείς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾴων ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, οἳ δειλοῖς ἀεὶ συμπεσόντες, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικόν, καὶ τὴν [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριούς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

d Πελτάρια] *Scholiast.* πελτίδια. *Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπιδάρια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. e Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικήν. Alterum amat *Noster*: Θεσσαλάς τινας φησίν. Δ. Ε. Ι. f Παίονας] Sic pleraeque vetustae: perperam *H. P.* Παιωνας.

7. Συωπίχθης] Συωπιεστράφης. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτ.δια] Μικρὰ ἀσπιδάρια. *V.* τετράγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καθαχρηστικῶς δὲ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἐξ ὕλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. *V.* μικρὰ ἀκόντια. *C.*
Οἰσύϊνα] Εἰδοποιίας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior erat Scholiastae nostri de γέρρου adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque scriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit *Barn. Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 290. 291. *T. H.*
Ibid. Οἰσύϊνα] Vid. Not. ad Ἁλιητ. c. 21. *M. du S.*
10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita distinxerant in prioribus Edd. quasi praecedentibus adhaererent: seiparavi, ut ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In his vertendis mirum est aberrare potuisse Interpretes: suas res adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philippus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post patrem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos superarit: ea spectant ista amarulenta: ὅμως δὲ ἀξιώσεις αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνοσίοις τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum est, quod inprimis a *Demosthene* ipsi non fuerit objectum. *T. H.*
11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mf. Θετταλικὴν ἵππον. Scio εἶμος σπάθης & similia: sed *Lucianum* haec obsoleta non amare id quoque scio. *J. G. G.*
Θετταλικήν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa, Ζεύξ. c. 6. τὴν Θετταλὴν δή, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἵαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν ἀδμῆτες ἔτι ὄντες. In Amor. c. 45. Θετταλοὶ γὰρ ἵπποι μάλουσιν αὐτῷ. Forsan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Ζ. τρ. c. 24. ἵππων Θρᾳκικῶν. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶδα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μοι Κλεάρχῳ ἀπελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, quum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ὁ [a] Διαστήσας αὐτούς, οὐδὲ προδοσίαις νικήσεν τὰς νίκας, ἐκράτησεν αὐτῶν· οὐδ' ὤμοσα πώποτε, ἢ ὑποχόμενον ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστόν τι ἔπραξά τι τῆς νίκης ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὴ ἀναιμωτὶ παρέλαβον. Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μέσαξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud sane contemnendi; quos equidem, non factione mota divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: neque pejeravi umquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Græcos porro, hos sine sanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi isthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu spiculo trajectum inter cœnam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὡς φασι, μεμενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Ma-

[a] Διαστήσας] G. P. & *Scholiast.* Ἀφεστάσας· utrumque aeque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare sit difficile.

23. Οὐ Ἀφεστάσας] Οὐ * Ἀφεχίσας· ὁ Φίλιππος χρημάτων παρέχων φάσεις ἐνίσταται σὺν ταῖς πόλεσιν. *V.*

35. Κάνδυν] Ἱμάτιον. *V.*

* Διασχίσας] C. διαστχίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστάσας, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. *M. du S.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitici nota Persas Medosque victores Graeci significabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἕλλην πρόμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐσόρασαν ὄγμιν. Simul hinc patet delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ Ἀφεστήσας] Idem codex pro ὁ Ἀφεστήσας, αὐτούς, scribit, ὁ Ἀφεστάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, sive *diducens*: sed in vulgata sententia eadem est. *J. G. G.*

Οὐ Ἀφεστήσας] In MS. suo invenit Cl. *Graevius* Ἀφεστάσας pro Ἀφεστήσας, & ita legit quoque in suo codice *Scholiastes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem esse sententiam. Quin & in hoc usu δίστασθαι est frequentissimum pro Ἀφεστᾶναι, χωρίζειν, Ἀφιστᾶναι· quemadmodum passim hoc verbum interpretatur *Hesychius*. *J. J.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demosth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἴχμην vocant; quibus *Luciani* δορατίον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luscinius: eo quod nemen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.* Sed cur elegantiam Græcam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiæ comparetur; Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles;*

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

Μακεδόναν, ὑπ' ἐλευθέραν ἀνδρῶν ἠξίεις· καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμεῖτο τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, ὀλέσαι συγκαλαχλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῆσαι, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπᾶν. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc utiles; *nullus tamen fortuna Candauli comparandus.* Et sic alii. *J.G.*

ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιμώρασθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι [d] τοιοῦτο ἧκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε Φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥέοντα, οἰμώζοντα ὑπὸ τοῦ τραύματος, ταῦτα

34. Μακεδονικὴν χλαμύδα] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27. θηλυχίτωνα ἀνὴρ pro Partho. *M. du S.*

35. Κάρδυν] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικὸν· lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J.B.*

36. Τιάραν ὀρθὴν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. Ὑπ' ἰλαθίραν] Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum censeo. *M. du S.*

40. Λίουσι] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. Γάμους τοιούτους] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀθύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῶν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τ. Ἀλ. T. ἢ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. A. *T.H.*

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μὴ τῶν ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. *T.H.*

b Τοιούτους] P. τοσούτους. *c* Εἶναι οἶμαι] O. οἰόμαι εἶναι. *d* Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτον recte. *e* Βλέποιεν] Sic O. *V2. S. A.* vitiose in ceteris βλέπειν.

40. Ἄνδρας] Καλλισθένην καὶ † Λύσανδρον. *V.*

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Neartum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholiastae* nobis Lysandrum suggessit? *T.H.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἔθνος. *V.*

‡ Ὀξυδράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul. T.H.*

τα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων γὰρ καὶ ψευδομαντεῖς ἐλέγχεσθε, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, βοήθειαν τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶδ' εἰ πολλοὺς εἶναι τοὺς τὰ προσποίητα ἐκείνῳ διαχειριζομένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωθηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὦ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀφ' οὗτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς καλλιστευθείσης· οὐδὲ γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

que ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetæ veno adulatores. Et quis non risisset, si videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu censes multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus jocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν [a] Ἄορνον ἐκείνην, οὐθ' ἑτέρῳ ἐκείνων λαβόντι, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸ τύφον ἐπιμαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὤν.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inaccessam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego solus subegi. PHIL. Videne ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexander, nec fastum dediscis, teque ipse cognoscis, & jam intelliges te mortuum esse?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὁ] O. τοῦτο ὦ χρήσιμον ἔφης unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὁ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄορτιν.

57. Ἄμμωνος] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον Ἀλεξανδρῳ χρησμὸν διεσόβησε, καὶ ἥκουσι, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

* Λίψιν] Debuerat Λιβύσι· sed quae ex G. Exc. pronuntiur, plerumque notae sunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χρησμὸν διεσόβησε ἦλθε. T. H.

63. Ἐπικερτομοῦντες] Jam irrisa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia: *Arrianus* eodem hoc usus verbo VII. c. 8. Macedones οὐκουν σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας ἀπαλλάττειν τῆς στρατείας (σοατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μὴ τῷ πατρὶ συστρατεύεσθαι. Τὸν Ἄμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. T. H.

64. Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σεσηπότα. V.

69. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etsi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es.* Vides quam male. *J. G. G.*

Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς &c.] Interpretes merito castigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, positis *Luciani* verbis monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic:* quicquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, eum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

A N T.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de me, quam humilis animi minimeque digna utriſque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum ſorte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſidere id mirabitur, *cum omnes ſciant*, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T. H.*

A N T.

Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τ' Ὀδυσσέα σοι εἰρήμεθα περὶ ἐμοῦ θανάτου ἐς ἀγωνίαν καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος; ἠκροώμην γάρ, ὁπότε ἔφης βέλτιον ἐπάρουρον ἂν θητεύειν ὠνητόν τινι τοῦ ἀκλήρου, ἢ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον δὲ πάντων ἀνάσσειν τοῦ νεκροῦ. ταῦτα μὲν ἴσως ἀγενοῦς τινος Φρυγὸς δειλοῦ, καὶ πέρα τοῦ καλοῦ ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν δὲ Πηλέως υἱόν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, τοσαῦτα ἅττα περὶ αὑτοῦ διαμειλιᾶσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ὀκνηρότητι πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

73. Ἄορνον] Ἄορνιν Mſ. non ἄορτον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegetem*. *J. G. G.*

Ἄορνον] Ἄορνιν etiam P. & L. habent; ſed aliter caeteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4. & Ἐπτ. c. 7. *M. du S.*

Τὸν Ἄορνον] *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Ἐπτ. Διάλ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T. H.*

79. Σωτῆς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita συνήσῃ, ut γνώσῃ, ὑπομαθήσῃ. *T. H.*

80. Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παρώνδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἰὼν θητεύμεναι ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri*. *J. E.*

84. Ἐπάρουρος ὢν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. A, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς μὲν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονιστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῶν σοφωτάτων Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel κτηνοτρόφον ἐκτιμώσιον ſive τὸν γῆν ἐργαζόμενον· quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε παρουρος ἰὼν, id eſt, φύλαξ, ἐπὶ φυλακῇ τινὸς τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox διλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγενῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δειλόν. *T. H.*

2. Ἐπε-

λεύειν, ἐκὼν προείλω τ μᾶ ἡ ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲ ἄπειρ ἔτι τ ἐνταῦθα ὢν, κ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς, εἰ κ [a] ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ραψῳδήσουσι· μᾶ νεκρῶν δὲ ὁμοίμια· κ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, κ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· κ ὅτε οἱ τ Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τ Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, κ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ κ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, κ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντας ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, κ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμέ-

re, ultro prætuliſti conjunctam cum pulcra laude mortem.

2. ΑCH. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam ſuperi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Trojanorum umbræ pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant: verum æqualitas juris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

3. ΑΝΤ. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari

[a] Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ὁτιμάλιστα F. quomodo ſolent ejusmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis Edd. ſcribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua uſus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ κ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ραψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὁτιμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubjecit ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro*, ut venuſte canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προεδρίας cujusdam jure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad ſimilem *Claudiani* locum in *Ruſin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croeſi mox advolat umbra, Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi ſententiarum cumulum, qui talibus deleſtatur, in veterum ſcriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλως τε, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τ ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἵσμεν οἵδε; μᾶ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ δῆλα μυθίαν ἡ κοινωνία τῶ πράγματος. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τ ἑταίρων ὅσοι περί σε ἵσμεν ὧδε. μᾶ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ δῆλα μυθίαν κ ἡ κοινωνία τῶ πράγματος. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰ κ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ κ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σύ, τάδε τὰ εὐχόμενοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari jussa : atque etiam vides, sodalium quot circa te simus ; Ulysses autem jamjam aderit omnino : adfert quippe solatium societas rei malæ, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emiserit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

4. ACH. Qualis sodalem decet est hæc admonitio : me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit ; ni fallor, & vestrum unumquemque : quod si minus fatemini, tanto pejores estis, qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minimè, sed meliores, Achilles : nullum enim esse proloquendi fructum videmus : silere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

νοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε· μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οὓς οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς καὶ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι [b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

b Δίδονται] Ex G. *W.* neque aliter *H. Stephan.* edi jussit. Edd. reliquae perperam δίδονται. *c* Τοιαῦτα] Sola *J.* ταῦτα.

querelis risum concitare. *J.G.G.*

22. Δίξαιντο] *Qui non velint, non cupiant:* quasi dicas, *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich.* Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προθείη &c. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ παντὸς. . . . τὸ ἀμείνονα γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac significatione usurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. *T.H.*

23. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις] *Philostr.* de V. A. T. II. c. 6. ἄβιοί τε ἅπαντες ὑπὸ ἀγίλης ταύτης· verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti:* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεσίους, καὶ ἀστάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Hesych.* quod egregie *Polluci* restituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἔξον αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δίδονται legendum sit δίδοκται minime dubitandum videtur. *T.H.*

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia discordia interpretum, *Ottomaro Luscinio* vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis; Benedicto, quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod hac toleratis.* Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit Pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes*, vel, *quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis.* *J.G.*

31. Σιωπᾷν γὰρ] Sententia postulat, σιωπᾷν γοῦν, καὶ φέρειν· particulas istas γοῦν & γὰρ jam supra vidimus inter se permutari. *T.H.*

32. Δίδονται] G. & St. *M. du S.*

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DIOGENIS ET HERCULIS.

Δ Ι Ο Γ.

Οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν; ὤμωμι35 ἄλλον, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. ᾗ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν ἐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. Δ Ι Ο. πῶς λέγεις εἴδωλον θεοῦ; ἦ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τὸ ἡμίσευ; ΗΡΑ. ναί· ὁ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

Δ Ι Ο G.

NOn Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Jovis filius qui ſit? Quæſo te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Heben: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIOG. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego ejus effigies.

z. DIOG.

[a] Λεοντῆ] Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat. & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντη.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat, ne poëtae quidem verbis abſtinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut ſolum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: ἀφεβάλλουσι δὲ, inquit *Euſtathius* p. 1702. καὶ τὰ τοιοῦτον τόπον οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris ſuſcepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo poſt p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus ſcribat, ὃ κατατραγῳδεῖ εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. Ut ſummi Poëtae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem expulſis verſibus iſtis binis, Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· quibus accedere ſe teſtatur *Scholiaſtes* parvus: ego bene finceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. *Pauſan.* II. p. 140. nec magnopere cauſam *Homeri* laedant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quatuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet uſus hoc ipſo *Homeri* loco, *ſciendum ſimulachra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀφ' τελεστικῆς καθηρέμενος ἐς τὸ ἀχράντων καρπῶν μείζονα τελείαν ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαλάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πρακτικὴν χὰν ἀριστὴν ἐφίετο τῆς μὴ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ διαφθόου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lu-*

cia-

2. DIOG. Rem teneo : te vicarium Plutoni tradidit pro ſe ; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere ſe res habet. DIOG. Quî ergo factum , ut, quantumvis diligentiſſimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non eſſe iſtum , & receperit ſuppoſitum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte ſcilicet ſimilis eram. DIOG. Vera loqueris : exacte quidem , ut ille ipſus eſſes : cave ergo , ne res contra cadat, tuque ſis Herculeſ , illud autem ſimulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄνταιδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· ᾗ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς ἦν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον , ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα ; ΗΡΑ. ὅτι εἴκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην [b] παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax : quod ſi non deſtiteris cavillari me , jam ſenties , qualis Dei ſim ſimulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus , & ad manum : ſed ego quid te metuam ſemel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat , aderasne ipſi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; poſtquam vero mortem obiiſtis ſegregatiam

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷός θεοῦ εἴδωλόν εἰμι. [c] ΔΙΟ. τὸ μὲν [d] τόξον γυμνόν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δέ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ [e] τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν ; ἢ εἷς μὲν ἦσθα [f] παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διῃρεθέν-

b Παρὰ] *Al. Hl.* περὶ vitioſe. *c* ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. perſonam Diogenis tranſtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium ſumus ſecuti. *d* Τόξον] G. O. ξύλον. *e* Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. *f* Παρὰ] Sic O. *F. J. V2.* H. St. Ceterae περί.

cianum advocavit *Gisb. Cuper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T.H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat ſcribendum. Herculis cognomen eſt ex Hymno *Archilochi* , qui decantabatur in ludis Olympicis , cujus initium Καλλίνικε ἄναξ Ἡράκλεες. Sic in Piſcat. *J.B.*

43. Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην] Ex *Homero* hymno Herculis. *J.B.*

Ἔχει] Ἔχειν , ſicuti Latinis *habere* , vir eximius *Jo. Schultingius* illuſtrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum eſſe, rectene ceperit interpres. Heſych.* Ἔχειν , ἐγγαμήκειν quod ad *Homerum* pertinet Od. Λ, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec ſic coeleſtem flagrans amor Herculis Heben Senſit ab OEtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Broukhuſium.* *T.H.*

49. Ἀλλανδρον] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον· dico alibi. *J.B.*

Ἀλλανδρον] Exiſtimabant nimirum Veteres , interdum poſſe cujuspiam vitam redimi , ſi quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alceſtidis , ſuntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus conſulendi *Iſ. Caſaubon.* ad Calig. *Suetonii* , & *Cl. Salmaſius* ad Adrianum *Spartiani.* *J.C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί] *Thom. Mag.* in Μή· εὕρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ ἐπὶ ὁριστικοῦ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipſi rarum videri , ac paene inuſitatum , quum *Moſchopulus* in Α. Ο. Ἐλλ. regulam condiderit , ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα , ὑποστικτέον σωτέον. Quod fieri vetat , ſcriptores probatiſſimos non refugiſſe docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adverſabor autem , ſi quis , ut mollius oratio fluat , interponi velit , ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ , καὶ σὺ μέν εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T.H.*

62. Τὸ μὲν τόξον] Mſ. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν ἐν πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Alluſit ad Odyſſ. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστόν.
Nudum arcum habens , & ad nervum ſagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus , ut arma cetera , reconditos quoque circumferebant arcus , ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant , cum res exigeret. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id eſt, extra thecam eſt ; promptum eſt. *F.G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, aſſervare. Vid. Od. Λ, 606. quo haud dubie reſpicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *J.* & *W.* recte : in reliquis mendoſe περί. *M. du S.*

θέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; HPA. ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα [a] ὀπίτηδες ἐρεχελεῦνται· ὅμως δ' ἴσθι τοῦτ' ἄκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἦν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, κἀγὼ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν Διός, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γάρ, φῄς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη καθ' ἓν τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ τῷ Διΐ· ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. HPA. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰμὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός. HPA. εἰ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστί, τὸν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἔνθα ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus. DIOG. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in cœlis, quæ erat

a Ἐπίτηδες] O. P. ἔτως. Jungi possent, ἔτως ἐπίτηδες. b Ὑπ'] O. ἐπ'. c Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ἐ γὰρ αὐτόι. F. ἐ γὰρ αὐτός. d Ψυχῆς καὶ] O. Ψυχῆς τε καὶ.

71. Ἐρεχελεῦνται] Φιλοσοφοῦντα, φλυαροῦντα. *F.B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τίκτει, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρίῳ κρατερόφρονι γείνατο παιδὶ Od. Λ, 298. Imitatur *Eunap.* AEdes. p. 65. παιδὰς μὲ ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. *T.H.*

79. Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Verunius* apud Basileenses & *Sourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero latueretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini latueretis.* Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς, ubi *Erasmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *& illud nos latuit eum jam olim fuisse defunctum*: & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲ τοῦτο ὄν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, *Benedictus, Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μενίππου ἡμᾶς ἀπεβαίνων, &, ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. *F.G.*

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixisset, quicquid in se fuisset Amphitruonis obiisse; quicquid Jovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἦμὲν, & veritas: *nequaquam fatuo. solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. *Aristoph* αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *Soli enim sumus*: & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς ἡμὲν ἄμφω est, ut apud *Phaedrum*, *Aesopus cum solus esset familia.* *F.G.G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Thermotimo quoque §. 7. τὴν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καταλαυθέντα δῆλον γεγονέναι. *Eustathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τῶν μὲν σώματα ταυθήσεσθαι κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τὰ δὲ ψυχὰς ἄνω ἴσης, τῶν δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ᾅδην, ἃ καταπλάττει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. *T.H.*

3. Αὐτὸς δὲ ἐ μὰ Δία] Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per iſta commode dixiſſes, ſi corpus fores: nunc incorporeum es ſimulacrum; adeo ut periculum ſit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: ſi unus aliquis in cœlo ſit, alter tu ſcilicet, qui nobiſcum verſaris, illius ſimulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres ſolutum, tria nimirum iſta habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus ſis corpori. HERC. Te hominem audacem & ſophiſtam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopenſis umbra: ipſe autem non profecto inter Deos immortales, ſed cum manium præſtantiſſimis verſor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

οὐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ ὡδὶ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλῆν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλῆν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις σὺ ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα [e] ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Ἰθρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ [f] καὶ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένης ὁ Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν [g] σύνειμι, Ὁμήρου, καὶ [h] τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἐλύθη. f Καὶ ὢν] O. ὢν καὶ. g Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καταγελᾶ. h Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. eſt, reddidi ex G. O. C. P. J. & Va.

6. Ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. G.

τὸν δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου θ' τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic eſt difficultatis; ſed venuſtas tamen hujus loci perſpici ſatis non poteſt, niſi obverſetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem alluſit. Is eſt Odyſſ. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίλν ἠμπλησίλν
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Poſt hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipſe vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Hebem.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mſ. habet ψυχρολογίας: *tam frigida ſententia*: optime ſane: quæ ſit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo poteſt ignorare, niſi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. J. G. G.

6. Ψυχρολογίας] Sic praeter Mſ. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. J. M. du S.

Ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Iſocrates* τὸν λόγων τοὺς τερατείας ἐν ψευδολογίας μυθους ſub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τὰ τῶν παλαιῶν ὁμήρων ψευδολογίας ἐν τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογίαν tamen auctoritate membranarum ſuffultae negare non potui, quin priſtinas in ſedes remigraret: ſcilicet genuinam vocem quod appoſitum erat interpretandi cauſa dejecit: *Heſych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγον, μηδὲν χρήσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λέγων *Phot.* de Damaſcio, ὅτι τις ἄμουσον ψυχρολογίαν &c. idem ſaepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum eſt, ne pro ſuo non agnoſcat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἴωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἱ. II. c. XX. καταγέλαστον ἐν τῷ ἀμφὶ τὸ Δηιόδετον καὶ Ἀριστάρχου γραμματικῶν πάλιν τὴν ψυχρολογίαν. T. H.

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI

ΜΕΝ.

Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ δίψους. ΜΕΝ. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ὀκλάσας πιεῖν, ἢ ἐν τῇ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ὀκλάσαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἰσθηταί μου· ἢν δέ ποτε ἐν [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, καὶ ἅμα βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἀπὸ τῶν δακτύλων ἀφῇ ἐκ οἷόν ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν ἡ χεῖρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

MEN.

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipſe commiſeraris ad lacum adſtans? TAN. Quia, Menippe, enecor ſiti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, ſive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, ſi pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me ſenſerit: quod ſi quandoque hauſero, orique admovero, ſimul ac rigavi extrema labia, ſtatim per digitos dilapſa neſcio quomodo iterum deſtituit ſiccam manum meam. MEN. Portentoſum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀρύσωμαι] Ἀρύσαιμι P. γ. minus commode. c Αὖθις] Deeſt in O. d Τί γὰρ] Τί δῆ. O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Reſpicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Ariſtarchus* tamen haec ut notha reſpuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Ad lacum conſtituit *Noſter*, quem *Homerus* fecit Ἐσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ eum fere ſequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento ſummam aquam attingens, enectus ſiti Tantalus.* Ne autem, ſibi rem eſſe cum *Homero* ſolo, non clare demonſtret, imminentis ſaxi, quo ſuſpenſo ad pœnasque ceteras addito poſteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc ſcenam ornaſſe commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A, 97. Ἐπισώρας illuſtrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T. H.*

21. Ἐν Λυδίᾳ που] In Sipylo ſepultus; quod ejus monumentum ὄρος ἄξιον vidit *Pauſan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Heſych.* Σίπυλον, ὄρος Λυδίας ἢ Φρυγίας. Everſa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Aſclepiadae* ſunt depromta, quae ſcripſit *Schol. Homer.* ad Od. Λ, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τοῦ οἰκείου θαλάττης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τὰς χεῖρας, καὶ τὸν Σίπυλον, ἔνθα ἐκάθιζε, ἀνατρέψαι. Plures, quos, ſi libet, de Tantali miraculo conſulas, ſuppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T. H.*

28. Διόδιας μὴ ἰ. τὸ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi inſania Tantalus abeſt, ſi *Dioni Chryſ.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumſeſſi velut inter cuſpides corpori undiquaque imminentes verſantur, ὥστε τὸν οὐδὲν Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα διημαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾴδιον ἀφόβως καὶ ἡδέως ἀφίγνω· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἔτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀπόθανῃ. *Euripidis* expreſſit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixiſſe probat *Xenophon* ipſo fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος οὐ φόβου λήγεται τὸν αἰεὶ χρόνον ἀφιστρέβων φοβούμενος μὴ δίς ἀποθάνῃ· unde non obſcure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanaſſe, quod Tantalo ſecundae mortis metum adfinxit. Fieri vix poteſt, quin eodem *Lucianus*, etſi ſuo ſatis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere ſolitus, mentem retulerit. Clariſſimum autem ignorantiae deſcriptorum eſt indicium εἰς mutatum in ἢ, quia venuſtatem dicti Lucianei minime capiebant: poſt ἄλλον μὴ τοῦτον οὐδένα ſi accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam ſententiam ac nitidius inſtructam facit, parum diſcrepans ab illa μεταβολὴ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. Ν. 26. *AEſchin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. *Agatharchidae* locus joci ſimilis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraeſento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas? TAN. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

καὶ δὴ τί πεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅτῳ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψώης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. τοῦτ' αὐτό ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν με τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ὄσαν.

2. MEN. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi pœnam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars pœnæ, ut deſiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, adfectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens. TAN. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔστω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ἔσται σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐ γὰρ ὁρῶ γε ἄλλον μετὰ τοῦτον ὄλεθρον, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν * εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὀρθῶς μὲν λέγεις. τὸ δὲ τοῦτο ἐν μέρει τῆς κολάσεως, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δέομαι. MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία, ὅστις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τῆς λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν προσφοβούμενος. ΤΑΝ. οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, αἰνοίμαι πιεῖν, γέ-

* Εἰς] Ἢ O. P. *f.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab Ed. *f.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς· ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI. μετα-βολὴν ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἑλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τὸν δίψαν] Dixerat initio Dialogi λοπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους, ut *Ariſtoph.* Equ. v. 531. δίψη δ' ἀπόλωλώς· & τῇ δίψει κολάζεσθαι· nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noſter* diſtinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab *Homero* uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notae: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſæpe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in *Dione Chryſ.* p. 133. B. pro δίψῳ vel δίψαν alii codices δίψος praeferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiſſ. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis uſus. *T. H.*

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γὰρ λοπτοῦ κυνὸς δηχθεὶς δυσὶ τὸ ὕδωρ *Gi*

38. Τὸν ἐλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἑλλέβορον, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὅ τὸ ἰλλέβορον· verum eſt quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi, illud veteris eſt Graeciſmi: ſic *Theophraſtus* & *Dioſcorides*, ἰλλίβορον ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Eraſmus* in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo ſæpe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile poſſit ſuccedere. *T. H.*

40. Θάρ-

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuiſſe cognitus: Τῶν δὲ μιθηλλαχότων τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὁμοιοσίαν διεξέρχεσθαι παιδαγωγὸν ἀδολεσχίαν, ὅτι τὸ ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τοῦ ὄψιος γνώσκοντα, (malim ἐπὶ τὸ ἀμφ. & ſine dubio γνώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres *Schottus*) καὶ τοὺς μὲ αὐτῶν δὶς τῦ (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum αἵματος liquet ex inferna ſcena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 152. 225. 231.) ὃ κοιλίας, ὃ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸ σίδηρον ὑκέτι δυναμένους τραφῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τιθηνόσι ἀδικήματος ὑδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἔτι ὄντων τοὺς τύπους ὡς πορθμεῖδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρὸν ἐν κυβερνήτῃ, ἵνα μὴ καταγραφέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέωνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare *Agatharchides* ac noſter *Lucianus*? ſane ſic exiſtimo: praeſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. *T. H.*

ροιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς ἔστε σὺ, ἔστε ἄλλος τίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ὑπ' ἀδικίας διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MENIPPI ET MERCURII.

ΜΕΝ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολὴ [a] μοὶ, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ σκόπει, ὡς ὅπου τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑακίνθου [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. ΜΕΝ. Ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τὰ σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

ΜΕΝ.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. μοῖ. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab Ox. & F. c Τέ ἐστι] Κεῖται O 3.

46. Νέηλυν ὄντα] Νέηλυς, ὁ πωτὶ ἐλθών. V.

40. Θάρρει] Notandus hic hujus voculæ usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λυπεῖς. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τὸ ἐμὸν αὖτοσὶ δάκτυλον. *T. H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ. 235. & seqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formæ admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Εἶτα αἱ χίλιαι ἧκες] Notæ particulæ vis atque elegantia præsertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, sæpius usurpat: nec sprevit pater epistolæ ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Græcæ particulæ loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασι, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) ὠφελιώτατον καὶ πόλεις ἀνάστατους γενομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προῖσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T. H.*

64. Ἀνεμίσητον] Ex *Homeri* Iliad. 3. ὑ Νέμεσις. *Aristan.* alii. *J. B.*

Ἀνεμίσητον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenæ laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatæ pulcritudinis se ve-

rantur, ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καλαφρονεῖν. ΜΕΝ. ὅμως ἡ Ἑλένη μοι δεῖξον· εἰ γὰρ ἂν ἀγνοίην ἔγωγε. ΕΡΜ. τουτί τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

ΜΕΝ. Εἶτα αἱ χίλιαι ναῦς ἀφ' οὗ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; ΕΡΜ. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι τοῖσδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. ΜΕΝ. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. ΕΡΜ. εἰ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥστε ὁπόσον τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καλαβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μεταλεύσομαι.

ΑΙΑΚΟΥ,

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὅμηρος, Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοῖσδ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in ejus Codice verba *Homeri* fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῆς ἐπὶ M. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor. III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὴ ἐκπυρωσεῖν ἓν τὴν Ἑλλάδα. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quaenam igitur illa forma credenda est?* T. H.

75. Κεῖσο καλαβαλὼν σεαυτόν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἐκλαιον· p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἔκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ σκιαδίου τῶν τυχόντων, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. ὡς τοῦδαφος καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐπεὶ ἅπαξ καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. *Cicero* de Orat. I. §. 28. & *quod ille* (Socrates in Phaedro *Platonis*) *durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam:* sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse.* Haec si fuissent in promtu *Vulteie*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

ΑΙΑΚ.

Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲ τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένου τὴν γυναῖκα διὰ πάντα τὰ δίκαια ὑφείλετο ἁρπάσας. ἔστω δὲ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔστω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ

ÆAC.

1. Quid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quæ modo fuerat nupta, uxore. ÆAC. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. PROT. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore præter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Græcis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. PROT. Ita quidem præſtat; atque adeo te, inomi-

teio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in *Æliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus ἑαυτὸν φέρειν μόνον ἤδη κατά τινα γεφυρίαν. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱδρυμένοι *Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandae cauſa. Recte vero κεῖσθαι hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. καίπερ ἄπνους ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ζόφου ὁμοίως idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, ἵνα Ὑάκινθος κεῖται &c. Dial. XX. §. 2. χαμαὶ ἔρριπται. *T.H.*

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Carapl. c. VIII. ubi quædam. *J.B.*

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Euſtathius*, quae in pauca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtes*: ἡμιτελῆ, inquit, ἤτοι ἄτεκνον, ἢ ἀφηρημένον τῆς ἰσότητος τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελειώτον· ἴσως δὲ ἐν τοῖς ἡμίσεσι θάλαμον ἀποδημοῦντος. *E.L.*

Ἡμιτελῆ δόμον] Alluſionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Turnebi* ſententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. tradi-

tam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *Iſ. Voſſius* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab immpto vivere conjugio*, quid praecipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranae, neſcio equidem, an praeferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi hactenus illa δόμων ἡμιτελῶν maxime placuit explicatio, quam *Heſychius* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab *Homero*, διότι χήρας· diſſentire *Lucianus* non videtur, ut qui poſt ἡμιτελῆ δόμων velut interpretaturus adjungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam haec ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius χήραν δὲ τὴν κ. illud autem τε omnium eſt Editionum ac vetuſtorum Codicum. *Tzetzes* Ch. II. v. 760. hiſtoriam Proteſilai narrans quum *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. *T.H.*

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. *E.L.*

91. Δύσπαρι] Homericum eſt. Apud *Euripidem* αὐόπαρι eodem ſenſu. *E.L.*

Δύσπαρι] In hac Paridis appellatione maritus ab uxo-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protesilae, quam temet ipsum, qui oblitus novæ nuptæ uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriæ cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, ἐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τ χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, ἐ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γ ἐ αὐτός εἰμι, ἐ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχημαι· οἶδα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· ἐ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἴθε ἦν μοι τ Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι ἐ περὶ τ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γ αὐτὸς μὴ ἐ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γενέσθαι αἴτιος, ἐ θανάτου δέ σοι αἴτιον ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τ νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσφέρεσθε τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως ἐ ἀπονενοημένως προεπήδησας τ ἄλλων, δόξης ἐραθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. ΠΡΩ. ἐκεῖνα ἐ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. ἐ γ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, ἐ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἔτος ἐπικεκλῶσθαι. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ΜΕ-

a Ἄλλον] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & *AIW.* margine recte restituta.

uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, damno formose tuorum:* ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes antefuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nasonis* sit digna, & expetatur ab adjunctis, *damno formose tuorum.* Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐκ παρὰ ὠθεμιλήτης lege: Πάρις κλεψίς. *T. H.*

12. Ἐπικεκλῶσθαι] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. *T. H.*

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

ΜΕΝ.

Πρὸς [b] Πλούτωνα, ὦ Αἰακέ, [c] δείκνυσαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙΑΚ. ὦ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὗτοσὶ μέν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὴν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὴν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα· καὶ

MENIPPI ET ÆACI.

MEN.

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monstra, quæ in Orco sunt, omnia. ÆAC. Haud pronum est, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua summatim percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quando hæc loca intrabas. MEN. Scio ista, & te custo-

a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου & Σωκράτους in B2. b Πλούτωνα] Διονύσου C. absurde. c Περιήγησαι] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τῷ Διονύσου] Ἐν ἄλλῳ, Πρὸς Πλούτωνα. G. Ibid. Περιήγησαι] Εἰς λεπτὸν διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. *J. G.*

14. Περιήγησαι μοι] *Eustath.* in Epist. Commentariis ad *Dionysium* praemissa p. 110. Εἴληχε δὲ τὴν περιηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ ὁ Ῥητόρων τινὶς ὁ μέν, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου, φησίν, ὁ ἐστιν, ἦλθον πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενον· ὁ δὲ περήγησιν ὑφρασε τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae *Benedictus Fac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἐπίσκοπος Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· *Schol.* λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens *Eustathio*: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ σὺ οἷα· ὅτι ξυμπεριοδεύσεις, καὶ διέξεις ἕκαστα. Inde περιηγηταί, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὸν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in Philops. c. IV. & ὁ περιηγητὴς τῶν εἰκόνων, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πιστ. Διαβ. c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ἀνεζητησάμην ἐξηγητὴν τῶν εἰκόνων qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*: quod *AElian* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἐκφρασιν *Theon* Prog. p. 118. describit λόγον περιηγηματικόν. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* Φοίνιξι περιηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀπόσομαι ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφῇ· τοῦτο δὲ δύσει συμπληροῦν τὸ περιηγηθέν. *T. H.*

17. Οὗτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα δὲ τὴν πορθμέα τοῦτον] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὗτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὴν πορθμέα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe*, *haud facile est. Tamen qua praecipua sunt, accipe. Hunc* qui-

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum inſignes. Æ A C. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸ βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς [d] ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. ὅτος μὲν Ἀγαμέμνων, ὅτος δ' Ἀχιλλεὺς, ὅτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? Æ A C. Cyrus eſt : hic autem Crœſus; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. M E N. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ὅτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. ὅτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

[d] Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. [e] Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ἐπὶ αὐτὸν *J.* O. (αὐτῶν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτὸν. Apparet in his aliquid eſſe turbatum.

21. Καὶ τὸ βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλοῦτων. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲ Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ * τρυφερώτατος. *V.*

* Τρυφερός] Τρυφερά. . . *V. M. du S.*
Τρυφερώτατος igitur, quod repoſui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non protrita : eodem ſpectat, quod ab *Hellanico* vel *Calliſthene* ſine dubio ſumtum tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλὸς, καὶ τῷ εἴδει ἀνδρόγυνος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te tranſvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Jenſius:* dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὴν περφυΐαν τοῦτον, ὃς σε διεκόμισε· ut ad ἀφῖκαι ſola pertineant τὸν λίμνην δὲ τὴν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familiariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρεῖς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Noſter :* ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρεῖς] Attigit hunc locum *P. Weſſeling.* Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου φυλάττοντα produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ δέ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφυγών & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire fiverit in vitam D. XXII. §. 3. περὶ Πένθ. §. 4. Αἰακὸς ἐστι τὸν φρεατίαν ἐπιστραμμένος. Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλωρὸς *Euripidi* in Herc. Fur. v. 1277. & *immanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται ἀφικέσθαι Πλούτωνι καὶ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit Æacus umbris : Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ καλήγορων, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Platone* Apol. p. 31. A. ne ſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vere imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γουνάσεται νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
Multum vero preſare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & Λ. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam facit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

Ἑλλὰς ἐφριῖτε ζυγνῦντα μὴ τ' Ἑλλήσποντον, ἄλγε δὲ τ' ὀρῶν πλεῖν ὀπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν δὲ Σαρδανάπαλον, ὦ Αἰακέ, κατάξαι μοι χεὶρ κόρρης ὀπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· ἀλγοθρύλλητος γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. ὀκνῶ· ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ

Græcia jungentem Helleſpontum, perque montes navigare deſiderantem? Qualis autem & Crœſus eſt! at Sardanapalo, Æace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi. ÆAC. Neutiquam: diffringes enim cranium ipſius molle ac muliebre. MEN. Enimvero conſpuam omnino effeminatum iſtum.

3. ÆAC. Vin tibi demonſtrem etiam ſapientes? MEN. Ita per Jovem. ÆAC. Primus hicce tibi Pythagoras eſt. MEN. Sal-

42. Προσπτύξομαι] Vid. Καλαπλ. c. 12. Ὀν. c. 56. & Συμπ. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diſſidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. τὴν Ἀφροδίτης μὲν τὴν περὶ ἴλεσιν προσπτυξαμένην αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξάμενός μοι πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi ἀμπτύξασθαι. Idem p. 303. καὶ τὸν τῆς Κλειτίας ἀμπτύσσεσθαι· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ ἀμπτυξάμενός αὐτῇ δεσμὸς ἔσομαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo:* attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit ἀμπλινσόμενοι τοῦ πεπτωκότος, τῷ πεπληγότι τόπῳ apud *Dioſcoridem*; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ μάλιστα ἀμπτύσσεσθαι τοῦ λαμβανομένου τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. σῦκον ταῖς τῶν βραμάτων ἀδικίαις ἀμπλινσόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτυσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, *os alicui conſpuere*, qua de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum eſt πατάξαι κατὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορεῖσθαι, ἢ πλημμεῖν, ἐφεδεσθαι· ἂν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optimo, πλημμεῖν quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad coenam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐτιθέμην δέ τινι τῶν μὴ ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς πρασσομένων, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἠμελημένου, χρημάτων ὡς πτύσων, εἶτ' εἰ κύκλῳ θεασαίμην, εἰς ὑδρίαν μὲν τῶν πάντων ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσε τοῦ δεσπότου τῆς οἰκίας· hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς τὸν ὄψιν πτύειν VI, 32. & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Aſini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, *non tu*, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſes* &c. rariore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσέπτυσέ τι τῶν Ζηνόβιον. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, *quamcumque rem abominari, deſpectam longe a ſe aſpernari*, &c, quod Latini dicunt, *conſputare. Ariſtaenetus*, ſive quicumque Epiſtolarum illarum ſunt auctores; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως ἐξευρεθείσαις προσπτύοντες ἡδοναῖς· & faſtidioſe averſamini ſummo nuper ſtudio deſideratas conſputantes voluptates: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Βρυάζω τοῦ κατὰ τὸ σωμάτιον ἰδίου ὄντος ἐν ἄρτῳ χρώματος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, ſi vel nomen abfuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum eum deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βρυάζειν & βρυασμοὶ, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. & προσπτύειν τοῦ καλοῦ ἐν τοῖς κενοῖς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in ἐξαπτύειν τι, quo *Stephani* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 21.

&c.

Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius est? PYTH. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt. PYTH. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλῃς, ΠΥΘ. νὴ χ᾽ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὦ γαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἄλλα γὰρ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν [b] ἴσον κύαμοι, χ᾽ κεφαλαὶ τοκήων ὁτιοῦν.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις O. b Ἴσον] Εἰσι O. vitiose.

52. Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι] Κυάμους, ψήφους, * αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλάρται βουλὰς καθίστασαν. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit βουλὰς καθιστάναι, *fabarum sortitione senatores creabant.* De κυάμων lege quae olim cum Praestantiss. *Kustero* communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 260. *T. H.*

& , qui hoc verbo delectatur in primis , *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam si animum attendas ad *Luciani* sales , locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortalium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat : dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & κωνικώτερον fuisset amplexatus , omnem illam forte ossea larvam longo luxu parmollitam contrivisset. In Catapl. c. 12. de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρρης ἔπαισε τίλας δὲ πλατὺ χειμαφάρθρους , χ᾽ καθαπτύσας μου . . . . φχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur , quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat , is multum vereor, ne ab instituto *Luciani* longe aberret : ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis adfirmandam. *T. H.*

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 5. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci memimit. *T. H.*

46. Ἢ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. *Diogen. L.* p. 216. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noster* ipse adeundus Αλ. c. 16. *M. du S.*

48. Χρυσοῦς ὁ μηρὸς] Passim hoc. *J. B.*

53. Οὐδὲν ἴσον κυάμοι] Diligentiam effugit hic locus eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit : inde discet in animo fuisse *Nostro*, ut *Clemens* ait , τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο , in quo τράγειν & ἔδειν pro τι φάγειν , vel φαγεῖν alii praeferunt. *Eustathii* locus a *Casaubono* ad ista *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. I. p. 757. v. 42. ubi quae scribit sumta sunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir.* Π. Υ. III. p. 184. ἔνιοι δὲ Σαΐτων ἐν τοῖς κεφαλὰς φαγεῖν (AEgyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τὸ πατέρων ἢ κυάμους observat *Fabricius* , qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orpheo* versus adscribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert *Origenes* , quem vocant , Φιλοσ. c. II. p. 42. portentosum opinionis mirificae documentum prodit : si quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit , postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἰδώλῳ ἴσον τὸ μὲ πρῶτον ὡς αἰσχύνης γυναικὸς , μὴ δὴ ταῦτα καλαυροῦμαι παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν· quae vel auditu sunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege *Fr. Windet.* de Vita Funct. Statu Sect. V. *T. H.*

Ibid. Κύαμοι] *Eustathius:* Τοῖς παλαιοῖς λόγῳ φασὶ εἶναι ἴσον τοιοῦτον,

Ἴσόν τοι κυάμους τι φάγειν κεφαλάς τε τοκήων
Λῇς τὸ ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἠδ᾽ ἀνάβαθμον
Ἐξ αἰδὺν ὅταν αὐγὰς εἰσαναβαίνωσιν.

Empedoclis versus esse ait *Rittershus.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. *Casaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Nostrum B. πρ. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. *M. du S.*

55. Εὐ-

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥστε ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολίας τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίδεσι καὶ τῷ πίλῳ καὶ τῷ ῥήματι.

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre teſtem addunt *Lucianum* *J. Meurſ.* in Sol. c. 2. *AEg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κοπρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκέκλητο παλαιστικῶς· *altum hac de re apud reliquos ſcriptores ſilentium* eſſe queritur *Kuſterus*. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοπρίδης· hoc enim ſanguine nobiliſſimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execeſtide: ὃν καὶ Κοπρίδης ἐπίκλησιν Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγκρυφίας ἄρτος] Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι κλίβανον. *Heſych.* de pane ῥυπαρῷ alii dixerunt. *Lucian.* Lexiph. ſic poſt αὐτοπυρίτου. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκτα'ναι puſtulae ſunt & corporis & panis ſub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάβυγοι, quam vocem ingenioſiſſime reſtituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuſte *Noſter* tale verbum poſuit, quod Empedocli non minus, quam ſubcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Poſth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* ſaepe priſcisque Eccleſiae patribus irriſus quam fidem apud ſe mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, oſtendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ ψευδῆ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν cujus ego ſententiae libenter ſubſcribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt. & irr. teſt.* ad Empedoclem potiſſimum reſpexiſſe cenſuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam exiſtimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noſter exagitat, ſic non minus acriter, hac quidem in cauſa nihil diſſentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recenſere, quibus hunc in campum exſpatiari voluptati fuit. *T. H.*

62. Χαλκόπου] Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, ſuboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jenſius* ipſe genuinam eſſe lectionem demonſtrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae ſunt ſententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμυκλαι. Vide Περ. c. 1. ubi magis graviter iſta tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluiſſe ſuam mortem; verum, quod ex aliis diſcimus, ſive vis ignis, ſeu alius aliquis caſus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam eſſe cenſet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* ſententia eſt, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, ſi ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante ſententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn.* Συναγ. Ἰσ. p. 127. παλαιὰν δὲ εἰς τίλῳ (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τὸν σιμὸν λέγω] Sane ludit pervenuſte Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres ſolebant, Socratem AEacus deſcribit, nihil ad eum diſcernendum valere, ſed omnibus aeque mortuis eſſe communes jocatur. Simus erat Socrates inter ſuperos & calvus, eamque ob cauſam Sileno comparatur: *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 223. ἐλέγετο δὲ ὁ Σω-

55. Solon Execeſtidae filius, & Thales ille, juxtaque eos Pittacus ceterique: ſeptem vero ſunt cuncti, uti vides. MEN. Hi triſtitiae immunes, Aeace, ſoli ceterorum, atque hilares. Iſte vero cinere plenus velut ſubcinericius panis, qui puſtulis totus efflоruit, quis eſt? AEAC. Empedocles, Menippe, qui ſemicoctus huc advenit. MEN. O optime tu, æreis indute calceis, quid cauſae fuit, cur ipſe te in Aetnae crateras immitteres? EMP. Atra quaedam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; ſed vana gloria, & ſuperbiae tumor, & multa ſtultitia: haec te ſcilicet exuſtularunt cum ipſis

a Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *AiW.* quod ferri poſſet a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηθηκὼς] Ἐκβράσας. *G.*

67. Κόρυζα] Μωρία· ἢ γὰρ ἀνοήτων οὐκ ἢ ῥίνων μοῦζαι τρέχουσι. *G.*

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem est ? Æ A C. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. M E N. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. Æ A C. Viden istum calvum ? M E N. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. Æ A C. At simum istum dico. M E N. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

σιν οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν ὅσον τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰακέ, πῦ ποτε ἆρά ἐστιν ; AIAK. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. MEN. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτόν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. AIAK. ὁρᾷς τὸν φαλακρόν ; MEN. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. AIAK. τὸν σιμὸν λέγω. MEN. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

5. SOCR. Mene quæris, Menippe? M E N. Maxime, Socrates. S O C R. Quid agitur Athenis ? M E N. Multi ju-

Σ Ω K. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε ; MEN. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ κατ' Ἀθήναις ; MEN. πολλοὶ τῶν νέων φιλο-

[b] Ἀνάξιον] P. L. γ. Margo *Aliter*. In F. ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν· nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ χῆμα αὐτῦ τῦτο ὂν σειληνώδες σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρόν & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἴρων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. νὴ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τὸ σὸ τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) αἰχίστῳ ἂν εἴη· additque *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης ἐ ἐτύγχανε προσιμοφερὴς τούτοις ὤν. Re tamen vera singulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, καὶ μάλα μοι ἄχθου, σὸν ἴσχει καλὸς προσιοικὸς δὲ σοι τὸν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrius* Διαλ. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ ἐ οἱ προγάστορες. *Julian.* Caesi p. 314. D. *Synes.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo paramper emendata huic homini adcommodentur : *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum senem*) *scribunt esse grandibus supercilliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. T. H.

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum ?* Men. *Omnes calvi sunt ; quare & omnium hoc insigne sit.* Aac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile : simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo judicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentib. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸ γε χῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum :* & sic passim. J. J.

81. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε χήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί· μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας, εἶμαι, οἷόν ἔστε παρά σοι Ἀριστίππου & Πλάτωνα. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide *Theodoret.* Θεραπευτ. β. ex ipso *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophonien sem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues : Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ. τάγε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι,

φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ [a] τάχα ἀκμαῖα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύων ἐκμαθών. ΣΩΚ. πρὸς ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάχα τοιαῦτα· πάντες ἕν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, [c] καὶ ταῦτα

venum philoſophari ſe prædicant : & habitus quidem atque inceſſus ſi ſpectaverit aliquis, ſummi philoſophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidiſti, opinor, qualis venerit ad te Ariſtippus, atque ipſe Plato : ille unguentum ſpirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid ſentiunt ? MEN. Felix, Socrates, es homo iſta quidem parte : omnes adeo te admirabilem exiſtimant virum fuiſſe, & cuncta ſciviſſe, idque (eſt enim, ut

a Τάχα] Τά τι *F.* b ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας &c.] In prioribus Edd. excepta *F.* ordine continuo : ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Reſtitutam lectionem plane præferunt O. *F.* & P. niſi quod ἑωρας in eo ſit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλο. Σω. μ. π. ἑώρακα. Μι. ἀλλὰ ἑώρακας. c Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, εὖ ἴσθι. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuiſſe exiſtimant, & omnia iſta noviſſe, cum nihil, verum enim dicendum eſt, ſcias.* Hinc Socratem alii fuiſſe idiotam dicunt, & vere dicunt. *F. G. G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Poſſit tamen ſine iſto ſupplemento locus hic conſtare, modo tollatur importunum punctum poſt φιλόσοφοι. *Quomodo ſe res Athenis habent ? Men. Multi novitiorum ſe philoſophari praedicant; & quantum ad ipſum habitum, & inceſſum, ſi quis eos conſpiciat, ſummi Philoſophi ſunt quamplurimi: caeterum vidiſti, opinor, qualis veneris ad te Ariſtippus*, &c. Liber vero MS. quo uſus eſt Vir Cl. ita ſupplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλὰ ἑώρακας οἶμαι, &c. Num quidem credibile eſt, fingi hic Socratem, qui jam dudum eſſet mortuus, vidiſſe τίνας illos, jactantes ſe eſſe philoſophos? *F. F.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. Ἀλλὰ] Ita hunc locum reſtituimus ex Ed. *F.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mſ. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, niſi quod in Ox. pro μάλα vitioſe legitur πάλαι in P. vero ἑωρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non probo: eſt enim ex corruptis exemplaribus, in quibus ſine Socratis nomine pro his, quae adſcripſi, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Γνωμ. c. 34. *M. du S.*

Σωκ. Μάλα π. ἑώρακα] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem ſuffragio ſuo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum conſenſum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, ſubodorari me in hiſce reſtitutis neſcio quid improbi & notae minus ſincerae: non enim videtur Socratis perſonae convenire reſponſum, μάλα πολλοὺς ἑώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *ſi habitum quis & inceſſum ſpectet, ſummi philoſophi valde frequentes :* porro τάχα ἀκμαῖα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα ſententiam quandam, niſi fallor, oppoſitam flagitant, quae nihil eos eſſe minus, quam veros philoſophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, poſt τὰ δ' ἄλλα praetermiſſum eſſe jampridem ſegni librariorum negligentia unum atque alterum verſum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, ſenſus, cui commode jungantur illa ſequentia : ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σὲ (niſi, quod puto, praeſtiterit παρὰ σὲ) Ἀρίστιππος &c. Poſtmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii ſui modulo fuit conatus explere : inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae ſpatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis veſtigium deleverunt. *T. H.*

87. Μόριμος] *Diogen. L.* p. 51. F. τις ὁ μεμυσταγωγημένος; de eodem Ariſtippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἶ τάχα τοιαῦτα· πάντες ἕν] Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάχα τοιαῦτα. πάντες ἕν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, εὖ ἴσθι. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeviiſſe videtur Interpres. Vulgo priora ita diſponuntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάχα τοιαῦτα πάντες ἴσθι, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἶ τάχα τοιαῦτα· ſcilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque despicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. MEN. Nequaquam: ad Crœsum enim & Sardanapalum adeo detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex METEI THN METIΣTHN. Deinde, quum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τῷ μίτει in margine positam inveniebant ἀσκῶς. Τέχνῳ autem Socratis intelligit παιδιφιλίαν sive puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit objectum: de Platone res ista majorem habet controversiam: vide *Davis.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, καὶ αὐτὸς ἔφασκον &c. ejus specimen illustre reperire licet in *Æschin.* D. III. c. 6. sed cum solita tamen εἰρωνίᾳ conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Davisius.* *T.H.*

(δεῖ γὰρ, οἶμαι, τἀληθῆ λέγειν) εἰδέναι εἰδότα. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς ἑαυτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν φῂσι τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶνταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτῆ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ὅπου τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-

1. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν] Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in jocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aspasia ipseque *Athenaeus*: quin & ipse Alcibiades apud *Plat. Sympos.* Alibi *Noster* non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Πῆρ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Πῆρ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. Μὰ Δί', ἀλλὰ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι] *Benedictus: non per Jovem: Crœsum enim & Sardanapalum adeo.* Non secus ac, si voluisset negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφῳ &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μίγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τὸν Ἔλληνα ἕνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου πυργάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεραπευτέα τοιγαροῦν ἤδη δίστοινά γε ὄντα. νὴ Δία εὐπομπέα γὰρ ἔτω γὸ-

d Μίτει] *Μειρίῳ ἀσκῶς* O. Margo *AIW.*

98. Ὁ τῆ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. *V.*

πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν ἐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκόων. ΑΙΑΚ. καίγὰ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝ.

Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγὸς, εἰ ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπόταν θέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν ἦν, ὦ Μένιππε,

MENIPPI ET CERBERI.

MEN.

1. CErbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . . .] Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ὡς πάνυ διδύναι τὸν θανατόν.

a. Ὄντως τὸ καίμφω. G.

a. Ὄντως] Credo legendum ὄντως: *sic ipse contextus habet.* T. H.

γίνοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Crœsum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in *B. Dp.* c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. Ξεῖνος Ἐχιδναῖον τέρβεν ἄγων δάκιτον. Hercules est ille ξεῖνος nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quaeque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud εἰ πάνυ διδύναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. καὶ ὃς λαβὼν ἐμάλα ἵλεως, ἔφη ΤΡΕΣΑΣ. ἐδὴ ἀμφοτέρας ἔστι τῷ χρώματος ἔστι τῷ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro Φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τὸ εἰκὸς διαφερίας κινδύνους ἄτρεστον duo non spernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis *Platonis* ἐδὴ ἀμφοτέρας οὔτε τῷ χρώματος, οὔτε τῷ προσώπου iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Λαπ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει . . . διδύναι exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: πανταπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ

constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morsu correptum detraxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι ἀμφιμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοίως ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρόνει τοῦ πράγματος; KEP. οὐκ· ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, καταθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων ὑπομένων, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, εἰ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως μὲν στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταληλυθέναι ἔδοξα; KEP. μόνος, ὦ Μένιππε·

[a] Παντάπασιν] Deest in O. C. [b] Ἀτρέπτῳ] Ἀτρέπτῳ P. [c] Τῷ πρ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. [d] Προσιέναι] Προσιόντα O. L. omissis, si recte capio Clariss. *M. du Soul* adnotationem, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat.

παν προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλειν. De priore video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683. pro ἐθέλων vero substituit ἤθελεν ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. *T.H.*

22. Διαμέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* causæ fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας ἀμφότερα τὸ κρανίον· & alibi passim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δοκῶν forte. *F.G.*

Δακὼν τῷ κωνείῳ] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: majore audacia, sed quae facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. VI. Οὐκ εἰδότα εἰ ἔστι πλησίον ἤδη τῷ ἄκρῳ γενόμενον τὸν χρεὼν ἐπιτεῖν καθαρπάσαι λαβόμενον τῆς κεφαλῆς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸν χρεὼν καθαλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud *Pausaniam* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem καθαρπᾶν τῷ σκέλους vel τῷ ποδὸς nescio an ab *Antiphane* Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus simillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν καθαρπᾷ τὰ σκέλη Ἀχερδας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si *Luciano* credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam *Luciani* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriae subscribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τὴν ψυχὴν τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τῷ ἰέναι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, οὕτως ἐδὲ πρὸς τἄλλα τἀναθὰ προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσθη, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν & ἐπιλιλείσθη commemoratque Socratis σοφίαν & γενναιότητα, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensioni simul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιεμένων ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους γενομένῳ, ἐκεῖνον ἐγὼ τῶν ἀνδρῶν ἀξιομακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον ἀπώλεσεν. *T.H.*

νιππε, ἀξίως τῦ γένους, ὃ Διογένης πρὸ σῦ ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μηδ' ἀθύμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν πᾶσι παγγελασίας ἅπασιν.

nippe; ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τῦ γένους, ὃ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγένης γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Auson.* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τὸ μὰ κύνα. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem conscíverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνόησι φύσιν κυνός, αὐτὸν ἂν ἐκρίμασεν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κεῖτε δὲ γ' ὑδὸν ἔχων ὀβολοῦ πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τεθνηξῆ, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλων ἀφ' ἑκάτων Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενος· ubi vide *Brodaeum*. Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίης ὄβολον, sive τὸ φθιμένους ναυσολέοντα ὀβολον, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὀβολὸν τὸν συγκηδεύομενον τοῖς τελευτῶσιν *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Καρκαδόνα· quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatallis desumtam: *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μελιττοῦται, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* I. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab AEgyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ ἀφικνεῖσθαι τὰ σώματα πλοῖον βάρις καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβαθρον νόμισμα τὸν ὀβολὸν τοῦ πορθμεῖ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον ἀβάλετον Χάρωνι· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸ ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ σῶμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest: *Strab.* VIII. p. 573. A. διότερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον· & Charon apud *Aristophan.* v. 372. Ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit; Καττιτέριον τὸ τῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχιρουσία jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecumque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάκης usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Observat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Observat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis*: Κυανέας τε πύλας ὑποδαμείψεται, αἴτε θανόντων ψυχὰς εἰργουσιν, πικρὸν ἀναιρούμενος· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duûm obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τὸν διπλασιὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα δὲ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τῦ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ᵃ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

CHAR.

1. REdde, ſcelerate, portorium. MEN. Vociferare, ſi id tibi adlubeſcit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Eſtne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud ſcio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, deteſtande, niſi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percuſſum diſſolvam

ΧΑΡ.

Ἀπόδ⟨ου⟩, ὦ κατάρατε, τὰ ᵇ τορθμία. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδ⟨ος⟩ φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντ⟨ος⟩. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὴ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. οὐ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀπόδῳς. ΜΕΝ. καὶγὼ τῷ ξύλῳ ᶜ σου κατάξας

Aga-

ᵃ ΚΑΙ Μ.] Χ. Μ. καὶ Ἑρμοῦ P. ᵇ Πορθμία] Πορθμεῖα O3. F. ᶜ Σου] Σε G. L.

40. Ἀπόδ⟨ου⟩] Ἀπόλυε, *ſolve.* G.

τῷ σώματ⟨ι⟩ βάλλουσι δύο ὀβολοὺς &c. ſcribat, antiquae conſuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, ſi ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & conſiliaria Pſychae juſſu Veneris ad *Orci ferales penates* deſcenſurae praecipit *offas polentae mulſo concretas ambabus geſtare manibus, ac in ipſo ore duas ferre ſtipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita ſunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis inſtituendae cauſa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, ſic ad ripam ulteriorem ſutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (ſuſpicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane diſplicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic ſqualido ſeni dabis nauli nomine de ſtipibus, quas feres, alteram, ſic tamen ut ipſe ſua manu de tuo ſumat ore.* Pauloque poſt: *ac deinde avaro, navitae data, quam reſervaveras, ſtipe, tranſitoque ejus fluvio recalcans priora veſtigia, ad iſtum coeleſtium ſiderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meurſii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T. H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam eſſe verbi rationem in creditoribus oſtendit, qui debitores ſegnes obtorto collo corripiunt, adque ſolvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Baſil.* Hom. in Pſ. XIV. p. 109. D. ὁ δανειστὴς τοῦ ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει πνίγειν tamen eadem poteſtate a probatiſſimis ſcriptoribus uſurpatur. *T. H.*

48. Σου κατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius eſt, & venuſtiorem Atticae ſtructurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata ſcripti codicis lectio: ſolent ſaepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noſter* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀπαντήσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τῆς κουλεοῦ τὸ ξίφος. *Lyſ.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσήει & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσήει. *Long.* p. 71. τούτων ὀρνιθῶν ἐπὶ προφάσει δῆρας. *Ariſtaen.* I. Ep. 9. ἀφανίσασι πεπτωκυίας λαβόμενοι τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, ſi quis πεπτωκυίαν reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβομένου τῆς χειρὸς· quo in genere, quod innumerum eſt, tum ornatus orationis ſpectatur, tum vehementia non niſi a perito judice ſentienda; velut in illo Socratis ad Antiſthenem, Ὁρᾷ σου ἀφὲ τῆς τρίβωνος τὴν φιλοδεξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis ſuperſtitioſus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλήν σου ἀφαίρησω.

ἀφαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὃς με παρέδωκέ σοι.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τοῖς νεκροῖς. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον ἀφάμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνῳ οὖν αὐχήσεις πρῶτα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶτα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τὴν κώπην [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων [c] ὀβολοστολούντων. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὸ μὴ οὐ πλεῖν τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὃς με παρέδωκέ σοι.

cranium. CHAR. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, ſi mortuorum etiam vice ſolvendum mihi ſit. CHAR. Miſſum te non faciam. MEN. Quod ad iſtam quidem rem adtinet, vel ſubducto navigio adſiduus eſto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu neſciebas obolum eſſe tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigaſſe? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil iſta faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην O3. ἰσπάιμην P. L. ἀνάμην Margo *AIW.* b Ἐπιλαβόμην] Συνεπιλ. O2. non male. c Ἐπιβατῶν] Ὀδυρομένων addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τ. ν.] Ὑπὲρ τ. νεκρῶν διδόναι. G.

ξω. Quod ſequitur μάτην ita ceperunt Interpretes, quaſi nihil differret a πρῶτα· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renititur uſus vocabuli certiſſimus, a *Graevio* jure caſtigatos exiſtimo, eamque *Luciano* fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longinquae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, niſi ratam oboli mercedem expromſeris, in vitam tibi erit redeundum*: confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Epiſcoporum contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud *Euſeb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. uſu rariore ponitur: μάτην καταπόνους τὴν τῶν συμπράγμασιν ὄντων ἑτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. Μάτην ἂν &c.] Male vertunt haec verba: μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, *num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderis tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mſ. πάγω τῷ ξύλῳ σε παταξας ἀφαλύσω τὸ κράνιον· male in editis σου πατάξας. *J. G. G.*

Ibid. Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. F. G.

55. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Eraſmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *nave ſubducta naulum* vel *portorium exſpecta.* *J. G.*

60. Μόνῳ . . . πρῶτα] *Etymol. Magn.* V. Δανάκη docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. *M. du S.*

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμῳ. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac cauſa *Luciano* teſtimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonſal. de Salas* obſervavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Ariſtotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησὶ, πόρα διναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τοῦ ὅτι γὰρ μίγα ἐξιόλογον μὴ πόρας ἐ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀθαπόδυτον ἐ ἀκολάκευτον. Duo jambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam *Diogen. L.* VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. De διάνῳ Ἐκάτης dictum eſt p. 330. T. H.

78. Κυ-

portorium : obolum persolvere te decet : neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vitam. CHAR. Pulcre sane ; ut plagas insuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo desiste negotium facessere. CHAR. Ostende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , si lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde istum nobis, Mercuri , canem adduxisti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis incessens , solus cantans iis gementibus. MERC. Nescis, Charon , qualem virum transvexeris ? liberum exacte , quique neminem curet. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

πρὸς τὰ [d] πορθμία· τ' ὀβολὸν ἀποδῦναί σε δεῖ· εἰ γὰ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τ' βίον. XAP. χαρίεν λέγεις, ἵνα γ' πληγὰς ὑπὲ τούτῳ πρὸ τ' Αἰακοῦ [e] προσλάβω. MEN. [f] μὴ ἐνόχλει ἴσθι. XAP. δεῖξον τί σοι τῇ πήρᾳ ἔχεις. MEN. θέρμους, εἰ θέλεις, γὰ τ' Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. XAP. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τ' κύνα ἦγαγες; οἷα δὲ γ' ἐλάλει πρὸ τ' πλοῦν, τῶν ἁπάντων καταγελῶν, γὰ ὑπισκώπτων, γὰ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων σχεδόν. EP. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, οποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἀδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. XAP. γὰ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

[d] Πορθμία] Πορθμεῖα O3. P. Ostendunt vel πορθμεῖα , vel πρὸς τ' πορθμεῖα. [e] Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. [f] Μὴ ἐνόχλει ἴσθι] τ' μετ' ὀτιοῦν πεπλημμέλου μαστὸν O2. Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subjicit.

78. Κάδενὸς αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt ; *nec quicquam ipsi curae est.* Mavelim ego , *neminem curat.* Illud ὑδενὸς non ad πρᾶγμα , sed ad personam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Pharisaei & Herodiani dicunt Jesu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ , γὰ οὐ μέλει σοι περὶ ὑδενός· Magister, novimus te veracem esse , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κάδενὸς αὐτῷ μέλει] Οὐδενὸς pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi non secus atque Clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem sine dubio sic intellexit *Teles* , quem superiore nota testem citavimus , quando post μηδενὸς φροντίζειν subjicit ἀλλ' εἶναι ἀθυπόστολον & ἀκολάκευτον , nullius hominis respectum habere , sed talem se gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adsentetur: longe ab ista mente aberravit *Interpres Stobaei.* Hoc sane multo magis in Christo verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. sed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur , quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent , ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum , ut ne Caesaris quidem majestate retineri possit , quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , sed sententiam insuper alienam reddet. *Diogen.* L. II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν ὑδὲν μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode ponatur : ut apud *Dion. Chrys.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς τ' γε ἄλλων ὑδενὸς αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, ὑδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τοῦ δ' ὑδὲν μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι ὑδὲν μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τ' πολλῶν ἀνθρώπων & τ' σεμνῶν δὴ & δοκούντων τι εἶναι ὑδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat , ὑκίτι ὑδὲν μέλει ὑδενὶ, pro ὑδί. *T. H.*

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ. PLUTONIS ET PROTESILAI.

ΠΡΩΤ.

Ω Δέσποτα, ὦ βασιλεῦ, ὦ ἡμέτερε Ζεῦ, ὦ σὺ, Δήμητρος θύγατες, μὴ ὑπερίδητε δεηθέντος ἐρωτικῆς. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, ὦ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχοι. ΠΡ. ἀλλ' ὑπὲρ ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PROT.

1. O Domine, & rex, nosterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Istum amorem, Protesilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φυάκιος O. Φυλακήσιος Margo *Alw.* b Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus saepissime variant librarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum est adeo caeca ratione procurari editiones, cujus hoc sanequam perspicuum documentum est, non nisi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς καλαχθόνιος. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poëtarum usu Ζεὺς commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majestatis habet significationem: *Pausan.* II. p. 166. de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat *AEschylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυμοκτύπων Ἥρα ἁλίων μυχῶν, *praeses & domina*, apud *Hephaest.* p. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat sententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* versio obfuscavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum Jovem* illustrat, istorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proserpinam Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Aen.* VI, 138. esse promta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 282. facile constet, unde Socrates hauserit πόλον σφαιροειδῆ, ἓ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ ὑράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπόγειοι apud *Æschin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Protesilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus est Il. I, 457. Ζεὺς τε καλαχθόνιος ἔ ἐκαικε Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακίδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protesilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mss. Ox. Φυάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protesilaum recenset *Nester* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεῖος, aut Φυλακεύς nascitur *Apollonii* Φυλακεὺς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαϊδας scribit *Dicaearchus*: ὦ Θήβας τὰς Ἀχαϊδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ἐφ' ἣν ὁ Πρωτεσίλαος verum utrasque situ tamen propinquas distinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec est, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας ἡ Φθιώτιδος. Protesilaum autem quum poëtae vocant Phylaciden, non

neor, sed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, consensaque navi me proripui: deinde miser, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLUT. Non tu bibisti, Protesilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis. PROT. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse jam captus fuisti, & novisti, quale sit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviscere, quum post paulo sis eadem lamentaturus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me

γυναικὸς δὲ, ἣν νύμφην ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὠχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ καταδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ δὲν ἔρως τῆς γυναικὸς ὑπὲρ μέτριος ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οἶσθα ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. ἐχὲτω [c] θέμενον· ἀφίξεταί ποτε, καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δήσει. ΠΡ. ἀλλ' οὐ φέρω τὴν μέλλησιν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πεῖσαι καὶ ἐκείνην ἀκολουθεῖν

Plane verum est, quod monet Tzetzes, multos decantatissimi casus fecisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessione nova cumulare. T. H.

91. Αὐτῶν] Mallem, si codex aliquis addiceret, αὐτοῦ, scilicet ἔρωτος. T. H.

96. Ἕκτορος] Homerus Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII. & Ovid. Metam. XII, 67. cum Luciano sentiunt. M. du S.

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id est, amor, desiderium uxoris. F. G.

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt Micyllus & Benedictus: sed haec res praevaluit pondere: quanquam obscurius, voluisse tamen eos puto; Sed is in uxorem amor meus omni pondere, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua potuerit extingui. Ejusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, nisi quid vitii majoris occultetur, potius flexu significationis levi dedero; meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui posset. Ὑπέρογκα sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo Ὑπέρογκον Hesychius exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, sed & ὑπερμέτρον· inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se convertunt, eamdem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἐκεῖνον forte non deterius legeretur, σὺ γοῦν. T. H.

10. Κἀκείνῳ] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conscivisse. Vid. Hygin. CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic respicit Lucianus. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. M. du S.

c Περίμενον] Παράμενον O. & mox κἀκείνῃ.

ϑεῖν σαῦς ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκρὺς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων· Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ καὶ ἐκείνη [b] προσήσεταί σε, οὐδὲ ἀναγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε καὶ μάτην ἴσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΡ. ἀκοῦσον, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν σὺν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Προθοίλαος ᾖ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ὅτε

sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineæ meæ Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosæ tuæ sponsæ venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protesilaus, eum potenti virga contactum juvenem statim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

a Λήψῃ] Λήψει O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. b Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οὐκοῦν . . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος διορθοῦται ὑπὸ Πρωτεσιλάου. G.

* Τῆς Περσ.] Haec videtur *Schol.* monuisse, quia omissa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. T. H.

17. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, en tibi stemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaste*, *Plutarcho*, *Pausania* & aliis.

AEolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus.

J. P. a G.

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, 21. M. du S.

Προσήσεται] Ferri non poterat admissum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ ἀναγνῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεταί σε satis accurate conveniret. *Moschopul.* Ὀν. Ἀττ. Ἐκλ. Προσίσμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσηκάμην &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταρκύνιον προσήσατο. *Nost.* Phal. I. §. 14. T. H.

27. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere.* Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικνεῖσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. *Homerus* Il. Ξ. vs. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς μι καθίκετο θυμὸν ἰανπῇ Ἀργαλέῃ.

O *Ulysses, valde meum penetrasti animum increpatione gravi.*

Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲ pro ἐν legendum? J. J.

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jensius*, cur σὺν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum *Noster* alibi Συγκρ. c. 12. σὺν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui similis extat phrasis in Epigrammate, teste *Constant. Lex.* σὺν βέλει πλαγεὶς) quanquam ibi MS. G. & L. ἐπὶ legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐν αἷς Ἕλλησιν ἐστρέβλωσεν & Ἰκετ. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. M. du S.

Kaθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον γυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

Δ Ι Ο Γ.

Ω Κὰρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προίμαχος ἀξιοῖς; ΜΑΥ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καλλωπιζόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μι-

29. Παγοῦ] Θαλάμου. G.

Καλλιώρμω ἐν τῇ ῥαῴδῃ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, τάχα δ' ἄν τινος καθίκοιτο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit ἐν τῇ ῥαῴδῃ. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. λαμβάνουσι δὲ ὁ λάβρακες. . . . . τριόδοντι . . . εἰ δὲ μὴ, ὑδὲν δεῖται τοιούτων λαφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. *Tryphon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. Οὐκ ἄφρι πλαγιὰς, οὐδ' ἐν βίλει, ἀλλ' ἐπὶ σύκῳ Χίλιαι — *Arriano* Ἀ. Ἀ. III. c. 30. ἐν πλοίῳ δύσαι, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τὸ ἐπὶ M. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt πλοίῳ δῦσαι. *Ælian.* V. H. XIII, 1. ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρμίᾳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Βιλατ. V. ἐν ὑπωρόοις ἀλαλημένοις ἐν ἀμόργῳ. *Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. πεπιδόμενος ἐν δάφναις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — ἐν καλοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι ἀεί. *Quint. Calab.* VIII, 9. — ἧπας τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λόγχαλέῳ — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hierocli* demeret ad Aur. Carm. p. 206. τὴν λυγρὰν ἔριν φεύγειν ἐν ἀκουσίῳ φυγῇ· Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmum ſuo caduceo tactum vertit in ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat. A.* P. v. 187. ideo θαυμασίαν τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. *T.H.*

28. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. *T.H.*

31. Μίαν . . .] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. *E.L.*

39. Καὶ καλὸς ἦν] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, τὴν βασίλειαν, τὸ κάλλος & τὸ βάρος τῆς τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: μίγα φρονεῖ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ &c. nam ὑπηγαγόμην & ἐπέβην a ſuperioribus pendent, ὃς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην· quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. Ill. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath* ad Il. Ψ. p. 1298. v. 52. Καὶ ὁ ἐπὶ τῷ Μαυσώλου μάλα πολλὸς (πολυτελὴς, πεδύοντος vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄχρις πεπεργάσατο, καὶ θαῦμα ἐστὶν ἔτι. Mox pro ἀνδρῶν neſcio an melius ſcri-

μέγας, ἢ οὐ πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι οὐ Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἠλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ ὅτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῳ ᾧ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

magnus, belloque ſtrenuus. Tum, quod maximum eſt, quia Halicarnaſſi monumentum ingens habeo mihi impoſitum, quantum mortuus alius nemo; ſed neque ita in ſpeciem elegantiſſimam expolitum, equis virisque exactiſſime adſimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob iſta ſuperbius efferri?

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῂς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ᾧ τάφῳ; ΜΑΥ. νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, εἴτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, εἴτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προλιμηθείη ἂν ᾧ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἀποστομώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ᾖ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus ſepulcri? MAUS. Omnino ob iſta. DIOG. Sed, formoſe Mauſole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adeſt. Quare ſi capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum ſit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis ſumus ſpoliati, naresque ſimas gerimus. De ſepulcro autem, pretioſisque iſtis lapidibus, Halicarnaſſenſibus forte conducant ad oſtentandum, & ambitioſius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium eſſe ſcilicet penes ſe. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum proſit; niſi hoc dixeris, te majus quam nos geſtare pondus tantis lapidibus oppreſſum.

3. MAUS.

ſcribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi ſtatuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in ſummo pyramidis cacumine Pythis ſive Pytheus exegerat. Quod autem ad ſui ſepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari poſſe Mauſolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui ſibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura ſuos extruxit culmina manes.* T. H.

41. Παμμέγεθες] Patebat, teſte *Plinio*, ab Auſtro & Septentrione ſexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua ſcriptis, qua vulgatis libris hoc proſtare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam perſona mutata legendum eſſe, σὺκ ἔχοις εἰπεῖν *quod ſi formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo ſit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. σὺκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. T. H.

57. Ἀποστομώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Theſ. ἀποστομοῦμαι τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος οὐδαμῶς ἢ κατάγνυται ἂν, ἀλλὰ θλάττεται ἢ σιμοῦται ἢ ἀμφίφιλαι. Egregie *Sulpicius Luperc.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simaetaque jacent pando ſinuamine nares.* T. H.

59. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abeſſe ἂν ἴσως εἶεν, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abeſt: amant eam ſtructuram aliquando in verbo εἰμί paulo aliter *Lyſias* p. 153. v. 27. ἐκεῖνο μὲν ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mauſolco *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πυλῶν, ἀλλὰ Καίσαρος Τίμιος οὗτος ἐκεῖ τυμβολίτης παλάμη. T. H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: ſed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. ſoror etiam traditur. M. du S.

73. Τῷ μὲν σώματος] Interpretes quaſi legiſſent, aut legi voluiſſent περὶ τοῦ μὲν σώματος, *contra Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. poſt σώματος poſita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ σὺκ οἶδεν αὐ ἔχει τινα τάφον τοῦ σώματος· Diogenes enim, ut talem philoſophum decebat, exiſtimans mentem eſſe ſolam τὸ ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore ſuo quid fieret poſt mortem, nihil omnino curans: expreſſit hanc ejus ſententiam, qui epiſtolis a ſe confictis Diogenis nomen praeſcripſit Ep. 25. Vid. *Diogen. L.* VI, 77.

3. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

ΜΑΥ. Ἀνόητα ἂν μοι δόξαιεν πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· ἐπὶ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, οἷς εὐδαιμονεῖν ἔφατο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἑρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, εἰ μὲ σῶματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς σοφοῖς περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βελτιόνως ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, καὶ σοῦ μνήματος, καὶ σὺ βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter sit formosior. Dic, Me-

ΝΙΡ.

Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε·

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* εὐμορφότερος. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε· praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T.H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide *Pausan.* Corinth. p. 45. 37. *M. du S.*

76. Ἀνδρὸς βίον βελτιόνως] Adscripsit pater, forte βελτιόνως· sed & prius ferri potest. *J.G.*

80. Πότερος εὐμορφότερός ἐστι] Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφότερον, ἔφη, ὧδε πολὺ γίγνεσθαι τῆ σολῆ. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ὡς αὐτὸν ἴδοις τερπνότερος διαμοῖς διειλιγμένον. pro εὐμορφότερος & τερπνότερος. Apud *Aelianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην θερμότερον, pro θερμότητα· ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. Καὶ τοι τινας ἂν τις κρίνειε ἱκανοτέρους ποιήσασθαι Ϲ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθίστασθαι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro φιλοσοφοτέρους scribendum φιλοσοφωτέρους. *J.J.*

82. Τί-

νιππε, ὐ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ᾖς ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ᾗ Θερσίτης. MEN. [a] πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, ᾗ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μέν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, ᾗ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀμφέρεις, ἠλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφοτάλον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, ᾗ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ᾗ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τὸ Αἰγλαΐας, ᾗ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

a Πότερος οὖν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. οὖν ſecundo πότερος erat ſubjectum. b Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὥρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τὸν * Σκύμνης Νιρέα ὑμνησε ἀμφιρύτοιο εἰς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέα. V.

91. Ψεδνός] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. V.

* Σκύμνης] Σύμης eſſe reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V. p. 225. C. T. H.

82. Τίνες δὲ ᾖς ἐστὲ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec ὠφέλησε τίνες δὲ ᾖς ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ ᾖς ἐστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.* J.G.G.

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. M. du S.

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ᾖς ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ ἓν ὁμώμοκα γὰρ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δέδας — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ὐθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — ἐδὺς εἰχέ σοι Κωϊὸς ὅλως γὰρ ἦπαρ — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γὰρ *transpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe. Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. .... καμώσασι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ .... *Xenoph.* K. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς ὐ κάμοιμ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴ, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam ἓν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. T.H.

85. Πότερος οὖν ὁ N. ᾗ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. M. du S.

92. Ὥρα δέ σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἡγῇ. F.G.

Ὥρα δέ σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὁπότερον ἐ εὐμορφότερον ἡγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* J.G.G.

Ὅρα σὺ δὴ] G. P. & L. pro vulgato ὥρα δέ σοι & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. M. du S.

Ὅρα σὺ δὲ] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὥρα δέ σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὥρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὥρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὥρα σοὶ τὰ ὐκ τῶ νόμου δρᾶν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. T.H.

94. Χάροπος] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ ἢ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα ἀφανρίσῃ ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτόν τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. καὶ μὴν ἤρου Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. ἐκεῖνο ἐγὼ ἑστηκὼς εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ [c] μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

ME-

[c] Μὲν καὶ] O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ· quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνόν] Ἀδυνές. *V.*

Χαρόπου nam pater ei erat Χάροπος non Χάροψ· res certa eſt ex Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hygianus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Scheffervm Charopi* praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic *μάρτυς, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἴφαξ, ἴφακος· ἄναξ, ἄνακος*, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάμψ & Θάμπος, Χάροψ & Χάροπος in *Heſychio*, quod rarius eſt, *παύδαξ* invenitur pro *παυδάκος* ſimili modo recentioribus *brax, calix, delphix* pro *bracca, caliga, delphica*; non aliter atque *τυφὼς* pro *τυφωτὸς Sophocli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, *τὴν τῆ γιλαίτοιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην*, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit *ἰσοτιμίαν ἐν Ἅιδου*, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in *Ἀτιμότατον — ὃν ἀείδω γὰρ Μίνων Θερσίτης ἰδὲν ἀτιμότατος.* Pro *μίνων* olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar *Νιρέως* in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem *Μίνω*, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro *μίνων* quod exaratum eſt *μιν ὁ* manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θερσίτου εἰς Φιλίαν τ' αὐτάρκουν Ε δυσπρόσφορον.

Τὼν γνώμαν ἐδόκει Φιλίας ὑ δύστροπος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὲ φθονερὸς κλαίττω, ἴς κε θάλῃ·
Ἀλλ' ἔμπας δέξαι κενεὰ χάριν· ἐν ᾅδᾳ γὰρ
Μίνω Θερσίτας ἰδὲν ἀτιμότατος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλω· tum extremo verſu adſcriptum *Μίνω*, & Θερσίτης. Ceterum quae poetae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. *T. H.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ. Ἥκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπὲρ ἀθανασίας ἐπόθεις ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· ἡ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀπεράσιτον τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

MEN. I. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἥκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπεθυμήσειας ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ βίου ἀνθρώπων καὶ ἀξιωθεὶς εἶναι σύνοικος θεοῖς lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. καὶ αὐτὸς ἐκλυτῆναι βουλόμενος, τὴν μὲν δυνάμενος, ἀπιστῶν ἀθάνατον ὢν, ἀντιδίδωσι τοῦ Διὸς Προμηθέα τὸν ἀπ' αὐτοῦ γενόμενον ἀθάνατον, ὕστερον ἀπόθανεν· ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τοῦ Διὸς Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ὄντ' αὐτῷ θέλοντι· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθανάτου ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T.H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἀνίας verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν; *T.H.*

17. Ζῶντα ἐρῶ τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ἐρῶν φῶς; *T.H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν αὖ] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον: dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐπελήσθην αὐτῶν· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde repoſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit σωφρόνιστα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, Τὰ σιμὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, Τὸν ἥλιον τε κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, γῆν, Πῦρ· ταῦτ' ἴστη τις κἂν ἑκατὸν βιώσεται, Ὄψει παρόντα, κἂν ἀπαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους Σεμνότερα τούτων ἄστρ' οὐκ ὄψει ποτέ. Παίγνιον νόμισόν τιν' εἶναι τὸ χρόνον, Ὃν φημὶ, τοῦτον, καὶ πεπαιδιᾶσθαι δοκεῖν, ἀγορᾷ, κλίνῃ, κωδείᾳ, ἀλφιτοβαλεῖ. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicero* T. D. V. c. 3. ubi παιγνίοις illa mercatusque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod *Syneſii* ἀποδυσπαλᾶν ὡς τὸ κέρμιον ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam παίγνιον ἀγέλης appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παροικιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παροικιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἅπαντας θρυλλούμενον appellat *Aeſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc advenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπολαύων ἢ ἀθανασίας. MEN. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; XEIP. οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι ἡγοῦμαι εἶναι καὶ οὐχ ἁπλοῦν· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα ἑτέρῳ ἑτέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. εἰ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταβάλλειν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. MEN. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ δὲ ἄνω δὴ πῶς φέρεις, [a] ἀφ' οὗ προαλόμενος αὐτὰ ἦκες;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἀσω-

[a] Ἀφ' οὗ] In margine *AIW.* notatur: *Legendum forte* ἐφ' οὗ quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: *τὸν ἄφρονά σοι, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττόν τι ἔχεις ἢ μοῦζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τὴν σελήνης, τὴν ἄστρων, τὴν γῆς ὅλης, τὴν θαλάσσης;* Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: *Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λίπον ἠέλιον, δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σελήνης τε πρόσωπον* nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, *Ἠδὲ θάλασσα κυλίνδει καὶ μᾶλα καὶ ὕδωρ*, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, *ἀλλοδάπτερος τῇ Πραξίλλης Ἀδώνιδος.* Docentur ista plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antonimus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter *τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδὲς*: vide Imperatorem lib. II. *πρὸς ἑαυτὸν* §. 14. VI. §. 37. 46. *τὰ αὐτὰ ἐφόδια, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσοχῇ τὴν θέαν ποιεῖ* & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 958. *T.H.*

20. Ἀπολαύων ἢ ὁμοίων &c.] Crediderim *Luciani* animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo; quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — *τοῦτον τὸν τυχίστατον λόγον, Ὅσις θεωρήσας ἀλύπως, Παμμένων, Τὰ σύμπαντα ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον δ' ποῖον ἀστέρ', ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ ταῦτα* (lege τ' αὐτὰ) *κἂν ἑκατὸν ἴτη βιώσῃ.* Ὄψει παραπλησίως κἂν ἑκατὸν σοφὸν ὀλίγους, Σωτάτρια (ita leg. non σύμπαντα, quod est contra rationem oppositionis) *τούτων οὐδὲν ὄψει πλέον. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter. Solem communem astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentim. Quamvis vero vixerit annos valde pauco, deteriora hisce nunquam videbit.* *T.C.*

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὸ ἦθος aut quid simile deesse videtur. *F.G.*

25. Μᾶλλον] An μᾶλλα; *F.G.*

Ἐν τῷ μεταβάλλειν] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim timide confiderandum proposui *ἐν τῷ μεταλλάττειν*, ex contracta ejus verbi scriptione μᾶλλον haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μᾶλλον τε quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Guyeti* μᾶλλον ἀλλάττειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Oreft. v. 234. — μᾶλλον ἀλλὰ πάσχειν γλυκύ quod, quamvis, ut monet *Schol.* a Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat *Hb. Eid.* VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Doctiss. *Jo. Jac. Wetstenii* conjectura, *ἐν τῷ μεταλλάττειν ἄλλον. T.H.*

28. Ἦκες] Confer cum fine Dial. XI. *M. du S.*

ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡδὺν ἔχει τὸ διάφορον, ὡς φασὶ εἶναι, ἢ ὡς σκότῳ· ἄλλως τε ἡδὺ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, εἴτε πυρῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιῇ. XEIP. πῶς τοῦτο φῄς; MEN. ὅτι εἰ τοῖς ὄντα τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορές, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δέοι μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾷν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτοῖς ἀφόρητον οἴεσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verſeris, an in tenebris: porro nec ſitire, quemadmodum ſupra, nec eſurire neceſſe eſt; ſed iſtorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipſe pugnes, & in orbem tibi ſermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum ſi eorum, quæ in vita ſunt, par ſemper & idem ſtatus ſatietatem tibi pepererit, hic etiam, quum ſit ſimilis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui ſit prudens, acceptis fruatur contentusque ſit præſentibus, nihilque eorum tale exiſtimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Περιῇ] Περιπίπτῃ P. L. Margo *Alii*. Multo praeſtat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ἡ δὲ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ ἡδὺν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem ſtyli Lucianei curſum impediverit: quam utilitatem habeant in hac diſputatione, ἡδὺ . . . σκότῳ, mihi quidem non ſatis liquet. *T.H.*

33. Ἀνεπιδεεῖς] *Thomas Magiſter* v. Ἀτίλως videtur in ſuo Codice legiſſe ἀτιλεῖς. Sed praeſtantior eſt noſtrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀνεπιδεεῖς] Ejus, quam *Thomas Magiſtri* liber praetulit, lectionis ἀτιλεῖς nullum extat in noſtris veſtigium: ipſa tamen indicio eſt, quod ante nos ſuſpicari diximus, hunc dialogum male fuiſſe a deſcriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτιλῶς, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut ſatis eſt ad hujus loci ſententiam conveniens, ſic magno opere vereor, ne a conſuetudine Graeci ſermonis abhorreat: equidem memini non diſſimili ſtructura ſcribi a *Dionyſ. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἀξιωμάτων τὴν πεῖραν ἀτιλῆ τοῦ ἔργου ἀναφήνειεν ſed alia eſt & poteſtas & ſignificandi ratio. Forte quis exiſtimet, ita defendi poſſe ἀτιλεῖς, ſi eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in *Gloſſis* alterum alterius explicationi inſervit vocabulum. Tum ſenſus erit, isque minime contemnendus; *ſed immunes ſumus rerum ejtarum omnium: ſed oneribus illis ac functionibus fruendi eſuriendique ſumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri poſſunt mutaſſe. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T.H.*

35. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ] Non eſt, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; ſed, cum multum circumverſis, te veluti fugiens, in te ipſe incidas. *J.C.*

Περιπίπτῃς σεαυτῷ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. poſitis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur:* quod proprie pertinet ad explanandum περιῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὥστε ἰσάλαντόν ἐστιν ἡ σοφία, καὶ παίλαγχόν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in ſemet ipſam incurrens, ipſa ſibi contraria.* Eſt autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in ſe converſis facile refutetur, eoque pacto in ſemet ipſe incurrens abſurdi convincatur: hoc ſane ejus eſt, qui adverſo capite pugnantia locutus ſibi contradicit: qua in cauſa Chironem verſari Menippus demonſtrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T.H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. δύσεται μεταβολὴν ζητεῖν. *F.G.*

Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, ſed haec ordine continuo praecedentibus absque diſtinctionis ſigno ſunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* verſione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum ſis ſapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praeſentibus rebus ſis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris noſtri mente deerraſſe puto, dum ad Chironem referunt, quae ſententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtiſthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad deſcenſum Averni ambulaturi, viſurique eos, qui deorſum veniiunt, quales tandem ſint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim ſpectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos ſupplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre deſcendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen reſtitantes, & ſupino corpore renitentes ſine ulla proficiendi ſpe. CRAT. Ego enimvero perſequar vobis, quæ vidi, quum deſcenderem, per viam. DIOG. Narra quæſo,

ΔΙΟΓ.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ἴσως τί σὺν ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου τῆς ἐπὶ τὸ κατήκοντας, ὀψόμενοι τοὺς καταβάντας, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταβαίνοντας, καὶ ὅπερ τράχηλον ἀθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντικαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, εὐδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν, τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil eſt apud veteres iſto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatiſſimo familiarius, ἀγωγεῖν, τέρψιν διὰ τὸ παίττειν ἐν τίθεσθαι τὰ παίττοντα· ἁρμόττειν τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καλοκάγαθίᾳ· ſic ut paroemiae communis imaginem ſaepiſſime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam verſionem exegi. *T. H.*

44. Σωστὸν] Eximiam hanc ſententiam minus apte Menippo ſuo tribuit *Lucianus*, utpote qui ſibi ipſe, ut ſupra viſum eſt Dial. XXI. mortem conſciverit. *M. du S.*

48. Ἄστυος εἰδὺ τ' καθίδω] Haec jungenda, non ἐξεπατήσοιμι εἰδὺ τ' καθίδω. Πρώϊναι εἰδὺ τ' Φρυγίας, πλεῖ εἰδὺ τ' Ἑλλάδος, τάδιον εἰδὺ Βαβυλῶνος & plura *Meſter* habet. Ita vero ſcribunt Attici, non ἐς εἰδυῖαν vel εἰδύς, quod, monente *Phrynicho* p. 24. ſolius temporis ſignificatione gaudet: quanquam poſterius pro altero nonnunquam vitioſe poſitum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. εἰδὺ τ' ἀγορᾶν dedimus ficuti Segm. 47. εἰδὺ τ' ἀρωμάτων, *recte in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus adſentitur Praeſtantiſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter eſt ſcribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. εἰδὺ τοῦ κόπρου ἄγειν. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὴν ἑτέραν ἴλλον τὴν εἰδὺ τοῦ ἄδου, & in Ind. notavit accuratius *Perizonio*, qui non ſolum εἰδύς, & εἰδὺ prorſus eadem habuit, ſed & εἰδὺ pro *ex adverſo*, *e regione*, non diſtinxit: vide *H. Valeſ.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lyſide: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημείας εἰδὺ Λυκείου mox: Ἐξ Ἀκαδημείας πορεύομαι εἰδὺ Λυκείου alibique ſaepe. Haec quum ſint ſatis nota, atque in aperto poſita, jure mireris *Olearium* in *Philoſtr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) εἰδὺ Χαιρωνείας ἴσαν, verti voluiſſe, *ſtatim poſt pugnam Chaeroneam accedens*, quum ſine ulla dubitatione vertendum ſit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronenſi* negligentius ſcriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντικαίνοντας & ὑπτίους ἀντερειδόντας, εὐδὲν δέον] *Micyllus*: *reluctari tamen & reſupinos obniti nulla neceſſitate aut commodo ſuo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo deſcendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari poteſt. Itaque Benedictus eo animadverſo poſtremas tres voces abſcidit. Sed nihilo plus huc convenit illa neceſſitas. Non enim modo ipſis neceſſe non eſt obniti, ſed contraria neceſſitas ipſis incumbit quiete & cupide deſcendendi. Sed nec Graeca quidquam de neceſſitate. Verte: *reſupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non ſic faciendum eſſet.* Ut de Saltatione: ἐκαίνουν ἐκπεσόντα ὀλίβῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς εὐδὲν δέον καλλιλαμένῳ. Hermotimo: διεξῆν αὐτὰ & ἀκριβολογούμενος εὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demoſthenes* Olynthiac. 2. πλεῖν ἢ χίλια & πεντακόσια τάλαντα ἀναλίσκοντας εἰς εὐδὲν δέον. *J. G.*

Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια[60] ἐρεῖν.

Crates: nam videre quædam perridicula dicturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ὧν αὐτοῖς δ' ἔφην, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b] Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπιφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν κατὰ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ὧν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καλελειπτο, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανήγυρις ὄντα ὑπὸ τοῦ πολέμου, διεξ-

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Ἐφεξῆς C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice litteræ τοῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo Δ. W. Ἡρώδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. * Ἀνεκαλεῖτο τὴν τόλμης] Καὶ αὐτὸς ἐτιᾶτο τὴν τόλμης. G.

* Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. *M. du Soul:* apparet tamen explicare *Schol.* voluisse ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τ. *T. H.*

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. *M. du S.*

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. *M. du S.*

Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Græcos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a *Luciano* denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a *Justino* matura senectute, ab *Ammiano* placida morte decessisse narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valesio* observatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόλῳ πλαγγὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὸν πλάγιον ἀπεθήκατο· quae quidem undecumque depromta, *Suida* saltem judice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τὸ ἐπὶ τῷ Ἀρσάκῃ πρὸς τὸ Κωνσταντίου συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. *T. H.*

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ἐν. VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbis finum accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. *Herodoto* vocantur αἱ ὑπωρέαι αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι, τὰς Βοιωτοὶ μὲν τριῶν καφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κεφαλὰς IX. c. 27. Apud *Thucydid.* III. c. 24. Plataeenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πλαταιικοὺς τὸν πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὸν ἐπ' Ἀθηνῶν φέροντα μὴ λαμπάδων διάκαυσιν. Ad ipsum Cithaeronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, Oenoen Atticae pagus, ut ex *Harpocratione* constat in Οἰνόη, contingens: qua de re diligenter, ut solet, *Pausan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας καὶ τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit *Strabo* IX. p. 631. B. 582. C. Soli *Aristophanis Scholiastae* ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine Ἐλεύθραι, πόλις Βοιωτίας. Haud incepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλευθῦρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, Aethusam Neptuni filiam indicabunt *Pausan.* IX. c. 20. & *Schol. Hesiodi* ad Theog. v. 54. Μνημοσύνη γενεῶν Ἐλευθῦρος μαθέσσα· digna est, quam ex Ed. *Trincavelli* Ven. proferamus integriorem, adnotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθὼ ὄνομα πόλεώς ἐστι τῆς Βοιωτίας ἀπὸ γυναικὸς βασιλίδος οὕτως τῆ πό-

eunda, binos tantum ſervos ſecum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor ſecum haberet.

3. Arſaces autem jam ætate provecta, & ſane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat ſe pedibus ire, ac poſtulabat equum ſibi adduci: ſimul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfoſſi a Thrace quodam peltaſta in congreſſu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arſaces in hoſtem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, ſubmiſſo corpore,

δύων, δύο μόνους οἰκέτας [d] ἐπήγετο· ἦ καὶ φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης γεραιὸς μὲν ἤδη, καὶ οὐκ ἄσημος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἀγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συναπεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι ἀλόντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἄνω τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπέλαυνεν, ὡς ἐδηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας· ὑποδὰς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποθὺς, ἐπι-

d Ἐπήγετο] Ὑπήγετο prave MS. *Bourdel.*

81. Ἀμφότεροι ἁλόντες] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων ἁλόντων. *G.*

πάλαις ἔτεσι δυσμαεμβρίου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ ἡ ὁρτὴ, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τὴν μανίαν ἐπαύσατο ἡ ἐλευθερίου. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, *Heſychio* teſte, niſi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim ſacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius expoſita *Pauſaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infeſta: nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πάντος καθαρεύουσα τῶ λιθ τῆ κλέπτων (ita legendum, non κλεπτῶν) φόβου quod ſcilicet rarum alias in tractu. Paulo poſt, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῆ μὲν ἔρημος καὶ λιθάδης, ἀναπίπουσα δὲ πρὸς τὴ Κιθαιρῶνα, ἡ λίαν δὲ ἐπισφαλής· ſi non alio quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur *H. Stephano*, ſcriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel ἡ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud *Diogen. L.* II, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἴσως Χαλκίδος συλλεγουμένην κλοπείας τι καὶ τὰς καθ' ὁδὸν λῃστείας· hoc iter praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. *T. H.*

72. Ἐλευθερεύς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perſarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infeſtior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγετο] Mſ. ὑπήγετο. *J. B.*

75. Φιάλας . . . καὶ κυμβία] Junxit *Demoſthen.* in Mid. p. 628. E. Διὰ τὰ ἀγαθὰ σοῦ κυμβία ἐστὶ καὶ φιάλας ὀνομάζων iterumque p. 625. A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T. H.*

Ibid. Κυμβία] Εἶδος ἀβελισκοφιαλείου, πλοίου, καὶ πώματος. duas ultimas ſpecies habet *Heſych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γεραιὸς μὲν ἤδη, καὶ οὐκ ἄσημος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσημος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis *Lucianum* emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἄσημος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari:* hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paullo ante κύμβια ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. *J. G. G.*

De *Thucydidis* illa phraſi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito diſſentit Eruditiſſ. *Dukerus*, quem vide p. 512. n. 9. *T. H.*

79. Ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων] Perſis enim nobilioribus vel tantillum ſine equis in via conſpici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸν

ἀποσείεται τ᾽ Ἀρσάκης κοντόν· [a] αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τ᾽ σάρισαν αὐτόν τε ἀμφιπείρει, καὶ τ᾽ ἵππον.

ANT. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; KPAT. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τ᾽ προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τ᾽ ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τ᾽ ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι ἑαυτῷ ἀμφιπείρασα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τ᾽ βουβῶνα ἀμφοτέρωθεν ἄχρις ὑπὸ τ᾽ πυγήν. ὁρᾷς οἵοντι ἐγένετο; οὐ γὰρ ἀνδρὸς, ἀλλὰ γ᾽ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ᾽ ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ᾽ αὐτὸ

amolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

4. ANT. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſusque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

[a] Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Priores Edd. αὐτῷ. [b] Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

99. Ἐς τ᾽ βουβῶνα] Βουβῶν περὶ τὸν γαστέρα τόπος. V.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντὸν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi praelio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeae phraſi proxima, πόδας ἁρματικὰς προσελαμβάνουσι πρὸς τοὐδαφος· quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεται ἁρματηρὶς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἐκατέρους ὁ μεσαγκύλης confer *Suidam* in Ἐξίχε. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T.H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σαρίσαν] Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε ἀμφιπείρει & τ᾽ ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ praetero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J.G.G.*

88. Σάρισαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram hæc excedit. Apud *Polyænum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſae XVI. cubitos longae. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J.B.*

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἔκφρ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniæ rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quae mendae ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δέ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε οὐδ᾽ ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujuſmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δέ γε Ὀροί-

της

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὀπὶ τῶν ἀκανθῶν ὀπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστατο, ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ANT. Κἀγὼ δὲ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ὀπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ὀπιτηδείως πλεύσαιμι. καὶ τὸν μὲν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraëo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium venene-

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῆσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών·

ε Πειραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *Alw.* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστής. *G.*

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων ἐ μισθῶ αὐτοὺς εἰς τ πόλεμον. *V.* Ὃς μισθῷ τοὺς στρατιώτας συνάγει. *C.*

της ἱππεύειν ἰδιώτης ἐ πάνυ ἀπαλὸς &c. alioquin *ἰδιότης* addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, *a Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte:* eo parasitus *Libanii* spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχων ἱππάσια κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα ἀζέττες, καὶ ἐφ' ἵππου σκιρτῶν εὐτρεπῶς οὐτως ἐπὶ γελῶ παρὰ τ κεκλημένοις. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ Α. Υ. Τ. p. 292. 293. Ὑπὸ φ ἱππασίης, inquit, αὐτέοισι κίδηλα λαμβάνει, ὅτε ἀπὸ κρημαμένων λὸπὸ τ ἵππων τοῖς ποσὶν ἐπίπαν ἀπεχωλοῦνται, καὶ ἕλκουσι τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἰδρυθῆναι, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T. H.*

20. Ἐπιτρόμῳ ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐπιτρόμων ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς· illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ὑ πάνυ ἀρεσκόμ@ ἐν τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338. A. εὐφραινομένους ἐν τοῖς μέλεσι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T. H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. *J. B.*

θανὼν· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀποσκληναι, καὶ ἐδόκει λίαν ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἀδίκα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χιλία, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐνενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀχαρνὰν (ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατεῖρατο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐκ ὀκνεῖς μὲν πολεμίοις ἐνδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆς τυχούσης παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατη-

no sublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusanti filium, atqui non injusta passus es, inquam, ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim & iste, dirisque Myrtium prosequebatur) quid insimulas amorem, non temet ipsum? qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus prælium inibas ante alios; a vulgari meretricula, lacrimisque fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepsiam adtinet, se ipsum accusabat primus

β Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιτο L.

30. Ἀποσκληναι] * Καθεψῆσθαι. V.

* Κατεψῆσθαι] Vitium Ed. A. κατεψῆσθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* T. H.

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50. regnante Philadelpho. *J. P. a G.*

30. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀποσκληναι] Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἀθλίως alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀποσκληναι· nam fames extenuatum corpus contabefecit; atque adeo *fame miserum in modum emori.* De formula loquendi, ipsoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba suppeditaverat *Eustathius* ad Il. Υ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inspiciendi sit copia: extant scilicet lib. III. Ep. IV. sed paulum aliter, quam fecerat *Eustathius*, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεκονιμένος· sequitur inferius: ὡς γὰρ ἐγὼ σοὶ αὖθις ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάσωμι λιμῷ καλασκλῆναι· ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Hesych.* Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκλαίει) ἀποξηραίνει, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνεσθε, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Vesp. v. 160. mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀναυδῆναι, ἀφαυανθῆναι. *Aristoph.* Ecclesiaz. v. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθησόμεθ' & ἐπαφαυανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκρομυδίους ἰχθύους ἐπιλανθανομένους τῆς τροφῆς λέγ. τὴν ὀδύνην ἀφαυανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ὅ' ἐν μὴ ⊖ σὺ ζητῶν τὸ σύαγρον ἀφαυανθῇς· poterat scripsisse, ἀποσκλαίης. Taceo consignatam a *Scholiaste* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' ἀναυδῶμαι pro, ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. T. H.

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι· sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad quem referas, si unum tantum interrogantem facias. *M. du S.*

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

8. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papæ: multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni præter istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

9. Illum equidem ætatis provectissimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

γόμει φθάσας πολλὴν τ' ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἥμεγε καὶ τ' τυχεῖσαν τερπωλὴν [b] παρέχομεν τότε γέροντες.

Ἀλλ' ἤδη μὲν ὀπὶ τῷ τομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηραικότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

Τοῦτον ἐν τ' ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ὐδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

[b] Παρέχομεν τότε] Ita F. & W. Reliquae pejus παρέχοντό τε.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere coacervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & significans *circiter, admodum:* ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valesio* reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικόν est Atticis, sive adverbium locale, neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τῆ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς ἐν εὐθείᾳ, Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν, ἤδ' ἐγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus Enarrator praebet, vel cum Ms. Vatic. ὁμοῦ ἐστιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obs. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T.H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J.B.*

43. Ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντι παιδισκαρίῳ] Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκαρίου μοι καταδεδούλωκε· αὐτιλὶς, Ὃν οὐδὲς πώποτε τ' πολεμίων — Pro ἀτιλὶς oportere legi αὐτιλὶς, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου φαῦλο· ὄ, καὶ παιδισκαρίου αὐτιλοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. τ' γὰρ καμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνὴ, Παιδισκαρίου μοι, φησὶν, αὐτιλὶς καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκαρίων αὐτιλὶς in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Nostri* τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut autem ἐπέπλαγα ἄκρως, sic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαγον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μίξη ποτὲ quae a *Suida* conservata V. Ἀπαμφιεσαντες, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T.H.*

45. Ὁ μὲ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: *prior ipse se accusavit multae dementiae.* *J.G.G.*

49. Παρέχοντό τι γέροντες] Amabo, quid hic loci est τῷ τι. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τερπωλὴν παρέχον τότε γέροντες, *titillarunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J.G.G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse legendum, & secutus est deinceps Cl. *Hemsterhusius.* *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἆρα τί φίλτρον. *T.H.*

58. Ὑπέργηρων] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. *M. du S.*

τῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ὢν ἐπλούτεις, εἶτα ἀπῇ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμυ καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, εἰς ὑποφολὴν πλοκὸς ὤν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φθιτέον. ΔΙΟ. παίζεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν ζ προθυμέως. τί ἂν οὖν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; ὃς ἐχρῆν διώκειν τὸ θάνατον, ὡς τὸ ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀποδρᾶσαι βουλεύσας, ὁρῶν περὶ τὸ τόμιον εἰλυμένους.

Neque istud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, senex, & juveniliter atque inepte fato adversaris, quum tamen annis ipsum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos suspectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc ostium obversantes.

ME-

a Τεθνάναι] Ἰέναι C. b Λέγοι] Omnes Edd. λέγοι excepta B2. quam secuti sumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Γρ. * Ἀπολειπόμενα εἶναι. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα. G.

* Ἀπολειπόμενα εἶναι] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

73. Τὸ χρεών] Εἱμαρμένον. V.

66. Βίον ἄπ. ἀπὸ κ. ὁ.] Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος. ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585. hunc etiam Luciani locum adtulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἁλιεῖς εἰσ' ἀγκίστρων μὲν ἐχθύων, ἵτι δὲ καὶ σφυρᾶς καὶ σπάγων τὸν βίον ἔχοντες. T. H.

70. Ἡδὺ] Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. Grot. p. 47. M. du S.

73. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] Budaeus C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens.* Non credo ejusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in istis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἁβροδιαιτοδίφροις quod non est, *quasi apud Sophistas glorians, & sese jactans adolescentis licentia*; sed, *cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compositis ex ἁβρο verbis saepe viros egregie doctos fefellit. T. H.

74. Τί ἂν ἄν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί ἂν ἂν τις ἔτι λέγοι. Caeterum quis aures Graecae phrasi adsuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί ἂν ἄν τις λέγοι, nec focum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt?* Adjecta particula ἂν, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί δ' ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα; οὐκ ἔστ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις. *Caeterum non jam amplius dicere possis.* & sub finem Dial. XXX. ὃ δ' ἂν δὴ ἐκεῖνο εἴποι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Ἡ τύχη δ' ἔνιοτε σοφοὺς ἄνδρας ἐψεύδετο ἄν; Aoristum in Necyomantia c. 17. εἶδον, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo post, πολλοῦ δ' ἂν εἶναι μοὶ δοκῶν ἡγέλας. Vide quae supra notavimus. J. J.

Λέγοι] Cl. Jensius & B2. In reliquis prave λέγει. M. du S.

Τί ἂν ἄν τις λέγοι] Gataker. ad Antonin. IV. §. 50. Luciani verba proferens posuit λέγοι· certe λέγοι vel λέγῃ scribendum est. T. H.

83. Ὅμοιοι] Melius Mf. ἀκριβῶς γὰρ ἡμῶν ὁμοίως τὰ ἐρ-

μαστα

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N. M E N.

1. TIreſia, cæcusne ſis, non amplius dignoſcere facile: cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui: ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Jam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis verſari.

2. M E N. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſtiti-

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν ϗ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι ἀφ-γνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, ϗ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόν-, ἀνὴρ ϗ γυνὴ, τ ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τ θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁπότερα ἐπειράθης ἡδίονο- τ βίων, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεί-; TEIP. ἀμείνων ἦν ὡδε πολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεί-· ἀπραγμονέστερος γάρ. ϗ δεσπόζουσι τ ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· ϗ ὅτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ὅτε πας' ἔπαλξιν ἑστάναι, ὅτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρε-, ὅτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζε-.

MEN. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τ Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας ὔσας, ϗ ἀφόρητόν τινα τ ἐκ τ ὠδίνων πόνον ὑφιστα μένας; ἀτὰρ εἰπέ

c Ὁμοίως] Ita G. P. L. *F.* & Margo *AIW.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* ſcripti Codicis lectionem: κεναὶ μόναι χῶραι· forte, κεναὶ· μόναι δὲ αἱ χ. d TEIP. ἀμείνων ἦν] O. *F.* ὁ γυναικεῖο-. ἀμείνων ἦν. T. ὡδε πολὺ &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *F.G.G.*

Ὁμοίως] Sic omnino ſcribendum cum Ed. *F.* & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno, quod & *Vorſtium* acute conjeciſſe video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidiſſe ϗ propter ſimilitudinem pronunciandi, ϗ κενά· ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενὰς γλήνας, id eſt interprete *Scholiaſta*, τοὺς κενοὺς c τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora Ieonum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *F. B.*

85. Τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 1. Lynceus ὀξυδερκέστατο-. *Eurip.* Med. *F.G.G.*

89. Ὁπότε ἀνὴρ..] Uno ductu in Fl. Ed. & Mſ. Ox. ἢ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtylus eſt. Vide Προμ. c. 4. εἰς ἀκρόασιν σοφιστὴν, εἰ- εἴ σου πανουργότατος οὐ τοῖς λόγοις· & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum ſemel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικεῖος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. *F.G.*

92. Καὶ δεσπόζουσι] Dixi alibi. *F. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino verſus, quos tangit, apud *Euripidem* ipſum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰάμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἴ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνέφυ, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐκ οἶδα, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἴσως μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινες. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medeæ jambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis & partus expers degisti in illo vitæ statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin respondes, si tibi promtum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obstructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non video, quid tibi velit quæsitum illud: nisi quod videre mihi non credere hæc ita fuisse facta. MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκρινε] Ἀντὶ τοῦ ἀλλ᾽ ἀποχώρισι. V.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τειρεσία] Interpres: *nihil acerbi, Tiresia*: imo: *non grave est quod quaero*, seu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲ οὐδὲν, *nil grave est*. *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammae marcuerunt: mammae factae sunt pannosae*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν censet Cl. *Graevius* scribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui sententiae subscribo. Contrarium enim τῷ, ἀνετείνετο hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammae potius in feminis sint ἀνατεταμέναι, *distentae, extensae*. Statim D.XXX. ἀνατεταμένη dicitur is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος ὡδὶ τὸν Τιτυὸν ἀνατεταμένη, &c. *J.J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obsequuti pro ἀπετάθησαν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. est. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. *Graevius* quin felici conjectura ipsam *Luciani* vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiorem esse rationem habendam censui. *Corn. Celsi.* II. c. 8. *Mulieri gravidae si subito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὅρια ἂν γυναικῶν ἐγένοντό τινες;] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι. requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὅρια ἂν γυναικῶν ἐγένοντό τινες; *Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥαπιδοῦσα δὲ πρὸς ἀνώγυλλον ἰσθὶν, καὶ εἰκὼ τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, ὡς παρθενικὰ, ἀλλ' ἰταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Æliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς ἡ παρθενικὰ, ἀλλ' ἰταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Videtur autem ostentabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores; & *Aelianus* aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, ἐδήλωσεν ἀντιφήσει· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulae ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus*. *J.J.*

Ibid. Ὅρια] Ante ὅρια τὸ ὡς forte hic desideratur. *F.G.*

Ὅρια ἂν γ. ἐγένοντο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat ὡς

sed velut insulsum, re non explorata fierine possint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me spectant omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Juno me visu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tiresia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil sani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, καθαδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τἄλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, ἢ Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; ΜΕΝ. ἦν που καὶείναις ἐντύχω, εἴσομαί ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσαπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; ΤΕΙΡ. ὁρᾷς, ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διάλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ χρὴ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖν· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

AIAN-

[c] Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. * Βλάκα] Εὐήθη, ἀνόητον εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. V.

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. T. H.

ὡς similitudine forte præcedentium literarum oppressum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structuræ orationis aliena vix putarem esse *Luciani*, nisi succederet Menippi responsum, ὧν που καὶείναις ἐντύχω, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quædam est constructionis statuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Θ. ὄρνεα ὰκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. T. H.

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deest. M. du S.

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. F. G.

30. Ἔριν] Vid. Ovid. Met. III, 316. M. du S.

33. Τῶν ψευσμάτων] Id est, divinandi arti adhæres; eam amplecteris, probas. F. G.

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen sæpe fuerit objectum, præsertim a poëtis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quæ prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat *Aristot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in *Hephæst.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείστην παρίσχει τῷ ἀνθρώπῳ; τοὶ μάντεις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν. *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι ἐ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἱστόρως χρῆται. T. H.

37. Ἐμὲ

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

ΑΓΑΜ.

Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ κ' ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὴ Ὀδυσέα; κ' πρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε παρ' μαντευόμενον, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην κ' ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ἡ μανίας αἰτίος κατέστη, μόνος ἀντεξελαθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους [b] δὲ ἀναίμακτον γώνιος εἶναι, κ' ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων;

AGAM.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipſe interemiſti, nosque omnes deſtinaras, quid incuſas Ulyxen? & nuper ne adſpexiſti quidem eum, quando Tireſiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuiſti commilitonem & ſodalem, ſed ſuperbe grandi paſſu incedens præteriiſti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cauſa fuit ſolus, mecum qui ſe compoſuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adverſarium habere nullum, & ſine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμέλλησας] Ἐμέλησας F. P. S. Vitioſius ἐμέλισας P. A1. V. J. H. Fr. W. Repoſui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας· neque aliter Margo A1W. b Δι] Δὴ B2.

37. Ἐμέλησας] Ἐμέλισας. F.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihili eſt, & omnes tamen obſidet editiones, ſcribe ἐμέλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipſe interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accuſas?* μελίζειν eſt *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas graſſaretur, putabat ſe Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & ſequ. In Mſſ. tamen legitur ἐμέλλησας, quod ſi quis malit, non repugnabo; ſubaudiendum autem φονεύειν, *nos etiam occiſurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluiſſe apud inferos alloqui Ulyſſem, reſpicit ad *Homerum*, quem vide Ulyſſ. A. v. 543. & 526. ſicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita ſunt, v. 545. Quod addit poſtea de Trojanis ſententiam ferentibus, & quae reſpondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda ſunt ex verſu ſequente *Homeri:*

Παῖδες δὲ Τρώων δικασσαν ἐ Πάλλας Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. J.G.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihil eſt, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* ſcribendum ἐμέλισας, hoc ſenſu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipſe interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accuſas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas graſſaretur, putabat ſe Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Miſtos habere teſtatur Vir Cl. modo laudatus, ſc. ἐμέλλησας, ut ſubaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti ſunt alii. *Dio Chryſoſt.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, ... κ' διδάσκαλον Καλλισθένην, κ' Ἀριστόβουλον ἐμέλησε, κ' Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ὧν τοὺς μὲν ἀπῆρκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν· & p. 44. κ' τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis ſubintelligendum verbum, quod praeceſſit; ut Ἀριστοτέλους ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλους ἀποκτεῖναι ἐμέλλησε· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμέλισας] Sic P. Ald. J. H. Fr. W. St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλησας, vitioſe. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam deſaevit. M. du S.

Ἐμέλλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non ſecus ac *Graevius*, addubitavi: μελίζειν enim quum ſit *membratim diſcerpere* vel *concidere* apud *Dionyſ. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non abſurde tribuatur, qui quamvis in gregem conſilio Minervae ſaeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare ſe putabat. Nunc ſine controverſia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum adjecit Eruditiſſ. *Kuhnius* ad *Diogen. L.* I, 98. *elegantem* eſſe *Graeciſmum* obſervans: nam revera ſaepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præſtantiores detrectaſtis certamen, & controverſiam mihi præmiorum nullam moviſtis. Verum Laërtæ filius, quem ego ſæpe ſervavi in periculo verſantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem ſe ferebat & magis idoneum, qui poſſideret arma.

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ᾧ ἀνεψιῷ γε ὄσα. ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καὶ κακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ὁπλισθειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2. AGAM. Accuſa itaque, vir fortiſſime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata propoſuit. AJAX. Minime; ſed Ulyxen, qui contra me ſolus illa ſibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, ſi homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratiſſimæ rei, cujus cauſa quisque noſtrum pericula ſubire non refugit: quin vero ſuperavit te, idque Trojanis

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἤ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. Ὅσυγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικα-

ο Ἀπείπασθε] O. ἀπείπατε.

nitivus illi adnecti debeat, etiamſi perſona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri ſolet, fuerit mutata. *Ariſtoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί, inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμελλον, ſcilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ἐμέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demoſth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἐμοὶ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, ὅτ' ἐμέλλησεν. *Liban.* de Vit. ſua p. 41. A. βαρβάρων δὲ τῶν μὲ ἱππημούντων, τῶν δὲ μελλόντων *Iſocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲ ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲ ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἠπείλουν τὰς πόλεις. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅτε πάσχοιεν κακὸν οὐδὲν, ὅτι μελλοῖεν, ὅτε δεδιότες. *Æſchyl.* Perſ. v. 816. Τοὶ δὲ κακᾶς δρᾶσαντες οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucydid.* III, 55. οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν ὅτε ἐπάθετε, ὅτε ἐμελλήσατε. *Demoſth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis eſt proprium φλαῦρον μηδὲν μηδενὸς ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potiſſimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverſe *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς ἧττον ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος ὑδὲν, ἀλλ' οὐδὲ μελλήσαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* noſtri verbis, Doctiſſ. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deſerit, *Waechtlero*: vide Act. Erud. Lipſ. A. 1721. p. 266. Sic *Ariſtoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· ἐμὰ Δί, οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona ſit in hunc errorem librariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν ἐς τὴν Καιάδαν, ἔπειρ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam cenſeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, ſed & *Scholiaſtes*, ſive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον. *T. H.*

40. Προσειπεῖν ἠξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. *F.G.*

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* *F.G.*

45. Ἀναπλαγώνιστοι] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀναπλαγώνιστοι legunt: *Waſſio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναπλαγώνιστος eſſe etiam apud *Lucianum*, qui *Thucydideis* crebro utitur, *Dial. Mort & Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* *T. H.*

58. Τὸν Ὀδυσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Græcam vocem nunc recte vel ceperint vel expreſſerint. Sane optime pater notavit ſubintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, *ſolus vindicabat.* Sic in Reviviſcentibus Philoſophia minatur ſe contrituram κακοὺς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιεῖτο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. *F.G.*

62. Ὑπομένει, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuſcule ſeſe habebunt haec; ſed nondum ſic etiam ſatis ſana. *M. du S.*

63. Παρὰ Τρωσὶ δ'] *Homer.* Od. Λ, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim ju-

καταῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατέδικασεν· ἀλλ' εἰ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. ἐπεὶ γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· εἰ δ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem ſcio, quænam me condemnaverit: ſed fas non eſt dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etſi hoc vel ipſa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαράττοιτο· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τὸν Τιτυὸν ἐκτεθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τάχος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε πρὸς τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω αὖθις; εἰ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πολ-

MIN.

1. HIc quidem latro Soſtratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille ſacrilegus a Chimæra dilaceretur: iſte tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elyſium campum, Beatorumque inſulas incolite pro eo quod juſta feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, ſi tibi juſta videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Soſtrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam ſubire nolens a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuiſſet Ajax an Ulyſſes: qui cum continuo, Ulyſſes, reſpondiſſent, arma ſtatim ei adjudicata ſunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege verſum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' εἰ θέμις &c.] Ergo jam experimentis ſapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρκοπον μηδὲν φρονεῖν ἐπὶ τοῖς θεοῖς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπη, tractum eſt ab Ajacis impia in Deos ſuperbia, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Obſervat *Scholiaſtes* tradi τὸν Αἴαντα τρίτον ἀσεβῆσαι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν κωλύειν τὸν ὄφρυν τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἴδους παλαιοῦ· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πειθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: poſtquam enim dicentem feciſſet, εἰ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen ſe non poſſe non odiſſe profitetur, ne ſi Minerva quidem ipſa vetet: quo dicto ſimul oſtendit, quem armorum Achillis ſibi abjudicatorum auctorem ſtatuat. *T. H.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etſi ipſa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter poſt negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι.

Sic Lat. *non ſi* ſequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injuſſu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non ſi certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατος] Vide in Ἀλιξ. c. 4. ubi iterum inter latrones famoſos recenſetur. *Soſtrati* cujusdam *Boeotii* vitam ſcripſerat *Lucianus*, ut in Δημων. ipſe teſtatur, ob vires corporis celebratiſſimi, ut & nomen Herculis conſecutus fuerit. Sed Soſtratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quæ omnia in latronem etiam cadere poſſunt, clarus, ſed ab operibus laudatur nomini reſpondentibus, a latronibus ſublatis, viarumque & pontium ſtructura difficillima. Ut ut ſit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorſus ex hominum memoria intercidiſſet,

homicidiorum ? SOST. Sum ſane convictus : conſidera tamen, an juſte ſupplicio ſim adficiendus. MIN. Omnino ; ſiquidem dare meritas pœnas juſtum eſt. SOST. Quin ergo reſponde mihi, Minos : nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum ſponte mea egi, an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca ? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi miniſtrantes hæc facimus. MIN. Prorſus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum : nihil certe minus, quam ipſum enſem ; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis cauſam. SOST. Perbene, Minos, ὀρθῶς ὦν, ἦ τοσούτους ἀπεκλούσας ; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. ἦ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν ἢ ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, [a] ὅπως ἦ τοὺς ἄλλους ἀπεκρίναμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας ; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. εἶεν· ἦ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, ἦ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ἐμὲ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενον, οἷον δήμιον, ἢ δορυφόρον, ὁ μὲν δικαστὴν πειθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ ἢ φόνου ; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστήν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ· ὑπηρετεῖ γοῦν τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμόν, [b] τῷ πρώτως ὠδικηκότι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ἐμοὶ

[a] Ὅπως] Ὡς P. [b] Τῷ πρώτως] Ante haec inſerit P. τὸν θυμὸν δεῖ ἐν τῷ πᾶν ἀναβαῖναι τῷ πρώτῳ παρ.

diſſet : nam quæ de eo *Philoſtratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat ? Recte vidit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Pollucem* Praef. p. 29. Herodis Herculem eſſe Soſtratum illum, de quo ad initium Demonactis fuſius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες] *Syneſ.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ δεῖν γυναικὶ ὑπηρετῆσαι τῇ χρείαν, οὐκ αἰτίας ἀπολογίας ἴσον. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in *Æſchyli* Choëph. v. 910. dicendo : Ἡ μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία. *T. H.*

99. Ἐπὶ δὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noſter videtur his σκωπτικῶς tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις· cum nempe is, cujus manu eo in feſto cæſus eſſet bos, fugeret ; ſecuris autem, qua cædes facta eſſet, quaſi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meurſium* & *Caſtellanum* de feſtis Græcorum videre licet. *J. J.*

1. Ξίφος] V. *Jenſ.* & *Pott.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ δὲ τὸν πᾶν ἀναβαῖναι] Haec verba in ſolo P. inveniuntur ; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως ὠδικηκότι τὴν αἰτίαν] Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate ſola munitus augere *Lucianum* ſuſtineam ; praeſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidae manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis, quae ſuggerit, omiſſis ſententia loci ſatis apte procedit ; tametſi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari : ſed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit *Maxim. Tyr.* Λογ. λθ. Σωκράτει δὲ τὸν μηδὲν τῷ Ἀπόλλωνι ὠδικηκότα ἀμαθίας αἰτίαν. *T. H.*

Ibid. Παραχόντι τὴν αἰτίαν] Ut Συγκρ. c. 1. & Τυραννοκτ. c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in Z. Ἔλεγχ. *M. du S.*

ἡ ἐπιδαψιλείᾳ τῷ παραδείγματι ἢν δέ qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλείᾳ] Interpr. *Bene eſt, Minos, quod haec etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc; Quum carnifex juſſu judicis, aut ſatelles juſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe judicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo ejus, qui primus cauſam praebuit. Ad ea jam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, ſive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι πράγματι, *ſuperaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Syneſio* habet: Διδοῦσι, καὶ εὐληφαμεν, καὶ ἐπιδαψιλεύσαιο ταῖς ὑποθέσεσι τὴν ἀπορρήξεως. *Ipſe dedit* (documentum) *nosque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat.* L. BOS Obſ. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλείᾳ] *Budaei* explicationem iſtius verbi, *Syneſii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiſſ. *L. Bos*, neque injuria caſtigavit Interpretem, qui, quamvis & ipſe *Budaeum* ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a *Luciano* fuiſſet, ἐπιδαψιλείᾳ τῷ παραδείγματί τι· haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa *Suicerus* adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλὴς, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς ἡ δωρεῶν δόσις, *Eratoſthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis muſto; dapſili proventu fatigata vitis*, *Columellae.* Δαψίλεια τῆς ὑδρίας, quemadmodum τῆς πυκνότητος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων πολλὴν δαψίλειαν· trita ſunt δαψίλεια τροφῆς, ἡ ἐκτενεῖαν ἁπάντων πολλὴν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγείλαις ἐλιφάντων ἡ Λιβύη δαψιλευεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσεται· ſed & paſſive, ut in Comment. ad *Ariſtot.* Eth. VI. ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς διδαψιλεύσεται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τοῦ καθ' ἕκαστα πράξεων· nam quod Scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Reſp. ad Quaeſt. 96. agendi vim addidit, τῷ θεῷ τὸ καὶ τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς τὸ ἔπαινον δαψιλευομένου, eſt illud, modo vitio vacet, inuſitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλιυεσθαι, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in ubertate pabuli largiſſima verſentur, ἐπιδαψιλεύεσθαι. *Heliodor.* VIII. p. 398. κόλπου πολλὴν πόαν καὶ χίλον ἄφθονον ἐπιδαψιλεύεσθαι κτήνεσι τοιμὴν ἀσπαστομαιζούσῃ· ſed apud *Suid.* in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπειπερ αὐτῷ ἐπιδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubjecta: *Iſter*, *Athenaeo* teſte XIV. p. 650. B. Peloponneſum ſcripſit Apiae nomen olim habuiſſe ἀφ' ὃ τὸ ἐπιδαψιλεύειν οὐ αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud *Heſych.* in Συβαριτικοὶ λόγοι AEſopus refertur, quum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo *Cyrillus Hieroſol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τὴν εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπικλυσαι & Ἐπικλύσασα. *Heſych.* Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδαψιλῶδόμος & Δαψιλίσατος, valet *ſplendidum ac liberalem eſſe*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τε καὶ μεγαλόψυχος τοῖς δεομένοις· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ εἰς ταῖς μεταδόσεσιν ἕτοιμος δαψίλεια· ſicut in *Ariſtide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inſcript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo, ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. *Dionyſ. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν ἐν τοῖς εἰς πολέμους παρόντων καὶ ἐπιδαψιλεύσαιτο τις εἰς τούτους *oratione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet*: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Sylburgius.* Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam; *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλευσομαι. *Philoſtorg.* apud *Suid.* in Διόντιος· Εἰ σοὶ δεῖ . . . . ὦ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δωρεὰ προεπιδαψιλεύσομαι *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲ ὁ ἐξάδυμος (οἰκίαν γυναῖκα ἀνάθεμα) ἀναχαμιζοῦ προίλοιτο, ἐπιδαψιλεύσθω, τὸ πέμπτον, *inſuper adjiciat & perſolvat quintam partem.* Sed minime praetereundus, quem & *Suidas* poſuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collatis fruamini: καὶ δὴ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἑωυτῶν

μη-

meum. Si quis porro, mittente domino, ipſe στις, ἀποστέλλων τ δεσπότου, ἦκε αὐτὸς χρυ-

μητέρας & τὰς ἀδελφειὰς ἐπιδαψιλεύομεθα ὑμῖν· in quibus eſt manifeſta per ſe ſignificandi virtus. Hinc alio tranſit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praeſtantur ac conferuntur, aptari ſolet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδαψιλεύόμεος δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ & κατακόρως χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legiſlatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus eſt AEgyptius, qui fratrum ſororumque naturae adverſa connubia concedens εὐφόρως εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδαψιλεύόμενος διαφθείρειν κακὸν σῶμασι & ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν ὀλ τ ὄντων φορὰν ἀνδ τύχης γεωργικῆς ἐπιδαψιλεύσασθ. Simili modo *Themiſtius* p. 223. D. ἐπιδαψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodoſius) & ἀμείνονος καιρὸν μελῳδίας· quod a *Petavio* verſum, *inſuper occaſionem ſit praebiturus:* malim; *ſed opportunam mihi melioris concentus copiam eſt largiturus. Syneſ.* Ep. LXVII. p. 214. A. & ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν ἐπιδαψιλεύόμενος αὐτῷ πόρους· ubi veram ſententiae vim idem *Petavius* non perſpexit. *Euſeb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδαψιλεύσατο· quae vertentem *Valeſium* ſcripſiſſe credibile videtur, *praeſentiae ſuae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praeſtantiae.* Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, ſed hoc in caſu accuſativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. Il. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντας, ἔφη, εὖ τοῦτ δὲ τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ἁλίγου ἀξίου γίλητος ἐπιδαψιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter & copioſe fundes* puriſſimum Scriptorem uſurpaſſe bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem eſſe, ac ſi diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis.* Pari ſtructura non infrequens *Xenophontis* imitator *Baſilius* Hom. X. p. 85. E. ſi contumelioſis dictis inceſſare, aliorum inſaniam exercendae tuae virtutis occaſionem duces, ὥςε, ἂν ἐμοὶ πείθῃ, & ἐπιδαψιλεύσῃ τ ὕβριν· quod quomodo ſit capiendum, non melius diſcere licet, quam ex ſubjectis exemplis; quorum hoc eſt primum: ἀφαιρῆ σε εἶπεν & ἄδοξον & μηδένα μηδαμόθεν, σὺ δὲ γῆν εἰκὲ & σταδὸν σεαυτόν, ſic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, ſed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoſcas. Singulari modo, cujus tamen intellectus ſit facilis, adhibuit *Origen.* in Celſ. IV. p. 229. non prorſus abhorret, ut phoenicis hiſtoria ſit vera, ἐπιδαψιλεσαμένης τ θείας προνοίας & εἰ ταῖς ἀλληφοραῖς τ ζώων ὠφελῆσαι τοὺς ἀνθρώπους τὸ ποικίλον τ τ εἰ τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diverſi generis accuſativus adjungitur a *Joſepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδαψιλεύσαλο αὐτὸν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν κατάρτισιν μεγαλοπρεπῶς· *profuſa liberalitate inſtruxit ornavitque eorum dedicationem:* niſi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate ſumtus dedicationis de ſuo ſuppeditavit.* Solet aliquando caſu diſſimulato poni; quemadmodum apud *Noſtrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν ποιήσαι τὴν μαλακολογίαν ἐπιδαψιλεύόμενος· niſi ſede mutata, tametſi res eodem redeat, paulo poſt ἀναπίφρακας ſubſequi jubeas & ἐπιδαψιλεύόμενον quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, conſiderandum veniet. *Plutarch.* de Muſ. p. 1145. E. Soterichus ὅσα & πρὸς θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαψιλευσαλο. *Philo Jud.* p. 711. C. Moſes προδιαλαβόμενος (non προσδιατ.) ἐπιδαψιλεύεται φάσκων· Interpres: *inſuper addit.* Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praeſertim recentioribus, familiaris, jam ſatis ſuperque conſtat: verum rarius occurrit, quem *Noſter* uſurpat, additus huic verbo caſus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditiſſimo *Syneſii* locum Ep. LXXII. Eum ab eccleſia ſegregaverat Syneſius flagitiis inſignem: mox deinde, vinci ſe paſſus aliorum precibus, hac conditione iterum admiſit, ut datam meliori frugis fidem re ipſa repraeſentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque ſanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, & πεῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν & ἡμᾶς λήψεσθ· δέδωκε & εἰλήφαμεν ἐπιδαψιλεύσαλο ταῖς ὑπαθέσεσι τ λαπηρύξεως. Haec poſtrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protuliſſet, neque unde ſumta forent compertum eſſet, fieri non potuit, quin verſio Latina fingeretur prorſus a recto ſenſu diſſidens: ad exponendum autem uſus eſt eadem formula, καλακόρως ἐχρήσαλο, quam iſti verbo ſupra junxiſſe vidimus *Philonem*; quae poteſtas licet pluribus in locis commode reſpondeat, hic tamen verior eſt *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his ſceleribus, ob quae ejectus fuerat eccleſia:* a qua ratione nec *Petavius* diſcedit: eam quidem *Syneſio* fuiſſe mentem exinde clare conficitur, quod ſcelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacaſſet Andronicus nunc ſemet illigaverat: atque adeo paene par eſt illud *Firmi* de propudioſa muliercula Ep. XLI. ὑδρμίαν ἐκλεῖσον μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις. Obſcurior eſt non ipſo ſenſu, qui ſatis expeditus, ſed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euſeb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi ſucceſſor εἰς ἄκρον τ γοητείας οὐκ ἐλατ̃ον τῷ διδασκάλῳ προελθὼν μείζοσιν ἐπιδαψιλεύ τερατολογίαις· magnus *Valeſius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam ſe tribui velle, ſed paſſivam oſtendat: *pluribus adhuc & abſurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam ſi recte dici putaſſet ἐπιδαψιλεύεσθ πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac ſimilia; quale genus ego quidem nullis adhuc exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *ſupra magiſtrum ſe profudit in opiniones portentoſiores:* diverſa nonnihil ratio foret, ſi legeretur, μειζόνως ἐπιδαψιλεύεται τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris abſurda portenta. Greger. Nyſſen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς γὰρ ὁ ἀπαγγειλάμενος, ὑπὲρ τ αἰτήσεως ἐπιδαψιλευόμενον (multum enim abeſt, ut ex ἐπιδαψιλεύόμενον, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inuſitatum conſtituam ἐπιδαψιλεῦ),

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀναγραπτέον; MIN. τὴν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· ἀφήκουσε γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμᾷν τοὺς ἀφελησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἐγὼ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, reſiſti potuiſſe rebus, quæ ſumma cum neceſſitate imperabantur. MIN. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitæ quæſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

[a] Ποιεῖς] Ποιῶν φαυῇ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ'. B. Quae talia ſunt ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

λεῖσθαι) τῇ μεγαλοδωρίᾳ τῶν χαρισμάτων quæ promiſit Deus mentiri neſcit, & ſupra quam petas largius exaggerat donorum gratioſe tributorum ubertatem. Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam *Luciani*, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe fecerim, verſeris.* Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. *T. H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet: ποιῶν φαυῇ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προσέτατται, τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio eſt, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοί. *J. B.*

20. Δοκεῖς] Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit ἀπολαύοις· ſin ἀπολαύσεις placuerit, δοκεῖς itidem migrare juſſerim in futurum δόξεις. *T. H.*

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a]Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

M E N.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane Me-

M E N.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς·
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; ἤμεινον ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Me-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντία, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεία in Ἀκτῆς Διαδόντος Κάθοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſaepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. . .] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ὡς τῷ Ἡρακλέους δράματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J. Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J. B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J. Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J. Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: ἦ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. Vertit *Thomas Morus*: *Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo uſus etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν. *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J. G. G.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημῶν ὅλας κολοκύνθας, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J. C.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παροράν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπειν duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi*, *praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀφθαλμὸν ἐξορύσσειν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν· atque inde *ſpernendi*; πάντα τὸν ὄγκον δυνάμεως ἰκνοῦμαι αὐτ' ἐθέλοις παραβλέπουτα. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt παραβλέπω. *T. H.*

5. Μέ-

Μενίππους ὅλους. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοσμον τοῦτο σχῆμα, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπών, ἵν' ᾅδης χωρὶς ὤικισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κἆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ᾅδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τοῦ καινῆς καὶ ὠδαρισμένης δόξης ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἔπηρε, καὶ θράσος [e] τοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὕτως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἰαμβείου. τίς ἡ στολή; τί σοι τὸ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

Menippus ipſe eſt. Quid autem ipſi vult inſolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum eſt ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non viſus es in urbe. MEN. Venio mortuorum receſſu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus eſt. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ cauſa tibi fuit novæ & fidem ſuperantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium. PHIL. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a jambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itinere ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via. MEN.

a Τί δ' αὐτῷ] Τί δὲ ἀ. P. *J.* & margo *AIW.* b Λεοντῆ] Λεοντῇ *F. AI. J.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. c Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *J.* verum recte ἀφῖξαι *AI.* quod reliquae ſecutae. d Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *AIW.* Eſt interpretatio genuinae vocis. e Τοῦ νέου] Ita G. P. L. *J. V2.* In ceteris Edd. τοῦ νέου, niſi quod in *P. Bourdelotius* dederit τὸ νέον. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *J. Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit *Alb. Ruben.* de Re Veſt. lib. II. c. 15. *L.B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλος, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credebatur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *J.C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur iſta geſtaret, narrat. *M. du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *J. Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic transtulit *Ennius:*

Adſum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo inferum. *J.B.*

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia riſit *Ariſtophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* verſionem exhibet *Cicer.* Tuſcul. I, 16. *M. du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. *M. du S.*

Ibid. Ἅιδης μ' ἐδέξατο] Ipſius *Euripidis* verſiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τὸ νεότητος) πλέον. *J. Br.*

Ἅιδης] Scribendum videtur Ἀΐδωνεὺς, ut ſtet ſenarius. *F.G.*

17. Νεότης . . . τοῦ νέου] Et hic ſenarius eſt: τὸ νεῦ poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. *F.G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. *Th. M.*

Τοῦ Νέου] In hoc verſu *Tragici:*

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

MEN. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἄϊδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτω, [f] ἀλλ' ἢ παίζεις· ὃ γὰρ ἂν ὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. MEN. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὑπὶ τὸ στόμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν μὲν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ὀβολοστατοῦσιν, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· ὃ γὰρ ἴσασιν οἷα ἐναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ ἔστ' ἂν ἐκφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ὧδε; MEN. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπορ-

[f] Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἢ L. J. Margo *Alw.* ἄλλως P. [g] Τοῦ] Τὸ P. Margo *Alw.* Modo οὐδὲ μιᾷ F. ut fieri ſæpe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſ. Ναύτης μ' ἐκίνησε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animæ magis. J.G.G.

Τοῦ νοῦ] Sic omnino legendum cum Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τοῦ νόου, aut τοῦ νοῦ. Repudiavimus autem θράσος Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. ἀπὸ τ. ἰαμβείου] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. J. Br.

Καταβᾶς ἀπὸ τ. ἰαμβείου] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Orote, inquam, aulæum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricaeus* hunc locum, & plura ſententiæ ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τ. ἰαμβείου, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quae cunctis in Edd. poſt ἰαμβείου invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγε ὑτωσί πως ἁπλῶς τίς ἡ σολή; T.H.

23. Χρειώ μοι κ.] *Homerus* Od. Λ, 163. J. Br.

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. T.H.

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. T.H.

35. Ὀβολοστατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. L.B.

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. T.H.

Ὀβολοστατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* A.V.

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ ϵ τῷ δήμῳ. J. Br.

ἀπορρήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς [a] γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι τῷ Ῥαδαμάνθυ. 45
ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τάττ' ἄλλα καὶ πρὸς [b] μεμυημένον. MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τὸ πίταγμα, καὶ ἐπάντη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ παλυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάλν, φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ἀγαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τοῦ καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν· εἶθ' ἑξῆς ἅττα εἶδες, ἅττα ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἠ60 ἀκοῆς παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν [c] ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. 65 ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲ σὲ παῖσιν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ γάσεις διηκανα evulgare, ne quis etiam nobis dicat scribat impietatis apud Rhadamanthum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; prætereaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecunioſos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quæ libentissime audiverim ex te; quæ causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ visu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermisisse.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella

&

a Γράψεται] Γράψηται P. *alii.* b Μεμυημένον] Μεμυημένον vitiose in B2. & P. Vide *Lucian. Εὐχ.* c. XI. c Ὁρμήθην] Ὁρμήθη F.

44. Γράψεται γρ. ἀσεβείας] Vid. Κατάπλ. c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὴν Βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. & *Harpocr.* in Ἡγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter judices ipse adsidebat. De AEschyli periculo, quum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τῶν φιλοσόφων τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diogen. L.* V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. *T.H.*

47. Μὴ φθονήσῃς] *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ οὖν φθονήσῃς μοι τῶν μυημάτων ibi cum pluribus ista *Luciani Jac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio Chrys.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad B. Πρ. c. XXI. quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' ὑδὶς φθόνου. *T.H.*

53. Ὥσπερ τὴν Δανάλν] Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in Tim. §. 13. *T.H.*

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legisse *Thomas Magister* videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου. *M. du S.*

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου τοῦ καθόδου ἐγένετο· quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. *T.H.*

62. Τί γὰρ ἂν ἐπάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἔπισκ. c. II. utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. *T.H.*

64. Δίειμι] *Commemorabo.* *J. Br.*

66. Ἐν παισὶν ἦν] *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. post-

& factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, præterea eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

γυμένων ὐ μόνον τ ἠμιθέων, ἀλλὰ ϗ αὐτῶν ἤδη τ θεῶν, ἔτι δὲ ὐ μοιχείας αὐτῶν, ϗ βίας, ϗ ἁρπαγὰς, ϗ δίκας, ϗ πατέρων ἐξελάσεις, ϗ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, ϗ ὐ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τ νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ὐ μεγάλη ὖν [d] καθεστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. εἴτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεύσαι ϗ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς ἐπὶ καλῶν τούτων [e] ἐγίνωσκον· εἴτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις κελεύειν, εἰ μὴ λυσιτελῆ ὑπελάμβανον.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, ϗ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βούλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν ϗ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῆειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βαζό-

d Καθεστήκειν] Καθιστήκειν *J.* & mox ὅτι *F.* e Ἐγίνωσκον] Ἐγίγνωσκον *F.* f Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι C.

88. Παραδεῖξαι τοῦ βίου] Γρ. ὑποδεῖξαι. *G.*

90. Εἰς αὐτό ....] Παροιμία· * πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. *G.*

* Πῦρ ἐκ τοῦ κ.] Adſcripſit *M. du Soul*: corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον· vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐπιλαμβάνεσθαι. *T. H.*

poſtquam monuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* ſit τὸ παιδὶ, *a pueritia*, *Lucianum* etiam dixiſſe τὸ παισὶν, adjungit: *quanquam ibi* τὸ παισὶν εἶναι poteſt verti, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari cœpi, atque adeo juvenilem ætatem attigi.* Perinde ſolent τὸ παιδὸς & τὸ παιδὸν inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. *T. H.*

67. Πολέμους] *Baſil.* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγομένοις (Poëtis) προσέχομεν, ϗ μάλιστ' ὅταν εἰς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, ϗ τούτων ἐνίοτε ὁμοτοσούτων· ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἑκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφὸν, ϗ γονεῖς πρὸς παῖδας· ϗ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστ' ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν ἢ ἑρωίας ἢ μίξεις ἀναφανδὸν, ϗ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων ἢ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βουκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καλλιεπέσιν *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ἢ ψόγος ἐστὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, ϗ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis eſt, Καπνὸν φεύγων εἰς πῦρ ἐξέπεσον. *A. V.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Eraſmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *T. H.*

ζόμην. ἐνθὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἀβίοτον τὴν ἀγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὡς εἴ μοι τάχιστα χρυσῆν ἀπέδειξαν ἅπαντες τὴν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο οὐκ ἀπὸ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καλαναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ὑπορραψῳδῶν τὰ πάσιμα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-

inferrem: etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem: ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Ποιεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt: tu verte: *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J.C.*

Χρυσοῦν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δίκαι, φαίνεται, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀποδείκνυσι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λίαν· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπίκλυσις, Ἔχετος, Φῶκος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὴν ποιηλιώδη καὶ μυθώδη Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀποδείξων καὶ παήγυριν, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπίκλυσις κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἂν αὐτοῖς καὶ λαμπὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τῶν Βαρβάρων, *ut barbaras victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo:* quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίους τὸ τῆ πολέμου κακά. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἀπέδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφορὰς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσᾶς ἂν αὐταῖς δίκας τὰς τῆ Τροίας κακὰ, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὦ χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τάμὰ θ' Φρυγῶν κακὰ δίκη ποτ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. reſingi deceat, καὶ ὁρῶν ὅπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσᾶ ἀποδείξαιμι τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam*: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Lonclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὸν τῶ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῆν male profecto; quanquam favere videatur *Zonaras Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρυσὸν τὴν τῶ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῆν, vel potius χρυσοῦν eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theognis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. ὧν ἐν ᾠδῇ Μενίππῳ ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero*. Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσοῦν ἀπέδειξαν, optime ſententia procedet: Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, au-

rum

que ; & in ſummum verticem adſcenſum : alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum : at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud absurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπη, καὶ τὴν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ὄπι τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καλαφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ [a] ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. τί μὲν γὰρ χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων [b] ἐναντίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πι-

a Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. b Ἐναντίων] In cunctis Edd. ἐναντίον. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἄκουον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem reposui. c Ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων] Ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καλαφρονεῖν χρ.] Κράτης. G.
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G.
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.

* Ἀγομένους] L. Ἀτόμους. M. du S.

rum & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T.H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, ὡς ἰδιώτας αἱ σοφαὶ παλαῦσι. *Lucian.* περὶ Πάνθ. c. 2. A.V.

Ibid. Ὁ μὲν αὐτῶν] Epicurei. J.Br.

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet : *prorſus.* J.Br.

Ἐκ παντὸς μετιόντας] Ait *Noſter* ἐκ παντὸς, *omni modo:* ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. ταύτῳ ἐξ ἅπαντος θηρεύειν. c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit *Brodaeus*, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe *Lucianus*, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν μὴ ζητοῦντας. Addit quoque *Ælianus* XII. Ποικιλ. cap. 1. ἐκ παντὸς εὐδυμφόρῃ τῷ τρόπου δῆλη ἦν. nec non *Iſocrates* in Panath. pag. 266. D. ἐκ παντὸς τρόπου ἀφελεῖσθαι περιφέρεται τὰς ἀφορμάς. J.J.

97. Ὁ δή τις] Stoici vel Cynici. J.Br.

98. Τὸ σῶμα καλαγωγάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae *Paulo* I. ad Cor. IX, 27. ὑπωπιάζειν vel ὑποκιάζειν ſive ὑποκόζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα & δουλαγωγεῖν. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant : atque inde καλαγωγάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius*, *contundere duris laboribus.* Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. T.H.

2. Ἐκεῖνα τὰ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. J.Br.

Ἡσιόδου] Vid. Ἔρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J.Br.

8. Ὅς γε] Mallem ὡς γε. M. du S.

11. Ἀκούων ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua *Luciano* manus conſtet, ἀκούων ἐναυτίων tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 15. οἵτε ἀκουόντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam *Kuſtero* Praef. ad *Jamblich.* idem reſtituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναυτίασα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἐναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe ; nam iſtae particulae περὶ μὲν γάρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam *Aldus* ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur : legerem potius, Καὶ τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τ' ἐν. &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. T.H.

πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν πώποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ἓν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τότε ὅμοιον, ἄρτι μὲν πίνουσιν, ἄρτι δὲ ἀναπίνουσιν ἐμπαλιν.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων [a] ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ὑπὲρ τῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὑπὲρ δεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν δοκοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ πρὸς τόκων ἀναφερομένους, καὶ ὑπὲρ μισθῶν παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπο-

peditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil

non

a Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *AIW.*

18. Ἀτιχνῶς] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐπὶ λόγου, ἀδόλως, ἀληθῶς· ἄνευ τέχνης τοῦτ' ἔστι δόλου. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτεννῶς, μὴ ψεύσασθαι τὸ χ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτέχνως δὲ φησὶ τὴν τέχνην δηλοῦ. *G.*

Ἀτιχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demosth.* ἀληθὴς τέχνη, ὁ δόλος φησὶ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθὲς ἐστιν. Capp. V. VI. & sequ. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *J. B.*

19. Τούτοις] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phrasin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus & ab Interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἐστίνθομες ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν.
Omnes una confertim intremus: adhareto nobis Eunoë.

Distingue, & verte:

Πᾶσαι ἅμ' εἰστίνθομες· ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν
Omnes simul intremus: firmiter adhareto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἄρ, ὡς εἶδον· ἐπιστύθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα.

Save ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Ælian.* V. H. I, 3. de rana Ægypt. καλάμου τρυφος ἐνδικὸν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται. *demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Æthiop. X. c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit Clariss. *L. Bos*, & *Scholiastes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῶν ὅλης σοφίας· p. 197. τῶν τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως p. 222. τῶν διδυγμῶν ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἶχοντο. *T. H.*

27. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας] Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιοῦν τε καὶ πάσχειν· propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648. A. τραχυλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάντ' ὑπομένουσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. *Chrysostom.* πρὸς τοὺς Ἐκ. παρθ. συνισ. p. 245. B. πάντα αἱροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαι ἐκείνῳ ἐπιδῶσι· *citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epist. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰχροκερδέσταται, καὶ δραχμῶν ἀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντας Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πάντ' ὑπομένουσι πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσχέσταλα δυσοῦντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πάντ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ὑπομένουσι servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσχέσταλα δυσοῦντα εἶναι, & ad istum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζῃ) ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάντ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημοσύνῃ, καὶ ποιεῖν ἕνεκα τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενετέον πάντα ἐτοίμως τῷ ἐφ' ἑαυτῷ κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς· οὐλαβουμένῳ *nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male*

non pecuniæ cauſa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ cauſa cuncta ſuſcipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic ſoli adfixos.

6. Fruſtratus igitur hac ſpe magis etiam moleſte ferebam, ſenſim tamen me conſolans, quod cum multis, iisque ſapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens ſim, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi inſomnem aliquando noctem horum cauſa ducenti viſum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroaſtris diſcipulorum & ſucceſſorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & ſacris quibusdam aperire

μένους. τὰς τε τῆ δόξαν ἀποβαλλομένους, ὁ αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὑπηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ ἥκιστα ἁπάντας καταγορεύοντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

Σφαλεὶς οὖν κ᾽ ταύτης τῆ ἐλπίδι ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἠρέμα ὁδυμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν, κ᾽ σοφῶν, κ᾽ σφόδρα ὑπὸ σωφρόνων ἀβλεβομένων, ἀνόητός τε εἰμι, κ᾽ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν διέρχομαι. καί μοι ποτὲ ἀγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν κ᾽ ἀβδόχων· ἤκουον δ᾽ αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε κ᾽ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε ᾅδου τὰς πύλας,

ὁ Αὐτῆς ἴ. π. ἑπ.] Αὐτοῦ F. vitioſe. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα κ᾽ πράττοντας κ᾽ λέγοντας· cum quibus fere conſentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. κ᾽ λέγοντας ἐ πράττοντας. Poterant haec *Luciano* non indigna videri, ſi certa vetuſtarum membranarum fide niterentur :. formula loquendi ſolemnis πάντα λέγειν ἐ πράττειν, *omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adfici, ut né quicquam inhoneſti patrare cogatur. T. H.

35. Ἐπὶ σωφρόσει ἀβλεβομένων] Haec profert *Thomas Mag.* in Διαβόητος, quum docuiſſet ἀβλεβής & ἀβλεβᾶσθαι plurimum in deteriorem partem uſurpari, tamen monens μὴ προσήκειν ἐνίοτε ἐ ἀναπάπτειν. Nihil exploratius eſt, quam veterum more in utramque partem dici : ἀβλεβὴς ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ᾽ εὐταξίᾳ ἐ σωφροσύνῃ ἀβλεβὴς πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python ἀβλεβεσημότατος ἐπὶ τῇ τῶ λόγου δεινότητι *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum eſt maculam emendatu facilem eruditiſſimos homines effugiſſe apud *Stephan.* in Εὐκαρπία· Λαΐδα τὴν ἐπικαλλῆ ἀβλεβεσημένην ἑταίραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, ἀβλεβεσημένην; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἴ τις ἀβλεβὴς παρθένος ἐπὶ κάλλει τ᾽ ἐγχωρίων & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι ἀβλεβηθέντα· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρείᾳ ἀβλεβεστάτη γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἀβλεβεσημειώσους ex *Harpocrat.* in Εὐβίας & Ἡγήμονα, atque ex aliis ſimilia. T. H.

41. Τῆ ᾅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omiſſus eſt hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diverſa ratione κατάγειν εἰς πύλας ᾅδου ἐ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque eſt aliud, quam quod praeceſſit ζωῆς ἐ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium ſollicitaturi ſcena fuerit inſtructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat obſervari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ ἐ ἀβδόχοι, ſtatim eſſe Χαλδαίους, & ſimul hominis iſtius magi nomen edi Perſicum Mithrobarzanem : non quod exiſtimem Perſarum ſapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Heſychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur ſatis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· ſed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius ſcribunt, ſedulo diſtinguere ſolent. Sunt enim, ut notum eſt, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teſte *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pauſan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους ἐ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχή· quam in opinionem etſi conſenſerint, in multis tamen valde inter ſe diſſidebant. Zoroaſter vero dux & auctor diſciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata ſeries ſucceſſorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὡρομάζου dixit, ſed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης ἐ μάγων παῖδες παρ᾽ ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, ſive potius de pluribus, qui eodem iſto nomine floruerunt inſignes, non pauca ſuppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuiſſe privilegium, ut inferos haberent in poteſtate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus ma-

nium

λας, ἢ κατάγειν, ὃν ἂν βέλωμαι, ἀσφαλῶς, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι καὶ τινα τούτων λαβὼν παραξάμενον καὶ καταβάσιν, ἐλθόντα καὶ παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ὅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τὄνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τὴν ὁδόν.

Orci fores; & demittere; quem velint; tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eam multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπεσίῳ] Θείῳ, θαυμαστῷ, πρέπ. G.

nium evocatorum opera requirebatur: idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. καὶ δὴ καὶ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις· καὶ δὴ καὶ τοῖς Ἀστυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀθύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὸν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πιθανομένου· ἡ δὲ πεῖσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sortia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἷῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· notissimi sunt poetae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. *T.H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῷ, quod inserendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῷ . . . . καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγειν ἐπὶ τὴν Εὐφράτου ἔνθεν deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥοῇσί τινα μακρὰν ἐπιλέγειν. *T.H.*

60. Πρὸς ἀνατέλλοντα] Ita restituit hunc locum *B2.* & postea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσειναι. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσαναχοῦντα τὸν ἥλιον· Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγξατο] Castigo ἀφανές. *J. Br.*

Ἀσφαλές] *Def. Herald.* emendat ἀσαφὲς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθ.] Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφὲς] Variant hic Edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmuriensis Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. *M. du S.*

Ἀσα-

7. Tum me adſumtum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲ ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλυε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ὄρθρου, [a] πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥησίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, [b] ἣν ὑ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἂν με πρὸς τὸ πρόσωπον ἐμπτύσας, ἐπανῄει πάλιν, οὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσκλέπτων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τῆς Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, τοὺς μέσας νύ-

a Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *Vz. Bz. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατίλλοντα. b Ἧς] Ἣν ſola F. c Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλές, quod margo *AIW.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* τὸν ἀσφαλές. d Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. Vz. Bz. S.* In *F.* ἀπαντῶντα in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντόντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τὰ ἀμυγδάλων, καὶ τὰ ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Duport.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T. H.*

Ἀσαφὲς] Ita pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Def. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὲς & ἀσαφὲς culpa librariorum ſæpius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. ὑδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagoræ* loco περὶ Ἀν. τ N. p. 147. 148. cujus hærentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ἐγχωρεῖν, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τὸ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφὲς· illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quæ deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſæpe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναξ. c. XII. *T. H.*

66. Ἐπανῄει πάλιν] Vix dubito, quin litera ſit erraſa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανήιεν· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem ex-

ſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανήγεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad præcedens λαπτύσας, quod abſolute poni pro λαπτύσασθαι, vel ἐπειδὴ ἐπτύετο, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationesque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis præſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam.* *J. Br.* Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] Πέλαμις Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπιον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινον οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1073. *A. V.*

νύκλας ὅλη τ Τίγρητα πολαμὸν ἀγαγὼν ἐκά-
θηρε τέ με, ϗ ἀπέμαξε, ϗ δείγνυσι δᾳ-
δὶ, ϗ σκίλλῃ, ϗ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα ϗ
τ ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπομορμύρας· εἶτα ὅλον με
καλαμαγεύσας ϗ θειλθὼν, ἵνα μὴ βλα-
πλοίμην ὑπὸ τ φαλασμάτων, ἐπανάγει με
τ οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· ϗ τὸ λοι-
πὸν ἀμφὶ πλῶν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum luſtravit me, deterſitque, & circumtulit teda, ſcilla, aliisque pluribus; ſimul & iſtam incantationem ſubmurmurans: deinde me totum quum arte magica incantaſſet, & circumiiſſet, ne læderer a ſpectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲν ἦν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ
πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοις
φέρων ἐποιεύσατο τῷ πίλῳ, ϗ τῇ λεοντῇ,
ϗ παρασείσ τῇ λύρᾳ· ϗ [a] παρεκελεύσατο, ἤν
τις ἔρηταί με τὄνομα, Μένιππον μὴ λέ-
γειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipſe quidem magicam quandam induebat ſtolam, perſimilem Medicæ: me vero iſtis omnino inſtruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, ſi quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, ſed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

a Παρεκελεύσατο] Παρεσκευάσατο F. a qua merito omnes reliquae diſceſſerunt.

75. Ὑπολυθορύσας] Ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἀρίμα γογγύσας. V.

72. Ἐπάθηρε] De hoc ritu *Caſaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάξαι & ἀπομάξαι interpretatur *Caſaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januæ ſuſpenſam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumſit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα τ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποθορύσας] *Ubi vero ſatis ſuperque præparaſſet, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abſterſit, faceque ac ſcilla aliisque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit.* Verbum hoc ὑποθορύσας Scholiaſtes exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἀρίμα γογγύσας. Sed ſcribe γογγύσας. Cæterum occaſione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Heſychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda eſt, quam excidiſſe planum eſt, una litera, ac legendum, ποθορύζειν. Sic quod paullo ſupra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὄς φωνῶν, &c. *Heſychius* videtur omnino dediſſe, Γογγύζειν, ποθορύζειν, τὸ τὰς ὕς φωνῶν. Etenim θορύζειν vox eſt plane extra uſum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τῦ ποθορύζειν originem perveſtiget. Eodem ſignificatu dixerunt Graeci & ποθορίζω *Heſychius* iterum, Τὸ θορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, ϗ Ποθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui ποθορύζει ſubſtituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum ſatis patet, τὸ, ποθορίζει omnino profectum eſſe ab *Heſychio*, ut qui per id dicat idem, quod per ποθορύζει, ſignificari; tum uſus eo eſt *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μεμάτι ποθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque *H. Stephanus* ποθορίζειν ex *Heſychio.* *J. J.*

76. Περιελθὼν] Memini, qui mallet περιθειῶν, *luſtrans ſulphure*, cujus in purgandi cerimoniis uſus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείῳ *Heſych.* quem itidem vide in Θάλγον Θειοῦται. Θειόω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, eſt emendatio: apud eundem Θειάματα, τὰ περικαθαρτήρια, non alia ſunt, quam θειάματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incurſu malorum geniorum prorſus luſtratum defenderent, ultimus erat ſacri magici circuitus, ad quem ſignificandum περιέχεσθαι ſolet adhiberi. Noſter in Philopſ. §. 12. θεὶὸ δ' δεῖ καθαγίσας τ τόπον περιελθὼν ἑπτὰ τρὶς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore ſacrorum ſtato convolant, *AElian.* de Anim. XI. c. 1. ϗ περιελθόντες τ νεὼν, ϗ αὖθις καθήμενοι αὐτὸν τῇ ᾠδῇ. Hinc περιάγειν & περιαγωὴ *circumferre* quaſi propria luſtrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τ πόλεως ποιήσασθ' φάγια περιαγόντας κύκλῳ τ χώρας ἁπάσης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποίησαντο, ϗ φάγια περιήγαγον τ τε πόλεως κύκλῳ, ϗ τ χώρας πάσης. Athenis περίοικοι erant partes περιωγικῆς καθάρσεως περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔθος περιέχεσθ χοιροφορῦντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praeſtigias nequiſſimorum hominum ad plebem naſo ducendam excogitatas graviter perſtrinxit, περικαθαίρειν ϗ μαγγανεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς εἶχον] Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἔδυ] Ἐνέδυ orationi profae melius conveniet. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.*

Ibid.

Orpheum. PHIL. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis adsimilassem, fore ut facile custodiam Æaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragicaque plane commendatus ab ipso habitu.

ΦΙΛ. ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. τὸ μὲν προδηλόν γε τοῦτο, τὸ δὲ παντελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γοῦν οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες εἰς ᾅδου καταβεβήκασιν, ἡγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν Αἰακοῦ φυλακὴν λαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα κεκοσμημένον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

9. Jam igitur illucescebat dies, quum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimæ, & mulsum, & quæcumque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quæ

9. Ἤδη δὲ ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ καταβάντες ἐπὶ τὸν πλοῖον τὴν ἀναγωγὴν ἐποιούμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι δὲ ἅπαντα τὰ πα-

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν πλοίων ἀναγωγὴ λέγεται. V.

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavum* rejecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥόπαλον lectum pro τῷ πίλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πίλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πίλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥόπαλον· quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, in primis quando notat Dioxippum praetuliſſe διὰ τὸν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσοψιν Ἡρακλειωτικήν, verum etiam ex *Aelian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodosumque stipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴ ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, ἐφ' οἷς ἀστέρες εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δὴ τί] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δὴ τί τοῦτο] Particularum usus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chrys.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν ἐφήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὲν τὰ φαῦλα ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὲν, quod restitui) expungi voluit *H. Vales.* in Not. *Maussac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα ὕδατι &c. *I. H.*

90. Ἡγεῖται τὸ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικ. &c.] In qua editione hanc pravam scripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7. singulari usus sit. V. Od. Λ, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι δὲ] In re non dissimili verbis simillimis usus est *Xenoph.* Ephes. I. p. 13. Παρισκεύαζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι & ἐνθέσθαι, *navi imponere*, quae promiscue *Xenophon* posuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a *Salmasio* certissimus admittitur ad *Vopisc.* p. 386. ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Hesych.* in Κίουρ quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam* ἀναγομένοις *ad navigantes*, ἐπιθεῖτο *ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus necessariis*: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν &

παρεσκευασμένα ἤτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν χέοντες δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζει. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περὶ τε ἀναγώγην ἦν καὶ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυα χέοντες] *Homer.* Odyss. Λ, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus deductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἄνθεν ἐς ἄνθεν καλατέμνοντες, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται ἐς ἕτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Palacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait Ἀ. Ἀ. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαρρῶν ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὰ βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἕλεσι διεδεδημιουργημένους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (*Opin* legendum puto) *vocant, distrahi in paludes*. Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Justior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nemen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη ἐς τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς ἕλη ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. p. 282. ὁ δὲ Τίγρης . . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δίχεται. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τοῦ μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τοῦ μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ καὶ εἰσήλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ λέπτιλοῦσι λίμνην μεγάλην· quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium*. Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμενοι] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

T. IV.

mus, oves mactavimus, & ſanguinem circa ſcrobem adſperſum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam ſedata voce, ſed quam poterat maxima exclamans, dæmones ſimul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proſerpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα ἐπὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾳδα καιομένην ἔχων ἔτι ἐπ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, τραμμέγεθες δὲ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ ψυχίαν Ἑκάτην, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,

[a] Οἷός τε] Οἷόν τε ſola F. Ceterae omnes obnituntur. [b] Ἐπαινὴν] Καπεινὴν P. ἐπεινὴν F. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν A1. Edd. reliquis inhaeſit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' οὐχὶ βόθρον, οἷπερ (Apollonius) Ὀδυσσέως ἐρυξάμενος, ὑδὴ ἀρηῶν αἵματι ψυχαγωγήσας ἐς Δῆλον τὴν Ἀχιλλέως ἦλθον. *Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria ſunt in ſacrificiis loca, per quae piationem facimus: ſcrobiculo facto inferis* &c. *Heſychio* teſte conſtat κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐπιβάλλουσι quod etſi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non eſt *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Perſae & magi aquae ſacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι). *T. H.*

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro *Homerus*. *J. Br.*

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Feſtus* tradit, in effoſſa terra Diis infernalibus ſacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς θ' Ἐριννύας] Ut ex uſu variari ſolent fabulae, quae diſciplinam moralem celant, ſic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem ſunt, alias diverſae. Noſter iterum jungendo diſtinxit §. 11. quibus uſus eſt *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρίζων ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέραι αἱ Ἐριννύες θ' Ποιναί. *Polybius* in Exc. Valeſ. p. 117. τινὰς Ἐριννῦς θ' Ποινὰς θ' Προστροπαίους τ' δ' ἐκείνου ἠτυχηκότων. Pro iisdem habuerit *Æſchin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix diſcernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἐρεβ θ' Χάος, atque in infauſta regione λαμπάσιν ἐπιμένους πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. *Heſychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incaſſum tentarunt *Kuhn.* ad *Pauſan.* I. p. 105. & *Markland.* Epiſt. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐριννύσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos diſcordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis ſunt obſervata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενον vitioſiſſime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil adferam emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. ποινηλατούμενον δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἀκυτὸν ἴρριψεν εἰς πόλαμον Βάκτρον. *T. H.*

Ibid. Καὶ ψυχίαν Ἑκάτην θ' αἰπεινὴν Περσεφόνειαν] Apparet ſatis deſumptum ex vetuſto carmine, & eſſe hexametrum, quod mutare *Lucianus* non ſolet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καὶ τὴν Π. *J. G.*

15. Αἰπεινὴν] Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut oſtendi in lectionibus Heſiodeis ad Theogon. v. 768. *J. G. G.*

Ἐπαινὴν] Secuti ſumus emendationem Clariſſimi *Graevii*, & ante eum *Vorſtii*; de qua controverſia moveri non poteſt. Ed. Fl. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καπεινὴν P. *M. du S.*

Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰπεινὴ, quamvis vox ſit bene Graeca, Proſerpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale reſtituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, ſed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noſter* imitatur, in frequenti eſt uſu; atque adeo in ipſa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47. unde jam in ſuperioribus huc multa fuiſſe derivata compertum eſt. Vid. Od. K, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut ſere vetuſtiſſimae, quarum uſus poſt *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum diſſenſum *Scholiaſtes* explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Heſych.* Ἐπαινὴ, ἐπαινετὴ ἢ δεινὴ θ' φοβερά· aliam *Euſtath.* p. 1665. v. 7. Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰδὴ, τουτέστιν, ἐν σκότει διαγουσα· ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ δεινὴ, πλειοναζούσης τῇ νῦν προθέσεως, ὡς θ' ἐν ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Heſiod.* Ε. καὶ Η. v. 643. *Graevius* adtulit, ille ſine dubio ſumſerat a *Plutarcho*, cujus commentarios Heſiodeos paene totos ſibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. ἔστω δὲ θ' τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. ſi os, aliudve quid haeſerit faucibus, hos verſus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μίμμοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἄϊδ θ' αἰμύψειν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· ſunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rariſſimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc ſolum diſcrimen intereſt, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγανὴ neque dicere habeo, utrum illud temere ſit mutatum, an priſcae lectionis fidem conſervet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei verſu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Heſiodi* p. 268. Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινὴν vulgo ſcribitur ἐφαὴν, quod nullius eſt pretii. *T. H.*

βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς ἦν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τέλαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ φάσμα ὑπερκάτηρες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδδιεσεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. καλεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καλελθόντες δ' ὅμως μὲν τοῦ χάσματος τὸν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα [a] μικρῷ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέν-[b]τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ με κρούσαντος τῆς λύρας, τοῦ θαχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρὸν μὲν ἐδεήθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ αἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συνειλημμέ-

barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quaſſabantur, potentique carmine ſolum fiſſum diſcedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidoloſa foret, ac truculenta. Ipſe pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi deſcenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil ſe commovit, verum me citò pulſante lyram illico ſopitus eſt a cantu. Poſtquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onuſta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe ſaucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iſte aliud quiddam contuſum ha-

a Μικρῷ] Recte ſic habent P. L. Margo *AtW.* & S. perperam in plerisque Edd. μικρῷ. b Του] Τι *J. Vz.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipſo pene timenda ſono. Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. & *Noſter* Πόθ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. *T. H.*

33. Ἐδδιεσεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἐδδιεσεν &c.] *Homeri* verſus Il. Υ, 61. aemulatus eſt *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῷ, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολέμου] Si Lucianeus ſit hic Dialogus, ſcriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μίγισον] *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, ſi *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in ſcriptis celeberrimum eſt hoc pratum amoeniſſime conſitum. Aſphodelus per quietem viſus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus cauſam manifeſtam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen veroſimile videri, ὅτι νενόμικασι τὸ ἐν τῷ Ἅιδῃ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρες Oneir. III. c. 50. ſatis quidem caute pro ſomniorum interprete, cui nihil iſtarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutiſſimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τίλιγγοι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. ſub initium, ubi facetiſſime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa veſpertilionum ſerie comparat: verſu tamen 9. nili pro τίλιγγοι in quadam editione priſca cujuscumque Grammatici exaratum fuerit κικιγγοι, quo ſpectaverit *Etymologus* p. 538. in Κίκις ſcribens, ὁ γὰρ ποιητὴς φησι κικιγγοι, expiſcari nequeo: praeſertim quum *Hipponactis* ſcazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγχίλος τε ἐς κῆρυξ, ſine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & κριγὴ propria ratione dicatur, ut obſervat *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1520. ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γενόμενος. Hoc autem utcumque fuerit exiſtimatum, ſcripturam τίλιγγοι in plurimis exemplaribus obtinuiſſe veteres imitando ſignificant: *Philoſtrat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φυγῇ ὤχετο τίλιγγος, ὥσπερ τὰ εἴδωλα. Icon. I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐς τίλιγγος αὐτῆς ἀκούσῃ. *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyſſ. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τῆς Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum deſcripſit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἡμενον — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de ſuo liberales poëtae ſublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaeſitor in alto Conſpicuus ſolio pertentat crimina Minos, Et juſtis dirimit ſontes* — ibi *Barthius Lucianum* teſtem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior ſua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaeſitor Minos: praeterire tamen

habens, ſic ut mihi viderentur ex bello aliquo adveniſſe. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem eſſe recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egreſſis demonſtravit ſemitam.

ἔνθ᾽, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ᾽ ἐν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ᶜ ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, ſequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus aſphodelo conſitum: ibi tum circumvolitabant nos ſtridulæ mortuorum umbræ. Senſim autem progreſſi acceſſimus ad Minois tribunal, qui quidem in ſolio quodam ſublimi ſedebat: adſtabant autem ipſi Pœnæ, ſcelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi ſane longa catena vincti, qui dicerentur eſſe adulteri, lenones, publicani, adulatores, ſycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiſcentium in vita. Seor-

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ᾽ ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τερίγυιαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ᾽ ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐρινύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ αὖ

ᶜ Ἐσεδέξατο] *F. ἐδέξατο*, pro ſimplici, ut videtur, ἐδέξατο.

42. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδιλος· τὸ φυτὸν· ἀσφοδιλὸς δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς ἐ * παρ᾽ Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδιλὸν λειμῶνα. *V.*

44. Τετριγυῖαι] Τρίζουσαι. *G.*

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. *G.*

* Παρ᾽ Ὁμήρῳ] Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illato ſignificandi diſcrimine. *T. H.*

men non poſſum neglectum ab aliis inſignem *Philoſtrati* locum, ut tum difficultatem ejus obſcuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: ſic apud eum Apollonius VIII. p. 352. ἐκ ἄχθεται δὲ ὁδὸν ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . . λεγόντων τε αὖ ἐν τῇ Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τῷ Σαρπηδόνι ἀποθανόντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τῶν Αἰδωνίων ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ᾽ ἃ παρῄτησατο. Ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyſſ. Λ, *qua Ulyſſes inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* ſedes *legitur acceſſiſſe*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim inſigniri Odyſſeam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. ὀδύσσῃ ψυχοστασίᾳ volumen ultimum ſine controverſia notans ſponte cogitationem excitat πρωτόφας, quae alia quidem eſſe nequit, quam Λ. tum ſimilis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifeſtum eſt nihil eorum, quae *Philoſtratus* habet, ſi ſceptrum aureum exceperis, in Odyſſea tota, ne dum in undecimo volumine ſolo reperiri. Intellexit ſophiſta Lemnius tragoediam *Æſchyli* Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X. 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adſtarent, & pro ſuo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi ſimiliter ἐν Ψυχοστασίᾳ, *Æſchyli* nomen reticens, ſcripſit: doctiſſimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit induſtriae *Stunleii* ad Catal. Fabul. *Æſchyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci poteſt incogitantia *Th. Reineſii* V. L. II. p. 124. haeſitatione praepoſtera non ſatis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etſi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaque debitum ſolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obſcurum eſſe nequit. *T. H.*

48. Ποιναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices ſcelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. ſed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non ſolet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot. Flor.* 179. C. *M. du S.*

59. Το-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροὶ, ἢ προγάστορες, ἢ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, ἢ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενον. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες ἢ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἦτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταύτας τὰς πρὸ τοῦ ἡλίου ἀπολελυμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πρὸς τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

sim porro divites sordidique fœneratores, accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accusant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quædam esse fide dignæ, quippe quæ semper adsint, neque unquam abstent a corporibus.

Ὁ δὲ ἐν Μίνως ὀπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

12. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes pœnas sub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. Μίγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστατῶν & τοκογλυφῶν, sic ὀβολοστάτῳ & τοκογλύφοι *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης ἐν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανειστὴς utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακι corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἐπισφικτῷ κόρακι, & τῷ κόρακι ἐπισφιγκτῷ, *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres ἁρπαγχήλια σιδηρᾶ φορεῖν ἐχούσας κόρακας καμπυλουμένους ὑπὸς κορυφῆς, ἢ προσπίπτουσας (malo πρπ.) πρὸ τῆς μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλοιντο, καθάπτειν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπίπτειν σκιάδιον τοῦ προσώπου παράχειν τε νομίζειν κόσμον· ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρ. κ. τ. θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον *Gloss. H. Stephani*; *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus, repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semestr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii* locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ἄγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενον κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τῷ κόρακι apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae *Hesychio* πίδη, & Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι τρύ-

δεις,

ſubituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari ſe poſtulabant, oſtentationem eorum breviſſimi temporis inanem, & faſtum deteſtatus; itidemque quod non meminiſſent ſe mortales eſſe, ac bona mortalia ſortitos. Hi autem, exutis ſplendidis iſtis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demiſſo in terram vultu adſtabant, quaſi ſomnium aliquod ſecum retractantes, quam apud nos habuiſſent, felicitatem. Quare ego iſta quum viderem, impenſe gaudebam, &, ſi quem agnoſcerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuiſſet in vita, & quantos ſpiritus tunc geſſiſſet, quum multi mane veſtibulis adſtabant egreſſum ejus expectantes, impulſi excluſique a vernulis: hicce

ὑφέξοιτα κατ' ἀξίαν τ τολμημένων. ϗ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τ ὅτι τοῖς τε πλούτοις καὶ ἀρχαῖς τεθυφωμένων, ϗ μονονουχὶ ϗ προσκυνεῖσθαι θεμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, ϗ τ ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· ϗ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, ϗ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, ϗ γένη, ϗ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τ παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, ϗ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἀν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν πρὸς τ βίον, ϗ ἡλίκον [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲ ἔωθεν ἐπὶ τ [b] πυλώνων παρειστήκεισαν, τ πρόοδον αὐτοῦ θεμένοντες, ὠθούμενοί τε, ϗ [c] ἀποκλειόμενοι πρὸς τ οἰκετῶν.

a Ἐφύσα τότε] Vitium B2. ἐφύσατο *Bourdelotius* expreſſerat in P. b Πυλώνων] P. L. Margo *AiW. J.* προθύρων, quae interpretatio eſt. c Ἀποκλειόμενοι] Ἀποστειόμενοι P. Margo *AiW.* & *J.* male.

87. Ἀναπεμπαζόμενοι] Ἀριθμοῦμενοι, σκεπτόμενοι. *G.*

dei, quas utrasque copulavit *Ariſtoph.* in Pl. v. 276. apud *Demoſthen.* περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromos AEſchinis pater Elpiae ſervivit χοίνικας ταχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικας tum plurali numero plerumque ſoleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσῆσαν, ad σκύλακα delatus ſum huic, ut opinor, loco appoſitiſſimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Λαβὼν μὲ ὁ τ σκύλακα τ τῆ Προξένου, Κἄπειθ' ἅδησον αὐτὸν — ibidem praecedunt κλοιὸς, κλοιὸς & ἅλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiverſarentur AEtolorum legati, φέρειν ἅλυσιν ἐπίδεσιν, ϗ σκύλακα σιδηροῦν ἑκάστῳ θεθῆναι περὶ τ τράχηλον videatur, quem haec ipſa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam ſi legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκαστον αὐτῶν, ϗ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα ἑκάστῳ ἐπικρέμασθαι, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius reſtabit, quod ullam in partem offendat. *T. H.*

67. Ἀποστελουμένας σκιάς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J. Br.*

Ἀποστελουμένας] Conjiciat aliquis haud abſurde ἀποτιτυπουμένας ἀπὸ τ σωμάτων, quomodo locutus eſt *Ariſtoteles*; vel, ſi ſerves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τ σωμάτων neceſſe tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T. H.*

72. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν] An ſcribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. *F. G.*

78. Πλεύτους] Paulo poſt iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & paſſim apud hunc. *M. du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι θεμ.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hiſce & ſequentibus perquam ſimilia. *T. H.*

91. Ἐφύσα τότε] Mutaverant *B2.* & *P.* fecerantque ἐφύσαλο. Veterem ego eamque genuinam ſcripturam repoſui, quam in reliquis reperio. *M. du S.*

92. Πυλώνων] Ed. *J.* προθύρων & ſic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: noſtrum non eſt id definire. Si liceat tamen, quod ſentio, aperire, huic loco convenientiorem exiſtimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in Μισθ. c. 21. οἱ μὲ δὴ ἕξω ἄνθρωποι . . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τ κιγκλίδων ἑλκτρίδοντα, ϗ ἀκαλύτως αἰσίοντα, ϗ τ πάνυ τινὰ ὕβριν γεγενημένον. *M. du S.*

ὁ δὲ μόγις ἂν πόλε ἀνατείλας αὐτοῖς πορ-95 vero vix tandem exortus ipſis in veſte pur-
φυρᾶς τις, ἢ χρυσοῦς, ἢ ἀμφικόκκινος, purea, vel auro prætexta, vel vario colore
εὐδαίμονας ἄρετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνων τοὺς diſtincta, felices putabat beatosque ſe red-
προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν ditturum ſalutatores, ſi pectus, aut dextram
προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἀνιῶν- porrectam dederit oſculari. Et illi quidem
το ἀκούοντες. pungebantur his auditis.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν 13. A Minoë vero unum quoddam in
ἐδικάσθη δίκη· ἦν γάρ τοι Σικελιώτην Διο- gratiam diſceptatum eſt judicium: etenim
νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος Siculum Dionyſium multorum ac nefario-
καλιγραφέντα, καὶ ὑπὸ τῆ [a] σκιᾶς καταμαρ- rum a Dione criminum inſimulatum, um-
τυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρη- bræque ſuæ teſtimonio preſſum, in me-
ναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν οἱ τιμῇ, καὶ δύναται dium progreſſus Ariſtippus Cyrenæus (eum
μέγιστον οἱ τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ Χι- in honore habent, multumque pollet apud
μαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τὴν κατάδι- inferos) jam jam Chimæræ adligatum ex-
κης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμέ- ſolvit pœna, dum diceret in multis erudi-
νων πρὸς χρείαν γενέσθαι δεξιόν. torum pecunia juvandis eum dextre fuiſſe
verſatum.

Ἀποστάντες δὲ ἅμα τοῦ δικαστηρίου πρὸς 14. Digreſſi tamen a tribunali ad ſuppli-
τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ ὦ φί- cii locum pervenimus: ibi enimvero, ami-
ce

a Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem σοῦς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certiſſima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἦν φιλόσοφος ὁ Κυρήνης * ὁμώνυμος, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τι καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστὴς. παρῆν Διονυσίῳ τῷ περιοδίτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τροφὴν, καὶ αἰσχύνας τὰ μάλιστα τῶν ἀγαθῶν καὶ †κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. *V.*

* Ὁ μαμμακὸς δεινὸς] Ὁμώνυμος δεινὸς V. G. non agnoſcunt ὁμώνυμος, ſed δεινὸς etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μάμμος· hinc peſſime dederant in E. A. ὁ μαμμακὸς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: in Κυρήνης ὁμώνυμος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχύνας & παρὰ τὰ μ. ex *V.* correxi αἰσχρόταλα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. Doctiſſ. *du Soul* haec Latina mixta Graecis: *Ariſtippus*] *Cyrenaeus philoſophus, dictus tot περὶ*

γαστέρα τι καὶ μαγείρους σοφιστὴς. *Aderat ſemper Dionyſio τῷ περιοδίτῃ in Sicilia, αὔξων αὐτοῦ τὴν τροφὴν, & turpiſſime paraſitans & adulans ultra decorum.* *T. H.*

† Κολακεύων παρὰ τὸ μετρίου] Debuit παρὰ τὸ μέτριον vel μέτριος. Sed ſcripſit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipſe *Lucianus* paſſim & alii. Sic in Reviviſc. c. 31. Πολλοὺς αἰσχρῶς πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conſtrib. Hiſt. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καλλιβίστοιλος. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *J. J.*

95. Ἀνατείλας] Quaſi Sol, quo nomine reges ſuos paraſiti atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poëtae, qui ſe Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illuſit; ὅ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος ἐνύπνιον. Uſus eſt Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Broukens* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Iſidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὗτος δ' ἀθλίου ἔχων χέρα γαστρὸς ἔτυχε. *T. H.*

98. Σῆτος] Vide quae ſupra ad Nigr. c. 11. annotata a me ſunt. *M. du S.*

3. Διονύσιος] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος καλιγραφηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆ σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici teſtimonio confixus, quem ipſe Ariſtippus laudandum cenſuit. Sed alius eſt accuſator apud inferos, & veriſſimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆ σκιᾶς. Propria ipſius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipſe Menippus, hoc eodem verbo etiam uſus, paulo ante adfirmavit: αὐτὸς (σκιὰ) τούτου ἕνεκα δεινὸν ἀνατιθέμενος, καλλιγραφῶν τε ἐκ διαλέγχου τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τοῦ τῆ βίου. *J. G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀρ. ὁ Κ.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Ariſtippum Dionyſio patronum advocat, quia ejus paraſitus fuiſſe traditur. V. *Hupcor.* c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego προσδεδέντα· abſurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. A. XXX. *M. du S.*

10. Τῶν

ce mi ; mulea miſerandaque erat audire ac videre ; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur , & ploratus eorum , qui in igne torrebantur , & tormenta , & cippi , & rotæ : Chimæra diſcerpebat , Cerberus laniando vorabat : una autem omnes puniebantur , reges , ſervi , ſatrapæ , pauperes , divites , mendici ; cunctosque pœnitebat patratorum : nonnullos agnovimus etiam conſpicati , eorum de numero ſcilicet , qui nuper vitam finierant : illi vero præ pudore vultus tegebant , ſeſeque avertebant : quod ſi forte reſpicerent , valde quidem ſervilem in modum , atque adulatorie , illi ipſi , qui fuerant quam putas graves , & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita : at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa ; & quum interquieviſſent , denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa , Ixionem , Siſyphum , Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ ϗ ἐλεινὰ τ᾽ ἂν ἀκῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, ϗ οἰμωγὴ τ᾽ ὀπὶ ζ᾽ πυρὸς ὀπλωμένων, καὶ τροχοὶ, ϗ κύφωνες, ϗ τροχοί. ϗ ἡ Χίμαιρα ἐσπαράττε, ϗ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τ᾽ τελουμένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὀπόσοι ἦσαν τ᾽ ἔναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐκαλύπτοντο, ϗ ἀπεστρέφοντο· εἰ δέ ϗ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, ϗ κολακευτικόν· ϗ ταῦτα, ὡς οἴει βαρεῖς ὄντες, ϗ ὑπερόπτ᾽ ἐν τῷ βίῳ· τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τ᾽ κακῶν ἐδίδοτο, ϗ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. οὐ μὴν καλὰ εἶδον τὰ μυθώδη, ἢ τ᾽ Ἰξίονα, καὶ τ᾽ Σίσυφον, ϗ τ᾽ Φρύγα Τάνταλον

b Τι] L. Margo *Aliter*. *f.* in ceteris τι. *c* Ἀναπαυόμενοι] Διαναπαυόμενοι P. *f.* quod minime ſperno. *d* Ἰξίονα] Excepta *S.* quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. Ἠξίονα.

16. Καὶ τριβόλαι] Στρόβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τῦ τριβλᾶν τὸ κάμπτειν. *V.*

28. Ἡμιτέλεια τ᾽ κακῶν ἐδίδοτο] Τὸ ἥμισυ τ᾽ τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ‡ δισμοῦ δὲ τοῦτο προσήκειν ἔλεγεν ἐπιφθαλεστέρᾳ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. *V.*

‡ Δισμῦ . . . προσήκειν . . δίκῃ] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. δασμὸ & mox προσήκειν & δάκνειν. *M. du S.*

Senſus eſt : ἡμιτέλεια *vero quum dixit , quaſi de tributo loquutus* , *mirifica voluptate aures* (lectorem) *perfudit.* Indicare voluit elegantiam ejus locutionis , qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur : κακῶν *pro* κακῶν libratis vitium. *T. H.*

10. Τῶν πεπαιδευμένων] Quo in numero cenſetur Plato. *J. Br.*

16. Ὀπτωμένων] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias : ſed vide *Noſtrum* ſupra N. A. XXX. infra in Ἰσ. Ἀλ. II. c. 29. & Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

17. Ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὁ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπιθεν δὲ δράκων. *Heſych.* Hujus deſcriptionem vide Il. Z. *A. V.*

20. Πένητες, πλ. πλωχοί] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πλωχὸν & πένητα diſtinguit :

Πτωχοῦ μὲ φὴς βίον, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα. Τῷ δὲ πένητι, ζῆν φειδόμενον ἐκ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεται δ᾽ αὐτῷ μηδὲν, μὴ μόστου μηδ᾽ ἐπιλίστου.

Id eſt , *nihil enim eſt , nihil deſit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II, 12. *A. V.*

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus ; paulo poſt ſimili ratione, φοβερόν τι ἐ λέγειν διδομένου hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσίδλεπον. Venerat etiam in mentem , δουλοπρεπεῖς τι ἐ κολακευτικοὶ, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem , quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Elegenter autem orationis animandae cauſa interponitur πᾶς εἶπεν Οἰνόμ. apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ ἔν γε ἂς ἥκουσα, πᾶς εἶπε τις ἀγαπάκτησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. πόσης οἶσθα γέμει σωφροσύνης. Pari modo πᾶς φασὶς *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. *T. H.*

Ibid. Τι] L. & Ed. *f.* In aliis τι. *M. du S.*

29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. *f.* Reliquae ἀναπαυόμενοι. *M. du S.*

λον χαλεπῶς ἔχοντα, ὑπὸ τ γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσον! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.

habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim ſpatium occupans agri.

Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον; εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τ ἄλλον ὄμιλον τ νεκρῶν κατ' ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς, καὶ σωμασκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς ἀφ' τοῦ πολυαρχεῖν τ ταριχείας. τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τ ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ ἀφ' πολλῆς ἀναθεωρῆντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τ

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acheruſium, invenimusque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere inſolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile: omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis: vix tamen permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Jacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, ſer-

32. Χαλεπῶς ἔχοντα] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a *Luciano* diverſum, aut certe *Lucianum* ipſum juniorem & nondum ſubacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοντα] Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τῦ δίψους· ſed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariſſ. *M. du Soul* animadvertiſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τ γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσον] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγενῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόπον ἀγροῦ] *Homer.* Odyſſ. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριβώλακος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἴσια κεῖτο πέλεθρα. *J. Br.*

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιοὺς & εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyſſ.* ad Pſalm. p. 364. B. ſed voce nonnihil vitiata: καὶ ἀφ' τοῦτο παλαιούς τις ἐρρυτιῶν ἐγνώμων. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet *D. Hoeſchel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyſſ. Κ, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὐτοὺς] In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὐους ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτοὺς] Non diffiteor αὐους ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρχεῖν τ ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat: jam ſi forte αὖοι commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ ἀφ' τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit ἀφ' τὸ πολυαρχεῖν τ ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa veſtigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἄλυτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur: praeterea quam ſit oportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & ἀφ.λύεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur: atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, diſjectisve partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex *Ariſtotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox: οἱ μολίβδοι ἄλυτοι· νίτρον δὲ & ἅλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo poſt: τὰ μὲν λυτά ἐστιν, οἷον νίτρον τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος & λίθος ibidemque ſaepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili auguſtiſſimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος τὸ μὲν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν & ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ δ' ἂν & ἐπιεικῆς γιγνόμενος, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ παράπαν, ἔτι μὲν δὴ λυθησεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur: *Æſchin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſi-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctisque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. [a] ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἀφ' ἑκατέρου διεφαίνοντο, καὶ γυμνοὶ τοὺς ὀδόντας προφαίνοντες, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι ἀφορίσαιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μελαίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀφορίσασθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ὅπερ ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ ἀφιστάναι ἕκαστα ἡ Τύχη, ἀφορίσασα καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα

[a] Ἀμέλει] Ὥστε P. L. J. Margo AIW. Eſt interpretamentum. [b] Ὁμοῖων] Ὁμοίως F. [c] Πομπεύουσι] Πομπόταις P. L. J. Margo AIW.

50. Σκελετῶν] Ἀπεξεσμμένων. G.

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα ἐν ταριχεύσει, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχεύοντες, ὀλίγου ὅλου μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον ante dixerat σώματι τάχα ἀφανίσαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ εἰς τὸ δυνατὸν ἀδιαλύτῳ εἶναι· & τὸ ὁρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει ἀφανίζεσθαι ἐν ἀφανίστῳ καὶ ἀφανίστου πάσχειν καὶ ἀφανίσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum παλαιοῖς καὶ συνεσκηκόσι, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur inprobabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T. H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit οὐ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισπ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπῃσάμην. *T. H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. J. ὥστε pro ἀμέλει habent. *M. du S.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ſi res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπόρουν οὖν πρὸς ἐμαυτόν. ſic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι ἐκ διαφόρου διεφαίνοντο, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. *T. H.*

55. Τὸν μελαίτην Ἶρον] *Homer* Odyſſ. Σ. *J. Br.* *Ibid.* Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. H. *J. Br.*

56. Πυῤῥίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. du S.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους προσθεῖσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα δουλικὸν περιθεῖσα· τὴν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐνόμισε· τὴν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ καὶ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, οὐδ' ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὸν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μιμεῖσθαι. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χαίρειν τῷ σχήματι· ἐπειδὴ δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἑκάστους τοὺς σκευὴν, καὶ ἀποδυσαμένους τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέροντας. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ

instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri servilem schemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc spectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud sinens ad finem usque pompæ interesse quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Crœsum coëgit servi captivique ornatum suscipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diversus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quasi

a Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AIW.* b Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γένεσθαι Margo *AIW.* c Μιμεῖσθαι] Jure sic repositum in *B1. 2. P. S. A.* quum in vetustis foret μετεμέσθαι.

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia sunt σκηὴ, ἀφσκηὴ, κατασκηὴ, συσκηὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. μύριοι εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τῷ χαρίεν διεσκεύασεν quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpositis adjicit τοιοῦτον θέατρον ἐφιλοτέχνει. *OEnomaus* apud *Euseb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. Εὐριπίδης, ὡς ἐπὶ τῷ ἀφσκευάσαι αὐτοὺς γυμνώματος θαυμάζει· quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noster* πρὸ τοῦ Πρ. τελ. sub initium: τῷ πράγματος, vel potius, ut *Faber* voluit, σῷ δράματος ἀφσκηὴ, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. τὸν συσκηὴν τοῦ δράματος a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio τὸν κατασκηὴν, quam sibi non displicere testatur *Salmasius.* Idem verbum in apparatu pompae, quae chorogia scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, ut in aliis Codd. extat, διεσκεύασε, probaverim. Jam tiaram & diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit *Noster*, qua de re monuit *Barn. Brisson.* de R. P. I. p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία ἀφ' διαδήματος *Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illustrat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. c. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. τὸν καυσίαν ἔχοντας τὸ ἀφ' διάδημα τὸ βασιλικόν. *T. H.*

71. Δεῖ] P. solus: in aliis δεῖν. *M. du S.*

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice transire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu.* *T. H.*

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἔπιτ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Μαίανδρος dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Junonis suspendisse post ejus mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. *M. du S.*

Μαιάνδριον] Vide *Jac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 53. ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili discrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. Μαιάνδριος, *Philostrato* Μαιανδρίου. *T. H.*

79. Μιλησίδωτε] Scribe μιλησίοδωτε. *J. Bu.*

Μιλησίδωτε] Antiquiores fere Edd. μιλησίοδωτε, quod prima B2. mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gataker* ad *M. Antonin.* XI, 24. *M. du S.*

87. Ἀ

quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, sed Polus Chariclis Sunientis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

τῶν οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ἢ ἔχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [d] Οἶμαι δέ σε καὶ τὸν ὑπὸ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας ἢ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸν Κέκροπα ἢ Ἐρεχθέα σχῆμα μιμησάμενον, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προπηλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ πρόσωπον ἀποθέμενος, καὶ Ἰκαλικὰς ἀπὸ τῆς ἐμβατοῦς, πένης καὶ ταπεινὸς παρέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Συνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

[d] Οἶμαι δέ σε] Hoc loco ex *AIW.* σε inserui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι.

94. Σαμνῶς] Τὸ σεμνῶν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. *G.*

1. Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Ἐμβάται κοθορνοὶ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ * τὰς κνημίδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τῷ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸ χαμάδηλον ἄγειν. *V.*

* Τὰς κν. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλαι. *M. du S.*

87. [a] Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὓς ἀποδιδοῦσις τοῦτοι, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. [a] Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. *T. H.*

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati sunt.* *F. G.*

Ibid. Οἶμαι δὲ σὲ τὸν &c.] Ἀὶ mihi visum fuerat mutandum in σε· sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jun. Donsam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. *T. H.*

89. Ἐωρακέναι σε τοὺς] Illud σε ex MS. R G. in textum recepimus. *M. du S.*

91. Κρέοντας] Confer infra Ἀ. *Mort.* c. 5. *L. K.*

95. Προῆλθεν] De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι scenico notavimus p. 33. *T. H.*

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. & Ser. *J. B.*

1. Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. *J. Br.*

Ibid. Ἐμβατῶν] Vid. Ez. *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβατοῖς. *T. H.*

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videsis *A. Gellium* VII, 5. & *Nostrum* Ἀ. *Mort.* c. 5. Z. Tp. c. 3. De utroque Z. Tp. c. 41. *M. du S.*

4. Συνιεὺς] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. *J. Br.*

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demosthenem fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. *T. H.*

5. Μαραθώνιος] E. Marathone vico. *J. Br.*

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὅπου γράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑταῖρε. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ θαυμαζόμενον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω [b] ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν τῷ δυσχύτῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ὀστέων κείμενος. ἐπειδὰν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομέτρηται ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον καὶ πλέον πόδας) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλαχεῖν πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πλουσίους παρ' αὐτοῖς, καὶ ὅτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Æacus admensus est suum singulis locum (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *Alii*. quod vulgata lectione non est deterius.

16. * Ἐν ᾠδαΐῳ που] Ἐν ᾠδαικαμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφιγγεῖ, ᾠδαικαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ. *V.*

ω 20. Ἐπειδὰν γὰρ . . . ὁ Αἰακός] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπίσηται Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τῦ ὀνόματος ‡ ἕτυμον ᾠδαλεόντες εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ ἔν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάζειν· ὁ συμβαίνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τῷ τάφῳ παραδίδωσι αὐτοὺς ᾠδαδίδωσι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον δὲ πλέον πόδας] Καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ πυρὶ θαπτομένων μάγις πεδιαῖον τάφον ἢ στενὸς § ἐπίσχει. *V.*

26. Καὶ ὅτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. *V.*

* Εὐπαραδυσώπου] Εὐπαραπαμμένῳ] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *M. du S.*
Habent ἐν παρᾴσῳ, quod post *Demosth.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Hesych. Suid. Eustath.* ad Od. Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παράδυσον, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράδυσον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *T. H.*

† Ἐπίσηται] *F.* ἐπίσυσαν. & C. *M. du S.*
Intellige, *Æacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἕτυμον παραγόντες] In Ed. A. & *V.* ἴτυμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*
Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul*: Αἰακὸς, *quia* παρὰ τὸ αἰάζειν *cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Æacum locum assignare animabus.* Mox dedi γὰρ οὖν· nam οὖν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδιδόασι vel παραδιδοῦσι. *T. H.*

§ Ἐπίσχει] C. ἐπίχει vel στρίχει. *M. du S.*
Atticam formam servant *Scholia* V. Περὶ θάπτειν illustravit *G. Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν ᾠδαΐῳ που] Παραδύειν, in angulum aliquem insulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc σὺν ᾠδαΐῳ, *clam, occulte:* quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo respexit *Harpocrat.* in Παράδυσον quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σκοτίως δὲ σὺν ᾠδαΐῳ junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς σὺν ᾠδαΐῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ', ubi legitur παρ' ὅσον. *T. H.*

22. Οὐ πλέον πόδας] Eadem in Dialog. mort. *Philiss.* apud

centes ; dum a quolibet ex vulgo contumelias , & alapas in caput impactas patiuntur , perinde ac mancipiorum viliſſima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar , plane me continere non poteram : ſcilicet monſtrabatur mihi in angulo quodam mercede reſarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis ſtipem petentes , Xerxas inquam , Darios & Polycrates.

18. PHIL. Abſurda narras de regibus, & parum abeſt quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes , & ſi quis alius ſapientum ? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes : adſunt autem ipſi Palamedes , Ulyſſes, Neſtor , & ſi quæ alia eſt umbra garrula : adhucdum vero inflata illi erant , atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Aſſyrium , Midam Phrygem , & alios quosdam hominum ſplendidorum : eos

διδάσκοιτας γράμματα, ἢ ὑπὸ τῦ τυχόντ@ ὑβριζομένους, ἢ κῆρρης παιομένους, ὥσπερ τ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τ Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμην@ οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθῦ ἀκέμμα@ τὰ σαθρὰ τ ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ ἢ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τ βασιλέων, ἢ μικρῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπρατ̃ε, ἢ Διογένης, ἢ εἴ τις ἄλλος τ σοφῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶκεῖ περιέρχε@ διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, ἢ Ὀδυσσεύς, ἢ Νέστωρ, ἢ εἴ τις ἄλλ@ λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῶν, καὶ διῳδήκει ἐκ τ φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστ@ Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τ Ἀσσυρίῳ, ἢ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, ἢ ἄλλοις τισὶ τ πολυτελῶν.

c Ἐπιφύσητο] Hoc notatum ad oram *AIW.* probavi , quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur quam ἐπιφύσητε omnium Edd. excepta *J.* & *V2. Ariſtoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπιφύσητό μου.

32. Ἐδιδάχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτέως ὕστερον σωθέντι, ἢ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τ ἄλλων βασιλέων ἐς ἃ ὑπὸ τ τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους * ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο λέγειλε. *V.*

* Ἐσκυβαλισμένα] C. & V. ἐσκυβαλωμένα. *M. du S.* Quia σκυβαλίζειν eſt frequentiſſimum, retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλοῦν , quanquam formandi legibus non adverſatur , necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. καὶ μυρίων πηχῶν γῆς κύριο@ ὑπάρχῃς , θανὼν γενήσῃ τριῶν, ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάκκοιτο τόπον ὁ δεῖνα τῦ Αἰακοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat. J. B.*

26. Πτωχεύοντας] Haec & ſequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ πρῶτα δ. γρ.] Inter hominum viliſſimos hic recenſeri notat *Deſid. Herald.* Anim. ad *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. *T. H.*

33. Μισθοῦ ἀκέμμα@ τὰ σαθρὰ τ ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἀκεῖσις , ubi ex *Vaſcoſani* ſupplenda eſt Editio noviſſima : Ὅμ. εἰ Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἡπίτης μοι ἐπίση. Τὸ δὲ ῥάπτης ποιεῖ. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expoſuit *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis , ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noſter* viliſſimum opificium , an certa quadam ratione Philippo tribuerit , compertum non habeo. *Scholiaſtae* conjectura non inepta eſt , neque abhorrens. Quod ſequitur εἰ ταῖς τριόδοις adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Mileſ. I. p. 4. *ſtipes in triviis erogare. T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τ ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Neſtorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἰσ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito : illum ita deſcripſit *Homerus* , ut in tanta morum ſimilitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas : hujus caſu acerbo ſe vivus etiamnum Socrates eſt conſolatus: ὦ θαυμάσιε ἆρα ἐμοὶ ἔτι μὲ ὁ Παλαμήδης , inquit in *Xenophont.* Apol. p. 411. ὁ ὡδαπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας atque adeo mirum non eſt , ſi infra ſapientiſſimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyſſe res eſt alia : ejus enim facinus in Palamede deſignatum fuerat exſecratus: ſic enim in *Xenophonte* ſequitur : ἔτι γὰρ ὁ νῦν πολὺ κακίους ὕμνους παρέχει Ὀδυσσέως τῦ ἀδίκως ἀποκτείναντ@ αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τ φαρμακοποσίας] *E cicutae potione. J. Br.*

Ibid. Φαρμακοποσίας] *Plato* in Phædro. *J. B.*

49. Ἀπο-

τελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτιος καλακεύμενος ᾄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑποκαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀφορητότερα μετοικεῖν ὑπὸ φέρουσι τὸν Διογένην.

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ σὺ ἐχθὲς ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· ἐγὼ γὰρ οὐδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατριβόντων γάρ μου πας' αὐτοῖς, προὐθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων· διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [b] περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς κατηγορήθη πολλῶν

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

[a] Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. [b] Περὶ] F. περὶ correctum in A1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. *T. B.*

Ἀναμετρουμένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. *Euripid.* Ion. v. 250. Μήποτε παλαιὰν ἀναμετρησάμην τινά. Or. v. 14. —— τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί μοι δεῖ? plura dicentur alio loco. *T. H.*

60. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id *Polluci* eſt VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. *Ariſtoteles* προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud *Harpocrat.* in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua *Pollucem* deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte *Valeſius* obſervavit: atque ita *Æſchines* de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθεῖναι ἐκκλησίας. *Liban.* Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controverſa vis verbi apud veteres in *Demoſthenis* initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος πρότιθετο λέγειν· ibi notat *Ulpianus* quosdam accipere αὐτὶ τοῦ προσκαλεῖτο· τινὲς δὲ, αὐτὶ τοῦ προεγράφετο· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐκεῖθεν σαφῶς τινες ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ ὃ ἡ σκέψις, καὶ περὶ ὃ συνελθόντας καὶ προτίθεσθαι τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὅτι βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρεσβείς, ἢ πρεσβείων ἀκόντων μαθεῖν, ἤ, τι λέγουσι· nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec *Valeſium* praeteriit, ſunt reſtituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κυρία ἢ πρεσβείας προγεγραμμένον, οὐκ ἀεί· idque non *Ulpiano* ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit *Wolfius*, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τοῦ προτιθέναι poteſtas, quae *Demoſthenis* enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in *Iſocratis* Συμμαχ. p. 162. A. ἀποφαινούμενον, ἂν τυγχάνω γιγνώσκειν πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. *Thucydid.* III, 38. Θαυμάζω μὲν τῆς προθύτου αὐθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώμας aut ἀφορμὰς c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκευάσατο τοὺς ἐν τέλει ὡς τὰ αὐθις γνώμας προθῶνται. Τοὺς ἐν τέλει *Scholiaſtes* τοὺς στρατηγοὺς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὔτε τοὺς προθύτας τὴν ἀφορμὴν αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum *Ulpiano* ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, ſuperbiæ, injuſtitiæ, tandem ſurgens aliquis populi moderatorum prælegit ſcitum tale.

λὰ καὶ δυνὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία, ϗ ἀδικία, τέλ⊙ ἀναῤῥάς τις τ̃ δημαγωγ̃ν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῦτον.

PSEPHISMA. 70

20. Quandoquidem multa & injuſta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes deſpicatui habendo, viſum eſt Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora75 pœnas ſubeant, non ſecus atque aliorum improborum; animas autem ſurſum remiſſas in vitam demergi in aſinos, usque dum in tali ſtatu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, aſini ex aſinis80 prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipſis mori. Dixit ſententiam Cranion Sceletionis F. Necyſienſis, tribu Alibantiade.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ ϗ ἄδικα οἱ πλούσιοι δρῶσι κἄδικ τ̃ βίον ἁρπάζοντες, ϗ βιαζόμενοι, ϗ πάντα τρόπον τ̃ πενήτων καταφρονῦντες, δέδοκται τ̃ βουλ̃, ϗ τ̃ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μ̀ σώματα αὐτ̃ν κολάζεσθαι, καθάπ⊙ ϗ τὰ τ̃ ἄλλων πονηρ̃ν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τ̀ βίον, [c] καταδύεσθαι ἐς τὰς ὄνους, ἄχρις ἂν ϗ τ̃ τοιούτῳ ἀριθμ̃ ἀναγάγωσι μυριάδας ἑπτ̃ν πέντε ϗ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, ϗ ἀχθοφορ̃ντες, ϗ ὑπὸ τ̃ πενήτων ἐλαυνόμενοι· τελευτ̃ντα δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τ̀ γνώμην Κρανίων Σκελετίων⊙ Νεκυσιεὺς, φυλ̃ς [d] Ἀλιβαντίδ⊙.

Hoc lecto pſephiſmate ſuffragia dant ma-85 Τούτου ἀναγνωσθέντ⊙ τ̃ ψηφίσματ⊙ ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλ̃-

c Καταδύεσθαι] Ex A. F. V2. quibus adſentitur Margo A1W. Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, ſequuntur. d Ἀλιβαντίδης] A. P. idemque adſcriptum in ora A1W. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδης.

qua de re ſententiae dicendae forent, ac ſuffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητον τόδε γερόντων Πρύτανις λέχθ' ἑκοῦσ' ἀπόμπασε· ſolemne eſt ingenioſiſſimo poetae phraſes a ſuae gentis moribus derivatas; aliorſum apte traducere: cui, praeter illud πρυτάνις λεχθὲν, hiſce lectis non ſtatim ἐκκλησία σύγκλητ⊙ in memoriam venit? neque obſcurum eſt perito linguae Graecae, quare, quum in ſuperioribus exemplis πρυτάνεις conſpiciatur, ipſe Medium uſurparit. Προβούλους recentioribus eſſe *Imperatorum edicta* ex *Cangii* Gl. M. & I. Gr. conſtare poteſt; quam vocem an perinde atque ἐκβούλους refutaturi ſint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem neſcio. *T. H.*

61. Πρυτάνεις] Qui ſunt vide apud *Etymol. M. A. V.*

66. Ἐπεὶ γάρ] Saepe mutari vidimus τ̃ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. *T. H.*

Ibid. Καταγράφετο] Sic ſcribitur paſſim. *M. du S.*

78. Καλαδύεσθαι] Angl. καλαδύεσθαι. *J. B.*

Καταδύεσθαι] Vulgo legitur καταλύεσθαι· quod ferri quidem poſſet, niſi hanc aptiorem & concinniorem ſcripturam ſuppeditarent A. & Ed. *F.* ſic *Plutarch.* 1399. 1. εἰς κίρκον ἐνδύομ⊙. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰ τ̃ ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. *M. du S.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κρ̃νον, σκέλε-τ⊙, νέκυς· mortui ἀλιβάντες a poëtis appellantur. *J. Br.*

84. Φυλ̃ς Ἀλιβαντιάδ⊙] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλιβάντες ſunt πηγοὶ. vide *Heſych.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδ⊙] Angl. Ἀλιβαντίδ⊙. *J. B.*

Ἀλιβαντιάδ⊙] Ἀλιβας ὁ πηγὸς, τ̃ὺ' ἐστι, ζωλικὴς λαβάδ⊙, ἤγουν ὑγρότητ⊙ ἄμορφ⊙ ὕλ. Ἀλιβάντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντιὰς finxit. *A. V.*

Ἀλιβαντιάδ⊙] Ἀλιβας eſt *mortuus*; &, ſi *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noſter*. Malui autem Ἀλιβαντίδ⊙, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis eſt Ἀλιβαντιάδ⊙. *M. du S.*

Ἀλιβαντιάδ⊙] Ferri poterat Ἀλιβαντιὰς, ut Πιλοπὶς, Πελοπιὰς, ejusque generis non pauca: ſed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἱπποθοωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντίς. *T. H.*

85. Ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζειν ϗ χειροτονεῖν ſeparant jura civium; notiſſimum ex oratoribus Graec. *J. B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno conſenſu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi poteſt ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T. H.*

πλήθος, καὶ ἐνεβριμήσαλο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεσθαι, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὑφ' ἀφίγμαι ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένεσθε, οἳ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ

87. Ἐνεβριμήσαλο] Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. *V.*

91. Ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τὰ ἄλλων ἀκράντων νεκρῶν. *V.*

gistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt.

21. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident;

a Σου] Σοι P. Margo *Alii*. Defendi poterat: sed longe melior vulgata.

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Φερσεφόνη &c. *F.G.* Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδα σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένεσθε, οἳ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt*: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est ἃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a se ipso dissentire*. *J.G.G.*

Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter se sentiunt*. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus*; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus*: Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὑρίσκων ἐπιτηρῶν, ἐναντιώταλα τοῖς αὑτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. *J.J.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς]. Sic *Isocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὅταν ἀλογίστως ἔχωμεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτῆς ἡμέρας ἃ ταῦτα γινώσκωμεν. *M. du S.*

4. Ἀποστάσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 357. *T.H.*

5. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria dissentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensionem instituit: *Quod vero Tiresias*, inquit, *Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τὸν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita* privatorum, *sed* illiteratorum, *qui* philosophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus*: adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ὑπὸ Διφιλίτου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιγμένοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ὃς προεπτοῆσθαι καλεῖ. Crates, teste *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γενηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελᾶται ὑπὸ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ ὑπὸ τοῖς φιλολόγοις· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare *diu quaesitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. Plato* Πολ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμῃ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν ἀδίκους χρόνου πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi jam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. *T.H.*

11. Τὸ παρὸν εὖ ϑέμενος] *Praesentem fortunam boni can-*

sident: at fas non est hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater, quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi cœlestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues solertes illos syllogismos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus præter-

θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηϰε γὰρ ὑπὸ τῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, ϰὴ μὴ φθονήσῃς με σῦ τυφλότερον φρονοῦντα ϰὴ τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, ϰὴ πολὺ τ' ἄλλων ἀποσπάσας, ϰηρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ὦς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, ϰὴ σωφρονέστερος ὢν τ' ἀφροσύνης παυσάμενος ϰὴ μελεπρολογεῖν, ϰὴ τέλη ϰὴ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, ϰὴ καταπτύσας τῆς σοφῶν τούτων συλλογισμῆς, ϰὴ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

consulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A.V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμοὶ γάρ τις παλαιὸς εἰσήρχῃ λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθ) καλῶν· utrumvis enim ποιεῖν & θέσθ, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco *Hesychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quanquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, ejus paroemiae Philosophum in Gorgia citat testem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν servaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ ἂν ϵ ἐπὶ ταύτης (τῆ τῦ λόγου πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθ, monuit *Gatakerus* Pittacum, teste *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura Vir Doctissimus *Luciani*, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit *Diogen.* I. §. 78. σωτῆρα ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γνῶναι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθ. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambrosius* ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praesentibus contentus*, parum ipse scilicet contentus versione *Mori* minime postponenda, *praesentibus bene compositis*. Utrumque proverbium *Erasmus* explicuit, *Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecumque contigit sors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστιλογμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, *res praesentes, & quodcumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem suam convertere*. Expende modo *Platonis* locum, ubi non insulse *Ficinus, ut eo quod adest pro viribus bene utar*, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Aristippum refert ἐπὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολειλαυκέναι ϵ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲ ὡς ὄντα ἔτ' ὄν, τὸ δὲ ἄπαν ϵ ἄδηλον· ὑποῖον ϵ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· *omnium rerum aliarum securis esse gnaviter utendum praesentibus deliciis statuentes*: nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola *Horatius* eruditus monuit: *Quid sit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Adpone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθαι ϵ τόπῳ ϵ χρόνῳ ϵ προσώπῳ, ϰὴ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι .... ἀεὶ τὸ παρὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθ τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in *Hesiodo* Οἶκον τ' εὖ θέσθ, id est, interprete *Moschopulo*, τ ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι: in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, ϰὴ ἄρξαντα αὐτὸν ἑαυτοῦ ϵ κοσμήσαντα &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τ πόλεμον εὖ θέσθ. IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλεύόμενοι δὴ θέσθ· &, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχεν θέσθ τὸ παρὸν· unde manifestum est male syliaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθ τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέσθαι. OEd. Tyr. v. 641. — μετ' ἐμοῦ (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὼς εἶχε εὖ θέσθ χρεών. *Dionys.* El. apud *Athen* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, ϰὴ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius*. Aeque solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγος', ὃν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσῆψε φίλων· neque minus in ipso proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promsit *Suidas*, quem planius atque ab *Erasmo*, &, qui vestigia

μενος, ὡς ὑμᾶς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ τοῦ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ἅμα κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε ἤδη ὀψὲ ὤν, ἄγε δή, ἔφην, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἀμελλόμεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον ὑπ' ἄλλο ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ ἀπὸ κλειθρίας ἐρεῖν φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ οὖν ἴθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ὅτι τάχιστα ἐν Ἑλλάδι. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μόλα ἀπὸ τοῦ τοίχου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

curras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consecteris. Hæc ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum.

22. Atque ego, etenim jam serum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginosiorem, ostendensque manu procul obscurum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lumen, illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, quum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλίγοις, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ * ἐδείκνυε; Καὶ τὸ μὴ παιζόμενον τοῦτο. † αὐτίκα δὲ, ὦμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ τοῦ Τροφωνίου ἀφανίσειά τι καὶ ἀσαφίσειε τὸ τοῖς ἄλλοις μαντείοις χρησμῳδουμένοις. *V.*

* Ἐδείκνυε] Ἐδείκνυεν V. & C. *M. du S.*
† Αὐτίκα δὲ] Pro δὲ *M. du Soul* scripsit τε, quod an *V.* Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In sequentibus aut *μαντῶν*, aut, quod potius habeo, leges *μαντείοις*. *T. H.*

stigia summi popularis pressit, *Gatakero* fuit factum, restitui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γέ utraque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio sententem converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἴσθί σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλπίσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' ὡς εὖ εἰδέναι τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, solerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere*: quomodo ponitur etiam τῷ λαμβάνεσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον εὖ λαμβάνεσθαι, καὶ τῆς γενησομένης καλῶς τιμωρήσεσθαι. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. Ulpianum describit τὸ παρὸν εὖ λαβεῖν, τὸ μέλλον εὐτόχως σωιδεῖν δυνατόν· & *Suidas* in Anatolio, πρώτην δὲ αὐτῷ ἔδοξε τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν λαβεῖν ἐπιτηδειότατον· altera, *si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare*; quemadmodum homines prudentes solent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem similitudo quum non raro a veteribus usurpetur, *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν πρόσωπον, ἀλλὰ μὴ τύπτειν τύχην· ubi primum restitui placet, π' τὸ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est *aequo animo ferre, aequi bonique facere* diversum ab τὸ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in Κυβδεύειν loco valde mutila-

te

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

MERC.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ.

1 Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ σορθμεῖον ἔρημον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς ἣ παρῦσαν ἡμέραν ἐ πάνυ εἰωθὼς ὀπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων ἕνεκα θρηνοῦντες πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' [a] ἡμᾶς· ἐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενον οὖν παρὰ τοῦ
10 Ἅιδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἔφηβος ναυίσκου, μίαν ἡμέραν λιπόπλους γενέσθαι,

[a] Ἡμᾶς] F. ὑμᾶς.

9. Παρὰ τοῦ Ἅιδου] Πλούτωνος. V.

10. Ὁ Θέτταλος] Ὁ Πρωτεσίλαος. V.

te corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ δυσπετῆ γὰρ οὐ πεσόντα δύσομαι Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδε μοι φρουδορίας· audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiliſſet: in *Scholiaſte* vero legendum εὐδοκίμησαι pro εὐδοκιμῆσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T.H.*

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J.Br.*

23. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T.H.*

24. Κατίχεσθαι] *Ad inferos migrant.* *J.Br.*

29. Λεβαδείᾳ] Lebadia Bœotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J.Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiae vel minimae macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores absque periculo excolat atque ornet. *M.du S.*

2. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M.du S.*

Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti:* quali idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego junctis εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν ἐ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T.H.*

10. Ὁ Θέτ. ὁμ. ναυίσκ.] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκυομαντείᾳ *Lucianus.* *J.Br.*

Ὁ Θέτ. ὁμ. ναυίσκ.] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J.C.*

Ὁ Θ. ὁμ. ναυίσκ.] Proteſilaus. Vide ſupra N. Δ. XXIII. *M.du S.*

12. Λιπόπλους] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λιποπλοίου γίνεσθαι, quod actione λιποναυτεῖν perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναυτίου VIII, 42. *Heſych.* Λιπόπλους, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ἥρως ἐκπερόμενον λιποναύταν *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T.H.*

13. Ἐπι-

θέσθαι, ἀπελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ οὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπεριοψῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ σορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι ἀγγελοῦμεν [b] τῷ ἄνω Διΐ· τὰ ἀνθρωπικὰ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύνοντά

venia, effendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin hospitem amice ducturus sis mecum obeundo singula monstrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non sane vacat, Portitor? etenim propero curaturus supero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne

a Δοκῶ] Δοκεῖ vitiose S. & A. b Τῷ] Sola F. τῷ male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐπισκάμμας σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

13. Ξεναγήσεις] Meminit *Moschopul.* Ἐκλ. Α. Ὀ. in Ξεναγήσω. Deductus ad limpidum Iliffi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἄρτι σοι, inquit, ἐξενάγηκα, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτεχνῶς τις φαίνῃ ἀτεχνῶς ἡμῖν, ὁ λέγεις, ξεναγοῦμβρῳ τινὶ ἐοικὼς ἢ σὺ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut supra visum est, & inferis suus Jupiter est. *M. du S.*

19. Ὅλον ὑμέτερον] *Vestrum prorsus*: nam Mercurius, *Claudiano* teste, *commune est profundis ac superis numen, ac jus per limen utrumque solus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψῃ καὶμὲ τιταγώς] Homer. Il. Β. *J. Br.*

Ibid. Καὶμὲ] An χαμαί; *F. G.*

Ibid. Τἰλαγὼν] Sic recte ex *Homero* ipso emendatum a *Benedicto* est: in reliquis enim legebatur τἰλαγώς. *M. du S.*

Τἰλαγὼς] Reliqui, quoniam vetustae lectionis indicium videbatur: certe τἰλαγὼς participium proniore cursu manat a τίταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus secundus τἰλαγὼν ab ἔταγον ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitisse. *T. H.*

21. Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] *Mosellanus, e summo coelo: Benedictus, e magno coelo.* Pater, *sacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus, Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno dejiciat coelo.* Elegantius & verius haec ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio σὺγκεκάτου Filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo coelo; e magno coelo.* Desumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipse Vulcanus Il. Α. vs. 590. narrat, quemadmodum secum egerit Jupiter:

Ἤδη γάρ μοι ἐφ' ἁλὸς' ἁλεξέμεναι μεμαῶτα,
Ῥίψε ποδὸς τἰλαγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Eustathius*, quid sit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, ἀπὸ τὸ βαίνεσθαι. ὡς ἐφ' ὑδοῦ, παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι. οὕτω δέ τέτοι ἀδέσποτοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. Ο. vs. 23. Caeterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de coelo memorat Vulcanum a Jove, acutissime transtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuisse contenderat:

Τὸν Λανοῖον ἱερᾶς, ὃς συφρετὸν Οὐρανιώνων
Ῥίψε, ποδὸς τἰλαγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. F.*

24. Ἄλλως πλανώμενον] *Aristoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πόνηρ', ὧν κάτω πλανύτλομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφερομένῳ· *Aristid.* T. III. p. 511. B. Φερέχονται δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀντὶ τῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id est, ματαίως, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους ἐ σωδιάτορ' ἂν] Difficile dictu est, unde *Palmerius* de *Mosellano* sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicior est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ σωδιάκτορ'. Ejus vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἠδὲ λόων ἀεισθέν. In Dialogo Mercurii & Majae pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἀλλ' ὅτι ἐ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμιμησμένον. Imperite mox sequuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις ἐκεῖνον, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν ἀγγελοῦν, quum distingui debeat ἢ εἴτινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκεῖνον παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. *J. G.*

Ibid. Σωδιάτορ'] Haec vox συνδιάτορ olet mendum: ita autem eam interpretatur *Mosellanus: nostrae reip. ex parte legatus:* & sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαιτᾶσθαι formatur, quam συνδιάτορ, vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητὴς, id est, *convictor, contubernalis*, vel etiam ar-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ᾠδαῖς τῷ ζόφῳ· ἢ, ὅτῳ τ' Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ [c] τιταγὼς τ' ποδὸς ἀπὸ τ' θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχωμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δῆτα με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρον, καὶ ξύμπλουν, καὶ συνδιάκτορον ὄντα. καὶ

c Τιταγὼς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τιταγῶν.

21. Τἰλαγὼς] * Ὁ ἀφτιλύας ἐ τινάξας ἐ ῥίψας. Ἀπὸ τ τάζω τὸ τίνω ἐ ἴλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † παραπλησίως τίταγα· ὁ δύτερος ἀόριστος ἴταγον, καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγών, καὶ κατὰ ἀναδίπλασιασμὸν τιταγών. *V.*

* Ὁ τίνας] Exc. G. διατίνας καὶ τινάξας. C. *d.* καὶ τιν. *M. du S.*
Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*
† Παραπλησίως] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram

Ἐ ΦΨ. Dedi παραπλησίως, quod *Etymologus* habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τιταγὼν praeferret, in fronte τιταγὼς ſervabat: ibi tamen ex C. τἰλαγὼν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

urbiter ſimul cum illo; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτήτης. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τῦ ἀφίγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis*. Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio ἀφίγειν τοὺς νεκροὺς, *trajicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in *B*3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. *B*, 103. Φ, 497. & Od. *E*, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μόγις τ' ἄνω τι καὶ κάτω. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* Ἀφίκτορα Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, οἷον ἀφτόρως ἐ σαφῶς ἀφλεγόμενον, vel, διάκτορον ἐ σαφῆ κατὰ τὸ λίγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κέκληται) ἤτοι ἀπὸ τῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανός &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata perferentem* ἀπὸ τῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refinge; Ἀφίγοντι τὰς ἀγγελίας τ θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex *Schol. Homer.* ad Il. *B*, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, οἷα κῆρυξ ἐ Ἀφίκτορος, καθήμας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φανῶν (niſi quis praeferendum cenſeat, ἐναργῶς φανῶν) ὑφηνικὸς γὰρ ὁ Διὸς καὶ ἀψοφεὶ οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τ πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis Ἀφίκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νέσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τῦ Ἀφίγειν τὰς τ τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus: ὑφηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in *Tzetza* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. *B*, 104. Quin ipſum Ἀφίκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρως, ὑφηνικῶς, ſive potius Διακτόρῳ, ὑφηνικῷ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νέσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol. Homer.* MS. apud *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τῦ Ἑρμοῦ φασὶ δεῖ τὸ πέμπ τ τετελευτηκότων νομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τῦ γ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυττευτὶ σ' ἀνὴρ γέρων Μαύτης διάξει δ' ὀβολὸν μισθὸν λαβών· & commo-

ὦ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκεῖνον γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἡ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲ ῥᾳγχεις ὑπὸ τῷ καλαγρώματι ἐκτεταμένος, ὦμους ἕτω καρτερὸς ἔχων· ἢ εἴ τινα [a] λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παῤ ἄλον τὴν πλεῦν ἐλέγη· ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, καὶ δικωπίαν ἕλκων, ἐρέτλω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ παιρὸς, ὦ φίλτατον [b] Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· ἀλλ' ἡγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὅς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθωμι· ὡς ἢν μὲ σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται [c] διολισθαίνοντες ἐν τῷ

non indecorum erat, Maiæ filii, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te anclam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo age per partes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deserueris, nihil inter me & cæcos intererit; quemadmodum enim hi vacillant frustratis per

a Λάλον] Egregie *Brodæo* duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. b Ἑρμίδιον] Ἑρμίδιον priores Edd. Ἑρμάδιον habet margo *A1W*. c Διολισθαίνοντες] *F.* διολιθιόντες. In P. & *J.* ἐν διολιθαίνουσι.

28. Πρόσκωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
Ἀντὶ τοῦ ἐρέτλειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
30. Ὦμους] Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. *V.*
35. Περιήγησαι] Διεξιμεῖς εἰπέ. *V.*
38. Σφάλλον] Ἀσταγγιάσουσι. *V.*

de *Schol. Æschyl.* ad Ἑ. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυτίλων δημιόν, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν λεγομένην τοὺς νεκροὺς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ἐμπλεων, sed etiam ξυνδιάκτορα nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de præterito imperfecto agens, *quod ut præsenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum proposuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi præstare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc præteritum imperfectum præsentis significationem habere. Stephano* solemne est in levibus argutari: omissum ἂν, quod sæpe fieri consuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκεῖνον γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & usum habet, quem §. 7. ἀλλά γοῦν. Index similia plura suppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι] Bene restituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus, & alter §. 7. ναύτης ἀεὶ ὢν πρόσκωπος ἄν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τῇ καλαγρ.] Non in Charontis tantum cymba *super transtris*, non *sub transtris*, dormiebant, sed & alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τῷ καλαγρώματι] *Is. Casauboni* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, præfertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique Viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ διδυμίῳ ἐπὶ τῷ καλαγρώματι. μὴ γὰρ εἰς καλὸν ναῦν καλέσαις. *T.H.*

30. Ὦμους] Quia gymnasiorum præses. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Castiga λάλον, ἐκείνῳ λεγέτω. *J. Br.*
Λάλον] Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Græco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra *Mv.* c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικωπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Lax. Bayf.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diss. de Variat. Nav. p. 773. *F. Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικωπεῖν, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέτλειν habet *Schol. Thucydid.* ad IV. c. 67. modo ne legendum sit δικωπίᾳ. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἐλάτᾳ δικώπῳ v. 444. *T.H.*

33. Δικωπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, præsertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud *Aristoph.* Pac.

per lubrica veſtigiis in caligine, ſimiliter ſane & ego tibi jamdudum acie ſum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, ſemper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hoccę negotium mihi non ſine plagis abibit: jamque video mercedem præſtiti officii præſentibus pugnis omnino perſolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda eſt: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas ſingulatim & adcurate, nulla arte fieri poteſt; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oporteret præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te ſane ipſum idem inpediverit, ne adminiſtres mortuale

σκότῳ, ὅταν δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώτερον πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς ἀεὶ μεμνημένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς ὑπηρεσίας οὐκ ἀκόνδυλον πανταπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν ᾖ [d] πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ὄντα, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ αὐτὸν καλύσει ὑπεργῆν τὸ

[d] Πάθῃ] Πάθοι L. B2. utrumque probum.

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλ... ἀ. ἐὸ τῇ σωηθείᾳ * γρόνθ... P.

Γρόνθος] Quid eſt γρόνθος? An γρόνθον legendum? quod ſuſpicatus Hoeſchelius annotavit, ſed ſuperfluit μασθάκτωρ καὶ κόνδυλος καὶ κόμπος. Ita ut pro γρόνθους corrigatur κόνδυλον, quia ex ictu ſive pugno, qui eſt κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc eſt, ἀναφύσημα. J. J.

Vocabulum rarius & Græcæ linguæ communis initio Patr. Junius in Ep. Polycarpi §. 2. ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, ſubſtituit: poſtea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: Schol. Homer. ad Il. E, 219. Achilles Theriſitem γρόνθῳ παίσας ἀνεῖλε, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀπέκτεινε apud Enantiat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὴν Quintus Calaber teſtis & Sibylliſte parvo citatus vocat I, 740. Solemne eſt Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere γρόνθον. Heſych. in Πυγμὴν, Πύκτας, Παῖξ. Etymol. in Πυγμαίας τὰς γρόνθους τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981. 999. Joann. Diaconus ad Heſiod. Ἀσπ. v. 302. κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἤγουν τοῖς γρόνθοις βάλλοντες. Judic. III, 16. Aquila & Symmachus γρόνθου σπιλαϊστικὸν dederunt, ubi in Græcis & Theodotione fuit σπιθαμῆς cujus admonitus ſum ab egregio viro Jo. Jac. Wetſtenio. Propius ad originem inferior ætas exrito r acceſſit: vide Jo. Meurſ. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Heſychii γρίνθον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83. ſicuti jampridem H. Stephanus obſervavit in Ind. Th. T. H.

fac. v. 381. 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμαῖον, de quo monuit jam doctiſſimus Editor Kuſterus. M. du S.

35. Παρύγησαι] Verbi poteſtatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat Baſilii locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Διῦρο δὴ ἔγωγε, ἅστερ οἱ τοὺς ἀήθως ἔχοντας πόλεων τὰς χεῖρας λαβόντες ἀπάγουσιν, ἕτω δὴ κἀμοὶ τοὺς ἐπὶ τὰ κακοποιὰ ἀναπαλτέον ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξυναγήσασθαι. T. H.

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & J. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. M. du S.

39. Πάλιν] Scribendum eſt πάλαι, quod in verſione ſecutus ſum: nam illud πάλιν quomodo ſententiæ congruat, nemo facile dixerit: nihil eſt frequentius iſto uſu τῦ πάλαι apud Ariſtophanem, πάλαι δ' ἔγωγ' ἔλεγον, πάλαι καλλιγορῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282. unde pateat, quam proclivis ſit utriusque voculæ permutatio. T. H.

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, ſtricto acutoque articulo percutere. Petron. A. V.

45. Τί γὰρ ἂν ᾖ πάθῃ τις] Sic Themiſt. Or. VIII. p. 103. C. Τί ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους ἕτω δυσκόλους; A. S.

46. Πάθοι] Haec vox in L. & Ba. recte habet; in reliquis peſſime πάθῃ nota eſt, & tritiſſima phraſis. Vide, ſi lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & paſſim. M. du S.

49. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Inſulſe Moſellanus: deinde & ipſi mihi verendum, ne interim tanquam fugam Jupiter me abdicet; quaſi legiſſet ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adſcripſit pater, [quaſi fugitivum per præconem inveſtiget. Vide Petron. Moſch. A Κύπρις τὸν Ἔρωτα.] locum Petronii intelligens cap. 58. At non ſervus publicus tam languide egit, ſed raptam cauponi harundinem ſubter lectum mittit, omniaque etiam feramina parietum ſcrutatur &c. Alter locus eſt Moſchi notus. J. G.

50. Κηρύττεσθαι δ' καθάπερ ἀποδράντα] Mercurius apud Lucianum ſæpe conditionem ſervilem & agnoſcit & indignatur: eſt aliquando, ut præconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipſe, ne tanquam fugitivus præconis voci ſubjiciatur, metuit: nam ſi ſervus aufugiſſet, aut res quæcumque alia foret amiſſa, ad præconem ire moris erat, & μήντυρον commonſtranti mancipium reducentive, vel inventori ὠῦστρον pronunciare. Curius Fortunat. p. 49. Cujus ſervus fugerat, libello propoſito, vel per præconem nun-

τῦ θανάτυ ἔργα, ἢ ἢ Πλύτωνος ἀρχὴν ζημιῦν, μὴ νεκραγωγῆντα πολλῦ τῦ χρόνυ· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγαναχτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τ γιγνομένων ἴδῃς, τῦτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὅπινόει τὸ βέλτιςον· ἐγὼ δὲ ἐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίυ, ὡς ἀπ' ἐκείνυ πάντ' ἴδοις· [a] σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τ ὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, ὀκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ τῆσπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ὁ Δὲ-

tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quæ sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quo-

a Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AIW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οἰνεῶν ἐδὲ κέρμας ἀνίων, ἐδὲ κλοπῶν ἢ ἁρπαμάτων μίνυτρα προτιθέντας ἐν ἀγορᾷ φθεγσομένους μῦ πολλῆς ἐλαθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite procœmium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀπαγάγε ἐκέτυχεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τ τὸ προοίμιον ἅσαντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconii habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* *T. H.*

Ibid. Ὑπὸ τῦ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τῦ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Cæterum aliud quid, ἰμοιγε δοκῶ, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius cauſlatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causſa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Græce politis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab impositio quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter hæc Græca [σὶ ἢ κύτὸν κωλύσει ἐπιργῆν τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ἢ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῦν] possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? σὶ δὲ ἐ κύτὸν κωλύσει ἐπιργῆν τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ὡς ἐ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῦν, *ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. *J. J.*

52. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιῦν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς ἢ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. *M. du S.*

Τὴν Πλ. ἀ. ζημιῦν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῇ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλύοντων γαμεῖν, ἐπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλύοντων γαμεῖν, κελεύοντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse *positis*; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiss. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime per-

quoniam fas non eſt te, qui cum umbris ſemper verſaris, pedem ponere in regia Jovis, id ſcilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumſpiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ ſoleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulſus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obſecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipſum optime ſcire, quid facto ſit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὑπιβατεύειν τὸ βαθύσειλείων τῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος θεισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἄφρ εἰώθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαιγίσαν πλαγίαν τὴν ὁδὸν ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην σπεῖλαι, ἢ ἐνδῦναι ὀλίγον τῆς πρῳδοῦς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ [b] πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιω. καὶ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπό-

[b] Πνεύματι] Πνέοντι C.

72. Ὀλίγον τῆς πρῳδοῦς] Ποῦς λέγεται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

73. *Τῷ πνέοντι] Τῷ πνεύματι. G.

*Τῷ πνέοντι] Nimirum ita ſcriptum fuerat in vetuſtis membranis: ὁ πνέων, ſcilicet ἄνεμος, ut alibi *Noſter* τὸν πνέοντα dixit. T. H.

pertractavit *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV, 2. p. 26. 27. T. H.

61. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, neſcio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς· ſed prius magis placet; & ita emendaſſe virum aliquem doctum in margine ſui libri video. *M. du S.*

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, ſi ſtatuas abſolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, ſi poteſtas tibi foret in coelum adſcendendi.* Uſitata Graecis ſtructurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Iſocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲν αὐταὶ . . . . διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διῆλθον, αὖται δ' ἂν ἥκειν. *Philoſtr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ὁ μισόγυνος δὲ . . . . ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μέχρι πάντα σωμάτων νικοφυγῶν. *Ælianus*, quippe compoſitus ad ſophiſticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod obſervant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit *Plato* non tantum ἄκραν τὴν ὑράνιον ἀψῖδα, & τὸ τῦ ὑράνου νῶτον, ſed etiam coeli θέσιν, unde proſpectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῦ παντὸς ὁ μὲ κυβερνήτης . . . . εἰς τὴν αὐτοῦ θέσιν ἀπίδῃ. Hic ille *ſummus coeli vertex, quem Jupiter tenet, ſupra nubila ſupraque ventos ſedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. ſed idem quae ſcripſit in Grat. Act. pro Conſul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coeleſtem ſpeculam nube ſublatus, paulo ante vidiſſet moeſta omnia . . . . is ſi nunc in illud idem editum repenatur, ac deſpiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua ſemita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt ardua terras*: *Stat.* Th. IX, 641. Eſt autem θέσις quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque proſpici poſſit: apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 553. ἐκ θέσεως τῦ Παρνάσσου idque ipſum ἐκ θέσεως proverbii ferme locum tenet: ἐκ θέσεως ἐπισκοπεῖσθαι *Syneſ.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀκρότου τινὸς καὶ μισαιτάτης θέσεως μεγάλῃ ἐ ὑψηλῷ κηρύγματι. *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. T. H.

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum ſumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expreſſit Æneid. IV, 654. *Et nunc magna mei ſub terras ibit imago.* J. P. a G.

72. Ἐνδῦναι ὀλίγον τῆς π.] *Virgil.* Æn. V, 830. *Una omnes fecere pedem*: i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Uſurpat iterum eandem aut ſimilem vocem Ἰσ. β. c. 45. & Z. Τρ. c. 47. *M. du S.*

Ibid. Τῆς πρῳδοῦς] *Pedis*, id eſt, funis, quo tenditur velum. *J. Br.*

Τῆς πρῳδοῦς] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Eſt enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut σὺν ἀγκύρᾳ dicitur. *Anchora fundabat naves.* G.

Ita deſcripſit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi conſtat. *L. Bayſio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Æn. V, 830. multos, qui de pedibus veli ſcripſerint, recenſens: verior tamen eſt, quam ejus, *Brodaei* ſententia ad Anthol. II. p. 208. Ποδωτὰ χῶν *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, ſi tanti eſt, *Meurſium* & *Potterum.* T. H.

ἐκτόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν, ἐγὼ δέ, ὥσπερ ὑπηρέτας νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί πακτέον, καὶ ξυρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' οὖν ὁ Καύκασος ὑπτιόδικος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκείνοσί; καίτοι μοί φαύλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀποβλέψαντι συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπηργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπηργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποθε τὸν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔχειν οἰομένους καὶ προσβαίνειν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνους μὲν οὖν τὸ μειρακίῳ, ἀταθάλω γὰρ ἦτον, δίκας ἔτισάτην. [b] νῷ δέ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομῶμεν καὶ αὖ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quodcumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloei filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo; tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem ador-

a Τὶ] Τὸ P. f. Pro ποιητὴς habet margo *Alw.* ποιητὸν neutrum bene. b Νῷ] F. νὼ quod cur mutatur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῷ θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο] Ὅτου Ε Ἐφιάλτου. V.

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. A. *f. Br.*

Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθείραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τῆς πύργου ἀναγεγραφέναι calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως παῖδων Ὁμήρου ἐμπεπλάσθαι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque perseque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν οὖν ἐστὶν (μῦθος) ὁ δοκῶν τῷ συντεθεῖσθαι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, ἃς ὁ μέγιστος καὶ θειοτάτων τῶν ποιητῶν Ὅμηρος ἀμφισβητῆσαί φησι τρία τὰ μεγιστάκις τῶν ὁρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* ἀμφισβητῆσαι, sic & *Lucianus* ἐθελῆσαι ἐπὶ θεῖναι: nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄτοπα φαντάσματα καὶ ἀλόγιστα, ὁρῶν τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβάσεις εἰς οὐρανοὺς vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλώιον urbem esse Thessaliae tradit, ὃν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θρᾴκας· hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam: *num* Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad Scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνόητοί ποτε ἐπινόουν Ἀλωάδαι, veriorem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωεῖδαι: idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur Ἀλωεῖδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωΐδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωεῖδαι & Ἀλωΐδαι *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Π. Δ. 156. *Themist.* p. 36. οἵους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί· sed p. 79. ὅτις δὲ μὴ φησι τοὺς Ἀλωάδας

adoremus convoluris aliis ſuper alios montibus, ut nanciſcamur ab altiore loco accuratiorem proſpectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Oſſam? MERC. Quidni, Charon? an nos ſtatuis ignaviores eſſe puerulis iſtis? idque, ubi Dii ſumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate præditus: at animoſus ille Homerus binorum verſuum opera ſtatim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, ſi iſta tibi eſſe portentoſa videantur, quem Atlas ſcilicet non fugit, qui polum ipſum unus fert, ſuſtinens nos ſimul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut ſucceſſerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit intercutieſcentem tantiſper, dum

τοὶ χτ\ τὰ αὐτὰ ὄπτυλιδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύο ἄνδρες ἀναθέντες ἁρμόσαι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τῶν βρεφυλλίων ἐκείνων, καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα ἢ μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἠπίστατο ποιητής. ὁ δὲ γενναῖος Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοὶ ταῦτα τερατώδη εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα γοῦν εἰδότι, ὃς τὸν ὅλον αὐτὸν, εἰς ὃν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκηκοὼς δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνος ὁ Ἄτλας, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους,

7. Ἠπίστατο ποιητής] Οἰδεμοῦς ποιητῶν ἥμιτρον. V.

φλυδακίς καὶ λοπαδαρίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor adfirmare, multo ſaepius Ἀλκάδας, ſi quis inquirat, in veterum ſcriptis repertum iri, quam Ἀλκμάδας: adeo ut temeritatis abſolvi nequeat, qui morem ſcribendi receptiſſimum ad formam patronymicorum, quae ab ας deſcendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλκάδαι vel Ἀλκάδης titulum fabulae Sophocleae, de qua Caſaubon. ad Athen. VII, 4. & Jo. Meurſius, ubique corruptum eſſe, refingendumque in Ἀλκάδαι· cui-ſuſpicioni mirifice favent verſus inde ab Aeliano adducti de Anim. VII, 39. nam ipſa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae cauſam interitus Aloïdis adtulit, deſignari videtur: drama vero fuiſſe Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. T. H.

90. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκείνῃ ταύτῃ πλίμακα ἔχειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν] Sic male diſtinctus in poſtrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκείνῃ ταύτῃ πλίμακα ἔχειν οἰομένους, &c. Nec aliter video diſtingui in Florentina. Plana ſunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum eſſent, olim ſtatuiſſe radicitus evulſam Oſſam Olympo ſuperimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes ſe habituros eſſe ſcalam, etiam ad in eundem aſcendendum.* J. J.

94. Νῦν δὲ] In Cod. Flor. νῦν δὲ, ὃ δὲ ἐπὶ κακῷ τοῦ Διός. J. B.

99. Δύ' ὄντες] *Hic δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες μόνον dictum eſſe manifeſtiſſimum eſt*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus ſit ellipſi, nullus video, atque adeo lubens ſequor exactiſſimum judicium *Dukeri* ad *Thucyd.* p. 292. n. 25. T. H.

3. Τῶν βρεφυλλίων] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus*. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc eſt, αὐτίκα ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰναστάφυλλον. J. Br.

7. Ἰδιώτης] *Ignarus literarum*, non *ruſticus*, ut habet Interpres. J. C.

10. Οὕτω ῥ. συνιθείς] Nihil eſt hic, quod magno opere offendat: neſcio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στίχοιν pro δυοὶ στίχοις non aliter eſt dictum, quam ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλίας ἁπλῆς Theophr. H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥαβδοποιΐας ἀσκεῖ Strabo XVII. p. 1184. B. Vide *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. T. H.

15. Ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτόν] Poſtulare videtur legitimus orationis curſus, ὡς ἀναδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον ὁ Ἄτλας· ἀναδέξαιτο ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam ſi cumulate αὐτὸν ἐκεῖνον ὁ Ἄτλας ſcribatur. T. H.

25. Ἐξιμ-

ἄχθος, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκέω γὰ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστί, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰ ἕνεκα σοφοὶ ἂν ἀνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὡσαφῶς ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ τεχνίτης Ὅμηρος, αὐτὰς ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον ὁρᾶς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; φέρε ἐν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐπισκοδομεῖν ἔτι δέησει.

Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῶν ἑσπέρας οὐ πολὺ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ὑπὲ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· κἀκεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μελαγχιητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὑπὲ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρριφθέντες αὐτῷ πτερὰς τοῦ Ὁμήρου οἰκοδομήσεως πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τοὺ κρανίου. ΕΡΜ. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰ ἔξει ἅπαντα· μετατίθει δὲ Οἴτην· ὑπερκυλινδείσθω [c] καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰ ὑπὲ μικράν με ταύτην μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ipſe ſubditis humeris onus cœli geſtaret? CHAR. Audivi & iſta: ſintne vera, tu, Mercuri, poëtæque ſciveritis. MERC. Veriſſima, Charon: nam quam ob rem ſapientes viri falſum dicerent? Itaque emoliamur Oſſam primum, uti nobis præmonſtrat carmen, & architectus Homerus; dein ſuper Oſſam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile ſimul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adſcendam videamque, iſtane ſint ſatis idonea, an plura inſuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra ſumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Iſtrum ſunt ſola: ab iſta vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus ſuis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, ſicuti videtur; tum Parnaſſus ſuper omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne ſubtilius elaboremus opus producendo ultra veriſimilitudinem; deinde ne cum ipſa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono ſis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: ſubvolvatur etiam Parnaſſus. En iterum eſcendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc ſubi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam iſtam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priſcae ἐξειργασόμεθα. Quod repoſui praeter B2. S. A. offert etiam margo-A1W. b Ἡμῶν] Ὑμῶν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane neceſſaria caret F.

38. Οἰκοδομήσεως] Οἰκοδομῆς. V.

39. Συντριβέντες τοῦ κρανίου] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ κανὸν, συντριβέντες τὰ κρανία· * τὰ γὰ πρὸς πᾶσιν ἢ θράσει ἀττικῇ συντάσσει), Ἔπαθον τὴν ψυχὴν, Σοφίστριψα

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amſt. Ed. ἢ γὰρ & ἐσίστριψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem eſt: utrumque recte legebatur in libro Voſſiano, conſentiente Thoma Mag. in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. T. H.

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. B2. & A. ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum eſt, quod repoſuimus. M. du S.

39. Τῶν κρανίων] An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. F. G.

46. Εἴγε & ἰδεῖν] Particula ſaepius cum in modum poni

etenim non licet utrumque & totum, & spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, consideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad consimilem

ἅπαντα· ἐκ ἴσου δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχε μου τὴν δεξιάν, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηρᾶ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβός ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερον ἄκραν καταλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπίσκοπει ἅπαντα.

XAP. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πολλὰς μὲν Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. EPM. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. XAP. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται· ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῆ Καταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. EPM. Ὅτι τί; XAP. [d] Οὐδὲν ἀκριβὲς ἑώρων ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶν· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἥδιον εἰς ὑπόνοιαν. EPM. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; XAP. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν φίλων εἰς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤδη ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐμπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτῳ κινήσαντι, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος

d Οὐδὲν] Ὅτι adscriptum est ad oram *AiW*. Hic credo voluisse praeponi, ὅτι οὐδὲν· ut in *Platone* solet sequi post ὅτι τί.

poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc adscendendum, si quidem, o Charon, perspicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* J. Br.

49. Φείδου μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas: imo: ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λ μνλω] *Mare.* J. Br.

69. Ὅτι γελῴην] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· scribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane sic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A, 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur.

Ὃς κ' εἴπῃσι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed scribe, Ὅς κ' εἴπῃσι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam causam) *adeo iratus sit Apollo.* Ita distinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuisse, liqueat ex *Hesychio*, non aliter haec verba referente; qui ipse quoque una literula multatus est; Ὅ, τι τόσσον, διότι τοσοῦτον lege ex *Homero* τόσσον. J. J.

72. Εἰς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio sequentibus adnectit; nec dissentiunt Interpretes: ego contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo distinctioni versio quoque respondet. T. H.

τῷ ψ ὑπόχεσιν. ἔσται δὲ καὶ νῦν ὑποκαλαβήσεως, ὡς μᾶλλον βλέπωμι, καὶ ἀκούσωμι.

ΕΡΜ. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· καὶ τοῦτο μὲν ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστερον ἐμβραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· καὶπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἔστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅπῃ τούτῳ [d] προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνε ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει πρῶτον Ὁμήρου καὶγὼ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὰ ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ [f] προσκοπος

stitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, tequeacutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AIW.* b Ὁρᾶν] Ὄρα P. L. Idem in margine *AIW.* scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat.. c Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *J.* nec non margo *AIW.* In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. f Πρόσκοπος] *F.* πρόκοπος.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J.Br.*

87. ΧΑΡ. Τί ἔστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum componatur.* *J.Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut Μυδ. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Ἀλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M.du S.*

3. Ὥσπερ τορύνῃ τινὰ ἰμῶντα τὸν πρῶνον] Quum vertisset *Mosellanus*, *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, *& injecta tridente tanquam quodam hamo.* Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τορύνη passim ab Grammaticis exponi κινητήριον τὸ χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *J.G.*

Ibid. Τορύνῳ] *Tudiculam.* *J.Br.*

4. Τὰς Σκύλλας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσσας δ' ὀρόθυνεν ἀείκελας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρόθυνε Σκύλλας· sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδις ἢ σύρτεις, αἱ πᾶσαν ὁρμὴν ἐπαιωρίζουσιν, αἷς τὰς μώλυβδος ἐπαγκοῦντο ἢ ὀρεθύοντο. *T.H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνε. *M.du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F.G.*

Αὐτῇ Σκ. καὶ Χ. καὶ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidisse gra-

vem

semper retroque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probroſe dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempeſtas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: poſtquam enim occœpit cantando recitare neſcio quam non valde navigantibus auſpicatam cantilenam, ſcilicet Neptunum conduxiſſe nubes, turbaſſe pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitaſſe, atque alia multa, dum mare miſcet verſibus, tanta tempeſtas ſubito caligoque ingruit, ut parum abeſſet, quin navim nobis everteret. Tum ille naufea correptus evomuit rhapſodiarum plerasque cum ipſa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conſervare.

8. CHAR. At dic mihi, quæſo, quis hicce craſſiſſimus eſt vir, fortis magnusque, qui eminet ſuper alios homines

ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ἀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τ τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραψῳδοῦντ ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γ ἤρξατο ᾄδειν ἐπ᾽ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τ πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τ τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τ θάλασσαν ὑπὸ τ ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφ ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν ἀπέτρεψεν ἡμῖν τ ναῦν· ὅτε γ καυλιάσας ἐκεῖνο ἀπήμεσε τ ραψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἓν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γὰρ ἀφαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὴ γάρ μοι
Τίς γ᾽ ὅδ᾽ ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, υἱύς τε, μέγας τε,
Ἐξο-

3. *Τορύνην] Εἶδος ξύλου στρογγύλου ἢ τὸ σκαφεῖον ξύλον ἐ ἐδίκτυστε ὀρθόν. V.

8. Ἐκεῖνο ἀπήμεσε τ ῥαψῳδιῶν] Ὅτι † Γελάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τ μ Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεπισμένα ἀφομένους. V.

* Τορύνην] L. τορύνην & ita legiſſe Excerptorem video. M. du S.

Non aliter in V. ſed quid ſibi velit Scholiaſtes, parumper obſcurum eſt. Non equidem inprobavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura ſatis huic inſtrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαφεῖον &c. quod ſi τορύνην exponit, ſcribendum potius fuerat ἢ τι σκαφεῖον ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαφεῖον ξύλον ὀφίκτυστ' ὀρθὸν, ut apud Suidam legitur & Mich. Apoſtolium, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλιτὸν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον ὀφίκτυστε ὀρθόν. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum oſtenderet? T. H.

† Γελάτου] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic eſſe nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum eſt, ὅτι Γελάτων, ut liquet ex Æliano V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciſſim Ælianum tuebitur adverſus eos, qui fruſtra eum emendare conati ſunt. J. C.

Cum Clerico facio: longe alius eſt Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiaſtae verba jam fuerant a Fr. Junio in lucem prolata Catal. Artif. in Galato. Vide Praeſtantiſſ. Fabricii B. G. l. c. 7. §. 1. T. H.

vem tempeſtatem, Homerumque nauſeabundum evomuiſſe plurima ſuorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita ſimpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem ſequi vertentem, *Nauſeabundus ille ipſi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & ſtatuere, *Homerum*, ubi ἄνοσον πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum eſſe fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid pote inſulſius? Non intellexit bonus Noſter, τὰς, ἀπήμεσε τ ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem eſſe, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepoſitionem ſaepe ſubaudiendam relinquunt Graeci. J. J.

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo Luciani primum non eſt objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo ſic loquitur Ælianus V. H. XIII, 22. Γελάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τ μ Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεπισμένα ἀφομένους. Vide Interpretes ad hunc locum. J. C.

13. Τίς γ᾽ ὅδ᾽] Verſus ex Iliad. 3. J. B.

14. Υἱὺς τε μέγας τε] Homer. Il. Γ, 226. J. Br.

Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; EPM. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ὑπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τ' ταῦρον βεβάμβος φέρει ἀφ' ἧς σταδίου μέσου. XAP. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τ' Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτάτης τ' ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τῆς θανάτου, μηδὲ ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τ' στεφάνων τούτων, καὶ τὸ κρότου νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ὅτι τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; EPM. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύ-

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

a Μηδὲ] *F. A1.* pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει ἀφ' τοῦ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου * ζ' γὰρ καὶ ς' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται & ἄλλα τ' κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μὴ τ' ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάθρου τινὸς τοῦ τύλου ὄντος, ‡ ὑποβάντα τὸ πεπονηκὸς τ' οἰκίας τ' τύλον πρότερον παρωσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκέραιον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τάδε, ὡς καὶ τὴν ζωὴν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὑλώ τινα § κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν ἀράσασιν, τοὺς σφῆνας μὴ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ ἐφελκύσασθαι τῇ συμπτώσει τ' μοιρῶν ¶ ἀφύκτῳ πάγῃ ἁλῶναι ὑπὸ τῶν θηρίων. *V.*

* Ζ γὰρ καὶ ς στάδια] Errat *Scholiastes.* Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ ς, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ· perfimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. 5. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . τύλον τροπίδιον . . . ἑταίρας τε . . . ὑπεξαγῶν genuinas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τῆς ζωῆς &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποβάντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *M. du S.*

§ Κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἰσχνωμένῳ. *M. du S.*

¶ Ἀφύκτῳ] Vitium *V.* ἀούκῳ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀποστενωθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκίας ῥαγῆναι σπάσασθαι, στεγνωτῷ θανάτῳ τὸν βίον μεταλλάξαι. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνεὶς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσει, parum adjumenti, me judice, conferet. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὴ δὲ ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἀραῖς δυνάμενον] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit *Bourdelotius*; sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως· οὐχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B2.* quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλασιόντα ἐπὶ Λ.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehentione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Crœsum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul

boris vigore? CHAR. Mitte iſtum, qui non longe poſt riſum nobis præbiturus eſt, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, ſuſtinere poterit.

τη; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ὐκ εἰς μαχρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ· μηδὲ [b] ἐμπίδα, ὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἄραγε δυνάμενον.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius ſit venerabili forma vir præſtans? non Græcus, ut videtur, quantum e veſtitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambyſæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas transtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœſo ſubacto, potiatur omnium. CHAR. Crœſus autem ubi tandem & ille eſt? MERC. Eo reſpice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtæ ſunt: ipſum-

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἀρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῆν τὴν σολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος τοῦτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὴν Κροῖσον ἀρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτέ καὶκεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὴν Κροῖσον

[b] Ἐμπίδα] Ἐλαφίδα B2. mendum manifeſtum, quemadmodum ὅπως ſolius A. Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπακουσίον τὸ ἔχουσαν. *V.*

mul conſpirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in poteſtatem redacta, Crœſum Lydosque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigeſimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, *Lucianum*, dum haec ſcribebat, ad hiſtoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus adtento: potuiſſet alioqui, ſi eam in curam paulo diligentius incubuiſſet, & ingenio ſimul ſervire, & rerum geſtarum fidei. *T. H.*

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illuſtravit *J. Jenſius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipſa tamen urbe, vel arce ſaltem, minime dedero) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐερκῆ ἔχουσα. Arx ſane munitiſſimi operis, & prorſus inexpugnabilis futura, niſi Meles ſive Myles portentoſum leonem ex pellice ſibi natum ea ſola parte, quae penitus inacceſſa videbatur, circumferre neglexiſſet: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chryſoſtomi* non intellectum *Caſaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valeſius* ad Exc. *Nicol. Damaſc.* p. 68. Adverſus Cimmerios, deinde & Athenienſes diu poſt tuta ſtetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus:* ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκοῦντα εἶναι τῆς Σαρδιανῶν ἰρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum ſervari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diverſis ſcriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: poſterior §. 13. perinde a *Frontino* deſcripta III, 8. §. 3. a *Cteſia* fluxit, ut oſtendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœſi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem eſſe proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermeſianax*, teſte *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Muſarum famulis quatenus habenda ſit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, ἣ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδένος φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae theſaurisque cuſtodiendis munimentum opportuniſſimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σίλευκος τὴν Σαρδιων ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἰσχυρὰν οὖσαν ἑλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruſi, ut evadendi ſpes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρίονα (nomen a figurae ſimilitudine ſumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretenſis obſervaſſet, ſolerti conſilio viam

σον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ ἀφαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσον ἄσημον χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· εὖ ἴσθι ἀγεννῆ, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἔτι, τοὺς ἅμα τρόπῳ ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅτι τὴν ἀπήνης ἄχρι τροῦ τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τὴν εὐδαιμονίας

que jam Croesum conspicis in aureo lecto sedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Croeſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τῆς Σαρδέων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλεῖον referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἐλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἄπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικοῦ· verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T.H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J. Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ ὠφελοῦν δηλονότι, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F.G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Croeſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo diſſerentem cum Croeſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενον λόγῳ &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Croeſus, convicium καταράματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Telium priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα τρόπῳ ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλέοβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέοβίς τ' ἐπὶ σώμασιν εἰκέλοισιν Ζυγλαν ζυξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κροῖσος τὸ μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἁπήνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* vocat, ſit narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Daviſio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. *T.H.*

58. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα] De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Morte*. *M. du S.*

59. Τοὺς τῆς ἱερείας π.] Lege ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. venuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. *M. du S.*

64. Τὰ πρῶτα] *Primas.* *J. Br.*

65. Τίλλῳ] *Telaus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* quae Τίλῳ habent; ſed eaedem Τίλλον recte exhibent Ἱσ. β. c. 17. *M. du S.*

Τίλ-

ferant felicitatis: at ſecundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non ubi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croeſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Crœſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

65 ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἔζησε, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, εἴ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέ-

70 λος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἀπελέλησαι, ἀλλὰ τὸ σταθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι περὶ

75 τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τοῦ Πυθίου χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται

80 μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποκίλβει; τὸ ὑπώχρων μετ' ἐρυθή-

[a] Οἶδα] Οἴδα F. quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium.* Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σέλος· Ἕλλος, Ἕλος· Σελλασία, Σελασία· Πελλὸς, Πελὸς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπίφρων ὁ Σόλων ὠλβιώτατον τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. *T.H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J.B.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τοῦ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μέ ἐσ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάναι, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, ἔτ' εἰ χρηστὸς, ἔτ' εἰ τἀ κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μισεγχρονισμὸν μισεγγυητήν· ᾧ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν ἔφη πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Daviſ.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τῷ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸ μὲ ὁ θάνατος ἤλεγξεν. *T.H.*

74. Τὸ σταθμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J.G.G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Crœſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M.du S.*

82. Ὑπώχρων] Infra vocat ἀχρὸν ἐ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ἀχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἰριδίνθους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πυξον ἀχρούς, teſte *Euſtath.* ad Il. N. p. 948. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Foeſ.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσὸς ἐ βαρύς. ſcite Diogenes rogatus, Διὰ τί τὸ χρυσὸν οὐ χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio

quis

θήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. EPM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. XAP. Καὶ μὴν εὖ οἶδ' ὅτι οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ προσέστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. EPM. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐνέδραι, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπιορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; XAP. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. EPM. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε καὶ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τινος βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πολὺν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἆλλα. XAP. Δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod ſemper audio prædicari. MERC. Hoc illud eſt, Charon, decantatiſſimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipſi adſit, niſi forte hoc ſolum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Neſcis enim, quot propterea bella exiſtant, & inſidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, ſervitutes denique. CHAR. Ob iſtud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut ſcis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: ſed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno ſtudio expetitur ab ipſis: verum illud aurum ex profundis terræ viſceribus metalli foſſores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

a Τοῦτο μόνον] F. ἴντιμον τι βαρύνεται. b Ἐμπορίαι] F. ἐμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ὑμνητόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀττικολῶ, τὸ χρυσίον; Δίδυμ' ἐπιβουλεύόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Ariſtoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum eſt illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus foſſor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Epiſc. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos.* T. H.

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ὃ περιμάχητον] Importuna his ſubjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ περιμάττειν & περικαθᾶραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Caſaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophraſto.* J. G.

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forſan, habere videtur. Ni id ſit, credo aut πρᾶγμα ſcripturum fuiſſe pro ὄνομα, aut pro ἀοιδίμου πάντιμον, ut Ῥητ. c. 1. Certe Fl. ἴντιμον hic habet. M. du S.

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluiſſem χρῆμα, vel κτῆμα· ſed ſarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus eſt ſollicitandum, quod in Fl. quoque planiſſime reperiatur: alius eſt loci, ut mox videbimus, illud ἴντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri ſtudio petitur, ut ejus poſſeſſionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noſter in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γαλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* ἔτι δή τι περιπόθητος, ὡς ἐκ πολέμου ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. περιβλεπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Iſocrat.* p. 211. C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipſa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit εἰποῦσα ὅτι περιμάχητος ἔσται, ut refert *Diogen.* L. I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετο τι (τὸ ὕδωρ Ἀστυπάλου) ἐμοῦ τῷ πηλῷ ἡματωμένου, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *deſideratiſſimum. Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄγειν· quod palam *Dionyſ. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τῶν κοινῶν βίου πράγμασι. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde ſibi expetendam ſtatuat, aut adipiſci laboret. Porro divitiae, atque ipſum illud, quod Charon miratur, aurum: *Æneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ φαεφανεῖς λίθοι τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, ἀοίδιμον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἑκάστοις, οὐδὲ τῷ ἔχοντι ἀληθῶς. T. H.

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina ſola, ἴντιμον τι· ceterae omnes quaſi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi ſane non liquet. Primum dubitabam, an idem ſenſus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione poſſet obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἴντιμόν τι μόνον, ὅτι βαρύνεται &c. Deinde non difficile videbatur ipſam illam lectionem tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœsum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

τὴν ἀξελληρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ἀχρῶ καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' ὁ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτῶ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γοῦν τοῦ Κροίσου, καὶ τὴν μεγαλαυχίας καὶ βαρβάρου καί, μοι δοκεῖν, ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. SOL. Dic mihi, Crœse, num-10 nam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. 15 Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœse, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia? 20

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τὸν Πύθιον τῶν πλίνθων τούτων; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἕνεκα Λυδίας μεταπέλλεται τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοῦ, ἣν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῦ γὰρ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

ε Δοκεῖν] Δοκεῖ *f.* & margo *AIW.* male: scribendum enim fuisset βουλόμενον, vel βούλεται.

3. Ἀξελληρίαν] Μαρίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causæ video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. *T. H.*

95. Ἐκλέγων] Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pentionibus: quare de publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλη. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή. *Æschin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τοῦ ὠνὴ Τιμάρχου τούτου ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα . . . οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· *publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de se T. I. p. 611. B. χρήσθαι ἐκλογεῖς· & Capito φόρων ἐκλογεῖς *Philoni* Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacissimo subjungit, ἐξ ὧν κορίζεται & παρεκλέγει, ποιεῖλον τινα καὶ πολὺν πλοῦτον ἡθροικώς· sicut a *Demosthene* dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea οἱ θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὀβολόν· & p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν γαῖαν ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ἐλέγον ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. *T. H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euseb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τὴν πολυπλάστων τῶν Κροίσου πλίνθων. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, se Crœsum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαιμι τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T. H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῆ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ὀπόκριν μηδὲν ἀγανακτῇς, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντές τινας, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅπλα Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαιότερος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ἐξεσκευάσαμεν, οἴχοιτο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν ὦτω ταῦτα· φαίην δ' ἂν [a] ἀμεί-

CROES. Non sane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præstet ferrum auro? SOL. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur? CROES. Qui servant videlicet. SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Absit, hæc ut ita contingant: videre tamen

[a] Ἀμεί-] In F. hunc in modum excusum est: ἀμείνω. Κ. ἢ σίδηρος ὁμολογῶν. Κροῖ. ἔμοιγε &c. Cogitet aliquis scribi posse, Κρ. ἢ σ. ὁμολογῶν ἐμοῖγε &c. ac si Crœsus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter præcripuisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatæ lectionis conferemus.

22. Τῆ βελτ.] Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philosophos, praesertim Stoïcos, imitati. *T. H.*

30. Ἐπὶ Λυδοῖς] Haec ita sunt scripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intulisse significent: ab omnibus tamen historicis Crœsus auctor belli perhibetur, sive sociis Babyloniis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. *T. H.*

35. Εὐφήμει] Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφημῶ, *faveo*; Εὐφημεῖτε, *favete*. Huic verbo contrarium est, δυσφημῶ. Eaedem Glossae: *Δυσφημεῖ, infausta loquitur.* *J. C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis, quum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, & procul a se facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud ἄνθρωπε incassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενίσαιμι μέντοι αὐτὰ ἐκπεφυγώς, ὥσπερ λυττῶντά τινα ἢ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς. depromta sunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro ἀποδράς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών. audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates male ominari jubet: μὴ γένοιτο, ὦ Διογένους ἑταῖρε βιλτίστου γυμνὸν πρός τι; μὴ τι πρὸς λαξεύδιον; ἄνθρωπε εὐφήμει.* Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμει· *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 2201. E. Οἷα εὐφημήσεις; *Julian.* Caes. p. 330. D. *T. M.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella gessérunt. *J. Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Justin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ: quam reponunt, licet Mss. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἔμμεινον ἴσην ἀναστάσεικὸν Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τοι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ. *J. G. G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. restituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοκοῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam si χρυσᾶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοκοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοκοῶν] Qui sint aetate seriore χρυσοκοοὶ, quae τέχνη χρυσοκοϊκὴ, sive χρυσοκοΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse χρυσοκοοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοκοός. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, nota alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: *Dioscorid.* V, 173. Ἐρύσκει δέ τις ὁ τῆ Σαμίᾳ γῆ λίθος, ᾗ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λειαίνειν τὰ σιλβοῦν. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεφαμέως ἢ χρυσοχόου ἔργον vide *Hesych.* in Θερμαυερὶς, *Suid.* in Χαλκεὺς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόου complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur,

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post

τῳ τ' σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ἐγὼ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι μοι, τ' δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναπαλῶν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσει· ἀλλ' ἢν τε χαλκὸν, ἢν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλους μέν τοι κτῆμα, ἐγὼ ἕρμαιον ἔσῃ ἀναισθητοῖς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τ σῶν χρυσοτοιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεί σύ μοι τῷ πλείστῳ προσπολεμεῖς, ἐγὼ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδ, ὦ Χάρων, τ παῤῥησίαν, ἐγὼ τ ἀλήθειαν τ λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπ ἐκ ὑποπτήσας, τὸ δὲ παρῥησιάζεσθαι ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσε δ' ἐν μικρὸν ὕστερον

b [H] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta J. cui consentiunt P. L. & margo AIW.

42. Καὶ ἕρμαιον] Ἕρμαιον τὸ εὕρημα * προπαροξύτονως. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτῆμα προπαροξύνεται. Ἄλλως δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτῆμα Ἑρμοῦ ἐστὶ, καὶ Ἕρμου ἐκλείψαντος τοῦ ι, ἀπ' ἐ Ἑρμοῦ. V.

* Προπαροξύτονος] Ita V. non προπαροξύτονον, ut Ed. A. De accentu vocis ἕρμαιον vide Eustath. ad Od. Π. p. 1809. T. H.

tur, χρυσοχλία Polyb. apud Athen. V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εἰργάσατο & χρυσοχοΐους εἰργαστηρίοις. Zenonis Cittiei a Clemente locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀκίνητα δὲ & ὁ λόγ τ μυροπωλῶν, καὶ χρυσοχόων καὶ ἱματιοπωλίων ἄλυς ubi vocem ultimam Interpres dum caliginem vertit, ἔχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificae verfionis stribligmem ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. T. H.

50. Τὸ δὲ παρῥησιάζεσθαι] Quicquid ei in mentem venit. Consule in Clelo Herodotum. J. Br.

Τὸ δὲ παρῥησιάζεσθαι ἐλευθέρως λέγων] Non bene vertitur, ex quae urgent libere dicere: hoc enim voluit Lucianus: mentis cogitata libere dicere: παῤῥησιάζ est in mentem venire, animo obversari. Plat. in Phaedone: ἅπερ μοι παῤῥησιάζ, ita ut mihi videtur, ut sentio. J. G. G.

Τὸ παρῥησιάζεσθαι] Jure Gravius in Interpretes animadvertit; sed quae notat Vir eximius a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παῤῥησιάζεσθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παῤῥησιάζ καὶ ψυχῇ & simpliciter παῤῥησιάζ, obversari animo, menti esse praesto, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοὶ παῤῥησιάσθη quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III. p. 507. A. εἰ ἐφ' ἑκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρεφαίνετο, καὶ τοῦτο πάντες ἐνόουν. Hinc τὸ ἐμφανὲς & τὸ παρεφαινόμενον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρεφαίνον αὐτῇ πρᾶξιν ἐπιτρέπει, matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit. Dion Chrys. Or. XII. p. 213. B. πλείστη δ' ἐν ἐξουσίᾳ & δύναμις ἐπιθράττειν περὶ λόγου ἐνδείξασθαι τὸ παρεφαῖνον Or. XXXIII. p. 410. B. πελάτειαν ἐκτῶν, μοὶ δοκεῖ, τὸ παρεφαίνον λέγειν· utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere: nonnihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρεφαίνον λέγειν valet, non meditatam, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch. V. Demosth. p. 850. A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρεφαίνον λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντ & ἐπιπολῆς ἐπιφασθαι enim sive ἐπελθεῖν & παῤῥησιάζ in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II. p. 297. ἐπίφασθαι μοι δοκῶσι, μὴ πλείω τ ἐαυτῶν διειλέχθαι δοκῶν· atqui fine controversia legendum esse, παῤῥησιάσθαι μοι δοκῶσι τι & ἐπελθόντ &c. Thomas Magister arguit in Παῤῥησιαστὴν. ne dicam oratio-

nem

ρον ᾧ Σόλωνες, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ὑπὲρ τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ὑπακεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τῷ Κύρῳ αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασι-

redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu imponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant consignata, Crœsum captum ita a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massageteride occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπιλύοντα οἱ ἀπιρισκέπτως λαλεῖν haec *Suidas* V. Ἀντωνῖνος p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ παράμβωνα οἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kusterus* pronunciat: mihi, dummodo refingas παρισάμβωνα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἔφερεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνον χεδὸν ἀδεῶς λέγοντος τὸ παρισάμβωνον. T. H.

53. Πυρὰν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. M. du S.

60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, ficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις & Τάμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσης Τομύριδος *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. fine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οὐ γὰρ ἂν Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σπαράδης ἢ Ἀμώργου τῶν Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐγένετο Κύρου . . . . ἢ συγχωρητέον, καὶ τὸ ξῆλον τῷ ἄρρενι εἶναι ἀνδρειότερον ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης ἢ Σακῶν ἢ βασιλεὺς, ἄνηρ δὲ Σπαρέθρης quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμώργης dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμόργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Pellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου ὑπὸ βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ, ᾧ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος τῆς Μασσαγετίδος, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδι· nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μισσαγγία facilius oriatur μισσαγγικία vel μισσαγγική, siquidem in *Hesychio* quoque Μισσαγγία istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* consphent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισσαγγίᾳ· hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὸν Κύρου ὑπὸ τῆς Μουρίδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

tas

rebus undiquaque male geſtis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, poſtquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adſpicere ſuſtineat tanto faſtu elatos? aut quis in animum inducat, paulo poſt hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre ſanguinis?

14. Verum quis ille eſt, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula ſubſtrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit piſce diſſecto, in inſula

λεύσει μὴ † πατέρα, ἢ μυρία σφαλεὶς ἐν Λιβύῃ, ἢ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας † Ἄπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆς γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν ὕτως ὑπερφρονοῦντας † ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὧδε μὴ αἰχμάλωτοι ἔσονται, ὧδε δὲ † κεφαλὴν ἕξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

Ἔχειν δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ † πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ † δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, † ἰχθῦν ἀναλεμὼν Νήσῳ ἐν [a] ἀμφιρύτῃ βα-

a Ἀμφιρύτῃ] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιῤῥύτῃ.

72. Ἐφιστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tas & Tomyrin, quaeque a ſuperioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter ſe permiſcent; ſicut facili negotio licebit animadvertere, ſi quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Juſtinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obſcuro lateat: praecipue quum ejus aetas in iſta inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis ſcribendi ſtudium frequentabant, & Aſiae rebus quotidie magis magisque inmiſcebantur. Longe diſcedentes in hoc caſu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Boſſius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noſter Herodoti* fidem potiſſimum fuerit ſecutus, ratio eſt in promtu: nimirum ſingularis illa fortunae viciſſitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Croeſum, proſternens ad hanc ingenioſam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de hiſtoriae veritate ſecundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiſſ. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἄσκον] *Juſtin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἀπ. † Ἄπιν] *Juſtin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuiſſe dictum ferunt: *Pauſan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam ſtrenui regis paſſim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρὰν antea ſcriptum erat, ut & Ἀπιν. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφιστρίδα] Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἰδοῦσα ἐμπεπορπημένον legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ διάδημα] Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notiſſima doctis eſt hiſtoria, quam *Lucianus* hic quaſi in tabella artificioſiſſime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non eſt *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus proſpera uſus fortuna monetur ab Amaſi Ægypti rege, ut fortunam *ſaevo laetam negotio* placet, re tum pretioſiſſima, tum ſibi chariſſima ita a ſeſe ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis poſt diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piſce, qui Polycrati a piſcatoribus muneri miſſus fuerat, repertus ad ipſum defertur. Quibus ad Amaſim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ] *In Samo inſula*: eſt autem Homericum hemiſtichium Odyſſ. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὔχεται εἶναι, ex eo Poëtae ſumtum eſt Odyſſ. A, 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι Υἱός· aut Odyſſ. E, 450. ἐκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιῤῥύτῃ] Sic mendoſe vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, poſtulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri verſus, vel hemiſtichia uſurpantur, in metro peccatum eſt. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἴλαχε τύμβου.

Non ἴλαχε, ut editum. Similiter in Reviviſcentib. c. XLI.

Κεῖται δ' ἐν μίσσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα,

Non μίσσοισι, ſcribendum. Verſus is eſt *Homeri* Ἰλ. Σ, 500. *J. F.*

βασιλεὺς δὲ τὶς εὐχέλαι εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παροιδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανθυδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ ὅτῳ αὐτὸς, ὑπὸ τῷ παρεστῶτι οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας οὐ μακρᾷ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, [a] γενικῶς καὶ αὐτὰς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. οὐ τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἀφ' ὑψηλοτέρας ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν οὐ τῷ σκαφιδίῳ, μήτε

circumflua? regem plane videtur præ se ferre. MERC. Belle verſum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui ſe omni ex parte felicem eſſe putat: verum hic ipſe ab adſtante familiari ſervo Mæandrio proditus Orœtæ Satrapæ in crucem agetur miſer, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipſos, optima, & capita præcide, atque palo ſuffige, ut ſe ſciant homines eſſe: interea in altum tollantur, quippe ab excelſiore faſtigio acerbius caſuri. Tum ego ridebo ſingulos agnoſcens nudos in cymbula, nec

[a] Γενικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενναῖως. G. & P. γενναῖ quaſi voluiſſent ὦ Κλωθοῖ γενναῖε ſed alterum potius duco.

76. Εὖγε παροιδεῖς] Καλῶς γε * ἄλλο ἄδεις φθόν. *V.*

* Ἄλλον &c.] *Suidas*: Παροιδεῖν, ἄλλο τοῦ φθόνου. ſed ea poteſtas inepte quadrat *Luciani* loco. *T. H.*

Ἀμφιτρύτῃ] Sic ſcribas ſimplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτην] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; ſupra tyrannidem ipſe occupaſſe dicitur *Mer.* c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chryſ.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . ἁπλοίσασθαι πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾳδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τῶν Βαρβάρου ἀξιωθῆναι idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum uſurpavit: Satrapae nomen unius literae diſcrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτην vocavit, eam formam poſt *Victorium* ubique reſtitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Daviſii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui perſuaſum habeam a diverſis auctoribus non prorſus ſimili modo Polycratis hiſtoriam eſſe memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum judico, & MSS. duces ſequor: *Suidas* neutrum omiſit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαίανδρος erat in priſcis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Fac. Gronovius.* *T. H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mſ. εὖγε κλωθοῖ γενναῖ, vulgo γενικῶς. Quae autem generoſitas in capitibus hominum truncandis, & palo ſuffigendis? Sed forte ſcrib. γενικῶς, *ſtrenue*, *fortiter*. Mox ſcribe νήσῳ οὐ ἀμφιτρύτῃ ex *Homer.* Odyſſ. Δ. v. 40. minuta haec ſunt, ſed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum ſuum Polycratem prodente ſcribit, non leguntur apud *Herodotum*, ſed ex alio Hiſtorico illa hauſit. Apud *Herodotum* ſponte ſua proficiſcitur Polycrates ad Orœtem. *J. G. G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς σὺ αὐτὰς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generoſe*; aut ſcribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: εἰ δ' ἐπιχειρεῖ τις ἐπὶ τὸ τέμνειν τὰ γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄμεινον καὶ γενικόν. In Pſeudomante: πάνυ γενικῶς καθίστασας. Nam placuit ea vox auctori. *J. G.*

Ibid. Γενικῶς] Sic, ut emendare juſſerant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitioſe γενναῖως, niſi quod G. & P. γενικὴ, etiam prave. *M. du S.*

Γενικῶς] Quae ad p. 9. obſervata ſunt, adverbium hoc unius literae acceſſione locupletandum eſſe ſatis probant: opera mea ſupersedere ſicuiſſet, ſi tum ad manum fuiſſent, quae docte ſcripſit Vir eximius *Laur. Normannus* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, poſtquam de γενικὸς & γενναῖος egit, *ne adverbio* γενικῶς, *hactenus ſine certo lare ac patrono oberranti*, ἀπροσανάτου *fortaſſean impingatur dica, ſuos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo poſito, *Junta*, inquit, γενναίως *Aldus*, γενικῶς. *T. H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perſtrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 200. *T. H.*

Ibid. Ἐκπαρέσθων] Ἐκπαιρέσθωσαν. *J. Br.*

Ἐκπαιρέσθων] Probanda omnino eſt emendatio *Broudaei*

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνιον χρυσῶν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει. τὸ δὲ πλῆθυν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς Ἴδιόν τι κέντρον ἕκαστος ἔχει, καὶ τὸ πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸ ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ [b] δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

[b] Δείματα] *F.* & *P.* perperam δὶ γράμματα· eaedem τ' ἀφανοῦς· in ceteris fere τἀφανοῦς: Verum in ſola *F.* eſt ἄνοιαι.

93. Τὸν δὲ πλῆθυν ὦ Χάρων † ὁρᾷ] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. *V.*

† Ὁρᾷ] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba adferat. *M. du S.*

dasi in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐκαιρέθησαν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali ſit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic ποικίλως uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J.J.*

Ἐκαιρέθησαν] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Jenſius.* Vid. Νεκρ. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἴδιόν τι κ. τ. λ. καὶ τὸ πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Factare indu foro ſe omnes, decedere nusquam,
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut caute poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J.C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους λοιδόρουσιν (editur καταλοιδοροῦσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἱέμενοι τὴν γλῶτταν. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & διὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius.* T. H.

6. Ἄνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοιαι· reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοια mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, aſſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης ἐκ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μέ, quod ſta-

γίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίσηι, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲ κάτω ξυναναμέμιχλαι αὐτοῖς, καὶ ξυμπολίτευταί γε, νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπερφέρονται πετόμενοι, ὁ μὲ ἐμπίπλων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιπόντες, ᵃ ὅθεν καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἢν δ' ἀτενίσῃς, ᵇ κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπασιν ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα ᶜ ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἱμαρταὶ γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνο, ὅτου ἂν ἦι μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τοῦτο· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ὧν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτου μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, insicitia, perplexa hæsitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens, mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod si aciem intenderis, conspicies etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi aranearum fila quædam in singulos a fusis demissa? CHAR. Cerno tenuissimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus significat. Perspicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum adtractus

a Ὅπερ] F. ὥσπερ prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπλεγμένα P. J.

statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. XXI. T. H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήττω, inquit *Thom. Magister*, ὡ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ & τὸ ἐκπλήττομαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε & ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris Edd. vulgatur. T. H.

24. Ἐπιπεπλέγθαι] P. & Ed. J. melius quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, μίτου, λίνου subaudiendum. *Erasm.* in Paroemia, *De filo pendet.* J. Br.

38. Κείσεται] Mallem scripsisset πείσεται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις & τ. γ. ἐξακουσθήσεται τῷ πατρὶ. T. H.

44. Τῷ βελτίστου θανάτου] Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Jupiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄγκαλα τὴν μελάμπεπλον νικηθὲν Θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* Θάνατος . . . ὁ σωματοειδὴς θεὸς. *Xenoph. Ephes.* III. p. 49. δυοῖν ἀνάκειται θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Æschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature red-

ctus ſublimis apparet; at paulo poſt præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamſi ceciderit, nullo jacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem ſunt nuncii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipſis nihil in mentem plane ſubit, dum felices agunt; ſimulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtatim ab initio ſecum cogitaſſent tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minusque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo quum ſe ſperent uſuros eſſe rebus præſentibus, ubi præſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀνασπαθεὶς ἄνω μετέωρός ϑϵι, κ᾽ μὴ μικρὸν καλαπεσὼν, ἀπῤῥαγέντος γ λίνυ, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τ ψόφον ἐργάσϵλαι. ὕτως δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρύμϵνος, ἢν κ᾽ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσϵλαι, μόγις κ᾽ τοῖς γείτοσιν ἐξακυσθέντος γ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ϑὸ εἰπεῖν ἔχοις ἂν χτ᾽ ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καλαγέλαστα, ὦ Χάρων· κ᾽ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, κ᾽ τὸ μέλαξὺ τ ἐλπίδων οἴχϵσϑαι, ἀναρπάσϵως γιγνομένως ὑπὸ γ βϵλτίστου ϑανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, κ᾽ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, κ᾽ πυρϵτοὶ, κ᾽ φθόαι, κ᾽ πϵριπνευμονίαι, κ᾽ ξίφη, κ᾽ λῃστήρια, καὶ χώνϵια, κ᾽ δικασταί, κ᾽ τύραννοι· κ᾽ τούτων ϑϵὸν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχϵσϑαι, ἐφ᾽ ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, κ᾽ αἰ᾽ αἰ᾽, κ᾽ ὤ μοι μοι. εἰ δ᾽ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνϵνόουν, ὅτι ϑνητοί τϵ εἰσιν αὐτοὶ, κ᾽ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντϵς τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπϵρ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντϵς, ἔζων τϵ ἂν σωφρονέστϵρον, κ᾽ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθνήσκοντϵς. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντϵς χρῆσϑαι τοῖς παρῆσιν, ἐπειδὰν ϑίγῃς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, κ᾽ ἀπάγῃ, πϵδήσας τῷ πυρϵτῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγαναχτοῦσι πρὸς τ ἀγω-

[d] Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *f.* idemque praefert margo *AiW.*

57. Χρῆσθαι] Χρήσαϛ. *V.*

reddatur, ὡς ὀβολοϛάτις ἐπιϛᾶσα ἰσχυράζει τῷ μὴ ὄψιν &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto ὁκ τοῦ σωματίου ἐξοικιζοϛ ajebat, ὅταν ἡ μισθάσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* eſſe duco e libro περὶ φϵιϛάσιων depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adſcribere juvat tum, quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, detergam: πολλῶν ἐν τοιούτων φϵιδομένων μήτϵ ταῖς κατὰ τὸ σῶμα ἰσαμϵρίαις πϵτίχοῆϛις σημαινόμϵνοι ἐπαιράμϵϑα, μή τινϵς, ὀλίγῳ πυρϵτῷ ἐπιγινομένῳ, ἀνϑῶν τροπὴ συντόμως μαραίνοντ᾽· μήτϵ ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἷς ϵ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλλυϛ ἢ γίνϵϛ πϵφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄϛατά τϵ ϵ ἀβϵβαια. Εὔρηται τρόπον τινὰ πολλαῖς ϵ ποικίλαις μϵταβολαῖς γινόμϵνα παρϵιλῆφαμεν, κ᾽ ὐδὲν αὐτῶν μόνον, ὐδὲ ἀκίνητον, ὐδὲ βϵβαιον, ὐδὲ ἀδιαίρϵτον. Ceterum quod infra *Noſter* habet ἐπιδημήσαντϵς τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπιψίαι ϵ δυσκιτησίαι καθάπϵρ πρόαγγϵλοι ϵ πρόδρομοι ϵ κήρυκϵς νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ᾽ ὧν ἔνιοι μόλις, ὥσπϵρ ὑπ᾽ ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρϵτοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβοῦντϵς συσϵίλλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κρυμὸν δὲ νιφάδων ἄγγϵλός τϵ ϵ κῆρυξ. *T. H.*

ἀγωγὴν, ἢ πολὺ προσδοκήσαντες [a] ἀποσπα-
σθήσεσθαι αὐτοῦ. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν
ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ
τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ
μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸ
ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν
ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας
ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων,
ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ
φίλους διὰ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τέκνωμα τῷ πα-
τρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο, ὡς [c] ἑπτέτης
γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκεῖ
χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴ-
τιον, ὅτι τὰ μὲν εὐτυχήματα ἐπὶ τῷ παιδὶ
ἐκείνου ὁρᾷ, τὰ δὲ ἀθλητοῦ πατέρα δὲ Ὀλύμ-
πια νενικηκότος· τὰ γείτονα δὲ, τὰ ἐκκομί-
ζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ'
οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ εἰς
τὸν ὄρον ἀφαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς
ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

60 tur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, 65 hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse 70 obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; 75 sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

a Ἀποσπασθήσεσθαι] F. ἀποσπασθήσεσθαι. b Μηδὲ] Δὲ οὐδὲ P. & in ora *Ai W.* c Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπταετὴς. Hoc notatum invenio ad marginem *Ai W.* Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἀτίοι] Melius ad ἴξει convenit ἄπιοι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτάετης pro ἑπταέτης. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc sane in causa est.* *J. Br.*

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκρέμαται. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Φίλιθ. §. 15. εἴθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ κρεμαμένοις τύμνου· sic Demades Antipatrum senem delignabat. *T. H.*

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τὸ ἀδ.] Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diversus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φῂς] Haud minus est, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασι· quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀσύβατον ἐς ἀμφίδολον τὴν τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἢν γοῦν . . . . . τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. XV. post ista, καὶ τὰ μὲ τούτων ὧδε ἴξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῂς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quam magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quae scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.*

88. Φασὶν] L. In reliquis φῂς. *M. du S.*

92. Ἐῶ πόνῃ] *Praestreo luctus.* *J. Br.*

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. *F. G.*

93. Ὄκνου

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

81 ὀλαῦσαι αὐτῶν καλυμμένης ὑφ' ὧν εἶπον ὀπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ἐστὶ τοῦ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ περὶ 85 μενοι ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἢν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵῳ εὐδαιμονέσταλοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω δ' ἀσφαλοῦς, καὶ ὡς [e] φησὶ ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, 90 καὶ ταραχὰς, καὶ μίσην, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἅρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίσασθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν 95 ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χρυσῷ τινι καταῤῥάτου ἀνι-

d Τί] F. & J. ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. e Φησὶ] L. φασι.

81. * Ἀγγίλων] Ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγίλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ἃς εἶπον· G.

* Ἀγγίλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. M. du S.

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγίλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ἃς εἶπον· quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta T. H.

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγαν † εὐφυὲς ᾠδεῖδιγμα. V.

† Εὐφυὲς] In V. & A. Ed. ἁμτὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. T. H.

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. F. G.

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίσασθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere, quae eis Latina appinxit *Moſellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Graecis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam quae ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Graecis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero haec ſint regum mala, opportunum*, vel, *praeſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* J. G.

94. Λογίσασθαι] *Chryſoſtom* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοσαῦτα δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίαι ἀναγναὶ, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ νήματα· εἰ δὲ βασιλεία σὺν

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύσσα, φυσαλίδας, φύσηια. J. B.

Πομφόλυγας] *Homo bulla:* eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῆς Ἀλκμήνης φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas:* Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερηφάνου ἔκτιται μὴ θέσθαι. T. H.

ἀνιταμψάς; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ὅτι πλέον ἀφορμὴν καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὖται [a] ὑπερφυσῶνται ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάλιν ἐξερράγησαν πολύ· καὶ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοιοῦτόν ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυρῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ὧν ἀπορράγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τὸν Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, ἔχων περὶ καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄφρ' ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δέησει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βέλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ὑπερφθεγξάμενος αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸ θανάτου πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· καὶ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν [b] ἀίδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάexistentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? definite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεθα] Prave *J.* ὑπερφυσόμεθα. b Ἀίδιον] Mendose *F.* & *A1.* ἀοίδιον adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀίδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀποσβῆναι ἐώθασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum* Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur,* ἐξερράγησαν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, *H. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci*, Viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* P. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod.* Ε. Θ' Η. v. 185. & denique *P. Horreus* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν· & Φ, 464. — οἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε Ζαφλεγέϊ τελέθοντα —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον κεῖθ' ἵππων ἀνήρ, Οἵπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν ἔασι δεξάμενοι Στέφεσι ἰγκατέθεντο. — Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἀνθρώπων ἀμαυρόβιοι,

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

γοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀπθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τ μὲν γυμνὸν οἴχεσθ τ οἰκίαν δὲ, κ τ ἀγρὸν, κ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, κ μεταβάλλειν τὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, κ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπιχόυ ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τ βίον, κ σωφρονεςέρυς ἂν γενέσθ πολύ.

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt: viden ut ſeducti a vulgo hominum deriderint quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio-

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα, ὅπως αὐτὺς ἡ ἄγνοια, κ ἡ ἀπάτη ἀμετεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διαγνοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον ὡς Ὀδυσσεὺς τὺς ἑταίρυς ἔδρασε δέει τ Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκῦσαι, ἢν κ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅσῳ γ μᾶς ὑμῖν ἡ λήθη δύνα), τῦτο σύταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζε). πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, ὑ πεδεδεγμένοι τ κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τ ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, κ καταγνωκότες οἷά ἐςιν. ΧΑΡ. Οὐκῦν ἐκείνοις γῶν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τῦτο λέγειν πρὸς αὐτὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τ πολλῶν καταγελῶσι τ γιγνομένων, κ ὑδαμῆ ὑδαμῶς ἀρέσκον) αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βυλεύοντες πρὸς [e] ὑμᾶς ἀπὸ τ βίυ; κ γ μισῶν), ἐλέγχον-

τις

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte *F.* & *S.* In ceteris plerisque ὀφεληθῆναι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in *P. F.* & *V2.* Reliquae Ed. ἀποσώντες. Paulo deterius ad marginem *A1W.* ἀποστάσοντις. e Ἡμᾶς] Conſentiunt Edd. praeter P. quae ὑμᾶς. *Moſellanus* etiam vertit *ad nos:* improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines*. *T. H.*

21. Παμμίγεθις] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμίγεθις ἀναβοᾶσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότ ὡσπερ ἀπὸ τῦ μετεώρου καλακεύσατέ μου. *T. H.*

40. Οἷον περ Ὀδυσσεύς] *Homer.* Od. M. *F. Br.*

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* *F. Br.*

49. Ἐμβοήσαιμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πενθ. c. 15. *M. du S.*

50. Ἀποσπάσαντες]. P. & Ed. *F.* pro vulgato ἀποσώντες. *M. du S.*

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀποσώντες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποσώντες, non una reddi poteſt ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολυ τ ἔχθρας ἀποσπάσας τῦ πολεμοῦ. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μελλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. *T. H.*

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ γὰρ ὅτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δεῖξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τῆς θεωρήσεως πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἠρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ὄντα. ΧΑΡ. Τί δῆτα ἐκεῖνοι στεφα-

sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

a Ἀμαθίας] F. J. V2. ἀμαθείας.

55. • Ὦ γεννάδαι] Ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. V.

• Ὦ γεννάδαι] L. Ὦ γενάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. M. du S.

Sic in ipso *Scholiasta*, ne scilicet ab editis *Luciani* exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. T. H.

58. Ἔν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. J. Br.

61. Θεάσασθαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. M. du S.

Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an inprudens eum in modum scripserit *Lucianus*: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. T. H.

Ibid. Ἠρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἠρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. M. du S.

Ἠρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἠρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ἱερὰ violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. T. H.

63. Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*, ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* T. H.

66. Τί δῆτα ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. J. C.

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πόδων. M. du S.

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλίξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη. Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* reperies Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ᾧ χρῶνται περί τε τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ἃς ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & ſcrobe quadam effoſſa comburunt ſumtuoſas iſtas cœnas, atque in foveas vinum mulſumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid iſta faciant ad eos, qui ſunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis eſſe perſuaſum ſcio, animas ſurſum emiſſas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de ſcrobe mulſum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania ſunt aridiſſima?

νῦσι τὺς λίθυς, ϗ χρίυσι μύρῳ; οἱ δὲ ϗ πυρὰν νήσαντες πρὸ τ χωμάτων, ϗ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίυσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ϗ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον ϗ μελίκρατον, ὡς γῆν εἰκάσαι, ἐγχέυσιν; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὺς ἐκ ᾅδυ· πεπιϛεύκασι δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε [b] περιπετομένας [c] τ κίονα, ϗ τ καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τῦ βόθρυ τὸ μελίκρατον. XAP. Ἐκεῖνυς ἔτι πίνειν, ἢ ἐδίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

b Οἷόν τι] P. L[illegible] *V2.* οἴονται, quod & in ora *AIW.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum.
c Περιπετομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat πεπιττομένας· pejus in *V2.* & *P.* πεπιπτομένας.

probandam. Uſu & ſignificandi poteſtate non multum diſtat Ἔρως, ὁ ϛίφων ὠδὴ Νικαιῦσιν ὃν πάντων ἀνθίων τοῖς νίκυσι πολούμενον, teſte *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima ſuſpicionem movet vitii; nam durius erit, ſi capias, *ad coronandos mortuos vendi ſolitus*: nihil ſuccurrit, quod æque commodum videatur, ac πολούμενον. *T.H.*

69. Καίυσι . . . . δεῖπνα] Hoc eſt nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *ſilicernium*, & *exequium* & καθαγίσματα. Vide Πάνθ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίυσι] Coenam feralem, quae cum corpore ſimul in rogum ingeſta cremari ſolebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas ſurſum emiſſas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κίονα ϗ τ καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Perſ.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam delicioſam* (δεῖπνον πολυτελὲς) *apparare ſolebant, quae ad rogum allata cum ipſis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congeſta cremantur Turea dona, dapes, fuſo crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diverſum eſt, contra atque alii volunt, opinione mea *ſilicernium*; primum *cœna, quae infertur Diis manibus, quod eam ſilentes cernant, id eſt, umbrae poſſideant*, teſte *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* ſumendum eſt, quod eruditos homines praeteriit, ea poſſidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc uſu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulſique, quae in ſcrobem effoſſam invergitur. Deinde ipſa circumpotatio, ſive, ut in Gloſſis eſt, περίδειπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἅπτειν ἐν πόθοις ἡ θήμις, *Scaliger* ad *Feſtum* acute detexit, *ſilicernium* auctorem eum dici voluiſſe quaſi *ſelucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Veriſ. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte reſtitui λίχνους*, mirum errorem committit ἅπτειν exiſtimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι· & tamen alios invenit, qui ſibi, tanquam re bene geſta, plauderent. Pateor equidem, aliquando mihi viſum fuiſſe cœnam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praeſertim quoniam ipſe ſic ſcribit περὶ τ ἐπὶ M. Σ. c. 28. ἔοικας γὰρ τότε τήλῃ ἰώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντι ἐναγίσματα· ϗ γὰρ ἐκείνυ καταχίαντες μύρον, ϗ τ ϛίφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι ϗ εὔχονται τὰ παρασκευασθέντα· prorſus ut *Auguſtinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis ſuis caris dicit, quod ipſe devorat; quod praeſtat ventri, imputat pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exſequiati lauste ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium confecimus*: quae nec *Heraldum* fugerunt Digreſſ. I. c. 18. Ideo ſuſpectum habebam καίυσι tanquam errore natum ex αἴυσι pro ἄγυσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίυσι· non enim tantum δαίτιον γάμυς, quod *Euripidi* familiare notante *Barneſio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. ſed & δαίτιον τάφυ dici ſolet: *Menecrates* apud *Dionyſ. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὁμῶς δὲ τάφυ αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δώσαντες ἐπολέμιον τῇ πάσῃ ita legendum, non γῇ· abſurde vertunt, *exſtructo ſepulcro*; quum oportuiſſet, *epulis ipſi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, ſi quis, ſervata lectione vulgari, rationem priorem ſequi maluerit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πεπιϛεύκασι] Feſto quodam & ſtato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis ſurſum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Caſtellanus*, qui hunc morem tamen recte obſervat AG. VII. 682. Alia in eam rem teſtimonia qui volet, *Meurſium* adeat ib. 884. 824. *Euſtath.* ad Od. I. καλακαλεῖν αὐτὺς εἰς τρὶς, ϗ δὶς ἀνελθεῖν, ὡς μετάχοιεν δαιτὸς Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τι] Ed. *J. P.* & L. ὡς οἴονται pro his habent: ſed cave mutaſſis. *M. du S.*

75. Περιπετομένας] In diverſa hic abeunt Edd. Pariſienſis habet πεπιπτομένας· reliquae πεπιττομένας. Omnes mendoſe: rectum eſt, quod adſcripſimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶδ' ὃν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεὶ τοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, ὃς ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πιθομένους. ὦ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ὃς εἰδότες ἡλίκοις ὅροις ἀφεκέρι τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔχει· καὶ ὅτι

Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ,
ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero sim, hæc tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum accideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse simili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regemque Agamemnonem; Thersitæ parem Thetidis filium pulchra coma conspicuæ: omnes namque perinde umbrarum sunt

a Ἔλλαχε] Sic *B2.* & *P.* ex versus norma: in ceteris ἴλαχε· corruptius in *V2.* ὅτ' ἴλαχε.

79. Κατάγων αὐτούς] Legendum κατάγωντι αὐτοὺς. *J. Br.*

89. Κάθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. versibus:

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὶν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄιργος ἀνὴρ, ὅστε πολλὰ ἴσεργε.
J. Br.

Κάθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyss. *J. B.*

Κάθαν' ὁμῶς ὁ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παρῳδουμένους contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potissimum hi centones consarcinati. *B2.* & *P.* recte ἴλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἰῇ] Consentiunt Edd. nostrae: in *Homero Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἰῇ, quoniam istius voculae syllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyss. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyss. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo sunt Troja promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum.* De hisce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo dissita promontoria notissimum est tumulis inclaruisse hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asylum Ajacis, sicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ ὅθι βάθιστον Ἑλλησπόντου signatius de Ajace V, 654. — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐῳ ἐχ ἐκὰς ἀκτῆς: prorsus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐοιν ἀκταῖς. *Dausqueio* ad posteriorem *Calabri* versum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaesit, Plinii interpunctio V. c. 30. sed jampridem a magno *Fintiano* verissime correcta. Miror, cur *Is. Vossius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem *Salmasio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset *Seneca* Troad. v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhoeteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit. Praeterea nec *Vossium* probo, quum *Salmasii* medicinam in ejusdem regionis descriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut *Dausqueius* etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: *Philostr.* Her. p. 739. Ajacis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa heroïs vivi statura aestimari poterat: *Pausan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψύξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας ἀφυύξαι ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praestantiss. *Dukerus.* Mirum, ni *Scholiastes* exponens ἀφανθᾶναι legerit ἀφυῆξαι, prout ψύχειν & ψύχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est,

ſunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem aſphodelo campum.

Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri verſus ingeris. Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit, Ιοσπαφίδιον. EPM. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπό-

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαίλλεις. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸ τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς ΙΤ' ὅπου τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀνταρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ [b] Ροιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, τὴν Βαβυλῶνα, τὴν Μυκήνας, τὴν Κλεωνὰς, τὴν τὸ Ἴλιον αὐτήν. πολλὴν γῆν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ

b Ροιτείῳ] F. vitioſe Ῥητείῳ.

eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore falſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum διαψύξαι, ſed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere: ſcite *Plutarch.* Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλαίας διαβρόχους γιγνομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψῦξαι, ἀνιμῶσαι *Heſychio*, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάψω, ἀναβήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοὴν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχόσω, licet uſus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *Aelian.* Ep. I. Διαψύχοντί μοι πρὸς τὴν εἰλὴν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ὁ δὲ ἐξήκοντα δὴ ἡμέρας τελέως γυμνοῦται & ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſicceſcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν καταχθέντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς ὑπὸ τῇ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet νεωλκῆσαι μηδὲ διαψῦξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare, in aëre ſuccutere: Heſych.* Ἀναψύχω, ῥιπίζω· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto, ventulo facto refrigerare. Theophraſt.* apud *Harpocr.* in Κιγχρεών· τὸν ὑπὲρ μιτάλλων κίγχρον διαψύχειν non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες & ἱστάντες & διαψύχοντες & φυλάττοντες πρόγματα ἔχουσι· nam διαψύχοντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aeruginem avertant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Tan. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, πάλαι ἤδη & ὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyria.* Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἀφανίσθη τὸ παράπαν μὴ τὴν τοῦ Σώφη καταλύσαι. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit.* Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus

ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸ μέγαν περίβολον, ἃ μὴ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, καὶ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καταβὰς ἀπὸ τῆς μεγαληγορίας τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότε-

neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quæretur, haud secus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ sunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. *V.*

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt vel negotiati sunt, audivi sæpe asseverantes se vidisse antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant vestigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε καὶ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, καὶ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ οὐ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' ἔν φασι τὸν Μιτυληναῖον οὐ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτετειχίσθαι, id est, *nullum enim vestigium restat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archæanactem ajunt Mitylenensem Sigæum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum vestigium extabat tempore *Strabonis* & Augusti, sub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in litteris virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in suo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & sileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . ἀπόλωλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, *dicere nequeas, ubi fuerit*; sed dumtaxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νῖνος] *V. Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae: & Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & *Philostratus* p. 23. Restaurata igitur Ninus est, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Crœsi ætate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ἠρημωμένους πανωλεθρους testatur *Pausan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigesimum cum *Luciano* conferendum est. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον καθῃσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὡς τὸν μηδ' ἴχνος εὑρίσκειν τῶν Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus eversio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper reflоruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidiendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hasne Dei, dices, cœlo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe jaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro *Regnaque* summo *Scaligero* placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixaque* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion delertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις· de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omisit. *Ambros.* Ep. XXXV. *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, ter-*

ra-

mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius supereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſa ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

ρον, καὶ πολλοὶ ὅλοι. Ἰνάχου ἦν ὑδὲ τάφρος Ἄργει ἔτι καλαλείπει. ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμενα Κλεωναί.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ [a] αὐτῷ [b] αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τί-

[a] Αὐτῷ] Sic quidem Edd. ſed mallem αὑτῷ *J. F. R.* [b] Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι.

rarumque ſub eodem adſpectu funera. *T. H.*

12. *Ὅπου ποτ' ἦν*] *Campus ubi fuit.* *J. B.*

Ibid. *Ἡ Βαβυλών*] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J. Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe *Eὐχ.* c. 34. Babylonis & Seleuciæ, ut diverſarum, diſerte meminit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſæpius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quæ ibi narrat, gerebantur: vide præſertim capitis X. noviſſimæ Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judæorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quæ a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil præter mœnia ſuperfuiſſe docet. *M. du S.*

13. *Ἡ τὴν μέγαν περίβολον*] *Ἔχουσα* ſubaudio. *J. Br.*

Ἡ τὴν μέγαν περίβολον] Τὸ ἔχουσα aut quid ſimile deſiderari videtur. *F. G.*

15. *Μυκήνας*] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. *Ἀκροπόλεσιν αἱ πόλεις*] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J. B.*

22. *Ἰνάχου ἦν ὑδὲ τάφρος*] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro *τάφρος* reſtituiſſe *τάφρος*. *J. J.*

Ibid. *Τάφρος*] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M. du S.*

Τάφρος] Veriſſime *Faber*: ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. *Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲ σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς εἰς τάφρον πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἰφώσιν.* *Sylburgium* feſellit, quod vulgatur, *τάφῳ*. Ad Argos *τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους* commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: pœnam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat *ὅτι μὴ ὕσατος τοῦ Διός. Δίρκης δὲ καὶ τὰ ῥεύματα, καὶ τὴν ὠὴν Λέρνην*, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T. H.*

25. *Ἱρὴν καὶ εὐρυάγυιαν*] Trojam his epithetis ſæpe ornat Poëta. *J. Br.*

Ibid. *Εὐρυάγυιαν*] Pro vulgata ſcriptura *εὐρυάγυιαι* legendum cenſeo *εὐρυάγυια Μυκήνη*. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. *Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι*] Caſtigo *αἵματι*. Hoc alias probavi. *J. Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaïd. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe *τῷ αὐτοῦ αἵματι*. *Th. ab Almeloveen.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedæmonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropæum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectiſſime pro *ὀνόματι* reponi jubet *αἵματι*. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodæus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodæum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Cæterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelædamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egiſſe*. Quot fuere Othryadæ, ad quos inſcriptio tropæi ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum præceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriæ partem nominat *τὰ Ὀθρυάδου γράμματα*. *J. J.*

Ibid. *Αἵματι*] Solus Longolianus emendationem *Brodæi* & *Barthii* firmat *αἵματι* ſcribentium pro vulgato *ὀνόματι*. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩ.

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ μὲν πεδίου αὐτοῦ, ὃ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ἅλιν ἢν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν πεδίον λάβοιεν τόπον ὡς τὸν Αἰακόν· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ χῶραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐξάλλω, σὺ δ' ὅπῃ τὸ σορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον ἀγαγὼν νεκροκαλῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι ἀφ' σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνι δὲ, οὐδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos eſt ortum? MERC. Pro illo ipſo campo, in quo pugna conſeritur. CHAR. O inſignem dementiam! ſcilicet ignorant ſe, licet vel totam Peloponneſum eorum quisque poſſederit, vix tamen unius pedis ſpatium ab Æaco accepturos eſſe: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac ſæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam deſcenderimus, ſuisque montes ſedibus repoſuerimus, diſcedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingreſſus ſum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego ſemper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex iſthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia ſunt hominum infauſtorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. • Ἀναγεγράψῃ] Φασιῶς γεγράψῃ. *V.*

• Ἀναγεγράψῃ] Plane ſic ſcriptum in *V.* Gravitet aberrantem librarii manum ſecuta fuerat Ed. A. *T. H.*

Regio autem, de qua certant, Thyreatis eſt. *Plutarch.* & *Ovid.* Faſt. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum ſuffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non deſideret: iis enim quid opus eſt, ubi res ipſa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in hiſtoria plane fallatur, non ſecus ac ſi *Lucianum* Latine vertiſſet: *Othryades vir bellator. . . . tropaeum ſuo ſanguine ſcripſit.* Plures in illuſtri facto narrando ſimilem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, *licet nihil ſcripſerit ſanguine: Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *ſanguine ſuo ſcriptis literis, dereptam hoſtibus victoriam tantum non poſt fata ſua in ſinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suaſ. II. p. 21. levi mutatione ſuccurri poſſe arbitror: *Othryades paene a ſepulcro victor digitis vulnera preſſit*, (hoc pro *geſſit* conjectura fueram adſecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didiciſſem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte poteſt, ſed multo malim, *tropaeo, Laconum,*) *inſcriberet: o dignum Spartano ſacramento virum, cujus ne literae quidem fuere ſine ſanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus eſt, hiſtoriam inſcite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum inſtauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito ſanguine oblito haec inſcripſit: Κατὰ Ἀργείων τροπαῖον Ὀθρυάδου*, vel *Λακώνων*· ſic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, ſine dubio labes adhaeſit: quem enim oratio talis non offendat? *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρακικῷ αἵματι, ἐπιλείψειν εὐθύς* inſerendum eſt *ἀναστήσας ἐπιγράψας τε* ſed cur *ἀνθρακικῷ αἵματι*; quanto melius erit, *τῷ τε τραυμάτων αἵματι*, ut *Theſeus* apud *Stob.* p. 92. vel, ſi lubet, *τραυματικῷ αἵματι.* Reſtitutam lectionem haec, ut opinor, ſatis vindicant. operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Faſt. II, 665. *Nec foret Othryades congeſtis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heinſ.* & *Waſſ.* ad *Salluſt.* B. J. p. 257. *T. H.*

39. Τρόπαιον] Tropaea evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte obſervatum Miſcell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus ſupra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex conſuetudine urbium, quae nummis & ſtatuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum *εὐεργέτου* adſcribere ſolebant. *J. C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lyſias* p. 159. v. 39. Εἴ μέ τίς ἐστιν ὑμῶν ἢ χρήματα ἔτι, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἐξίου. Vid.

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1. Ἀλλ' ἐν μὲν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἰ τις οὕτω καλῆφις ἐστὶ, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον δὲ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τἀναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵτινες οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγενὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεές, καὶ κολακευόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγαναχτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὴν τῶν

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐντεῦθεν τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ δὲ θεῖον ἐν * δίεται θυσιῶν. Οὐκ ἴσι δὲ λέλογε ὅλον δὲ τὸ λέγον ὡς ἐξ ἰδίου προφάσει προσάπτων ὁ δὲ λέλογε πρίσκπτα ἔχει λέφορα λελογόμενα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδους] Πρόσοδε τὸ κύρε, καὶ ἡ παρόγνμις, πρὸς ἣν σπε ὀλίγοι ὁδεύουσιν. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐκπολίσσιν Οὐίδιος· ἔτε θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο ἡ δὲ ἀργυσθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τ' Καλυδῶνε κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀνεῖλεν ὕστερον δὲ, κατ' αὐτῶ σωαχθέντων πολλῶν ἐπηρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

* Δίεται] In *V.* δῦται magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῦς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰς τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πραγμάτια, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῦς &c. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἱρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάρων δὲ ἡδὺς λέγε· sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

50. Τύμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάρων δὲ] Θανάτου δὲ. *J. Br.*

2. Προσόδους] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Καλλαφῆς] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη ἤγουν τὰς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] Τzetzes: Αἰτωλοὶ δὲ ἐκ Ἀκαρνᾶνος, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοὶ. διὰ τὸν τὲ Καλυδωνίου συὸς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμησαντὶς καὶ στρεψαντες. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Haec & cetera in *Homer.* *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὰς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· ἔτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῆ[a] ἱερείων διαμαρτία. καί μοι [b]δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν οἷα τοῦ ἱερατικοῦ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ὁπόσοι Οἰνέως παρεβρύμβων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεσθαι.

Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

15 & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter fe-

a Ἱερεῖων] Ἱερῶν P. *A* i *W*. b Δοκῶ] Priores Edd. δοκεῖ· alterum & orationis structura poscit, & præstant G. P. L.

15. * Καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Ἀλθαίᾳ Μελεάγρου μήτηρ ἐγίνωσκον οἱ τῶ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμαθον, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελεαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἄπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ πάππος, ὁ Μελέαγρος τῆ Ἀταλάντης ἱρᾶν αὐτῆ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ θεοὶ ἢ οἱ ἀδελφοὶ τῆ Ἀλθαίας, § ἃ σὺν αὐτῷ τῆ κάπρου ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔχοι πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνεῖλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. *V*.

22. Σχετλιάζουσαν] Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. *V*.

* Καὶ τὴν M.] Ista totidem literis in *V*. reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in *A*. *E*. habitus. *T*. *H*.

† Ἅπτεται] Ἅπτηται spiritu vitiato in E. A. ex *V*. ubi prave itidem Ἀταλάντης. *T*. *H*.

‡ Οἱ Θεοί] Pro Θεοί; *Dii*, legendum Διῶν, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. *J*. *C*.

§ Ἃ σὺν α. τὴν κ. ἐφόνευσαν] Hæc nihili sunt: σὺν ex *V*. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. *M*. *du S*.

Facilius interseri putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Præterea legebatur in *V*. αὐτῷ pro αὐτῆς Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. *T*. *H*.

15. Τὰς τοσούτους φόνους] *Æolorum & Acarnanum caedes*. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. *J*. *Br*.

Ibid. Μελεάγρου ἄλωσιν] Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J*. *Br*.

17. Μεμψιμοιρούσης] Fabulam recitat *Ovid*. Metam. VIII. *J*. *Br*.

Μεμψιμοιρούσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A*. *V*.

20. Καί μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν] Scribendum ex Mſ. *καί μοι δοκῶ ὁρᾶν* quamvis & sine Mſ. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. α. v. 425. *J*. *G*. *G*.

Καί μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti *ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καί μοι δοκῶ, videre posse*, ait vetissime Vir summus, *J*. *G*. *Gravius*. At unum tamen Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Græcæ linguæ notitiam præ se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur hæc, digna scilicet viro Græcis literis docto, controversia, optimæ notæ auctoribus confirmata est dictio μοι δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terssissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν ἂν τὰ ἄλλα πάντα ἀπεπλῶσαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφῃρέθην ἄν μοι δοκῶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μισομισχῶν ἐτυθείς. In Parasito: Ἐγὼ γοῦν οὐδ' αὐτῇ μοι δοκῶ τῇ Ἀχιλλέως τεκμαιρόμενος τοὺς ἔρωτας αὐτῆ χεῖρα ἂν αἴρειν. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπᾶναι εἶναι. *Th*. *Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut μοὶ δοκῶ, ita & μοὶ δοκοῦμεν, dixisse Græcos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοὶ δοκεῖ legitur, ita & apud *Xenophontem*

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; a-

2 δολδαίμονας εἴπαι τις ἂν, εἴγε [c] ἀπομνημονεύοι τ χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν οὐ δεχὴ τ Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπιδείξαντο, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες, ἢ ταῦτα, ἐπαγόμενον ἢ τὰς ἄλλους θεούς. ὅτως οὐδὲν 3 ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, οὐ ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, ἢ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοΐδιον· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον

c Ἀπομνημονεύοι] Ἀπομνησθοιεύοι L. d Τὸ μέν] In cunctis Edd. fuit τ μὲν, & deinde τ δὲ· quæ vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τ Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ δὲ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἦσι νὺ ἐν τῷ ὑραν῵ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ¶ ἐπιδημεῖ τοῖς Αἰθιοπεῦσι, καὶεῖ εἰσιόθη ἡμέρας. ιβ'. *V.*

¶ Ἐπιδήμειν] Malim fere ἀπιδήμειν quanquam infra *Scholiastes* ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. *T. H.*

tem lib. I. Κυρου. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μήν τοι τόγε μελετᾶν ἕκαστα τ πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινάς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προιεῖν ἑκάστοις, ἢ ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστ' ἂν ποιοῖ τὸ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὅτε, ὅπόσα δέοιτο, ἔχειν ἂν παρασκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio solœca est, μοι δοκεῖ προιεῖν, & προτιθείς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. *Caterum*, inquit, *quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est certamina quædam singulis* (militibus) *indicere, pronunciantem, & præmiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceamur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queamus.* Gollaudans deinceps consilium filii Cambyses, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιῶν, σάφ' ἴσθι ὄψει χορὺς τὰς τάξεις αὖ τὰ προσήκοντα μελετῶντας θεάσῃ. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quæ oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τῷ γε μὲν πειθομένους παρέξειν τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπίθανα μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo post, ὁρῶ μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πειθεσθαι μάλιστα ὂν τὸ τ μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τ δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulces.* *J. F.*

Ibid. Δοκῶ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. *M. du S.*

21. Ἐν Οἰνίοις] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνίους *aliis Deis ad domum Oenei profectis.* Ἐν Οἰνίοις eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνίους. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τ῵ τ γραφίων, *in pictoris cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀριστιππου, initio Lapitharum: ἐν Φαρμακοπώλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in Hermotimo, c. 82. εἰς διδασκάλου in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἱστορεῖται εἰς Λαρισίας, εἰς Παυσανίαν, εἰς Ἀρχελάου. Sic *Plato* in Sympolio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθων῵. *Aristophanes*, ἐκ Πελοπιδῶν. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. *J. F.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (ἐν ἄδου) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive ΝΕΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. *M. du S.*

31. Πολοῦσαι τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* 1. Oper. *Lucian.* passim. *J. R.*

32. Τὸ μὲν . . . . , τὸ δὲ] Τὸ Mſ. R. ubique hic habebat. & recte. *A. V.*

Τὸ μὲν δὴ, ... τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus. quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Vorstius*, reperimus. *M. du S.*

35. Ταύ-

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἐννέα· ἢ τὸ ὃν ἐκ Αὐλίδος ἐς Ἴλιον ἀγαπλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐρίατο δώδεκα βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνα παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δέ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὀπτάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος [b] ἀπῆει παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαυτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ὀπὶ τῷ βωμῷ· σύ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτιν. τοιγαροῦν οὕτω καλεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ναυσάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κακὰ τόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,

lius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut olibano tantum *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocasset gratiam, & vicem reposcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, sæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut sagittis correptis infestoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiæ telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi men-

a Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης verissimam impertiunt. A. G. R. P. L. *f. AIW.* in qua tamen omittitur γὰρ. b Ἀπῆει] Omnes Edd. infederat vitiosum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Μέγαρ λέγει * τὸν Ἰλίου ἐκπυλιδῶν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔδοσαν, ὡς λέγει ἔστω ὁ γὰρ Ὅμηρος ἕξεν ἐκατὸν ἐννέα. *V.*

* Τὸν] Perperam in τῷ mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem *ἐννέα* darent, quum in *V.* prostet *ἐννέα*. Est autem *Homeri* locus, qui *Scholiastae* castigandi *Luciani* occasionem praebuit, Od. Γ, 7. *T. H.*

41. Ὥσια] Πρόσιμια. *V.*

55. Ὑπὲρ τῆς ναυσάθμου] † Ναύσταθμον, τὴν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναύλοχος τρυτὸς ναύσταθμος καλεῖται. *V.*

† Ναύσταθμον] Leguntur apud *Suidam*, in quo necesse non est, ut cum *Kustero* quicquam inmutes. *T. H.*

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. seq. *J. M. G.*

36. Καὶ τὸ ὃν ἐκ Αὐλίδος] Liquet ex praecedentibus scribendum esse, τὸ δὲ ὃν ἐκ Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἀγαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. *J. G. G.*

Ibid. Ἐκ Αὐλίδος] Vide *Ovid.* Metam. XII. *A. V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *J. Br.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης] Rectius Mss. Anglic. doctissimi *Golmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. *J. B.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐρίατο παρὰ τοῦ Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *J. G. G.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης] Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβης legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Flo-

rep-

mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenuſtus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adſpernata illum fuerit: ſed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, teſtarumque ſuffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque ſorte uti juſſus eſt. Eſt vero etiam, cum ſervili miniſterio, in Theſſalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus eſt, apud hunc quidem non ipſe ſolus, ſed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris ſtruendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hiſce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio verſuum Muſis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exſecto ſtatim Cœlo patre in illo imperaverit, ſuosque natos de-

βούλομαι ϗ τἆλλα εἰπεῖν, c ἃ περὶ αὐτῶν οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τὸν ἔρωτας ἐδυςύχησεν, οὐδὲ ϗ Ὑακίνθῳ τ φόνον, οὐδὲ ϗ Δάφνης τ ὑπερφίαν, ἀλλ' ὅτι ϗ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῷ τ Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξοστρακισθεὶς ἀφ' ἑστίας ϗ τοῦτο ἐπ. ϗ ὑραν κατεπέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ ϗ ἐθήτευσεν ὑπ' Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, ϗ ὑπ' Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετ' ϗ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι τειχίοντες ὑπ' ἀπορίας, ϗ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, ϗ οὐδὲ ἐντελῆ τ μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ ϗ Φρυγὸς, ἀλλὰ προσῆφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

d Ἡ γὰρ οὐ ταῦτα συμπλοκῆσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τ θεῶν, ϗ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίςου, ϗ Προμηθέως, ϗ Κρόνου, ϗ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τ ϗ Διὸς οἰκίας; ϗ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας σὺν ὧν δὴς ἐν ἀρχῇ τ ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιςα ἐξέτεμε τ πατέρα τ Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, ϗ τὰ τέκ-

c Ἃ] Ἄγε L. d Ἡ γὰρ] Ἦ γαρ *Fl.* ut in his particulis ſaepe ſolet.

64. Καἰξοστρακισθεὶς] Ἐξορισθείς. *V.*

rentini, quo uſus ſum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inſpecto ſaniori codice. Id nimirum ait *Noſter*, Hecubam duodecim boum ſacrificio captivitatem, ſive expugnationem Trojae ab Minerva redemiſſe. *J. J.*

Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Sic Mſſ. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime ſane. Vulgata *ἡ. μ. γ. ἑκατόμβοια* manifeſto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δυώδεκα ϗ π.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεκτρυόνος] Ab Æſculapio praeſertim, cui moriens Socrates a ſodali ſuo adhuc ſatisfacit. *J. M. G.*

48. Σοῦ τ νεὼν] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καταδυσάμενον] Hoc eſt, *pudore incuſſo exoravit:* nam δυσωπία eſt *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτὰς ἠμείψατο] Eadem rhapſodia A, 50. Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλάδων δυνάτῃ] Apollo enim orbitatem ſuam in ipſum Jovem ulciſci non auſus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æſculapius percuſſus eſt fulmen, interfecit. V. ſupra 9. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Καἰξοστρακισθεὶς] Rhetores Graeci Interpr. *Ariſtoph.* paſſim *Heſych. Suid. Pollux. J. B.*

Καἰξοστρακισθεὶς] Hygin. fab. 49. ſed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρυσάμπυκα] Quid ſi legamus χρυσόμιτρον; & mox, ὅτι δὴ ϗ ἐθήτευσε, ut reſpondeat illi, quod praeceſſit, ἀλλ' ὅτι ϗ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Haec *M. Fœlix* Oct. *Serv.* ad *Virgil. J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ, 442. ſeq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τῷ Φρυγὸς] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc ſit aperiant alii. Lucianum non agnoſco. Scripſerat ἐν' αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατήδιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, εἰς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνήραφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τοῦ κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, γαμέτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τῆς ἐπιτυχοῦς καὶ ὀπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὴν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμίεκτον φασιν ἐκ τῆς μήτρος ἔτι [a] καιομένης, ἁρπάσαντα, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheæ, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile cœlum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

[a] Καιομένης] Καιομένης *B2. P. A.* illud ἀτελεύτητον veteres Edd. probant: ι ſaepe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ὑστάτῳ δὲ τὸν ἀδελφὸν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τῆς † Περσῶν ἐμαθεῖς τὸ ἀδελφεῆς Ἀτόσσης ‡ εἴρετο τοὺς βασιληΐους δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφεῇ ξυνοικέειν. Οἱ δὲ ἀντιφώνεον, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφεὸν ξυνοικέειν ἄλλῳ μέν τοι νόμων § ἐξηρτημένον, ὃς διακρίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιέειν ὁ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III, 31. ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Περσίας male. *M. du S.*

Περσῶν hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*: nihil erat, quo minus lectiones *C. V.* ſequeter: in paucis enim *Schol.* ſuo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὁ ἂν pro τὰ ἂν apud *Herodotum*, & in fine cum *V.* ἀδελφὸν malui, quam ἀδελφεόν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τῶν Περσῶν βασιλέως· niſi ſatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τῶν Πέρσῃ. *T. H.*

‡ Εἴρετο &c.] Ed. A. ἤρετο τοὺς βασιλικοὺς δ. ac pejus καλοῦσι & καλοῦσι. quum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἤρετο τοὺς βασιλέως δ. κελεύων, κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod εἴρετο fuit revocandum, licet *Heſychius* etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίνατο legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνετο. *T. H.*

§ Ἐξηρτημένον] V. Ἐξειρημένον hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Ζεὺς κλαπεὶς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem. doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Felix.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερον] Mutandum putaram. V. *Is. β.* c. 9. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. ἰλ. 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τοὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, liceretne Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt; vetari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in ſuo ipſe femore defodit, ac deinde inſtante partus dolore exſecuit.

6. Similia vero hiſce etiam de Junone canunt, ſine viri conſuetudine eam peperiſſe filium Vulcanum, quaſi aura conceptum, non nimis illum beatum, ſed ſordidum opificem, fabrum ærarium, igne aduſtum, in fumo viventem ſemper favilla oppletum, qui camino adſtet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex caſu, cum de cœlo projectus a Jove eſſet: & niſi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepiſſent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Aſtyanax. Quanquam Vulcani iſta tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea cauſſa, quod ſupra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila appoſita, quæ jecur viri quotidie roſtro tunderet.

σας, ὁ τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κἄτα ἐξέτεμε, ἡ ὠδὶν ἐνέσασης.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τὴν Ἥρας ἄδυσιν, ἄνθρ. πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ὃ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ [b] πυρίτλιν, καὶ ὃ καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σποδήρων ἀναπλεων, οἷα δὴ καμινοῦτην, καὶ ὐδὲ ἄρτιον τὸ πόδε· χωλωθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ὁπότε [c] ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καλαπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἡφαίστου μέτρια· τὰ δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτον εἰς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ προσκαλεσάμενος τὸ ἧπαρ ὁσημέραι καλάφοντα.

Οὐ-

b Πυρίτλῳ] Πυρητῷ G. P. πυρίτην vel πυρετὸν notatur ex L. πυρδιτὸν *J. V2. A1W.* Reliquae Edd. Fl. ſequuntur. *c* Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη ſolae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum conſenſum non valent.

7. Ὑπηνέμιον] ¶ Ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας ᾠὰ μιξίας. *V.*

¶ Ὑπηνέμια] Haec *Suidas* ſuppeditavit, apud quem καλοῦται pro λέγονται. *T. H.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adverſus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuiſſe, orationem Andocidis *adverſus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τῶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J. B.*

7. Ὑπηνέμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J. Br.*

Ὑπηνέμιον] Quaſi vento gravida facta fuiſſet, quod fabulantur de equabus Hiſpanicis. Nam ὑπηνέμιος eſt ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium ſerio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. poſt alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Theſſalam, ſine viri concubitu peperiſſe. *J. C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperiſſe Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτλιν. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum ærarium, & ignipotentem*: βάναυσος eſt *arte ſordida* ſeu *ſellularia quaſtum faciens*: ſed πυρίτλιν Græcis eſſe *ignipotentem*, qui circa ignem verſatur, mihi perſuaderi non poteſt: πυρίτλιν lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mſ. eſt πυρητὸν ſed hujus vocis exemplum quæro. Forte ſcripſit *Lucianus* πυρετὸν, *qui igne utitur in flando, & coquendo aere*, a πυρός. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Eſdræ. *J. G. G.*

10. Πυρίτλιν] Ed. *J.* πυρδιτὸν. viderint alii an commodius. G. & P. πυρητὸν. L. πυρίτλιν vel πυρετὸν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πᾶν] *Prorſus.* *J. Br.*

13. Ἐρρίφθη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus ſcriptum eſt ἐρρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulyſſes, ne quis ſupereſſet, qui excidium Trojae ulciſci poſſet, de turri praecipitavit. *A. V.*

Οὕτω μὲν ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντα ἡ Ῥέα· δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ διὰ [a] ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔφορος ἴσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδικῆς ἔσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὀπὶ τοῦ λέοντος φέρουσα· ἃ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυναμένου; ἔστι πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιηταῖς ἀναπτάμενοι χρησάμενοι τῇ αὐτῇ Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδῷ, καὶ θεασόμεθα, ὅπως ἕκαστα διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὸ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὁμήρου λέγοντος ἀκηκόαμεν. ἐπειδὰν δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτειχῶς ὅλη τοῦ νότου γεγυμνῶσθαι, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεσθαι, καὶ ἥλιον καθαρώτερον, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. [b] ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωρεῖσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἥ τε Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξης δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον

7. Hic poenas igitur persolvit. Rheam vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi esse possit. Quæ cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunæ de media sæpe via ad suum descendenti Endymionem.

8. Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Hesiodusque via evecti, videamusque quomodo cœlestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paullum etiam superiora sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum & *terga convexa* evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique & solum aureum. Ad primum ingressum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

[a] Ποιεῖ] Ποεῖ P. [b] Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *Ald.* Lectio minime contemnenda.

24. Οὕτω μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum Ba. & P. nova sententia inchoanda. *M. du S.*

30. Μηκέτι χρήσιμον] *Sed eviratum.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipse sibi abscideratur; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. A, 426. Διὸς ἔστι χαλκοβατὲς δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ, 2. Χρυσῷ τὸ δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. E, 749. Θ, 393. Αὐτόματοι δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,

Τῇς ἐπιτετράφαται μέγας οὐρανός, Οὔλυμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθίδρυοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθίδρυοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Παρ' Ζηνὶ καθίδρυοι] Passim in *Homero*: ut & illa ἱλιοτρόφου πρὶ κασιγνῷ. Quæ rursum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀσφοδελοῖσιν κέλονται ἱλιοτρόφοιν πρὶ κασιγνῷ] Il. A. v. 310. *J. G. G.*

Ibid. Ἑλιοτρόφοιν] Κείσετ' δ' ἀμφὶ ἶκτιν ἱλιοτρόφοιν πρὶ κασιγνῷ Il. A, 317. *J. Br.*

60. Ἐπικεχρόνις τῷ κασιγνῷ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Nasum nidore supinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui classicus prope locus, ubi *cuissas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὥστε αἱ μοῦσαι] Idem Musæa encom. *Athen.* lib. 1. *Aristoph.* *J. B.*

64. Συμ-

ficina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Considere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & consessationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonentia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης. αἱ δὲ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ ἡ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως θεοπάλλῳ τῷ Ἡφαίστῳ κεκλασκευάσται.

Οἱ δὲ θεοὶ πρὸς Ζηνὶ καθήμενοι, (φρένες γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοπεῖσθαι εἰς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπεσθαι ὑπεύποντας, εἴποθεν ὀφθείη τοῦ ἀναττόμενον, ἢ ἀναφερομένην κίονας, ἐλισσομένην τε καπνῷ. κἂν μέν τις, εὐωχῶν, πάντες, ὑπεκχυνόμενοι τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα τοῖς βωμοῖς προχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἢν δ' οἰκόσιοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνεστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ γένει τῷ ἀνθρωπίνῳ γέγονε καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα τοῖς ἱερωσύναις ὑπετιθέασι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀποτέμνονται, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νεμάμενοι κατ' ἔθνη σέβεσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

ὁ Θεῶν] Θεοῦ P. neque aliter in Fl. eaque solâ.

70. Θρησκείας] Λατρείας. V.

64. Συνίσιον αὐτοῖς] Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ πάντα ἄνθρωποι ξύνοι ἐ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης ἐ εὐσεβείας. J. Br.

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. M. du S.

67. Ἀπόβατος] Forsan ἀπόρατος vel ἄπορος, ut Ἀβ. c. 2. M. du S.

71. Ὕλας] Sylvas ac saltus: ἐργάδας vocant. J. Br.

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀποτέμνεσθαι, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. J. M. G.

Ibid. Ὄρη ἀνέθεσαν] Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. 2. 5. M. du S.

Ibid. Ὄρνεα] Nam pica Baccho sacra est, Jovi aquila, Minervae noctua. J. Br.

72. Τὰ φυτὰ] Olea Minervae, vitis Baccho, Jovi quercus. J. Br.

73. Νεμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. J. Br.

74. Ὁ μὲν Δήλιος] Cæcil. in M. Fel. qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. J. B.

ναῖος ☤ Ἀθηνᾶν μαρτυρεῖται γὰρ ☤ [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ ☤ Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος ☤ Ῥέαν· καὶ ☤ Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τἆλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ὥσπερ Κρησὶ τεθαμμένος.

nervam vero Athenienſis: (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Graco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Jovem prædicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀέστιοι δόξειν ὦσιν, εἰκόνας [d] αὐτῶν ἀπεικάζουσι, καλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

11. Deinde templis excitatis, ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant; Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκιότητα *F.* b Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta *V2.* cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem oſtendit ora *AIW.* c Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοῖ; d Αὐτῶν] Αὐτοῖς P. & margo *AIW.*

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. ſeq. praeſertim Spanh. ad Callim. p. 372. ſeq. *J. M. G.*

Ibid. Ἄργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pauſanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, ὃς ἀπ' αὐτοῦ inquit Φρὺξ τεθεῖσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. ſupra Τιμ. c. 4. infra Ζ. τρ. c. 45. & Ez. *Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενεσίῳ τὸν Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παῖδα] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ὁ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπηνήτῃ] Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὑπηνήτῃ adſcripſit, ſe conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari γνωρισμάτι alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſaniſſimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, ſatis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc eſt florens ætate, ὡς ὥρῳ τὸ ὥραιος, ut vocabulum hoc exponit *Pollux.* Immo quum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Heſychius*, τὸ ἀπαρχὴν ἔχοντα τοῦ γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, ſed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vſ. 348. eum ſimilem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τῷπερ χαριεστάτη ἥβη.
Cui ſunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex verſu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἱράσθη αὐτοῦ [Διάφιλος] νύμφῃ μιᾷ, ᾗ ὁμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ) emendandum cenſeo πρῶτον ὑπηνήτην: abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπηνήτῃ] Iis quos Cl. *Jenſius* attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, ὁ ἀπαλὸς τῇ ὑπήνῃ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem deſignat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. K. 279. *M. du S.*

95. Ἐλεφαντίνη] Eburnea enim erat ſtatua Jovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. *συγκρ. c.* 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας] Ethnici nimirum paſſim de ſtatuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πισαίαν ἁρμαίαν] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Διὰ πάντι] Ne cui fraudi ſit illud ὅλον, notanda

viderint Deos, fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Thraciæ metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

οὐδ' ὅπως ἰδόντες ἀναπλάττωσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ὧν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν ὕστε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, ὕστε τὸ ἐκ τῆς Θρᾴκης μεταλλεῦον χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ὀλιγοστοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἁλῷ πέντε ὅλων ἑξῆς θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμοὺς καὶ προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶ-

92. Ὑπηνήτην] Ὑπήνη τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ * ὑπαίνω, ὑποκαίεσθαι· καὶ ὑπηνήτης ἀνὴρ, ἀκμαῖος. *V.*

94. † Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. *V.*

98. Τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ δὲ ‡ τῆ Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατεσκεύασε Φειδίας, ὅπου ἐστὶν ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐκδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἥκειν τοῦ ἀγῶνος, ἄκλεὶς δὲ ἡ μητρόπολις, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. *V.*

2. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, δι' ὧν ¶ προκαθήρανται οἱ θύειν μέλλοντες. *V.*

* Ὑπαίνω] Lege ὑπαίνω ex Etymologico Magno. *J. C.*
C. ὑπαίνω καὶ ὑποκαίεσθαι τῷ γένειῳ. *M. du S.*
Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαῖος in *V.* ἀχμαῖος. *T. H.*
† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰλ.] Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente *Salmas*, explicatio ad τὸν ποιν. *T. H.*
‡ Τῆς Ἠλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἡλικῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. *M. du S.*
Quamvis in A. E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἠλιακῇ, cui *Matt. Sladus* adscripserat, Ἡ— quae est in Elide, ostendit tamen ne litera quidem minus *C. V.* τῆς ἠλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλιακὸς a *Stephano* consignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο Ed. A. *T. H.*
§ Μηδέποτε] Coll. ποτε male. *M. du S.*
¶ Προκαθήρατο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήροντο, in altero legatur προεκαθήραντο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita templorum, aut manu praelata; vel adspergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miscell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III, 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν ἱστάμενοι νεανίσκοι περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας περικαθαίροντες. *T. H.*

da hujus locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in ἁλῷ πέντε, ἁλῷ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰναχ. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Παρ. c. 20. Hæc in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. *M. du S.*

2. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copiose alibi. *J. B.*

Προῤῥήσεις] Non satis apte haec vox voci Θεμένοι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin, & emenda *Philostratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πρόσρησιν, pro μὴ προῤῥήσιν. quod diligentissime editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? *M. du S.*

Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vacat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς, &c. *J. M. G.*

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Hesiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dico ad *Pausan.* *J. B.*

6. Θυ-

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τὴ αὐτῦ δεξιάν. ἀλλ' οἵγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους γὰ ἐπάνειμι) σφαγάσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἔντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τ ἀχρήστων τι καλασφάτλασι, προσάγουσι τᾳ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ὑπ' ὀφθαλμοῖς γε θεῦ, γοερόν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημεῖν, καὶ ἡμίφωνοι ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλεῖν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς.

Καὶ τὸ μὲ πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω τῶν περιρραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἔχοι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἡμαγμένος, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιακῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰ οὐκ ἀνοσιῶν ἐπιτελῶν; ὅτι πᾶσι δὲ τοῦτο ἀναπαύσας ἐπίθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴ αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ

caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, & ut Cyclops ille secans, & exta eximens & cor protrahens, & sanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας . . . . δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic post alias fusius prosequi non lubet. V. ἐφ. c. 17. *Apul.* Milesi. IV. & in Apol. & *Salmasium*. *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἔντελὲς] Consule *Ostramum* p. 102. *Athen.* 674. F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τᾳ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρουσι πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τέλειον ἕκαστον· τὸ δὲ πλῆρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ σῖφων, πλήρωσίν τινα σημαίνει. *M. du S.*

Ἔντελὲς] Certe σῖφων pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2. G. 528. - *& socii cratera coronant*, quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπιστέφουσι δὲ ποτοῖο οἱ πρωτῆρες, ἤτοι ἐπιχεόντες οἱ πρωτῆρες ποιοῦσι, ὡς διὰ τοῦ πλεῖ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνοι] Vox mihi suspecta. *M. du S.*

Ἡμίφωνοι] Quid si igitur αὐφωνοι, vel potius ἀδίφωνοι; *J. F. R.*

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Cels. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyss. K. *J. Br.*

21. Τᾳ βωμῷ κ.τ.] Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei jussu; Lev. VII. 2. *M. du S.*

26. Διασπάσαντες] *Homerica* dictio, ut & versus sequens, qui lib. v. *J. B.*

27. Σκύθης] Res est ex omni genere Scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. *M. du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κριοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Pignorii* mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Cels. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philostr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendesius* Panis symbolum. *M. du S.*

38. Κροκόδιλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum*. V. *Stephanum Byz.* in Διόσπολις. & *Clem. Alex.* στρωμ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.

& vs. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet Vir Illustrissimus. *M. du S.*

39. Δαίμονας &c.] *Homer.* Il. Φ, 487. Ἐκ δ' ἴδρως πολλὸς δαίμονας ὄφρα σὺ σίδῃς. *J. Br.*

Δαίμονας] Il. Z, 150. *J. M. G.*

41. Καὶ ἐξευμενίσων] Sic de Dea Syr. *J. B.*

Ἐξευμενίσων] Solemne hoc in Aegyptiorum plerique

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

2 γνίοσα θεσπέσιος, ᾗ ἱεροπρεπὴς χαρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ' οὐρανὸν ἀμφοχίδνα ῥέμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ ὕτω 30 ποιῶν χρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Αυδῶν. ἢν δ' ἐς τ' Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς 35 θεῖα ἄξια τ' οὐρανῦ. κριοπρόσωπον μὲν τ' Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τ' βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τ' Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ χροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις ᾗ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς, 40 ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, ᾗ γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε [b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τ' πολεμίων,

a Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων πρωτίστων· δ' φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. b Βέβηλοι] Βεβήλοις A.

41. * Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. V.

* Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in V ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad *διηγουμένων*, in qua voce continuit praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe auguror. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ἐπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte prophani. Callim.* εἰς Ἀπολ. ἴκας, ἴκας ὅσις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] Male Angl. βεβήλοις. Callim. alii Καρδιουλκεῖν, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] *Fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἴκας, ἴκάς ἐστε βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *fores occludite profanis*, hoc eſt, aſſoribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum.* *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori, Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἄειδε σωτῆρι Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὁμῶς (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent βέβηλοι & πάντες (v. Not. *G. Worth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ. v.* p. 59. & *Groſ.* flor. ſparſ. 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. *Ex. Spanhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ὥσπερ οὖν ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΙΣ ΒΕΒΗΛΟΙΣ κελεύουσιν οἱ τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω μᾶλλον τὴν σὺν ἀνθρωπίνοις νομοθεσίαις, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς

μίων, ἡ δὲ γιγάντων ἡ ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεται τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἔνεστι κρύφια πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται θεραπαίνες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ

quam, ut ab hoſtibus & gigantibus ſeditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere ſe ſperarent ab hoſtibus, deinde unus illorum caprum ſubierit, arietem prae metu alius, beſtiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob cauſam illas formas hodie quoque ſervari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repoſita ſervantur, ſcripta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum ſacrificia etiam apud illos eadem, niſi quod lugeat hoſtiam, & plangunt circumſtantes modo mactatam, alii vero eam ſepeliunt, contenti jugulaſſe. Maximus quidem illorum Apis Deus ſi

moria-

55. Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἄπις σὰ καῖς ἀγέλαις τῆς Αἰγυπτίων νομίζεται βοῦς εἶν, καὶ ἔχων τινὰ ἰδίᾳ σημεῖα. Τοῦτο καινὸν εἰστορίας ἐνομίζετο σύμβολον. V.

ἰδία σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoſcendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuiſſe tradit *AElian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὸν ἄνθρακα τὸν τῦ Νείλου ἐπιθέτων σημείων quare mirum non eſt ἱστορίας, quae Nilo maxime debebatur, auſpicium ab eo captum. *T. H.*

ἀλλοτρίαις τῶν μυστηρίων θύραις ἐπίσκοπον κλεύω, ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀνοδικλιῶς μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in ſermonibus myſticis imperant PROPHANIS, ut ſibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, ſed veriſſimis myſteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipſe Vir Ampliſſ. tum Galeni commentator eruditus Caſp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam ſimillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidiſſem, obſervatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. εἰ δὲ εἰκέναι ἐστὶ τις ἄλλος ἐπὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & ſi quis alius adſit PROPHANUS & agreſtis AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, ſi quis adhuc ſcripturam quam ſequimur, ſollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ixx. 882.

— Τὸ δὲ μὴ εἰκῇ τόμωτον τὸ πύλαις
Καθίζειν ἀνοιγμάτων.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλαίσῃ θύραι ὧν ἐπίκουλοι
Ἀμφόδου.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lampid.* in Alex. Sev. & *Meurſ.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui ſuis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque ſuis hieroglyphicis ſcriptam teſtarentur. Solide a viris doctiſſimis noſtra & patrum memoria praeſtitum eſt id quod Lucianus pro more ſuo, niſi tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κόπτονται] Τύπτονται paſſim de hac ipſa re Herodotus, id eſt pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis uſos, quibus digni erant. *J. M. G.*

57. Κόμαν] Luctus indicium coma barbaque raſa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμαν] *Lampid.* in Commodo IX. *Sacra Iſidis coluit, ut & caput raderet, & Anubin portaret.* V. *Caſaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἱερεῖς τῆς μὲν ἄλλης κομέουσι, τὸν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρῶνται. *Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Φιλὸν . . . τὸ πόθῳ] Dura omnino phraſis. Vide an arrideat P. & Edit. *J.* ſcriptura, ὀφιλὸν legentium. *M. du S.*

60. Ἔφη δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρωτίμῳ χειροτονούμενος] *Benedictus: eſt autem hic Apis Deus ex armento jam antea ſuffragiis deſignatus:* quod mutuatus eſt ab *Eraſmo.* Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exſiſtit? aut quis intelligit? Immo, *poſt priorem creatus*, prioris mortui ſucceſſor & quidem per ſuffragia ſacerdotum quaerentium paſſim. Adeo plane contraria eſt *Luciani* ſententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidiſſe, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτίοισιν, etiam in Cataplo. Sed ſic tamen aliquoties hic deſidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Hiſtor. ἐπὶ δὲ τῷ διώτῳ μουσικῇ τε καὶ ὠδαῖς κηλούσῃ ubi *Benedictus* in

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ὅτῳ δεῖ πολλῶν ποιεῖται τὴ κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, ἢ [a] ψιλὸν ὀπὶ τ κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξαλο, κἂν τ Νίσου ἔχῃ πλόκαμον τ πορφυρᾶν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὀπὶ τοῦ προτέρου χειροήθους, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τ ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ὅτω γιγνόμενα, ἢ ὑπὸ τ πολλῶν πυνθανόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἢ μὲν ὀπιλιμήσονος ὑβριστοῦ, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, ἢ μὲν γελασομένου τ ἄνοιαν αὐτῶν, ἢ δὲ τ ἄγνοιαν [b] ὀδυρομένου.

[a] ψιλὸν] Ὑψηλὸν P. *F.* ὑψιλὸν ad oram *AIW.* scriptum est. [b] Ὀδυρομένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου illud poscunt ὀπιλιμήσονος & γελασομένου.

59. Καὶ τ Νίσου ἔχει πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ἦν, ἔχων ἐπὶ τ κεφαλῆς μέσην τρίχα πορφυρᾶν, ἧ νικωμένου ἀνάγκη ἦν ἀπολέσθαι τὴν πόλιν, ἣ ἐσωτήρησεν. *V.*

† Ὦν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ἦν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

in cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ἐπιτήδεια paulo ante descripta? immo est *post cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲ γὰρ οὐκ ἀγελαῖς διέχεις αὐτὸ, ἢ πάνυ μοι προῄδλον ἃ δὴ μέλλεν ἕκαστον ἐπὶ πᾶσιν ὑπό σου ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. *F.G.*

61. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de sal. dicta. Ἐπιδιεσκεύασε λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ διύτερον γραφὲν, ὅταν &c. V. *Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τῷ μὲν . . . τῷ δὲ] Hic & proxime supra ad τῷ μὲν respondet τῷ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἔνι & ἔνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo personae, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμυλλῶντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔνεστ' ἀνέχεσθαι. *Lucian.* de Parasito. §. 16. οὐκ ἔστιν ὑφραινόμενον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) οὐκ ἔνι τοῦτον υἱὸν εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed frustra; nam etsi ἔνεστι, τ μὲν πρίασθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, ἢ τὸ οὐ τ Ἀόλλωνος — λέγεσθαι, præcedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *F.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΤΣ.

Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ ὡδὶ σκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς ὡδαγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανῶσι, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους πάντως εἴδους,

VITARUM AUCTIO.

JUP.

TU ſcamna diſpone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: ſed exorna ante, ut formoſae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adeſſe ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philoſophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. *AE.M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inſcribitur, longe eſt facetiſſimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philoſophorum, ſectis diſtinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philoſophorum ſumit pro ipſis Philoſophis; quare ubi Vita Pythagorica, ſive ipſe Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem eſt, poſſe haec verba reddi, ut fieri debuiſſe contendit ad hunc locum Vir Eruditiſſimus, *vita optimum, vita virilem, generoſum*, &c. genere loquendi Graecis tritiſſimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, ſcilicet Πυθαγορικός, ut praeceſſit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuiſſet in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάσηθι, dixiſſe Noſter, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inſcribitur hic dialogus *βίων* potius, quam hominum πρᾶσις· quamquam nomine *βίων* intelliguntur ipſi Philoſophi. Paſſim quoque toto hoc opuſculo οἱ βίοι pro ipſis ſumuntur Philoſophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifeſtiſſime c. 12. ubi Ariſtippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πολυτελὴς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίαν δόμῳ ον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τριφῆς; τίς ἀνεῖται τὸν ἀποτάλον; Reſpondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quaſi hominem; Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅτερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὼ ἀρ' ἐμὼ βίω πωλῶ. τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inſcribitur Βίων πρᾶσις. At *Thom. Magiſter* hunc ſemper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre eſt in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J.J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic deſignet pauculis lectis facile colliges, nempe inſtitutum, ſive quas *profeſſiones* vulgo hodie dicimus. *M. du S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipſo libello βίους non dubitavi, nec enim adſentior Leopando, qui Emendat. 14. *mancipia* ſignificare dicit, hic & in Ariſtippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque aſſentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Ariſtippo, κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem neceſſarium eſt ſervos intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et ſi aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen ſignificationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari ſuadet Ariſtippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* ſunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philoſophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues ſine corpore vitae.* Sed retinet βίος ſolennem & frequentiſſimum intellectum, quo vitae rationem, profeſſionemque adeo notat: niſi quod Satyrica proſopopoeia hic vitae & inſtituta ponuntur ut perſonae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, eſt perſona omnium, qui ſe Pythagoricos dicunt. Interim ſubinde dentes ſtringit Lucianus in acta & ſermones ipſorum veterum Philoſophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιώντες, cogit. *J.M.G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute ſane in hoc opuſculo variarum, in quas Philoſophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico ſale perſtringit. Hæc autem & ſimilia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor ſim, non eo animo ſcripta eſſe, ut a ſtudio ſapientiæ ad ſupinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; ſed ut quid in pravis perniciosſque quarundam diſciplinarum inſtitutis vitandum; in aliis vero, quæ honeſtum rectumque ſequun-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra ho-

ἢ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει ὁποταραυτίκα τἀργύριον καλαβαλέσθαι, εἰς νέωλα ἐκτίσει, καλαχήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ἤδη.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον προαγάγωμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος [a] ὁ Πυθαγορικός, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρω-

[a] Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *M. du S.*

Ipse *Lucian.* causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J. F. R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *J. B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν· & *Harpocr.* Ἀποκηρύττουσιν, ἀντὶ τοῦ πιπράσκουσιν· inferius in hoc Dial. πίσω τοῦτον ἀποκηρύττεις. *Demosth.* contra Aristocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπιδωνίζοντες. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam est Mercurii præconium? Præconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suæ non satis memor, vixque peracto præconio interpellat Mercurius, monetque & quasi imperat ut festinet. *Non bene divisa temporibus isthæc sunt tibi o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mercurii præconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πωλῶ & in ῶν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν legas tantum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter saltem præcedentia in hunc ferme modum verte; *Tuum autem erit, Mercuri, præconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porsena regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καλαβαλίσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίσειν, *solvere* usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καλαβαλίσας ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καλαβολὴ, ἡ ἔκτισις, καὶ καλαβάλλω ῥῆμα· vide, quae ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ὑπὸ Σάμιων κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E. L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nusquam rem venalem prædicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc præconium. *J. B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam:* rectius vertas, *vita optimum, vita virilem, generosum, liberum:* hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effœminate, libere vivit. Est loquendi genus Græcis tritissimum. *J. G. G.*

20. Ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & eum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho.* *E. L.*

ἄνθρωπον εἶναι βούλῃ; τίς εἰδέναι τὸ παντὸς ἁρμονίαν, ἢ ἀναβιῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδε; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposturam. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δή, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, ἢ τὰ ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, ἢ ἀφωνίη, ἢ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἂν βέλτιστε τὸν Κροίσου παῖδα

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ' Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προυπάρχειν διὰ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ἀποτείνας πρατίστους, αἰνίσσεται τοῦτο λαμῶ τὸ νῦν παῖσαι τὸν Πυθαγόραν. G.

21. Τῆ π. ἁρμονίαν] Pythagoras docuit καθ' ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat p. 221. A. & Cicer. III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere.* E.L.

Τῆ παντὸς ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. M.du S.

24. Τερατείαν] *Suidas* exponit ψαδιλογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsiloquium.* Intelige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. E.L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. E.L.

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* M.du S.

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. E.L.

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Rittershus.* in Porphyr. p. 29. b. M.du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul. J.B.*

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. E.L.

39. Ἀφωνίη] Vid. *Rittershus.* ad Porphyr. N. 19. M.du S.

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. M.du S.

50. Ἃ σὺ δοκέεις τρίζαρα] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem. (δ'. γ'. β'. α'. ἅτινα μὲν ἐν ἑαυτοῖς δ' δύνα) τρίγωνον δὲ ἅτινα. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ λαβὼν τοιχεῖον τοίνυν ἀριθμοῦσι τὴν μονάδα, ἣν δυνάμεις βούλει) εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, λαμβάνουσι τὰ ἑπτάγωνα πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς· ἐκ μὲν τῆς μονάδος, δυνάμει ὄντως τρίγωνα, πλευ-

Τρίγ. δέκ. ἑπτάγ. ἑξ.

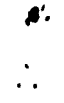

stium institutis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? PYTH. In Musicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, si prius fieri citharœdum oportet, tum deinde sapientem.

4. PYTH. Post haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec sacros magis sermones audivi. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habitumque & forma cassa moveri?* Ad haec intelliges

παιδεύειν ἐγὼ γὰρ λάλος, εἰς ἀνδρὸς ὦραν βέλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν μουσικήν; ΠΥΘ. Μουσικὴν γὲ γεωμετρίᾳ ἀσκήσεις. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενέσθαι χρὴ, κἄτα εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἶτ' ὀπίσω τοῦτο, ἀριθμεῖν. ΑΓΟ. Οἶδα γὲ νὴ ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμεῖς; ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκεῖς τέτταρα, ταῦτα δέκα εἶσι, καὶ τρίγωνον ἔντελές, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τὸ μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, ἃ πολὺ θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱεροὺς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ταῦτα ξένε, ἴσασι γῆς τε πέρι, καὶ πέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέοιτο. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. εἰ γὰρ οἷά τε ἀμορφίᾳ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ὀπίσω τοῦτο

σι

a Μουσ. & γεωμ.] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul*. Μουσικὴν & γεωμετρίαν] γρ. εἰ μουσουργίᾳ καὶ γεωμετρίᾳ ἀσκήσεις. Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet, Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεις· sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur appositum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσεις.

πλευρὰ μονάς· τῶν δὲ ἑπομένων πρώτου Δ. (τῶν Γ.) πλευρὰ δύας· τῶν δὲ δευτέρου (τῶν Ε) πλευρὰ τριὰς· τῶν δὲ γ'. τριγώνου τετρακτὺς ἡ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τετρακτὺν & τετρακτικὸν σημαλοιόμενον παῖς πρώτους τὸ εἰδογράμμασι χημάτων, τῶν μὲν τριγώνων δύο τὸ ἕλον χῆμα. τριγώνων γὰρ τῶν τετρακτὺν δὲ δύο τῶν πλευρῶν ὁ μὲν τέσσαρας ἐχόντων πλευρὰς, ὃς ἔχει ἀρχὴν τὸ τετρακτύλιφον. Οὕτω μὲν ὦν, ὡς οὐ παρεβάσεως ἰρὸν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ί. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν Δ. ἅτινος

Ναὶ μὰ τὰν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Πήγαν ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G.

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lege* τριγώνου hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate sunt explicata a *Theone Smyrn. Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem*. T. H.

51. Τρίγωνον ἐντελὲς] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud est quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigonissimus sic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo.

∴
∴ ∴
∴ ∴ ∴
∴ ∴ ∴ ∴

Decem numerus sic positus efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. *F. P. a G.*

52. Ὅρκιον] Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Isid. & Osir. 679. idem rursus omnia quæ illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτω. c. 5. & *Brod.* Misc. II. 6. & nostrum iterum φιλοσ. c. 12. *Ritterh.* ad Porph. p. 26. & ipsum *Porphyr.* cum notis N. 20. versus ipsos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, p. 20. m. *M. du S.*

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mss. *M. du Soul* inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. *F. F. R.*

69. Αὖ-

σι δὲ, γνώσεαι † θεὸν ἀριθμὸν εἶναι, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέουσα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ οὗτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ ἀμφιλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεὸν] Ἔλεγον δὲ καὶ τὸν θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον * δύεσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζώων μέχρι καὶ τῶν ἀκινδύνων· καὶ κυάμων δὲ ἀπέχοντο. Χρυσοῦν δ' εἶλκον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

* Δύεσθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσδύεσθαι vel ὑποδύεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. T. H.

69. Αὖτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. M. du S.

74. Ψυχίων] Vide *A. Gell.* IV, 11. A. V.

Ψυχίων] *Jamblich.* N. 107. docet solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. M. du S.

Ibid. Οὐδὲ ἴν τι] Οὐδὲ ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad *Heliodor.* J. B.

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱροί εἰσι] Empturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνα εἶπεν μυσάττην τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, τὸ μυσάττεσθαι κυάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι. *Enimvero sacrae sunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ τούτων (ἦν τις) ὁ μετὰ τὰς Πυθαγόρας, ἀλλ' ἀστὸς πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν, *Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Scheffer.* de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι scribendum, idque Attice pro οὐ γὰρ ἱροί εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ † φαντάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀναπυνθάνεσθαι λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπνῳ ὁρωμένων ἔστι δὲ ἀναπυνθάνεσθαι τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁρώμενα. V.

† Φαντάζεσθαι] Paria docet *Thom. Mag.* in Ἀναπυνθάνεται & Φάσμασι. T. M.

Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἰσχνόνους,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· ἡ γὰρ ἀμὴ ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῶν φρενῶν.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Αὐτὶ τοῦ, καὶ γάρ, ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, ὁ γὰρ ἀλλ' ἦκεν. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἦκεν. Ita hic *Scholiastes*, ut ὁ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Αὐτὶ τοῦ, καὶ γάρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ γάρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. ὁ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ ἦκεν. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci ὁ γάρ, pro ἀλλὰ καὶ γάρ. & male in verbis *Callimachi*

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non aversor: sed sacræ sunt, & mira earum natura. Primum quantæ sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem, coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero majus, lex est Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήιον μὲν [a] οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. οὐκ· ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀρσενείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φύην. [b] ἐψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμέλρημμένην, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲ ἕν τι] Οὐδὲ ἓν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam Edd. pleraeque οὐδέν τι. B2. οὐδὲ ἕν τι· quo errore correcto P. οὐδέ ἓν τι. [b] Ἐψηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σελ. Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Aristophanes*, ὔ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiasten* illud idem adsit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσατ' Ἰπτάνακτος, ὔ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως αὖτ'. ὔ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de suo Interpres, verba ὔ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero.* Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκδνν Herculeam ab hero Dionyso sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

——— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λάμπλληθης ἦν ἰδεῖν ἡ 'κκλησία.
——— *Namque insigni ratione*
Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ὔ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Thesmophoriazusis citat apud *Suidam*. Iterum in Ranis vs. 54. ab initio Comoediae,

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. ὔ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ὔ γὰρ ἀλλὰ p. 0 *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum Cl. *Perizonio*, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ὔ γὰρ ἀληθὲς, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κυδαντίδης ὑπὸ ἐνδεκάμηνος τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, ὔ γὰρ ἀλλ' ἀληθὲς. *Praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est*, &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τῶ, ἀληθὲς, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec ὔ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, ὔ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσατ' Ἰπτάνακτος. ὔ γὰρ, ἀλλ' ἥκω p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter ὔ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. *J. J.*

Οὐδὲ ἕν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτίων] Ionica Dialect. postulat hic ἱροί. pro communi ἱεροὶ. Qua in voce passim in Ἀσρ. etiam peccatur, & αὐτίων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τ' ἄρθρων habere *Hippocratem*. *E. L.*

80. Ἐψηθέντα] Turbant hic codices R. ἐψηθεῖσαν. Fl. ἐψηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse Viros doctiss. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam no-

νόμος, κυάμοισι τὰς ἐρχὰς αἱρέσθω. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, ὦ πρόπεπος. ἀλλ' ἀπόδυθι, ὦ γυμνόν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. Θεός, ὦ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ἀπώσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποπιπράσκεις; EPM. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε ᾧ ἀπησαμένῳ τοὔνομα, ὦ ὅθεν ἐστίν. EPM. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, ὦ Τάραντα, ὦ ἢ ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κοινῇ [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. [b] Ἀπαγέτωσαν ἄλλον ὠνησόμενον.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant, nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. Ba. P. In ceteris fere ἀπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ὁ βροτός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετταράκοντα τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ μηρῷ ἔχειν χρυσοῦν. V.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις λέγοι τὸν κύαμον, ᾧ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, εἶτα ἅλας ἐπὶ τῷ ἡλίου βολῇ καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀποσκιάσας ἐπιτίθοιτο μετ' ὀλίγον, εὑρεῖν ἂν ὀδμὴν ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασησάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο δ' οὐθεὶς ἀντιλήψεται προσφορᾷ: (ſic lego, non προσφορεῖ aut προσφέρων) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus profiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνου dabimus Porphyrio, σπέρματος Luciano αὐτὶ τοῦ αἵματος; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo προσφῇ mihi fatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagorae *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις ὁμοίου ὄψεως, alii etiam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagorae femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἕσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα ἡ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν ἡ Θεανὼ ἦν. Τούτους δὲ φησιν αὐτὸν ἐπῆχθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διέδη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τρι-

7. MERC. Viſne ſqualidum illum Ponticum? JUP. Prorſus ita volo. MERC. Heus tu peram ſuſpenſe, exſerte humerum, veni, circumi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim ubivis ſe eſſe liberum. EMT. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habiti, niſi forte foſſorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βούλει τ' αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἴελθε, καὶ περίθι σὺ κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενναῖον βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς φῄς; πωλεῖς τ' ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσῃ ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει· πράσεως εἶναι γὰρ αὐτὸν πανταπασιν ἐλεύθερον. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ὕτω κακοδαιμόνως ἀφειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπάνη γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀπο-

δειν-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης οὗτος ὁ Σωπεὺς λεγόμενος τῆς Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδα γὰρ ἐφόρουν τὸ δὲ ἓν χιτὼν παχὺς καὶ τραχύς, ἅτε ἐργαστικὸς, κατὰ τὴν ἀμφίεσιν χεῖρα ἑκάτερον εἶναι ἔχων· διὸ καὶ ‡ ἑτερόμαλλον. Ἀχειρίδωτος δὲ ὢν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, ὅπερ ἦν καὶ ἐξωμίς· ἐ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περιβλημα. G.

6. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται οἱόσπερ οἷς βάσκουσι, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀποδιδόμενος. G.

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Εἰξῆν erat in V. & A. Ed. Idem C. ſeparat Πόντου· Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, cauſa non eſt. T. H.

† Ἐξωμίδα] Sic ſcriptum invenio: ſed legendum ἐξωμίδια. M. du S.

‡ Ἑτερόμαλλον] L. ἑτερομάσχαλον. M. du S.

Vox Grammaticis uſitata, quando exponunt, quale veſtimenti genus fuerit ἐξωμίς. Etymol. in Ἐξωμίς, Heſych. in Ἑτερομάσχαλον. Vid. Joh. Meurſ. ad Lycophr. v. 1099. Jac. Perizon. ad Ælian. V. H. IX. c. 34. T. H.

§ Προκαλεῖται] Obſervationem non eſſe inanem docebit Harpocr. in Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima poteſtate προκαλεῖσθαι ſolum in uſu eſt: altera προκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. T. H.

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi diſcipulorum συνόδους, ſeu conſortia, de quibus vide Joan. Scheffer. Phil. Ital. c. XIV. J. C.

Τριακόσιοι] Reſpicit ad eorum diſcipulorum numerum, quos illic habuiſſe dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuiſſe ajunt. Vide Diog. Laërt. 214. & not. M. du S.

98. Ποντικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σωπεὺς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G.

Ποντικὸν] Sinopenſis erat Diogenes, quæ urbs Ponti. M. du S.

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam verſionem editionis præcedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, *qui ex humeris pera dependet*. Ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. Ferrario part. II. Rei Veſtiariæ lib. 4. cap. 20. & 22. J. G.

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] *Peram dependentem habens ex humeris*. Ita vertit Interpres; quaſi ὠμῷ inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ὠμίας diſtinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet, & ea inſignis eſt: ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis ſic dicta, eo quod humerum nudum & exertum oſtendebat. Vide Gellium lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide Heſychium & Suidam in ea voce. J. P. a G.

Ὁ ἐξωμίας] Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39. Salmaſ. ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. ſeqq. J. M. G.

4. Πωλεῖς τ' ἐλεύθερον] Incidit in pœnam legis Fabiæ, qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ultimo Initit. de publ. Jud. Apul. lib. 8. J. B.

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Reſpicit hic hujus Philoſophi hiſtoriam, qui captus a prædonibus revera venuiſſe in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & Plut. 886. 1. & A. Gell. II. 18. M. du S.

11. Γε νὴ] Longe melius in *Thoma Magiſtri* codice legebatur; nempe ἤ (v. in χωρὶς.) M. du S.

δεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ὀπίσησης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ γε τὄνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρῶ· κάλλιστον γὰρ ὅτῳ ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ καθῆφες, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς [b] διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειληλικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτῃ ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τουτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος, ὅτι τὰς ἡδονὰς, καὶ κελεύστους, ἀλλ' ἐκείνου, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ'

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

[a] Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AIW.* quod paene vulgato praeferam. [b] Διῆρκε] Ad oram *AIW.* notatur διῆρται· quod ſcriptum fuerit pro διῆρται· nam διαίρειν & διῃρεσὸς ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. [c] Λεοντῆν] Λεοντῶν *B1.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

22. Τιθασὸς] Πρᾶος ἐ ἥμερος. *V.*

31. Οὐ κελεύστους] Εὐρύσθεως ἐπίταττε τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J.B.*

32. Ἐκκαθάραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J.B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laert.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. *M. du S.*

37. *Προφήτης*] Quis jocus in illa voce a Luciano quaeſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico.* *J.M.G.*

50. Τάφου] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt.* VI. p. 143. B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eumd. ibid. C.D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφου] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J.F.R.*

52. Ὀκι-

verſum autem veritatis, & libertatis in loquendo Præco eſſe volo.

9. EMT. Age, Præco, ſi te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluſero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem ſi quas habeas, mihi obſecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut ſepulcrum inhabitabis, aut deſertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam ſcriptorum. Ita conſtitutus beatiorem te magno rege (*Perſarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum moleſtum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caeſum? Equidem non teſtudinis neque cancri teſta circumdatus ſum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua ſed vacat.

10. Porro quae maxime adeſſe tibi de-

ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τ τρόπον ἀγασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ἁβρολαβῶν σε, καὶ ἀποδύσας τ τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκαλαχλείσας, τριβώνιον ἐμβαλῶ. μὴ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τ θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμε δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τ πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ἀπιθογράφων βιβλίων. καὶ ὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; ὁ γὼ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔστ ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· ἵτα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, πεπονημένων. *V. G.*

54. †Ἡ στρεβλοῖ] Βασανίζῃ, δισμῷ, μαστίζῃ. *V.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus ſcholii erat ἴρημον, quod cum quo referrem non eſſet, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retuliſſe video, quae exhibent ſcholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.*

In V. & Ed. A. eſt: ἴρημον] προγεγραμμένον, πεπονημένον. Nomini praeſcripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καλλιγεγραμμένων. *T. H.*

† Ἡ στρεβλοῖ] In *V.* ἢ στρεβλῷ τούτων] βασανίζῃ, δισμῷ, μαστίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an ſit ut apud Satyrarum poëtam, *ſcriptus & in tergo* &c. *Juven.* 1, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro* *H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina ſcripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. ſcribendi, & ad eum notas Conſultiſſ. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τῷ μεγάλου β.] Sic *Ariſtophan.* in Plut. v. 179. Μέγας δὴ βασιλεὺς ἐχθὲς δι' ἐτῶν κομᾷ; ubi *Scholiaſtes* inquit. Τὸν τ Περσῶν λέγει· ἔτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείοσι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ παρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Ariſtoph.* Veſp. v. 1284. & Kuſt. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis verſus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barneſ. & add. Spanh. ad Ariſtoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, ἢ θρασὺν, ἢ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, ἢ βασιλεῦσι, ἢ ἰδιώταις. ὅταν γὰρ ἐπιβλέψονταί σε, ἢ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, ἢ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, ἢ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· ἢ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, ἢ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, ἢ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, ἢ ἐπιείκεια, ἢ μετριότης ἀπέστω. ἢ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόζυσον ἢ προσώπου παντελῶς. δίελκε δὲ τὰ παλαιστρικὰ θρυπτόμενα τὸ χωρίον. καὶ ὁ αὐτὸς τέτασο μόνος, ἢ ἀκοινώνητος εἶναι δόκει, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· καταλύσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἕξεως. ὁ ὄψις δὲ πάντων, ἃ μηδεὶς ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν ποιεῖ ἢ τὴν ἀφροδίσιον αἰρῇ τὰ γελοιότατα· ἢ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτῃ σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενήσομεν.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, ἢ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾴστά γε,

bent, haec ſunt. Improbum oportet eſſe, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abſona loquela, & plane cani ſimilis: vultus contentus ac rigidus, inceſſus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agreſtia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abeſto: frontem perfricare ne ſatis habe, ſed abrade penitus. Loca ſequere celeberrima, & in his ipſis ſolus & inſociabilis eſſe poſtula, neque amico admiſſo neque hoſpite. In hoc enim ineſt regni illius tui interitus. In conſpectu omnium ea fac animoſe, quae neque ſolus aliquis temere ſuſcipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem ſi e re videbitur, crudo Polypo aut ſepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. *V.* * Παρὰ τὸ ἴσον ἢ ὁμοῖον. *C.*

65. Ἀπηχὲς] Σῖον † τῷ κατὰ πάντων ἔχον. *V. G.*

70. Ἀπόζυσον] Γράφεται ἐκ λείψεως. *G.*

* Παρὰ τὸ ἴσον] Ὃ ἴσην ἰσχὺν *Etymol.* & *Suid.* *T. H.*

† Τὸν κατὰ πάντων εἶναι] Corruptum: C. ξῖον τῷ κατὰ πάντων ἔχειν. *M. du S.*

Voſſ. Codicis depravatam lectionem illam expreſſit Ed. A. Neque tamen haec reſtituta prorſus omni vitio caret: quid enim eſt κατὰ πάντων; ſcribendum, τῷ ἀνὰ, vel παρὰ πάντων ἔχειν diſcrepans a ſono, qui ab omnibus proficiſcitur. *T. H.*

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam ſacram defendens, *maxime*, inquit, *cum ſciamus etiam, quosdam ſapientiae deditos non tantum objeciſſe ſermonis cultum, verum etiam, cum poſſent ornatius atque uberius eloqui, trivialem ſtudio humilitatem ſecutos, ne corrumperent ſcilicet gravitatis rigorem, & ſophiſtica ſe potius oſtentazione jactarent.* *M. du S.*

70. Ἀπόζυσον] Puto me in verſione vim verborum ſic ſatis adſecutum eſſe. Vult funditus exſtirpari pudorem, q. d. *abrade ipſum erubeſcere.* Forte praeſerant alii Eraſmi interpretationem, *erubeſcendi facilitatem de facie prorſus abſtergas.* Sed non de ſola facilitate hic ſermo eſt; & *abſtergere*, ſi cum ἀπόλυσον comparetur, parum vehemens. *J. M. G.*

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& ſine ullo commercio eſſe velis, neque amicum neque hoſpitem admodo.* Tu vero poſtrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hoſpitem admittendo:* nam προσιέναί τινα non eſt *adire aliquem*; ſed *aliquem ad ſe admittere, aditum conveniendi dare alicui* *Aelian.* lib. IX. V. H. c. 3. Κλαῖε δὴ, ὅπως μέλλεις τινὶ χρηματίζειν, καὶ πορφυρᾶν βαδίζων ἱμάτιον τοὺς δεομένους προσίετο. *Clitus vero, ſi quando auditurus erat quosdam, inambulans ſtragulis purpureis, admittebat deſiderantes:* & paſſim alibi apud Eundem & alios. *L. BOS* Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quaſi regem, cui ſint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majeſtas ejus eviliſcat. *J. C.*

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non ſatis memores videntur Cynicae Sectae inſit tutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque diſcant, quae alii, conſpectum hominum fugientes, ac ne tum quidem ſine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex inſtituto ſuo, & turpiora etiam patrasſe. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ago de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Plu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista qui-90dem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune sias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in uni-95versum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ ὗτος, ᾧ πᾶσιν ὠχεῖν μέλλεθ᾽ῦν. εἰ γάρ σοι δόῃ παιδίας, καὶ λόγων, ᾗ λήρων, ἀλλ᾽ ὀλίγου αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γ᾽ ἂν ἦς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, ᾗ τὸ θράσος παρῇ, ᾗ λοιδορεῖν καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μέν σε δέομαί σου. ταύτης δ᾽ ἂν ἴσως ἡ κηπουρὸς ὁ καιρῷ γένοιτο· ᾗ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε πωλεῖν ὑτοσὶ τὸ μίγιστον δύ᾽ ὀβολῶν. ΕΡΜ. Ἔχει λαβών· καὶ γὰρ ἥσθημαι ἀπαλλαξόμενα, ἐνοχλοῦντα αὐτῷ, καὶ βοῶντα, ᾗ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντα ᾗ ἀγορεύοντα κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ὃ τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἴαγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, ᾗ πλουσίου δώμυος. βίος ὗτος ἡδὺς βίος τρισμακάριστος. τίς ὀπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἐπαίτης ὁ ἀβρόταλος; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, ᾗ

ὁ Θαυμάσιον] Θαυμασὸν P. F. V2. Θαύμασον Margo A2W.

4. Ἀβρόταλος] Τρυφερόταλος, ἁπαλόταλος. V.

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποίησιν ἄν τις ἀμαθῆ, πολύ] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vera sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ᾽ ἰδίᾳ ποιήσειν ἄν τις, ἀμαθῆ ποιεῖ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audaciter fac.* *F. F.*

78. Πολύποδα ἀφεὼν] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα πολύποδα restituit. *Tot.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian.* Or. VI. in. & Plut. *an aqua &c. Sotades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης γ᾽ ἂν ἦς ἴσως σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificis. Plenior sane *Solerus*, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *F. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *F. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τίχῃ βάναυσον, ad *Dial. Deor.* XV. p. 242. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτης spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτης βίος signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Aelian.* IV. ποικ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *F. F. R.*

92. Κυρηναῖον] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κυρηνεύς. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum *secturae parentem.* *M. du S.*

20. Πο-

καὶ λέγε ἄνθρ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαί γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολιθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀποζεῖ μύρων· ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μελιὼν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μὴ αὐληρίδος ὀπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἄλλα δὲ πεμμάτων ὀπτημάτων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθήναις. ἐδούλευσε δὲ καὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζοντα τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον πρεσβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὀπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet. MERC. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui commissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse & apud nos mansurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. F. & V2. quamvis typorum vitio aberret in ἄπρατος accedit ora AIW. In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. V.

* Πλακύντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακυττίων. M. du S.

24. Ἐρανίζοντα τὴν ἡδονὴν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

Et recte quidem ita legi Suidae ostenderit: Πέμμαλα, πλακύντια. T. H.

20. Περὶ Σικελίαν] Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, Platonici. E.L.

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mss. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπραλοι καὶ οὗτοι μένουσι· mox ex eodem Ms. repone, ἅμα γὰρ αὐτὼ πιπράσκειν βούλομαι· *ambo enim vendere simul volo:* in Edd. βούλεσθον, *volunt:* & statim idem liber, ὁ δὲ τινα ἴσκει πανθῶν· quod est ἀλαμπέστερον quam vulgatum πανθεῖν· mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδονὴν οἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡδονὴν sit *omnes, cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt: vide *Suidam*, & Glossas *Herodoti* a viro doctissimo *Gothofredo Jungermanno*, meo necessario, olim cum *Herodoto* editas. J.G.G.

Ἄπρατος] Sic praeter Mss. P. L. & Ed. F. in reliquis mendose legitur ἄπρακτος. M. du S.

31. Ἀβδηρίθεν . . . Ἐφέσου] Abdera patria *Democriti*; Ephesus *Heraclitii*, ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Transire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

ΖΕΥΣ. Μετάστηθι ἄλλον ὡδί γε· μᾶλλον δὲ τὼ δύο τουτί, τὸν γελῶντα τὸν ἀπὸ Ἀβδήρων, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὼ πωλῶ. ΕΡΜ. Κατάβηθι εἰς τὸ μέσον. τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ· τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἀφαλείπτει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καὶ γελᾷς ἡμῶν ἅπαντας, καὶ σαυτὸν οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ οὐ αὐτόθισιν οὐδέν. κεναὶ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σὺ κενὸς εἶ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, καὶ παίσῃ γελῶν.

Σὺ δέ τι κλαίεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπτήριον· τῶν δὴ οἰκτείρων τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δο-

13. ΖΕΥΣ. Μετάστηθι] Sic Edd. Gr. P. & Ed. *f.* Quod autem in reliquis libris est μετάστηθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθεῖν] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθεῖν legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἀπραγμόνως ἔοικεν ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῶν μένειν. & post p. 374. Ἔοικεν ἀλγεῖν ὃν πολύ τι πλεῖον αὐτὸν ἀφελήσειν. *f. f.*

Ibid. Πενθῶν] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *f.* venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsan πενθοῦντι scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. *M. du S.*

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθον, excepta *f.* pro qua stant G. P. & margo *A*1*W.* *c* Πενθεῖν] Sola *f.* πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *A*1*W.* secutus non sum. *d* Κλαίεις] Κλαῖς *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur ι subscriptum saepe solet ad latus poni. *e* ΗΡΑΚ.] Ἡράκλεις *F. A*1. quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. *f* Πρήγματα] Πράγματα *F. f. V*2. *P.* Formam Ionicam *A*1. jam admisit, & in plures Edd. propagavit. Μὴν video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari μά. *g* Τῷ δὴ] Τὸ, δὴ οἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par est.

51. Ἐπτιπήριον] Ἐπιθανάτιον. *V.* † κὴρ γὰρ ὁ θάνατος. *G.*

† Κὴρ &c.] Accesserunt ex *Etymol.* & *Suida.* *T. H.*

δεινὰ μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀπηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ ἢ ἢ ὅλου συμφοράν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάλαι συνειλέον), καὶ ὃ δὴ τοῦτό τέρψις, ἀτερψίη γνῶσις, ἀγνωσίη μέγα, μικρὸν ἄνω κάτω περιχορεύσιμα καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ὅδε; HPA. Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; HPA. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; HPA. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἄνθρωπε, ἢ γρίφους συνήθεις; ἀτεχνῶς γὰρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν σαφῆς. HPA. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Ταγαρῆν οὐδὲ ὠνήσεταί σε ἐὼν Φρυγῶν. HPA. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices oia illo saeculi lusu permutantia. EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

a Σωτιδῆς] Σωτίθης *J.* *V2.* *B1.* 2. recte quidem: sed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad σωτιδεὶς F. & *A1.* hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Ἀντὶ τοῦ πᾶς· ἔστι δὲ ἐ τοῦτο Ἰωνικόν, ἀπό τοι ἐ Ἔφεσος Ἴωνες. Ἔφεσος δὲ Ἡράκλειτος. *V.*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακείων ποτὸν θηλητήριον, ἀπὸ τοῦ † κεχύσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεών. *V.*

61. ‡ Διαφερόμενος] Συνδιαμαχόμενος. *V.*

65. Γρίφους] Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. § λέγεται δὲ ἐ τὸ δίκτυον, καὶ ὁ συμπλοκόμενος λόγος. *V.*

69. Ἡδέως] ¶ Ἀκμαστικῶς. *G.*

* Ἀλλάκως] Quum in Cod. *V.* scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι ἀντὶ τοῦ πᾶς . . . . Ἰώνων, ἀφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος. Ed. A. dedit hunc in modum: τοῦ δὲ ὀδύρομαι &c. Ἔφεσος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τοῦ δὲ, non video: reliqua commode sunt correcta: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *M. du Soul*: *Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll.* *T. H.*

† Κεχύσθαι] Ex C. supplevi & emendavi. *M. du S.*

Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεκύσθαι καὶ κυκεών. Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, κυκᾶσθαι· sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. *Etymol.* Κυκεὼν ὁ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύσθαι χυχεὼν τις ὤν. Συγκειμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκιρνωμένων· nam longius abit συγκεκραμένων. Pro ποτεῖ vidi, ni fallor, in V. πολλ". *T. H.*

‡ Διαφερόμενος] In C. erat: συνδιαφ. *M. du S.*

Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λέγεται δὲ καὶ ὁ συνμαλλικὸς] Pro hisce in C. legitur: δῆν καὶ τὸν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *M. du S.*

Primum ὁ συνμαλλικὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obscuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτιον prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. haberur, derivatum ab Etymol. p. 241. v. 55. Ἐρίφους, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὸν χλεύην γρίσπαμα φασί. ergo menda non vacat illud χρίσπαν· quanquam ea de significatione γρισπέμασιν ut tacuerunt *Jo. Meursius* & *Du Cangius*, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas *turpis lucri* & *rapinarum*. Γρίφος autem, quo destituimur *V.* & Ed. A. in capite Scholii praeposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀκμαστικῶς] Ἦδεν Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἰσχὺν ἀκμάζων· unde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. *T. H.*

34. Τὰς ἐκπυρωσίας] Heraclitii ἐκπύρωσις. *F. G.*

56. Ἀλλάκως] i. e. ἀλλὰ πᾶς. *F. G.*

57. Τέρψις ἀτερψίη] Sic κακὸς ἀκακος, ἄσοφος σοφίη, ἀσύνετος εὐσύνετος, & mille similia. *J. H.*

58. Ἄνω] Heracliticam illam Philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta Lib. 6. ἕστεται καὶ ἀπολεῖται πάντα ξυμμιγνύμενα καὶ διακρινόμενα πάντα τὰ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. *J. M. G.*

61. Διαφέρεται] *Hesychius* etiam μαχόμενος. *Suidas* ἐρίζων, φιλονεικῶν. *M. du S.*

65. Γρίφους σωτιδεῖς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. *Diog. Laërt.* p. 238. C. & 389. praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quomo-

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt ; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum ? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum ? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti ? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te ? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri ? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

Τυτὶ τὸ κακὸν ὑ πόρρω μελαγχολίας ἐστὶν, ἀλ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῷ ὠνήσομαι. EPM. [b] Ἄπρατοι γ' ἔτοι μένουσιν. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

75 EPM. Βούλει τ' Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τ' τωμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μ' ὖν. EPM. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, γ' συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τ' ἱερώταλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; 80 ΣΩΚ. Παιδεραστὴς εἰμι, γ' σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς ὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγῷ γ' ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ὀπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; γ' γ' ὑ τ' σωμάτων ἐραστὴς εἰμι, τ' ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι καλα-

[b] Ἄπρατοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet : contenti ſumus ſolius *V2.* ſuffragio ; nam in ceteris omnibus haeret ἄπραιλοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν τωμύλον] Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ** ἕφορον τ λόγων, ἀπατεῶνα. *V.*

** Ἔφορον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στώμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἐφέδρον cum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpungi debuerint, non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis, conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. 1. *M. du S.*

69. Ἡδέως οἰμώζειν] Non debebat verti *a pueris plorare*, quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπραιλοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. *J. G.*

Ἡδέως] Alludit ad dictum Heracliti : Ἄξιον Ἔφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡδέως] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim, ſine diſcrimine.* *E. L.*

Ἡδέως] Audis μεγαλόφρονα παρ' ὀστρακοῦν ὑπερόπτην, qualem deſcribit *Dieg. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπραιλοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδεραστὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἰσ. c. 19. & Ἐρ. c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἱμ.] *Veſticontubernium facere* dixit *Petronius.* *A. V.*

Ibid. Ταυτὸν] Ταυτὸν & τουτὸν Attici ſaepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταυτὸν θύμων. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe, vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτον πίλον. Plura *Mattaire* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταυτὸν maſcul. gen. vertit ; verum cum

καλαχέων), ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλαχείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὴν κύνα, ἢ τὴν πλάτανον ὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. [a] Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· ἢ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, ἢ τὸν ἐνθάδε τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ ἠμάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, ἢ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἐγὼ ἐθελήσαιμι ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, πάντι δὲ μετεῖναι τῶν βουλομένων τοῦ γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, ἢ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ

mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Cœlo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusque esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia minu-

a Ἡράκλεις] Ἡράκλης *F.*

92. Ὀμνύω γέ σοι τὴν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυν ὅρκος ἔστιν ὁ κατὰ κυνός, ἢ χηνός, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. * Οἷς μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν· θεὸς δὲ οὐ σιγᾶν. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι δὲ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. *V. G.*

* Οἷς μίγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἂν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
Κύων, ἔπειτα χήν, θεὸς δὲ σιγᾶν.
Quibus jusjurandum maximum in re qualibet
Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. *J.C.*

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμάνθιος) ὅρκος· ἔστιν (*V.* ὅρκος ἔστιν.) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μίγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & statim ἐρκος) ἅπασι λόγῳ κύων· ἐπὶ τυχὸν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χεί σι) τοιοῦτοι (hic καὶ *V.* inserit) οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, *Suidas* in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, nisi quod θεὸς δὲ σιγᾶν. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius* neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωσιν quod recte a *Jungermanno* observatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula depromto apud *Hephaest.* p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῦς, Ἀρχίλοχος, Κλεοβουλίναι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγᾶν, vel potius σιγᾶσθαι; hunc in modum constitui debent.

Οἷς ἂν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
Ἔπειτα χὴν· θεὸς δ' ἐσίγων ——

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *T. M.*

ex MS. in notis adferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. *J.F.R.*

92. Κύνα πλάτανον] Per canem & anserem dejerasse, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Aristoph.* Avibus. Thespesion. ad Apollonium Thyanens. apud

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam; ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ὅτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ καινὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τούτων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τοῦ ὅλου. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἃ σὺ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, κἀμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῂς. ταργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

b Τῶν ὄντων] Τούτων *F.* *c* Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter *P.* in qua οὐδαμῶς quod unde ſumtum ſit, ignoro. *d* Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. *V2.* *P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγίνετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ οὐ, ὥσπερ ἡμεῖς, γάμων, οὐδὲ τέκνα, καὶ τὴν κύπρον, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγεῖτο οὐ μόνον. οὐκ ἀνὴρ οὗτος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτυχῶς σοφὸς· ὤμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεούς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὄμνυ. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. κύπρα ὀμνύναι, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθιος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰκαρ. c. 9. *M. du S.*

99. Οἰκῶ μέ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injutiam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Κἀμὲ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον· ſic omnino legendum: perperam, κἀμὲ ἄλλου. in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & *P.* Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedicti* etiam legeretur ἄλλου, *F. Gujet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. R.*

ΕΡΜ. Τί ἦν σοι τὄνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακόσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Τὸ Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν γὰρ γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ μεθύοντος, ὃς μικρῷ πρόσθεν ἐπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτοῦ, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείας φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracuſanus. MERC. Habe tibi, & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Eſt quidem ridentis illius diſcipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis eſt impius. Caeterum ſuavis eſt, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut ſciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus veſcitur & mellis ſaporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνείας] * Λειμαργίας. *V.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα αἰνίσσεται ἀπὸ παλαιοῦ λόγου ὄντος ἀφελῶς τοῦ λέγοντος προάγοντος ἐπὶ τὸ συγκρίτειν τί βουλομένου τῇ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντος. *V.*

41. Τὰ γλυκέα] Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰς μελιτώδη προσβάλλετο δηλ. τὸ γλυκὺ ἢ τὸ ἡδὺ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς ἢ τὸ πρόσωπον. *G.*

* Λειμαργίας] In *V.* ſcriptum λαιμαργίας. *T. H.*

† Δηλοῦντος] Multa hic emendavi & ſupplevi, ſed nondum omnia: nam quid eſt illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀορίστου τοῦ ὀνόματος συγκρίνεσθαι ὄντος οἱ παλαιοὶ ἐκάθισαν λέγειν. G. *M. du S.*

In *V.* & Ed. A. fuit; τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. . . . . δοῦντος cetera conveniunt. Quid ſibi velit haud obſcurum eſt: ſtructura tamen orationis non ſatis conſtat. Forte legendum: προάγοντος ἐπὶ τῷ συγκρίνεσθαι τί, βουλόμενον δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· niſi quis malit: προάγοντος, ἐπὶ παρασυγκρίνεσθαι τί βουλόμενος, τῇ ἀορίστῳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντος. Ἀρκλῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo *Soloeciſtes* uſus eſt ad Dii Κάτην· ubi de τὸ δεῖνα. *T. H.*

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis ſummum erga Platonem ſtudium, de quo conſule *C. Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniiſſe in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συρ— antea mendoſe hic legebatur. Caeterum quanquam Socratis perſona in Codd. impreſſ. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *M. du S.*

34. Γελῶντος . . μαθητὴς] Ideo Democriti diſcipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Ariſtippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis ſenſiſſe viſus eſt. *Diog. Laërt.* p. 268. A. Veteres adducit aſſerentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τοῦ ἀτόμου, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἰδίᾳ λέγειν. *M. du S.*

35. Μεθύοντος] Intellige *Ariſtipp.* *F. G.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel ſimilem ſententiam hic poſtulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid ſibi velint, nondum plane adſequor. An τόδ' εἰπὲ ὅπως ἴδω, *hoc dic ut ſciam?* *F. M. G.*

42. Τὰς ἰσχάδας] Ἰσχάδας ἐκ παλάθας τε καρυκῶν ἐκ τὰ γλυκέα ἐκ μελιτώδη potiſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim Athen. *F. B.*

44. Παλάθας τε καρικῶν] *Emam enim illi maſſas caryearum.* Sic vertit interpres; male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum e Caria.* Nam & παλάθη, teſte *Euſtathio*, eſt τὸ καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται ἐκ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus veſcitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviſcentibus παλαίθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit inſtitutum quoddam, vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunas has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus a Chelidoniis inſulis non longe a Cariae littore ſic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda, quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenaeum* lib. 3. cap. 3. Plura poſſem congerere, ſed haec credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. *F. P. a G.*

45. Τὸν σὸν χρῷ κουρέα ἐκείνου] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe; dico poſtea. Angl. σὸν χρῷ κουρέα σόν. *F. B.*

Ibid. Κουρέα] Ita poſtulat ſenſus; nec deeſt auctoritas. Sic enim in Angl. teſte *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & ſic citatur in Conſt. Lexico. Praeterea ſic etiam legitur in Δραπ. c. 27. ὑπωχρου, σὸν χρῷ κουρέα, σὸν γενειῳ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίαι,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? EMT. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἰδεῖν. ἀνήσομαι γὰρ αὐτῷ πολλάδας τῶν καρίκων.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν μὲν χρῷ κειρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἔοικασι δ' ὄν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν θεωμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελεώτατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔστι σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πολύ-

a Καρίαν] Sic A. P. L. & ex Edd. V2. S. Quod in ceteris extat κουρέας legitimae structurae adversatur: error emendatus in AIW.

44. Παλλάδας τὸν Καρικῶν] Ὡς δὲ Κῶ διαφέρους πολλάδα δὲ ἰσοσφαῖρα ‡ ἀπσγκος σύκων συμπεπλεγμένη. G.

47. Πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλαὶ τῇ φύσει σοφισμάτων § σημαινομένου παρεγενοῦτο ἐπὶ τὴν ἀγορᾷ, ὅπου ἐκκλησίας γίνεσθαι ἐώθεσαν, ἐκεῖ τοὺς φίλους βρόντειος συντιθέμενος εἰς σπουδὴν ἔκρινε τρόπον τινὰ λέγειν, οἱ δὲ σκιρὰς ποιοῦντες &c. unde conficias pro συμπεπλεγμένη scribi non absurde posse συμπλεκτεμένη. T. H.

‡ Ἀπσγκὸς] [Haec qui ante me descripsit non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. Scrivg.] G. Quid sub ἀπσγκὸς lateat, nescio: sed συμπεπλεγμένη legendum est pro ultima scholii voce. M. du S.

Primum ab initio suppleri debet: ἀπὸ τῆς Κῶ διαφέρους ἰχθύος vel φυτοῦ. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quanquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arboreī genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proximae praecedentis corruptam emendat; quae lia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σκιρὰς ἀπὸ σύκων συμπεπλεγμένων. Παλλάδιον Grammatici exponere solent ἐπισύθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus est Antyllus locus apud Athenaeum XI. p. 500. D. (τὸ ἐμπρόσθιον) νῦν τοῖς φίλοις βρόντειος συντιθέμενος εἰς σπουδὴν Χιραμικὸς τρόπον τινὰ λέγειν, οἱ δὲ σκιρὰς ποιοῦντες &c. unde conficias pro συμπεπλεγμένη scribi non absurde posse συμπλεκτεμένη. T. H.

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ea ingenio mutila suppleviimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἀναγόμενος, vel simile quid. M. du S.

Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενος, quod exponi coacti, congregati velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui πρώτους & σημαίνοντας, quando tubulis ligneis ferreisve pulsatis ad Ecclesiam convocantur. Luciani verba perverissime cepit ineptus Enarrator. T. H.

pius, mendose. Sed jam ad rem ipsam; qui factum est, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum caeteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a caeteris, ut barba & pallio, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erraisse eos facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos comae ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240. „ οὐ χρῇ κουρίας non est curiose caput deformis, uti „ nos hodie in barba radenda multi fumus. abhorrent „ hac a Cynicorum ingenio qui procul dubio, forcipe & crasia Minerva capillos tondebant, non novacula radebant". Vid. omnino Δραπ. c. 27. & quae illic annotata extant. Theophrastus π. μικρολογίας. Avaros ait istos esse οὐ χρῇ κειρομένους. p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας. p. 70. C. de viro optimatium partes sectante dicit, cum μίσθωμα κουρέως κεκαρμένου. Diogenes heriles filios οὐ χρῇ κουρίας τι ἐπαλλαττίσσους ἐργάζεται, ἢ ἀχίτωνας ἢ ἀνυπόδητους. Diog. Laërt. 145. B. Hor. Epist. 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait tonsam cutem. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀνακ. c. 46. & Δις. c. 20. M. du S.

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exspectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. M. du S.

54. ΑΓΟ.]

πλούσιος, νομοθέτης, καὶ [a] τἆλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ μὴ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητήν· ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἃ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῄς; εἰ μανθάνεις ὅτι τ' τοιούτων τὰ μὲν ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νὴ μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot ſunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis ſis? & primum, an non aegre feras, te vendi & ſervum eſſe? CHRYS. Nequaquam; haec enim in noſtra poteſtate non ſunt. Quaecunque vero in poteſtate noſtra non ſunt, ea indifferentia eſſe contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam eſſe praepoſita, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adſuetus ſis noſtris nominibus, neque

a Τἆλλα] Ita P. τ' ἄλλα F. pleraque τἆλλα. b ΑΓΟ.] Quum F. A1. & S. ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγοραίου perſona repoſita fuit in J. V2. P. quibuscum facit L. & margo A1W. Plura variat B2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, ſed deinde Ἑρ. καὶ μὰ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἰλλὰ ὦ γαθὲ &c. c Ἢ] Ὅ, τι καὶ A. P. L. Margo A1W. nihil mutandum: illud ἢ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Guiet.*

62. Ἐφ' ἡμῖν] Ἐφ' ἡμῶν μὲ ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις· licet enim his uti tanquam noſtris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τ' τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. *G.*

Ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E.L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia eſſe ſolent. Verte, *indifferentia ſunt*: nam ea eſt vis loquutionis Graecae frequentiſſima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, ſolere eſſe indifferentia, ſed ſemper eſſe ſapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & ſimilibus loquutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. *J.C.*

64. Μανθάνω ἢ λέγεις] Angl. ὅτι καὶ λεγ. ſic idem Cod. pro ὁπόταν καὶ ὁπόσον habet ὁπόια καὶ ὁπόσα. *J.B.*

65. Τὰ μὲν ἐστι προηγμένα] Stoicus, ex ſuae familiae diſciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aeſtimatione digna ſint: vide *Lipſii* manuductionem ad Stoicam Philoſophiam II, 23. *J.G.G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde diſces haec vocabula de rebus ſua quaſi natura indifferentibus ab iis uſurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. *M.du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *apoproëgmena* non minus ferenda eſſe ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praepoſita* & *rejecta* dici poſſe oſtendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere, locupletem eſſe, non dolere*, bona *non dicit Stoicus, ſed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *ſed* praepoſita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius. Illa autem, egeſtatem, morbum, dolorem, non appellat* mala, *ſed ſi libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit ſe* expetere, *ſed* legere; *nec* optare, *ſed* ſumere: *contraria autem non* fugere, *ſed quaſi* ſeçernere. *J.M.G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Pariſ.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta* & *praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, in„ quit, nemo dicit, in regia regem ipſum quaſi *pro„ ductum* eſſe ad dignitatem (id enim eſt προηγμένον) „ ſed eos qui in aliquo honore ſint, quorum ordo „ proxume accedit ut ſecundus ſit ad regium princi„ patum: ſic in vita, non ea, quae primario loco „ ſunt, ſed ea quae ſecundum locum obtinent, „ προηγμένα, id eſt *producta* nominentur — vel *pro„ mota* & *remota*, vel — *praepoſita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. *J.F.R.*

68. Καταληπτικὴν φ.] Stoici phantaſiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκατάληπτον. Vide Academica *Petri Valentiae*. *A.V.*

Καταληπτικὴν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M.du S.*

Καταληπτικ.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam latinis adſumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones & comprehenſiones* ac *perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. teſtimoniis docet. *J.F.R.*

71. Σύμβαμα] Sciendum eſt, inquit Priſcianus, quod has quidem conſtructiones, quae per nominativum abſolvuntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμβάματα, i. e.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat; ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, ἐδὲ καλλιηπλικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος· ὁ † λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ὃ μόνον τοῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἀμοὶ τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οἶδ' ὅπως ἐπλήγιον ὑπὸ τῆς ῥυθμοῦ τοῦ ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἐδεὶς φθόνος. καὶ γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τοῦ χωλοῦ ποδὶ προσπλαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πως σύμβαμα † χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

[d] Ὁποίων ὃ ὁπόσων] Conſpirant Edd. Ὁποῖα ὃ ὁπόσα A. P. ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. ὁποῖα ὃ ὁπόσα Margo *Alt.*

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβικὸς, ἃ κατάφαλε, πάντα γιλοίως ἐκ τῶν γλωττῶν γράφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν μεταλήψεων γὰρ αἱ μὲν ἄλλων πρότασις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος ῥήσεις· αὐτολεξὶ σωτηρίους εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γνῶσιν, οἷς τὸ, Σωκράτης βαδίζει, Δίων μεταλήγει, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἤ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἰδιολεκτικῶς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲ αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης βαδίζει, αὐτοὶ σύμβαμα φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβαίνει γὰρ τὸ βαδίζειν τῷ Σωκράτει· τὴν δὲ αὐτοτελῆ δὴ, ἀλλά τινων ἰδιᾶ, οἷον Σωκράτει μεταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὐ ὀνόματα, τὸν μὲ Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα εἰλήφθη, κἂν αὐτοτελὲς ᾖ, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παραπίπτον τῇ συμβάματι ἢ κατηγορήματι τὸν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν εἰλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' ἔν ἐστι † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος ἐνδεῶς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲ οὖν ἔτως. Ὁ μύστης Λουκιανὸς λόγου ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπουδάσμα τῆς σοφῆς ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

* Αὐτοτελῆ] Lege potius αὐτοτελῶς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. αὐτοτελῶν, κατηγορήματον δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem; Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν ἔτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII. 64. *T. H.*

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τῇ lege τῇ πτ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo, Apollonius ambulat*. Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat*. Ammonius: ἂν μὲ ᾖ ὃν ὀνόματός τι κατηγορῆσθαι, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὰ, οἷς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης βαδίζει. ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὀνομάζεται, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτει μεταμέλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. *F. G.*

Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων ὃ ὁπόσων] Ὁποῖα ὃ ὁπόσα. *F. G.*

Ὁποῖα ὃ ὁπόσα] L. quod magis arridet quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων ὃ ὁπόσων. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τύφων βαδίζει. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum recedit. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μάλιστα φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾷν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἂν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κατά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτό, ἂν εἴπῃς ἀληθές, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῷ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκριναμένου, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ὃ ἐπὶ πᾶσι τῆς Ἠλέκτρας, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τῆς Ἠλέκτρας λέγεις;

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero amplius te nosse ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse? EMT. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

3. Ἠλέκτρας λέγεις ἢ τὸν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G.

Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *una ire*, *congruere*, significat, tum *accidere* & *contingere*. *J.M.G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. *J.B.*

91. Κροκόδιλος . .] Hinc κροκοδιλίτης λόγος Aphtonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Θερίζοντα] Sophismatis hujus meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid sit θερίζων sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC. emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recenset *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noster infra, c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsan κυριεύω vel κυριεύσω reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἠλέκτραν] Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος ἀληθεύων Ἠλέκτρα ἐγκεκαλυμμένῳ, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρὸς, & apud Plut. l. c. ἀργὸς. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cressol.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit ſimul & non novit. Adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum, huncce hominem vero eſſe Oreſtem ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermonem jam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare jubeam, teque interrogem, hunccine noſti? Quid dices? EMT. Scilicet me non noſſe. 23. CHRYS. Verum enim vero ille ipſe erat pater tuus. Hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe. EMT. At ego retecto illo verum ſciam. Attamen quis tibi finis ſapientiae, aut quid facies cum ad faſtigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, ſanitatem, & ſimilia. Opus vero eſt multa ante laborare, libris minute ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſoloeciſmis impleri, abſurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸ δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἂν σοί τινα ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' ἂν τί σοι τῆς σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα τῆς φύσιν καλαγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] πρόσωπα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείρονα, καὶ σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-

[a] Τὸ τέλος] Deeſt in F. ſola. Ad oram AIW. notatum invenio, τέτι, quod non ſatis adſequor quo pertineat. [b] Παρεθήσομαι] Παρατιθέντα Margo AIW.

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώστου. V.

rus, teſte *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chryſippo de eo ſcriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενος. *M. du S.*

23. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemſterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. L. V. p. 365. Ed. 2. ſunt autem verba Ciceronis, quae ad illuſtrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, niſi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, niſi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui*, &c. Ubi *Daviſ.* pluribus demonſtrat, per *prima naturae* ſignificari *ſanam mentem, valetudinem proſperam & ſi qua ſimilia.* *J. F. R.*

27. Ὄψιν] Non vult puto ſimpliciter admoveri oculos, ſed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμοῖς] Σολοικον, non σολοικισμὸν, dixiſſe veteres teſtatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici exiſtimarent, ſoloecas loquutiones philoſopho minime eſſe refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chryſippo verba faciens, poſtquam oſtendit, Chryſippum Rhetorica ornamenta laudaſſe, & accurate eſſe perſequutum, Οὕτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα ἐφ' ἱστορίαν γυμνάσιος πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ βιβλίῳ περὶ τῆς φαντάσεως συγχωρούσιος ὑπεικτέον, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παρίτιον τῷ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ τὰ Δία σολοικισμούς, ἵν' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὗτοι ὀλίγοι. *Idem ille, qui hic ita accuratus & copioſus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoſcendum iis, qui melioribus adhaerent, ſed & quasvis obſcuritates & ellipſes, & per Jovem ſoloeciſmos, propter quos alios pudeat non paucos.* *J. C.*

μάτων. ἢ τὸ κεφάλαιον, εἰ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἂν μὴ [a] τρὶς ἐφεξῆς τὸ ἑλλεβόρου πίῃς. ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, ἦ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, ἢ τοκογλύφον (ἢ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τ' ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ ἂν γε [c] τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, ἢ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, [d] μόνου ἂν εἴη τοῦ πεπαιδαι καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ ἢ μόνον γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ ἢ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἔκγονοι. ὁρᾷς δὴ τὰ ἢ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν ἢ τὸν πρῶτον λήψεσθαι, ἄρα ἢ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν ἢ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, ἃς σὺ λαμβάνεις ὑπὲρ τῆς σοφίας παρὰ τῶν νέων, ἢ δῆλον ὅτι μόνος ὁ πεπαιδαι μισθὸν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. ἐγὼ γὰρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, ἢ δὲ διδάσκων αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐχθύτης, ὁ δὲ, ὥσπερ ἁλιεὺς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι ὥσπερ ἁλιεύς, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐχθύτην. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim propriam illius sit colligere; (*syllogismos facere*:) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus*, *prodigus*) alius comprehensor (*tenax*, *avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; il-

a Τρὶς] Revocatum ex F. L. Τρεῖς Edd. praeter Br. 2. b Γνίφωνα] Bene legitur in F. & S. ceterae fere γνυφώνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλίφωνα, parum perite. c Τὸ] Τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. d Μόνου] Μόνον F. e Ἁπλῶς] In ora ΔΛW. ἀπλοῦς non inepte. f Αὐτὰ] Τοιαῦτα P. F. in qua prave ἃς παραβάλλουσι.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad *Pescennium*. J. B.

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud *Hesychium* vox adfinis soni, Γνυπῶντες, qui sunt κυγοὶ, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι & μαλακοὶ, ἀπὸ τῶν εἰς γόνυ πεπτωκότων *marasi*, *tristes*, *timidi*, *remissi & molles*, *a cadendo in genua dicti*: nam γνὺξ est *in genua*, & πίπτειν γνύξ, *cadere in genua*. J. C.

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem Tyr. c. 34. in Κατάπλ. c. 17. & Ἀλ. c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνίφωνα malis, quare sensum alium ex Hesychio in γνύπτων. Mihi prior ratio placet. M. du S.

Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. *du Soul* adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehenſorem eſſe (*frugalem & parcum*) te vero, qui ſolus dives es, effuſorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, ſed vide ne ſyllogiſmo te indemonſtrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & ſilentium, & mentis diſtractio.

25. Quod vero maximum ſi voluero; ſtatim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perſeus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapiſne corpus eſt? EMT. Eſt. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Eſt. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui ſis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed ſolve me per Jovem, & poſtliminio quaſi me homini redde. CHRYS. Difficile non eſt. Sed rurſus eſto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum ſis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui ſis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, ſpiritu vitali exeunte, dirigerantur. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emiſti? EMT. Non Hercle, ſed hi quos vides, univerſi. MERC.

τοιαυτίον ἔφης, τὸν νέον μὲ εἶναι ἐλευθέριον, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτιν.

60 ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ ἀλλοφρόνησις τῆς ἀληθείας.

65 Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; εἰ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γοῦν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τὸν Διὸς, [g] καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὤν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί.

80 ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. πόσου ὑπὲρ αὐτοῦ καλεῖς; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ.

85 Λάμβανε. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὅσοι πάντες, [h] οὓς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Πολ-

[g] Καὶ] Deſunt in *F.* [h] Οὓς] Οὗς *P.* Margo *Ariſt.*

58. Περιλιπὼν] Περιλαμβάνοντα, ἀπέχοντα *V.*

verſiones habuere, σκηπτὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus eſt. *J. F. R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γνήφιος ἄντως χαίρειν τοῦ συλλογισμοῦ, ἤτοι τῷ χρήματα συλλέγων. In hoc enim accipit συλλογίζων vellicans σοφούς. *G.*

42. Τρίπους τόπους] Vid. Spanh. ad Ariſtophanem Πλουτ. 1155. *J. M. G.*

61. Ἀναποδίκτῳ] Vox ejusdem ingenii eſt, ac ἀκριτος c. 27. *K. L.*

Ἀναποδίκτῳ] Quinque genera hujus ſyllogiſmi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis ſcripſerat Chryſippus p. 211. D. *M. du S.*

66. Ἀποδείξω] Ἀποδίξω ambiguum eſt, cum non ad Dialecticam modo demonſtrationem, ſed etiam ad illud, quod re ipſa efficitur, pertinet. Conatus ſum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te eſſe lapidem*, idem eſt quod demonſtrabo. *J. M. G.*

Πολλοί γε, καὶ τὰς ὤμους καρίεροι, καὶ ᾧ θερίζοντι λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, [a] τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσαιό τε συνετώτατον, καὶ πάντα ὅλως ὀπτάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικὴς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔξωθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ [c] ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν τριῇ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσώτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξώτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ἂν μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in S. aderant autem in F. P. & reliqq. b ΕΡΜ.] In F. H. & Ar. haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. c Ἔντοσθεν] Ἔνδοθεν F. ἔνδοθεν B2.

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ὠνήσῃ, αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐπορεῖν· * ἐποίσισθαι τὸ καταβληθὲν σοι. G.

Ibid. Ὠνούμενος] Ὠνούμενος. G.

* Ἐποίσισθαι] Legendum ἀποίσεσθαι. T. H.

87. Τῷ θερίζοντι] In marg. Edit. Par. addita erat glossa: θερίζοντι, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam* τοῦ θερίζειν. F. F. R.

88. Θερίζοντι λόγου] Vid. supra, c. 22. M. du S.

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ; Ἑρ. ὥστε ἢν τριῇ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. Th. M.

96. Ἔκτοσθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. F. ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μωδ. c. 3. Aliae Edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. M. du S.

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διαστέρα dixit. G.

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Reviv.* c. 48. F. F. R.

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat.* Secutus *Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὖν ἂν φθάνοις τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας ὑπεξαιρέσεις,

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu priεἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῦ πόσον μὴν ὁ κώνωψ βιοῖ τ χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθ@ ἡ θάλασσα ὑπὸ ℨ ἡλίυ καλαλάμπεται, καὶ ὁποῖά τις ἐϛὶν ἡ ψυχὴ τ ὀϛρέων. ΑΓΟ. Ἡρᾴκλεις, τ ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ [d] ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τύτων ὀξυδερκέϛερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τ ἐν ταῖς μήτραις τ ἐμβρύων πλαϛικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπ@ μὲν γελαϛικὸν, ὄν@ δὲ ὐ γελαϛικὸν, οὐδὲ τεκτηνόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Παίσεμνα φῄς, καὶ ὠνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥϛε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν [e] καλαλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς ὗτ@ σὺ, ὁ Πυῤῥίας, πρόσιθι, καὶ ἀποκηρύττε τάχ@. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ σὺν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔϛαι. ὅμως δὲ, τίς καὶ τῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' ὗ πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

d Ἀκούσοις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. e Καλαλέλειπται] Καλαλείπεται A. P. J. Margo Alw.

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τιν@ δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ὧν ὁ μὲν πυῤῥὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

σεις, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit*, *quin hac ratione praefectura omnes exanctorentur*, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. J.G.

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. γνωμ. c. 14. ὥϛε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων μὲ καὶ μαθητὴν ποιούμ@. Et ſub fin. Ἡσ. οὐκ ἂν φθάνοις κἀμὲ μύϛιν λέγων. c. 8. M. du S.

Οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμ@] Verſionem *Benedict. non nimis cito ipſum emeris*, M. du S. ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes*. Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Soulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non eſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Ceber. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τοῦτο διηγούμ@. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοις τοῦτο πράττοις. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλοιο — ἀντὶ τ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσοιε. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini.* Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. J.F.R.

15. Ὅτος ὐ γελαϛικὸν] Contra diſputat *Theod. Marcil.* ad *Perſ.* J.B.

19. Καλαλείπ@] Angl. καλαλείπ@. J.B.

Καλαλείπεται] Ita P. Ed. J. & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλαλέλειπται, minus commode. Vid. ὠνούμ. c. 27. M. du S.

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. M. du S.

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *ruſum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. J.M.G.

25. Φι-

σὺ τί ὠφίσασαι ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα ; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες ; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις ; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βέλεσαι ; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ σφ αὐτοῖς τοὺς λόγους, ἢ πρὸς τὸ ἴσον ἀποβύνω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε ἢ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς ; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτιδα μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον ; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἢ καλαλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γ', ἢ ναθής τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος ὠφίσεως ; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, ἢ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν ἢ κωφὸς ἅμα, ἢ τυφλὸς εἶναι λέγεις ; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid nosti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi esse videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam sumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid esse nosti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amussim pares & ejusdem ponderis esse intelligo, tum demum utra verior sit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est. tardus enim & ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum. PHIL. Et insuper

a Τότε δὴ] Τόθ' ὕδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. * Ναθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στρηνιῶν, ἢ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἱστρημένος τῷ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

* Ναθὴς] In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γὰρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis adcurationi: Ναθὴς] Ῥάθυμος &c. A. Ed. praefert: παρὰ τῦ νω στρηλιῶν καὶ τῦ θέειν. Θεῖν. Salmas. στρῆνος correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis clarioribus exhibebat: non dissentit Etymol. p. 608. Ναθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἀκολουθῶν· παρὰ τὸ νω τὸ στρηνιῶν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται ναθὴς ὡς δράω, παρ' ὃ ὁ ἱστρημένος τῷ θεῖν. T.M.

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Λαρισαῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Basileensi, & in Salmuriensi. Vide nos ad Laërt. IX, 67. AE.M.

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui Philosophus nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio Philippus dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπινομις dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non Philippus, quod facile librarii culpa factum. M. du S.

Ibid. Οὐδέν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ὑπάρξαι αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἰφικνεῖσθαι πρὸς λόγῳ, ἀλλὰ πάντα ἀξιοδιάστατα αὐτῇ, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτους ἔχειν φαντασίας μεταδιώκειν, ἤτοι ἴσως τὰς τῶν γνῶσιν * λαφυγγάνειν ἢ ἀληθῆ εἶς τε ὑμᾶς. De Pyrrhone lege in de Off. Cicer. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀπτυγχάνειν a prima manu fuisse crediderim. M. du S.

Rectissimum est λαφυγγάνειν, nec sollicitandum; ut manifesto patet ex ἀξιοδιάστατα, φαντασίαν μεταδιώκειν, & ἀληθῆ, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. T H.

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνω ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo mugitur noster. J. M. G.

58. Κατὰ τὴν χείρω λόγον] Adscripsit his pater notam ab

per judicii omnis expertem, & ſenſus, & ſummum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica ſume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obſcurum id eſt. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & diſpicio. EMT. Quin tu ſequere me, ut par eſt meum ſervum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praeſentes. PHIL. Adſunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in piſtrinum compacto planum faciam, dominum me tuum eſſe, ſecundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adſenſum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Deſine contra niti, & ſequere emtorem, vos autem in craſtinum invitamus. Nam idiotas, & ſellularias, & forenſes vitas praeconio vendemus.

ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, ᾧ σκώληκες οὐδὲν διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἰ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ἆ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τἀργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω δὴ τοῦτο, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισί γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸ μύλωνα ποιήσω εἶναι δεσπότης τὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω δὴ τοῦτο. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲ παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον προκαλοῦμεν. ἀποκηρύττειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margine poſitam, nempe [Alludit λόγους ἥττω ϑ κρείττω, quos vocant.] Non poteſt enim eſſe dubium, quin ſit inepta iſta animadverſio, quum nihil iſta vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγου faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quæ paulo ante vendendus dixerat, ſe ζυγοσταθῆ τοὺς λόγους ϑ πρὸς τὸ ἴσον ἀπαθύνειν. Hinc lepide ludit, & denunciat ſe πείσειν εἶναι διστόλῳ miſeriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapſu inter ſalutandum. ὑμᾶς τοῦ δικαίου λόγου οὐκ ἂν ἔχω εἴης τῷ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide. ὥστε δὴ ἆρα σὺ ἡμοῦ ἡμῶν φαίνοιο τοῦ δικαίου λόγου. *J.G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A.V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττω λόγου eſt, quum verborum induſtria ſ. ſophiſmatibus, cauſſa infirmior fit fortior. Conf. *Aeſchin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττω autem vel χείρω λόγου, ejus, qui vincitur, etiamſi cauſſam juſtam habeat, *Ariſtoph.* Nub. 112. utrumque hunc ſermonem explanat, eumque falſo Socrati tribuit, vid. *Clericum* ad Aeſch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Ariſtoph.* *J.F.R.*

Ibid. Χείρω λόγων] *Ariſtoph.* Νεφ. III. 2. λόγου ἥττων καὶ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ἴν τι c. 6. omiſſa eſt nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic ſubjungimus: Οὐδέν τι] ait, ſic recte Angl. Cod. hanc lection. agnoſcit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis teſtimonio Pythagoram animatis victitaſſe probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J.F.R.*

Ibid. ç. 14. Τίφυις, ἀτιφύη] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quaſi adjectiva eſſent oppoſita, ſive oxymora, ut κωφὸς ἄκουφος & ſimilia, & conjunctim legenda; ſed eruditi per ſe ejus feſtinationem detegent, ceteri vel ex ipſa verſione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, ſi ſpatium eſſet. *J.F.R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

ΣΩΚΡ.

Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον [a] τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τὸ βῶλον. προσεπίβαλλε καὶ τὸ ὀστράκινον· σπαῖε τοῖς ξύλοις τὸ ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ [b] σύ. πάντες ἅμα ξυναπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, Ὡς πήρῃ πήρηφιν [c] ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα [d] ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

SOCR.

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Persona Socratis additur in *F. H.* Fl. & *Amst.* in nonnullis deest. [a] Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνους deest in *F.* ἀφθόνους τοῖς *J.* [b] Σὺ] Addit δὲ *P.* [c] Ἀρήγῃ] Sic *C. Fr. B2. P.* ἀρήγει *F. A1. J. S.* [d] Ἡμῶν] Ὑμῶν Fl. male.

1. Κατάρατον] Ἄθεον *G.*
7. Πήρη . .] Παρῳδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο· εἰ τοῦ *B.* Ἰλιάδος, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ. Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miscellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus, addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi; sed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. *J. F. R.*

[a] 1. Βάλλε] Vid. *Aristoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. *A. V.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, sed melius ex Ed. *F.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. *M. du S.*

7. Ὡς πήρη] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πήρη] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Parisina*, quam in *Graeca*. Edit. Ideo eumdem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus. *J. F. R.*

Ibid. Βάκτροις] Hom. Il. B, 363. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, sed Scholiastes & *Brod.* in Misc. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam haec scripseram. *J. F. R.*

10. Εὖλα] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὴν ἀξίαν] Δίκην. *J. Br.*

12. Κεκμήκατε, ὦ Ἀριστιππε] Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mss. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. *M. du S.*

14. Ἐγὼ

lias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? festine estis, Epicure & Aristippe. Certe non decebat. Sapientes estote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit; dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi,

10 εἰ πολὺ ἄλλοι, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀφῇς διδότω τ' ἀξίαν, βλάσφημος ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ [f] Ἀριστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐστὲ σοφοί, μνησασθε δὲ θυμοῦ ὀργῆς.

15 Ἀριστότελες, ὀπισπεύδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γὰρ αὐτίκα, ὅς τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ὀπτεσθαι θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῶν ἀπολωλέναι. [g] ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, ἀσχολοπίσαι δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω,

e Ἐστὲ σοφοί] Addit καὶ P. f Ἀριστιππε] Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε G. P. g ΠΛΑΤ.] Οἶσθ' ἔγωγε οὐ πάνυ τὸ ΠΛ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐστὲ σοφοί] Parod. *Homer.* quales hic multae: *Homerus*, ἐστὲ φίλοι. *J. B.*

Ἐστε σοφοί] Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis Philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὁμηρικῶς classicum canit,

— Ἐστὶ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. A. vs. 287.

Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. *J. J.*

Ἐστὲ σοφοί] *Hom.* Il. A. 287. Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐστὲ σοφοί] Il. Π. 270. Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐστὲ σοφοί] *Brod.* Miscell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Z. Θ. dixisse — μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Saulio* indicato; ubi semper habet: Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem Ἀνέρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πηρὸν pro φρένα. quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut dictincte, Ἀλλ. Ἀλλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litterae sacrae. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum, vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Joseph.* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. R.*

24. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω] Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, ἢ γλῶτταν αὐτὴν [a] ὀπιπολὺ πρό-
τερον ἀποτεμήσθω. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις,
δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τὰς κρατῆρας ἐμπεσεῖν
αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττο-
σι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τι-
νὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν δὲ πέτραι-
σιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἂν ἔχῃ τὸ μέρος αὐτῶν
ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς Ἱκεσίου
φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφε-
θείης ἔτι· ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς
ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ ἴσως
παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' ἐσθλὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

linguam ipſam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut diſcat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum inſtar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque diſcedat.

3. LUC. Minime vero: ſed per Jovem ſupplicum praeſidem mihi parcite. SOCR. Decretum eſt. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris ſunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis ſupplicabo: reverebimini forte verſus, neque adſpernabimini conſuentem carmina.

Quem capitis bonus eſt donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim ſapientes munera ſpernunt.
PLAT.

a Ὀπιπολὺ] Ἔτι πολὺ. P. nil mutat Fl. b Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστὸν. V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ὀπιπολὺ πρότερον ἀποτεμήσθω] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuiſſet, Benedictus vertit *& in multas partes abſciſſa*, ſubintellecto τοῦ *prius* ex praecedentibus. Quod prorſus non placet, quum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abſciſa*, aut *longo tempore prius abſciſa*, in utrumque enim reſpectum vocabulo iſto ὀπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per ſupplicem Jovem*, quum debuerit *ſupplicum praeſidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem ſe dediſſe memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & ſeqq. Orphei mors nota. Sed verſum, quem affert, unde habeat, non liquet, niſi quod Euripideum credo. *M.du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Eſt autem *Euripidis* ſenarius. *J.Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica ſunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* (Miſc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum ſignanter, exprimens mortis genus, quo diſcerpti magno ſtrepitu Pentheus & Orpheus. *Th.M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. *Τραγ.* v. 116. ubi noſter id uſurpat. *M.du S.*

33. Ἱκεσίου] Intellige Διὸς. *J.Br.*

Ἱκεσίου] In antiq. verſione hoc verbum plane omiſſum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obſecro per ſupplicem Jovem*; ſed Graeca expreſſit Cl. *Geſn.* non viſa manu *Soulii*, quae, *per ſupplicum praeſidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et ſic ſaepe video illi cum noſtro convenire in verſionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.R.*

34. Ἄραρεν] Vid. & Καλαπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M.du S.*

35. Ὅμηρον ἃ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ περ. Et mox ad Ζωγρεῖτο ſubjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτο Ἀτρέως υἱὸ σύ ὄ' ἄξια δέχθαι ἄποινα &c. vers. eſt 46. *J.F.R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Pariſinae Edit. adjunctis. *J.F.R.*

40. Ζωγρεῖτ'] Cento hic ex locis in margine adſcriptis confectus, non ſine falſa additione, qua Philoſophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & A. 23. Item Λ. 131. *M.du S.*

42. Μὴ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica reſponſio: audi modo,

Ne meditare fugam, blaſphema, barbare, lingua, Oſtentans aurum, poſtquam mea praeda fuiſti.

LUC. Vae mihi, Homerus deſtituit, ſpes noſtra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me ſervaverit.

Ne caede ſupplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa ſunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & ſtuporis impii ſolet eſſe finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum ſtat ſententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπρήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς [c] ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσόν τοι λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἀπραξίαν, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ὅτι τὸν Εὐριπίδην δή μοι καλαφθυκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κλεῖναι [d] τ' ἰκέτην· ἐ γὰ θέμις κλανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καἰκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ ὧν ἔκαλι ῥημάτων κλείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυσυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκλινῦναι, ἡ εὐδαμία μηχανὴ [e] τοῦ ἀφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἰπατέ μοι, οἵ τι-

[c] Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. Bz. H. Fl. J. [d] Μὴ κτεῖναι] Sic etiam Fl. & H. [e] Τοῦ ἀφ.] Sic ſola J. reliquae τὸ male.

42. Μὴ δὴ φιλέουσι σοφοι πτρ.] *Lucianus* e ſuo addidit. J. Br.

45. Ἀντιλογίας] Forſan ἀπολογίας. vid. Ησ. c. 15. M. du S.

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Eſt hic & Homeri verſ. Il. H. ait J. Br.

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. J. F. R.

52. Μὴ κτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, neſcio. M. du S.

Μὴ κτεῖναι] Perſpicuum eſt (ait cl. *Jenſ.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖναι corripi diphthongum αι etiam ſequente conſona, quod non inſolens tamen eſſe, contra cl. *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad verſ. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negaſſet, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus eſſet, pluribus redarguitur teſtimoniis a cl. *Jenſio* ſingulari excurſione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inſeri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. J. F. R.

54. Οὐ δεινὰ] Expreſſit *Livius* poëtae Graeci ſententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis paſſos eſſe hoſtilia, cum fecerint, indignatur?* M. du S.

55. Ἔκατι . . .] Imitationem Euripidis agnoſco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med.* 719. & alibi paſſim. p. 307. A. τύ μ' ἕκατι κτενεῖτε. M. du S.

Ἕκατι] Fiat etiam hic ſenarius leviſſima trajectione. Νὴ ὧν ἕκατι ῥημάτων μοι κτανεῖτε. Patet ex reſponſo, verſum hic eſſe debere. J. M. G.

Ibid. Κτανέτέ μοι] Κτανεῖτε legend. conjicit. F. G.

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀποφρ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. M. du S.

60. Οὐδαμία μηχανὴ τὸ ἀφυγεῖν μοι] *Nullum mihi reſtat refugium*; ſic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad ſenſum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τὸ ἀφυγεῖν μοι. *nulla effugii mihi patet via.* Sic ſupra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, εὐδαμία μηχανὴ τοῦ ἀφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ καὶ εἰκὸς προσβλέψαι σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποσπᾶσαι αὐτῆς; *Si vero etiam illa te adſpexerit, qua tamdem ratione te ab ea avertes? Homerus* Il. I. vſ. 248.

—— οὐδέ τι μῆχος
Ῥηχθέντος κακοῦ ἔσθ' ἅκος εὑρεῖν ——

Neque ulla via eſt perpetrati mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Noſtro in Pro Imaginib. c. 24. ἡ εὐδαμία μηχανὴ, μὴ ἔχοι τις αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. *Vel fieri non poteſt, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔστι μηχανὴ, μὴ ἔχοι & πρὸς τοῦτο κακῶς βιβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; *Qui fieri poſſit, quo minus & in eo videantur illi male conſuliſſe conſulti?* Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi teſta-

τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμᾶς [a] ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ὅπῃ δυνάτῳ συνειλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἃ τινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους [c] σου λόγους, οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ὅπῃ σὲ, ὠδυνημένοι πρὸς ὀλίγου τὴν Αἰδωνέα, Χρύσιππός τε οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· εἰ γὰρ ἀποκλείσειτέ με, [e] εἰ μάθοιτε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττεσθε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς ἐπὶ τοὺς ἀξίους. ΠΛΑΤ. Λῃστὰς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε [f] λάϊνον ἔσῃ χιτῶνα κακῶν ἔνεκ' ὧν ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, οὐκ ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκλείσαντες; ἢν ἐμὲ ἀποκλείσητε, τοσαῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos adfecisti, tamquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀνήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. b Καλοὺς] Κακοὺς L. c Σου λόγους] Συλλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. d Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. e Εἰ μάθοιτε] Ἢν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μάθοις. f Λάϊνον] Nihil mutat H. & Fl.

63. Ἀμειλίκτα] Ἀνήκεστα. V.
71. Παραπεσάρθμοι] Παραιτῶν ὠδυνημένοι, συγγνώμων αἰτῶν. V.
Ibid. Αἰδωνέα] Αἰδωνία ἢ * Ὀρφέα. G.

* Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀ. ex superioribus huc inscite intrusum est. M. du S.

tur Cl. *Graevius* ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. J. J.

Ibid. Τῶν ἀλῳφυγιῶν] Secutus sum emendationem Cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. *Mer.* c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10. τύρ. c. 1. & κατάπλ. c. 4. M. du S.

63. Ἀνήκεστα] Angl. ἀμειλίκτα. J. B.

Ἀνήκεστα] Procul dubio rectius Mf. εἴπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui stis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irasci estis:* invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς καλοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa praeclara colloquia:* σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit *Budaeus* ὁ πάνυ. J. G. G.

Ἀνήκεστα] *Hom.* Il. A. 137. — ἀμείλικτα δ' ἔπε' ἄκουσαν. M. du S.

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. J. B.

72. Ἐπί-

bis laboris fuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt Philoſophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſſa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris quos reliquiſtis, verſarer. Haec enim ipſa quae dico, unde aliàs, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a

ε ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γᾶν μὴ[h] τὸ τῶν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς [i] κακηγορίας προσοφείλομεν; [k] οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καλολογίᾳ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῆς λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν; καὶ τοῖς [l] λόγοις, ἐς καλλελοίπαλε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν [m] Φιλαλεῶν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστῳ τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ [n] παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸ λειμῶνα τὸ ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθηκάλε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξαιθαί γε αὐτὰ ἐπίσαιτο, καὶ ἀναπλέξαιτο, καὶ ἁρμόσαιθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔοικε δ' ὅστις ἐν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας,

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam ſervant *H.* & Fl. *h* Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. *i* Κακηγορίας] Sic *Par. Ald. H.* B2. Fr. *A. S.* Fl. Sed καλλιγορίας. *J.* & Angl. *k* Οὕτως] Οὕτω S. male. Sed *H.* & F. vulgatam ſervant. *l* Καλαλελοίπ.] Καλλελιπόν. *J. m* Παραλαῶν] Λαῶν P. *n* Παρ' ὅτου] Παρά του *Ex. Fl.*

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. περὶ *G.*

72. Ἐπίκωφ] Excidiſſe hic Socratis nomen ſupra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inſerendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ. &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. *Socratis* nomen ex Miſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen omiſerit. De Empedocle ſi quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philoſophorum facile delitescat, non excitandus omnino, niſi ridiculi cauſa, propter Ætnae crateres. *M. du S.*

77. Περὶ ὑμῶν] Lege, meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Tim. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμοὶ ἀδικεῖν. 154. 7. *M. du S.*

81. Λαῖνον ἔοικ'] Iliad. 3. v. 57. *J. B*

Λαῖνον ἔοικ'.] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λαῖνον] Eandem *Ilindis* Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Miſc. p. 2. c. 22. ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero, *J. F. R*

88. Μὴ τὸ Ϝ] Angl. κατὰ τοὺς πόλλους Ϝ τῶν φιλοσόφων. *J. B.*

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. καλλιγορίας. *J. B.*

1. Καλαλελοίπαλε] Ita omnino pro καλαλελοίπ. cum S. ſcribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν Θάμυριν, [b] ἢ τὴν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, ἢ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὦ γενναῖε, καὶ τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι ἐναντιώταλον γὰρ ὄζει τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ προσέστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα μὲν δὴ σοῦ ἀπολήψαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε μάλιστα δίκαιός ἐστιν ἀποθανεῖν.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτων, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοιούτου πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκρι-

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

[a] Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι *Mare.* Edd. vulgatam servant. [b] Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. [c] Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. [d] Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* ὁμῶν recte *H. B2.* Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπεὶ ἀποδειγματικῇ κέχρηται τῇ πίστει· αὕτη δὲ μερικὴ. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορική. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις ποιοῦνται. *G.*

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλως. *G.*

* Ὀργίλως] In *V.* erat . . γίλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γίλως. Sed *Coll.* unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum ut littera ρ sit in media O (*). *M. du S.*

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἰδ. *J. B.* Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς. *Th. M.*

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in *Sympos.* c. 35. οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σημάτων. In *N. T. Ep.* ad *Gal.* II, 6. ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναί τι. Et *Act.* V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. *Elsner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. *J. F. R.*

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102. . . & *Plut.* 2074. 1. *M. du S.*

Ibid. Εὔρυτον] *Eurytus* artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. *G. C.*

47. Φαίνωμαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν τι μέν τι ἀδικῶν φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφίξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. *Ego vero adversus cri-*

Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere, sed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me statuerit judicium, sustinebo nimirum justam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem esse & causidicum & versutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: suspectum

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον παλαίειν, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [a] διαλύειν διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. εἶτε δικαστὴν ἑλόμενοι καθηγορήσατε ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἄτα [f] εἰ μέν τι ἀδικῶν [g] φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς αἰτίας ὑποχωρῶ, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκομαι, ἀφήσουσι [h] με οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας κατ' ἐμοῦ τὴν ὀργὴν τρέψετε.

9. ΠΛΑΤ. Τοῦτο σκεπτέον, εἰς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παραχρῆμα τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γάρ σε ῥήτορά τε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα· ἑδέατο τοιοῦτον ἀγωνιστὴν

e Διαλύειν] Λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. *f* Εἰ μέ] Ἢν P. *si me*. Fl. *g* Φαίνομαι] Sic P. B2. & *Jens.* Reliqui vitiose, *φαίνομαι* olim ediderant. *h* Μὴ] Ms Angl. Rel. Edd. μέ.

55. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Ἐς πεδιὸν τὸν ἵππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ἀσφάλεια λοιχεῖαν καὶ ἄνεσιν. τάδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν σωστῶν τῶν ἐπιζητοῦντος δυνάμεως, τὸ καταλληλότερον † ἵππον πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδείκνυσθαι ἀρετὴν ‡ ὥσθ' ἅλλως ταύτῃ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταύτῃ, ¶ ὕδωρ βατράχῳ τίμιον γαλῇ, καὶ λυδῷ πράγματα. *V.*

56. Παραχρῆμα τὸν] Ἐξαπατήσας. *V.*

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoscunt *C.*

† Ἵππον] Ἵππου legebatur, sed *Du Soul* v. in ον. mutavit.

‡ Παράλλαλα] Ita manu sua correxit *M. du S.*, cum in impresso *Graev.* legeretur παραλλαλα. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici compositia ac derivata in ως & ως communiter accipiunt. *J. F. R.*

§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in *C.* reperitur; in *V.* desiderabatur.

¶ Βατράχῳ] Verba duo sequentia τίμιον γαλῇ, in Impr. omissa addidit. *M. du S.*

crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero injurius, idque de me judices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. *J. F.*

52. Ἀφήσουσί με] Scribe, ut in Angl. *C.* ἀφήσουσί με & sic Interpres. *J. B.*

55. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον παραλλεῖς, Σωκράτους εἰς λόγους.] *A. V.*

Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Eustathium affert hoc enodantem. *Thes. Cr.* II. 501. *M. du S.*

Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Remittit *Soulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miscel. P. 2. c. 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem*. Erasm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Eustathius*: Ἵππον εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χαίρουσι, διότι τὸ ἐν ἵππῳ ὂν ἐν ἵππου νώτῳ, ἐξεφυλίζετο ὥσθ' οἱ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ τοῦ ἐλέγετο. *J. F. R.*

62. Θαρρεῖτε] Lucianus itaque ubi postulasset aliquem sibi dari judicem, cui causam suam, si posset,

τὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ᾧ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁράτε γῶν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἄγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· ἐδὲν ἐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ἐπιφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζομεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσομεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ [a] δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ καὶ [c] Μελίτῳ περὶ τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τελὴ-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero. PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus. LUC. Vos iidem & accusate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum justitia causae superoro, & ex abunduanti causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adsumta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gaudere nos justitia professi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant judices, si hic ne aqua quidem

a Δίκης γὰρ] Posthaec verba τιμωρήσασθαι inserit Pell. reliquae. b Παρέξομεν] Παρίξομεν. F. Sed vulgatam tuentur c Μελίτου] Sic H. B2. Fl. recte. alio loco Μίλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸ δίκης γὰρ] Προσυπακουόμενον καταψηφίζεσθαι. V.

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.

81. Καταλεύσαντες] * Λιθοβολήσαντες. V.

* Λιθοβολήσαντες] Λιθολεύσαντες. V. M. du S.

probaret, Plato totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque Lucianum in causis judicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, judic.. Ad id respondet Λυκῖνος· Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, ἐδένα τοιοῦτον ἀμαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distinguit, Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ἐδένα τοιοῦτον, &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulsum, & sequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem dispositionem, deprehendimus postea haberi in editione Florentina, nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto Interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. παιδὶ γάρ μοι ἐστὸν δύω καλώ. *Ne fis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται ἐν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλεινώ. οὐκ ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ἐφαύλου μοι ὑποκριτὴν ἕξων τὸν ἀπολογίας. *Ne fis, mi Lucine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ

dem attributa (*& clepſydra*) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philoſophiam. illa judicet, & nos ſententia illius ſtabimus.

11. LUC. Euge viri ſapientiſſimi, meliora iſta & magis legitima. Verum lapides ſervate, uti dixi, opus enim paullo poſt illis erit apud tribunal. Ubi vero Philoſophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius conſuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas ſubmittentes, qui ab illa ſe venire dicerent, putans hos ſcire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non reſpondere mihi, ne ignorantiae ſuae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonſtrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus ſum, firma cum ſpe tandem aliquando me inveniſſe, idque colligebam ex multitudine

ξέλαι, [d] μηδὲ τοπαράπαν ὕδαλος μέλαλαβών.

ΠΛΑΤ. Ἄριστα φθέγγει ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ὅπῃ τ᾽ φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω, ᾗ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη ξυγγνῷ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, ᾗ νομιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεήσει γὰρ αὐτοῦ μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. τοῦ δὲ τ᾽ φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; ἐγὼ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τ᾽ οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια φθειρομένοις, ᾗ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ᾽ αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμην εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ ὡς ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ᾽ ἄλλης ἀπεδείκνυον. ὑδέπω γοῦν [e] ᾗ σήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τ᾽ οἰκίαν.

Παλλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος; ἦκον ἂν ὅπῃ τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τοῦ ἐσιόντων τε ᾗ ἐξιόν-

d. Μηδὲ] Μὴ δὴ *J. S.* μηδὲ *B2.* & *P.* &c. e. Καὶ σήμερον] Sic etiam *H. F. Fl.* & *P.*

86. Ὕδατος μεταλαβών] † Ἰσῶν ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δικασταὶ ἐπίσχιον βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐκέλευον, ᾗ λέγ τινος τοσούτου § παρεῖχον τῷ ὕδατι ῥεῖσαι τὸν ἀρχὴν τ᾽ ἀφέσεως τοῦ ¶ κρουσίου ἐκέλευον τ᾽ ῥήτορα λέγειν, ἕως ἂν τὸ πᾶν ἐκ ἐκροῦ· ὅτι δὴ ἓν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τ᾽ λόγον πολυώρει, †† συντέτμηνο ἐ ἄκοντες τὴν δημηγορίαν ὁδὸν παρεμβία, μὴ λέγε ὸ τῷ ἐμῷ ὕδατι.

Ὕδατος] Τῦ δικαστικοῦ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσῶν] Huic ſimile ſcholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam conſenſum alibi obſervare eſt, quo fit, ut credam duos hoſce ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήναις legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Παρέμενον. V. *M. du S.*

¶ Κρουσίου] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κλατσίου. Recte quidem ſe habet correctio, ſed vellem addidiſſet, qua auctoritate facta ſit, quum altera lectio non tamen fuerit plane abſurda. *J. F. R.*

†† Ἐκροῦ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod rurſus mutavit manus *Soulii*. Sed quum ſaepiſſime in marg. teſtetur, ſe ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxiſſe, etiam reliqua pleraque inde eum hauſiſſe credo. *J. F. R.*

†† Συντέτμηνο] Ἐντέτμηνο legebatur, noſter vero *Du Soul* adjecerat *συν.* Ita ut legere poſſis *συντέτμηνο* vel *συντέτμηνε*; ſed poſterius eum voluiſſe, facile eſt conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

ᾗ διορυσαίμην ἂν, &c. *J. J.*

Θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα] Sic exhibui, ut cl. *Jenſius* juſſit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Graevii* clariſſ. *Hemſterhuſius*, *Dukerum* conſulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed eſt p. 532. n. 37. ubi ὁ τῷ περιόντος, & διὰ περιουσίας, *ex abundanti*, ſive, *plus quam opus eſt*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρὶ] In ferro & armis. *J. Br.*

86. Ὕδατος] *Aquam alicui fundere*, eſt ei locum dare dicendi & cauſam ſuam agendi, ad aquae enim menſuram certam oratores dicebant & clepſydram. *A. V.*

98. Παρ᾽ αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipſam.* Vid. *L. Bos*, Obſ. crit. p. 50. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ ὀφθαλμία εὐτραλῶν, καὶ φροντιστικῶν τὸ πρόσωπον. μεθ' οὗτον ἐν ξυμπαραβυσθεὶς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄν. εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καλὲ Φάων μου αὐτίκα εἶδε τὸ ἄφελον δοκεῖν τὸ κόμης ἀναλλόπιστον ἐοῦσα, εἶδε δὲ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιδεύτως περιέλλυσα. πρόδηλον δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τοῦ ἀθεραπεύτου δοκεῖντι προχωρουμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φῦκος, καὶ τὰ [c] ῥιμάλια πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαυχουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, καὶ εἴ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν [e] ὡδυκαθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu compositio, & vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quamdam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine adfectatione compositum fuisse. Manifesto autem iis se rebus exornaverat, & ad decentiam, assimilato illo cultus neglectu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruſſae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, si quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adsideret, pau-

a Ἀφελὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & *J.* Et recte conjecit *Gravius*. b Καὶ φῦκος] Deest in Fl. Habent autem *H.* & *P.* c Ῥιμάλια] *Gronov.* χρύσια. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παρακαθισαμένη] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

28. Ἀναδοῦν] Περιδοῦν. *G.*

20. Ἀθεραπεύτῳ] Παιδικῶς κακοφρονοῦντι. *V.*

12. Ξυμπαραβυσθεὶς] Emenda ξυμπαραβυστεὶς. *J. Brod.* in Misc. P. 2. c. 22. Sed sic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βυσθεὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. R.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etsi in modum quam maxime oportunum & incomtum se aptabat.* Estne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἄφελὲς ἐ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum est in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, eum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa χρυσᾶ τὸν πλοκὸν παχύτερα, *torques aureos bobis crassiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἐμφατικώτερα, quam quod in editis circumfertur, τὸ ἐγχείλιον παχύτερα. Sunt enim τὰ πλοκὸν & ὁ πλοκὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II. Ἑλλην. οὐχὶ ἄσπερ τοὺς δακνοντας πλοιῷ δήσαντες ὡδυκαθισαμένη τοῦτο, οὕτω καὶκεῖνοι ὁμοίως ὡδυκαθίσαντες τῷ ἑλληνικῷ τούτῳ δήμῳ ἔχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordent catenis vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *ves postquam tradiderunt populo ipsi injuria affecto tradiderunt.* Apud *Eusebium* Hist. Eccles. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur πλοκὸς σιδηρεῖος. *Prudentio* est *bona: Colla boiis impedita.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφελὲς] Sic omnino legendum, praecuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J.* Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. *M. du S.*

Ἀφελὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Gravius*, ἀφελές. *J. M. G.*

22. Ὑπεφαίνετο δέ τι ἐ ψιμύθιον ἐ φῦκος ἐ τὰ ῥιμάτα πάνυ ἑταιρικά] Absit ut credamus id posterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ' ὅτου κεκαλλωπισμένου, μηδὲ τοσαῦτα ὑποτετριμμένου χρώματα. καίτοι ὡς ἀληθῶς ὑπῆν τινα. *J. G.*

Ibid. Ὑπεφαίνετο δέ τι ἐ φῦκος] *Bened.* vertit, *creta & fucus.* Sed, *cerussa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obs. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum ſuorum ne reſpiciebat quidem. Saepe vero etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis craſſiora. Haec videns mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illa non naſo quidem, ſed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Junone.

13. ΠΛΑΤ. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere ſolet quotidie. Quin jam

σίον, τὰς πίνητας τ' ἐρασῶν οὐδὲ προσίσλεπε. πολλάκις δὲ ἡ γυμναθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκίσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τὴν ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὅτι πόδας ἔχει αὖ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τὴν ῥινὸς, ἀλλὰ τὴν πώγωνος, καὶ κατὰ τὸ Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δέοιτ' βαδίζειν ὅπη τὴ οἰκίαν ἐστί· ταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς εἰωθότως ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ σημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

f Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχέλεων. *g* Δὲ] Ἦν *J.* Sed δὲ P. L. Et Edd. antiq. omnes. *h* Ἐπανιοῦσα] Ἀνιοῦσα Fl. vulgatam ſervant *H. P.*

29. Ἐγχελίων] Κλοιῶν. *G.*

33. Ἰξίονα] Nota hiſtoria quemadmodum Ixion cum Junonis ſimulacro ſeu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti ſic ὡς ἐκ τὸ τὸν αὔρας κεντεῖν. *G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῆς κεραμέως κεραμίας γυναικὸς, γόησας κεραμεικὸς ἐκ σωκαιρίστι κεραμεικὸς. *V.*

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις ἀγαλλίτῳ δὲ οὕτως ἀπ' τ' ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*

* Ἀθηναίους] Ἀθηναίων legebatur in *Empr.* ſed *ων* in *ους* mutaverat noſter *da Soul*; ideo ſic dedi, quia recte emendavit. *J. F. R.*

dum gaudebat; ſed rectius Cl. *Geſn.* vertit: *pulcritudinis nomine*, ideoque ego comma poſt *ἰρασῶν* ſuſtuli, & poſt *κάλλους* poſui, ut nexus fiat, *ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obſ. cr. p. 50. Sic *ἐς* pro propter etiam *Ael.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τὸ Πλάτωνος ἐς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος. *Xenocrates quum a Platone ob ruſticitatem deriderentur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Heſych.* & *Euſtath.* etiam ſignif. *unguentum Veneris*, neſcio num ſimul ex joco ambiguo huc alludat. *J. F. R.*

26. Οὐδὲ προσίσλεπε] Id quod meretrices Corinthiacae facere conſueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. *L. BOS.*

29. Ἐγχέλεων] Angl. *κλοιῶν.* *J. B.*

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *variantibus* notatum) confer. Ἀντιμαθ. π. ι. *Eurip.* Κυκ. 183. de torque Paridis. *M. du S.*

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi poteſt, cur κλοιῶν ſubſtitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* ſibi hic vellent, de *anguilla* ſubſtituenda *bpiis*, neſcio an aliquis cogitare facile poterit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *murenulas* torquium quoddam genus, conſtat, vid. Scheff. de torqu. Ru. *J. M. G.*

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariſſ. *du Soul* deleverat *ἐγχέλεων*, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluiſſe in textum recipere. Sed rectius clariſſ. *Geſnerus* vulgatam ſervavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 2. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec luſus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. *J. F. R.*

32. Τῆς ῥινὸς] Eadem locutio occurrebat ſupra Deor. Dial. §. 3. *J. F. R.*

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ξ. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. *M. du S.*

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer ſcurra, Platonem quoque non ſatis familiarem fuiſſe Philoſophiae & veritati. *J. M. G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pauſan.* *J. B.*

Ἐν Κεραμεικῷ] Gloſſa edit. Pariſ. „ *Ceramicus*, lo„ cus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, ſepelie„ bantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porti„ cus: nam ibi bella varia, quae Athenienſes adver„ ſus hoſtes geſſerant, depicta erant: meminit Pauſa„ nias. *J. F. R.*

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti ſic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laërt.* in *Zen.* p. 165. C. *M. du S.*

δὲ ἤδη [a] πρόσεισιν. ὁρᾷς ἥ κόσμιον ἡ ἀπὸ τοῦ σχήματος, ἡ πρόσηνῆ τὸ βλέμμα, ἡ ὅπη σωφρονίᾳ ἠρέμα βαδίζουσα; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, accedit. Viden' illam decenti habitu, adſpectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video ſimiles

[a] Πρόσεισιν] Προσίρχει P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνῆ] Πρᾷον. *V.*

41. Πρόσεισιν] Angl. προσίρχει. *J.B.*

43. Ἠρέμα] *Compoſite.* *J.B.*

45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Juſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Λυκῖνος, τό γε χρῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐς σὺ αὐτάς. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς τῆς τριόδους, ἀφροδισίοις προσίκτισται αὖραι. τὸ γὰρ αἴθριον, οὐκ εἰς ἴδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλατεῖ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα ἡ ὑλὴ ἄφαυ συνεφόρουν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpiraruntaurae; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui eum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλιστικίοις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐντυγχάνουσι θήλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲ ἀστικῶν σταυλίας ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant*, &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur ἅς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲ τοίνυν κοινῇ πάντων ἀμφίρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδιῆχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καθ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων reſpiciuntur enim τέχναι quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καθ' ἰδίαν ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμὲ ὅτου ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε ἀκοῦσαι, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim (cognoſcentem) apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῶ ὄντι ἐς νίφ. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς ἐς δράσασα, τὸ ῥῶμα ἐφανίδη. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀνακολούθου, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὴ φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασταχθῶσι δι' ἄρα τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλὰ μὲ ἔν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλα λόγου ἐπῃρώτων. ἐν δὲ τοῦς ἐς ἐκεῖνο. Poſceretur ἐκεῖνον, λόγον nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι ταῖς χειροφυίαις σοφὸν, καὶ οὐ τούτοις. καὶ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα δύναται τις καὶ ἀγαθὰ ἔχοντα τοῦτο, ἐν δὲ τοῦς καὶ ἐκεῖνο &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. At ſicut nec ego Fabro adſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

les habitu, inceſſu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum eſt ἀναξολήν. καίτοι μία [b] πάντας ἦγε ἀλη-

λὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, ἠ τὸ βάδισμα, ἠ τ' ἀναξολήν. καίτοι μία [b] πάντας ἦγε ἀλη-

[b] Πάντας] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in οἱ τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt τοὺς τούτους, illa τελεία στίγμη, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientiae; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt οἱ χειροτεχνίαις omnis generis. Τούτοις autem pro τοιούτοις, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum nolim quis exiſtimet, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

—— οὔ τι μοι τούτῳ
Χρεὼ τιμῆς ——

Notat id eſſe σολοικισμὸν ὡς πρὸς τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὐτί μοι τούτῳ χρεὼ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμοὶ καί σε ——

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρῳ ὀχέων πλῆγίσι χειρὶ
Ἀψ ἐς ὅλυμπον ἵκεσθον ——

Nimirum πλῆγίσι poſitum eſſe pro πλῆγίσιν. Et certe hoc, vel in duali πλῆγίσιν, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πλῆγίσι, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

—— Τὸν δὲ σκότῳ ὄσσε κάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut illi innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo —— τῷ δὲ σκότῳ ὄσσε κάλυψε. Eſt nimirum ſolennisſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὲ σκότῳ κάλυψε κατὰ τὸ ὄσσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& Il, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait —— τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἑλλάδι πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iſte τὸ, σφίτερος, ἰνικῶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. Ex. *Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖραι θεῶν χρειώ τε πεπῆναι
Ἐνθάδε κῶας ἰόντας ——

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγοντα (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἰόντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κώειον, fragmento,

Κῶας ἄγειν χρειὼ μεμαώτες) ——

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῖν. Sed vero ſicut ἄγουσι, ſive ἔχουσι, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖραι θεῶν χρειώ τε, ὑμᾶς πεπῆναι ἐνθάδε κῶας ἰόντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῖο λαὸν νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν ——

Hoc eſt, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῖο, &c. *Semper tibi placet, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadverſiſſe *Jerem. Hoelzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἅπαντοι ἐπὶ σφέα ——

Ait

ἀληθὴς φιλοσοφία ἢ οὐ παῦσαι. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δήλωσον ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

vera quidem Philosophia. PLAT. Recte, sed eum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ἢ Χρύσιππος ἄνω, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένους γὴν ἐοίκατε. ἢ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ πού ἐστι λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλος ὅδε; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος ὃς τὴν ἱερωτάτην σε,

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus in vitam? numquid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLAT. Et quidem, Philosophia sacrilegorum omnium scelestissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τι P. & Angl. Edd. τις. b Λωποδύτης] Τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβορύχος. Sed Edd. vulgatam servant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

Ait illud σφὼ se non ὀρθῶς habere; convenire enim σφῶν tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα ——
Redeamus quisque ad sua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in *Apollonium*, ubi in versu 893.

Ῥηϊδίως δ' ἂν ἐοῦ ⟨ἐ⟩πιμύσαι λαὸν ἀγείρας.

Culpat τὸ, ἐοῦ de secunda usurpari persona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἐοῦ, quemadmodum & τὸ, ἑωυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J.J.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos saepissime *Principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & Epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγχ. c. 28. & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, *de Nat. D.* initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *causam, id est principium.* ostenditque pluribus, qua ratione *Scientia* sit *causa* Philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Fulvius Ursinus a Mss. suo haec verba abesse ait: *Causam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *Caussam Principum Philosophiae esse scientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum Philosophos celebres *Principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsan videbitur locutio, *caussa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Saul* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus esse arbitror; quum Clar. *Davies.* ex Mss. *Elienses* nobis exhibuerit: *Caussam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *inscientia* sit ποιότης αἰτία philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. R.*

52. Τίς ὑμᾶς] Angl. νέ. *J. B.*

54. Λω-

ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHILO. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expostulaverim; sed patiar illam ludere, quae convenire videntur & solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, &

κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι παρὰ σοῦ μεμαθήκαμεν, τοῖς μὲν ἡμᾶς [c] καλαλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσαι λοιδορησαμένου τινὸς, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τὰ κωμῳδίας ἀκούσασα ὑπὸ Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγήσομαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε κατασάμην προσελθοῦσα· ἐάσω δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, [d] ἀποσκώμμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεσ-

γίλ-

[c] Καλαλελοίπαμεν] Nihil mutant *H. Bz. F. Fl.* [d] Ἀποστόμβδην] Ἀποσμώμβδην Mſ. Gr. Ἀποσκόμβδην. P.

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφῆτο τὸ θέατρον τοῖς ποιηταῖς † ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δὶς τῶ ἔτους ἐτετιλεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια· φθινοπώρου δὲ, τὰ μέγαλα. *V.*

* Τοῖς] Omiſſum in edit. articulum addidit *M. du S.* † Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. ſine dubio ex callat. Cod. V. *J.F.R.*

54. Λαπεδύτης] Angl. τυμβωρύχος. Has voces interpretantur *Pollux*, *Heſych.* *Suid.* copioſe. Interpres *Demoſth.* *Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J.B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Ariſtophanis nubes, quas ipſas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum perſonae illius ſervavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis inſultat capitibus ſectarum, nimis de ſe arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J.M.G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποστόμβδην τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεσίλωσι] Eraſmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quæſo, quid hinc diſtat *Benedictus*, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur*, *clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei eſt? an aurum tunc inciſum clarius eſt reliquo auro? Immo quid magis fatuum eſt? an periculum eſt, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectiſſime annotavit pater [Vide *Caſaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum ſcilicet, unde diſcimus aliquod auri genus effoſſum ſolere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτεσθαι, ut *Strabo.* *J.G.*

Ibid. Ἀποστόμβδην τοῖς κόμμασι] Locus eſt elegantiſſimus, ſed ab interpretibus peſſime acceptus de convitiis, & ſcommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποστόμβδην τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀπεσίλωσι, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a ſcommate. ſed contra quod bonum eſt, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque ſplendidius.* Quid hoc *aurum*, *quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum ſplendidum? num κόπτειν χρυσὸν eſt *aurum incidere?* Κόπτειν eſt *ferire*, *ſignare aurum*: & κόμμα eſt *ſignum in nummo percuſſum*; hinc numiſma ποιητὸν κόμματος, quod aliter dicitur ἀδόκιμον, *malae notae*, *nummus adulterinus.* Hic tamen κόμμα eſt *ipſa percuſſio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi:* legitur autem pro ἀποστόμβδον in Mſ. ἀποσμώμβδον, quod valde placet. Eſt igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum deterſum ipſa percuſſione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & ſignatur, fitque, cum ſignatum eſt, ſplendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt ſignari, non poſſunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ſigno a malleatoribus impreſſo, fit ſplendidius, ſic convitia & ſcommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, poteſt exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina eſt protracta: ſed ego Mſ. ſcripturam laudo proboque. *J.G.G.*

Ἀποσμωμένον] Hanc ſcripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποστόμβδον recepimus. In P. ἀποσκόμβδον mendoſe. *M. du S.*

Ἀποστόμβδον τοῖς κόμμασι] Vid. Paſſion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T.H.*

Ἀποσμώμβδον] Ἀποσμαίμβδον. *M. du Soul* in textum recipi juſſit; Ego vero propter conſenſum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare auſus ſum in vulgata, maxime cum citatio *T.H.* ſenſum probum oſtendat. *J.F.R.*

φίλεσι, ἢ φανερώτερον γένῃ. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι ἢ ἀγαπητοὶ γεγόνατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἄγχοις; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτῃ προσμαρτύρησαι, ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπέχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε δίκην. Φήμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ὁ Ἑλλὴν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης ἐκεῖνα ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλον γάρ ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὔκ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὸν πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καί σοι ὅ, τι ἂν ἀποχρήσῃ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. Τί φῂς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἅπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νὴ τὸν κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκρίτων θεάτρῳ, καὶ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἰσφέρων αὐτῆς τοὺς λόγους. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ὁ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ὑπὸ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρθη κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἶσι αὐτίκα, ἂν ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκοῦσαι. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καλαφανεῖ πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio caussae servaretur. PLAT. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si caussam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγγελλον Fl. H. P. Sed J. Διήγγειλον. b Ἑλλὴν] Deest in Fl. Sed nihil mutat H. & P. c Ἀπολογησάμενον] Sic J. P. H. Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. d Καί σοι] Ὅ σοι ἂν Angl. P. e Δοκῇ] Ὅ σοι ἂν δοκῇ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Nisi quod δοκεῖ Fl. f Ἐξευρεῖν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mf. Gr. Nihil mutant Edd. sed ἀνευρεῖν L. g Ἐθέλῃς] Ἐθέλοις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τὴν λόγου τούτου ἐπιγραφὴν τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi *Elsner.* ad *Tit.* I. 7. J. F. R.

72. Ἀγχοῖς] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δῆλον inquit, ἐξὸν εἰπεῖν τι θέλων. J. M. G.

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, τύπλεια ἀντὶ τοῦ καλόσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. *Eust.* ad Iliad. 2. Inter. *Aristoph.* alii. J. B.

75. Ἑλλὴν] Alibi apud hunc & Demosthenem πανοῦργον. M. du S.

80. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ] Angl. Ὅ σοι ἂν δοκῇ. J. B.

83. Ἥκιστ' ἐκ μόνης τἀληθὲς ἐξεύρεῖν δύναιο] Malim cum Mf. ἥκιστ' ἐκ μόνης τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poecile*, quam cum interpretibus *in Poecilo*. J. G. G.

Ibid. Ἐξεύρεῖν] Mf. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim scripsisse Lucianum ἐξευρεῖν. Vide tamen infra c. 45. ἐξε-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ὀ τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν αἱ φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, [b] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἔγωγε τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀποκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ ὀλισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. [i] οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, καὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιμεν ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ εἶδέν δέομαι ἀκοῦσαι, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέουτι ξυνδικάζοις ἄν, [l] ὡς καλαμηνύοις ἕκαστα. [m] ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγομαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία

[b] Παιδεία] Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. [i] Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. [k] ΦΙΛ.] in *P.* Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male, nam recte ΦΙΛ. P. L. [l] Ὡς] Deest in Fl. [m] ΑΛΗΘ.] Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ. [n] ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. [o] ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

ἐξώφιστος eodem quo hic, sensu L. ἀνδρεῖος. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium paguni, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Oreστes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *G.C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Fulienſ.* ad *Dionyſ. Areopag.* dixit *Suid.* Interp. *Ariſtoph.* alii de quib. ad *Pauſan.* *J. B.*

Ἄρειον π.] Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Pauſ.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere Interpretes ad *Act. Apoſt.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clerieus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnaſ.* c. 19. *J. F. R.*

96. Ἐκ περιωπῆς] Conf. supra Ἐπισκ. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philoſophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis aſſeclas* dixeris. Probabunt itaque, sat

οἷα μεθ' ἡμῶν, ὡς ἡ δείλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ὅπως μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· οὐ δ' Ἔλεγχε, αὐτοῦ μεῖνον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. ἐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δέοιτο μοι, ἀλλ' ἀλλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν προσλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖα δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσελαφίσεσθαι καθ' ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια ὄσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλ-

quendi Fiducia, ut formidolosum hanc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia

a Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτους *M. du S.* b ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾴων μαμωθῆς.. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχόν. *Documentum non vulgare.* *J. F. R.*

31. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male *δυσελέγκτους* conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὑρισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς δὲ τῷ ἀναβιοῦντες, οὐ ἀλλ' εὑ. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend: quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico.. *J. F. R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani persona hic interponenda est., aut Elenchum hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀριστ. L. recte. pro reliquorum Librorum ΑΡΙ. *Pl.* A. tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ. .] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Democharen* Lipsius edidit, pro *Democare*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Demochares ad illum, *Parrhesiastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dicite*, inquit, *mihi, facere quid possum, quod sit Athenienſibus gratum?* Excepit Demochares: *Te*, inquit, *suspendere.* *J. F. R.*

50. Ἐκ Εὐφρατιδίων] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σύρος (*vimi* scilicet) ἐκ Φιλοσοφίας, ἐκ τῶν Εὐφρατιδίων. Conjunctim legendum ἐκ Δαφνατιδίων, probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius*. Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐκ Εὐφρατιδίων. *J. J.*

Ἐκ Δαφνατιδίων] Hanc lectionem in textum recepi ex Fl. ac jubente *du Soul.* cum *Gron.* (licet omnes quas in-

tia eſt, & adulandi facultate. Itaque perſuaſione a via illam abducet. VER. Bono animo eſtote. nihil profecto injuſtum fiet, hac una praeſente, Juſtitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen eſt? LUC. Parrheſiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus ſum, o Philoſophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adverſariorum meorum novi, non minus quam ego ſum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solenſium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore cauſa quis fuerit, neque ſi voce ſit barbarus; modo ſententia juſta eſſe appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi eſt? nam iſtud

λὰ δεινῶς πανοῦργός ὄϛι, καὶ κολακικός ὥϛε καὶ Δαρείσει αὐτήν. [c] ΑΛΗΘ. Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν γὰρ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοὔνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος καὶ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν [d] Ἐπιφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐχὶ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο [e] ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦ-

[c] ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. [d] Ἐπιφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. [e] Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἄρατος ἦν, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον δόντος· ὥϛε τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς τοᾶς κοσμήτωρ τις ἦν καθηγητὴς ὢν Κιττίου τοῦ Κύπρου * ὁμοίλει, καὶ δὴ καὶ † Κράτων ὁ Χρύσιππος ἄμφω Σολεῖς ὄντε ἄσημοι κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιϛα Χρύσιππος. ὁμίλει δὲ ὁ Ἀριϛοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ ‡ Πρωταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ' ἐδόκουν ξενίας διώκειν) · ὅτι μὴ ὢν μίσης Ἑλλάδος ἐθαυμάζοντο ὄντες ὑπόσκολοι. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς χαίδν Ἕλληνας § παροιδοκιμοῦντες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

* Ὥμμτο] Ὤματο. V.
† Κράτων] *Cratur.* C.
‡ Πρωταγόρας] *Pythagoras.* C. prave. *M. du S.*
§ Παροιδ.] Παραδιδαιμοῦντες edidum erat, ſed ex V. correxit *M. du S.*

inſpexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia neceſſaria erat haec correctio. *J. F. R.*

54. Σολέας] Vide Scholiaſten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Poſidonius, hic Apamenſis Syrus, ille Seleucenſis ad Tigrim, ſed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & noſtrum de utroque in *Macrob.* c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Poſid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, ſi lubet, Athenodorum & Neſtora Tarſenſes, ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππος, *Orig.* c. *Celſ.* 196. 2. & *Plut.* 1073: f. Tarſenſis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solenſis Ariſtotelis diſcipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τίχνη δέ σοι τίς;] Quis poſſet has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem noſti?* An in Grœcis legitur ἀλλὰ & τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σου ἡ τίχνη? Hæc Græca conveniunt iſtis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad præcedentia, poſteriorem ad ſequentia, & verti debuit. *fruſtra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad diſciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum eſt?* Paulo ante ſcribi debuit, Σῦρος, ὦ φιλοσοφία, τῶν Ἐπιφρατιδίων, ut recte patet, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum ſenſum accedit verſio haec Cl. *Geſn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* noſtri, qui orae Ed. *Bened.* adſcripſerat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. F. R.*

τυτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; ἢ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. πολὺν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ τούτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τεταγμένοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πενταχισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ' ἀφθονίας ἐπιμαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἀκριβωκέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ ἀφαίρει τὸ τέχνα· μία γὰρ ἐστὸν, δύ' εἶναι δοκοῦσαι.

quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti ac pulchri, tum ſimplicitatis & quaecumque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc eſt, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. H. Ba. F. & P. Sed J. & Fl. τὰ τέχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τὸ ἀντικείμενον τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δίκαιον ὡς δίκαιον ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ διὸ . . . . νοσηρὸν εἰδὼς . . . . ὑγιεινόν. ὡσαύτως δὲ ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μειώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τοῦ ὠφελητικοῦ, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τιλλᾶ. τοῦτο δὲ φησι πρὸς τὸ Παμφυσιάδου γρ. § Διατεμόμενος. ἀπομαθεῖν ταναντία τῷ μισεῖν ἢ τὸ κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς ἐκ ὅτι τοῦτο . . . . τὸ ἀντικείμενον ἡ αὐτὴ γνῶσις. G.

* Ἐχρῆν] Ἔχρην accentu in prima erat in Impr. Clerici, & ſic vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique reſtitue ἐχρῆν, & ſic Grammatici jubent. J. F. R.

† Τάδε] Ἤδη male legebatur in impreſſ.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, ſed correxit M. du S.

§ Διατεμόμενος . . . τοῦτο] Corrupta haec.

69. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi. neque enim formare licet compoſita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus reſpondeant. J. M. G.

78. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε] Dixerat Lucianus ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit ſe vereri, ne alteram praeſtigiatricem dediſceret, alteram vero melius addiſceret, ad quae Philoſophia καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. interpres: atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt esse & illa & ista. Ita ille intellexit, quaſi diceret Philoſophia, οἱ ἄνθρωποι φασὶ, ferunt homines, ταῦτα καὶ ἐκεῖνα esse ejusdem. Sed τάδε eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: καὶ τάδε καὶ τάδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ. ſc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. Et haec & illa indicant ejusdem hominis ſc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit. μία γάρ ἐστιν (ſc. τέχνη) δύ' εἶναι δοκοῦσαι. H. V.

79. Τὼ τέχνᾱ] Sic Edd. P. S. F. & Mſ. P. ſed Junt. τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Matthiae de dialect. p. 37. &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod articulus τὼ in duali ſaepe commun. immo omnis ſit generis. Scholiaſt. ad Sophocl. Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀφοσιωσάμενοι ἐπιφέρειν, ἀντὶ τοῦ ἃ τῷ λέγοντες — καὶ κακὼ, ὡς ἔπος εἰπεῖν ἅπασι λεγομένοις τὸ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. adfert ad Hom. Il. B. p. m. 235. 37. Τὼ μὲ χεῖρ' ὁ Αἰτωλὸς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλαυσίδην. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucyd. jam prolata, ubi ſimiliter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non ſemel alibi. J. F. R.

85. Πρό-

dnae cum videantur esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ἢ Φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, εἰδέναι τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

ΦΙΛ. Ἄγε δή, παρέσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν· ὁ Ἱερεὺς ἀξιούτω ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι καὶ σὺ ἀλαλάζουσα σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκούντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος οὖσα τῶν καιρὸν ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἢν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τοὺς λόγους· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρεσθε τὴν κατηγορίαν,

b Ἐπίσκοπος.] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. *c* Καὶ] Καὰν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* *d* Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη. *e* Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορήσειν δοκεῖ] Mss. Gr. & L.

91. Ἐπίσκοπος] Γρ. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. νῦν παρὼν. *G.*

85. Προνάῳ] Πρόναος Graecorum *templo* Romanorum respondet: ναὸς *cellae.* *J.M.G.*

Ibid. Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* *J.B.*

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva.* *J.Br.*

Ὦ Πολιὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. ἡ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Periz.* *J.F.R.*

91. Ἐπίσκοπος οὖσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὖσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. Zeſt. c. 4. *M.du S.*

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. *J.Br.*

94. Τὴν προθεῖσα] Proverbium, *Minervae ſuffragium.* *Th.M.*

Ibid. Προθεῖσα] *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo enim illum ſuffragio liberavit. *Brod.* Vid. etiam Ἀρμο. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M.du S.*

Ibid. Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit. *J.Br.*

95. Εἶεν] Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſint ipſa!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J.M.G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. *Th.M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. *M.du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορῆσαι] Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *qui videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri. *J.G.G.*

98. Κατηγορίαν] Hoc ex Mſ. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἂν. *M.du S.*

Κατηγορῆσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed majorem Edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed adſentior Rever. *Horreo:* qui in *obſerv. Crit.* in Herodot. I. IX. p. 5. Ἐν τῷ ἔχουσα τίσασθαι ex uno Mſ. in τίσεσθαι non mutandum cenſet, quod Cl. *Gron.* fruſtra exiſtimarat, cum aoriſti exemplum ipſe *Gron.* ad-

ξίαν, ᾗ διελέγχεσε. εἰ [a] γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μὴ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ ὀξυτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μέσον· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιδείξεως, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πάρεστιν. ὥστε [e] προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπασε δὲ καὶ [f] τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ κἀκεῖνό που παρεμβύσσουσα, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλησίον ἅρμα ἐλαύνων, ἀγαναχτήσειεν ἄν, εἰ μὴ οὕτως ὑπόσχῃ τὴν δίκην.

reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis, tu vero poſt haec cauſſam dices Parrheſiade. REV. Quis igitur noſtrum huic judicio aptiſſimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet: tum prudentia, & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & ſi videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipſe ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

[b] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σοφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ γὰρ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cretetem, vel

[a] Γὰρ . . πάντας] Inverſo ordine πάντας ἢ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. [b] Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσατο uno verbo J. alii τι pro τὸ. [c] ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. *M. du Soul.* [d] ΧΡΙΣ Σῦ] Aberat haec perſona a P. J. H. &c. ſed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. [e] Προσηγορίαν] Προηγορίαν J. Sed prius P. F. & Fl. προηγορίαν vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* [f] Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. J. & H. [g] Συνεχῆ] Ita ex S. & J. dedimus. Edd. H. P. male συνεχῶ. [h] ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & Fl. [i] Διογένην] Sic Edd. J. P. H. &c. Διογένη Fl.

9. Προσηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. G.

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀπέτισαν *magno luent.* Ubi recte Scholiaſt. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — ἢ ἀόριστος χρῆται παρὰ τὸ μέλλοντος. Immo noſter *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — ἢ συλλήψεσθαι, quod Clar. *Fenſ.* tamen in —ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui ſimiles tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Herr.* ubi ad *Obſ. Miſcell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. R.*

4. ΧΡ. Σῦ] Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In Edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοι; ſed repugnant Codd. In P. eſt σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magiſt.* p. m. 155. προσηγορία καὶ προσήγορον, οὕτω ἡ προηγορία ἡ ὑπηγορία ἡ τὸ πρὸ τοῦ ἄλλων λέγειν, καὶ πρόηγορος ἀναύτως ἡ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἁλιεὺς τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Syneſ.* & *Ariſtid.* Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *The prior cauſſae dictio-*

nem

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιπποτ. εἰ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸν καταγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τοὺς λόγων [k] δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δυ' ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τ' [m] τὸν ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὴ μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, [n] νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει πεῤῥιπτουμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παῤῥησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, [o] τοῦτο ὑπερμάχει. [p] ὅρα, σὲ μόνον προεστήσαμεθα, καὶ σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνόταλα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστεύθηναι, οἷα [q] ἔστιν ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

k Δεήσεσθαι] Δεῖσθαι O. *l* ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. *m* Τὸν] Abeſt ab O. P. *n* Νῦν λέγε] Deſunt haec duo verba in O. *o* Τοῦτο] (*Bud.* αὐτοῦ) *J.* τουτῶ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed ſi hic per *J.* ut ſolet *Juntinam* delignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. *p* Ὅρα, σὲ μόνον] Ὁρᾷς δὲ μόνον σε. O. *q* Οὕτω] Οὕτως *J.* ἔστω, *Brod.* Et ſic habent *H. B2. F.* Fl.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τοῦ καλλωπίζῃ, * ἐπείπερ τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιᾶται † συντάσσεται. ὑπαφασπίζω σου. προΐσταμαί σου. προπολεμῶ σου, οὕτως ἂν ἐ ὑπερμαχῶ σου. *V.*

* Ἐπείπερ] Ἐπὶ πῶς editum fuerat; ſed correxit hoc *M. du S.*

† Συντάσσ.] Ἐντάσσεται legebatur in *Impr.* male. Sed reſtituit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J. F. R.*

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J. F. R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur. p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωιχεῖ] Σωιχῇ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλῆνον ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζεὺς πλῆνον ἅρμα ἐλαύνων. *J. Br.*

Ibid. Μέγας Ζ.] Meminit iterum Διατ. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J. B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J. M. G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam. J. Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ἐν ταῖς προαιρίσεσι διαλλάττειν, quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα ἔστως ἀπέφηνε] Corrige ἔστω. *J. Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, οὐδὲν [b] ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. καὶν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ὀπισθαδήσασα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾷός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύσῃ αὐτόν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ ἐμὰ ἐνδείσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῶμεν. ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, [c] ἤπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ἔτι. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] κατηγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναία σύ γε ταῦτα· καθίσασθε δ' οὖν. σὺ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

24. DIOG. Bono eſtote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi forte Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe cauſae non deero: oſtendam enim homini nos non fruſtra clavam gerere. PHIL. Iſtuc quidem minime; ſed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda eſt*: ſed noli cunctari diutius. Jam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, & in te conſilium inſuetur. LUC. Adſideant vobiſcum reliqui, o Philoſophia, & ferant ſuffragia. Diogenes vero accuſet ſolus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generoſe tu quidem. Adſidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philoſophia, accurate noſti, nec oratione opus eſt. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Ariſtotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. b Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι. O. c Ἤπερ] Ἢ O. d Δ' ἔτι] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. e Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo.* ἐκκέχυται *F. P. B2. H. F. Fl.* f Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορήτωσαν O. Reliqui ſtant pro vulgata. g Κατηγορείτω] Κατηγορείται. O. h Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. *G.*
53. Ἤπερ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· ἀλλαίζει δὲ αὐτοὺς ἐς τὸν χείμαλλιν μόνον φιλοσοφοῦντας. *G.*

51. Τοῦτο] *Diogenes* cauſam & ſuam & reliquorum Philoſophorum contra *Parrheſiaden*, ſive Lucianum, a quo omnis Philoſophorum cohors arbitrabantur ſe graviter laeſos eſſe, agendi partes ſuſcipiens, dixerat, ſe, quamquam *Philoſophia*, hujus cauſae arbitra, flecteretur oratione adverſarii, non commiſſurum, ut ſua accuſari a quoquam poſſet opera & induſtria; quin omnes ſe intenſurum nervos, oſtenſurumque, ſe non fruſtra baculo armatum eſſe. Ad hoc ultimum reſpondet *Philoſophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἤπερ τῷ ξύλῳ. Vehementer ſuſpicor legendum eſſe τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo ſcilicet eos ſuperes) *ſed ratione potius. Id enim longe praeſtat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copioſe *Galen.* Interp. *Ariſtophan.* paſſim. *Apul. Sen.* innumeri. Diſpenſator clepſydrae ἐφυδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc diſpenſatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re *Heſych.* *J. B.*

Ἐγκέχυται] Sic optime in ſuo codice *Vorſtius* emendarat. quod enim omnes Edd. inſidet οὐκ. nihil prorſus eſt. quamquam apud noſtrum iterum mendoſe legatur Ἑρμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀστρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μεθ. c. 35. πρὸς ὕδωρ μετρηθέντα λέγειν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepſydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus ſuffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deeſſe ψήφοις. *Eſt enim, pluribus cal-*

quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, & secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili simus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipsos & te Philosophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus

καλὰ ἐσκομίσαιτο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος [i] οὗτοι Παῤῥησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὡς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἦ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, ἐπ' ταύτας μὲν ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπαλεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖν [k] πρὸς τοσούτων ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ὅτι χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει [m] γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ τοῦ λεὼς, χαίρουσι [n] τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα ᾖ σαθρά. ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτη τοῦτον ὅτι χλευάσαντε τῷ

i Οὗτοι] Οὗτος. O. k Πρὸς] Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male περὶ P. J. H. F. B2. l Ἑαυτὸν] Αὐτὸν O. Fl. Sed cum vulgata faciunt J. P. H. B2. m Γὰρ] Καὶ O. n Τοῖς] Deest in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

calculis vincere. Sic ἐκκόπτειν χρωτὶ dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellips. Gr. L. Bos.

63. Περὶ τ. β.] Ex God. Ox. L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. M. du S.

Περὶ] Παρὰ jussit reponere M. du Soul., & usitatius & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam *Aristot.* I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισκεπτέον ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura simil. testimon. omittam. Interim ὡδὶ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & ὡδὶ τὸν βίον iterum occurrit. J. P. R.

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, edisseret. M. du S.

77. Τὸ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus Mισθ. c. 16. & Δm. c. 20. M. du S.

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque περὶ. Sed Mss. Codd. P. L. & S. Ed. recte πρὸς. M. du S.

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* J. Br.

Ἀριστοφάνει & Εὐπόλιδι] De his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro Luciano celebratur. G. C.

Ἀρ. καὶ Εὐπολ.] Aristophanem quod attinet, res ex *Nubibus* satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus d Πρ. λ. c. 7. M. du S.

κωμῳδήσουσιν ὑπὲρ τῆς σκηνῆς, καὶ καταμωμήσονται ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτὸν κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, καὶ οὐ [b] Διονυσίοις ἐφειμένου αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ὅπ. πολλῶ φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλειον τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [e] ἐφειείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς πεπονθώς. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδύς· καὶ ὑπελθὼν τὸ διάλογον ἡμέτερον [i] οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν. ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ καλήγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν.

26. At iste convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus injuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaferit, nostro sodali, ut comœdias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor.

27. Pro

[a] Τὰ] Deest in O. [b] Διονυσίοις] Διονυσίου *Fl.* Sed nihil mutant *H.* & P. [c] Τι] Deest vocula τι in O. [d] Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat *Fl.* [e] Τοῦτον] Abest in O. [f] Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. [g] Αὐτὸς] Αὐτὸ O. [h] Ὑποδῦναι] Ὑποδιαδύεται. O. [i] Οἰκέτην] Οἰκεῖον O. forsan οἰκοθεν *M. du Soul.*

93. Ἐφιείμενον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ * ἔδρων. *V.*

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος ἦτον κυνικὸς ἦν φιλόσοφος † κατὰ τὴν Σικυῶνα φύσει κεχρημένος γενναίᾳ & ἐλευθεριᾷ τε & λιπτόμῳ, καλῶς τε τὴν κύνα & ἐμφιλοσόφως μετιών, ὡς & παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι. *V.*

* Αὐτὸ ἔδρων] Conf. supra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφιείμενον. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restituimus, legebatur in *Impress.* corrupte, αὐτῷ ἔδρων. *J. F. R.*

† Κατὰ τὴν Σικυῶνα] Haec verba non agnoscunt Coll. *M. du S.*

95. Ὁ θεὸς] *Bacchus.* *J. Br.*

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ex aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noster. *M. du S.*

12. Μένιππον] Consule in ejus vita *Laërtium.* *J. Br.*

Μένιππον] Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis scriptis, ut ex *Diog. Laërt* discimus, hominum vitia salibus comicis insectatus fuerat p. 162. A. *M. du S.*

17. Ἔχοι] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἴσχυ. *M. du S.*

27. Ἀπημπόλησεν] Mss. Ox. P. & L. emendationem *Brodaei* confirmant. Sed recte jam in *S.* & *A.* scribitur. In reliquis mendose, ἀμπεπολ. nisi quod *P.* ἀπημπολ. habet. *M. du S.*

Ἀμπεπώλησεν] Recte *Brodaeus* ἀπημπώλησεν. *Th. M.* Nempe in *Miscell.* p. 2. c. 22. ita castigandum jusserat. *J. F. R.*

28. Πολλῶν] Oxon. πολλῷ. *M. du S.*

32. Ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν] Fallitur ergo *Th. Mag.* qui v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, numquam cum futuro construi

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hisce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ σεμνόταλα [l] διασύρων ὅτι τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολαζόμενον, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα συναγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, [n] ἀπημπόλησεν, ὥς φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ [o] πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ [p] πονηρότατος ἁπάντων, δυ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

[r] ANA. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

[s] ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη σὺ τῷ μέρει· [t] σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ [v] ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε ἴσθι.

ΠΑΡΡ.

k Ἔχοι] Sic habet O. ἔχῃ. *J.* & reliquae. l Διασύρων] Διασύρας. O. m Μὲν] Abeſt μὲ in O. n Ἀπημπ.] Vid. notas. o Πολλῶν] Πολλῷ O. p Πονηρότατος] Παμπονηρότατος. O. q Τιμωρήσειν] Τιμωρ. *Fl.* r ANA.] Φιλο. *J.* male, cum reliquis; ſed prius recte habent L. *Vo. Em.* & *P.* s ΦΙΛ.] Deeſt in *B2.* male. ΦΙΛ. *Fl. J. P.* t Σοι] Ἴσθι O. v Ῥεῖ νῦν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος ‡ ῥεῖ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ λέγει τοῦ διαστικοῦ ἀμφορέως· ἴσιον γὰρ ἀεὶ τοὺς πολλοὺς ἐπιχεῖν βουλόμενοι τὸ ἀπίστατον φλυαρίας οἱ δικασταὶ τὴν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος. πληροῦντες, ἀπό τινος ἀποτρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν, κωλύοντες τὸ ῥέεθρον λέγειν ὡς ἀρχὴ τὸ ἀφίσιος τοῦ προυχίσματος, ἕστε ἦν εἰς μίτρον τοῦ ὕδατος τὸ λόγου ποιούμενοι, συντέτμησιν τοῦ λόγου. *V.*

‡ Ῥεῖ] Addit *Brunc.* ſcilicet clepſydra. *M. du S.*

ſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. *Jenſ.* obſervavit ad *Lucian. Somn.* in *Lect. Luc.* p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens; *Epict.* man. c. 23. p. 32. εἰ δὲ] ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὸν τὰ ἐμαυτοῦ κολάσεσι, & cum praeſent. ibid. Ταῦτά μοι πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. *Ael.* V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσιν λαβεῖν τὰ δῶρα, *Thucyd.* III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπέχεσθαι. Et ubi non? *J. F. R.*

34. ANAB.] Φιλ. ἴσθι ὦ Διόγενες. Scribendum Πλησθι &c. aut: Φιλόσοφοι ἴσθε. *Th. M.*

ANAB.] Ita recte L. & *P.* Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia *Philoſophiae* ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non *Philoſophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. *M. du S.*

36. Ἔγχει] *Aquam infunde.* *J. Br.*

Ἔγχει] Gloſſa *Pariſ.* habet. *Verte horologium.* Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum *clepſammiis* pro *clepſydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat *Peraltium* ad *Vitruv.* Gallice converſum. *J. F. R.*

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μου, ὦ Φιλοσοφία, καληγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελέτηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προαδήσειν μοι δοκῶ. ἴστω γὰρ ἂν μάθοις οὓς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπεκάλουν. καί μοι μόνον τοῦτο πρόσεχε φυλάττεσθε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχειν ὁ λόγος, οὐ τὴν διελέγχουσα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθε, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνῆδον ὁπόσα τοῖς ῥήτορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτῃ, καὶ ψευδεῖ, καὶ θρασύτητι, καὶ βοῇ, καὶ ὠθισμοῖς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ὅτι δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὡρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Καὶ ἐπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τοῦσδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ὡς εἴη βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant causidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella & aestu in serenum quemdam portum invectus, sub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponen-

a Μου] Μοι. O. b Ὅσα] Καὶ ὅσα J. In reliquis abest καὶ. c Οὗτος] Deesse h. v. in Fl. notat M. du Soul, ad marg. Junt. in marg. vero Hag. ait αὐτὸς deesse in Fl. d Ἔφθην] Ἔφην J. & Fl. ἵφτασα. O. ἔφθην P. Bz. H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Καὶ ὅσα] Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & J. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. M. du S.

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim differte XL. annum notat. V. M. du S.

74. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς] In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. M. du S.

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo quid sub Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23. f. *Fama fuit sane quod sub Philosophorum specie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius ad κάσυ, quae legere

nendis utiliſſimisque, ſi quis ab iis non discedat, neque veſtigio fallente labatur, ſed intentis in regulas a vobis propoſitas oculis, ad illas componat vitam ſuam ac dirigat, quod me hercules veſtrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philoſophiae captos, ſed ſola, quae ab illo negotio ſperari poteſt, gloria ductos, promtis iſtis & publicis, quaeque imitari unicuique facile eſt, ſatis bene referre viros bonos, barbam dico, inceſſum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria veſtris ſtudia habere, dignitatemque profeſſionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi ſimile, ſi quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Theſea, aut ipſum Herculem agens, nec inceſſu utatur neque voce heroica, ſed ſub tanta perſona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum ſibi ſimilem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipſa perſona actorem talem ſua clava eliſurus, a quo ignominioſe adeo in feminam fractus eſſet.

32. Huic ſimilem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam hiſtrio-

τοὺς ἀνιῶντας, εἴ τις μὴ [f] παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους [g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅτῳ, νὴ Δία, καὶ τῷ καθ' [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι τοιοῦσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῶν πραγμάτων, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα πάντι μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ὅτι δὲ τῷ βίῳ, καὶ τοῖς πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποκρίσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ [k] γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενον ἡρῳϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενον ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τῆς μετρίας αὐταῖς προσοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τε τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὅτως ἀτίμως [l] καταλελυσμένον πρὸς αὐτοῦ.

Ταῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρί-

f Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae recte — ει. g Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. P. & *H.* &c. — οι recte. h Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. i Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. B2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. k Γυναικίας] Γυναικῖος *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B2. S.* l Καταλελυσμένον] Sic *H. B2. F.* Fl.

re operæ pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῶν, aut, ſi impreſſorum ἡμῖν ſerves, ornatus tantum cauſa additum, uti paſſim, cenſendum; ſed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quod in *Pariſina* ἡμῶν legitur, vitium eſt typotheticum; nam editorem ὑμῶν dare voluiſſe, patet ex latina verſione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Junt.* habet hic γυναικῶος. Sed vulgata melior. Vid. *Or.* c. 41. *M. du S.*

88. Ἡρακλέα] Gloſſa *edit. Pariſ.* Herculem ſaltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Heſychius.* *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοῖς ξύλοις] *Lucianus* declaraturus *Philoſophiae*, & reliquo Philoſophorum coetui, quos eorum nominibus paſſim peſtrinxiſſet, venum propoſuiſſet, & omnimodo deridendos propinaſſet, acerbe exagitat φιλοφιλοσόφους, eosque qui ſe veros antiquorum Philoſophorum ſectatores falſo jactabant, ſuis coloribus depingens; tamdem comparat illos cum

χρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα θεῖθέαζ, ἢ τ' ὃν Κύμῃ ὄνον μιμήσαζ· ὃς λεοντῆν θεῖαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμῳ μάλα τραχὺ, καὶ καλαπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὁ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ἐφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα [a] τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄκομψον ἢ ἀσελγές τι ὑποτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τ' Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτῳ [b] αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ [c] οὐ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P: *J. H.* τούτου A. Sed τούτων recte P. *Fr. S. Marcil.* & *Vorſt.* τοιοῦτων. b Αὐτὸν] Αὐτῷ *J.* P. &c. male. τούτου τ' Sch. c Οὐ τοὺς λόγους] Οὗτος ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ * τουτοὶ τ' ἐπώνυμον] Διογένους τῦ κυνικοῦ. *V.*

* Τάτε legebatur; ſed *M. du S.* mutavit in τετυὶ, in textu vero ipſo eſt ὅτε. Illud vero τετυῖ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. *J. F. R.*

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τ' ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα θεῖθέαζ, ἢ τ' ὃν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν θεῖαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμῳ μάλα τραχὺ καὶ κατακληκτικόν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος ἐ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. *J. J.*

2. Ἐν Κύμῃ ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δραπ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quae dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. *M. du S.*

10. Εἴ τινα τούτων] Lege: ἤ τινα τούτων. *J. Br.*

Εἴ τινα τούτων] Angl. τούτων melius. *J. B.*

Εἴ τινα τοῦτον] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τοιοῦτον. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. *Th. M.*

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτων, conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores *J.* quia ſcribunt τοῦτον. *M. du S.*

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. *J. G.*

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τ' χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου τ' ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis.

33. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſſa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero,

ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τῦ κακῶς βιῶντος, τοιαῦτα περὶ [d] ὑμῶν εἰκάζον, τῶν πρὸ πολλῦ τεθνηκότων (ὑμῶν γὰρ οὐδεὶς ζῶντας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτῦ ἐγίνετο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὲν ὅκ ἀποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα βδελυττόμενα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτῦ, καὶ ἐπὶ τ ὁμοίαν ἀφορμὴν συγκαλεσπάσθε.

Ταῦτα ὐκ ἠνεγκα ὁρῶν ἐγὼ γε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' [g] ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τύτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγεσθε. ὐκῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, ᾗ διελέγξω,

d Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male; ceterae ὑμ. recte. *e* Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *J. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* ſed reſtituimus ex reliquis. *f* Ὑμεῖς] Ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* *g* Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male.

21. Ἐρήμην] Ἐρήμη δίκη ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καλαδικασθῇ, ὅμοιον δὲ τὸ ἐρήμην ἁλῶναι. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pſeudophiloſophi committerent turpis quid ac flagitioſi, continuo accuſarent homines ipſam *Philoſophiam*, & *Chryſippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscumque nomine ſe ille, qui quidpiam commiſiſſet, appellaret. Non *ἰνικῶς Diogenes Cynicus*, ſed quilibet, cujus certa ſecta erat, intelligitur. Perſpicuum tamen eſt, in vulgatis *αὐτὸν*, non *αὐτὸν*, ſcribendum. *J. J.*

14. *Αὐτὸν*] Αὐτὸν vulgo legebatur; ſed recte *Gujetus* correxit, & *αὐτὸν* adſpirate ſcripſit, cui paruimus, idemque & alibi reſtituimus. Millies in ſpiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi *αὐτοῦ* pro *αὐτοῦ* poſitum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adſpirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius ſcribae ac typographi poſteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre ſcribat ἓ *αὐτὸν*, ubi *ſe ipſum* ſignificatur, diſtinctio eadem inter reciprocum & demonſtrativum ope ſpiritus, ex Grammat. praeceptis eſt ſervanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, ſi negligeretur, etſi ſcio in dialecto Aeol. ſpir. aſperum ſaepe negligi, & ap. *Homer.* *αὐτὸν* pro *ἑαυτὸν* inveniri. Praeterea, ad ſenſum apertiorem reddendum, comma poſt *ἐπώνυμον* ſuſtulimus. *J. F. R.*

15. Ἐποιεῖτο] An *ἐποιοῦτο*? *F. G.*

Ἐποιεῖτο] *Brodaeus* προσεποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἐ τοὺς λόγους] Angl. ᾗ ἔτ' ψόγους. *J. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] *Brodaeus*, ᾗ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; ſed melius illud *ἐποιεῖτο*, intelligi enim vult Lucianus: ſi quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum ſe diceret, atque ita ſive tali ſchemate, ſive ſub tali perſona diſſertaret. *Th. M.*

21. Ὥσε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta cauſa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ δὲ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶχον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, ἢ ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνούς. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipſo damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo c. 30. σὺ ἐχρῆν ἁπάντων καλαγιγνώσκειν, εἰδὲ ἐρήμην ἡμῶν καλαδικαιτᾶν, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdicato c. 8. εἰδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εἰθὺς ἁλίσκεσθαι habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter καλαγιγνώσκειν ἀκρίτων, & καταγιγνώσκειν ἐρήμων. Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *J. G.*

Ὥσε ἐρήμων] *Indicta cauſſa. J. Br.* in *Miſcell.* jam ſaepe adductis ita habet, pro *ἐρήμων*. Sed vitium typographicum eſſe credo. *J. F. R.*

28. Ταῖν θεαῖν] *Cereris & Proſerpinae.* *J. Br.*

Ταῖν θεαῖν] Cereris & Proſerpinae, quarum myſteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid eſſet ἐξορχεῖσθαι copioſe & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Ariſtidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. ſeqq. Iebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀνάχ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξω, ἐμὲ τ ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ὃ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, [a] ἤν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τ Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τ θεῶν, καὶ οὐδέν πω ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τ συγκείμενον αὐτῷ τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδοιντο ἄν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰκέτῃ μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρινάσθ, μικρὸν τὸ πλημμα. [b] τ Δία δὲ, ἢ τ Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον [c] ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβῶσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, ὅταν βιῶσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρη-

eumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, mali ominis instar & turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exem-

a Ἤν τις — τ Δία] *Thom. Mag.* v. Εἰσὶν haec verba adducens omittit articulum τὸν. b Τὸν] Τὸ male *P.* τὸν rectè reliquae. c Ὡς,] Sic Edd. sed delevit comma post ὡς *M. du S.*

30. Ἀδικοῦντα] * Ἀσεβοῦντα. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια † ἐξορχεῖσθ λέγουσιν οἱ πολλοι. *V.*

* Ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si vastet & objurgo profanum, qui Sacra ratiocinia effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *J. F. R.*

† Ἐξορχεῖσθαι] Ἐξορκιοῦσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paullo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia *Semlio* praeeunte correxi. *J. F. R.*

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Aristophanis*, & Oratores Graeci. *J. B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν] Summa Philosophiae Stoicae, quam explicat *Laert.* in Zen. *J. B.*

62. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν] Sic apud *Plat.* Idem passim. *J. B.*

Ibid. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ] His incumbentes. *F. G.*

64. Παρωθούμενοι] Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. *J. B.*

Παρωθούμενοι] Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τ πλουσίων θύρας ἀλλήλους ὠθούμενοι, quod merito probat *Bourdelotius*. *J. G. G.*

" Παρωθούμενοι] Egregiae Pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθηπέναι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασι, ὀργιλόστομοι μὲν τ παισὶν ὄντες, διαλόιδοροι δὲ τ λαγωῶν, καλακοθιμώτεροι δὲ τ μεθύκων, ἀσελγίστομοι δὲ τ ὄναν, ἀρσενικώτεροι δὲ τ γυναικῶν, φιλονεικότεροι δὲ τ ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τ πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro φιλονεικότεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλοπεικότεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Cl. *Graevius*, legitur ὠθούμενοι pro παρωθούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν *Hesychius* exponit Ἐκβαλλεῖν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωθοῦντες, ἐκβάλλοντες

Le-

exempli cauſa, divitias gloriamque contemnere, & ſola quae bona ſunt honeſta putare, & irae expertem eſſe, & ſplendidos hoſce deſpicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! ſunt & ſapientia, & vere ſane admiranda. Verum enim vero, iſti mercede haec ipſa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores ſunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam ſimii, libidinoſiores aſinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa iſta conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipſis ſine more modoque laudant, & ultra decus ſe ingurgitant, ſeque attributa ſibi parte non contentos produnt, & in vino inſuavia quaedam atque abſurda philoſophantur, & merum non continent. Idio-

μάτων καλαφρονεῖν, καὶ δόξης, ᾗ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, ᾗ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπεροράν, ᾗ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, ᾗ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ ᾗ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθῷ διδάσκουσι, ᾗ τὰς πλησίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἐργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μυῶν τ χιονιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τ [d] λαγωῶν, [e] κολακικώτεροι δὲ τ πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τ ὄνων, [f] ἁρπακτικώτεροι δὲ τ γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τ ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ὅτι ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τ πλησίων θύρας ἀλλήλους [g] παραθέμενοι, ᾗ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαιτοῦντες φορτικῶς, ᾗ πέρα ᾧ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, ᾗ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὅτι τ κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπφδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τ ἄκρατον ᾗ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed *f. P. H.* &c. λαγωῶν. e Κολακικώτ.] Κολακικωτ. Fl. f Ἁρπακτικώτεροι] Sic recte *f. H.* & &c. Sed ἁρπακτικώτεροι male *P.* g Παραθούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι L. *Angl.* Mſ. Gr. P. & marg. *AIW.* vid. Scholiaſt.

56. Τεθήπασιν] Ἐξεπλάγησαν. *V.*

64. Παραθούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι. *V.*

Lege omino παραθοῦντες· neque enim παραθεῖν quidquam ad ἐκδάκνειν. Apud eumdem, Παράσιτος, ἐάσας, ὤσας, ἀθήσας, ἐκβαλών. Pergit Noſter in depingendis Pſeudophiloſophorum moribus; idque omnium impudentiſſimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, ſe nullius indigere; ſapientem ſolum eſſe divitem; paullo poſt ipſi accedant aliquid emendicantes, & niſi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲ ἴδῃ, perſequitur Noſter, αὐτούς τι δεῖν λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τῦ κοινοτικὸν εἶναι δῶν λόγος, ᾗ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, ᾗ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τάργύριον, οὐδὲν τ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; Paullo difficilior in poſtremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, ſenſum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum littoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic ſenſus ſit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philoſophorum ſimiae ſoleant in luxum & intemperantiam concionari, ipſi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius ſe rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus moleſti ſint. *Quin cum neceſſe eſt*, inquit, *ut ipſi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat ſua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae ſint res nulla ab aliis rebus differentia diſtincta. Quid enim eſſe aurum & argentum, rem nihilo littoralibus lapillis digniorem?* Poſſent haec Graeca etiam hunc in modum diſtingui, Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τάργύριον; οὐδὲν τ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον. *Quid enim ſit aurum & argentum? Nihilo nimirum littoralibus lapillis dignius.* Ut ſit interrogatio & reſponſio ex perſona itidem horum Philoſophaſtrorum. Utique interrogationis illo ſigno in fine caret omnino editio Florentina. *f. Fl.*

Παραγκωνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παραθούμενοι, quod in impreſſis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παραθούμενοι] Παραγκωνιζ. in textum recipi juſſerat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum ſe tueri poteſt, vulgatam ſervavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim ſaepe alibi utatur noſter τῷ παραθεῖναι. non ſemper tamen ſequitur, eum ubique eadem voce uſum eſſe. *f. F. R.*

67. Μεμψίμοιροι] Copioſe hanc philoſophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. dixi ſupra. *f. B.*

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καλαπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τὴν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτός τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον, ἐδὲν τῶν ὀστρέων αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ὀπτικυρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῆσαι προσελθὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μᾶλλον ὁσημέραι πρὸς αὐτοὺς ἐν ταῖς ἀφροδισίοις σκιαμαχούμενα.

tae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, insciti & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

[a] Ὅπη ποτὲ] Ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. [b] Πάντα] Πάντως P. F. H. S. Fl. Sed πώποτε L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon*. Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* *M. du S.*

83. Τῶν σὺν τοῖς &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Fens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas, *ajunt*. *F. F. R.*

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. *F. B.*

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim*. *F. Br.*

90. Ὅπη ποτὲ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ὅποι τότε. *M. du S.*

91. Πτερόεντα ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. *F. B.*

Πτερόεντα] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Domo* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. A. 201. — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ ἐδὲν ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eumd. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, ἀφ' τὸ ταχὺ. καὶ ἀφ' τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν ἐ εὐσυνθετίαν. καὶ ὅτι τιμῶσι τὰ ἄφθα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ ἐ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. *F. F. R.*

98. Ἐξαλήλιπται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξαλήλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καλαπλ. c. 24. ἴχνη μὲν ἐ σημεῖα τῶν ἰγκαυμάτων οὐκ οἶδα ὁ' ὅπως ἐξαλήλιπται μᾶλλον δὲ ἐκλέλοιπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. *M. du S.*

4. Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tract. *Prometheus es in laudibus*. *F. B.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος. verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi forte an duae historiae sint. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contrivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῷ ἐστὶν ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ τὰ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία [c] ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφθυγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστᾶν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστᾶν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, σπουδήσας ποτὲ πυρρίχιζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα διεσπάραττον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα [d] τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ καγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

Τοιαῦ-

c Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται *J. P. H. S.* &c. male. ἐξάλιπται *B2.* Sed ἐξαλήλειπται recte in Καλαπλ. c. 24. habebant Edd. d Τῆς πυρρίχης] Τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. *J. H.* aliaeque vulgatam servant.

97. Ἄσπονδα] Ἐχθρὰ. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀδιάλλακτα. *V.*
5. Πυρρίχιζειν] * Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντομος. *V.*
7. Ἀλουργίδας] Πορφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C. ἀλουργεῖς, πορφυρᾶ χλανίς.

* Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, & forsan συντόμως scribendum, pro σύντομος. *J. F. R.*

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi carycæ aut amygdalæ sive nuces Græcæ ἰχάδες ἢ ἀμύγδαλον. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῆς πιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τις Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρρίχιζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχῆς. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπου] At infra in Ἑρμ. c. 37. legas ἀπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

Τοιαῦτα γὰρ ἔτοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρθυον, καὶ οὐ παύσομαι διελέγχων, καὶ καμψῳδῶν. περὶ [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν ὁμοπλησίων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φαῖεν προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ὅπτι δείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασι, καὶ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ὅπῃ τὴν ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ ἔτοι φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἐστί.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius lusciniam vultur imitetur, quam isti Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. *H. J. P.* b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab *J.* & *B2.* Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In *J. P. S.* &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι *J. P.* & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & *Angl.* Mſ. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι καὶ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παραλλαγμάτων * καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς ὁ αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ ὅτε † ἀνδρίαν ἴσχοῦσι ὁ καλαγέλαστοι ὁ εὐφράντοι ἀνδρίας ὑποκρίσεσθαι εἰσαγόμενοι. *V.*

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν & mox ἀνδρίας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit *M. du S.*

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. *J. F. R.*

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. *J. B.*

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Perstitens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412, pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Graevius* pag. 969. rectissime judicans τὸ, φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46. ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνων. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα. *De Parasito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὁδοί τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἰοῦσιν ὁ αἵρεσιν ἄγειν φάσκουσαι. c. 68. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; *J. F.*

Ibid. Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt

38. PHIL. Longius hinc, Parrheſiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixiſſe vobis videtur? VIRT. Equidem Philoſophia illo dicente terram mihi hiſcere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoſcebam enim inter audiendum unumquemque qui iſta faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino oſtendit homines dilucide, ut in pictura quadam ſimiles per omnia, cum non corpora modo, ſed ipſas quoque animas exquiſitiſſima ſimilitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubeſcebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, niſi abſolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento ſcribi. Ilienſium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis inviſos tragoediis ſuis infamet. DIOG. Ipſe quoque ego, Philoſophia,

40 ΦΙΛ. Μετάςηθι, ὦ Παῤῥησιάδη, πορῤῥωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; [f] ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μέλαξυ λέγοντος αὐτῦ, καὶ τὴν γῆν δῦναι ἠυχόμην· ὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γὰρ ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ φήρμοζον μέλαξυ τοῖς λεγομένοις, τῦτο μέν, ἐς τόνδε· τῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ὅτι τινος γραφῆς τὰ πάντα [g] προσεικότας, καὶ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέςατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν ἔ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην [h] ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῆς Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. ἀιδέτω γὰρ, καὶ τοῖς θεοῖς ἐχθρὸς ὤν ὁλωφδείτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάν-

f AP.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *M du S.* *g* Προσεικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A*1. Nihil mutant reliqui, nec Edd. *h* Ἀναγεγράφθαι] Ἀνεγράφθαι Coll. Prius ſervant *H.* Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀναγράφεσθαι] Γρ. ἀνεγράφθαι. *G.*

cunt ſe philoſophari, ſe eſſe philoſophos, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφῶν ἀσκοῦσι, quod eſt *in philoſophia ſe exercent, philoſophiae dant operam*, quamvis id quoque poſſit tolerari, alterum tantum praeferendum eſt. Hanc enim vim habet, venditant ſe pro philoſophis, cum non ſint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut eſt in Angl. P. L. & Mſ. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis eſt ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud *Graevium*: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφῶν, ἐντυγχάνειν. *J. M. G.*

Ibid. Σωφρονεῖν εἶσι] Ut in Nigrin. & Lapith. & paſſim alibi. *J. B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* perſona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occaſionem praebuit, quod proxime ab hoc ſermone Virtutem adloquitur Philoſophia, cui proinde reſponderi cum putaret aliquis, perſonam hic temere mutavit. Quidni enim, poſt *Veritatis* teſtimonium, alteram ſuam ſodalem, *Virtutem* alloquatur Philoſophia? *J. M. G.*

43. Κατὰ τ γῆς δῦναι] Sic de Merced. conduct. εὐχὴ δὲ ἡ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adverſus Indoct. εὔξη τότε χάσαι σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἰσαιρ. πῶς ἂν μοι ἡ γῆ καλαπίοι; ead. in Lapith. Sic apud *Heliod.* lib. 1. ἠυχόμην δὲ καθαδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τότε μοι χάσσε εὐρεῖα χθών. Simile illud eſt *Æſchyli* Suppl.

Θέλοιμι δ' ἂν μοιρίμου
Βρόχου τυχεῖν σὺ σαργάνας. *J. B.*

53. Ἀρετὴ] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam teſtem provocarat Parrheſiades. Servavi tamen librorum ſcripturam; praeſertim cum mox Philoſophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philoſophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, niſi perſonam mutam a Luciano inductam cenſeas, cujus opera potiſſimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετὴ] Si ſupra perſona AP. mutanda fuit, & hic reſcribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. *J. F. R.*

56. Ἰλιέων] Hiſtoria, quae huic proverbio anſam dedit, in obſcuro eſt. hinc interpretum ſilentium. Hoc per ſe patet, Trojanos qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris ſe dedentes, in Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τ' ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ καλῆγορήματα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφείμέν σε τ αἰτίας, καὶ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσεκύνησα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τ' ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρᾳ κρατῆρος ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶκείνους, ὡς δίκην ὑποσχοῦσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καλῆγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστου. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλαχύψας εἰς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὅτι τ Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰ δεδίασι τ Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῆς, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμ-

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adsciſco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἁπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *AIW.* b Προσεκύνησα] Προσενικησα L. c Δίκης] Leg. δικαιοσύνης. *M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] Ἀθετῶ, μεταγνώσεσθαι ἐφ' οἷς εἴρηκα. *V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. c. 10. *M. du S.*

65. Ἁπάσαις] ψήφοις. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. Δὰς τρίτου κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δὰς τρίτου κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δὰς τρίτου κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] Συμπόσιον] Vid. *Eraſmi* Adag. τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἥκειν] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur δίκης. *M. du S.*

92. Σησαμαῖ κλαυσοῦς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Πώγωνα βαλοῦ] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαθυπώγωνα & πώγωνειον. Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael.* V. H. 2. 36. βαθύτητα γενείων.

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogiſme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſſa ad illos pertinere ſe judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de ſeſamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maſſam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, juſtitiam, continentiam minime; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria: verum quinque omnino ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperaverit omnes.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus invicem ſe trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelaſgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, & circa Areopa-

φὶ τὲς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βάλει πάντας ἥκειν, καὶ τάδε ὦ Συλλογισμὲ κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τὸ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ὅπῃ ἡ διανομήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων ἕτός γε προσεπιλήψεται. νομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος ἀνὴρ τῶν εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν [d] μέσοισι δύο Ἰχρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, [e] ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. ῥῶσαι δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ [f] περὶ τὸν Ἄρειον πάγον

[d] Μέσοισι] Sic P. ſed J. H. S. aliaeque male μέσοισι. [e] Ἐπεὶ] Sic H. B2. P.-S. In J. videtur fuiſſe ἐπεὶ ſine accentu, quem du Soul manu ſua impoſuit. [f] Περὶ] Παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt J. H. P. Fl.

93. Παλαίθην] Μάζαν σίκων. V.
5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφει δὲ Ε Δημ. τῇ ρ'. V.

φῶν. Quod iterum L. VII. 5. γηράσκων βαθύτατα; ſed & Ariſtoph. Nub. βαθὺς τὴν ἡλικίαν, (ut obſervat Cl. Jenſ. ad Dial. Lucian. de ſaltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθὺς. Ael. V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeſchylum, vid. Illuſtr. Spanh. obſ. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans ſolum, apud Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, ſ. denſitate, Herodian. VIII. 1. 3. φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἴτυκε χήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. acies denſas inſtruxit. J. F. R.

93. Παλαίθην ἰσχάδων] Haec paſſim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epiſt. 14. ὁ δὲ Θεσπίσιος ὑποσὶ πιείας τὸ ἰσχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβιβρώσκει, καὶ τὰς ἀκριδας σὺν οἷς ὅπως ἐξαρίφησι, ὁ δὲ τρυγίας ἐκτρώγει, καὶ μοῦρόν τινα ἥτις μὴ κόρον νομίζοις αἰκάδι posteriorem hanc partem tangit in Lapith. J. B.

99. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. J. B. Κεῖται] Hom. Il. Σ. 507. M. du S. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Leg. ἐν μέσοισι vel ἐνὶ μέσοισι Il. Σ, 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μὲν τῶνδε δίκην ἰθύτατα εἴπῃ. J. M. G. Ibid. Μέσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex Homero & B2. ſuſtulimus, in quibus erat μέσοισι. M. du S.

Ibid. Δύο χρυσοῦ τάλαντα] Hom. Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μὲν τῶνδε δίκην ἰθύτατα εἴποι. J. Br.

3. Ἄνοδος] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi ſint, neſcias. M. du S.

4. Ἐπεὶ . . . ὡς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; ſed abſque codicum auctoritate utra expungenda ſit, non patet. Quid ſi ἐπὶ τὰς δὲ μ. legatur? M. du S.

Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ. J. M. G.

5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, ſi per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conſpecta haec

γον ἔτι πλείους ἔνιοι δὲ, ἡ κατὰ τὸ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, ἡ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, ἢ Δία ἡ βότρυδον, ἐς μὴ δίκλω, ἵνα ἡ καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοί, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, ἡ ἄνθεα γίνεται [a] ὥρη.

Μετὰ δὲ ἡ ἀκρόπολις οὐ βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, ἡ παλαχῇ πήρα, [b] πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακλητία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνέσχον, ἀφανεῖς ἡ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, ἡ λελήθασιν ὂν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γὰρ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, ἡ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σε μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα ἡ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐχ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους

gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcurorum aedem ſcalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene ſane multi, & hinc ſexcenti,

Quot folia, & flores quot naſcens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore ſibi invicem adſidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, ſyllogiſmus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adſcenderant, vix apparent, nulla nota inſignes, reliquorum turbae immiſti, & latent ſimilitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoſophia, ſane moleſtiſſimum eſt, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut ſignum imponis. Saepe enim hi impoſtores ipſis vere philoſophantibus ſunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo poſt, ſed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipſos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, ſed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos

a Ἥρι] Ὥρη. A. G. L. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes. b Πώγων] Deeſt h. v. in *Fl.* Reliquae habent. c Μηδὲν] Sic A. G. P. L. *f. Μηδὲ P. S. Μὴ δὲ* vero diſcrete *H. Fl. B2.* male. d ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] *H. f.* integre Πλατωνικοὺς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mſ. Gr.

7. Τῷ Τάλῳ] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄναξ γὰρ οἱ Διόσκουροι * λέγονται. *V.*

8. Ἀνακεῖον] † Ἀνακεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν· ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. *V.*

* Λέγονται] Hoc ſcholion commonſtrame locum *Soulie*, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, niſi quod bis poſitum invenieba mus; dilaceratum enim erat, & pars in Ed. *Gr.* in ſumma pag. 17. pars in *med.* p. 18. deſcripta. *J. F. R.*

† Ἀνακεῖον] Ex hoc igitur abundabat. *J. F. R.*

haec omnia clarius intelligantur. *M. du S.*

Πελασγικὸν] Gloſſa *Pariſ. Locus Athenis juxta Arcem.* Confer infra c. 47. *J. F. R.*

7. Τάλῳ] Confer Ὀρχ. c. 49. Et φιλοψ. c. 19. *M. du S.*

Τάλῳ] Τάλων Athenis ſepultum, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria ſalvis liberis obiit. *J. M. G.*

8. Ἀνακεῖον] De Anaceo ad Tim. c. 10. *Hemſt.* *J. M. G.*

10. Βότρυδον] Il. B. 89. *M. du S.*

13. Μυρίοι] Ex *Hom.* Il. B. pro ἥρι Angl. ὥρη. *J. B.*

Μυρίοι] Recte utique Mſ. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα ἡ ἄνθεα γίνεται ὥρη. eſt enim ex *Hom.* Iliad. B. v. 468. ἥρι eſt interpretatio. ὥρα η accipitur cum pro vere tum pro aeſtate, ut ad Heſiodum oſtendi. *J. G. G.*

Μυρίοι] Vid. *Hom.* Il. B. 468. *M. du S.*

Ibid. Ἥρι] In Angl. L. & Mſ. Gr. ὥρη, uti & apud *Homerum* l. c. & Odyſſ. I. 51. ſcribitur. Sed de induſtria, uti multa ſolet, a Luciano mutatum opinor, quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis exspectabimus, & si accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τ στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὰ ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι δὲ ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τ Περιπάτυ. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικυρείοις τὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς μαλάβας· περὶ δὲ τ μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτυς δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τ̃ ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμ̃ γε τ̃ Στωϊκῶν παρόντων.

44. PHIL. Desinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & jam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, judicio nostro optimi. Impostores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes judicium.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε [e] ὠθεῖτε ἀλλήλυς, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴ̃τε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μ̃ ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ [f] ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεχριμένοι. τὺς γόητας δὲ, καὶ ὑβρίζειν ἡμῖν προσηκόντας, κακυς κακῶς ὀλοῦμεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τ̃ ὑπὲρ αὐτυς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, καὶ τ γε χρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἐν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, ὑ φοβηθέντες τ̃ κρίσιν.

Οἱ

e Ὠθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὠθεῖτε. P. & Edd. f Ἡμῖν] Sic L. F. P. ὑμῖν male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρειοῖς] Ὡς τ Ἐπικουρείαν δὶ ὑτέρας πάντα τ ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

quo signantius anni tempestatem designaret. M. du S.

14. Μεχρι δὴ] Casaub. ad Athen. F. B.

Ibid. Κλαγγηδὸν προκ.] Hom. Il. B. 463. M. du S.

23. Τὸ μὴ δὴ ἐπιβάλλειν γνώρισμα] Non est hic locus δὴ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα. quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Anglicano & meo: διχόμηθα ἤδη αὐτοὺς. Plaut. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχέως ἐπιτίλαι τὴν ἄγρων. fac ut cito aliquid capiamus. F. G. G.

Ibid. Μὴ δὴ] Angl. μηδὲν. F. B.

Μηδὲν] Ed. F. & Mss. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae Edd. mendose μὴ δὴ vel μηδὲ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μ̃ ὃς κίβδηλον ἦ
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ἄπασας σοφ̃,
Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τ̃ κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Διχόμηθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτοὺς sic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. F. B.

Διχόμηθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon ista vox sit Philosophorum impatientium, Ἀλλὰ διχόμηθα ἤδη. Quam mox accipimus? Nec jam poenitet. F. M. G.

Ibid. Ἤδη αὐτοὺς. ΠΛ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mss. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. M. du S.

33. Χρήματα] Quae inter bona annumerant Peripatetici. F. Br.

Οἱ ὑπηρέται, ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρε, ἴδω τί ἡ ἔχει, ἆρα θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τοὺς αὐτοπυριτοῦς; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον [a] θυλικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μὴ τούτων ἠξίεις λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν εἰσι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοεῖσθαι ταῦτα παύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτοῖς, καὶ οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ τὸν ἑτέρου βίον· σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ὑπισχνῆται σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῆς ἀγνοίας λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τοὺς ἀνδρῶν [b] ἐς τὰς χρηστὰς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδη, ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤφλαι καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, συναλαζόνα μετ' αὐ-

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus,

[a] Θυλικὸν] Κουρικὸν. Conjicit *M. du S.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. B2. *H. P.* [b] Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τὶς τ. χ. μεμιμημένοι *Angl.* Sed ες τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυριτοῦς] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ ἀδίαιτος ὀπτηθείς, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ ἐν τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκυφίαν Φαμέν. *V.*

60. Χρυσίον τουτί] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνδρίσκοιλαι. τὸ μύρον, ὡς τρυφῶν ἰωθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς ἰστοθίζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐν τῇ ὑπηρ. οἱ κῦβοι δὲ δῦγμα χελῆς ἀκαίφου καὶ ἀπολάστου Δημήτης. *V.*

[c] Φαμέν] Exc. G. φαμὲν. C. φασὶν *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos.* *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυρίτας] Haec omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

61. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Secespita. Casaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fusè alibi. *J. B.*

Ibid. Μαχαιρίδ. θυλικὸν] Placet πυθικὸν. *Μαχαιρίδιον πυθικὸν. Delphicum gladium.* *J. Br.*

Μαχαιρίδιον θυλικὸν] *Brodaeus* μαχαιρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικὸν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum &c. voluptatis. Non perstringit autem res ad usum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαιρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras, &c. quemadmodum sacrificationes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edissertare. *Th. M.*

Μαχαιρ. θυλικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scholiastae a me jam memoratum silentium, risum captasse videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικὸν, jocum demum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor, tu, an recte conje-

co-

simus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, Philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, recesset, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia. PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despicere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

τῇ τ' Ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω [c] θαλῆ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ὑποκειράτω τ' ὠὼγωνα σὺν χρῷ πάνυ τραγοκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὅπῃ μετώπου σίγμαλα ὑπεβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω καὶ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. [d] ΦΙΛ. Εἶγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοῖσδε ἔσται; οἷος ὁ τὰ ἀετοῦ πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγει· οὐ μὰ Δία, ὥστε καὶ ἐκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, οὐ μὴ ἀπ' αὐτοῦ εἴδῃς ἀποστρεφόμενα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὸ ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ὑποβλέπουσα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγουσα ὅπῃ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ὅπῃ τὸ καυτήριον ἕτοιμον, ὑποκρεινᾶσα [e] πρότερον τ' ὠὼγωνα.

ΠΑΡΡ.

[c] Θαλοῦ] Sic *J. P. H. S.* Fl. [d] ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. [e] Πρότερον] Προτὲ Fl. Vulgatam servant Edd. & P. πρότον Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κουφίας † ἐν χρῷ λέγεσθαι ὁ μέχρι τ' σαρκὸς ἐξικνούμενος. *V.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omissa in *edit.* supplevit *M. du S.*

cterim, ipse judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philosophis magiae operam dantibus scripserit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουφικὸν legas pro θυτικόν? Vid. *Athenaeum.* c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. strateg.* VIII. p. 604. B. ubi μ. κουφίους. Casaubonus observat Graecis cultrorum mensariorum usum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγκυμιδίου quod dixi, notum est ex Epicteti libello. Adde tamen, si lubet, locum *Philostrati* insignem, sub finem *Herodis.* *M. du S.*

62. Καὶ καταστρω] Haec eleganter apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χροτοὺς μεμιγμένοι] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τ' ἀνδρῶν τε τοὺς χροτοὺς μεμιμημένοι. *J. B.*

Ibid. Σε τ. χ. μεμιμημένε] Sic A. P. & L. nisi quod in A pro σε legitur τε. In Eddit. ἐς τ. χ. μεμιγμένε est. *M. du S.*

81. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic postea τῷ θαλῷ στεφόμενον.

Grammatici Graeci idem esse ajunt, ac θαλὸς quid autem θαλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Hesych. Suid.* vocaverunt etiam ἔχον κρατὸς, ut apud *Hesych.* verbo χίτλωσον, cujus locum emendat Clariss. *Scalig.* χίτλον δὲ κρατὸς ὄχον εὔσκιον πυκνὸν χυμένους &c. vocaverunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, στεφάνη. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Juncus* apud *Stob.* licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum σύμμετ' ἔχων εὐ χερσὶν. Uli sunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis olivae. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer supra B. περ. c. 26. *M. du S.*

87. Ἢ ἐγκαυσάτω] Quo modo prisci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑπερφανίσα] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, ἡ ὄψει αὐτίκα μάλα τὸν πολλὸν αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ ἢ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι καὶ ταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱερειά μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνῳ ἢ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅσῳ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, ἢ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, ἢ ἰχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, ἢ ὀλίγον γε χρυσίου. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, ἢ χρυσίῳ, καθι-

47. PARRH. Fient iſta, ut vobis viſum eſt, Philoſophia, & videbis confeſtim vulgus illorum, vulpe notatos aut ſimia; ſed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum ſi vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, ſi antiſtes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piſcator ex Piræeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antiſtes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Eſcam hamo impoſitam ficum & aurum, ſe-

a Ὅσῳ] Ὥσῳ *J.* ſola. b ΙΕΡ.] L. *J. B2.* Et ſic emendare juſſit *M. du S.* Deeſt plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰ λεπτὸν χοινίον, ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμὴν· καὶ πλέονται Πειραιῶς * ἀπὸ τοῦ πῶρῳ πειραίῳ, πειραιὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι πειραιεύς. *V.*

13. Ἀνύσασα] Περιττὸν τὸ ἀνύσασα, Ἀττικὼν μέντοι αὐτοὶ καὶ ἐν παιζούσῃ ἔχων φασὶν, καὶ †ἐκὼν εἶναι, καὶ ἄλλα τοιοῦτα ἀδιάφορα. *V.*

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat inſula in quam oportebat σχιδίᾳ διαπρᾶν, ut oſtendit *Meurſius* in libello, quem de celeberrimo illo portu ſcripſit, ac nuper edito a Doctiſſ. Viro *J. G. Graevio.* Vid. c. 1. *J. Cler.*

† Ἐκών] Ἐχοῦσα legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suaviſſimo luſu reſpicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Ariſtophanis viri doctiſſimi. *J. M. G.*

8. Ἡ ἱέρεια] De qua ſupra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὅσῳ] Ad aliquam, ſua aetate notam hiſtoriam alludit, quae ad nos usque non videtur perveniſſe. Quod ὅσῳ hic legis ex Ed. *J.* eſt; in reliquis enim eſt ὅπῳ. *M. du S.*

Ὅσῳ] Ὥσῳ duali numero ex *Junt.* recipiendum juſſerat *du Soul.* obſecundaſſem certe, ſi plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. K.*

Ibid. Ἀνέθηκεν] *Diis dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι] *Brodaeus.* Ubi notata Παῤῥησιάδου perſona reponi vult perſonam Ἀριστῆς. Sed fruſtra. Reſpondet enim *Parrheſiades* Philoſophiae cum admiratione interroganti, tertiamque perſonam pro ſecunda uſurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται, pro τί πράττων ἀλιεῖ ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit perſonam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis perſonae locus hic nullus. Patet autem etiam ſequente mox interrogatione Philoſophiae τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum eſt, quod hic facit Lucianus, ſive Parrheſiades; nimirum in muris ſedens vult funiculum hamo, eſca aurea inſtructo, armatum in urbem demittere, ut velut piſciculos adnatantes captet Philoſophos. Haec arma Parrheſiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philoſophia, Τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται; Παῤῥη. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι ἢ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ τειχίου, καθῆκεν εἰς τὴν πόλιν. ſic reſpondere legitur Parrheſiades piſcator. Sed profecto haec non ſunt verba Parrheſiadae, at ſacerdotis; quare pro Παῤῥη. ponenda omnino eſt perſona ſacerdotis, Ἱερ. Neque enim de ſe ipſe diceret Parrheſiades καθῆκεν. Quin & ex ipſa Philoſophiae interrogatione [τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται;] patet ſatis, ſequens reſponſum non dari a Parrheſiade (quaeſitum enim fuiſſet, τί ὦ ἄνερ, πράττων ἀλιεῖ, vel ἀλιεύεις;) ſed ab alia perſona, Ἱερείᾳ ſcilicet. Adde quod in reſponſo interrogationi Philoſophiae non ſatisfit; quare mox Philoſophia ſe ad ipſum Parrheſiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; errorem videtur ſuboluiſſe Marcilius pag. 418. pro καθῆκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrheſiadis perſona, ſcribatur Ἱερ. hoc eſt, ſacerdotis perſona. *J. F.*

ΙΕΡ.]

ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem. PHIL. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PARRH. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn. LIBER. Non. ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules!

ζόμενος. [d]ὅτι τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, [c]καθῆκεν εἰς τὴν πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἢ πρὸς τοὺς λίθους [e]ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν προσμένε· σὺ δὲ Ποσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον [f]δὲ χρύσοφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὔκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. [h]ὀσφραίνεται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔφαυσεν, εἵλκυσται, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν [i]ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρε ἴδω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; [k]κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις,

τῆ

c Καθῆκεν] Καθήκειν. Al. *Marc.* d ΦΙΛ.] Deeſt in P. Comparet in Edd. e Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* f Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. g ΕΛΕΓ.] Deeſt in P. h Ὀσφραίνεται] Ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam ſervant. i Ξυνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. k Κύων] Sic recte L. Deeſt in *Angl.* & P. Edd. *F. H. P. S.* & ceterae omnes κύων male. *Vo.* forte χαίνων. ἀνίων Ex.

27. Ὀσφραίνεται τοῦ χρυσοῦ] Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. *G.*

ΙΕΡ.] Sic ex L. Ed. *F.* & *B*2. reſtituimus pro vulgato ΠΑΡ. abſurdiſſimo, & vel abſque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Fenſius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

ΙΕΡ.] Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen *Brodaei* ſententiam damnaverim. *F. M. G.*

17. Καθῆκεν] Καθήκειν. *Th. M.*

20. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *G. C.*

Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Vide infra ad *Συγιρ.* c. 15. *du Soul*, adde & ſupra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2. c. 22. *F. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΥ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἤλεγχος. Hujus enim eſt deprehendere verum; hic adjunctus Parrheſiadae paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. *F. M. G.*

Ibid. Οὔκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minime felis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi. Diſcimus praeter alios ex *Ael. hiſt. anim.* I. 45. γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt καλλιγλώσσος & πουλύοδος. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Ariſtot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV. 17. & VII. 8. *L. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Felis. galeus. Gaza muſtelam interpretatur, eſt piſcis rapax.* *F. F. R.*

31. Κύων οὗτός γε] Haec verba non ſunt in Angl. Cod. *F. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impreſſis jam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim κύων legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibusdam etiam ἀνίων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo *Ael.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. *ap.* c. 7. *M. du S.*

Κύων] Pro κύων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κύον. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὼν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς ſ. *muſtelus* piſcis, κύων, *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. *F. M. G.*

Κύων] Quia κύων olim editum erat, *Brod.* Miſc. *P.* 2. c. 22. inde fecit ἀκὼν, vel feſtinans ita legi putavit, (ait enim: ἄκων. *Cum muti ſint piſces*;) ſatis abſurde hoc loco. *F. F. R.*

33. Ἔστω

τ' ὀδόντων. τί τοῦτο ὦ γενναιότατε; εἰλῆφαι λιχνείων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τ' βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, ἡ τὸ ἄγκιστρον τυτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη [b] πρόσεχηλαι, ἡ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ ἡ ἐπ' ἄλλους δελεάτωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φὴς ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δυ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄθρωτός τε γάρ ἐστι, ἡ αἰδεχθὴς, ἡ σκληρὸς, ἡ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τ' πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse. Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, & aurum descendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus adspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim sunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH.

a Λήσειν] Gron. Λαθεῖν. male, vid. nott. b Προσέχηται] Sic H. Fl. B2. S. Ita adnotat M. du S. Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? c Πολλοῦ] Sic P. & L. Edd. πολύ.

46. Καὶ αἰδεχθὴς, ἡ σκληρὸς] Ἄμορφος, ἀπρεπὴς, * μοχθηρός. V.

* Μοχθηρὸς] Μοχθηρὸς editum erat, sed μοχθηρὸς correxit M. du Soul recte; nempe a μόχθος scelus. J. F. R.

33. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] Benedictus, ubi te latiturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimerus ubi praedari sperabas, & adscripsit pater λαΐζειν. J. G.

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex Is. a. c. 4. ubi ἐπέμειναν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex nostro probaverat du Soul, nimirum ex Junt. pag. 420. 367. 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἤλπισας probam esse quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἴσῃ φανερὸς ἅπασιν. J. F. R.

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus CC. ut longe elegantius vulgato πολύ, & magis respondens verbo & casui praecedenti, licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Act. Apost. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane noster supra in Dial. mort. IV. pr. Ἀγχιμάχου — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ, πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex Vit. auct. c. 26. med. per me licet. J. F. R.

52. Ἀφυῶν ἰλ.] Vid. Aristoph. Schol. in Equit. p. 226. A. V.

Ἀφυῶν] Glossa Paris. Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus. Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. J. F. R.

Ibid. Ἀφυέστατοι] Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφυῶν ἀφυεστάτων, & ἀφυ-

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, sacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδὺ τίς ἄλλος ἦτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀναστάδω. Ἐλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ εἰς κατάραξ, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθιάδω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν εἰ βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῷ νώτῳ ἐπιχρύσους ἔχουσα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. δεινότερον ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχαπεν, εἴληπται, ἀνιάδω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστοτέλης ἐκ τῆς πέτρας.

ΔΙΟΓ.

d Ψῆττα] Ψιττὰ Fl. *e* Ἐστιν] Ἐλ. ante τις hic inserit P. *f* ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet *J*. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. *g* ΠΑΡΡ.] Deest in *J*. Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. *P. Bz. F. A. S.*

55. Ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἢ † ψῆττα τὸ πλατίον. οἱ δὲ δημάτων ‡ συγκαλλᾶσθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὃ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βούγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. *V.*

† Ψῆττα] Ὀψὺν legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆττα repositi, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὀψὺν, opsonium, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθυδίῳ haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκαλλᾶσθαι] Συγκάσθαι. C. *M. du S.*

68. Περισκέπτει ἀκριβῶς] Αὖθις ἐπανῆλθεν, e regione ibi in margine erat. *G.*

§ Βούγλωσσον. κακῶς] Βούγλωσσον & κακῶς editum erat, pluribusque vitiis ty otheticis fatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. *du Soul* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: κακῶς δὲ ἄλλα γάρ ἐστι ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γάρ ἐ. τ. *J. F. R.*

ἀφυεστάτων. *J. M. G.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατῆς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. Ψῆττα] Gloss. *Paris. Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἐλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. *M. du S.*

60. Τί φὴς] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola *J*. Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἂν εἰ βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] *Benedictus* scholiastes, *ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parentheli, unde patet eum erasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videantur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. *J. G.*

Ὡς ἂν εἰ βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' [a] ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ χ' ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκριβόδικος, καὶ ὑφ' ὀφρύος ἐξηγριωμένους, [b] ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶ ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀναστάσαιμεν· ἥξει δὲ ὁπὸ τὸ ἄγκιστρον δηλαδή, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύταλος ᾖ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ὀλίγον τῆς ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποτρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καλαπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ [c] Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξιφάρια πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχουσι τὸ χρυσίον. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα παχέος. φέρε ἴδω τίνος· ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀπαγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' ἦν Χρύσιππε, πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εἰπὲ, οἶδα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam serratis resecet. PARRH. Demisi: tu vero Neptune piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus est hamo unus robustissimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magistrum? ELEN. Chrysippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chrysus*) inerat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contumelio-

a Ἰδοὺ] Ἠνιδοὺ Schol. *Al.* ἦ ἰδοὺ Fl. Ἰδοὺ. Edd. reliquae & P. b Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J. P.* aliaeque Ἐχίων *H.* c Πόσειδον] Ταχέως post πόσειδον inserit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abest autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἰφιδοὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν ἐπίφθεγμα τοῦτο ἐφολὸς. † Καὶ ἔστι διαιτικὸν ἴσως. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέθλιπται. *V.*

* Ἠθικὸν] Sic restituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum esset Ἀτλικὸν, & pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτέθλιπλαι. quum tamen in V. esset ἐκτέθλαπλαι, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπλαι, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βόγλωσσον, erat editum βόγλωσσον. *J. F. R.*

† Καὶ ἴσως] Ἐς τὸ C.

74. Ἀλλ' ἦ ἰδοὺ] Ex Schol. & *Fl.* repositimus pro vulgato ἀλλ' ἰδοὺ. quod etiam in P. est. Vid. init. *Gyrop.* *M. du S.*

75. Ἀκριβόδικος] Stoicorum severitatem & spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloss. in marg. *Paris.* *Echinus. Latine Ericaceus, spinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. ταχέως ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Παρεσκέφη] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βόρκας εἶδες ὑποῦσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἁμίσκλα, καὶ ὄφθια καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεύξ. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὗτοι] Suspecta mihi vox, pro qua lego ἵτω. In Fl. est ὕτῳ. *M. du S.*

10. Ὑπερήμεροι] Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in Impress. Parrheliadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οὐδὲν] ΕΛ. οὐδὲν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. *M. du S.*

Οὐδὲν] Ante οὐδὲν personam ΕΛ. inserit *du Soul*, non male; sed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil interert. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖ γε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. [d] ἕτω γὰρ καὶ αὐτὸς ὅπλα κεφαλὴν μὲν τὰ ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δένδρον μὴ ἀφαιρῇ τις τὰ λαιμόν, ἐάθιον.

ΦΙΛ. Ἄλις ὦ Παῤῥησιάδη τὰ ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἰχήται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δίκην. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑστέρημεροι γένησθε τὰ προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ὅπη πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανῦτε, ἢ ἐγκαλαχαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δέοντα; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· εὐθὺς διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τὰ στεφάνων, πολλῶν δὲ τὰ [e] καυστηρίων δεησόμεθα.

[d] Οὕτω] Οὕτως Fl. [e] Καυστηρίων] Καυλιρίων. Em. *Vo.* male. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυστήρων *M. du Soul.*

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ [a]Ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ νὰ Περίστατον ποιῶσαι τὸ Λύκειον, § φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ¶ δ' Περικλέους φησὶν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. *V.*

‡ Ἐν] Ἐκ male legebatur in Edd. *Cler.* Sed recte correxit *M. du S.*

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττικῆς. Vid. *Voſſ. Hiſt. Graecos.* & *Suidam* in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. *J. C.* C. habent φιλόχορος. *M. du S.*

¶ Δ'] In priori *Edit.* horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. *M. du S.*

In priore *Edit.* Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναβιωντ, legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. *J. F. R.*

addimus, etiamſi in notis ita citat illud EA. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. *J. F. R.*

22. Καυστηρίων] Utitur & *Orig.* c. Celſum V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυλιρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & *Vorſtio* placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυστήρων, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur contra Celſ. 211. *M. du S.*

Καυστηρίων] Conjectura *Voſſii* nititur exemplo Ἀπολ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura *Soulii* melior, & propius ad literarum ductum accedens. *J. F. R.*

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

Εἰεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὔτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἀντλος ἐκκέχυλαι, καὶ ὁ ἱστὸς ὤρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη [a] ὡδοικέκρυται, καὶ τὰ κωπῶν ἑκάστη

CHAR.

ISatis de his, Clotho. At ſcapha nobis diu inſtructa, & ad trajectum parata optime eſt. exhauſta enim ſentina, erectus malus, velum paſſum, ſuo loco ſuſpenſus unusquisque remus; neque quidquam

TYPANN.] ΧΑΡΩΝ addit *F.* & *H.* Prior continua ſerie, altera, ut Charontis perſona dialogum inchoet. Deeſt autem in Fl. & *P.* [a] Παρακέκρουται] Παρακέκρουσαι *F.* ſola male. Reliquae rectè, ſicut & *Barocciан.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος ἐφάλλει ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν τῶν βιαίων ἐς λῃστὰς ἐξηρχῆς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον αἰκησάμενοι ἐν ταῖς Ἀθήναις ἄφθονα ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ἁρμήσαι εἰς πλοῖα, καὶ κατάσχοντες εἰς Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους † ἀρκτεύσουσι τῇ Θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνέκτησαν. Οἱ οὖν ‡ ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἐθος ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς βίας τοῦ Τυρρηνῶν. *G.*

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ ὕστερ. ἐπίρρημα ἀφορισικὸν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἤδη τετραμμένοις ἐπιλεγόμενον παραμυθίας αὐτά. ἔστι δὲ ὁ ὡδοικελεύστως, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή, ὡς ἐπαῦλα. *V.*

Ibid. Κλωθὼ] ᾗ Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα δὲ ποιεῖ τὸ Χάρωνα πρὸς μόνην τὴν μοῖραν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. *G.*

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρουσαι] Εἴ τι εἶχεν ἐχισμένον ὑφάνθη. ὕστερος δὲ συμαίνει ἐπὶ τοῖς ἐπὶ νεῶν ταῖς νεύσαις τὸ ὡδοικέκρουται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὕστερος φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *V.*

* Βραύρωνα] Βράυρωνα legebatur, & mox iterum Βραυρωνίους. Sed rectè correxit *Scaliger*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύσουσι] Quaenam vox ſub hac lateat, neſcio, ſed ad παρθένους eam referri decet, forſan ἀρκτεύσασαι. *M. du S.*

Ἀρκτεύσουσι] Ἀρκτεύειν idem eſſe quod ἄρκτον, docet *Heſych.* Nam ἀρκτεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias ſacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero ἄρκτος dictum; ab ἄρκτος urſa autem ἀρκτεύειν, quod urſam quandam manſuefactam ſagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος. ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν —— ac deinde: Καὶ ἐληΐσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ σφετέρων συναυξέσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσει τῇ Θεῷ. Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας τὸ καθαρεύειν πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγεν. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus teſtetur *Lyſiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ διακτεῦσαι dixiſſe quidem ἀρκτεῦσαι; ſed διακτεῦσαι proprie dici καθαρεύειν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis conſecrare; tamen *Harpocration* v. Διακτεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes ſacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεῦσαι, idem quod ſupra poſuimus, confirmantem, nimirum, in urſae occiſae memoriam virgines ante nuptias conſecrare, vocari ἀρκτεῦσαι. Et puellas conſecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coiſlinianum*, (vid. *Montfaucon Bibliоth. Coiſlin.* p. 607.) Niſi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum juſſerit Dianam placare, & puellam urſae immolare; cui quidam ſatisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας —— ἔλεγεν, ut vitioſe in *Suidae* edit. antiqua legimus, rectè habet ἔλεγεν.) Ex hoc igitur ritu & ex hiſtoria de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic ſcholio petenda. Hiſtoriam autem attingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. ſcribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κᾀλαχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνίων τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaeſt. Graec.* p. 296. Τυρρηνὸς φασι τὰς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἁρπάσαντας, ἐπιπλεῦσαι Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατοίκους, ὕστερον ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etſi jam cum *Scaliger* apud Scholiaſt. legas ἀρκτεύσας, nondum ſanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκτεῦσαι legamus, ſi hoc aliquid prodeſſe queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato ſenſus reſtitui queat; tum & pro τῷ Θεῷ legendum τῇ Θεᾷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσει τῇ Θεᾷ etiam ap. *Suid.* eſt. Si jam tamen apud Scholiaſt. legas: ἥρπασαν παρ-

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis ſignificatione & uſu fuſe & erudite, ut ſolet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam uſurpant *Cicero* & alii a Viro Illuſtriſſ. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inſcriptio Scholiaſt. Impreſſ. Καὶ Τύραννος. Ex ipſo Cod. an ex arbitrio Editoris, neſcio. Edd. *Lucian.* η conſtanter ſervant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiaſtes, nec mir-

quam in me morae eſt, quo minus ſublata ancora ſolvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adeſſe debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis eſt, quae ter jam hodie trajeciſſe poterat: & prope jam veſperam eſt, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omiſſiore eſſe animo putabit, idque cum alius in culpa ſit. Praeclarus vero ille noſter & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita ſupra ipſe aquis Lethes

τελρόπωλαι. κωλύει τε ὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀναστάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴν γῆν ὀπίσω ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλωκέναι δυνάμενον. ἡ ἑσπέρα ἀμφὶ βεμλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν οἰήσεται τούτοις ὑπολήψεσθαι· ἡ ταῦτα παρ' ἄλλῳ ὅσης ἂν αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὡς ὅ τις ἄλλος· ἡ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης

[b] Ἐμπεπολ.] Vid. ſupra. Piſc. c. 27. [c] Ὡς ὅτις] Sic Edd. & Codd. ἢ ὅτι C.

6. Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν πρῷραν ἐμβάλλουσιν. *V.*

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὴν ᾅδου λιμνοποιεῖσθαι τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. *G.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. *V.*

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκφοιτήσαμεν. *G.*

16. Ὥσπερ] Γράφει εἴπερ τις ἄλλος ἐς αὐτὸς ἄνω. *G.*

βίτας ἀμπυκομένας τῇ Διῒ, ſenſus quidem commodus emerget; ſed & mallem addi *in* ante Βραυρωνίους; nam licet ſine praepoſitione aliter conſtruendo alium quoque ſenſum elicere queas, nimirum ut ſit: *abripuere virgines Brauronii*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *J. F. R.*

‡ Ἐν] Deleatur praepoſitio. *J. F. R.*

§ Εἶπ] Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; ſed priora duo exemplaria ſuppeditant. *M. du S.*

punxit *Scaliger*, ſine dubio ex collat. Item ἢ & ἀφορισεῖν legebatur pro δὴ & ἀφορισεῖν.

¶ Τριῶν] Τινὲς legebatur, male, in *Edit. Cler.*

ºº Νῦν] Omiſſum erat in *Edit.* ſupplevit ex V. *M. du S.*

†† Ὅταν] Ita correxit idem, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; ſed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.

male. Verum orationem tamen a ſuperioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praeceſſiſſe jam ſermones alios quibus hoc ipſum ſine finem imponit, atque ad alia tranſit. *J. M. G.*

2. Πρὸς ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *J. B.*

4. Ἀντλῶ] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, ſic & Grammatici. *J. B.*

5. Παρακέκρουται] Dictio Atticorum propria ὅταν γράφωσιν τὸ ἱστὸν τὴν ἱστίον τῇ κεραίᾳ συμβαλών. *J. B.*

Παρακέκρουται] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mſ. Ox. Sed quid ſit, nemo credo expediet. Vide ad quas anguſtias redactus Scholiaſtes, ut ſenſus plures colligat. Ed. *J.* Παρακέκρουται. Quomodocumque legas, vox nautica ſit, oportet, a κέρας compoſita, quod antennam notat, atque adeo de aprando velo intelligenda eſt. Credo ſcriptum fuiſſe Παρακέκρουται, ſimplici ρ. *M. du S.*

6. Τετρόπωλαι] *Loro ad ſcalmum alligata eſt. J. Br.*

Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβέβυσται. Eſt autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν πρῷραν ἐμβάλλουσιν: tangit *Heſych.* verb. τροπώσασθαι. *J. B.*

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ] *Quod ad me attinet. J. Br.*

11. Ἀμφὶ βουλυτὸν] Quid ſit βουλυτὸν ſatis abunde declarant Interp. *Ariſtophan.* ad Veſp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Heſych.* apud quem βουλυτὸν τὸν δειλὸν ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. ſcrib. βουλυτόν. *Euſt.* ad illud Il. ϖ.

Ἡμῶν ἠέλιος μετανίσσετο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virg.* 2. Ecl.

Aſpice aratra jugo referunt ſuſpenſa juvenci.

Non quod ibi ſomniavit Servius. *J. B.*

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦν δὲ ἤδη τὰ ἡμίεα ὅτε ἄροτρον βοῶν ἀλοιφοῦ γυιόνδε. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. *A. V.*

16. Εἶπερ] Sic *Coll.* commodius ſane, ſed tamen nondum agnoſco Luciani manum. *M. du S.*

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba ſibi velint, expedies. Moſellanus interpres ad umbras refert. Ego ad veſpillones & ejusmodi homunculos referri malim, quos veriſimile ſit largiter bibere ſolitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praeceſſit, ſuadere omnino videtur. Sed ne ſic quidem ſatis concinna videtur oratio. *M. du S.*

θης ὕδως πιπτούσης, ἀπαγρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται. ἢ ἤτοι παλαίει μὲν τῇ ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν [a] αὐτοῦ· ἢ τάχα καὶ κλωπεύει ὁ [b] γενάδας [c] παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' ἂν ἐλθὼν ἐφιλοτιμήσατο πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

nugis oſtendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generoſus ille: eſt enim haec quoque una ipſius artium. Licenter igitur nobiſcum agit, cum tamen ex ſemiſſe noſter ſit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ [d] οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, ἢ Διὸς ὀλίγον πλέον δεηθέντος χρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ ἐκείνος ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐκ [e] ἔστε, ὦ Κλωθοῖ, ὥστε ἔτι μέτρῳ δεσπόζειν κοινῷ κτήματος, ἐπεὶ οὐκ ἡμεῖς γε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, καίτοι κήραμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνέπτατο, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδι-

2. CLOTH. Unde vero noſti, Charon, ſi quod negotium illi inciderit, ſi forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad ſuperna negotia. Herus autem & ille eſt. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus cum diſcedendum eſſet. Verum cauſam novi equidem. Apud nos enim aſphodelus ſolum eſt & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obſcuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta ſunt omnia, & multa ambroſia, & copioſum ultra invidiam nectar: itaque ſuavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero deſcenden-

a Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτῷ. b Γενάδας] Recentiores Edd. vitioſe γενάδης. c Παρελθών] Deeſt in B. d Οἶδας] Οἶσθ' B. e Ὥστε] Οἷός τε B. ὥστε P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * ιδ ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται δὲ τῶν κλεπτῶν προίστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν δὲ Ἑρμῆν ἐν τοῖς ἄνω ἐν τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο ὧν ἀμφισβητοῦσι. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἴδος ‡ βοτάνης. V. Heſiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] § Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ ἐν ἀφεψῷ. G.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα. V.

36. Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

* Ιδ] Ιβ. erat in impreſſ. ιβ. in V. κ'. in C. M. du S.

† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, ſed correctum ex C. Ego etiam οὗν malo quam ὧν. M. du S.

‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος· τὸ φυτὸν. ἀσφοδελὸς δὲ ὁ φύων· ἐν ᾧ φύεται. M. du S.

§ Πᾶν] Omiſſa erat haec vox in Edit.

18. Παλαίει μὲν τῇ ἐφήβων] Hæc omnes artes Mercurii jam enarratæ Dial. Deor. & Mort. J. B.

21. Κλωπεύει] Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1141. J. M. G.

Ibid. Ὁ γενάδας] Ironia. J. Br.

Ὁ γενάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γενάδης, quod noviſſimae depravarunt. J. J.

Ὁ γενάδας] Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 1141. J. M. G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc ſupra docuimus. J. Br.

33. Χοαὶ] Dico ad Heſiod. χοαὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς λίβα-

dendi tempus est, otiose, & lento gradu vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

ὀδράσκειν ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτός ἐστιν ὡς ὁρᾷς, πολλοὺς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ὁρῶ αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, δρομαῖον ἐπορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. ἐγὼ δὲ ὁρᾷς καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥέοντα, καὶ τὸν πόδε κεκοπιακότα, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γὰρ ἄδρμαλος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γάρ μοι ἔοικας. ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τυραννίδιον ἀποδράσαντα μειρακίσκον, ὀλίγου δεῖν λειποτακτεῖν ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. Τυτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γῆς τῆς ὀδυρμικῆς, καὶ ὧν ἀνακωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀποδίδρασκεν, ὡς βλιττῶναι δυνάμενος, βλι-

ζ Κεκοπιακότα] Κεκαπισμένον O. κεκοπιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B2. H. Coll. P.

42. Γαλίπαινε] Ἀγανάκτει. G.

45. Σοβῶν] Διώκων. V.

46. Διδρώντα] Τὸν τάχιστον λέγει Μαγνησίθλιν. V.

47. Γελῶντα] Μᾶλλον πίονα ¶ φησὶ τὸ σκευασθέν. G.

Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν κυρίσκον λέγει· ἐξημμένον ** δὲ βαστάζοντα. V.

51. Κεκοπιακότα] Κοπιῶντα πεπληρωμένον. G.

52. Τῷ ἄσθματι] Τῷ συνέχοντι πνεύματι, καὶ ἀναπνοήν. G.

56. Λειποτακτεῖν] Ὁ καταλιμπάνειν τὴν ναῦν. G.

61. Ἀπακανθίσει] Κακοῦς φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἁλίζατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἐπὶ τῶ ἄπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

¶ Φησὶ] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. *J.F.R.*

** Δὲ] Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Sanctii.

†† Ἁλίζατον] Forsan legendum, ἁλίζατα φυόμενα τινα ὕλη φυτάμιον. *M. du S.*

λοθαιοῦσι μελίκρατον. *J.B.*

Ibid. Καὶ πόπανα] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. *Aristoph.* Thesmoph. & *Lucian.* Necyom. quid sit autem πόπανον docent *Poll. Hesych. Suid.* *J.B.*

54. Καὶ ἐναχίσματα] Τὰ περιφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. *Aristoph.* piacula, ἄγος ἢ μίασμα. *Hesych.* *J.B.*

44. Αἰτόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. *J.M.G.*

51. Κεκοπιακότα] Conf. supra *Tim.* c. 26. *M. du S.*

56. Λειποτακτεῖν] Ὁ μεταλιμπάνειν τὴν ναῦν. *J.B.*

ὑπιλειπότος ἤδη τοῦ ὑπεκλωσμένου αὐτῷ ῥήματος.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος ἦν, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, [a] κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧς γάρ μοι [b] παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα, καὶ τὸ πόδε ἀντερείδων πρὸς τὸ ἔδαφος, ὑπ' αἰσχρῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ παρελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, καὶ κλείνοντος λογιζομένου αὐτούς, πρὸς τὸ σύνθημα τῆς ἀδελφῆς παρ' αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀρῦς, Μὴ ὅπως πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod netum ipsi *a me* fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim traderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi solertia uti: satis tibi

a Κἂν] Sic P. & B2. Reliq. Edd. καὶ. Sed οὐκ ἂν male. B. b Παραδέδωκεν] Παρέδωκεν B. παραδίδωκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται δὲ ὡς οὐ ἀτράκτου * στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆ ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσ τὸ τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνου τῷ νήματι. V.

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτῃ λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

71. † Ἀντιρρέδων] Ἀντιδεόντων. V.

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερὴς. V.

77. Τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ᾅδου καταίρειν. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apolled.* L. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτοὺς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

80. Λαθὼν] Ἀγνοηθείς. V.

82. Ἐνέδει] § Ἐνέλειπε. V.
Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. V.
Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Υἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τούτου, ὡς φασὶν, ἐπίστασι τοῖς καταχθονίοις ἐκκοσκοῦ. V.

84. Ἄλις σοι] Ἀρκέτω. V. (In V. est ἀρκετοί.)

* Στρέφει] Στρέφειν editum fuerat, male.

† Ἀντιρρέδων] Ἀντιρέδων erat in impresso.

‡ Εὐχερὴς] Ἀχερὴς habet edit. *Clerici*, sed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐνέλειπε] Ἐνέλειπεν legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impress. supplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων subaudio. *J. Br.*
Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Paris.*) πῶ δὴ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*
Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. *M. du S.*
Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipsi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*
Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ. *J. B.*

76. Ἀνίειν] Ἀνίην. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censentur. Maleque adeo hic situm cis lacum Acheronti por-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, in-

ὅσοι αἱ ἐν ὑρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ὐδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι πάρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὡς παραλελόγισταί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τὴν τε ὁδόν. καὶ πειδὴ παραλέλειπτο ὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, [e] καλαλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παραὶ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καταγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐκ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν [g] καθεζομένη, [h] ὡς

c Δυνάμενα] Δυνάμενα B. d Σύμβολον] Συμβόλαιον B. e Καλαλαμβάνομεν] Καλελαμβ. B. f Καταγιγνώσκομεν] Καλεγιγνωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. g Καθεζομένη] Κατιζομένη J. malc. Recte Fl. & reliqq.

89. Παραλόγισταί σε] Παρεμβέβυσται. V. (παραλελόγισται. C.)
93. Σπεύσ] Νεύσας. V.
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.
96. Ὑσπληγγος] Ἀφίλητρίας. V.
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb. Κατὰ τὴν ἄγουσαν.
99. Ὀλιγωρίαν] Ῥαθυμίαν, ** ἀμέλειαν. V.
2. Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν. V.
5. Ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῶν πλοίων τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

** Ἀμέλειαν] Omiſſa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀφρῦς συνῆγον, ἰσχυρόφρων δ' ἦμαι. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν ὑρανῷ παιδίαι] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδὸν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πόλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑσπέρας. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) κλίμαξ πλοίου. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. ἔστι καλεῖται ὁ τοῦ πλοίου τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἕθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν ἀφαγνώσομαι, τίς, κ̀ πόθεν, κ̀ ὅν τινα τεθνεὼς * † τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, κ̀ σωρίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλὲ· τί γὰρ ἂν κ̀ ἀποκρίναιντό μοι; EPM. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸ ἀριθμὸν ἤτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ [c] ἐπιλεθειμένων. XAP. Βαβαὶ τῆς ὠναγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκρὺς ἥκεις ἄγων. EPM. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ὅτι τούτοις ἐμβιβάσωμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; ὕστω ποιεῖ. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νυν ἐξετάζουσαν; οἱ ὑμεῖς ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἔτους. δήσει τάχα κ̀ τούτοις χάλκεον παραγαγεῖν. EPM. Ἰδοὺ πάλιν ἤτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, ταχεροὶ πάντες, κ̀ πέπει-

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturita-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. b Δή] Deest in B. Habet autem Fl. &c. c Ἐπιλεθειμ.] Ἐπιλεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat Fl. &c. d Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B2. J. &c.

13. Τῆς ὠναγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας V.
Ibid. Ὀμφακίας] * Ἀώρους, ἀνεψίτους, ὅ ἐστι μικρούς. V. (τὰς τελευτηκότας ἥβας. B.)
18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων καταγνόμοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες καταλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μὴ † ταῦτα, κακῶς ἐπέχρητο ταῖς λοιποῖς. καὶ καλυθέντων ἐν τῷ τυράννων, κ̀ ‡ γνωμόνου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μετασκευάσωσιν αἱ πολιτεῖαι, συνθήκας ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο ἦν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον ἐβούλοντο. V.
20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. V.
21. Ἀράμενον] Κουφίσαιμι. V.
23. Ταχεροὶ] Ταχύτες. V.

* Ἀώρους] Addidit hoc M. du Soul; in Impress. enim omissum erat; sed & ἤτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικρούς autem Gron. legere jubet ὠμούς; sed adsentior Soulio, recte se habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. J. F. R.

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνίχρητο, alibi legitur ἐχρήσατο. M. du S.

‡ Γνωμόνου] Γνωμίνε legebatur in Edit. sed correxit M. du S.

§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνέητα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. M. du S.

8. Στοίβαζε] Πύκαζε, περίβαλε, στίγαζε, σκιάζε, a στίβειν, unde στίβοι, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. J. B.
Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. Bourd. M. du S.
13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψίτους, τὰ τελευτήσαντα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad Aristen. J. B.
15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, hic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, saucios adducito post hos. Xen. K. Π. II. 11. κ̀ τάξας ὅπλα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἄνδρα τριήρων. L. Bos.

17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. J. Br.
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μετασκευάσωσιν αἱ πολιτεῖαι, συνθήκας ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον ἐβούλοντο. J. B.
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἐρμότ. c. 76. M. du S.
20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. J. B.

22. Δυεῖν

tate mites omnes & ſuo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita ſane: paſſi enim jam omnes & corrugati ſunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipſa ad ea quae deſcripta ſunt, recognoſcam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adſunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt ſe ſeptem: & Theagenes Philoſophus propter Megarenſem meretricem. MERC. Hic prope te iſti. CLOTH. Ubi vero ſunt, qui regnandi cauſſa alter ab altero interemti ſunt? MERC. Adſtant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fuſtibus & fidiculis excruciatos, itemque palo ſuffixos. Sexdecim

γοι, ἢ καθ' ὥραν τέτρυγημένοι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί'; ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὴς τραυματίας ὅπη τύτοις, ὦ Ἑρμῆ προσάγαγε· ἢ πρῶτόν μοι εἰπάτε, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμήσαντας ἀποθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας καὶ ὀγδοήκοντα, ἢ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην. ΕΡΜ. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Δι' ἔρωτα αὐτὼς ἀπέσφαξαν ἑπτά. ἢ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, ἀφ' ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοιὶ πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῦ δὲ οἱ περὶ τὴν βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες; ΕΡΜ. Παρεῖσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τῆς μοιχῆς ἢ τοῦ γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδοὺ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τὴς ἐκ δικαστηρίων δῆτα προσάγαγε. λέγω δὴ τὴς ἐκ τυμπάνου, ἢ τὴς ἀνεσκολοπισμένης. οἱ

e Ἐκ τυμπάνου] Ἐκ δὲ τοῦ. B. Sed vulgatam ſervant Edd.

24. Τετρυγημένοι] ¶ Ἐψημένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.
41. Ἐκ τυμπάνου] Τύμπανον ἴσως ** ξύλον, †† ᾧ τοὺς κακούργους ἐφόνευον. V.

¶ Ἐψημ.] Corruptam vocem ἰφ. . . . cenſeo. *M. du S.*
Sed ſi Ἡψημένοι vel Ἐψόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis inerit, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel juſto tempore conditi. Ἔψημα autem muſtum decoctum, vid. *Foiſ.* ad *Oecon. Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id ſatis adpoſitum; nec ſolet Scholiaſt. ſemper apta loqui. *J. F. R.*

** Ξύλον] In *Exc.* G. eſt ξύλον, quod tamen in ξύλον mutat, qui deſcripſit vir Doctiſſ. In C. eſt ξύλον. *M. du S.*
†† Ὃ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abeſſe ex C. *Bentleio* viderem, eliminavi. *M. du S.*
Commodius quidem abeſt praepoſitio; non tamen ita neceſſario eliminanda, ut alibi oſtendemus. Vid. etiam not. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. mort.* p. 429. *J. F. R.*

22. Δυσὶν] Priſcis Atticis. *A. V.*
23. Πίτυροι] Contra ὁμφακίαι. De quibus dictum antea; ſic poſtea ἀσταφίδες. *J. B.*
24. Καθ' ὥραν] Opportune. *J. Br.*
25. Ἀσταφίδες] Lucilius, *rugoſi paſſique ſenes.* *A. V.*
Ἀσταφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον, de quo *Suid.* & *Zenob.* *M. du S.*
30. Ἐν Μηδίᾳ] De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus ſtatuendum relinquo. *M. du S.*
33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Πφ. multa: certe hoc nomine Philoſophum alium novi neminem. *M. du S.*
34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur *Thucydidi* I. 126. & Athleta ap. *Pauſan.* Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. *Theagenis* mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. *J. F. R.*
39. Ἐκ δικαστ.] Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in *Pl.* p. 32. *A. V.*
40. Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud *Plaut. Trucul.* Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi de hoc ſupplicio ad illud *Petron. debeamus ſenti perire.* *J. B.*
Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 470. oſtendit, tum fuſtium ſupplicium, tum fidicularum cru-

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει ἀγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸ ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸ ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πῶς δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὸ Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ὄπτα τῶν καθαρσίων ὠὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέσχηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; κεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸ ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα λαθὼν ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παρὰ πεῖσιν δέομεν.

cim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC. Adsunt saucii isti quos vides. Vin mulieres simul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cyniscus ille Philosophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere enim totum mihi fusum glomeraveras: quamquam saepe tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eorum quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum felixque sit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum hunce impositerimus: metuo enim ne precibus te suis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τῦ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπύαν J. P. Fl. & reliqq. male. Σηπίαν B. P. & B2. Vid. supra Βίων πρ. c. 10. c Εἴασας] Εἴας B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν οὖν τῇ τῆς Ἑκάτης δείπνῳ ταῦτα προσπεπλάσθαι ἐδόκουν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὧν δὲ λέγει οὐ πάνυ ἐμνημόνευον. V.

55. Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ * τοῦ ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσας. V.

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην. G.

* Τοῦ] Τὸν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σαυρὸς est, & τὸ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. J.M.G.

Ibid. Τυμπάνου] Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτουσι τοὺς δικαστηρίοις αἱ τιμωρούμενοι. A.V.

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. supr. *Dial. mort.* I. M.du S.

51. Σηπύαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. J.Br.

Σηπύαν ὠμὴν] Sic antea βίων πραν. J.B.

Σηπίαν] De hac historia supra dictum est, ad B. πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. M.du S.

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur est magistrum suum: jam adluserat in Vitarum auctione. J.M.G.

57. Ἐλθεῖν] Sic & *venire* pro mori, sive ad inferos venire, *Propert.* I. 14. 14. J.F.R.

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι pro *liberare*, *sanare ab errore*, noster infra in *Gallo*, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἢν μόνον ἰάσασθαι ἐν τοῖς γιγνόμενα οἶμαι. J.F.R.

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. J.B.

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem Laërtium* de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire. ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περῄει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγείλοι τοῖς ἐκεῖ δείμοσιν. M.du S.

63. Me-

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐσι. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδε, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστιν, ὅ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι ᶠ ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸ μέγαν εἶχον θησαυρὸν κατορωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται δὴ χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο γε ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς κατακλήψει. ΜΕΓ. Ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε ὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιδιώσεται

ᶠ Ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. *J. F. P. Fl. H. S.* Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. *V.*
70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πρωτεσίλαον ‡ τὸν Ὁμηρικὸν ἀνατεθάφθαι. *V.*
76. Ἄραρεν] Ἔδοξεν. *V.* (κέκριται. B.)
82. Ἐπιδιώσεται] Ἐπιζήσεται. *V.*

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba ὀλίγον χρόνον. Sed ex G. mutavit *Soulius*, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. *J. F. R.*

‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀνατεθάφθαι. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. *M. du S.*

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιδιῶναι μάχης ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθεῖ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. *J. P. a G.*

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus.* *J. Br.*

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. *J. Br.*
Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Conjux miseranda Caïco

Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος. *J. B.*
Ἡμιτελὴς.] Vid. supra *Dial. mort.* XIX. pr. *M. du S.*

74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Diog.* & *Alex.* sive Δ. XIII. & apud *Æl. Var. H.* XII. 49. *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. *M. du S.*

76. Ἄραρεν] *Placet. Sic visum est.* Æschyl. in Prometh. Ἄραρεν, ἡ δὴ γ' ὠλίνη δυσέκλυτος. *J. Br.*
Ἄραρεν] Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. *J. B.*
Ἄραρεν] *Hesych.* Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. *F. G.*
Ἄραρεν] *Hesychius:* ἄραρεν ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. *Æ. M.*
Ἄραρεν] Vid. supra Ἀναξ. c. 3. pr. *M. du S.*

ταί σοι ἔτη τετταράκοντα, ᾗ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, ᾗ τ' ἐσθῆτα, ᾗ τ' χρυσὸν ὅλον σε ᾠδελαζών. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις ἀφανέμουσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχῳ αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκλείνας τε αὐτὸν ᾗ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ὑπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀποστῆτε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῇς ἀποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, ᾗ τάλαντα ἀφ' μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τὼ δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκλείνας [d] Κλεόκριτον, ἑλκοῦσας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκε

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres si vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. B2. *H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] * Καὶ σὺ τούτοις. *V.* (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.)
91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τῦ παρῆλθεν. ὅτω ἐ τῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τῦ παρελθόντος. *V.*

* Καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*
2. Ἀπέφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τῦ πολλάκις ἐψηθέντος ἤτοι γενέος ὀρύζου. C.)

† Εὐρίζου] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀζρίζου. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll. G.* confirmant.

83. Τί πρὸς] Sic Ἑρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*
91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος] Ἐξήρκει. *Th. M.*
Ibid. Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. ἀκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus? Satis utique commode ἐξήκει dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Indutiaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τῦ, παρῆλθεν. ὅτω ἐ τῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τῦ, παρελθόντος. *J. J.*
Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*
2. Ἀπέφθου] Sic interpretandum aurum ἄπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*
7. Πέντε μόνας ἡμ.] Sanior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πενθημερίδια. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Ἐπο-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet & αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκών.

MEΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπτὼ [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀπτιῶναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπτὼ τὰς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ πραμμέγεθες ἀναστήσας, ὀπτιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ [h] πρὸς τὸ βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν ἀξιοῖς.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος προσχέσθαι τάχους, καὶ τὸ ἐπανόδου εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄνταιδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ προσδώσω τὸν ἀγαπητόν. ΚΛΩΘ. Ὦ μιαιφόνε, ὃν ἤυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει καὶ ἐκεῖνος

[f] Πέντε μόνας] Πέντε καὶ δέκα P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Πρὸς] Sic Edd. & B. κατὰ F. & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Ναύμαχ.] Ὁ ναυμαθμὸς τῶν νεῶν. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Ἄνταιδρον] Ὅπλα κύριον. V.

‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

§ Ἄνταιδρον] Quam incuriose legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. M. du S.

12. Ἑαυτῷ] Lege ἐμαυτῷ. M. du S. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J. F. R.

13. Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. J. B.

17. Ἐγγυητὰς — τῷ τάχους, καὶ τῷ ἐπανόδου] H. e. *atque celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum.* Per figuram ὃν λέγω δοῦναι dictum eſt τῷ τάχους & τῷ ἐπανόδου. Simili modo *Ariſtoph* Plut. p. 37. Δῆλος ἀφ' ἑσπέρας — τῇ βαδίσει & τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυῇ. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητόν] *Amaſium meum.* J. Br. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἄνταιδρον *ſuccedaneum* dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J. M. G.

Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum *Agapetum*, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum *Brodaeo* in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum *Geſnero* adjective ſcribere. J. F. R.

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Ῥητ. c. 8. & Συμπ. 23. M. du S.

25. Ἀγ-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῷ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένου.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅντινα ἕξει [b] τὸν τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναῖκά σου Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, τὴν πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς παλλακίσι τῷ νεωὶ τυραννοῦντος ἐγκαλαλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναλελραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ὅτι τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τὴν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τὸ δέχῃς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν in P. & B. c Ταῖς παλλακίσι] Ταῖς τῶν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἶμαι, φίλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.

35. * Ἐγκαταλογήσεται] Συγκατατριβήσεται. V. (συναριθμήσεται. C.)

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἣν τοῦτο πᾶσαν τὴν † τυράννων ἐμφανίζει ὑβρίσεων. καὶ † ὅπως οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, τὸ καιρὸν § ἐξυπούρουν. V.

* Ἐγκαλαλογήσεται] Immo ἐγκαλαλεχθήσεται rectum erat. M. du S.

† Ὅπως] Ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit M. du S.

‡ Πάντες] Πάντως quoque male editum fuerat. M. du S.

§ Ἐξυπούρουν] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, *tempori servire.* M. du S.

25. Ἀνῃρημένου] *De medio sublatus.* J. Br.

35. Ἐγκαλαλεχθήσεται] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεται. Eodem recidit utrumque. J. J.

43. Ἕκαστα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* J. B.

49. Ὅλως] Illud ὅλως in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλως tamen positum erat, in *Hagen* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Junt.* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. J. F. R.

Ibid. Ὀμνῦσι τὸν ἐμόν] Jurant Parasiti per reges suos. J. B.

52. Ἐπιχθόν] Φίλου. J. Br.

60. Ἐπεὶ τάχιστα μοι ἀνάπλεως εἶδε] Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εἶδες τοῦτο ἐργασαι. Ἀττικοὺς χαρακτῆρας Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. J. B.

63. Γλυκέριον] Notant Grammatici Atticos ὑπερβάλλοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. J. B.

64. Κεκοινωνήκει] Vid. supra Deor. Dial. I. μαθὼν — κοινωνήσας τῇ Νημεσίδι. M. du S.

Κεκοινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δὴ, οἶμαι,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari ſolebant, vicariam pro me mortem, ſi fas eſſet, ſubire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periiſti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum eſt, illud ipſum huc te demiſit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid guſtabam. quo vero conſilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inſcendendum ſit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem reſpicere. CLOTH. Quid vero illud eſt? videtur enim magnum quiddam eſſe. MEG. Cario ſervus meus, cum primum me vidit mortuum circa veſperam, cum aſcendiſſet in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me cuſtodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua ſtupri conſuetudinem olim, credo, habuit, oſtio clauſo, quaſi nemine praeſente, ſubegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστον αὐτῷ ἕτοιμον, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ [d] ὅλως, ὅρκον αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτῷ πεσὼν ἐδειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο θηρὶ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικρόν τινα ἡδύμελι. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἓν με στίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι πραμμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δείλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (ἐδεὶς γὰρ ἦν ὃς ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ὑποπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ ἐρῆμον ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

d ὅλως,] ὅλον, *f.* ſola. e ὑπεσπασάμενος] Παραγαγὼν] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & *B2.* & *P.* &c.

60. Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε] Ἐθος Ἀττικοῖς ἔστι χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνηκέστων & παρόντων κακῶν. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον οὐδὲς τοῦτο εἰργάσατο, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς & ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε & τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅττα ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἰταμικά, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρεύθιον. Ἐράτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τοῦ ὑδατίου φωνῇ κατὰ θήλειαν γένους †† καταγορεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει Ἀττικός· μεμφήσει δὲ νῦν & τὴν ἡμετέραν χρῆσιν ἡ Φάνιον, ἡ ‡‡ Ἀζρότιον. ἅπερ καὶ μάχρι τοῦ ἐνικὸν μόνον κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποκορισικὸν τῆς γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ἅττα §§ ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. μὲ κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπεσπασάμενος] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμενος. *V.* Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. *C.* Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενον, ὡδηγαγών. *G.*

Ibid. Σπουδῶν] Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς & σπουδῶ. καὶ τὸ ἐπὶ & σπουδῶ βαδίζειν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑφρισικῶς ἀφροδισίαζεν. *V.*

¶ Τῦ] Γὰρ τῦ habebat Edit. *Cler.* ſed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πόλιον] Mallem Παῶλιον. *M. du S.*

†† Καταγορ.] Lege κατηγορεῖται. *M. du S.*

‡‡ Ἀζρότιον] Ridicule legebatur in edit. ἀζρότερον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποκορίζουσι] Quinque verba ſequentia deerant in Edit. *Cler.* *J.F.R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant ſcholia in diverſa loca diſtracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J.F.R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parentheſi incluſit idem in Edit. *Junt.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J.F.R.*

67. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ] Phraſis noſtro familiaris, ut Cl. *Jenſ.* alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra c. 11. Vel cupere, exſpectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πλη-
γάς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας,
καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με καὶ κα-
κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμε-
νος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ εἰς τὸ τῶν ἀσε-
βῶν χῶρον ἄπιθι [a] ἐπειπὼν ὤχετο, ἐγὼ δὲ,
[b] ἐνεπιμπράμενος μέν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ,
τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὐτῷ ἤδη καὶ ψυχρὸς
ὢν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόφυ προ-
σιόντων τινῶν ἠσθέλο, [c] σιέλῳ χρίσασα τοὺς
ὀφθαλμοὺς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κω-
κύσασα, καὶ τύπτομα δηχαλυμένη, ἀπηλ-
λάτλο. ὧν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβη-
θι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστή-
ριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυ-
ράννου μὲν οὐδείς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς,
ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
ἑκάστῳ τὰ δίκαια ἐπιτιθέντα· τὸ δὲ νῦν

me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: denique pituitam lato sereatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero quamvis excandescens, non habebam quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorumdam supervenientium, animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed inscende, tempus est, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, & juste de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπειπὼν] Ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν *f.* b Ἐνεπιμπράμενος] Ἐπεπιμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast. c Σιέλῳ] Σιάλῳ L. *Th. Mag.* d Δακρύσασα] Δακρύουσα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. *P. B2.* &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες. *V.*
70. Καὶ τ' κόρρης] Καὶ τ' κεφαλῆς. *V.*
71. Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν σὺν τῷ τόμῳ συναγαγὸν πτύελον *. *V.*
74. Ἐνεπιμπράμενος] Ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. *V.*
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο θρασυλέων τὸ μὴ † συντελεῖν ἐᾶσθαι τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμησας, ἐνδεὲς ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἰώθει γίνεσθαι, ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου. *V.*
89. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ ἔστιν υἱὸς ἐκεῖνος, ὡς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκ ὕστερος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τοὺς τὰ τελεσθληκότων πράξεις καὶ τοὺς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας. *V.*

* Πτυσάμενος C. prave, forsan scripserit πτυσάμενος. *M. du S.*

† Συντελεῖν ἐᾶσθαι] Συντελεῖσθαι lege. C.

Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graeciss. p. 446. Sed hic tantum est, *respicere*. *J. F. R.*

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. *Hemsterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi frustra μικρὸν pro μιαρὸν, ex sola *Junt.* legi voluit *Soulius*. *J. F. R.*

72. Καὶ &c.] Confer infra *Mort. c.* 26. *M. du S.*

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit.* *J. Br.*

77. Σιέλῳ] At infra Ἀλεξ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych.* Σιαλᾷ, σιάλᾳ, ἀφρῷ. *J. F. R.*

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. *J. F. R.*

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum suorum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. *J. Br.*

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res sese nunc habent.* *J. Br.*

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ ἀφάτριος] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ ἀφάτριος. Nota vis hujus participii cum verbo. *J. M. G.*

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Gesn.* conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχων vero constans est, nec movendum. *J. F. R.*

89. Καὶ θεῖον] Sic Homericus Achilles Odyss. A. *J. Br.*

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel ſervum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim ſponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adſume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic ſane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adſidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & ſatellites decies mille habui. CLOTH. Et non juſte barbam tibi vellit Cario, ſcaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus ſubinde guſtanda. MEG. Audebit quippe Cyniſcus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & aſper eſſes, & increpare me auſus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀφάτρικε. ΜΕΓ. Καὶν ἰδιώτιλω με ποίησον ὦ Μοῖρα τ̃ πενήτων ἕνα, καὶν δ̃ῆλον ὁαντὶ ζ̃ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΑΩΘ. [f] Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, ϗ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω ζ̃ ποδός. ὑ γὰ ἂν ἐμβαίη ἑκών. ΕΡΜ. Ἔπου νῦν δραπέτα· δέχυ τ̃τον σὺ πορθμεῦ, ϗ τ̃ δεῦρα· ϗ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τ̃ ἰσ̃ὸν δεδήσε ζ̃. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ὀ τ̃ῇ πρωεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΑΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, ϗ δορυφόρυς εἶχον μυρίυς. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' ὑ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, ὑτωσὶ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' ἓν τ̃ τυραννίδα ἕξεις, γθυσάμενος ζ̃ ξύλυ. ΜΕΓ. Τολμήσει γὼ Κυνίσκος [h] ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκ̃ρον; ὀκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν ϗ τραχὺς ἦθα ϗ ὀπτιμητικὸς μικρ̃ δεῖν προσεπατάλευσα; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαρῦν μενεῖς ϗ σὺ τ̃ῷ ἰσ̃ῷ προσπεπατ̃αλθυμένος.

ΜΙΚ.

f Πῦ δὲ ὁ] Πῦ δὲ ἰσὶν B. & Fl. Sed omittunt ἰσὶ *J. P. B2.* &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *J.* Sed K. ſimpliciter Fl. unde & KY. perſonam poſſis facere. *h* Ἐπαναβείνας] Ἐπαναβείνως. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque perſon. Kυ. Cyniſci ſignificare poteſt.

92. Ἐάσω τῦ ποδὸς] Τουτέστι, κατὰ τῦ ποδός. *V.* (ἢ, ἀπὸ τῦ ποδός. C.)

94. Καὶ τ̃ δῦα ἕπους] Κἀντεῦθα ‡ ἐλλείπει Ἀθηναίων ἴδεσα pro ἴδωα, & ἀπεσώρασα pro ἀπεσώρωσα, quae correxit *M. du S.*

‡ Ἐλλείπει] Ἔλλειπεν legebatur in impreſſo, & omiſſa erant poſtrema illa verba ἢ σκέπει, quae addidit ex V. *M. du S.*

§ Προσπατ.] Προσπατάλευσε, editum fuerat; item mox ἴθει, τὸ φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. *V.*

6. § Προσπατάλδσα] Εἰς πάσαλον ἴδησα, ἀντὶ τῦ ἀπεσώρωσα. *V.*

91. Τὸ ξύλον] *Quo*, niſi cymbam conſcendas, *vapulabis.* *J. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer ſupra c. 4. pr. & non ſemel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δῦα] Cynicum deſignare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμέλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, alſter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum ſcripſiſſem video *Vorſio* eadem placuiſſe, qui margini ſui codicis haec adſcripſit: [*hic pone novam perſonam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, ſed KY. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, χάριν, ἀμέλει legendum contendit *Soulius*, & poſt ἀμέλει duo puncta adpoſuerat, KY. adſcribens. Fruſtra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut ſeq. c. 14. poſt med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τ̃ Ῥαδαμάνθυς. Ubi vertitur in *Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad ſenſum, nec tamen praeciſe ad Graeca, quae orationem non diſpeſcunt in duo membra. *J. F. R.*

99. KY. Εἶτ' ὦ] Verba haec in Edd. *Parca* tribuuntur. Rationem emendationis noſtrae ex ſequentibus ſumito. In Fl. una extat litera K. hinc feſtinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαρῦν pro ΚΛΩΘ. repone KY. *M. du S.*

6. Προσπατάλδσα] Megapenthes intentari ſibi ab Cyniſco quopiam videns verbera, dicit ei, ὀκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, ϗ τραχὺς ἦσθα, ϗ ὀπτιμητικὸς μικρ̃ δεῖν προσεπατάλδσα; *Nonne ego te nuper, quod valde libere & aſpere ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσπατάλδσα] Εἰς πάσαλον ἴδησα, ἀντὶ τῦ, ὑπε-

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμί, ἀφ' τοῦ-το καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ ἀφίρισις. ΜΙΚ. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύμαλον ἐγὼ τὸν Οὖτιν καταέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰμὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ ἀφαμέτρου γὰρ [d] ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γοῦν τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν πάνυ τὸν [e] τοῦ βίον, φοβερὸς ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ [f] ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. ἐγὼ δὲ οἶδ' ὅπως καθάπαξ ἔξω τινὶ προσέχειν τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάτ-

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim sive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio est. e diametro enim oppositа nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut viscо quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

a Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκείνη male Edd. J. P. B2. Fl. & S. b Τὸ ὑπισχν.] Deest in P. c Περιμένουσιν] Μὴ περιμένουσιν. B. d Ἡμῶν] Ἡμῖν O. e Τὸν] J. sola articulum vitiose exprimit, τῶν. f Ἀργύριον] Ἄργυρον B. g Ἀποσπώμενος] J. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. F. B2. &c.

16. Ἀγαπητὴ] Ἀντὶ ἄρκετὴ, ἐπιτόθητος. V. (ἡδεῖα. C.)
17. Ἡ τῆ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὴν Ὀδυσσέα ἐν τῷ ἕκτῳ φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μοῦνος † πάντας ἑταίρους σὺ ἐσθίεν. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί μοι ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ἕτερος; Οὕτις δὲ λέγει τὴν Ὀδυσσέα, ἵνα φῇ ἑαυτὸν Ὀδυσσέα καλεῖ ἀφαιρεῖσθαι τὸν Κύκλωπα. V.
19. Ὅτι πύμαλον] Ἔσχατον. V.

* Σοὶ] Ὅτι. V.
† Πάντας] Sic habet C. Edit. σφέτερον.
‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τῆ ἐπιτόθη legebatur in Edit. sed mutaverat M. du S.
§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τῆ πέντε ἑκάστη διαμέτρου λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζων δ. τ. π. οὕτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. J. F. R.
¶ Ἀπὸ τούτου οὖν] Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τῆ τὸ πάνυ, quod habebant Scholia impressa.

22. Ἐκ ἀφαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ ἀφορώντων. εἴληπται δὲ ‡ ἐν τῷ ἐπιτόθῳ χάρματος τῆ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πάντων τῶν τιμωμένων αὐτὸν εὐθεῖαν § μείζων ἡ ἀφ' τῆ κέντρου ἥτις ἐκ ἀφαμέτρου λέγεται· ¶ ἀπὸ τούτου οὖν τὸ πάνυ ἀφορίζει λέγειν ἐκ ἀφαμέτρου. V.
29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τοῦτο· ἐκ οἶδα γὰρ ὅπως δίκην ὑπτίου· ὁ δὲ ἐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἴρηκε. V.
30. Προσέχειν] Κρατεῖται. V.

ἀνεσταίωται. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur personae; ἴδυσε pro ἴδυσα, &c. J. F.
15. Θαῦμα γοῦν ἴσχει με] Hom. Od. K. 326. M. du S.
18. Δαρεὰ] Od. Υ, 389. J. M. G.
19. Οὖτιν] Vid. Hom. Odyss. I. 368. Οὖτιν ἴγὼ πύμαλον ἔδομαι μετ' οἷς ἑτάροισι. Neminem, i. e. Ulyssem, ego extremum edam, post suos socios. Indicat etiam Brod.

quibus olim illiquefacta velut voluptate ſolutus fuerit. Potius illud quaſi neſcium rumpi vinculum eſt, quo devinciri eos contigit. Quin ſi quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces ſint cae-3 tera, meticuloſi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque converſi retro ad ea, quae a tergo ſunt, ut invenuſti amatores e longinquo certe adſpicere ea, quae in vita ſunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec inſtrumentum, neque gloriam, neque ſtatuas, non eſt mirum quod ſuccinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto ſcalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exſilii ſtatim, ut eram diſcalceatus, ac non abluto prius atramento, ſequutus ſum, vel praeivi potius, ad anteriora proſpiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra eſſe veſtra

τεσθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ὅτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μὴ βίας, [h] ἀναχωκύουσι· καὶ τἆλλα ὅσοι θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται ἐπὶ τὴν Ἄδου φέρουσαν ὁδόν· ὀπισθόρμους γὰρ εἰς τὰ πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἐπιβλέπειν 4 τὰ ὄπιθεν τῷ φωτὶ βέλτιόν ἐστιν, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ δὴ καὶ τὴν ὁδὸν ἐπιδιῤῥάσκων, κἀνταῦθά σε καλαλιπαρῶν.

Ἐγὼ δέ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρόν, οὐ σωμοιχίαν, οὐ χρυσόν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. καὶ πειθὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνθυσέ μοι, ἄσμενος ἐπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάτλυμα, [i] κρηπῖδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδετος, οὐδὲ μελανηρίαν ἐπινιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν δέ με κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μεταλέγει· καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

ἐμέλει καὶ ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μὴ βίας, ἀναχωκύουσι καὶ τἆλλα ὅσοι θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται ἐπὶ τὴν Ἄδου φέρουσαν ὁδόν· ὀπισθόρμους γὰρ εἰς τὰ πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἐπιβλέπειν τὰ ὄπιθεν τῷ φωτὶ βέλτιόν ἐστιν, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ δὴ καὶ τὴν ὁδὸν ἐπιδιῤῥάσκων, κἀνταῦθά σε καλαλιπαρῶν.

h Ἀναχωκύουσι] Ἀναχωκύουσι καὶ ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abeſt ἱκετεύουσι, neque comparet in *J. P.* nec *B2.* i Κρηπῖδα] Κρηπῖδα Anap. Pell. k Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *B2. H. P.* &c.

32. Προστετηκυῖα] ** Προστετηκυῖα. προστακεῖσα. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καλαλιπαρῶν] Παρακαλῶν. *G.*
44. Οὐ σωμοιχίαν] Τὰ νῦν ἐποικία λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ οἷος βαδίζων. *V.* (ἐλαφρὸς, C.)
47. Σμίλην] Σμιλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν. *G.*
48. Κρηπῖδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τοιούτοις ἔοικε καὶ ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὸν ὀπίσω ἐθιζόμενοι, ὡς †† ἐπιθυμῶν τῷ φωτός. *V.*

** Προστετηκυῖα] Non agnoſcunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμῶντις legebatur in Impreſſ. ſed mutavit *M. du S.*

Brod. Miſcell. L. VIII. c. 12. hunc verſ. in Odyſſ. I. quaerendum. *J. F. R.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Eraſmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppoſitum.* *J. Br.*

Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βιοι] Mſ. ἡμῶν. Proverb. τὸ πάνυ διαφέροντος. *J. B.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. *J. B.*

30. Προσίχεται] Forſan *Lucian.* dederit προσιχνεται, quod hic efficacius videtur, ut apud *Ariſtoph.* Plut, 1097. Ὥσπερ λεπὰς τῷ μυρακιῷ προσίχεται. *Inſtar oſtreae adoleſcenti adfixa eſt.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσίχειν etiam adhibet idem *Veſp.* 105. *J. F. R.*

35. Ἀμέλει] Vid. ſupra c. 13. m. hujus Dial. *J. F. R.*

39. Ἀποβλέπειν] Hoc eſt quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. *J. M. G.*

48. Κάτλυμα] Vid. interpretem *Ariſtoph.* *A. V.*

τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα ἢ πλησίον ἀμφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγε ἐν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπολελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγῶν ἢ χειμῶνα, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τὔμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, πλουτοῦντες δὲ καὶ οἱ μώζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι σὲ ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ἔτε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τὴν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῶν σκυλαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με·

video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a porentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites afflictantur & plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle. Quid vero est, quod risum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab illo observavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis esse. Quippe florem purpurae quum viderem & ministrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ P. μὴ ῥιγοῦν, omisso δὲ B. b Μηθ'] Μὴ θ'. B.

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰσχυρότερον. *G.*
61. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] Τουτέστιν ἰσοτιμίας τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*
73. Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνός. *V.*
74. Ἀπεκναίε με] Ἀντὶ τοῦ πολύτερόν με εἰς τὸ ζῆν διατίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκάντει καὶ + ἐμᾶτ . . ., καὶ κοπτῆς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπέκλινεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπέκναιέ με] Ἐφθασέ με.)

* Ἐμᾶτ.] Ἡμμάτυ editum erat; sed in V. est ἰμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἱματᾶ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἡμμάτυ editum est. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea p. 231. & passim. *J. B.*
59. Μηθ' ὑπὸ] Ita recte Mss. Ox. Impressi μηθ' ὑπό. *M. du S.*

Μήθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδὲ? Cum vero illud μήθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom.* Il. H. 401. Μήθ' Ἑλένῳ — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδὲ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. *Theogn.* 178. — οὐθ' ὅρκοι δύνανται. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie signif. *neque*, cum μηδὲ sit, *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὔτ' apud nostrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πιθοῖεν, ὅτι — quamvis frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. *J. F. R.*
61. Τὔμπαλιν] Mss. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἰσοτιμίαν τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*
67. Ἄκουσον] *Apud superos.* *J. Br.*
70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ἅρας. Sic apud *Homer.* ἄνθος ὥρης·

Αὐτὰρ ἐπὴ ὥρης ἄνθος ἐπέπταιτο, ταυσιπέλη δὲ φλοιῷ.

A quo *Philostr.* in Scamand. *Æschyl.* Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. *J. B.*
72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Potest sumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λιτοπόδους, ut ἀργυρόπιζα, λιτόπους, ut apud *Catul.* Epithal. Jul. & Manlii.

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium fortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio: sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiscentem & cruciantem se poenitentia, qui fruitus non est divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compescere risum non potui, recordatus prae-

75 ὡς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ ἢ τρισόλβιον
καὶ ἡμιθέου κεφαλήν, ἢ μονονουχὶ καλλίονα, ἢ ὑψηλότερον, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος
τῇ τύχῃ, ἢ σεμνῶς προβαίνων, ἢ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, ἢ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήτ-
80 των· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὸ τρυφᾶν
καὶ μαυτῷ ἔτι μᾶλλον καταγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, ἢ μακαρίζων
85 ὅτι τῷ αἵματι τῆς ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ ἢ τὸν δανειστὴν
c Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, ἢ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄθυ-
90 μος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπών (ἦν γὰρ ἄγχιστα ἦν
αὐτῷ γένους, ἢ πρῶτος ὅτι τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, ἢ μάλιστα μεμνημένος ὡς
95 ἀχρὸς ἀεὶ, ἢ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. B2. H. P.

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν δακτύλους τρεῖς. V.

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ πρόσωπον προσαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὄμους σεσκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. V.

† Λακωνικὴ] Λατινικὴ C. mendose.

77. Ὅλῳ πήχει] Πῆχυς βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis justo cubito major est. *M. du S.*

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλικῷ Herodoto, qui tribus digitis justo cubito major est. *J. V.*

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera *regia* nominamus. *J. Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὄμους περισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic scriptum ad oram Mss. Regii. *J. B.*

85. Λακ. θ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus describit. *M. du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* *J. Br.*

88. Γνίφωνα] Confer supra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M. du S.*

96. Τοῦς

O cubile quot ô nimis
Candido pede lectuli.

κλινης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J. B.*

75. Ὑπεράνθρωπός τις] Mss. Regius ὥσπερ ἂν θεῖός τις ἀνήρ. *J. B.*

Ibid. Τρισόλβιον] Ut in principio Nigrini. *J. B.*

Τρισόλβιον] Vid. supra *Nigrin.* sub init. *M. du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros supercilioso Τιταγῳδὸς βλέποντας, his verbis attollere. *J. B.*

μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλυτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, καὶ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ [b] μακαρίου Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ [d] γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἔμβαινε, ἵνα [e] καὶ [f] ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτῷ σοὶ μενῶ· ἐς αὔριον ἔωθέν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλειφθήσομαι. καίτοι, τί δ' ἂν διανήχωμαι κατ' αὐτούς; δ' οἶδα μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεὼς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμεῖα

fertim, quam pallidus ſemper ſqualidusque fuerit, curarum, quod frons oſtenderet, plenus, ſolisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo poſt effundentur a beato illo. Sed cur non jam ſolvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam eſt cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, ſi relinquas me heſternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero ſolus hic deſtituar: quamquam cur non poſt illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus ſuffocer, qui jam ſim mortuus, praeſertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. b Μακαρίου] Μακαρίτου B. c Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καλῶς ἀπερχόμεθα. B. d Γὰρ] Abeſt haec vocula in B. e Καὶ] Et haec conjunctio deſideratur in B. f Ἀνιμήσεται] Ἀναστάσῃ R. g Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας Mſ. Bo. Nihil variant Edd. h Πορθμεῖα] Πορθμεῖα Schol. Πορθμία H. Sed vulgatam ſervant B. Fl. P. S.

97. Ἐλογίζετο] Ἠρίθμει. V.
4. Καὶ * ἀνιμήσηται] Ἀναστάσῃ. V.
9. Ἔωλον] Χθεσινόν. V.
13. Διανήχωμαι] Κολυμβῶ. G.

14. † Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας. V.
15. Τὰ πορθμεῖα] ‡ Πορθμεῖα λέγει τὸ μισθὸν τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. V.

* Ἀνιμήσηται] Ἀναμήσηται male editum fuit, & ἀναστάσῃ pro ἀναστάσει. M. du S.

† Ἀπαγορεύσας] Ἀπαγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. J. Br.

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad ſequentia reſpexiſſe, quae dicunt *digitos* hic ad ſupputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie ſecum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipſos nummos delectationis cauſſa contrectare; ſed quia de eo hic nulla mentio, non opus eſt *Brodaei* interpretatione. Eſt autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, ſatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *ſuos jam dextra computat annos*, & *Taubman.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. J. F. R.

97. Μυριάδας] Vid. infra Μισθ. c. 20. M. du S.

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ... J. B.

Ἐκχυθησομ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis eſt ἐκλυθήσε — non placet. V. Τιμ. c. 14. ubi eadem phraſi utitur. M. du S.

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auſcultavi *Sanlio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta eſt diviſio, atque ille inſtituerat. Poſt haec autem nos eamdem capitum diſtributionem ſervavimus, quam ille in Juntina deſignaverat. J. F. R.

4. Ἀνιμήσηται] Mſ. ἀναστάσῃ. J. B.

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀτονήσας. Lucianea proſus dictio. J. B.

19. Προκαλοῦμαι.] Diu me vox haec torſit: Video tandem quid ſignificet. κατάγομαι eſt *diverſari*, *hoſpitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me querere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te

καλαβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; δέμενον ὦ Μίκυλλε· ὁ θέμις ἔστω σε διελθεῖν. MIK. Καὶ μὴν ἴσως ὑμᾶς κ) προκαλαχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, κ) σὺ ὦ Ἑρμῆ, [i] συναράσπασον.

ΧΑΡ. Πῆ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάντα ὡς ὁρᾷς. EPM. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, ὦ τυράννε. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐγένετο· ἀνάβαινε ἤδη, κ) τὸ τέρας ὦ ἀλίπηξ καλαπάτει· [k] ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸ ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καλαπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδέν ὄψει τὸ πήρας, ἣν ὁρᾷς, κ) [l] τοῦτο ὦ ξύλον· τἆλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, κ) [m] πρόσκωπος εἶναι· μέμφῃ δὲ οὐδέν, ἢν [n] εὐήρες κ) καρτερόν μοι ἔρετμὸν δῷς μόνον. ΧΑΡ. Ἔρεττε· κ) τοῦτο γὰρ ἱκανὸν πρὸς σοῦ λαβεῖν. ΚΥΝ.

i Συναράσπασον] Sic A. G. P. L. συνάρπασον Edd. & B. k Ἡμεῖς] Sic *J. S.* & *B2.* recte. Adſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. *H.* & P. l Τούτου] Τουτοὺ B. Sed vulgatam ſervant Edd. m Πρόσκωπος] Πρόκωπος Fl. Nil movent vulgatam P. *P. J. H.* n Εὐῆρες] Εὐήρη P.

25. Τίνοντα] Τράχηλον. *G.*

26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελεύσμους ἢ ἐπιφθέγματα τῶν πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι προθυμῶν ἀφεστώτων, ἢ τῶν πέλαγος ἀφίνας μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. *V.*

32. Καὶ πρόσκωπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κοπῇ καθήμενος. *V. Ibid.* Εὐῆρες] Καλῶς κατηλατοῦν. *V.*

33. Ἔρετμὸν] Κώπην. *V.*

34. Ἔρεττε] Κωπηλάτει. *G.*

§ Τῇ κοπῇ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κοπῇ turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐῆρες pro εὐῆρες. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcribentis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *J. F. R.*

pitio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, κ) σὺ Ἑρμῆ συναράσπασον & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Συνάρπασον] Angl. συναράσπασον. *J. B.*

Συναράσπασον] A. G. P. & L. Συνάρπασον. In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. φων. c. 4. Ἰσ. β. c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατρὶ. p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. f. ult. f. legitur, κ) ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. αἰσθάνεσθαι, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. *J. F. R.*

32. Πρόσκωπ] Ἐπὶ τῇ κώπῃ καθήμενος varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἦ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤν γε εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥΝ. Οἶδα κἀγὼ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν ὅτοι δακρύοντες. ἔστι ἡμῖν τὰ ἆσμα διαταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων. ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀτοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτεύσαμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δὲ οὐδὲν οἰμώζεις; ἦ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ ἁλιπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξοιμαι ὑπλοΐας. ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ὑπισταίην. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀτοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος ἁλιπλεύσω, οὐδὲ χειμῶνος ἀνυπόδετός τις, καὶ ἡμίγυμνος τρέμων ἀποστήσω, τοὺς ἀδύτους

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno instituì? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore den-

a Ἄλλος οἰμοι] Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta *S.* b Οὐδὲν] Οὐδὲ *P.* At reliquae & B. ὐδὲν. c Οἰμώξομαι] Οἰμώξομαι B. d Ἂν] Κἂν B. e Πρὸς] Ὡς *Angl.* ἐς BC. πρὸς Edd. f Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἦ] Ἆρα. *V.* (Ἆρα. C)
Ibid. Ὑποκελεῦσαι * δήσει] † Ὡς οἱ τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δέ λίγει ναυτικὴν ἢν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ὑπὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ἀσύμενον, ὥσπερ ἐ ὅτε τὴν ὁδὸν τῶν πλοίων μὴ τὸ κεραίας ἐπὶ τὸ ἱστὸν ἀναφέρουσιν. *V.*
41. Ὀτοτοῖ] Φεῦ. G.
43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. *V.*
52. Καττύματα] Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλουσι. G.

* Δεήσει] Δέησι editum erat, & mox σπαθήσει pro σπαθήσι. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *J. F. R.*

† Ὡς] Lege Ὅ. Habent tamen etiam C. ὡς. *M. du S.*

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. ep. *ad Theſſ.* c. IV. 16. ubi vid. Cl. *Elſn.* κελεύειν autem & κέλευσμα non semper esse *juſſum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & *Waſſ.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipsum *Thuc.* II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλευμαι *hortor*, saepe retinet. *J. F. R.*

40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. *M. du S.*
ΑΛΛΟΣ. οἰμοι] Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omissa erat; in *Juntina* quidem & *Heg.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Parisina* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. *J. F. R.*
50. Πρὸς τὸ ἔθος] Angl. ὡς τὸ ἔθος. *J. B.*
63. Ἦ καθ' ὕδατος] Dictio, φησὶν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *J. B.*
67. Τήμερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Ariſtoph.* Plut. v. 232. & 433. Et nostrum supra *Rev.* c. 11. & alibi. *J. F. R.*
71. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ] Alii Codices αὖτε. *J. Br.*
72. Ἰνδοκράτην καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σύρας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syra filios*. Sed in *Bauerdatetiana* est τοὺς Σῦρας, & *Moſellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. *J. G.*

Ind.

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τῷ κρύους συνηρτῆσθ. τίς ἄρα μοι † σμίλην ἕξει, ἢ τὸ κεντητήριον; ἐ ἐκαλῶς τεθρύφθαι· ἀχθὸν δὲ ἤδη ἡ καλλιπεντελέικαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ ναυτιλία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· ἢ σὺ δὲ, δός· ὡς γὰρ πάντων ἤδη ἔχω· δὸς ἢ σὺ † ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, ὡς μὲ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἔχειν δὲ, ὅτι οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ [h] στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὦ καλῆς ναυτιλίας ἢ ὀλιγανδρὸς [i] τήμερον· ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, ἢ βοῦς, ἢ κύνας, ἢ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. ἀφοπλεῦσαι γὰρ καὶ ταῦτα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς ταχέως· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, ἢ Ἡραμίθρην τοὺς [k] Σῆρας ἀφέξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλους, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προΐωμεν ὦ ἑταῖροι· μᾶλλον δὲ πάντες ἑξῆς ἑπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, ὦ ζόφος. ποῦ ἦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ ἀφανεῖ τις σταῦδα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα

g Ἱκανῶς] Καλῶς B. h Στρογγύλον] Στρογγύλος B. i Τήμερον] Σήμερον B. k Σῆρας] Σῆρας *J.* Σύρας *S. H.* & recentiores; ſed Σῆρας recte *P.* Fl. *B*1. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἢ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτους ἐπιχειρούντων πράγματα· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. *V.*

69. Μέτειμι] Μετέρχομαι. *G.*

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος πρὸ᾽ ἕω γύνται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους ἐν Φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐναγκὼν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τῷ καιρίου ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας § τὴν μίτυξιν. Διαπαίζει δὲ ὡ τοῦ χορίου τοὺς λίγοψυχους ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. *V.*

78. Μίγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μίγιλλος †† Κορίνθιος ἦν ὑπερφίαλος καὶ λίαν τοὺς κατ' αὐτὸν. *V.*

Ibid. Ἢ τῷ] Ἤ τινι, ὅ ἐστι ἰάζοντος. *V.*

79. Εἰ καλλίων] Περιττῶν ‡‡ ὀνομάζα. *V.*

‡ Τὰς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. *Graev.*) Ubi juxta *Benedicti* editionem Σύρας legitur, cum in *Bourdeloiana* legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. *J. C.*

§ Τὴν μίτυξιν] Τὸν μίτυξον. *Exc.* G. Τὴν μίτυξαν. C. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. *M. du S.*

¶ Εἶναι] Omiſſum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὲ ὁ Μίγ. editum erat. Sed delevit δὲ *du Soul*, & notavit, ordine inverſo: ὁ Μίγιλλος οὗτος legi in V.

†† Κορίνθιος] Facile eſt conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam *Soulii*. *J. F. R.*

‡‡ Ὀνόμαζα] Deerat in Impreſſ. Sed ex C. ſupplevit *M. du S.*

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. *M. du S.*

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer ſupra *Dial. mort.* I. §. 3. *M. du S.*

79. Φρύνης Συμμίχης] *Phryne*, *Symmiche* Graeca ſcorta fuerunt. *J. Br.*

Φρ. Σιμ.] De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2. 15. *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam.* De poſteriore vid. *Lucianum* ipſum in Ἑτ. δ'. IV. *M. du S.*

ἴσα, ᾗ ὁμόχροα, ᾗ ἐδὲν ἔτε καλὸν, ἔτε καλλιον· ἀλλ' ἤδη ᾗ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκῶν, ἰσότιμον [a] γίγνεται τῇ πορφυρίδι ᾧ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, ᾗ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλαδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ πῶς πολε ἄρα ὧν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, [b] τὰ Ἐλθυσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδὺ δὴ προσέρχεται δαδουχοῦσά τις, φοβερόν τι ᾗ ἀπειληκὸν [c] πρόσ βλέπουσα· ἦ ἆρά που Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

odem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, ſed jam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: ſpeciem enim neutra habet, easdem utrasque tenebras ſubiit. Tu vero ubi es Cyniſce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, ſi videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt? MIC. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ὅπου τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ὅτου ὑμᾶς ἐμιμεῖτο. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ πρόσκαλει. ΚΥΝ.

23. MERC. Adſume hoſce quatuor ſupra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exſpectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρέλκει ὑπότερον τῶν δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως ἄμφω γὰρ * ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παριλκεῖ τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκοινώνησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθυσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι Ⓒ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ † ἐγίνοντο ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ τὸν Ἀλφαῖζει. V.

91. Δαδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιστήμονας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταὐτὸ] Ταύτῃ legebatur in Impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτὸ. i. e. ταυτὰ. (*J. Gron.* Ego ταὐτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγίνοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν διαπ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγίνοντό τινα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλθυσίνια] Cereris ſacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. περὶ mendoſe. In Impreſſis περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τῶ περὶ in ὦ παῖ, licet minori *Codd.* numero fulta, quam ſupra *Reviv.* c. 25. pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet ὦ παῖ utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & Edd. antiqq. Sed ὦ παῖ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non ſemel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. ὦ παῖ πάντα τὸν ἑαυτοῦ βίον. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Periz.* ad *Ael.* XIV. 10. qui ὦ παῖ τὴν στρατηγίαν edidit, quia uſitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rurſus παρὰ τὸν βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, quumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Sulio* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων] Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove. RHAD. Qua cauſſa? CYN. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus. RHAD. Huc accede, & primus ſta in judicio. tu vero accuſaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce. Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus eſſem? RHAD. Quaecumque veſtrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam viſum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur,

Ἰὼ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ παλροὺς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι τὸν ἀναγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι καληγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι ποτὲ πρὸς δράσαντι αὐτῷ [d] τὸν βίον. Οὐκ ἂν ὢν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ ἐκ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρο ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκλω κατάστηθι σὺ δὲ πρόσκαλει τοὺς καληγόρους.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τυγχάνει καληγορῶν, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· [f] ἀλλ' οὐκ ἰκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῇ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν ποτὲ πρὸς ἐργάσηται τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦ-

d Παρὰ] Παρὶ B. unde παρὰ legendum ſtatueris. Περὶ tamen habent Edd. e Αὐτὸς] Αὐτοῖς B. Paullo poſt ad οἷος notaverat *M. du S.* μοὶ male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. f Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abeſt.

1. Πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐπορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δ.ε. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο δὲ ἀφορᾷ ὁ Κυνίσκος, ¶ πῇ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. *V.*

§ Τοὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum inveniſſet δούλους, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῇ] Τῇ male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τὴν ψυχῆς] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁστουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν ἐδὲν ὑγιὲς ὂν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ ἀμμαστιγωμένην καὶ ἐλέου μεστὸν ὑπὸ ἀκολασιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Epiſt. Claudian.*

Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſta
Deformant macula. G.C.

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura ſimilia ex *Theophylact. Philoſtr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elſner.* ad I. *Timoth.* IV. 2. p. 298. -9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adſentior; num vero verba Apoſtoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad caracterem ſive notam imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. litterae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. *J. F. R.*

ταῦτα, ἆρ' οὐ φῂς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ὀλίγαν οὗτοι, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μέν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀνεπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ ἀφ' τούτου ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] ὄντι, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἐπιεικέσι συνεσόμενος. καὶ μηνύσας γε πρότερον ὃ φῂς τυράννου, ἄλλους προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τί μοι, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δέομενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐξισχόπει. ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκον τουτονί· τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. [e] ΕΡΜ. Οὗτος

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

25. MIC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cynisscum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. b Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. c Ἐξαλήλιπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Reviviſc. c. 36. d Οὗτος] Sic J. P. H. Fl. B2. Ita hic & interdum alibi notavit M. du S. Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. e ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. ΕΡΜ. recte J. P. H.

25. Πολλὰ τοῦ * ἐγκαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος· ὃ καὶ ‡ τι ἴχνη πρώην ἐμέμφετο, δυνατὸν ἀφ' τοῦ πόθεν ἀπαλλάξαι αὐτό. V.

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀνωθεν. G.

30. Ἐμπολήσας] Καρδίσας, συνάξας. V.

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα ἀφίκνουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θάνατον. V.

43. Ἀνεπίγραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

* Ἐγκαυμάτων] Mutatum volui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. M. du S.

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit M. du S.

‡ Τι ἴχνη] Τι ἴχνη. C.

§ Μακάρων] Μακάρες editum erat, & proxime iterum μακάρες νῆσοι, inscite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. J. F. R.

24. Στιγμάτων] Lege Plut. π. τοῦ βρ. τιμ. 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2. 457. M. du S.

32. Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς] Ὄνειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia ex κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. J. B.

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse bonum hocce remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur sacerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum perveniisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes infolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

Μεγαπένθης [f] Λακύδε ἱκέτευ. σοῖ τρέφω, προσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσσον, ὅτι τράχηλον ἀθῶσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καὶηγόρει, οἷ διέλεγχε· ἤδη πλησίον γὰρ ἀνὴρ ἑστοί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν γιγμάτων· ὅμως δὲ, καίτοι ἀπεκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἐγὼ λόγῳ δείξω φανερώτερον. ἑστοὶ γὰρ ὁ τριακατάραλος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παρελείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὸν ἀρχοντάτου προσείλετο, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπανάστας, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἁπάντων ἁρπάσας, καὶ πλοῦτῳ πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, ἑβδομίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παρελέλοιπεν· ἅπασι δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει καὶ τῷ ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους ἁρπάζων, καὶ ἐφήβους καλοκαγάθων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερηφανίας μὲν γε, καὶ τύφου καὶ τοῦ πρὸς τὸν ξυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δίκαιον ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥᾴδιον γὰρ

[f] Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. [g] Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. V.

¶ Πρόβαλλ'] Προβάλλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. J. F. R.

Philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ὅτου legendum ἅ ὅτου necessario est. M. du S.

35. Ἄπιθι &c.] Rhadamanthus Cynisco: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶηγορήσας γε πρότερον ἧς φῂς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καὶηγορήσας γε πρότερον ἧς φῂς τυράννου ἄλλους προσκάλει. Illa enim καὶηγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. & postea iterum ad Mercurium, τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. Bos.

48. Ἐπὶ τράχηλον ἀθῶσα] Collo innixa, Heliod. lib. 8. J. B.

54. Καὶ τῷ λ.] V. Duker. ad Thucyd. V. p. 355. n. 4. T. H.

59. Ἀκρίτους μὲν] Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. J. B.

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. supra Deor. Dial. V. med. M. du S.

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, ira & ferociae nuncius, quem fremitum latini dicunt. sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum schnarchen, anschnarchen. quod itidem ut Graecum ἀνοματοποιημένον est. J. M. G.

70. Ἀσκαρ-

γῆν ἄν τις τ' ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· ἐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγήσαιτο δύναιτο, ὅστις γε μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; ἢ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ ἀφορμὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς ᾧ ἀλιτηρίῳ τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ὑπεβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ ἁδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φῂς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, ὡς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, καὶ τὰς τ' ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς ἀφθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τ' λύχνον αὐτοῦ, καὶ τ' κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοιέ συνηπίσταντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ

quam istum oculis rectis & nihil connive-
ventibus adspexisset. Verum etiam crude-
lem istius in novis suppliciis excogitandis
solertiam, quis enarret? qui ne familiaris-
simis quidem pepercerit. Hanc vero non
esse inanem contra istum calumniam, sta-
tim scies, si advocari jusseris ab isto interem-
tos. Quin invocati, ut vides, adsunt,
& circumfusi illum angunt. Hi omnes,
Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perie-
runt: alii quidem insidiis, quas ob uxores
formosas illis struxit; alii, quod indigna-
rentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum
perductis; alii quod essent divites; alii,
quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae
fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impura-
te, respondes? MEG. Caedes quidem
perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia,
adulteria, adolescentum contumelias, cor-
ruptelas virginum, haec omnia, inquam,
contra me Cynisscus mentitus est. CYN.
Igitur & horum exhibebo tibi, Rhada-
manthe, testes. RHAD. Quos dicis?
CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucer-
nam ipsius & lectum. Haec enim pro te-
stimonio dicent, quae se consciis fecerint.
MERC. Lectus & Lucerna Megapen-
this

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς, V.
72. Καινουργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

* Ἐπινοοῦντα] Ἐπινοῶν male habebant Impress. M. du S.
† Εἰς πλείστας] Πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα, V. Vid. Bourd.

qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. M. du S.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀντὶ τοῦ καμμύσιν] Sic Grammatici. dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δρωμένοις] Quae a tyranno perpetrabantur. J. Br.
92. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τ' ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τ' βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, al-
ludens ad Graecos Philosophos καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τ' λύχνον & τὴν κλίνην μαρτυροῦντα ὧν δρῶσιν, siquidem Philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.
5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. J. Br.
Ibid. Μεθ' ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Οἴμοι, τάλας, ἀπόλλυμαι μεθ' ἡμέραν. J. F. R.

9. Ὑπο-

this adſunto. Bonum factum! paruerunt.

RHAD. Dicite igitur vos, quorum conſcii ſitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accuſavit Cyniſcus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planiſſime igitur contra illum fers teſtimonium, qui nec dicere ea ſuſtineas. Et tu jam, Lucerna, dic teſtimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, paſſus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem ſupergreſſa. quamvis ſaepe ultro oleum non biberem, exſtingui cupiens: at ille & admovit me factis ſuis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam teſtium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus ſtigmatum. Papae totus hic eſt lividus, & notis ſcriptus, quin caeruleus eſt a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

95 ὁ Λύχν. [c] ὁ Μεγαπένθης παρέσω· οὗτοι ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἶπαι δὴ [d] ὑμεῖς ἃ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· πρότερα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' [e] ἐμοῦ διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· ἡ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μόνα, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τῆς νυκτὸς ἐπράττει, ἡ ἔπασχεν, οὐκ ἂν λέγειν ὥλην ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλά, ἡ ἄῤῥητα, ἡ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τἄλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, ἡ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, ἡ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον καθεμίαινεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ ἡ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα [i] ἡ τὸν ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαῖ, ὅλος ὑπὸ σοὶ πελιδνὸς, ἡ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθείη τρόπον; ἆρ' εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

ε Ὁ] Deeſt articulus in B. d Ὑμεῖς] Ἡμεῖς *J.* ſola, male. e Ἐμοῦ] Ἐμοὶ B. male. f ΛΥΚ.] ΚΥ. *J.* male. Item *H.* Ceterae recte. g Οἶδα] Εἶδον B. h Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερεσπάκοτα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. i Καὶ] Deeſt in B. k Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ οὐ τῇ ἡμέρᾳ. *V.*

9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. *V.*

17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδιδνὸς. *G.*

19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον οἱ τοῖς παλαιοῖς. ὁ δὲ Κάφισος πάλαι ἐστὶ τοιοῦτος ἦχος, ὡς λέγουσι, πυρφόλιξ, φύλαξ τοῦ ἄδου. *V.*

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omiſſum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem ſignificat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiaſt. etiam legit *Steph.* in *Theſ.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F. R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. ſi lubet, ſimilia exempla adferentem Rever. *Elſner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνὸν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ἀχρότητος καὶ μελανίας οἷονεὶ μολυβδιδνὸς. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Cæſar. vide Clar. *Caſaubon.* ad Perſ. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ τοῦτον ποικίλος. In re tamen diſſimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ προδοτέος [a] τῷ Κερβέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ [b] θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ὀφλὼν τούτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πιεῖν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [c] μόνος ἐξ ἁπάντων ἄπολις ἔσται.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν ἴσως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἵος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδικάσω, καὶ ὀφλὼν τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς [e] οὗτοσὶ, διδέσθω· μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κατὰ τὸν βίον.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus. CYN. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est. CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita pœnam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in B2. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —οις H. J. P. S. c Μόνος] Μόνος ἔστος ἐξ B. d ΡΑΔ.] EPM. Edd. m. e Οὗτοσὶ] Sic J. P. H. S. Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω· τὸ γὰρ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. G.

32. Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἠξιώθη γενέσθαι τῶν Θεῶν ἑστιατὴς καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καὶ μιχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν εἰς τὸν ᾅδην· θεραὸν γὰρ ὄντα πλημμελῆ παρῆν, καὶ ποταμοὺς παραρρέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι· αὐτὸ γὰρ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. V.

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάριν. J. F. R.

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omissa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorsus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adduxit in Belga Graeciss. p. 460. Recte quidem Scholiast. ait veteres, non dixisse εὐχαριστῶ; si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, sed & ap. LXX. In Libr. *Judith.* *Sap.* & *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Thellalon. I. 3. J. F. R.

28. ΡΑΔ.] Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit ut sese his immiscat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. M. du S.

ΡΑΔ. Διατί] Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Pariss.* ejus persona quoque expressa erat, licet in Graecis ER. legeretur. J. F. R.

33. Οὗτοσὶ] Non satis sanus mihi hic locus videtur. M. du S.

34. Κατὰ] Quaesivit mutationem *Soulius*, non invenit; forsan quia ante bis, ter, noster dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. J. F. R.

DE

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censeri se in amicitiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpessi essent non sine jucunditate memoran-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

1 Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καλαλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὑπὸ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, ὦ τοιούτου πειραθείς. εἰ γὰρ ὁ ἀνάγκη μοι ἡ πεῖρα 10[a] ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν εἰς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλεγμένων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τοῦ κακοῦ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν ἀλ-

a Ἐγεγένητο] *Heinf.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος ἔστιν ἐν καλλίστοις καὶ πρώτοις. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propere modum sorte apud Magnates diviteve, ut virtuti sibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. *M. de S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. 15. Τί πρῶτον καλαλιξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium sumptum est ex *Homer.* Odyss. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ὕστατα, τί δ' ὔστατα καλαλίξω; *G. C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemaeo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕστατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. de S.*

12. Ἐξηγόρ. πρός μοι] Ex Grammaticorum placitis scribendum foret πρὸς μὲ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, post praepositionem. Noluí tamen mutare, quia non solum Edd. consentiunt, sed & apud alios centies sic scribitur, (forsi. male) ut ap. *Aristoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός με πεῖσαι; &c. In *Epist. Mos.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit ὀδὸν πρὸς σέ non modo propter emphasin, & finem periodi, sed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τὸν πλησίον. *Aesop.* fab. 138. κατὰ τῶν τέκνων. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω φημὶ & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epist.* Sent. 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν. *nuntiavit senatui.* Noster *Phalar.* altero, c. 8. χρὴ γὰρ τελεῖν πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *J. F. B.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ὑφραίνοιτο, ἀναλογιζόμενοι οἷον ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι ἅπαντα, ὡς εἰπεῖν, τὸν τελετῆς [b] διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον [c] αὐτοῦ, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτοῦ παράλογον διηγουμένου, οἷοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τριχυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ὅτι πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ὅτι φαινομένους (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ὅτι τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠϊόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα † ναῦν, οἳ προσπεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ῥῆγμα καὶ σχολὴν διαλύσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paullatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus prout ipsis

a Ὑφραίν.] Εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S.* & M. ὑφαίνοιτο pejus *F.* b Διεξεληλ.] Sic W. & V. recte. Ἐξεληλυθότες Edd. omnes. c Αὐτοῦ] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. d Αὐτοῦ] Ex M. P. & V. in Editt. omissum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *F.* Fl. *B₂. H.* & M. f Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν servant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ παλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι * ἐχρῶντο χήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὸν † αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκεχρῶντο editum erat, sed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primum adspirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰρ] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. *M. du S.*

Ibid. Ὑφραίνοιτο] Sic necessario mutandum esse existimo quod in M. & Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. συνυφραίνεσθαι τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἷον ἀπηλλάγησαν] Sic saepissime sine praepositione. Ut infra *Philops.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, & alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάξομαι φόβου Interdum tamen cum praepositione. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* ὡς ἂν τῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττωσι a publ. functionibus se libera, discede. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξήρχοντο. Proverb. de quo parœm. *J. B.*

Ibid. Διεξεληλυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτο ἐκέχρηντο χήματι πρὸ τοῦ ἱεροῦ καθήμενοι καὶ τὴν αὑτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial. de Sectis*, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν τὴν ξυρήσεως τῶν κεφαλῶν, ἅτινα οἱ ὑπὲρ τῆς ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. eamque Caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαωσόφρῃ Θεσεῖ,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λευκίλλιος, οὐδὲ κόμαρκα
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς ἄλλο γε εἶδε ἔχων.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐκ-

ipſis tum uſus eſt, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, ſi non calamitoſi ſolum, ſed Diis etiam cari eſſe videantur.

2. At hi tempeſtates domeſticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, ſi fas ſit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram ſolverint, tranquillo ad ſpeciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem ſuſtinuerint, vel ſiti, vel nauſea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua ſalſa: & denique, ut ad coecum aliquem ſcopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici ſcapha, miſeri aegre enataverint, nudi & rerum omnium neceſſariarum indigentes. Inter haec ſane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum obliviſci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [h] τὰ ὠφελητικὰ χρείαν ὑπιραγωνιῶσιν, ὡς ὠφελοὶ πλειόνων λαμβάνοντες, εἰ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

Οἱ δὲ, τὸν ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ [i] τὰς τριακυμίας, καὶ, νὴ Δία, πενταακυμίας τε, καὶ δεκαακυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῆ ὑποφαινομένη καὶ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα ὠφελοὶ τὸ πλεῖν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπαρτλούμενοι τῇ ἅλμῃ καὶ τέλος, ὡς πρός τέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, διερρηγμένης τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄβλοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἔτοι ὑπ' αἰσχύνης ἀποκρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐ-

[h] Τὰ ὠφελητικὰ χρ.] Χρείαν τὰ ὠφελητικὰ, W. V. [i] Τὰς] Omiſſus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. *f.* Fl. [k] Ἐπιλανθ.] Ὅτις ἐπιλανθάνοιτο. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἐκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἄνευ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἐκόντες] Hoc ſcholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba Δεσῶ γάρ μου ἐκ πολλῶν. Sed praeeunte *Soulio* reſtitui ſuo loco. *J. F. R.*

Ἐξυρημένοι] De raſis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempeſtatis in mare jacturas.* *J. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις] *Transverſas gubernaculorum fracturas.* *J. Br.*

27. Τοὺς Διοσκόρους] *Caſtorem & Pollucem.* Hoc illuſtrat *Plinius.* *J. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Eraſmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J. Br.*

35. Εὐμενεῖς ἅς] Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενίαι. *M. du S.*

Ibid. Ἐκπλεῖν μέ] *Naufragi.* *J. Br.*

36. Τὸν ὠφελητικὸν χρόνον] *Beza* non ſatis accurate in ep. 2. ad *Corinth.* 4. 17. ὠφελητικὸν ἐλαφρὸν verterat: *illico praeteriens*, cum παραυτίκα ſit *in praeſens*, quod ſi probatione indiget, vide ex *Demoſth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab *Rever. Elſnero*, ad N. T. l. c. *J. F. R.*

37. Λαμβάνειν] *Nummorum aliquid corradant, ſtipem accipiant.* *J. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τριακυμίας. Sed quia agnoſcunt M. V. Fl. & *f.* eum addidi. *J. F. R.*

Ibid. Τριακυμίας] Vix aſſequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τριακυμία quaſi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus eſt, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent converſa Latine: niſi forte a *decumano* ad *viceſimanum*, *triceſimanumque* velis adſcendere. *J. M. G.*

47. Ὑπαρτλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Eraſmo* adoptavit *Benedictus*, *ſalo perfundebantur*, quod utique non poteſt moleſtiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum ſalſugine gravabatur.* *J. G.*

Ὑπαρτλούμενοι] Vid. Clar. *Hemſterh.* ad Timon. I. c. 4. *J. F. R.*

54. Ἐκόντες] Apud *Th. Magiſtr.* mendoſe deſcriptus eſt hic locus, voce ἐκὼν. *M. du S.*

αὐτῷ· ἀλλ' ἴγωγε κἀκεῖνα, καί [a] τιν' ἄλλα ἐκ [b] τῶν λόγων ξυμβληθείς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, [c] ἃ ἐγὼ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη καλαπονηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα τοιοῦτόν τι ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὸν τοιούτῳ [d] μισθοφορᾷ, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς πλείστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οἰκίαν καλῶς, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ὅτι λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν ὁ φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγον, [g] ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεται. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ἅπαντας ἐκείνους ἐσὺ· ἀλλ' ἴγωγε κἀκεῖνα, καί τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυμβληθείς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ ἐγὼ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη καλαπονηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα τοιοῦτόν τι ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὸν τοιούτῳ μισθοφορᾷ, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς πλείστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οἰκίαν καλῶς, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ὅτι λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν ὁ φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγον, ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεται. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ἅπαντας ἐκέ-

55 At ego & illa, & quaedam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae 60 ineundae consilium agitare.

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romano- 65 rum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime jucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisse; hos enim plane esse, quibus nec serentibus neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec & his simi-

[a] Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Soulio*: sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco. [b] Τῶν λόγων] Τῷ λόγῳ M. V. [c] Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. [d] Μισθοφορᾷ] Sic Fl. *f. P. H. S. F. A1.* [e] Οἷς] Οὓς margo *A1W.* [f] Μετὰ τοῦ] Μετὰ τὸ male W. & Fl. [g] Ἐστὶν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. Tp. c. 4. & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἕτοι μοιχλῆς in Συμπ. c. 21. & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορᾷ] Forsan *μισθοφορίᾳ*. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permoleste ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocre videri*. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum substantivum in illis postremis ἢ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, ἐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem distinguit editio Salmuricnsis & Parisina, quum Basilecnsis ἢ ὧν ἐὺ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγον ἐστὶν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur*, *non parvi esset emolumenti mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *esset* acceperit pro *liceret*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι ἐ μισθὸν τ' φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγου, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν ἐκ ὀλίγου τ' ἀγχιστείας προσλαβεῖν. *J. G.*

68. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Λευκὸν ζεῦγος vocat *currum candidis equis tractum*. *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὑμοῖον καὶ. *Aristoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiast.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere*, *omnino*. ἀτέχνως autem, mutato accentu est, *ruditer*. Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Ael.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyss. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. *J. Br.*

Ἀσπο-

similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & necessitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res prosit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήνεις πρὸς αὐτὰ, ᾗ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ 75 δέλεαρ ἀνατεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς ἓν τό γε ἡμέτερον [h] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὲν τὸ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν 80 τῷ λαιμῷ ἀφειστάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες [i] ἐξελκομένῳ, ᾗ ἐμπεπηγότι, ἤδη συρόμενον, ᾗ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾷν ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπεδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἂν λέγηται, ᾗ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκοσον ἐξ ἀρχῆς [l] ἁπάντων. ᾗ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, ᾗ τὸ κύρτιον τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ὅτι σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν οὐ τοῦ 90 μυχοῦ προεπισκόπησον· ᾗ τὸ ἀγκίστριον δὲ τὸ ἀγκύλον, ᾗ τὸ [11] εἰς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, ᾗ τὰ τριαίνης τὰς [m] ἀκμὰς εἰς τὰς

h Εἰσαῦθις] Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *J.* & *Al.* *i* Ἐξελκομένου] Ἐσελκομ. *Gron.* Sed vulgatam servant Edd. & M. *k* Οὐδὲν] Οὐδὲ W. *l* Ἁπάντων] Ἄπαυλα *Pell.* *m* Ἀκμὰς] Αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam servant Edd. & M.

91. Τῷ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον. *V.*

Ἄστομα] *Hom.* Od. I. 109.

Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα ᾗ ἀνήροτα πάντα φύονται.

M. du S.

78. Μετὰ τοῦ καρίδιον] *Cum squilla*, hoc est, *cum esca*. hoc enim pisce plerique inescantur. *J. Br.*

Μετὰ τοῦ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα] Sic in Piscat. *J. B.*

Ibid. Καρίδιον] *Squillam* τὸν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata? constet certius, *ficum* interim hamo addidi. *J. M. G.*

81. Περιμείναντες ἐξελκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Erasmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater ἐσελκομένου. *J. G.* Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. *J. F. R.*

83. Ὁρᾷν] Forsan ὁρῶντες. Sed in libris quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. supra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.*

Ὡ οὐκ] Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse causam nostram defendere*; sive *demonstrare*, *nos non peccasse*. *J. F. R.*

88. Καὶ τὸ κύρτιον] *Retis sinuum*, aut *nassae*. *J. Br.*

Ibid. Κύρτιον] Κύρτος ἀγγεῖον χωνοειδὲς ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται. *Hesych.* εἶδος δικτύου. *Etym.* M. Vid. *Zonob.* in *Paroem.* ἔνδον τοῦ ἁλιευτικοῦ κυρτοῦ. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De potestate hujus vocis egit doctiss. *Th. Sellius*, in Observ. c. 6. Μυχὸς pro intimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Hesiod.* Θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Psalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Musaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενεῶνος. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *J. F. R.*

91. Τῷ σκόλοπος] *Unci*, *hami*. *J. Br.*

92. Καὶ τὰ τριαίνης] *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. *J. Br.*

Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui ipsi vitae generi tradere se, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἣν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ᾽ ἄφυκτα, μηδ᾽ ἀναρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνηται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· [a] σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θαῤῥεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σὲ, πλὴν ἀλλ᾽ οὐ γε περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ᾽ ὁπόσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ [c] γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ [d] παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κοι-

in manus sumens, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino, nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas, trahentia violente, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticulosis, & ob id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte caussa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui serium & grave vitae genus amplexi sunt: sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Musicis, omnibusque adeo, qui doctrinae caussa familiares esse, & ejus rei mercedem ferre, e sua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σεαυτὸν W. b Λάρος] Λάβραξ margo *A1W.* c Γραμματιστῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν constanter servant cum Cod. M. d Παιδείᾳ] Παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur sibi defuisse amici monentis salubre consilium. Vult ergo ut ipsum illud rete ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspiciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἣν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miscell. IX. c. 13. reponit αἰχμάς. Acute quidem id *Brodaeus*; sed longe argutior profecto & venustior lectio vulgata. Ἀκμὴ est subtilissimum istud & tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vs. 170.

> Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
> Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
> *Nunc enim omnibus in novaculae stat acie*
> *Vel valde triste exitium Achivis, vel vita.*

Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discriminis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem servaturi; sive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientissimus ille *Dionysii Halicarnassensis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula discindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι᾽ ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου, &c. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, sicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionysium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praecesserat) sunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuspides, atque adeo tres distinctas ἀκμὰς, sive acies. Ἀκμαῖς *Hesychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque re summum & praecipuum sit. Apud *Aristophanem* in *Pluto* vs. 256.

> Ἴτ᾽ ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ᾽, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν
> Ἀλλ᾽ ἐστὶν ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντας ἀμύνειν.
> *Ite, properate, currite; neque enim jam tempus est cunctandi.*
> *Verum ipsissima jam nata est occasio, qua vos adesse oportet.*

Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ simpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Nostrum quoque in *Deor. dialogis* sive *Dear. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ est maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum ſint, & ſimilia, quae uſu veniunt omnibus; manifeſtum eſt, non eximia quidem eſſe iſta, ſed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philoſophis, ſi ipſi eadem quae aliis ſibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honeſtius ipſos tractent. Quidquid autem progreſſus orationis hujus deprehenderit, eorum cauſſam maxime quidem ipſi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, ſuſtinent merito: ego vero innocens, niſi veritatis & libertatis poena eſt. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles ſuo ingenio homunciones, neque operae pretium eſt ab ejusmodi familiaritatibus deter-

ὁρῶν· ἐ δὲ ὡς [f] ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μέν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται [g] τοῖς φιλοσόφοισιν, εἰ τὰ ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἰήσεσθαι ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἐν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπὶ πλεῖον ἐξερίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ καὶ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [i] ἐπίτιμόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι γε ἄλλους πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτάθεν ἀνθρώπους, ὅτι ἀποτρέπειν [k] ἄξιον τῆς τοιούτων [l] συνουσιῶν, εἰδὲ καὶ σπου-

a Δι] Sic Edd. & M. & V. f Ἐπίπαν ὄντων] Ἐπιπολύοντων. Mſ. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. g Τοῖς] Τῆς vitioſe f. b Ἄλλοις] Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. M. du S. At ἄλλοις habet etiam M. H. Fl. P. &c. i Ἐπιτίμιον] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo Aldi. ἐπιτίμιον recte. k Ἄξιον] Ἀξιῶν W. P. ἀξίᾳ L. Vulgatam tuentur H. Fl. P. S. l Συνουσιῶν] ἐυνουσ. W. Miſere Fl. ὅ. μου σῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur εὐ ἄρα γάμου. Iſtiusmodi nubilis virgo Graecis quoque εὐ ἀκμῇ γάμου γυναικὸς audit; quemadmodum de Ilia, ſive Rhea loquitur *Dionyſius Halicarn.* lib. I. Eodem ſenſu ſumitur paſſim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad ſummum perductis; non in bonum modo, quod vulgatiſſimum; verum etiam in malum. Samoſatenſis Noſter in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ εὐδύμως ἂν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζω *ad ſummum perveniſſe.* Apud *Longum* in *Paſtoral. lib.* pag. 3. edit. Franeq. μεσημβρίᾳ dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *J. J.*

94. Ἦν μὴ πάνυ ὀξία] Quae nuper retulit omnia; τῷ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τῷ σκόλοπι ἀναγραφὴν, τὰς τ' τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum eſt, non ἀκμάς. *J. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λάρος χάσκει. *J. B.*

Ibid. Λάρῳ] Vid. *Ariſtoph.* interprett. *A. V.*

Λάρῳ] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δύῃσι εἰλόντες ἐ κλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiaſt. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ ὁ Ἱππῶνι Λάρος κοχώνης ἐπὶ πίτρας δημιογεράν. *J. F. R.*

7. Γραμματιστῶν] Sic iterum uſurpat in Pyr. c. 10. ubi patrem Aeſchinis γραμματιστὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demoſthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos eſt *ratiocinator*, Λογιστὴς; uti videre eſt ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo ſynonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε ἐ ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erraverunt.* Vid. et-

iam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico uſurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atrienſem*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, ſequentia poſtulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philoſophisque inter doctos πεπαιδευμένους, ſemper enumerantur. Vid. *Xen.* Συμπ. p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Καιτοι γε] Ego mutavi, in omnibus enim erat δὴ. *M. du S.*

10. Δι] Mallem & ego ἢ legere; interim, quum nec Mſ. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia ſenſum tolerabilem habet, ſi ad ſequentia referas; & in argumentationibus δὴ ſaepe valere *aſſequi*, notum arbitror. Verum ſi ἢ legas, concinniior tamen nexus erit cum antecedentibus & ſequentibus ſimul. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπίπαν] Mſ. ἐπὶ πλείστων. *J. B.*

13. Εἰ τὰ ὁμοίων] Ἀτιμιῶν ἐ ὕβρεων. *J. Br.*

20. Ἐπίτιμον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *J. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem ſanat. ἐπιτίμιον noſtro familiare eſt; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲ τῦ λοτοῦ γδυναμένοις, καὶ τ' σιμὸν ἀκούσασιν ἔλεγος ἦν τ' δὲ ἰδεῖν ἐ τ' ἀκροάσεως τοιπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀποτιμᾶται τὴν δεξιὰν, ὅπερ τ' Σκυθικῆς ἐπιτιμίου ἐστὶ, & in Διαβ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποχόν. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc uſurpat αἰθύνειν ὁ. εἰς. c. 28. *M. du S.*

μισθωτῶν ὄντε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῆς [a] μισθοδοτούσης, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβριζοίντο ὑπ' αὐτῆς· ἐλλιπῆ γάρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τοιαύτης ἀμφοτέρωθεν διαθέσεως. ἄλλως τε εὐδὲ οἰκοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας [b] αὐτοὺς παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοί αὐτίκα, καὶ ἀργοί, καὶ ἀδιάφοροί εἰσιν. εὖδηλον οὖν ὅτ' αὐτοῖς δεινὸν πάσχειν ἂν, ὅτ' ἐκεῖνοι ὑβρίζεσθαι δοκοῦσιν, ἐς τὴν ἀμοιβὴν φασὶν ἐνεγκόντες· ὅθεν γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς [c] οἰκίας καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. ὡς δὲ οὐ πρωΐτου τις πεπαιδευμένου, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἥκιστα μετάγειν αὐτούς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅθεν τις τοιοῦτον βίον ἀφαιρεῖται τινες, [e] προεξετάσας, δείξαιμι, εἰ πάν-

rere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus quantacumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumelios esse putaverim, si *in* matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae caussa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum caussa indignari aequum est, & tentare quantum ejus potest fieri, reducine possint & erepti *dominis suis* ad libertatem revocari.

5. Videor autem commode facturus, si perpensis antea caussis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *Alii.* Μισθωτῶν P. H. Fl. S. *b* Αὐτοὺς] Αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. *c* Οἰκίας] Οἰκίαις W. male. *d* Ποιῆσαι] Ποιῆσαι. *J.* *e* Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τ. μισθοδοτῶν] Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* est. *M. du S.*

33. Οὐδὲν ὅτι ὅτ' αὐτοὶ — ὅτ' ἐκεῖνοι] Triplicem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico, ὃ δ' ὄμνυσι δὲ ἐδὲν φάρμακον ἐδὲν θανάσιμον. Ex eodem *de Arte*: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπιστέω μὴ οὐ αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου εὐδενός. Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. ibidem. Adde *Aristoph.* Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ἴσως πρῶτον ἀστόχων ὑδὶς οὐδ' ἀνδραποδιεῖς. Ad quem versum Illustr. *Spanhem.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem *Pluto* 511. Οὐδὲ τύχην — ὅτι σοφίαν μαλιστ' οὐδείς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *J. F. R.*

34. Ἐς τὴν ἀμοῖδα ἐνεγκόντες] Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. *J. Br.*

Εἰς τὴν ἀμοῖδα ἐνεγκόντες] Proverbium in fastosos divites, dixi ad *Petron.* *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impressis vero παρεξ — prave. *M. du S.*

47. Βδελοδουλείας] De qua *Herald.* ad *Mars.* *J. B.*

49. Ἐκείνην τοῦτο] Angl. κεινὸν. *J. B.*

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] *Theognidis* versus sunt. *J. Br.*

Ibid. Δεδημωμένος] *Ab inopia superatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est, *Justina*, quod in scholio est, in textu Lucianeo exhibet; nisi quod ibi οὔτ' ἴτι legebatur pro eo quod in ipso *Theognide* & Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a *Plut.* 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus, adscribendus est.

Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δέμνιον μάλιστα,
Καὶ γήρας πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἐπιάλου.
Ἣν δὲ χρὴ φεύγειν ἔς μεγαλήτιος πόντου
Ῥιπτεῖν, καὶ πίλαγ, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτου.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος οὔτε τι αὐτῷ
Οὔτ' ἔπεα δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ἰόντ' ἐπὶ γῆν τε καὶ ἠπείρου πάσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λάσιον πενίης.
Τοῦτο μάθε, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βάλλεσθαι ἀνδρί,
Ἢ ζώειν χαλεπῆ τειρόμενον πενίῃ.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δίδυται. Vincta est. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Bredaei* praemissa scholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignavissimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus inveniisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

45 τὴν βιαίως, ἀλλ' ἀναγκαίας. ὅταν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαιρῆται, ἡ πρώτη ὑπόθεσις ἡ [f] ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν ἀναγκαίων χρείαν προτιθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προβάλλεσθαι οἴονται, προβολὴν δὲ πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας καὶ ἀποχὴν αὐτοῖς νομίζουσιν ἂν λέγοντες, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιῶσαι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν ἀποφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θέογνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος

[h] [οὐτ' ἔπι εἰπεῖν, οὐθ' ἕρξαι δίκαι,] γλῶσσα δὲ οἱ δέδηλαι,] καὶ ὅσα ἄλλα δάγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγενέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξεμέσαν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμπεριελογιζόμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς πού φησιν) τοῖς τῶν νοσούντων

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἰθελοδουλείας, male. *g* Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *AIW*. Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. *h* Οὐτ' ἔπι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δέδηλαι, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος] Τὸ πλῆρες & τὸ λοιπὸν τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δίκαιον, γλῶσσα δὲ οἱ δέδηται. *V.*

59. Ἐξεμέσαν] Ἐφθέγξαντο. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς ποτὲ ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς ποτὲ ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba Demosthenis subjicit; sed quia *Soulius* ea quoque attulit, nos bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid. Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως δὲ, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τάλαιν' ἐγὼ μέγα νυστάσας ἀγανῶ, εἰ τοιούτων λαμπρῶν ἀκουόντων ἐγὼ τοιαῦτα συμβουλεύσω ὑμῖν ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι δοκεῖ τοῖς ἰσχύουσιν εἶναι δίκαια. εἰ γὰρ ὅτε ἐχθροὶ ἐκείνῳ ἐγίγνεσθε, τότ' ἀπιστήσειν ἐᾷ. εἰ ταῦτα ἃ νυμφεῖ νῦν ὑμεῖς ὅτε τοιοῦτά ἐστι, τότε ἀφέλιμα ἦν τοῖς Ἕλλησι, τότ' ἀπιστήσειν ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ὅτι ταῦτα τὸν ἐκείνου βαλλόμενον ὑμῶν ἐκακοῦτο. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justum aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis desperatis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

‡ Ἀ] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *M. du S.*

§ Σώζειν] Σώζειν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

† Νοσούντων] Νοσοῦντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

* Ὡς ὁ καλὸς ποτὲ] Misere habitum hoc scholium erat in edit. *Grav.* sive *Clerici*, & nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* & admodum vitiose descriptum. *J. F. R.*

64. * Ὡς ὁ καλὸς ποτὲ ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης δὲ φιλιππικῶς ταῦτά φησι τοῖς † νοσοῦντων σιτίοις ἐοικότα, ‡ ἃ ὅτε § σώζειν, ὅτε λυμαίνεσθαι δύναται. *V.*

digna essent quae insererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξεμέσαν] Ἐφθέγξαντο. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς ποτὲ ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς ποτὲ ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba Demosthenis subjicit; sed quia *Soulius* ea quoque attulit, nos bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid. Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως δὲ, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τάλαιν' ἐγὼ μέγα νυστάσας ἀγανῶ, εἰ τοιούτων λαμπρῶν ἀκουόντων ἐγὼ τοιαῦτα συμβουλεύσω ὑμῖν ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι δοκεῖ τοῖς ἰσχύουσιν εἶναι δίκαια. εἰ γὰρ ὅτε ἐχθροὶ ἐκείνῳ ἐγίγνεσθε, τότ' ἀπιστήσειν ἐᾷ. εἰ ταῦτα ἃ νυμφεῖ νῦν ὑμεῖς ὅτε τοιοῦτά ἐστι, τότε ἀφέλιμα ἦν τοῖς Ἕλλησι, τότ' ἀπιστήσειν ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ὅτι ταῦτα τὸν ἐκείνου βαλλόμενον ὑμῶν ἐκακοῦτο. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justum aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis desperatis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

τῶν σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδὲν, οὐδὲ θησαυρὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, κἂν δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, κἂν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας [a] ἐνδεῶς καταναλίσκει. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ὀπτικεῖν, αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι, κωλυσοποιοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ γε τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πετρῶν, ὡς φὴς, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ δεδραπευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲ αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως ποιοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ ἀναγκαῖα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι μὴ δεῖσθαι ἔστιν [d] μισθοφορᾶς, ἀπηλλαχέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male ſibi conſuluiſſe videantur, eodem illis vitae tenore ſemper manente? Paupertas enim ſemper illos comitatur, accipere ſemper neceſſe habent, nihil eſt quod reponant, aut tamquam ſuperfluum in praeſentia cuſtodiant; ſed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad aſſem omne & in praeſentem neceſſitatem impenditur. At praeſtiterat, eas excogitaſſe rationes, non quae ſervant paupertatem, modice modo ſublevatam interim, ſed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei cauſſa in pontum forte cetis horribilem projicere ſe, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, ſe dare praecipitem. Si quis vero ſemper inops, indigus, & mercenarius cum ſit, ea ipſa re paupertatem ſe putat effugiſſe: neſcio, qui talis non ipſe ſibi videatur imponere?

6. Alii rurſus paupertatem ipſam a ſe metui negant, neque abhorrere ſe ajunt, ſi poſſint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto ſibi vel ſenectute vel morbis corpore, ad hanc ſe facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεῶς] Ἐνδεὶς L. b Ἔδει] Sic F. P. Fl. H. S. εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. c Πετρῶν] Πετρίων omnes Edd. malo. M. du S. d Μισθοφορᾶς] Nihil variant Edd. & Mſſ.

76. Καὶ ἐς βαθυκήτεα] Aut μεγακήτεα πόντον. Hoc ante oſtenſum eſt. F. Br.

Ibid. Ἐς βαθυκήτεα] De hac voce dictum eſt ſupra ad Tim. c. 16. Vid. Theogn. 173. M. du S.

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. infidebat, & ipſum M. codicem, πετρίων. Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. M. du S.

88. Μισθοφορᾶς] Forſan μισθοφορίας. Conf. ſupra c. 3. M. du S.

90. Εἰ ὲκ τοῦ ῥᾳστοῦ] Si e facili. ſi nullo negotio F. Br. Miſc. L. IX. c. 13. Ita nempe ſcripſit ῥᾳστοῦ pro ῥᾴστου, male. F. F. R.

91. Μὴ πολλὰς μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι παρεγγυᾶσθαι ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. eſt. In reliquis a παρεγγ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. M. du S.

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. εἰ γὰρ εὐχαὶ ἐπίσαιεν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. F. B.

Εὐχῇ . . . ἐοικότα] Cl. Hemſterh. orae Edit. Graev. adleverat vid. Daviſ. ad Cic. Tuſc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non abſimilia, ut Plat. de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, εἰ ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα ἐνομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα λέγοντες. Conf. noſtrum in Hermot. c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. F. F. R.

97. Ὑγείας] Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιὲς ubique apud Aelian. ὑγιὲς vero ap. Ariſtot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Caſegor. Sect. de contrar. p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγιὲς ſemper. F. F. R.

4. Ταῦτα] Suſpecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia, praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant* neque dici, prout res postulat, potest: tot labores sustinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de caussa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis caussa illos & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed

90 εἰ ἔστι ῥᾴστως [e] παραγίγνεσθαι αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν ἔοικότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ ὅτι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονα ἔνεστιν ἐνταῦθα καὶ ὅτι τοῦτο μάλιστα τῆς [h] ὑγείας δεῖται, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τὸν ὁπλιζόμενον τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἑκάστην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴ καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς [i] οὐδ' οἱ ἀφ' ἑαυτῶν λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδονται τὴν πρόφασιν, ἀληθεύουσιν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον [j], [k] ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῆς πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τὸ ἀργύρου, [l] εὐδαιμονίσαντας δὲ ὅτι τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν ἐδεστὸς ὀπισθομίζοντος πίτυος τοῦ χρυσίου ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δοῦλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον,

[e] Εἰ] Deest in W. & Fl. Habent reliquae. [f] Παραγίγνεσθαι &c.] Vid. notas. [g] Καὶ] Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. [h] Ὑγιείας] Ὑγιείας J. M. V. Prius vero reliquae Edd. servant. [i] Οὐδ'] Sic J. P. H. Fl. & M. Sed οὐχ' Coll. [k] Ἥκιστα] Ἥδιστα margo Aldi W. [l] Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονίσαντας. Edd. Prius vero habet Mss. Vat. 1. Vid. notas.

92. Εὐχῇ γὰρ ἂν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ * ὡς † ἐπὶ τὸν τὰ ἀδύνατα προσδοκῶντα. V.

* Ὡς] Et hoc scholium falso ad Piscat. relatum sine sedi restituimus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Sonlius. qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. Gracv.) ubi tamen prave ἀδύνατα pro ἀ-

δύνατα scribebatur. J. F. K.

† Ἐπὶ τὸν] Ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπὶτον ex C. est. M. du S.

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. M. du S.

6. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Erasmus cum Benedicto, *Superest jam ut eam causam referamus, qua quidem ut verissima est, ita ab illis minime proferatur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam supersesse, ut referat eam causam: sed more concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *& verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum.* In Apologia pro eo dicit τί ἐν ἄλλα, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. J. G.

Λοιπὸν . .] Sic Arrianus ad Epict. III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. M. du S.

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 21. Et Ἐνυπν. c. 7. Διν. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. r. De εὐδαιμονῶν vid. Γυμν. c. 10. M. du S.

σιον, ἀλλ' ἡ τ οὐκ ἀναγκαίων ὀπθυμία, καὶ ὁ τ πολλῶν ἡ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαρῦν ὥσωρ δυσέρωτας αὐτὲς ἡ κακοδαίμονας ἐρασ τὰς [a] ἐντεχνοί τινες, ἡ τρίβωνες ἐρώμενοι ὠδαλαβόντες, ὑπορθιλικῶς θεὶ ἐπουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐρασθήσον αὐτῆς θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τ παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρα μελαδιδόντες· ἴσασι γὰρ ὅτι τῆς τυχεῖν τ ἀφόλυσιν ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀπολείουσι, ἡ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τ ἐρασ τὴν ἔχουσ· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τ ἄγαν ὀπθυμίας, ἡ ἀνέρας αὐτοὺς γένηται προσμειδιῶσιν ἔτι, ἡ ὑποχυθῇ, ἡ ἀεὶ ποιήσουσι, ἡ χαριοῦνται, ἡ ὀπμελήσουσ [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo coluntur, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arrident igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum:* inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἐντεχνοι] Ἄστεκνοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφω *J. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. *P.* Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, ἡ ἀφ' πολλῆς πείρας ἐλαλακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνης] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνη ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. B.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελιῶν. *J. Br.*

19. Ἐντεχνοι ἢ τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἐντεχνοι] MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod ἄτεκνοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἐντεχνοι ἢ τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἄτεκνοι & ἔντεκνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt; & licet ex Mſ. *Vat.* ἔντεκνοι, conjicias illum voluiſſe ἔντεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ὕντεχνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867. 868. pro *adſueto*, vel *cum molleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς τριπόδε ὑπίτριπτος; *quam ſerio vultu haec dicit veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον μῆνιν. *callidam, ſceleſtam, vulpeculam*, eoque putat reſpexiſſe *Andocidem* Orat. I. p. 222. ὃ συνοφάντα ἢ ἐπίτριπτον πάνυ. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus* & *perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβω reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, αἰ κήρυκα δὲ σὺν βοῦσιν Ἰοὺ, Ἰοὺ, τὰς χοίνικας, ἡ τὰς πίδας πολοῦσα. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτος, quaſi multo uſu *tritus, callidus.* Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* πεπίτριμμαι δεινῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. πεπίτριμμαι ἀγοράς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. B.*

24. Ἐν τῷ τυχεῖν] Haec ſic dixit *Heliod.* lib. 1. κέρας ἡ ἥρπ τ ἔργων τὸ τέλος. *J. B.*

29. Ἀνήρατος — γένηται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνήρατοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Perſius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄμφω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφω, quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμιμοι, ᾗ ὅτῳ ἔξ ἐρᾶν, καὶ ἐᾶν ᾧ μὴ μεταδιδόναι. πέπρακε δ' ἑαυτοὺς οὐδὲν ὂν ἄπαιδι τῷ βίῳ πλὴν τῆς ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ διὰ ἡδονὴν ὀπτυμίαν ἄπαιδα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτῃ ἐξ ἄπαιδος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἂν ἔχοι τινὰ συγγνώμην [d] αὐτοῖς, εἰ ὀπτυγχάνοιεν. τὸ δὲ διὰ ἡδονὴν ἐλπίδα [e] μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι· τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ὄστι τὸ ἡδύ, ὅτε ἐγένετό που τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γε-

[d] Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. [e] Μόνον] Μόνῳ Gr.

quod caeteras editiones pervasit. *J.J.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἰς' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἄπαιδες γενόμενοι καὶ ὅτος τῆς ἡδῆς, καίπερος τῆς μεταδιδόναι, legendum εἰς' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* *J.G.G.*

Ἄμφω] Ita W.L.P. Fl. & P. recte. Reliquae ἄφνω. *M. du S.*

Ibid. Ἔξουσι] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἔσονται ἄφες. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J.B.*

35. Πέρα τῆς ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum conjeco παρ' ἐλπίδα. *M. du S.*

Πέρα τῆς ἐλπίδος] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τῶν μετρίων ἔχοντος, ac perinde sit, ventasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J.F.R.*

39. Θεραπεύῃ] Mihi placebat θηρεύῃ, venetur. *J.M.G.*

42. Ἔχοιτο] Legitur hic locus vulgo ita: ἔχοιτο τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ὀπτυγχάνοιεν, ubi primum desideratur nominativus verbi ἔχοιτο, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ὀπτυγχάνοιεν. Itaque converti, ac si legatur ἔχοιτο, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῷ, ἡδυπαθεῖ, εἰ ὀπτυγχάνοιεν. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J.M.G.*

Ἔχοιτο τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἔχοιτο τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ὀπτύχοιντο *si contigerit*, nempe *id*, *quod cupiunt.* Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ὀπτύχοιντο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ἐμπίπτωσι dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J.F.R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιντο] *Vorstius* ὀπτυγχάνοιντο. quod probo. *M. du S.*

59. Τὰ

γενήσεσθαι ποιεῖν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τοῦ λωτὸν ἐδόντες, ἠμέλησαν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τοῦ καλῶς ἐχόντων καλεφρόνησαν· ὥστε καὶ πάντη ἄλογον αὐτοῖς ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς ἀφροδίσιον. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεσῶτα ἄλλῳ τῳ λωτῷ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ κἂν αὐτὸν ποτε γεύσασθαι τοῦ [c] δεδόσθαι, τοῦ καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτῶν ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μή τις καὶ ἐκεῖνον μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τοῦ καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπαλρίδιός τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο ὠφέλεμον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τιμὴν ἴδιον,

ration putet, ut contingat, futurum videri. Ac ſocii quidem Ulyſſis, dulci illo Loto guſtato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praeſentia ſuave videretur, honeſta & pulchra neglexerunt, & non omnino abſurda eſſet illorum oblivio honeſti, animo in ſuavitate illa occupato. Verum eſſe aliquem, qui famis ipſe ſodalis adſtet alii Loto ſe ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac ſola ſpe ductus, fore ut ſibi etiam aliquando deguſtandus detur; atque interim bona & recta obliviſcatur: illud mehercules riſu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus iſtos agunt, & propter quae divitibus ſe praebent, ut ipſis pro arbitrio abutantur, haec ſunt, aut his fere proxima: niſi forte illorum etiam mentionem injeciſſe aliquis velit, qui gloria ſola efferuntur verſandi cum generoſis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illuſtre quiddam & vulgo ſuperius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Περὶ margo *A1W*. b Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο] Τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J. P. H. S.* c Δεδόσθαι] Sic *P. H. S. F.* Item P. M. & V. δόσθαι vero Fl. & *J.* δεδιδόσθαι margo *A1W*, omiſſo ποτέ.

52. Τοῦ λωτοῦ] Βοτάνη τινὰ, ἣν ἰτέοις παλαιοῖς * μυρόλωτον. *V.*

* Μυρόλωτον] Μυρίκωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praeſtet ſcriptura neſcio, ait *M. du S.* Sed ego neſcio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor ſit nomine notiſſima, licet de generibus ejus controverſia ſit (vid. *Matthiol.* ad *Dioſcorid.* p. 157. & *Salmaſ.* de *homon. hyl.* *iatr.* p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae ſcriptores non inveniatur; mihi dubium non eſt μυρόλωτον verum eſſe, etſi compoſitum hoc non invenio inter *lotos*, eſt tamen τὸ μύρον alibi uſitatum, ut *myrobalanus*. *J. F. R.*

59. Τῷ κἂν] Legendum τῷ κἂν αὐτῷ ὠφεγιόνεσθαί ποτε δόσθαι, ſi aliquid dixiſſe velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δεδόσθαι] Probo quod in Fl. & *J* eſt δεδόσθαι; quamvis etiam Mſſ. P. M. & V. praeferant vulgatam δόσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Patroemiographos fruſtra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teſte Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὸς νευσίστροφος ἐπιπλῆξαι μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de ſociis, qui Lotum guſtaverant, narrat Ulyſſes, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ὑπερπέλασας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Ac ſupra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τιμὴν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. ſupra *B. πρ.* c. 9. *A. V.*

Ba-

gno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum, male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

εἰδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, ἢ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύειν τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

75 Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως ἔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτὼς βλεπισκοπήσωμεν; οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσι· βλὴ πᾶσι [d] δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ 80 καλλιτροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. εἰ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλῆς δέησει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπραχται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολ- 85 λῆς μὲν ἡ ἀγαδρομῆς, συνεχοῦς· δὲ ἡ [f] θυραυλίας, ἑωθέν τε ἐξανιστάμενον, πειμένειν ἀθύμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλή- 90 τορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν βλεπομελεῖσθαι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου

[d] Δὲ] Δὴ *F. H. S.* Fl. Δὲ *P. W.* [e] Δὲ] Καὶ male *S.* sola. [f] Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Bourd.* [g] Συρίζοντι] Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* [h] Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. [i] Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *F. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *F. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀγρυπνεῖν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *F. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh.* *F. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Σιριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Cels.* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex Eὐχ. c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *F. B.*

Ὀνομακλήτ. Λ.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαδολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. I. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὀνομα & κλήτορι discretim legisse; frustra. *F. F. R.*

μένης ἀξίωμα, καὶ χρήματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐπαινῇ ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ πρὸς χρείης βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῆ οἰκετῆ προσθέμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἢν δέ ποτε ἢ τὰ ἄριστα πράξῃς, ἢ ἴδῃ σε, ἢ [a] προσκαλέσας εἰρήναί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε [b] δὴ τότε πολὺς μὺ ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, ἢ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ὅτι τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ὑποκρίναι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲ χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' ἂν ὑπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆ πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴ ἀπάγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς τῶ αὐτῆς πύλας [c] ἰαύσῃς, ἥμαρτε δ' αἱματόεντα Διὸς ἀγγέλης, ἢ μὰ Δία, τῆ Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶ Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τῶ ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχῃς δὲ ἢ τραγικῶ τινος θεοῦ σωιστῆρος, ἐξέτασις τοιντεῦθεν, εἰ οἶδα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲ πλουσίῳ ἡ ματρὸς οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ, ἢ εὐδαιμονιζομένῳ.

bus suscipere oportet, ad dignitatem nempe ejus quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas si forte te videat; tum studiose illum affectari, vel praecedere potius impulsum a servis, & quandam quasi pompam implere. Ille vero matris deinceps dies neque adspicit te.

11. Si vero aliquando felicissimus sis, & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: & saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, insciitiam, tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis tuam ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine numero somni*, *sanguineique dies* transierint, non Helenae sane causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque quos speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προσκαλέσας εἰρήναί τι] Sic Edd. &c. προσκαλέσαιτό τι W. b Δὴ τότε] Deest in S. c Ἰαύσῃς] Ἰαύσῃς W.

5. Ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὸν * καρδίαν τρόμος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

13. Καταδικάσας] Ἀντὶ τῆ καταγνόντα. V.

* Καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. *Foes. oecon. Hippocr.* Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ ῥίγους. *Oris ventriculi dolor cum tormentibus*, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. *J. F. R.*

94. Χρήματα] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. *M. du S.*

Ibid. Οἷς ἂν ἐπαινοῖς] Castigo ἐπαινῇς. *J. Br.* l. modo adducto. Sed ἐπαινῇς ego in omnibus jam inveni. *J. F. R.*

3. Εἴρηταί] Nimirum lege ἴρηταί. εἴρηταί nondum observavi active positum; melius ad ἴρηταί convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* *J. M. G.*

4. Τότε δὴ τότε] Conf. supra *de Sacrif.* §. 14. pr. τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in *Merc. cond.* male omissa in Ed. *Benedict.* *J. F. R.*

13. Καλα-

men de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim alios esse eadem quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris: porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum quae dicis videatur, periisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas & bona cum spe adstes.

12. Est autem vero simile, multos esse qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de caussa tibi offensus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habeantur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τ ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ@ τ βίε τότε προκεῖ]ς δοκεῖ· ὑπερέρχε] γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλε ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τ προτέρε ἀποβληθέντα, ἡ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν εἰς μερίσαι διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲ ἀντεξιάζομένοις φθονοῦντα (τίθει γὰρ ἢ ἄλλες εἶναι τ αὐτῶν ἀντιποιουμένες) αὐτὸν δὲ πάντα σοφὸς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ ἢ ἐλπίζοντα, ἢ πρὸς τὸ ἐκείνε πρόσωπον ἀτενίζοντα. ἢ εἰ μὲ ἐκφαυλίζοι τι τ λεγομένων, ἀποβλύθειν· εἰ δὲ μειδιῶν [d] ἀκούοι, γεγηθότα ἢ εὐέλπιν καθις ἁρμόττον.

Εἰκὸς δὲ πολλὲς εἶναι τοὺς ἐναντία σοὶ φρονοῦντας, καὶ ἄλλες ἀντὶ σοῦ τιθεμένες ἂν ἕνας@ ὥσπερ ἐκ λόγε τοξεύειν, λέληθε. εἶτ' ἐνίοτε ἄνδρα σὺ βαθεῖ πώγωνι ἢ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲ δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή· μέσος οὐ τοσούτῳ χρόν@, καὶ πολυπραγμονεῖται σὺ ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βί@· καὶ μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνε, ἢ γείτων ἔκ τιν@ εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρυκὼς, ἀναχρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, ἢ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

[d] Ἀκούοι] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούσι deteriùs.

13. Καλαδικάστας] Καλιγιφίστας. *J.B.*

14. Πολλὰς μὲ ἀύτους &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἥμελλε δ' αἰματόεντα] *Hom.* Il. I.

Ὡς ἐ ἐγὼ, πολλὰς μὲ ἀύτους νύκτας ἰάνων
Ἥμελλε, δ' αἰματόεντα.

J.Br.

17. Ἀλλὰ τ διατριφώνων πώγωνι ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos æstimatos fuisse centum quadrantibus Romanis; & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πώγωνι ὀβολοὺς exprimere voluisse. *J.P.a G.*

Ibid. Πώγωνι ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τ@ θεοῦ] Affine est adagium huic, *Deus e machina.* *J.Br.*

Τραγικοῦ τ. θεοῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo vicinibus tuis invideas, (fac enim & alios eorundem rerum esse competitores) modo existimes, te non omnia mi par erat*, dixisse, *modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούοι] Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούσι. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41. Adde eandem significationem τῦ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I. qui κόμων βαθείων similiter dixit: Nostrum infra, c. 19. & saepe alibi. *J.F.R.*

46. Ἐκ τ Διὸς δέλτων] *Erasmus* in paroemia: *ex Jovis tabulis testis.* *J.Br.*

Ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J.B.*

εὐτυχῆσαι, ἢ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι. [a] μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, ἢ δὴ εὐτυχηταί σοι πάντα [b] τῆς εὐχῆς μείζονος· αὐτός τε γὰρ ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, ἢ ἕξεις τὸ τοῦ Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, ἢ τὸν τεθρύλλημένον ὄντως καὶ καλαφρόνιον ὁριοθῆναι, ἢ τοῦτον ὃν καιρῷ τις χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, ἢ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, ἢ πηλοῦ, ἢ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀπαπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

a Μόνως] Μόλις margo *Aiw.* b Τῆς εὐχῆς μείζονος] Ἐκ τύχης μείζονος *J. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μείζονες G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μειζόνως adscriptum erat ad marg. *Aiw.* c Οὔτε] Sic W. & V. ἢ δὴ discretim *J. H. Fl.* ἤδη conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρίων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιφθόνων ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προσῇ, λεχοῦσα, τὸ ὀρίων * γάλα. *V.* (ὀρίων δὲ γάλα τὸ λευκὸν τῶν αἰγῶν. C.)

* Γάλα] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ οὖσα εὐτύχησέ πῃ, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρίωνος φάναι αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum profert.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. ἃ τυχῆς μειζόνως.] Leg. ex Mss. ἢ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μειζόνως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Impressi omnes οὐκ τυχῆς μειζόνως. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μειζόνως. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μειζόνως, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud ῆς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἶπε ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μείζων γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in alag. *Copiae cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμάλξεις ὀρίων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ἐπιφθόνων ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρίων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρίων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV.

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum caussa adsumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso jam convictu fiunt. Considera autem ipse dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena; si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditialem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, &, apage, inquiens, a te ne ego? &, me Hercules non fiet, subjiciens,

τὸ τ' εὐχῆς, ἀποτείνασθα τὼ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τ' ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθός εἰ. ἐχρῆν δ' οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, ἡ ὑδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τ' ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἀπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ ἁπάντων δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ὁμιλήσας.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης συνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι θεράπαινά τις ἥκειν ὀφείλων τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, καβύσασθα εἰς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τυλάχιστον πέντε δραχμάς. ὁ δὲ ἀκκισάμενος, ἡ ἄπαγε, θεοῦ σὺ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

---

d Δοκῇς] Sic M. & emend. *Vorst.* δοκῇς Edd. omnes. *e* Ἀκκισάμενος] Ἀκκισάμβος male B2. Recte ἀκκισάμενος. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκκισάμβος] Προσποιούμενος, ὑποκρούμενος. *V.*

XIV. De *Sumo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἴχει τοιαύτην, ὅτι βρεφος ἢ ποτὸν, ὑπερ αὔξειτό. τως, πυρίχειν ἄκουσι. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Fast.* V. 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλινος στέφανος] Metaphora ab athletis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ τ' εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitura videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτείνασθα τὼ πόδε] *Erasmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

Ἀποτείνασθα τὼ πόδε] Quod pag. 237. dixit ἐκτείνασθα. sic in Paras. ὑπτίους ἀφεικώς, tangit *Casaub.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

84. Προτέλεια] Metaphorice sumit προτέλειαν ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt προλοτέλειαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiast. *Æschyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοκῇς] Emendatio *Vorstii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκκισάμενος] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorstius* tamen emendabat ἀποκαμόμενος, quod minime probo; verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκεισάμενος. Sed probata est vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ] *Abs te ego quicquam sumam?* *J. Br.*

γέλοιο [a] ἐπιπτὼν, τέλῳ ἐπιῴδῃ· ἢ ἄπει σοί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' εὐθὺς καθαρὰν προχειρισάμενος, ἢ σεαυτὸν [b] ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρέκαλον γάρ, ὥσπερ ἢ τὸ ὑγιαλὸν ἦκειν, φορτικόν. αὐτὸ δὴ τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· ἢ παλαιῶν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τὸν πλησίον, μὴ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, ἢ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι ἢ ἄγνωστα πάντα· ἢ ἤτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, ἢ τί παράστασιν ἕκαστος ὁρᾷ, τί πράξεις ἐπιτηρεῖσιν· εἰδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλησίον τοῦτο, ἀλλὰ ἢ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] σοῦ ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ συνδεῖπνον ἀχόλυθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ πάνυ ἄλλοθι πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, [g] τὸ καινὸν εἶναί σοι ἢ τὸ χειρόμακτρον

demique perſuaderi ſibi patitur, & albis ut dentibus ridens abit. Tu vero pura veſte deprompta, & quam ornatiſſime compoſitus hotusque venis, metuens ne ante alios adſis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut ſuperbum, venire ultimum. Ipſo igitur medio obſervato tempore, ingreſſus es, & cum honoris te ſignificatione exceperunt, teque prehenſum aliquis accumbere juſſit paullum ſupra divitem, poſt duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingreſſus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt ſuſpenſus aeſtuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas obſervant. Nec ipſe dives non hoc curat, ſed praecepit etiam ſervorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum ſaepe circumlatis oculis eos adſpicias. Ac convivarum quidem ſervi attonitum te videntes, inſcitiam eorum, quae facis, rident, ſignumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenaſſe, quod novum tibi inſolensque

a Ἐπιπτὼν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπιπτὼν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετεία] Οἰκετία W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς πολλοὺς. Th. Marvil. Sed vulgatum ſervat M. & Edd. omnes. f Ἐκ σβεστῆς] Deeſt in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. J. P. S. &c. Recte autem abeſt ἢ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum ſit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic J. in reliqq. deeſt ἢ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπιπτὼν] Sic M. In reliquis ἐπιπτών. M. du S. Ibid. Τῷλῳ ἐπιῴδῃ] Tandem flectitur. J. Br. Ibid. Καὶ ἄπει σοι] Ac diſcedit, te late diducto ore ridens. J. Br.

93. Ἐγχανὼν] Vid. ſupr. Dial. mort. V. med. M. du S.

94. Ὡς] Sic M. ut Συγγρ. c. 12. & ſaepius apud noſtrum aliosque probos ſcriptores. Aberat in reliquis. M. du S. Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. J. B.

1. Ὑπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo uſurpat Συμπον. c. 9. vel ὑπὸ τὸ πλάσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸ πάγκαρπον. Nam ſupra divitem ipſum accubuiſſe ut credam, adduci haud facile poſſum, ut qui ſciam contra morem veterum hoc eſſe. Vid. Συμπ. c. 9. & Theophr. Char. π. ματαιολογ. p. 57. C. Infra notat, ſupra reliquos convivas accubuiſſe. M. du S.

3. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit Heliod. lib. 2. J. B. Ibid. Διὸς τὸν οἶκον] Vid. Hom. Od. Δ. 75. M. du S.

4. Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. J. B.

11. Εἰ πολλάκις σοῦ ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς πολλοὺς. Th. M. Ibid. Ἐκ σβεστῆς] Limis oculis. J. Br. Ἐκ σβεστῆς] Attenta conſideratione, circumſpicientia, Gellius. περίσκεψις Heſych. A. V. Ibid. Πειραστῆς] Ἐκ φροντίδος, σβεστικῶν. J. B.

13. Ἐκπεπληγμένον] Iterum infra c. 42. M. du S. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notiſſimum quaerendum, cum idem ante pedes ſit pr. c. 16. proxime ſequentis. J. F. R.

16. Kal

que sit mantile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere cum sitis, poscere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad singula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri caussa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis usurus, & aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter adridentes, venustiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

i τιθέμενον ὥσωρ ἦν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπρίας, καὶ μήτε διψῶντα k πιεῖν αἰτῆσαι τολμᾶν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τὰ ὄψα ποικιλθέντων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν εὐκοσμουμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν δὲ ἐς τὸν πλησίον δεήσει, καὶ κείνου l ζηλοῦν καὶ μανθάνειν ἃ δίπτυ τὴν ἀκολουθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως ἡ ψυχὴ, πρὸς ἕκαστα τὰ πραττόμενα ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ ἐλέφαντι, καὶ τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτίρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καὶ καὶ m εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῷ ἐξ ἰσοῤῥοπίας. οἶει γὰρ εἶναι Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ πεῖρα ἀραῖα ἀμπελουμένα, καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν ἀμφιβίην· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο n φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τοσαύτης εὐ-

i Τιθέμενον] *Τιθέμενος F.* & Fl. m. Deesse autem in *H.* notaverat *M. du S.* falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *F.* quae — οι habet cum Fl. k Πιεῖν] Ποιεῖν Fl. male. Ποιεῖ P. l Ζηλοῦν] Δηλοῦν W. male. m Εἰσέρχεται] Ἐπισέρχεται margo *Alm.* n Φθέγγεσθαι] Ἐπιφθέγγεσθαι M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *F.* est. W. Fl. & *F.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ κανὸν legebatur (editum enim erat καὶ τὸ κανοῦν εἶναί σου τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ κανοῦν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Hesych.* interpretatur Clar. *Casaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. *F. B.*

30. Τὸ μηδὲν ὤν] Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in *Dom.* c. 20. τάχιστα ἐν γνωθείῃ τὸ μηδὲν ὄντες. Et in *Asin.* c. 25. Vid. & *Plut.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ὤν] De phrasi opposita εἶναί τι agentes supra ad *Revivisc.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *F. E. R.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. *F. B.*

32. Τὸν βίον] Τῷ βιοῦν. προτάσεως. Hanc vocem interpretati *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart. F. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *F. Br.*

35. Μειράκια ἀραῖα] Plures Romani quam Athienses alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδες συναγείρειν. Et Clementis similem querelam; οἰνοχόων τε ἀγέλαι ἀσκεῖσθαι παρ' αὐτοῖς & μειρακίων ἀραίων ἀγέλαι, καθάπερ ἀρημάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *F. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τη-

εὐδαιμονίας. Φιλόπαις τὸ ὅτι τύτῳ. ἢ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, πρόπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ πόλε προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε ἢ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, ἢ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονος δ' ἦν ἀπὸ τῆ προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, ἢ πρότερον ὅτι τῇ καλαχλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦκων, πρεκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς ὧν ἢ τοιῦτός τις [c] περὶ σοῦ λόγος ὁ αὐτοῖς. τῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς [e] ἐλείπετο, ἢ τ' ἄρτι [f] εἰσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δόλτερους εἶναι. ἢ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τύτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ὄφελος ἐφ' ὅτῳ πρόλιμῶν ἡμῖν; ἢ ῥημάτια δύσκολα λέγοντες, οἱονεί τι πάμμεγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ, ἢ γὰρ εἶδες ὅσα ἔφαγεν, ὅπως δὲ τὰ προκείμενα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, ἢ λιμοῦ πλέως· ἢ δ' ὅλας λιπαρῆ πόλε ἄρτυ ἐμφορηθεὶς ἢ τὸν φιάλην χαμαιπέτομας. V.

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & jam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris qui multorum jam annorum servitutem exhausere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: &, solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num sermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo adposita sibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem umquam

a Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὴν. b Ἀπειρίας] Ἄπορίας male, Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. c Περὶ σοῦ λ. ἰ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. d Ἡμῖν] Ἡμῶν M. e Ἐλείπετο] Ἐλίπετο M. f Εἰσεληλυθότων] Constans scriptura. g Κατέφαγεν] Κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοπαίσαι] Φιλοπαίσαι ἐστὶν, ὅταν τις τὸ ἀρίστῳ, δεῖ δὲ δεῖπνῳ αὐτῷ φιάλης πιὼν, τὸ λοιπὸν ὑποδέχῃ φιλοφρονούμενος. V.

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis est, τινὰ. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam*. *J.B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων] Confirmat hanc phrasin *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Castig. in Cic. p. 35. existimarat ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ἐδίνησε, λύπησε. *Eurip.* in Cyclope vs. 10. — μοίζον' ἐξαντλῶ πόνου. Idem Med. 79. Alcest. 354. Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐξαντλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαντλεῖν (licet vulgo ἐξαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) noster infra de *mort. peregr.* c. 5. quod similiter tuetur *Jens.* in Lect. Luc. p. 367—8. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. *J.F.R.*

56. Ἀνίπτους] *Patet.* *J.Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graculus esuriens.* *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* est? immo *vacuus*. Sed τὸ *plenum* significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, *omnia vastitatis plena*. *J.F.R.*

62. Λευκοῦ πόλε ἄρτου] *Albo pane.* Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. describitur convivium Attieum, in quo commemorantur panes λιπαρὸν καὶ χιόνος. Graeci panes elegantiores λεπτοὺς appellant, sordidiores φαυλους. *G.C.*

Λευκοῦ . .] Lepidum est, quod de Hispano homine com-

quam candido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto jacebit miſere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte jam ad calumnias ſe parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus juſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſurgere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia

Θεὸς, ὅτε γε Νομαδικῆ, ἢ Φασιανῆ ὄρνιθος, ἂν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καλαλείλοιπε. τρίτος δ' ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πάλε εὐθ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἑνταῦθά που ὁμοῦ ἡμῖν τὰ ὅμοια πολυπράγμονα. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ θεραπείᾳ ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ παλαιωθῇ πολλάκις, καὶ τοῦ πηλοῦ [b] ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τὴν κλίνην ἀθλίως ἐρριμμένος κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι γὰρ ἦν τοιαῦτα [k] περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς ἀλγεδόνας τινὲς αὐτῶν παρασκευάζονται.

Τὸ δ' ἐν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείστοι τ' λόγοι· σὺ δ' ὑπ' ἀνθρακίας πλέον τοῦ ἰκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι μὲν γαστρὸς ἐπεγείσῃ, πονηρως ἔχεις· καὶ ἔστι προεξαναστῆναί σοι καλὸν, ἔστε μένειν ἀσφαλές. διαλιπούσης τοίνυν τῆς πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις [l] γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παρόντων (ἄπαυστα γὰρ ἐπιδείκνυσθαί σοι τὰ ἀμ-

[b] Καὶ τοῦ πηλοῦ] Καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo *A1W.* omittit ὑπὸ. [l] Ἀναπλησθῇ] *Conſt.* ἀναπλασθῇ male. Sic notavit *du Soul.* Credo indicare voleus ἀναπλασθῇ conſtantem eſſe lectionem. At margo *A1W.* recte habet ἀναπλησθῇ. [k] Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. [l] Γιγνομένων] Sic Fl. *P. H. S.* Γινομένων *J.* & M.

67. Ποτιώμενοι] Διαφερόντα. μὴ αἰμωγῆς ὠφελοῦντα. *V.*

commemorat alicubi *Wagenſeilius*, eum in contubernium principis adſumtum, collare micis panis candidi reſperſum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſcilicet omnes, quo pane veſceretur. *J. M. G.*

63. Νομαδικοῦ ὄρνιθος] *Gallinae Africanae* ſeu *Numidiae*. Horatius *Aſram avem* appellat. *J. Brod.* l. ſaepe adlato: ita ſcribit ὄρνιθος pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidiae* pro *Numidicae*. *J. F. R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E ſervis quispiam*. *J. Br.*

70. Καὶ τοῦ πηλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepoſitionem nullus dubitavi, praeeunte margine *A1W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogia exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλωθῇ pro ἀναπλασθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepoſitio, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω ſaepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *reſingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa ſine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia jam nihil opus eſt, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπλωθῇ notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaubonus* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J. B.*

αὐτῦ βέλτιαι) κόλασιν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχὴ δὲ ἦ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ ϗ ἀφλυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, ϗ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, ὀκ ἔμοιγε τῦ θύμυ, ϗ τ λευκῶν ἀλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βέλομαι, ϗ ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐνθυμδμαι. ἵνα γῦν σοι [b] ὀξυρεγμίαν τ' ὀπὶ τύτοις παρῶ, ϗ τ' ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔαθεν δείσει περὶ ἧ μισθῦ ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσον τε ϗ ὁπότε χρὴ λαμβάνειν. παρόντων ἓν [d] δύο ἢ τριῶν Φίλων, προσκαλέσας σε, ϗ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρχεσθαι λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποιά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, ϗ ὡς τύφος ἐν αὐτοῖς εἶδε εἰς, ἀτραγῳδήτα δὲ, ϗ πεζὰ πάντα, ϗ δημοτικά· χρὴ δέ σε ἔτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τ ψυχήν σοι τ [e] ἐμαυτῦ, ἢ καὶ, νὴ Δία, τ παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδευτέως δεόμενοι) ὀπτρέπων, τῆς ἄλλων μὴ [f] ὀπίσης ἡγοίμεν

enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale jucundius, cum volo & quantum volo, libere fumenti; ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere jusso, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

a Ἐνθυμδμαι] Ἐνθυμδμαν W. & Fl. & margo *AIW.* Vulgatam habent *J. P. H.* & P. b Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορεγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes, excepta *P.* c Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P. S.* & Fl. item W. & L. & margo *AIW.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *J.* pejus ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. f Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *J.* quae ἀπίσης, & Ms. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτῦ] Omnes Edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. *J. F. R.*

96. Ὀξυρεγμίαν] In Ed. *Par.* ὀξυρεγκίαν legebatur; sed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. *J. F. R.*

4. Ἀτραγῴδητα] *Omni fastu atque apparatu carentia.* *J. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *J. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. *M. du S.*

14. Εὐνοίας] Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τ δ' ἄλλων ἕνεκα, τ εὐνοίας τ σῆς ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ οἶδας ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χιλίων μέν τ' ἐδίην ὑπερθύμων δ' οὐκ ἐδίην. male in novissimis εἰδὼς pro εἰδώς. Deinde versus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus,

Χιλίων μέν τ' ἐδίην' ὑπερθύμων δ' οὐκ ἐδίην.

Est ex Il. X. vs. 495. ubi plane ita scribitur. *J. F.*

18. Ἐν ἑορταῖς] Utpote Saturnalibus. *J. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς, παρόντων] Cl. *Jens.*: Lectt. Luc. p. 9. bene observat, falli *Thom. Magistrum*, qui εἰκὸς ἐστι numquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum noster supra, in *Nigrin.* §. 23. Φρονίσεως ἐκείνους εἰκὸς ἐστι. *J. F. R.*

29. Τά-

num arbitror. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum caussa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis ejusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nescius haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

διοπότιμα. ἐπεὶ δὲ καὶ ὡρίας τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκες σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσεληλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τὰ δ' ἄλλων ἕνεκα, καὶ εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν πάντες σοὶ παρέξουσιν ἔξεις· ὅμως δ' ἂν καὶ ὡρίσθαι τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βέλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλτατε, καὶ ἐκείνων, ἃ περ ὀρθῶς ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνιθέμεθα. πολλαὶ δέ, οἶδα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μείριώτερον δηλονότι ὀφειλόμενον ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῶν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε ἀμφισείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ῥᾴμα τὰ μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὰ ὑπόχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' ὀάσιν', ὑπερώῃ δ' οὐκ ἐάσιν.

Te-

g Ἐτησίοις] Διετησίοις M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo *AlW.* i Ἐπιβάλλοις] Ἐπιβάλλοντος W. k Συνίης] Σωσίης M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὰ ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις. *Coll.* Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἰδὸς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. n Ἐδίψη'] Ἐδίψων omnes Edd. & M. male.

28. Τιθασὸν] Τιθασὸς ὁ ἥμερος. καὶ ἀτίθασος ὁ ἀνήμερος. *V.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις] Γρ. σαίνεις δὲ ὅμως τὰ ὑπόχυσιν. G. & M.

29. Τάλαντα & μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὰ ὑπόχεσιν] Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elsner.* ad I. *Thess.* 3. 3. μηδένα σαίνεσθαι &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑποχύσεσιν, vertatque: *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem ὑποχέσεσιν legisse, pro ὑπόχεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, si quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel ἀφ' videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Gesn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίψη] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίψων] Melius infra est: χείλεα μέν τ' ἐδίψη'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X. 495. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίψη'] Sic restituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, miror ἐδίψων, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίψη'] Ἐδίψων editum erat, in medio versu, quod mu-

Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἔφησιν ἐρεῖν, τὸν φίλον δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα καὶ πράγματα εἰπεῖν, ὁ μήτ' αὐτῷ γεγονὼς ἀκριβῶς, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ λημμένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ὢν παίδων κολακείᾳ σύμφορος, ὡς μὲν εὐδαιμονεστάτῳ εἶ, φησὶ, τὸν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ ἑταῖρε, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρώτῳ ὑπῆρχεν, ὁ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο τοῦτο ὑπὸ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτιστον αἰτίαν τῆς ἐν τῇ Ῥωμαίων δεχῆ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶδα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσοδίδοσθαι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ἑρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρως, καὶ φίλους εἶναι δοκεῖν. οὐκ ἔχω ὅπως σε τὸν εὐπόλιτείας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν δὲ νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἐ ἄσω-

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer capientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Crœsi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

ne

a Γένοιτ'] Γένοιτ' M. b Ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes Edd. ὁμογέρωνίς conjunctim. J. & M. c Εἶδον] Εἰδὼς L. male. d Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in AsIW. & ante δέοι repositum. e Σωθῆναι] Τῦ σωθῆναι margo AsIW. f Τῆς τοιαύτης] Sic J. Ald. S. Fl. H. & M. ἐν τοιαύτῃς P. Fr. Ba. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. g Ἀσωτ- ῶ] Ἀσωτός οἱ Vorst.

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. J. F. R.

Ibid. Ὑπαμὰν] Hom. Il. X. J. Br.

38. Μισθὸν] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀναιδ. c. 29. M. du S.

42. Ὁμογέρων] Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὁμοιογέρων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Υ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in *vit. Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ὁμῶς δ' ἔτι συμπεπηγυῖα. Ἐτ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ περὶ ἡλικίαν γεγηρακώς, ἀλλὰ λύπλιον ἢ συμφορόν. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu antea scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. M. du S.

Ὁμογέρων] *Soulii* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὁμ. J. F. R.

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter dictantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. J. M. G.

57. Μισθὸν τὸ τοιαύτης] Ἐκ τοιαύτης. Th. M.

Μισθὸν τ. τ. εὐδ.] B2. Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. M. du S.

Μισθὸν τὸ τοιαύτης] Quod ἐκ pro τὸ conjicit Marc. recte quidem; sed ἐκ habebant Edd. Par. B2. & Fr. Graeviana autem absurdum illud τὸ servarat. Nos jam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & Cod. M. J. F. R.

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas spes tuas.

τῷ· εἴ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐπίπας ἐλπίδας.

21. Tamen boni consulas necesse est: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & futura semper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu speraveras accidit, & quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκίων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸ χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ σφιγγόμενος, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὰ μὴ τῆδε ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τοῦ κιγκλίδος ἀφειμένον, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τὰ πάνυ τινὰ ἔνδον γιγνόμενον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, εἴ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γίγνεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ [h] Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ἂν εἰκεῖν τὴν ἡμέραν, ὀπισθοχωροῦν, καὶ εἰς τοὐπίσω ἀποδίδον.

22. Paullatim itaque & quasi per obscu-

[i] Ἡρέμα ἴσυ ὥσπερ ὁ ἀνὴρ τῷ φωτὶ τὸ-

h Μανδραβ.] Μανδραβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τῶν Μανδρ. margo *Alw.* i Ἡρέμα ἴσυ] Ἡρ. ἴσυ καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ * Μανδράβουλος ἔτος εὗρέ ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν τρίβολον ἀνιέντα τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ ἑξῆς † ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. *V.* (μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Διὶ πλουσίῳ addunt M. & B.)

* Μανδράβουλος] Μανδράβουλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito correxit *M. du S.*

† Ἔτει] Ἐτῃ editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης οὐδ.] Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτης οὐδίας, pro vulgato οὐ. *J. M. G.*

58. Ἄσωτός εἰ] *Vorstium* legere ἄσωτός σι, accentu encliticae trajecto, notat *Soulius*; sed vix mihi persuadeo eum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant secundam person. sing. verb. εἰμὶ, non esse encliticam. Cujus rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula σὶ atona. *J. F. R.*

63. Μίσους] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἢ μὴ γαμεῖν χρὴ, ἢν δ' ἅπαξ λάβῃς φέρειν,
Μίσους ἅπαντ' ἀνάγκη πρῶτα, καὶ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Ir. β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Erasmus* in paroemia: *Mandrabuli more res succedit.* *J. Br.*

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quae vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος ἔτος εὗρέ ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν τρίβολον ἀνιέντα τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ ἑξῆς ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διὶ πλουσίῳ. *J. B.*

Ἐπὶ Μανδραβ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῷ Μανδρ. & *Zenob.* *El. de anim.* XII. 40. qui Aristotelem adducit testem. *M. du S.*

78. Ἡρέμα ἴσυ] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt MSS. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus Edd. & glossam oleant, non recepi. *J. F. R.*

τότε πρῶτον ἀφοβλέπων, ἄρχῃ καλαυσῖν, ὡς αἱ μὲ χρυσαὶ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὑπόχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες ἅτινες ἴσως ἐρήσῃ μὲ· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ὀλίγονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ὀλίγῳ ἄτινα ἔφηδα τὰ καμαλη-gὰ καὶ ἀφόρητα. ἐκεῖνο ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμαλ@ ἐνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δυλοπρεπὲς, σὺν ἐν παρέργῳ τὴ ἀκροάσιως τιθέμῳ@.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνε, μηδ' εὐπαλρίδιλον σεαυτὸν οἴεσθ. πάντα γὰ ταῦτα τὸ γένος, ἡ ἐλευθερίαν, τὺς προγόνυς ἔξω τῦ ὠδῦ καλαλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ὅτι τοιούτῳ σαυτὸν λαλρείαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. ὁ γὰ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὅτῳ ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δῦλ@ ἦν, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ εἷς, ἀλλὰ πολλῶν δῦλ@ ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ὅτι μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δυλείᾳ ξυνραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆ ἡλικίας παιδευόμεν@ πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμ@ ἔσῃ, οὐδὲ πολ-

ram lucem tum primum perſpiciens intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, atque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Κἂν L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τῦ ὠδῦ] Sic & infra Ἑρμ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falſo legebatur τὴ ὠδῦ. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J. F. R.*

2. Θητεύσεις] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀεικελίῳ ὅτι μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀεικελίῳ ὅτι μισθῷ] Ex *Odyſſ.* T. 341. *M. du S.*

Ἀεικελίῳ ὅτι μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀεικελίῳ apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τῦ τὴ ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte ſervitutem ſuam lugent. *J. B.*

10. Πονηρῶς ἀπαλάτῃσιν] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονηρῶς eſt miſere, πονηρῶς male, & πόνηρ@, *agricola, laborioſus, moleſtus, miſer*, πονηρὸς *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 265. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλάτῃσιν autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit non numquam, & ea ipsa de caussa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque quidquid est quod tibi datur; haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro qui ipse suo se praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quasi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu injecta, servum te suum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce testeris: & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspi-

λῆ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τ ἐλευθερίας [d] ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ σε τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν. πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ [f] Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ἅστερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, ἡμέρας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τ χεῖρα ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστὶ κήρυκος· γὰρ ἐχ ἔδει ἐπ' ἄνδρα σεαυτὸν ἀποκηρύξασθαι, καὶ μακρῷ χρόνῳ μηχανησάμενον ἑαυτῷ [l] τ δεσπότην.

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τ φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἴ σε μὴ πλέουσα καλαπόδιστος συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπέδιδοτο· ᾤκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς δὴ τ ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμενος, ἴσως δῆλον εἶναι λέγων, ἐλόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, ὦ τούτῳ τ ἡλικίας, ὅτε καὶ αἰ φύσει δῆλος ἦθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλθε-

[d] Ὑπιοῦσα] Ὑπτιοῦσα M. male. [e] Πυρρίου] Πομπῆος Ex Fl. Sed in vulgata consprirant ceterae. [f] Ζωπυρίωνος] Ζωπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. [g] Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίῳ male *f.* sola. [h] Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. [i] Καὶ] Deest in *f.* [k] Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδύμενον expressit. [l] Τὸν δεσπότην] Sic *f.* P. *H. S.* M. & P. δεσπότῃ male Fl. [m] Συλλαβόμενος] Λαβόμενος M.

2. ubi βελτίου ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρον ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Thes.* Alia de eodem verbo vid. supra. *J.F.R.*

11. Πυρρίου] Iterum in Τιμ. c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. est §. 22. *Tim.* ubi consule notam satis amplam Cl. *Hemsterh.* *J.F.R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quoddam mancipium.* *J.Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum est, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J.F.R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Τοξ. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδύμενον. *M. du S.*

20. Μηχανησάμενον] Rursus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καλαπόδιστος] *Pirata.* *J.Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. supra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τ ἡλικ.] *Id aetatis.* *J.Br.*

33. Φύ-

θερίαν ἤδη ὁρᾷς, αὐτὴν ἀρετὴν ἢ σοφίαν Φέρων ἀπημπόλησας; οὐδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγους αἰδεσθεὶς, ἃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλεύθεριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ ψεγαλλοντες, ἢ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, ἢ ἀγοραίοις, ἢ βαμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, ἢ ἐν τοσούτῳ πλήθει [a] Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, ἢ πονηρῶς τὴν Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δυσπνοῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, ἢ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; ἢ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, ἢ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἔωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσείσαμενος ἢ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὴν [b] χθιζὸν [c] πηλὸν ἔχων [d] ὀπὶ τῶν σκελῶν· ἔτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τὰ ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι ἢ ψυχρῷ ὕδατι, ὡς ὀπὶ ταῦτά σε

cere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi herba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & majorem partem malorum. In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae despe-

a Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. Ἀσιτῶν L. Ἀσιτικῷ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. b Χθιζὸν] Χθιζὸν ϝ. malc. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ἐπὶ] Ἐν Th. Marc.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι σωφρόνως οὐκ παλαιῶς * Λατίνους ὑπὸ κώδωνι ἐπιλυχνιάζειν. γ.

* Λατίνους] Λατίνοις editum erat. Mutavit *Soulius*, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνους, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiast.* λατίνους scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ει, ut *Liris* amnis Λείρις *Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λείριος, item Εὔξεινος *Pontus Euxinus*, idem ubique. *Claver.* quidem L. III. c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τίτιος γάρ —— ὑπηλθεν Λατίνους. Sed in ipso *Suid.* legitur Λατῖνος, & Λατῖνοι. Certe in Edit. quae extat, antiquae, nec dubium, quin sic millies apud quosvis. J. F. R.

33. Φέρων] Haec dictio vacare potest. ait *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo *Luciani* dialogo sit petitum; mihi non adeo vacare videtur Φέρων, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque Φέρων ἀπημπόλησας erit: *in voluntariam servitutem te tradidisti*. Confirmant sententiam meam verba quae supra c. 9. habuimus: αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. *Kuhnius* in Ael. V. H. III. 22. Ἴφορ βασιλεύς quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Cl. *Periz.* & id & praecedens ἀπὸ φέρων ἀφαιρεῖν ait significare: *sublatum auferre*. Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, ὅτι Φέρων αὐτόν τι — ἐπιπλήξας, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad *Pollux.* V. segm. 48. Φέρουσα ἐπίγραφον exponens: *data opera inscripsit*. Addit ibi quidem: *Est ubi & Φέρουσα plane otiosum videtur*. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud Φέρων, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀποβρίψῃ Φέρων, & forte in aliis a *Budaeo* adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. & 39. *de mart. peregr.* & *Periz.* ad Ael. V. H. VIII. 14. J. F. R.

34. Ἀπημπόλησας] Constans lectio & vera; quare supra *Rev.* c. 27. falsum illud ἀμπεπόλ. recte correctum est; conf. hoc *Dial.* c. 23. pr. J. F. R.

39. Ἀγοραίοις & βαμολόχοις] Haec verba saepissime solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius He-

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supereſt.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo inesset huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviſse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino,

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ τεμμάτων, καὶ [e] ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ὀπιθυμῶν, ἅλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τ' ὀρεγόμενον τούτων λαμὸν ἁλιπαρεῖς· ὧδε τόδας τοιγαροῦν τ' [f] λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. ᾗ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔξεστί σοι τ' ἰχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, ᾗ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις ᾗ φράτορσι, φρῆδα πάντα, ᾗ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῆς.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέταχται τ' Δρόμωνι ᾗ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τ' μαθημάτων ὀπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασι λύρᾳ ᾗ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐχ

e Ὄψων] Ὄψου M. f Λιχνείας] Sic recte sola S. & margo AIIV. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit Solanus.

Hesych. verbo ἀγορασίου τέχνου. J. B.

Ibid. Βωμολόχοις] Sic Aelian. V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα ᾗ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. J. F. R.

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀστικῷ. J. B.

41. Ξενίζων τῷ τριβ.] Dixi supra ad Nigr. c. 14. Πάγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. M. du S.

Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. nostrum Gall. c. 18. Ὅσα δὲ ἂν ξενίζωμαι, τοσούτῳ καινότερόν μοι ἅπαντα αὐτά. Et vid. Bos ad I. epist. Petri IV. 12. Item Elsner. ad I. Petr. 4. 4. J. F. R.

Ibid. Τῷ τριβωνι] Graeco pallio. J. Br.

Τῷ τριβωνι] Angl. τῷ πάγωνι. J. B.

44. Συγκλύδων] Συμμείκτων. J. Br.

Συγκλύδων] Συμμείκτων ᾗ ἐπιπλόων. Sic ad oram Angl. Cod. J. B.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, versus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Casaub. ad Suet. Aug. J. B.

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave Jos. Laurentio credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam Dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX. 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum nôrat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. M. du S.

48. Συμπιριθεὶς] Aliud exemplar συμπεριπατεῖς. J. Br.

Ibid. Ἔτι τ' χθιζὸν πηλὸν ἴχνη σὺ τοῦ σκιλοῦ] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3. L. III. Th. M.

50. Θερμῶν] Lupinorum, cujuscunque cibi. J. Br.

58. Λιχνείας] Mendose in plerisque ante legebatur λιχρίας, & in ipso M. M. du S.

59. Τἀπίχειρα] Τὰ ἐπίχειρα J. Bred. Sic ad praecedens verbum ἁλιπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a ἁλφίσιν, & paullo supra ad ἰάλλω, esse ab ἀλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthaec omisero. J. F. R.

69. Δρόμωνι ᾗ Τιβίῳ] Postrema classis servitiis. J. Br.

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τερε. c. 14. m. citat Soulius, sed (jam est c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. Hemsterh. J. F. R.

72. Λύρᾳ ᾗ ὄνῳ] Erasm. in adagio: Asinus ad lyram. J. Br.

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ τῶθῳ τὴν Ὁμήρου σοφίας, ἢ τὴν Δημοσθένους δεινότητα, ἢ τὴν Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ-
τὴν ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καλαλειπόμενόν ἐστι τῦφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲ ὑδαμῶς. ἐπεὶ δὲ τὸ γένυα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἶ τὸ πρόσωπον, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς [a] προϊοῦσι, καὶ προπομπεύσειν αὐτοῦ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαζῶν λόγων, τὸ τώγωνα καὶ τὸ τρίγωνα μεμισθακέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶν, καὶ μηδέποτε ἀπολείπειν· ἀλλ' ἔωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν· ὁπόταν δ' ἐνίοτέ σοι τὸ χεῖρα, ὅ, τι ἂν [c] τύχῃ, λήγειν, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὑποδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabeſcunt cupiditati Homericae ſapientiae, aut Demoſthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum ſi quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod ſupereſt faſtus eſt, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad iſta vero neutiquam te opus habet: Verorum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te eſſe norunt, aut Rhetorem, aut Philoſophum, pulchrum illi videtur, permiſtum eſſe etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipſum & deducentibus: videbitur enim ipſa hac re ipſe quoque Graecarum literarum cupidus, & univerſim pulchritudinis illius, quae in doctrina ineſt, ſtudioſis. Itaque metus eſt, ne pro admirandis illis ſermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te ſemper cum illo conſpici, & nec umquam deſiderari, ſed mane ſurgentem praebere te ridendum in officio, nec deſerere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, oſtendens ob-

a Προϊοῦσι] Προσιοῦσι P. Sed in vulg. conſpirant Edd. omnes. b Ἐνίοτέ] Ἐπ' ἐνί vitioſe M. c Τύχῃ] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honeſta.* *J. Br.*

2. Ἀναβὰς πολὺ &c.] *Hom.* Il. Υ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάτωθεν] *Ac declives.* Ἡ πόλις. *Urbs Roma*, olim in montibus ſita. *J. Br.*

6. Καθίζειν] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, ſi cum domino aliquem vilitatum ierit, moleſta & ſervili ratione in atrio dominum, donec redeat, exſpectare. κάκεινον (δεσπότου, vel πλουσίου) ἴνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενον μάλ' ἄτεν καθίζειν ἔχειν, ὀρθὸς ὑπ' ἀκαρίας ἀναγιγνώσκειν τὸ βιβλίον προχειρισάμενον. *Et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quam adierit, colloquitur, non habens ubi conſideat, ſtans, dum aliter nequit, libellum in manus ſumptum lectitas.* Quod olim meo adſcripſeram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζειν nempe pro vulgato καθίζως certe καθίζοις foret longe rotundius. *J. J.*

Καθίζεις] Sic W. Codex. In L. καθίσῃς. Ch. *Fenſius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζεις. καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἀστεῖόν τι ἐ ἄτοπον] Non abſurda ſane Codicis L. ſcriptura σι pro τι exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etſi ſcio τι & κ apud omnes Auctores ſaepiſſime conjungi, veluti ad nauſeam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. δῆττές τι ἐ κάχωλις, & ſic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. Β. 501. — καρπόν τι ἐ ἄχνας. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. verſ. 33. πρεσβυτέρους τι ἐ νέους. Noſter paullo ſupra ἰδιωτικάς τι καὶ πανυ. & ſexcenties alibi. *J. F. R.*

13. Ἐς τύπτεσθαι] *Tu poſt tergum. tu neglectus es.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suſpicatur Caſaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλεῖσθαι. De papyri ſimili uſu ibi agit Athenaeus de laurea ad muſtaceos Cato RR. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλεῖσθαι. *Caſaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. V.*

Ibid. Συνειλοῦσιν] *Cui reliquas quisquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα Parentheſis. ἢ τὸ σκληρὸν τῶν μαλάχων φύλλον ἅπαξ ὑπὸ λιμοῦ ἀναψώμενον. *J. Br.*

20. Παραψώμενον] Lucianus ut pes omnes convi-

ctus

obvius, ſe neque in via curam muſarum deponere, ſed ipſum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miſer partim una currens, partim lente ingreſſus, per ardua multa & declivia, talis enim eſt urbs, ut noſti, poſt circuitum illum ſudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem inviſit, colloquitur, tu, qui ne ſedendi quidem copiam habeas, adſtans, cum nihil ſit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppreſſit, lotus male intempeſtive, circa ipſam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conſpiciendus praeſentibus, ſed ſi quis alius ſupervenit recentior, tu poſt tergum atque ita in contemtiſſimum angulum expulſus teſtis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, oſſa ſola, modo ea ad te perveniant, rodens canum inſtar, aut ſiccum malvae folium, cui involvunt alia, ſi qua deſpiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν ὠδὶ δρομαῖον, τὰ δὲ βάδην ἀναγκαῖα πολλὰ καὶ κατάντη (τοιαύτη γάρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περιελθὼν, ἱδρακὰς τε καὶ σπυριεῖς. κἀκεῖνος ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένῳ, μηδ' ὅπου [e] καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας [f] ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ [g] ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος ποτηρικῶς ὡρὶ, περὶ αὐτὸ που μεσονύκτιον ἥκεις ὅτε τὰ δεῖπνα, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περιβλεπτος τοῖς [h] παροῦσιν. ἀλλ' ἢν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεώτερος, εἰς τρίτον σύ γε ἔτος ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωθεῖς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τὰ ὀστᾶ, εἰ [i] ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιθέουσιν, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑποφθείη ὑπὸ τῶν παρακαθημένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ [k] ὠψοφάγος. εἰ μὴ ὄντως

[d] Ἀρουλής ἐστι] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, neſcio. [e] Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. [f] Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγνώσκεις M. Sed prius ſervant Edd. [g] Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε L. [h] Παροῦσιν] Παροῦσιν margo *Alw.* [i] Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. [k] Παραψάμενος] Sic *J.* & P. Παραψόμενος reliquae Edd. & M. παραψόμ. *B2.*

2. Βάδην] Ἡμέρα ἢ ϑᾶττον, ἢ ταχέως. *G.* (cave poſteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

* Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem obſervavit in Schol. ad παλαιστ. 73.

13. Νεωλίτῃ] * Κυρίως ὁ πωγὶ ἁλιεὺς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ πωγὶ ἁλιεὺς. *V.*

niſi quod ibi levi mutatione ὠμὸν deſignat. *M. du S.*

ctus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa oſſa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παροψόμενος, lege παροψώμενος, a παροψάομαι. *J. J.*

Παραψάμ.] Genuina haec ſcriptura, quae in P. & *J.* Ed. reperitur. Vid. Κρ. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* ſenſu uſurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem ſenſu uſurpari ἄπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. ὠψοφάγος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arreptuurus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροψώμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. *J. M. G.*

Παραψάμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jenſii*, quam & Cl. *Geſnerus* amplectitur, immo recepiſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas Edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At eum

ἢ ἄλλη ὕορις ἄπεστιν, ἀλλ' ἔτε ὠὸν ἔχεις μόνος, εἰ γὰρ ἀναγκαῖον ἐστὶ καὶ σὲ τὰ αὐτὰ ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ ἂν τοῦτό γε· ἔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῶν μὲν [a] πλουσίῳ, πολλαχοῦ καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάτνα τις ὑπόσπληρος, ὕορις ἄνυδρος, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἢν ὑπολίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως [c] ὑπεπαρόντος δεάμενος ὁ ἄρχων τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστάθεικεν, ὑπολογορύσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἔκ τινος ἢ τὰ ἀφαίμοιτα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὰ Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὰ λοπάδα

abeſt: ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adfectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur*: verum diviti pinguis & ſaginata; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumben-

ti-

a Πλουσίῳ] Πλησίον M. b Ἢν ὑπολίποι] Ἐπὶ λίποι W. c Ἐπιπαρόντος] Sic *Gron.* recte voluit. nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. Παρόντος margo *A1W.* d Τὸ γὰρ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *J.* habeant προσφορ. Et P. atque Ed. *J.* προσφάμενος exhibeant, a παραπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *J. F. R.*

26. Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *J. B.*

Νεοττὸς] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat. Serm.* I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c. *M. du S.*

28. Ἢν ὑπολίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀφάμενος ὁ ἄρχων τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστάθεικεν] Sic diſtinguunt Baſilcenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem ἄρχων. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te praeſente tollens ea quae tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ὑπολίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀφάμενος ὁ ἄρχων τὰ σοὶ προσκείμενα, φέρων ἐκείνῳ προστ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπιτάμνω. *J. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Σομπ. c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρόν. *M. du S.*

31. Ἡμέτερος εἶ] *Noſter es, tu e domo es ac familia.* *J. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *J. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *ſumine* vel *abdomine*; cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis, lactens*; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta*; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *J. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *J. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὴν χολὴν] Nam modicam eos habere liquet. *J. Br.*

43. Θηρεύων ἀεὶ τὸ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν] Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θηρεύων referatur. Cæterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Græculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparen-

re,

ti adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεσάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως ὑποδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν ὁπόσῳ αἱ ἔνολαφοι † χολὴν ἔχουσι; καίτοι ἐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδίστου τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ τρυγὸν τινα καὶ ταχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεὶ, ἢ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ † πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ ξ χρώματος, εἴτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε κἂν ἐκεῖνο ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντι, ὁ παῖς ὑπ' αἰσχύνης ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ε ὅταν σε παρθενοθυμὴς κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωλιχὸς ἀνθρωπί-

e Ὀπίσω] Ὀπίσω W. male. f Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen B2. & 3. g Ὅταν σε] Ὅτων σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Giſan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀσίφας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνειν] Τῷ οἴνου additum in marg. *AIW.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀσίφας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν] *Hom.* Il. Φ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅτων σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Editt.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὅστίς τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Λιγυστιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60. *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Iam nunc, & inceſtos a-*

πίσχ⊙. τοῖς μ̄ γ̄ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα θεραπευομένοις, καὶ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμ⊙ καθαπτόμεν⊙; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τ̄ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς [b] καταδεδυκὼς, στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τ̄ τύχην, εἰ δ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων [c] ἐπιψεκάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι [d] δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τ̄ ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντ⊙, δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. [e] ὁρᾷς γ̄ [f] οἷ τὸ προσιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ἔστιν. ὑποσταίης δ' ἄν, εἰ καὶ μάγου, ἢ μάντεως ὑποκρίνασθαι δέοι, τ̄ κλήρους προλυσιλαίτους, καὶ ἀσχὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπιχνευμένων. καὶ γ̄ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· κἂν ἕν τι [g] γοῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀποβλητ⊙ καὶ περιττὸς εἴης, ἀλλ' ἐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μείωσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπομώζοντα καὶ ἀμελούμενον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris, & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe commode; cum videas quibus rebus honor & plauſus adjunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

a Γραμματίδια] Γραμματιδία W. Sed mutatum eſt. b Καταδεδυκὼς] Καταδεδυκὼς W. c Ἐπισκιάσασαν] Ἐπισκιάσασαν P. L. & margo *Ald.* Nihil a vulgata abeunt *H. P. F.* Fl. d Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. e Ὁρᾷς] Conſtans lectio Edd. & M. f Οἷ] Οὗ male L. g Γοῦν] Οὖν W.

mores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπιψεκ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἢν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μαχαῖς κύλιξι συνιὼν ἐπιψεκάζωσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ εἰς Γοργιείους ῥήμασιν εἴπω) ὕστις, &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe ἐπισκιάσασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem aſtrorum curſu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιναιδίζονται] Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alieniſſimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐκ τῶ πράγματος] Idem hic foret ἐκ τῶ πράγματος. *Ariſtoph.* Plut. 348. Ἐνί γάρ τις, ἵνα κίνδυνος ἐκ τῶ πράγματος. Plura dari poſſent, ni temporis angustia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Χρὴ ἐν χρυσοῦν βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce χρυσοῦν βατράχου hoc loco, & per id nomen φρύνον intellexiſſe, hoc eſt *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranae terreſtres, quae in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum *ex* quae in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χρυσοῦν βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χρυσ. βατρ. δ' δ' κ.] Repetit libro *adverſus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἑρίφια καὶ γελοῖον] Legendum eſt fortaſſe ἐκ ἑρίφια γελοῖον. *J. Br.*

Ἑρίφια καὶ γελοῖον] Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, nec quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ μ̄ γ̄ λιπεῖν ξυσθέντα, καὶ τὴ Δία γε δεδιπνηκότα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἑρίφια καὶ γελοῖον. δοκεῖ γ̄ τοῦτο ἔτλην εἶναι τὸ-

τὸ

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἢν μὲν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνον σὺκ [h] ἐπήνεσας τὴν δεσποίνης παιδίσκην ὀρχεῖσθαι, ἢ κιθαρίζουσα, κίνδυνος ἐκ μικροῦ ἔσται τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην [i] διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ὀξύτατον ἔσῃ σὺ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ὀφειλόμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπιπεῖν ἐσκεμμένου τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλήν, πρᾶγμα καὶ γελοῖον. ἔσται γὰρ τότε σήλῃ ἑώλῳ τινὸς νεκροῦ ἀγόντων ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνῳ καλαχέαντες μύρον, καὶ τὰ στέφανον ὀφθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρασκευασμένα.

Ἢν μὲν γὰρ ὁ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἡ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἂν εἰρήνη τὸ πρᾶγμα, ὑφ' ὃ κίνδυνος οὐ-

[h] Ἐπήνεσας] Ἐπήνεις M. [i] Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶτος margo *Aldi*. [k] Πόρρω] Ἔξω Ex. Bl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *Aldi*.

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἀπιροκαλόφωνον, ὡς ἀκίνητον ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. *V.*

25. Ἑώλου τινὸς] Χθιζινοῦ. ψυχροῦ. ματαίου. ἀναφελοῦς. ἀπαχθοῦς. *V.*

vulg. rumpat, longe ingeniosius. *Nam eſurientem & certe ſitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic ἐχ ἰρίμου γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivis here: ſed nihil ſitiſti.
Res falſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Mihi vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ἰρίμου] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ἰρίμου fere adhibet, ut: ἀδιαλείπτου ἰρίμου *Mar.* c. 6. ἰρίμου καὶ ἀκαθαίτου μου. Ἰκαρ. c. 9. & *Necyom.* c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀπὸ εἴδους μ' ἔχει δίψει δ' ἀπόλλυμαι. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἡρίμου] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſh.* προσαχθῆς ἰρίμου recte vertit: *ſenſim segnis.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ἰρίμου γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; nam vero ἰρίμου hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum.* *J. F. R.*

25. Ἑώλου τινὸς — πορρῶ]. Conf. ſupra Ἐπιτυμ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγχ. ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἐπιτυμ. c. 22. *M. du S.*

29. Ἢν μὲν ὁ ζηλότυπός τις ᾖ]. Ἢν μὲν γὰρ. *Th. M.*

Ibid. Ζηλοτυπὸς τις ᾖ]. *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

εὐκαλαφρόνητος. ὅτα γὰρ ἡ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμέλοῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα καὶ ἀκεῖνον, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἂν μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] βλαπείρας τῷ οἰστῷ μέλαξυ πίνοντος, ἢ [c] γνάθον.

Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιος ἐγὼ φὴς, ἡ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διαπρεπεῖς ἀπολιπὼν, ἡ ἑταίρους, ἡ βίον ἀπράγμονα, ἡ ὕπνον μέχρι μεσημβρίας τῇ ὁπωρινῇ θερμασίᾳ [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἑαυτὸν ἐνέσεισα. τίνος

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera ſolum videant, ſed ſemper quaſi corollarium, ne connivere umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Perſarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum obſervet adſpicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adſpicientis quae fas non eſt, buccam ſagitta inter bibendum trajiciat.

30. Deinde egreſſus convivio paullum obdormiiſti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miſerum me inquis & aerumnoſum! quibus ego exercitationibus relictis, & ſodalibus, & quam otioſa vita, & ſomno, quem *ſola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipſe praecipitavi. Cujus rei cauſa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* b Διαπείρας] Δ απεῖραι ἂν *Marcil.* & *Pell.* Βλαπείρας Edd. omnes. Βλαπείρας W. c Γνάθον] Γνάθον ἔτρωσεν margo *AiW.* d Ἐλευθέρους] Ἐλευθερίους W. & P. e Ἑαυτὸν] Sic recte *P. Fl.* & W. & margo *AiW.* Ἑαυτὸν male *J. H. B2. Fr. S.*

95. Προσεπιμειδιῶντες] Ἀντὶ τοῦ ἢ * πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πέρα] Παρὰ editum erat, ſed mutavit *M. du S.*

93. Ὅτα δ' ἡ ὀφθαλμοὶ] Eraſm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὅτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Ariſtoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A.V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis ſeqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus ſuis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum eſt) miniſtri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo luſit cum multo riſu *Ariſtoph.* in Acharnis. *J. P. a G.*

1. Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. *J. Br.*

Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Explicat haec verba Cl. *Jenſ.* Lectt. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. verſ. 55. ad verba, εἰς τὸ χρυσίον πάντες ἴσμεν. ubi inſertione praepoſitionis nihil opus eſſe, contra *Brodaeum* oſtendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Βλαπείρας. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ οἰστῷ] Διαπεῖραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κινδυνῶ, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ οἰστῷ] De hoc Perſarum more tyrannico prorſus & minime συμποσιακῷ nihil memini me legiſſe, & quis credat Perſarum reges vel proceres voluiſſe ſua convivia ſanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam exſtingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile eſt. Ideo allegorico ſenſu debet intelligi τὸ οἰστῷ. Nimirum acutiſſimum telum eſt calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, inſuſurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P. a G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non poteſt enim hic ferri participium. Forſan ſcripſerit διαπειρᾷ σου, ut Er. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Æſc.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθον εἶτ'] Lacunam hic fuiſſe, deſignare credo voluit Juntinae editor, aſteriſco ad marginem poſito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἑαυτὸν] In plerisque legitur ἐαυτὸν, nulla prorſus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λέων χρόνῃ δεθείς] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos oſten-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa mercès? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς οὗτός ἐστιν; εἰ γὰρ μὴ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, μετὰ τοσαύτης τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ λόγου, λέων κροκῇ δεθείς, ἄνω καὶ κάτω σπῶμαι, τὸ πάντων οἰκτιστον, καὶ εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, καὶ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [g] ὡς δὲ καὶ [h] ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμπόσιος, καὶ ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶν πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὑτῷ εἶναι [l] θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ

f Μισθὸς ἕτος] Οὗτος μισθὸς W. g Ὡς δὲ] Ὥστε L. h Ἀχάριστος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo AIW. i Ἐνοχλῶ] Ἐν ὄχλῳ M. k Αὑτῷ] Sic M. Edd. male αὐτοῦ. l Θέλω] Θέλῃ Edd. m Ἁρμόσωμαι] Sic ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσομαι.

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. *G.C.*

Λέων κροκῇ δεθείς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud *Æl.* de *anim.* VII. 48. Et *Gell.* V. 14. *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. *M. du S.*

Λέων κροκῇ δεθείς] Eraſm. in paroem. *Leo cordula vinctus. Brod.* Miſc. IX. 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro κρόκῃ errore typothetico, quibus illa *miſcell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκῃ & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim κρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma*. *Epict.* Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑφοῦται. *Nec avis ob floccos (plumas,) elata eſt.* Et a κρόκη forſan latinorum *crocus*. *J. F. R.*

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτου *J. Br.* l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi *Brodaeus* τοιούτου alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. *J. F. R.*

19. Τίχυλα τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀρχ. c. 9. 21. Et *Mort. Peregr.* c. 18. *M. du S.*

20. Ἀχάρις] Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριτος ita uſurparint. *M. du S.*

24. Αὐτὸς αὐτοῦ] Ubi ex perſona *Mercede Conducti* Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶν παλάκαις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλῃ. ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι θέλω. ἑαυτῷ pro ἐμαυτῷ, ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſe volo eſſe jucundior & gratior.* Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſe jucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτῷ γενόμενος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicit & reſpuit.* *J. J.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Clar. *Jenſius* in ἑαυτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum ait p. 1. B. κριτῶν δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ γενόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθήνησι Ῥήτορες ὑπὸ τῆ λήξει θερμότητος. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. *M. du S.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Jenſius*, ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ pro ἑαυτῷ, idque pro ἐμαυτῷ. *J. M. G.*

ὅλῃ ᾖ σεμνῷ φυλάττῃ ἑαυτὸν, ἀηδὲς ἔδοξα, καὶ μοναχὴ φθυτέον. ἢν δὲ μεθύσαι, καὶ ῥυθμίσαι τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιον, καλεφρόνησεν εὐθὺς, καὶ διέπλευσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ἄλλον, [a] τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ παρόλα τοῦτα ἄλλῳ βεβιακώς.

Ἔτι σὺ ταῦτα διαλογιζομένῳ, ὁ κώδων ἦχησε, καὶ χρὴ τὸ ὁμοίων ἔχεσθαι, [b] καὶ περιιστέον, καὶ ἑστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὰ ἄθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν παρημένον. καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὴν πάλαι βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάμαλος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθάνῃ, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κῶλυ ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττουσιν. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις καλαχεῖ δέον, καὶ τοῦτο συγχωρῇ. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

gravitatem ſervo, inſuavis illi videor & tantum non fugiendus; ſin rideam & ad ſuavitatem componam vultum, contemnit ſtatim & deſpuit; & ſimilis mihi res videtur, ac ſi quis tragicam perſonam indutus comœdiam agat. In ſumma vero, quam aliam ſtultus ego vitam mihi vivam, hanc praeſentem ſi alii vixero?

31. Adhuc iſta cogitas cum tintinnabulum ſonuit, & conſuetus vitae tenor ſervandus eſt: circumeundum eſt, ſtandum eſt, unctis prius ſummis femoribus poplitibusque, ſi velis durare ad inſtans certamen: tum coena ſimilis, & in eamdem horam protracta. Inter haec victus ratio ſuperiori vitae contraria, tum vigiliae, & ſudor, & fatigatio paullatim cuniculis te ſuffodiunt, & vel tabem, vel reſpirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & ſaepe, cum decumbendum eſſet, neque hoc tibi conceſſum eſt. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus ſemper,

a Τίνα] Sic *P. S.* & *Pell.* Τὴν. Edd. reliquae. b Καὶ περιστ.] Καὶ περ. *M.* c Ὑπορύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; ſola tamen *Junt.* ὑποφύουσιν.

36. Ὁ κώδων ἦχ.] Conf. ſupra c. 24. *M. du S.*
Ὁ κώδων ἦχ.] *Magius* de tintinnab. c. 6. comminiſcitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu ſonitum tintinnabuli ſuſpenſi excitaret ad certam horam; ſed vanum hoc eſſe quilibet videt. Recte quoque ſupra ad c. 24. Scholiaſten riſit *Soulius*, quod campanas, quibus Chriſtiani ad concionem vocentur, ſimili jam uſui aptatas Luciani tempore crediderit. Uſum enim campanarum ad ſeculum octavum vel ſummum ſeptimum revocandum, vid. ap. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. voce κώδων & Latino, v. *Campana*. Ita noſtra memoria Civis campana quaedam in aliam formam transfuſa eſt, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inſcriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, ſed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi ſolent. Tintinnabulorum autem minorum uſum ſatis fuiſſe antiquum, vid. *Caſaub.* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei faſtigio poſitum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Theſ. Graev. T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula ſepulcro regis Porſenae imminuiſſe ex *Plin.* Hiſt. VII. 55. jam retulit *Magius* c. 2. *J. F. R.*

50. Ὅσον οὐδέπω] Ad verbum eſt *tantum nondum*, i. e. *propemodum*, *jam jam*. Sic noſter *Ver. hiſt.* I. c. 8. f. ἅμα οὐδέπω παρεφθάκεσαν ἀλλήλους. *Jam jam fructus laturi erant.* Plura ex *Thucyd.* & *Herodian.* *Steph.* v. Πέσοις, p. 497. *J. F. R.*

54. Γοητῶν δὲ πολλάκις] Διὰς ſubeunditur. *J. Br.*

55. Καὶ τὸ ζωύγιον] Delendum illud καὶ, ſed ne ſic quidem ſatis ſanus locus videtur. *M. du S.*

57. Τῶν τὰ δὲ παρμενεῖ] Horum vis artem noſſe? *Galenum* audi, Λαμπάτιον τὸ χρῶμα τῶν προσώπων ποιεῖ ὁ φαρμάκων, ἢ ἰμβρότιρον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς ἄλυσι ἢ πυρίτις ἢ μέλανας ἢ πανδάκτη αἱ γυναῖκες ἐπὶ μακρὸν αὐξομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιοῦτα τῶν καμπτικῶν καυτικῆς ἐστὶ, καὶ τῶν ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teſte *Conſtantino* L. I. περὶ τόπων. Sed ſubit hic mirari, quod apud noſtrum feminae, non feminarum ad eam rem, ſed virorum opera jam tum uterentur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam moriturο ſimilis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi accidiſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi accidiſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

ἐπάντων ὠχρὸς ἀεί, ᾗ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ [d] που ᾗ ἀποδημῆσαι [e] δέῃ, τὰ μὲν ἄλλα ἐᾷ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὑστάτιος ἐλθὼν (ταὐτὸ γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) ᾗ τὸ ζεῦγος θεμένους, ἔστ' ἂν ὀλίγη ἔτ' ᾖσιν καλαγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσουσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων ἁψιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι ᾗ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις [f] οὗτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, ᾗ, νὴ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν ᾗ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. σωφρὶ γὰρ πλουσίᾳ τινὶ ᾗ τρυφώσῃ γυναικὶ τὴν ἐπιφανῆ ἐν τῇ πόλει. δεῆσαι δὲ ᾗ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐπεὶ τοῦτο πάθοι ἔφη γελοιότατον, [g] συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τετριτωμένον τὰ σκέλη, ᾗ τὴν πώγωνα ξεξυρημένον· ἀφὴ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐπεῖναι ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, ᾗ τοὔνομα δὲ ᾗ κιναίδου ἀπεμνημόνθη, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τῷ-

d Που] Ποῖ margo *AIW*. *e* Δέοι] Δέῃ W. *f* Οὗτος] Οὕτος *J*. male. *g* Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadvertiſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἐρωτ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνέλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαι] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Πεπιτιλωμένον τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ πιτυλοκοπούμενον τὸν ἢ
Εὐριπίδου.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſolebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Πεπιτιλωμένον] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*, non enim picatis cruribus foras credo proditurοs; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, ἀναπεπιθῆναι. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat ἀφὴ τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐπαίνων ἄγειν apud *Ælian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatrae cinaedus, Χελιδών. *Suidas* in Κίναιδα. *Th. M.*

τῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παρακαθίζειν φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὼς ὀφθαλμώς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ὑπικεκλασμένον, ὦ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ πεπτελιλμένον τὸν πώγωνα τὰ πλευρά· καὶ εἴγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῦ, καὶ τὴν κεκρύφαλον ἔχοντα, ὑπὸ τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' ἓν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς [d] ἀηδίας ἀναχέασθαι, ὑπάδοντα, καὶ [e] τερετίζοντα· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἀπήνης. ἕτερον δ' ἓν τι καὶ τοιῦτον αὐτῷ προσλαχθῆναι.

Καλέσασα δ' αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολι, φησὶν, εὖτως ὄναιο, χάριν μοι μικρὰν αἰτήσῃ, δὸς, μηδὲν ἀνείπων, μηδ' ὅπως ὑπὸ πολλῶν σε [f] δήσομαι παρεμένας. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ὑποχωμένου τάλλα πράξειν, δέομαί σε τῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ φιλῆ, καὶ φιλόοργον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν [g] Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ φίλει, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται.

mum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nosti vero quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, (*quae nominis illius vis est*) sed vulturem quemdam vulsis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo & minuriente, qui nisi ipse retinuisset, forte & jam in ipso plaustro esset saltaturus? Verum injunctum sibi etiam aliud hujuscemodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

[a] Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. [b] Παρακαθίζειν] Sic *J.* & Codd. W. P. L. Edd. vero P. *B2.* H. Fl. & S. Παρακαθίζεσθαι. [c] Συγκαθίζεσθαι] Sic *J.* P. H. S. Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. [d] Ἀηδίας] Ἀηδίας M. [e] Τερετίζοντα] Sic W. Τερεττίζοντα male Edd. omnes. [f] Δήσομαι] Sic Edd. & M. Διέσωμαι *B2.* [g] Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & P. μυρρ. litera minore *J.* H. S.

76. Παρακαθίζειν] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis Παρακαθίζεσθαι. *M. du S.*

77. Διασεσαλευμένον] Sic iterum infra Ῥητ. c. 11. *M. du S.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; sed corruptam esse, cuivis manifestum est. *M. du S.*

Δεηθῆναι αὐτῦ] Δεήθητι αὐτῦ in suo exemplari legebat *Brod.* Misc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat δεήθη αὐτῦ. merito quidem; verum quum ego δεηθῆναι constanter scriptum invenerim, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forsan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur; sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic prospere tibi contingant omnia. sic te Dii bene adjuvent.* *J. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν δ' μικρὰν αἰτήσῃ δὸς] *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* *J. Br.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας & πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος μόνος ἐν Καλαβρίᾳ. Quod & per se futile cum sit, nec quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. *M. du S.*

Μυρ-

sit misera, & prope abest a partu: execrabiles autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens in primis si quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, assessor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur suis familiaribus, quos paullatim mansuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam

βαρύνει· ᾧ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτοκός ἐστιν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολλὴν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ γαστρισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχὶ καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τῆς ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ καλιρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκαλλεμέμικτο. καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ξυνέδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ πολὺ καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπάλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' ἓν κυνίδιον, καὶ τέλοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην.

Τοιαῦτα ἐνρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κἂν μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει προσπαίζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα

τ

b Ὁ κίναιδος] Ὁ γε κιν. M. *i* Τῷ Θεσμ.] Τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam servant Edd. omnes.

Μυρίνῃ] Non adnotassem variationem Editionum inter *μυρίνην* & *Μυρίνην*, nisi *Soulii* diligentiae ostentandae caussa facerem; nam nimis notum est Mss. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταῖα* versus fin. hujus cap. quoque scriptum erat *μιλιταῖα*. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgueat, ut c. seq. v. *καρχάραν*. *J. F. R.*

11. Βαῦζον] Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* *J. B.*

12. Τὸ μιλιταῖα] Hujusmodi enim sunt Melitæi canes. Erasm. in proverb. *Melitaeus catulus.* *J. Br.*

Ibid. Μιλιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euseb. Chron.* p. 223. Insula est orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. π. μικροφιλοδοξίας monumentum ejusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione; ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cujus vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, *feli* Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster Φιλοψ. c. 27. & Συμπ. c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laert.* p. 151. A. & *Æsop.* f. 88. *M. du S.*

15. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων] Benedictus, *nunquam insulse alios etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit seqparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, *quum non insulse super convivium dicteria quadam jecisset in eos qui aderant.* Sic enim debet,

τ' [a]καρχάρων ὀπὶ [b]τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεχρωμένως ἐπῃνεῖτο γὰρ μεθ' ἡδονῆς πινόντων, εἰ πρὸς ὕδωρ μεμελημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον [c]ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ὀπὶ δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ σοφιστὴς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ, καὶ τὸ δεῖπνον τὰ αὑτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαῤῥαγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα [d]καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ὀπτανοῦντα. εἰσὶ δ' οἳ καὶ ὀπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκοῦσαι, πήχεως ἐνίοτε τὸ ῥῖνα ἔχοντας. σὺ δ' ἂν [e]ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, εἰς τὰς λιθολομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ὀπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτοὺς κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ [f]τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς

de asperis illis jussum in coena declamare; non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam derepentam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, illicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. καρχάρων *Palm.* litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] Ἀμφορίας W. d Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deest in *S.* Adest in reliquis & in W. e Ἐὰν] Ἂν *M.* f Τὸ] Τοῦτο margo *AIW.*

quum aliquando non insulse jocatus esset. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τὸ καφαρον. *J.Br. Misc.* IX. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest, intelligitur enim ὄνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μακάριόν αὐτόν. *Aristoph.* Pl. 345. εἰ γὰρ τὸ φίλον. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Atheuis degentem, ut Eumolpidæ, Phoenices, Eteobutadæ. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, & interpretandum *mordacium*, *asperorum*, *exertos dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδὼς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Græcæ linguæ satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam sæpe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.a G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, & *Hesychio* ita scribenti: κάρχαροι οἱ ἔχοντες ὀδόντας τραχεῖς τε καὶ ὀδόντας ὀξεῖς. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. *J.F.R.*

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydris *metiri*, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europæ gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostræ *arenæ*, veterum clepsydræ (quod & etymon docet) *aquæ* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

31. Τοῦτο ὑποσῆναι] Syncera lectio: ὑποσῆναι. *Brod.* l. sæpe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus Edd. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernæ enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. *M. du S.*

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore disrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miscel.*) *J.Br.*

39. Ἀκούειν] Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio εὖ δ' ἀκούομαι πολυπλάθους ἀκούειν, plura simil. Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Græcis & Latinis commu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγως, ϗ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τ̃ ἀνδρῶν. αἱ δὴ δὲ γυναῖκες (ϗ γ' αὖ ϗ τόδε ὑπὸ τ̃ γυναικῶν σπουδάζεσθαι, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς συμπαιδευομένους, μισθ῀ ὑπολελειμμένους, ϗ τ῀ φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι ϗ τοῦτο τ̃ ἄλλων ε καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ), ὡς συμπαιδευόμεναί τέ εἰσι, ϗ φιλόσοφοι, ϗ σοφῶσιν ἄσμαλα ϗ πολὺ τ̃ Σαπφοῦς ἀποδέοντα. ϗ ἅμα δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς ϗ αὗται θεμένου ῥήτορας, ϗ γραμματικούς, ϗ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτ῀ σπανίκα (γελοῖον γὰρ ϗ τοῦτο) ἤτοι μειρακίου κοσμουμένου, ϗ τὰς κόμας ι θεσπλεκομένου, ἢ ϖ῀ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γ' οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ ϗ μειρακίου τ̃ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελθοῦσα, ἔρριψε ϖ῀ τ̃ μοιχ῀ κ γραμματίον· οἱ δὲ ϖεὶ

g Καλλωπ.] Sic recte Edd. P. Fl. S. B2. H. Fr. item M. & S. *Junt.* sola male καλλοπ. h Κοσμουμένους] Sic recte Edd. omnes. Κομμούμενοι male Mſ. W. & B. i Περιπλεκόμενοι] Παραπλικόμενοι M. k Γραμματίον] Γραμματῶν W.

munes collegit. *J. F. R.*

40. Πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant.* Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu.* Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀπέτμησεν αὐτῷ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, initio *conscrib. hist.* Sed ut nunc ῥὶν, ita etiam πῆχυς in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris & Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μ῀ αὐτῶν τέμνονται ξίφει τ̃ πήχεως Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense desecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi & hac editione. Adeo illis obfuit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deûm.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. *J. G.*

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysiacas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic. Act. 7. in Verr. Plaut. in Capt. & Liv.* *G. C.*

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Strabo.* c. 3. lib. 1. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. latumias vult legi, dico alibi. *J. B.*

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius *Aelianus* c. 15. *M. du S.*

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus versiculos tyranni laudare recusantia. *J. M. G.*

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθοτομίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poëtae exemplo *J. Brod.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expressit; nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6. *J. F. R.*

51. Μισθῷ ὑποτελῆ] Conf. supra c. 10. *M. du S.*

60. Κοσμούμενος] Mſ. κομμουμένου, male, nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμενος: efficitque δὲ τὸ αὐτό. *J. B.*

63. Ἡ ἄβρα] *Ancilla.* Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. *J. Br.*

Ἡ ἄβρα] *Servus Hesych.* ἄβρα, δοῦλος, παλλακή. Dictio quae saepe corrumpitur, ut docui alibi. *J. B.*

69. Πα-

τοῦ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐς ᾶσι θεμι-
νοῖες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀνλιγράψασα τῷ μοιχῷ,
ἐπαναδράμῃ πρὸς τ ἀκρόασιν.

tia ſermones inſiſtunt, exſpectantque, dum illa moecho poſtquam reſcripſerit, ad auditionem redeat.

Ἐπειδὰν δέ ποτε μακρῷ γ χρόνῳ Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιόντων, πέμπεται τί σοι ἐφεσ ρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθ τ πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς [a] ἔτι σκεπτομένῳ προσκύσας γ δεσπότῃ, προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τ ἀγγελίας προσλαβών. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κομίζοντες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἰπὼν, καὶ ὡς ὑπὲ-

37. Cum vero longo poſt tempore aliquando Saturnalibus inſtantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miſerum aut tunica fere putris, tunc maxime multam inſtitui magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud ſublegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut

a Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεσ ρίδιον] *Μανδύαν τινὰ. ἄμπισον δὲ κεκρύφαλον τοιοῦ. V.*

69. Παναθηναίων] Quid Romae *Panathenaea? M. du S.*

70. Ἐφεσ ρίδιον ἄθλιον] Dixere Perſii Interpretes ad illud:

●

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum *μανδύαν τινὰ ἄμπισον δὲ κεκρύφαλον τοιοῦ.* leg. *Caſaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Heſych* & *Suid.* verbo χειρόμακτρον. *J. B.*

Ἐφεσ ρίδιον] Interpretatur *Eraſmus ἐφεσ ρίδιον umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. *J. P. a G.*

72. Καὶ ὁ μὲ πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum eſſe καὶ ὁ μὲ πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου προσκύσας τὸ δισπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nunciat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲ πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου προσκύσας τὸ δισπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui ſtatim id facere deſtinantem ſubauſcultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι eſt cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. *J. G. G.*

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro ſummo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodiſſime viſum ſit. *Cod.* P. aliam ſcripturam exhibet, quam olim ſequebar, nempe ἐπισκεπτομένου, quia vocem ἐπισκέπτω vel ἐπισκέπτομαι *de mandantibus* eleganter uſurpari, vel Lexica ipſa ſatis docent; Adi tamen nos ad *Catapl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode poſſe, *munus* quo nuntius mox donatur, ſatis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *conſidero* apud *Ariſtotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noſter etiam uſurpat ſimplex σκέπτομαι Ἱσ. β. c. 10. Δήμων. c. 57. Ἑρμ. c. 50. & 73. *M. du S.*

Ἐπισκεπτομένου] Quid ſi ἐπισκεψαμένου jubente, & mandante familiae. *J. M. G.*

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* *J. Br.*

77. Πολλὰ εἰπὼν] *Multos de te apud dominum ſermones fecit.* *J. Br.*

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπῇς] *Utque, cum id arbitrio ejus permiſſum eſſet, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* *J. Br.*

Καὶ ὡς ἐπιτραπῇς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διξίον] Perperam Eraſmus, *quemadmodum adhortans commodiora ſubjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut ſibi dato arbitrio commodiora ſubjecerit*, etſi poſteriora haec ſint ſingularia. Certe clarius & ſimplicius verti poterat debebatque, ut adſcripſit pater, *cum ei commiſſum eſſet negotium, pulchriorem* vel *optimam veſtem elegerit.* In *Nigrino.* οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In *Apologia* hujus dialogi. ἢ φαῦλα ἱλιάδι, εἰ τὰ κάλλιστα γίγνοιτο, ἀλλ' ἴσως ἐπιτραπῆναι. In modo *Conſcrib. hiſtor.* εἴσω καὶ πρώγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi uſitatiſſima eſt loquutio. *J. G.*

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο] *Optimum tibi delegit.* *J. Br.*

79. Διξιὸν] *Commemorans.* *J. Br.*

80. Λαβόντες] *Aliquot a te extortis aſſibus.* *J. Br.*

Ibid. Ἐρυθυόμενοι] Narrat Noſter quemadmodum, ſi *Mercede Conductus* feſtis diebus donativum aliquod puſillum ab Domino accipiat, etiam munuſcula oporteat dare iis, qui donativum iſtud ei apportent; quorum aviditas habendi vix ſatiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo diſcedant. ἅπαντες δ' ἴσ, inquit, ἀπαλλάττοντ' λαβόντες, ἔτι ἐρυθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Omnes itaque aliquo accepto*

ut monuerit, ut dato ſibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munuſculo abeunt, inſuper cum faſtidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

μησε, ϗ ὡς ὁπιτραπεὶς, τὸ κάλλιον ἐπιλέξαλο διεξιών· ἅπαντες δ' ἂν ἀπαλλάτ[τ]οντο ὀλαζόντες, ἔτι ϗ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

38. Merces ipſa *minutatim tibi ſolvitur*, obolis binis aut quaternis, ſi petas, gravis videris ac moleſtus. Ut igitur accipias adulandum primo ipſi & ſupplicandum; colendus autem etiam eſt diſpenſator, quod aliud culturae genus eſt; nec vero negligendus conſiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur veſtiario aut medico, aut ſutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κἂν δύο ὀβολοὺς, [b] ἢ τέτταρας. ϗ βαρὺς αἰτῆσαί σὺ, ϗ ὀχλητικὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἂν λάβῃς, κολακευτέος ἐστὶ σαυτὸς, ϗ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ ϗ ὁ οἰκονόμος. ἔστι γὰρ ϗ [c] ἄλλος θεραπείας τρόπος. Οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ [d] ξύμβουλος ϗ φίλος. ϗ τὸ ληφθὲν, [e] ἤδη προσοφείλεσθαι ἰμαλιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. [f] ἄδωρα ἔν σοι τὰ δῶρα, ϗ ἀνόνητα.

Po-

b Ἢ] Sic recte P. & L. ϗ Edd. c Ἄλλος . . τρόπος] Ἄλλου τρόπου margo *AIW.* d Ξύμβουλος] Σύμβολος male *S.* Ceterae recte ut edidimus. e Ἤδη] Ὃ ἤδη Ex. Fl. f Ἄδωρα] Sic recte *Coll.* & *Grou.* Edd. omnes male ἄωρα.

80. Βρενθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ϗ δυχεραίνοντες. βρίνθιον δὲ μοῦρον τῆ πλαχίαν. οἱ δὲ ἄνθινον μοῦρον. καλεῖται ϗ ὄρνεόν τι βρίνθος, ἢ ἴσως κόσυφον καλοῦσι. *V.*

* Κόσυφον]. Lege κόσσυφον. *M. du S.*

90. Ἄδωρα ἔν σοι τὰ δῶρα] Γρ. ἄωρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) *G. M. du S.*

cepto diſcedunt, inſuper muſſitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiaſtes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ϗ δυχεραίνοντες. βρίνθιον δὲ μοῦρον τῆ πλαχίαν. οἱ δὲ ἄνθινον μοῦρον. καλεῖται ϗ ὄρνεόν τι βρίνθος, ἢ ἴσως κόσυφον καλοῦσι. Scholiaſtae haec verba ſunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Heſychius:* ſed quum apud *Heſychium* juxta & *Helladium* in Chreſtomathia pag. 14. editionis cum notis Meurſii, legatur Βρίνθιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Heſychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc Βρίνθιον, nunc in plurali Βρίνθια, ſcribitur) ſit ex hoc Luciani Scholiaſta reſcribendum βρίνθιον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Heſychio* βρίνθιον emendari debeat. Certe priori ſententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex *Heſychio*, & *Etymologico* apud Scholiaſten pro κόσυφον lege κόσσυφον. Apud *Heſychium* quoque, ubi legitur, Βρίνθιον, μοῦρόν τι ὡς Βάκχιος, &c. ſciendum apud Etymologici Auctorem ſcribi βάκχαρις, & ex adjecto ibi articulo ἡ, patet fuiſſe feminam. Uter recte ſcriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Heſychium*, Βρίνθος ϗ ὁ τύμβος λίγιλαι· hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior eſt haud dubie *H. Stephani* ſententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύεσθαι, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρίνθος per τύφος exponitur. Apud eumdem *Heſychium*, ubi Βρεναιάται, δυχεραίνει, προπετεῖται, legitur, nullus dubito quin Βρενθύεται ſit reſcribendum; plane uti infra Βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυχεραίνεσθαι, προπετεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

82. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat, quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philoſophi ut intelligam hunc locum, ſequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edifſerit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. eſt. *M. du S.*

84. Μὲν αὐτὸς] *Ipſe dominus.* *J. Br.*

86. Οὗτος] Muneribus ſcilicet, non obſequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in conſilium adhibetur.* Talem enim hic locus poſtulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα ἔν σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempeſtiva.* At non veniunt intempeſtiva illa, quorum adventu ſolvo æs alienum antea contractum; etſi tarda, tamen ſatis utique tempeſtiva, nec certe ἀνόνητα. Immo ſane auctor ſcripſit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non poſſunt, quum & eorum ſpe in cultu domini & mox in ipſos ſervos plus erogaveris, quam illa tibi poſſunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barlaeo* πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τέρψις ἀτερψία. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί τις ἡ διαβολή τις ἠρέμα ὑπεξανίστα πρὸς ἄνδρα ἤδη τὸν σὸν λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὴν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκλελυμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, καὶ ποδάγραν δὲ ὑπανιᾶσαν. ὅλως γὰρ ὅσῳ ἦν ῥᾳδιούργητον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum; & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

Ἄωτα δὲ σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόητα] Qui lectionem hanc [ἄωτα] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄωτοι.

Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωτοι.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτοί· adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄωτα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄωτον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωτοι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce Ἄωτοι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἄωτους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄωτα. Ἄδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερψία, κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσία eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τέρψις ἀτερψία. Sic Χάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ Φρυγοῖσιν ἀνάψας
Ἄρης, ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

—— Φίρ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλοι, εἰκή που τις ἁλώ.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος pag. 55.

Ἀπόλεμος ὅδ' γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
Πόριμος.

Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀπαλαμάχητον, ὃν οὐ πολλά τις μηχανησάμενος, ἐφεύξη. (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. 200. *Aeschylus* Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Persis. νῆες ἄπλοι Choeph. χάρις ἄχαρις Eumenid. παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis.* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III, 9. *Homero* Il. I. 34. ἀλλὰ ἄναλκις. *Aeschylo* in Persis p. 157. νῆες ἄπρακτοι, naves perditae, & p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *T. H.*)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab se temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*;

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceronis* Philipp. I. citat *Terrentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardelliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

—— *nulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ——

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάμματος, *Veneris oscula*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἢν δὲ λίγη (Ἔρως scil.) λάβε ταῦτα, χαρίζομαι εἴ τι μοι ἔπλα,

Μά-

quam vitae tuae partem, & ſuarum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

μαιόταλον τὸ σῶμα τὸς ὀπιτρίψας, καὶ ῥάκος Ισε πολυχρόνιος ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπεται, σὲ μὲν οἱ τὸ κόπρου [a] ἀποῤῥίψη φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τὸ δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἦτοι μειράκιον αὐτῆς ἔτι ἐπείρασας [b] πότε, ἢ τὸ γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

τι.

a Ἀποῤῥίψῃ] Ἀποῤῥίψει margo *Aldi*. b Πότε] Conjecit *Jenſ.* Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. c Διαφθείρεις] Sic W. recte ait *Soulius*. Διαφθείρας Edd. male. Διέφθειρας correctum in Ald. d Ἄλλο τι] Ἄλλό τι Edd.

Μήτε θέγγε, πολλὰ δῦρα· τὰ δ' ἀνὴρ πάντα βέβακε). *J.F.*

Ἄδυρα] In quibusdam Codd. ἄδυρα invenire teſtantur *Galaei* Collectanea, quae etiam ἄδυρα memorant, & reſtituta Sophocleam ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ὅς' ἀλυθὴς ἡ βροτῶν παρουσία; ἐχθρὸν ἄδυρα δῦρα κ' οὐκ ἐπίσιμα. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδυρα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia diſcors*, *inſaniens ſapientia*, *dulce malum*, *ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON*. *J.F.R.*

Ibid. Καὶ ἀνόητα] Ex Sophocle in Ajace Maſtigoph. Ἐχθρὸν ἄδυρα δῦρα κ' οὐκ ἐπίσιμα. *J.Br.*

95. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπαυδήσοντα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem*. Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀπαυδᾶν eſſe collabi, deficere? *J.G.*

97. Ὅσον ἂν νοσιμώτατον σὺ σοί] Haec ita legenda ſunt. *J.Br.*

Ὅσον ἂν νοσιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ὁρᾷς γὰρ ἤδη σε μὲ ὑπὸ τῆ συνεχῶν πόνων ἐκτετυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπαυδήσοντα, τὴν παιδίσκην δὲ ὑπακούσεσθαι. ὅλως γὰρ ὅσον ἂν νοσιμώτατον σὺ σοὶ, ἀπαυδισάμενος . . . ἤδη περιβλέπει σε μὲ εἴ τὸ κόπρου ἀποῤῥίψῃ, &c. Sic potius, quam vulgo νοσιμώτατον, σὺ σοὶ ἀπαυδισάμενος, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perſpicit enim te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque podagram tibi ſuborientem. Proinde poſteaquam id quod erat in te florentiſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat*, &c. *J.J.*

Ibid. Νοσιμώτατον] Ἡδὺ. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J.B.*

Νοσιμώτατον] Vid. iterum infra Πιθ. c. 19. *M. du S.*

2. Ἀποῤῥίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud φέρων. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abjiciat*. *J.F.R.*

5. Πότε . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, καὶ ἦτοι μειράκιον αὐτῆς ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τὸ γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐκκαλῇς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ἀνθεὶς, ἐξολόλυθας ἔρημος ἁπάντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διέφθειρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puſionem ejus aliquando tenaſti, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſus, egreſſus & orbatus omnium*. *J.J.*

Πότε] L. Uti conjecerat Cl. *Jenſius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πότε] In Lect. Lucian. *Jenſii* p. 204. unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum τότε . . non autem, ut adhuc, πότε*. Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lect. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *J.F.R.*

6. Διαφθείρεις] In omnibus antea legebatur διέφθειρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam διέφθειρεις, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato διέφθειρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *J.F.R.*

τι τοιοῦτον [a] ἐπιλειφθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, καὶ βελτίστῳ ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ συλλαβών. καὶ ἃ μὲν τέως ἥδεις, ἐπιλαθὼν ὅσου τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω καὶ γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ὧν ἐκ τοῦ ἔθους καὶ ἐπιλανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον ἄλλως τε, καὶ ἢν ὦσι δεῖλαι πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δόξειν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τὴν τοιαύτης δόξης αὐτοῖς, ἣν ἔχουσι περὶ [c] ἡμῶν, καταπεπρᾶσθαι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ [d] οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ οὗ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ [e] ἐπαγωγὰς

aliud huic simile incusatus noctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante sciebas, ventre auctus majore quam culeus est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis similem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, & majus quid suspicata, ut moechus vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, caussam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt, & gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita aver-

a Ἐπιλειφθεὶς] Ἐπιγελειθεὶς margo *AiW*. b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S*. male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S*. Vulgatam nostram exhibent *J. P.* Fl. &c. & W. d Οἱ] Deest in W. e Ἐπαγωγὰς] Sic *J.* Fl. *Ald.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *Ba. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Θυλάκου] Θύλακος ὁ λαιμός. Θύλακοι δὲ σφῦρες καὶ ὑπερώλματα, γυμνασίου εἶδη. *V.*

14. Ἐκ τοῦ ἔθους] *Ea quibus assuevit.* *J. Fr.*

23. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui est in Ἀλεξ. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34. Ῥᾴδιον εἰς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς] Nimirum ἡμᾶς & paullo post ἡμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum, [Πολλοὶ γὰρ οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθρῶν.] quid esset ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tamdem editio Florentina, habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres quid-

versiones : idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem lucri caussa personam suscipiant.

τοῖς ἐχθροῖς. ϗ ταῦτα πεπαιδευμένους λέγοντες, ϗ τριβωνας ἀμπεχόμενοι, ϗ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως δὴ ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὡς δεῖσθαι ὁρῶντες, τοιούτους ὁρῶντες, ϗ μάλιστα ὀπτῶντες αὐτοὺς τὰ ὀψα τοῖς δείπνοις, ϗ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, ϗ πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos esse multa illa in natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior : intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

40. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, ϗ μάλα εἰκότως, ϗ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἀρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτοῦ τὰ πολλὰ ἀπόρρητα τῆς φύσεως ἀπόκρυφα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, ϗ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, ἡ πορφυρὰ δ' ἔξωθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τὰ τέκνων ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι ϗ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, ϗ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν μὲν τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γὰρ αὐτῶν ἢν ἐξελίσσῃς, δρᾶμα τι μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

f Εὐκαταφρονήτους] Εὐκαταφρονήτως P. *g* Ἐπωπτ.] Ἐπεπτ. *f.* Ceterae recte ἐπωπτ. item M. *h* Πορφυρὰ] Constans lectio. *i* Ὀπυίων] W. Ὀπύων Edd.

quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pseudomanti c. 5. *Λαμβάνει τις αὐτὸν ἰρὰς γόης, ἢ μαγείας ϗ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπεσχημένον, ϗ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἰρολεκτοῖς, ϗ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, ϗ θησαυρῶν ἀνασκαπτὰς, ϗ πλούτου διαδοχάς. Accepit eum amans quidam praestigiator, ex iis qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad concilianda in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πτῶσις, ἤτοι τὸ ἐπιπεσὸν κακὸν ἐπαγόμενον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J. J.*

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλεξ. c. 15. *M. du S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. supra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum sequeretur Prognen uxorem & ejus sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Pers.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impress.* ἐπύων. Vld. & Ἀλ. c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etsi in omnibus inveni ἐπύων omisso ι. tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Hesych.* ter quater id repetentem, ὀπυόμενη, μεμιγμένη. ὀπυόμενον γεγαμημένον. ὀπύειν, γαμεῖν. &c. & sic noster supra. Quare vel nullo Mf. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wis.* adsentiatur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mff. *Gujeti* quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. *J. F. B.*

τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα [a] εὐανθὴς, καὶ χρυσῆς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀπ' αὐτῶν ἀκριβῶς, καὶ ἀνεπιπλῶς αὐτοὺς ἐπαραγῳδήσοι, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.

Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὅσον οἷός τ' ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ καὶ τοιάδε [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παριστέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἦλθες μὲν οὖν Ἀπολλῶ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ [e] Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην καὶ τῆς γραφῆς. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα ὅστις γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ἴσως ἂν οἷός τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω πυροπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τῆς ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τοῦ ἄκρου ἑστάναι ἐλπίσαντας, ἐπτραχηλιασθῆναι, ἁμαρτόντος τοῦ ποδός. ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθῆσθαι, χρυσοῦς [f] ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἁπαλὸς, ὁ δ' ἐρασὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ

aut Sophoclis *ingenio dignum*: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis sejunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret.

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque. Apellem quemdam aut Parrhasium, aut Aetionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praestantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: adscensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe qui in summo se jam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

a Εὐανθὴς] Εὐανθὲς male *S.* Εὐανθὲς pejus *A.* b Σοὶ βίου] Βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ Edd. c Αὐτὴν] Ταύτην W. d Παριστέον] Προσιστέον margo *A1W.* Προσιτέον A. & P. ὡδιστέον M. Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt Edd. e Ἀετίωνος] Deest in W. f Ὅλη] Hanc vocalem adesse in S. M. *H.* Fl. notat *M. du S.* quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. Edd. g Ὅλος] Ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter servant.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τῆς βιβλίου. *V.*

* Δὲ] Δὲ editum erat, sed recte correxerat *M. du S.*

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἐκάστων γοῦν αὐτῶν ἂν ἐξελήσῃς, δράμα ἢ μικρὸν σύριττες Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθές. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐαισθές. *J. J.*

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Cujus extat libellus. *J. Br.*

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse verosimile est, cum *Collectanea* exhibeant βίουτ. Vulgatum σου enim minime ferendum. *M. du S.*

64. Παριστέον] Ἀντὶ τοῦ παριστῶν. Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur Interp. *J. B.*

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rursus fin. hujus *Dial.* *M. du S.*

66. Ἐδεηθὼν] *Cupiam.* *J. Br.*

72. Καὶ ἀνάντης] Malim καὶ ἄνεσις. *J. Br.*

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, πυροπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum *Bradaeo* legendum sit ἄνεσις, non video. *Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus.* *J. J.*

76. Χρυσοῦς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum est,

adſcendit, & ad januam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſum-tum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non jam per aurtum qua ingreſſus fuerat veſtibulum, ſed per averſum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te

πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν εἰς τὸ χρυσίον. ἐκπλαγεῖσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος ἡ αὐτὴ, ἡ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τυντεῦθεν δὲ, ἡ μὲ Ἐλπὶς ἀεὶ [h] προηγείσθω. παραδεξάσθαι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τ' ἄθλιον καλαγυμνάσας, τελείτω, [i] ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπανοστοῦντα, καὶ [k] τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ [l] ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς [m] ἀποπταέσθω, καὶ μηκέτι καθ' ὃς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἐκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ [n] λελήθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τὴν [o] ἑτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα εἰς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὴν ἄθλιον ἐκπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ἴσθι, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, εἰ πόθεν σοι καλῶς ἔχει, προσελθόν-

[h] Προηγείσθω] Sic Edd. & M. Προηγήσθω B2. [i] Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω. [k] Τετραμμένον τὴν χρόαν] Τετριμμένον τὴν χρῶτα Mſ. Gr. G. [l] Ἡ Ὕβρις] Decrat articulus in F. aderat in ceteris & in M. & S. [m] Ἀποπτάσθω] Ἀποστάσθω W. & Fl. Vulgatam retinent H. & reliquae. [n] Λελησθείας] Ita ex M. & S. reſcripſi. Nam λελησθείης ceterae Edd. omnes male. [o] Ἑτέρᾳ] Ἑτείρᾳ male F. ſola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum mſ. M.

eſt, ut etiam antea notavimus, ſic p. 279. & paſſim. F.B.

82. Ἐκπεπλαγμένον] (Nota hic non obſervari diſcrimen illud, ἔκπληγμα ad corpus, πλῆγες ad animum.) Longolius in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc Dial. c. 15. M. du S.

84. Παραδέξασθαι αὐτὸν] Reſtitue παραδεξάσθαι δ' αὐτὸν. F. Br.

88. Καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν] Legitur in Mſ. ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑπανοστοῦντα καὶ τετριμένον τὴν χρῶτα, cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τὴν χρόαν, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P. v. 733.

Τῶν δὲ τρίτατος χρὼς, οὐδ' τις ἔτλη
Πρόσσω εἰσιδέειν δὲ πάρ' ἔπεσσι δαμάσσαι

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Procurrens pro mortuo pugnare. F.G.G.

Ibid. Τετραμμένον..] Vulgatam hanc ſcripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποπ. c. 5. Εἶδον γοῦν τότε . . . τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ στρόφον ὀργισμένον, οἷον οὐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Εὐν. c. 11. ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Z. Tp. c. 30. ἡ χρόα τετραμμένη, αἱ ὀφθαλμοὶ ἐξεφρίτις, &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. M. du S.

93. Λελησθείας] M. recte. In reliquis fere omnibus λελησθείης corrupte. S. emendavit. M. du S.

95. Τῇ ἑτείρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μου. F. Br.

97. Ἐς οὐδὲν ὄφελος] Ἐνυβρα. F. Br.

4. Ἐπεί-

θόντα εἰς ᾗ εἰκόνα χῖ ταύτας τὰς θύρας, [a] ἐκείνῳ ᾗ ἔμπαλιν αἰσχρῶς ἴτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο ζ σοφῶ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, ſapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus eſt, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

ΠΑλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἃ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν [b] ἢ εἰπεῖν ἀναγιόντι ἡμῖν τὸ περὶ τῶν ὀλίγων μισθῷ φυόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ [c] ἀγελαστὶ

1. OLim apud me conſidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi veniſſe probabiliter dicam, legenti noſtrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

a Ἐκείνῃ τὴν] Ἐκείνης τὴς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. b Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἢν. Fl. plane omiſit. c Ἀγελαστὶ] Ἀγελαστὶ P. Ἀγελαστὶ pejus H. B2. A1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L, margo A1W. B1. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὦ πόπαι, οἷον ἦ τὸ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται ἔξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμορέμεν οἱ δὲ ϵ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyſſ. A. 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & *Gellius* horum verſuum. G.

4. Ἐκείνῃ τὴν ἔμπαλιν] Senſus facilior, ſi legas ἐκείνης τ' ἔμπαλιν. J.B.

Ἐκείνου τὴν ἔμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν. F.G.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, *Deum in culpa non eſſe*. Conſiderat enim id quod eſt in hominum moribus, ut cum ipſa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer*. Odyſſ. I. *Æſchyl*. in Prometh. G.C.

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Plateonis* locus eſt huic argumento ſane quam aptiſſimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam uſumque eximium deſcribere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΣΘΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΕΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. M.duS.

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in cauſa non eſt, ſi quid mali nobis inveniat. J.Br.

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum ſtatuerit.* J.Br.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixiſſe *Petrum Moſellanum* hujus Apologiae Interpretem oculis ſuis in hac uſum non fuiſſe, donec majus otium probandi. hujus Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud ſtatim ab initio ὑπὸ πλοιῷ τῳ χρονῷ, & pag. ſeq. J.B.

2. Ἢ] W. recte, non ἢν, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi quod nihil prorſus in *Florent.* eſt. M.duS.

5. Καὶ] Adſeverantis eſt.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miſcell. L. IX. c. 14. J.Br.

Μεταξὺ] Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Moſellani* verſione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in ſingula dicerés*; *Soulius* vero haec merito in marg. ſic mutaverat: *inter legendum, & perlecto libro.* J.F.R.

7. Ἀνηγωσμένους] Ex hac ſententia expedire me non poſſum. Corruptam cenſeo. Nec quid eliminem aut quid ſervem, ſcio. M.duS.

Ἀνηγωσμένους] Neſcio quid haereat *Solanus* noſter; nam ſi ἐφαρμόττειν exponas *adjungere*, *adplicare*, quo ſenſu vel in Lexicis occurrit, nihil abſurdi habet ſententia, *haec jam addere*, *adjungere paro praecedentibus a te jam lectis*. Confer ſupra *Reviviſc.* c. 38. ἁρμόττοντα

id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interjecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot hunc Midae & Croeſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus eſt libertate, cum jam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

διεξήεις αὐτὸ, ἢ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μέλαξυ ἢ ὅτι πᾶσιν ὑπὸ σῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς [d] ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σε λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, ἢ καθηγορίαν οὕτω δεινὴν κατ' ἢ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀψάκις, [f] φησὶ, μεταπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω φανερὰν ἢ φιλέλευθον [g] ἐνήνοχε; πόσοι Μῖδαι, ἢ Κροῖσοι, ἢ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν ἢ ἐκ παίδων φίλων ἢ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, ἢ μονονυχὶ τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι ἢ [h] φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλωσῷ τινι χρυσῷ τὸ αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τὰ τρυ-

[d] Ἀνεγνωσμένοις] Conſtans Codd. & Edd. lectio. [e] Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & *J.* & marg. *A.W.* Κακῶς ἐγὼ P. Ald. *F.* Fl. *B2. H.* Κακῶς ἔχω *S.* &c. [f] Φασὶ] Ex P. Φησὶ Edd. & M. [g] Ἐνῆκε] Ἐνέστησε W. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. Ἐνέστησε L. [h] Φέρεσθαι] Σύρεσθαι W. L. Vulgatam ſervant Edd.

12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφάσιστα μεταβαλλομένων ἀπὸ τοῦ [*] πρώτου ἐπὶ τὰ ἐναντία αὐτοῖς προσδιομένων. *V.*

[*] Πρώτου] Pro πρώτου C. habet πρώην. *M. du S.*

μοζον μεταξὺ τῶν λεγομένων. *J. F. R.*

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amſtel. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα vel ſimile quiddam. *J. M. G.*

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod *S.* mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Baſil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τῷ κύκνων δοκῶ φαυλότητι ὑμῶν εἶναι τὸν μαντικὸν. &c. *M. du S.*

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae πρὸ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, *oblitus*. *J. Br.*

12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος] *Eraſmus* in paroemia *Teſtula transmutatio*. *J. Br.*

Ὀστράκου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. *A. V.*

Ὀστράκου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Baſ. 1200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chryſoſt.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀστράκου τροφῇ, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius. Euſtath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kuſtero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. *M. du S.*

13. Φέρων . . ἐνῆκε] Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. *J. F. R.*

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde conjicio, quod in iis qui ſuperſunt libellis, nihil ſit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculasque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Αἰακῷ] *Tam morti proximum.* *J. Br.*

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Eraſm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. *J. Br.*

τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ collari devinctum, quales ſunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Br.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & ſequentem κουράλια. *J. B.*

Τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut ſequentem κουράλια. *Bourd.* Hæc ultima vox κουράλια non mihi videtur ſana, & credo corruptam fuiſſe ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quaſi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut ſtringit aliquam corporis partem. At ego non poſſum ſic intelligere σφιγγίον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas geſtabant, Barbaricus mos erat geſtandi talia καλλωπισμάτια, & ideo dictus eſt Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo inſignis, quem detraxerat hoſti, & eo ſpolio gloriabatur, cum mos non eſſet Romanis torques geſtandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam ſi plures Romani ſoliti fuiſſent talia ornamenta geſtare, non fuiſſet ratio eum ita cognominandi ex re ſolita, & ei cum aliis Romanis communi. *Moſellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, ſed nullum auctorem habet ejus ſignificatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀπότροπαῖον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis utitatas ſignificari poterat, voluiſſe uti voce, cujus ſignificatus erat omnino inſolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum eſt vocis σφίγξ, quod eſt animal e ſimiarum genere, quo minus & exilius, eo pretioſius & magis æſtimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apejous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum teſtudinum, ſphingia, mancipia.* Et rurſus eodem capite: *animal ſphingion.* Talia animalia ſæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia ſtipiti aliquando & ſphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari ſinantur, & ſic alligata παρίχουσι ἑαυτὰ ἕλκεσθαι κλοιῷ δεδέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari ſolita fuiſſe teſtatur ipſe Lucianus infra adverſus indoctum: πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His poſitis pro κουράλια (quam vocem *Moſellanus* interpretatur *coralia*, tamquam ſi κοράλια ſcriptum eſſet) legendum puto κουράσια vel κοράσια vel καράλια, quarum vocum idem eſt ſignificatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco poſui, frequentiſſima occurrunt exempla, ultimam κοράλια. *Heſychius* habet ſic: Καράλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo poſt: καράλιστον, μειράκιον. Sic autem iſtelligendi ratio eſt, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie inſignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ κάλλιστον, τοῦτον δὴ τῶν γυμνῶν μὲ ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ & λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένον, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαῖοι οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde ſimplex ex iis, qui nudi ſine veſte auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui editi.* de iisdem loquitur *Dio Caſſius* lib. 48. παιδίον τι τῶν ψιθύρων καὶ μὲ γυναῖκας γυμνὰ, οἷς πλεῖστα ἀβρύνεται τρυφῶντες. Quæ ſic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amphibia matrona nudos delectationis cauſa alere ſolent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἕλκεσθαι & κλοιὸν δεδέντα: vox ἕλκεσθαι optime convenit voci σφιγγίον: vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci παιδία & aliis, quæ puellum ſignificant. Simiæ trahuntur & pueri portantur: κλοιὸς ſimiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in noſtra interpretatione nulla eſt abſurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditiſſimus *J. Bochartus* deſcriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipſe de Animalibus ſacr. ſcript. lib. 5. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinenſ. Locum hunc quisquis attente legerit, mendoſum eſſe fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ moleſtias graphice depinxerat, & quam ſit indignum docto homine & liberaliter inſtituto, tenuis lucelli ſpe illectum, magnatibus operam ſuam addicere. Tamen idem jam ſenior in *Cæſaris* aulam ſe contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Cræſi*, quot *Pactoli* illi perſuaſerint ut chara illa libertate qui a pueris aſſueverat, abdicata, ſe huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac ſi collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia ſunt delicatorum divitum monilia & corallia (id eſt monilia e corallio facta)* ita reddidit Cl. *Botius*; ſed quod illius pace dixero, ineptiſſime. Primo enim τὰ σφιγγία ſunt *ſphinges, non monilia.* 2. Et vel ſi monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio* ſed *monilia & corallia.* 3. Praeter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuiſſe monilia corallina, merum ſomnium eſt, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum ſeptimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari eſſe revinctus, qualia ſunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur eſſe *revincti*, quaſi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam ſimile conferri poteſt. Nihil enim eſt auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuiſſet potius quam illi tam ridiculum ſenſum affingere, & verbis auctoris tam parum conſonum. Sed fortaſſe pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel παρδάλεια, ut ſignificetur *Lucianus* aurea catena eſſe revinctus, quomodo e ſimiarum genere ſphingia, & pardalia, ſeu pantheræ vinciri ſolent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel παρδάλεια cum *Philoſopho* libri ſecundi *Hiſtoria animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philoſtrato.* Nobiliſſimus, atque idem do-

divitum ſimiolae & parvi ſciuri. Multum [a] κυράλια. πολλὴ γῦν ἡ ἀφφανία ϗ νῦν βίᾳ

[a] Κυράλια] Vid. nott.

doctiſſimus, mihique amiciſſimus *Dominus de Grentemeſnil* τὰ κυράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui conjecturæ ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία ϗ τὰ κυράλια legebam olim τὰ ὀφίδια ϗ τὰ κολλάρια, *armillæ* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quaſi verborum hic eſſet ſenſus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὀφίδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armillæ anguium figuram habentes, quaque brachium in anguium modum circumplicant.* Ἐπικαμπίους ὄφεις vocat *Philoſtratus in Epiſtolis*. Et pluribus deſcribit *Nonnus* libro quinto Dionyſiæ. *Collarium* autem pro torque eſt *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldæis* & *Thalmudicis*. Et Græcis κολλάριον. *Heſychius* κλοιὸς, περιτραχήλιον δεσμὸς, κολλάριον, ἔστι μανιακὸς. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium*. *Ariſtophanis Scholiaſtes* ad *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δεσμὸς ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲ κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολλὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κυράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. κολλάρια ad pœnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Græcis ævo Luciani*, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix poſſint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypariſſus*, *Metamorphoſeos* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confeſſo longa, poſt centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἀχαιοὶ ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ παρδάλιον ζητοῦσιν ἅμα, ὃν περὶ τῇ δορᾷ ἔφερε χρυσοῦν δέ ἦν, ϗ ἐπεγέγραπτο Ἀρμοσίοις γράμμασιν, Βασιλεὺς Ἀρσάκης Διῒ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pardalium* (id eſt *pantherum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis literis *ita inſcriptum*, *Rex Arſaces Deo Nyſæo*. Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κυράλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. *Almeloveen.*

Τὰ σφιγγία ϗ τὰ κυράλια] Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μοναυχὶ δ' ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρίχει ἑαυτὸν ἁλισθῆναι ϗ φίσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸ αὐχένα δεδόντα, οἷά ἐστι τὰ τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία ϗ τὰ κυράλια. (*Heſych.* in αἰκούρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κυράλια nihili eſſe, & Græcis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία ϗ κυράλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo *Palmerio*, qui ex *Heſychio* κυράλλια, vel κυράσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nusquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſæo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum ædibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in præcedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τῦ λόγου, λέων κρίκῳ δεθεὶς ἄνω ϗ κάτω σειόμενος. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota ex hiſtoria Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

[a] βίῳ πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω ϑ' πολαμῷ χωρεῖν, ϗ ἀνεῤῥάφθαι τὰ πάντα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲς Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲς τ ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνελπτομένων τ λόγων καλῶς πρότερον εἰρημ ϑοκούντων.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως ϗ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, ϗ οἵᾳ σοι χρηςῷ ϗ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἣν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν [e] ὑποδὺς τὸ σὸν πρόσωπον [f] ὑπακρίνωμαι, εὖ

ergo haec vita & illa ſcriptio diſcrepant, & hoc ſane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inverſa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium geſta ſunt, ſed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

2. Haec quidem ad te ipſum, ut conſentaneum, a te dicta ſunt. Subjicies autem forte ad me ipſum etiam conſilium quoddam ejusmodi non intempeſtivum, ſed amicum, teque virum bonum & ſapientem decens. Si igitur pro dignitate ſumtam perſonam tuam egero, bene res habet, & Elo-

a Βίου] Deeſt in W. male. b Ἄνω τῷ πολαμοῦ] Ἄνω τοὺς πολαμούς. L. c Παλινῳδῶ] Sic recte Edd. & W. Παλινῳδῷ male *Coll.* d Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. e Ὑποδὺς] L. & margo *A1W.* melius quam vulgatum ὑποδύσεται, quod in omnibus Edd. erat. f Ὑποκρίνωμαι] Conſt. & Vo. Δύνωμαι, notat *M. du S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινῳδῶ] Ἑαυτίοις ἰδιώτ. *G.*

* Παλινῳδῶ] Data opera ſcripturam codicis expreſſimus. *M. du S.* Quid enim peccatum ſit, manifeſtum eſt. *J.F.R.*

Picta quod jugo deligata collo
Pardus ſuſtinet.

His puto poſſe defendi emendationem magni Boehardi; neque tamen auſim eam veram praeſtare. Facile poſſent alia ſubſtitui. ſed quod ſine ope libri veteris, in meo hic nullum eſt praeſidium, nihil affirmarim. *J.G.G.*

Τὰ σφιγγία ϵ κουράλια] Video in hac editione grandem notam his ſubjectam. In quibus ſane fruſtranea eſt Bocharti diſputatio contra Bootium: diſputare debuit in ipſa voce κουράλια, an ferri ea poſſet; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod ſtabile & certum ſatis fecerat immenſa *Salmaſii* doctrina; per quam dicere etiam debemus fruſtra exerceri maluiſſe *Palmerium*, quam diſerte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum eſſe. Nam ut σφιγγία manifeſte expoſuit animalcula, Latine ſpinturnicia pag. 377. Sic κουράλια ex *Heſychio* de parva κόρη pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J.G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religioſum in primis geſtamen eſſe exiſtimant amoliendis periculis.* *J.Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An vox barbara ex *collarium* ficta? An corallium lapis, ſ. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *F.G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae auperrime prodiit, Illuſtriſſimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia ſimiarum cauda carentium ſpecies a Salmaſio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Uſu & praeſt. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κυνάρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Εἶπον τινὰς εἰ Ῥώμῃ πλουσίοις κυνῶν τίτθοι ϗ παιδάρια σὺν τοῖς κόλποις ἐκφέροιεν ϵ ἀγαπῶντας ἰδεῖν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἀρότους, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς εἰ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themiſtocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda eſt. Vide an hic κόλουρα legendum ſit, quod eodem ſenſu de quavis beſtia dicitur. *M. du S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum eſſet in verſione quod reſponderet τοῖς κουραλίοις, in tanta ſententiarum diverſitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quaſi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non ſatis preſſe pronuntiatum in κουράλια mutaſſe librarius poteſt. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuiſſe olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J.M.G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus : ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere ; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

ἀν ἡμῖν ε ἔχοι, ᾗ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μέλασκηνάσαντας ἡμᾶς τ σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθ τεμνόμενον, h καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὅτι σωτηρίας, σὲ δὲ ὅτι πάτλειν τ φαρμάκων, καὶ τ σμίλιν ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, ᾗ τὸ καυτήριον ἀφάπυρον· ᾗ δὴ προθαλαβὼν τ ῥῆτραν, σὺ ταῦτα πρὸς ἐμὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

Πάλαι μέν, ὦ Φιλότης, i ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμησαί σοι τυτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ὅτε πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, ᾗ ἰδίᾳ πρὸς τοῖς πεπαιδθλ-

ε Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. h Καὶ καιόμ. . . εἰ δέοι] Deſunt haec in W. i Ὡς Deeſt in W.

44. Τὴν ῥῆτραν] Ῥήτραν συνθήκας. ὁμολογίαν. Τερεντῖνος δὲ νόμους † καλοῦσιν οὓς ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ἐν χρησμῷ τιθέμενος. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

† Καλοῦσι] Καὶ hic pro καλοῦσι habet C. M. du S.

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. *Jenſ.* in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet *παραλλαγὰς*, quod proxime ad Heſychianum *παραλλαγὰς*, *παιδιάς*, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. J. F. R.

24. Ἄνω τῦ ποταμοῦ] *Eraſm.* in proverbio: *ἄνω ποταμῶν.* J. Br.

Ἄνω τῦ ποταμοῦ] Vid. Nixp. Δ. VI. Et *Eurip.* Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. *Age: fac ſis dicto audiens*; herus reſpondet, *ἄνω ποταμῶν χωρεῦσι πραγμ.* 146. C. M. du S.

Ἄνω τῦ π.] Quid ſi melius ſit *ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν* vel † *ποταμόν* ? neque enim mirum eſt aliquem adverſo flumine ire ; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. J. M. G.

26. Καὶ παλινῳδεῖν] *Eraſm.* in adagio : *Palinodiam canere.* J. Br.

27. Οὐχ ὑτὸς Ἑλένης] Steſichori Poëtae lyrici exemplo. J. Br.

Οὐχ ὑτὸς Ἑλένης] Conf. ſupra Μισ. c. 13. M. du S.

Ibid. Ὑτὸς Ἑλένης] Steſichori palinodia de Helena. F. G.

Ibid. Ἑλένης] Ut Steſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſmus. J. M. G.

28. Ἰλίῳ] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. J. B.

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. M. du S.

34. Καὶ οἷς σοι χρεὼν] *Et quae tibi viro bono congruat.* J. Br.

36. Ὑποδὺς] L. optime. In reliquis enim quod exſtat *ὑποδὺσαι* omnia conturbat. M. du S.

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui *λόγιος* appellatur, ſacrificabo. J. Br.

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. *Pſeudol.* c. 24. *Καλὼν καλῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψειν αὐτοῖς λόγους.* Et ſupra *Deor. Dial.* Plura Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XIV. 12. & *Th. Sellius* Obſervatt. c. 16. J. F. R.

42. Τῷ σμίλῳ] *Scalpellum.* J. Br. Miſc. L. IX. c. 14. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe : *acum* ; falſo ; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, *ſcalprum* & *ferrum candens* iſtum adferre jubet. Scholiaſtes quidem ad c. 15. *Catapl.* generaliter tantum ait : *Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν.* Sed recte *Geſnerus* & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu ſutoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. *Catapl.* c. 20. fin. *τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον.* J. F. R.

44. Τὴν ῥῆτραν] Iterum infra *Τόξ.* M. du S.

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. M. du S.

δθυμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, ἢ ἅψ' χει-50
ρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἅτε γὰρ τῆς λόγων κατα-
σκευῆς, καὶ μεμπτῆς, καὶ ἱστορίας πολλῆς, καὶ
ἐμπειρίας τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σα-
φῶς ἐλέγετο· καὶ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα
πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, 55
ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν
ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
[b] ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἐλευθερίαν [c] μακρὰ
χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον
ἐκεῖνο ἰαμβεῖον, 60

Ὅπου τὸ κέρδος, ὦ φίλ' φύσιν δουλευτέον.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγινώ-
σκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ ὦ φίλ' ἔχῃς
τὴν παρόντα [e] σου βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ 65
γεγραμμένα· εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ
τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην κατα-
σχεδάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ τῆς Κορινθίας μύθου
ταυτόν τι πεπονθέναι, καὶ σαυτῷ ὁ Βελλε-
ροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί',

& privatim apud eruditos, quibus cognoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. b Ταῦτ'] Ταῦτα W. c Μακρὰ] Μακρὰν P. d Ἀκούσηται] Ἀκούσῃ W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσητε cum jota subscripto, quo nihil opus. e Σου] Sic L. recte; Σοι Edd. f Τῷ] Τω vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, ἢ ἅψ' χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt*: malim ego: quotquot eum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἅψ' χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. *Ael.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἅψ' σώματος ἔχειν. *L. Bos.* Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive *Obsopoei* sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epict.* Sent. 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλέει δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλαγίῳ. *Brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἅψ' χειρὸς, ἅψ' σώματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἅψ' σῶμα ἔχειν invenio apud *Parthen. Nicaeens.* Erot. c. 12. Διὰ μνήμης autem φέρειν *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J.F.R.*

61. Ὅπου τὸ κέρδος . .] Versus est *Euripidis*, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, ὦ φίλ' φύσιν γαμητέον. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J.P. aG.*

Ὅπου τὸ κέρδος . .] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὸν παρόντα σου βίον] *Quippe qui nunc servias. J.Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis litera. J.Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *A.V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. *M. du S.*

70. Εὐπρόσωπον] *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elsner. J.F.R.*

79. Καὶ σὺ τὸ κολοιὸν] *Erasm.* in Paroemia: *graculus Aesopicus. J.Br.*

Ibid. Κολοιὸν] Vid. *Aesopi* fab. Infra Ἀνοφρ. c. 5. plene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοιόν. *M. du S.*

80. Ὁμοιά

met; ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere: praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Crο-

οὐχ ὁρᾷ τ ἀπολογίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τὰς καλπογραφίας· καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα. καὶ τ ὀφ αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τ συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες, καὶ ἑκόντα ὑπολιθέντα τ αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γὰρ ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου γε γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· ἢ σὲ τ κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἰ σόν ἐστιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον νόμον μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων γε ἀδελφῆ τ γυναῖκα. ἴσθι τοίνυν καὶ σὲ τ Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι μὲν ἁλοὺς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος, καίτοι ἐλεόντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν,

g Σαλαιθῳ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Σαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. h Περὶ] Παρὰ *J.* Fl. & L. Περὶ Ald. Περὶ integre reliquae & M. i Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης. *V.*

80. Ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Σαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variae hiſtoriae, patet conferenti. *J. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Zaleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. *Æl.* Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Περὶ πόδα] Emendo, Θρασύδου, τουτέστιν ἰσχυροῦ καὶ πλησίον. *J. Br.*

Περὶ πόδα] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris; qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Περὶ πόδα τοίνυν, inquit *Sabinus* pag. 506. καί σε τ Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 14. legit παραπόδας. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet περὶ πόδα Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent*; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret*; niſi malis *dicat*, vel *dixerit*. *J. J.*

Περὶ πόδα] Retinui περὶ; nam περὶ πόδα de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt. vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *J. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *J. F. R.*

88. Ἑκὼν] Lege ἑκών. *J. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, adſequi non poſſum; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *J. F. R.*

90. Ἐν-

τῆς, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βούλοιο. τὸ δὲ σὸν, ὦ μακρῷ ἀτοπώτερον, ἀκριβῶς μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοιαύτην βίου δουλοπρέπειαν, καὶ καλήγορεῖν εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπέσοι, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ παρὼν, καὶ ποιῶν. ὁ γὰρ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸ οὐδὸν, ὥσπερ ἀγενῆ λαμπρίαν ἐπαναγόμενος, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύων αὐτῇ. ὅσῳ γὰρ φασιν ἐπισημότερον εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀνιφωνοῦντος καὶ νῦν βίᾳ τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ἐπὶ σὲ καλήγοριαν ζητεῖν, μᾶλλον δὲ θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καλήγορεῖν θέλοντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἶσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἐπιθέμενοι τὰ προσωπεῖα

toniatae, & fugae atque exilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tamquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, *Sophistam qui sibi nihil sapit?*

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt

a Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. b Φυγεῖν] Φυγὴν W. *f.* quae καὶ νῦν. c Καινὴν] L. & *Anon.* Κενὴν Edd. omnes & M. Exc. d Ἀπορήσουσι] Ἀπορήσουσιν male *f.*

91. Τὸ δὲ σὸν ὦ μακρῷ ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ πολὺ ἀτοπώτερον, ὦ μακρὸν ἀτοπώτερον ἴδιον. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expressit dictionem. *F.B.*

93. Εἰς πλησίον τινὸς] Οἶκον subaudio. *F.Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. supra ad c. 1. *M.du S.*

97. Ὑπὲρ τὸ οὐδὸν] Ὑπὲρ τὸ γήρᾳ οὐδόν. *Erasm.* in adagio: *Limen senectae.* *F.Br.*

Ibid. Τὸν οὐδὸν] Frequens istud apud *Homerum*. *A.V.*

Τὸν οὐδὸν] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyss. O. 246. & 347. *Hesiod.* Ἔργ. 329. Ἐπὶ γήρᾳ οὐδῷ. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. *M.du S.*

3. Καινὴν] Pro καινὴν in Florentino exemplari erudita manus reposuit κακὴν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset κακὴν, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe αι & ε confusa. inde toties ἕτερος pro ἑταῖρος, & ex adverso; de quo infra plura. *F.F.*

Καινὴν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὴν, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *f.* Ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifesto ex καινὴν corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. *M.du S.*

Καινὴν] Edidi ex L. & vestigiis *Juntinae*, quae καὶ νῦν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito καινὴν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Paris.* Ed. licet enim textus κενὴν exhibeat, tamen *novam* versio latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὴν in Graeco edi paterentur. *F.F.R.*

5. Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* senarius. *F.Br.*

Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* versus, teste *Cicerone* Epist. ad Famil. XIII. 15. *A.V.*

Μισῶ σοφιστὴν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non extet, aut aliam *Medeam* scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* sit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epistolam. Citat & *Plut.* 2067. Sed sine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad vers. 255. *Incert.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

πεῖα, γίγνον᾽) ὑπόμιαθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ ᾠδήκειν πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ὅλως μὲν θαυμάζεσθαι μόνον ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, [e] καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι [f] συγκείμενον ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα καταλῴγειν, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος ὠφανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὤν, καὶ ἀπ᾽ ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς [g] εἰκότως ἄν

e Καὶ] Ἐν P. & marg. A1. non male. f Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. g Εἰκότως] Εἰκότος J. & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἡ * ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος. V.

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὐμελὴς ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μιλὸς εὐφρόσυνον. V.

* Ἀμύγδαλον κυμάτιον] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ὁ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non ſemel. J. F. R.

† Εὔμολος] Sic & C. M. du S.

cert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. M. du S.

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* J. M. G.

8. Τραγικοὺς] Conf. ſupr. *Mercur.* ſive *Necyom.* c. 16. M. du S.

10. Πῶλον] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. M. du S.

12. Ἐκπίπτοντες δὲ] *Exacti, expulſi.* J. Br. in Miſc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus eſſe poteſt. J. F. R.

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. M. du S.

14. Τῷ θεάτρῳ] Τοῖς θεατοῖς. τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatrae.* J. Br.

15. Πιθήκου] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. J. F. R.

21. Συγκειμένων] Mſ. συγκινουμένων. J. B.

Συγκειμένων] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. M. du S.

Συγκειμένων] Etſi συγκειμένον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. J. F. R.

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* A. V.

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. M. du S.

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ᾽ ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. J. Br.

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζῃ pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. J. F. R.

ἄν τινα δικὴ σε εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις κ' ἐφ' οἷς ἐπαινεῖ ἀξιοῖς, χείλεα μὴν σε ἐδήσειν, ὑφρώσι δ' αὐχμώσαι καλαλέεσσι. τοιγαρῆν [a] παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας ἄτιμος, προπετῶς μὲ θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μὴ μικρὸν δὲ μονονυχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος † ἐλευθερίαν. ἢ ἔοικε δὴ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστᾶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς καληγόρεις † ἄλλων, καὶ καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα † μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς † κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίεις καληγορεῖν τῆς ἀφ' ἑτοιμότητας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττων ὑπομενόντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ † Αἰσχίνην μὲ † κτ. ὃς Τιμάρχου καλήγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ φοβεῖσθαι τὰ ὅμοια πεπονθέναι, τόσον ἂν οἴει γέλωτα † ὁρώντων γενέσθαι † γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲ εὐθύνειν ὅτι τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτηκόσιν, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρανόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ὑποπτ-

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigasse quidem, ficcum liquisse palatum.* Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui temere audaciam sumseris contra hominum necessitates, paullo post autem tantum non sub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in tuum sinum, accusares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia sustinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero jam senex, eadem in se designet. In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans,

[a] Παρὰ πόδας] Sic W. J. Fl. H. P. Πόδα S. [b] Ἀποπτύσαι] Sic edidi ex L. & M. Ἀποπτύσειν Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τῆ ὄπισθεν ἴσως. G.

41. * Τῶν ἄλλων καταγελᾶν] Ὁ νοῦς, ἀντὶ τῦ μεγαλοψυχόμενον ἐπὶ γαυριᾶν, ἐφ' οἷς † εἰς ταῦτα μωδοφορούντων κατεκερμάτισον. V.

43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς † κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς † κόλπον πτύει, ἐπὶ † † πάνυ μοχλικῶν, καὶ τιθρυμμένων. Τοὺς δὲ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς † κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πώρω, ὡς ἐκ ἡ χυδαία λαλία ‡ μακροπτύους καλεῖ ἀμφιτρούσα §. V.

* Melius hoc referretur ad Θρασυνάμενος supra. M. du S.

† Πάνυ] Πάντ legebatur in Edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum potuimus, in transitu corrigemus. J. F. R.

‡ Μακροπτύους] In C. marg. μακροπτύους. Sed M. vulgatam tuetur. M. du S.

§ Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit M. du S.

Κενὸν ἐπὶ φρενί] Male omnes κενὸν; patet apud *Homer.* Il. 9. J. B.

34. Χείλεα . .] *Hom.* Il. Χ. 495. Vid. supra Dial. praeced. J. F. R.

36. Θρασυνάμενος] Sic quoque in *Junt.* legebatur; sed mutavit *Solanus* sive *Soulius*, in Θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομοσάμενος. J. F. R.

43. Εἰς † κόλπον πτύσας] *Erasm.* in adag. *In tuum ipsius sinum inspue.* J. Br.

Εἰς † κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me jussit expuere.* J. B.

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitarunt, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum,

Adra-

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

κηρύττων βηχὸς Φάρμακον, ᾗ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, ᾗ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷς σὺ καλήγορᾶι, ὁ ἔτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑπεθέσει, ᾗ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥν τινα ᾗ τράπωμαι πρὸς τ ἀπολογίαν. ἆρά μοι πρᾶτιστον [c] ἐθελοκακήσαιμι, ᾗ τὰ τοῦτο ὄλισθήματα, ᾗ ἀδικεῖν ὅτι δεόμενον, ὅτι τ κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τ τύχην, ᾗ μοῖραν, ᾗ εἱμαρμένην, ᾗ ὠδῖνας συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ὀνειδίζοντας, εἰδότας ὡς οὐδὲν ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ κρείττονος, μᾶλλον δὲ μοῖρας τ προειρημένων ἀγόμεθα, οὐκ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι σαντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, ᾗ εἰ δ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προϊσχόμενον, ᾗ συνήγορον τ Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, ᾗ τὰ ἑαυτοῦ ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

Μοῖ-

c Ἐθελοκακήσαιμι] Ἐθελοκακήσωμι P.

60. Ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ¶ ἀφθόνῳ, πολλαχοῦ παραφραγμένον. V.

¶ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνως editum erat.

drasteae mox iram deprecaturos ſe; malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Ἰὼχ. c. 15. Vide tamen locum ex Æſchylo a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. Han. p. 258. E. ἀπτύσαι δὲ ὁ καθάρσιος τὸ σῶμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem Theophraſti hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide Theocr. Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὴ βασκανθῇ δὲ τρὶς εἰς ἁμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ περιστὸν averruncantibus. Callimachumque adducit teſtem. M. du S.

47. Αἰσχίνῃ] Æſchinem contra Timarch. V. Plut. 624. 1. M. du S.

49. Τὰ ὅμοια πάσχοντα] Muliebria patientem. J. Br.

51. Εὔθυνον ἐπὶ τοῖς] Ejus reum facit, quod in adoleſcentia commiſit criminis, hoc eſt, impudicitiae. J. Br.

54. Ἀποκηρύττειν] Scribe ἀποκηρύττων. J. Br.

Ἀποκηρύττων] Finiens deinde Sabinus ſuam in Lucianum accuſationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκεῖνό τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς Φάρμακον, ᾗ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin Lucianus ſcripſerit ἀποκηρύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeo dicto loco. J. J.

Ἀποκηρύττων] M. & L. uti Clar. Jenſius conjecerat. Caeteri libri ἀποκηρύττειν. M. du S.

Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ἢ [a] τὸ,

Γενομένῳ ἐπέπηξε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτης.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ὑ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποπτῆναι τὴν παρεῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλόνοιαν καὶ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῶν τοιούτων, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ὑπαφερομένῃ καταγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κἄτα εὑρίσκωμαι ἦλον, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἦλον, καὶ μείζονί [c] γε τὸν σμικρότερον ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δηλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ. χείριστον νενόμισται.

Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολο-

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

a Τὸ] Τῷ male Fl. b Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. c Γε] Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον] Τῷ μείζονι ἦλῳ τὸν μικρότερον. V.

77. Μοῖραν μ'] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem productum, qui dixerit, Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, est Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *J. J.*

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. H. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab insciis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γενομένῳ ἐπέπηξε λίνῳ] *Hom.* Il. ν. *J. Br.*

Γενομένῳ ἐπέπηξε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπέπηξε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἐπέπηξεν; & pro ν. lege Υ. Ibique vers. 128. *J. F. R.*

90. Ἦλῳ τὸν ἦλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἦλῳ τὸν ἦλον] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Suid.* Paroemiog. *J. B.*

Ἦλῳ τὸν ἦλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciundum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἦλῳ τὸν ἦλον, πατταλῳ τὸν πάτταλον. Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἦλῳ. Adde nostrum infra pro Lapsi. c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυραν ἔτι ἄφροχος] *Erasm.* in proverbio: *Sacram ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύσσεσθαι] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοι ἴσως, inquit, ἐκείνη ἀγκύρα ἔτι ἄφροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, &c. Graecus Interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας] ἁπλότητος ἦθος, ταῦτα κατηχήσεσι. Posset quis κατασκάψεσι, sed sine dubio legendum κατηχλάσεσι id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλάσματος. *J. J.*

98. Νόσον] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μηδὲ αὐτὰ] Castiga μικρὸν. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam sani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem, & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum sceleſta moliar,
Sed major urget conſiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abjicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis caussa dicere habeat, quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse

γεῖν [d] μηδὲ ἓν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄδροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὸ νόσον· καὶ μὴν τούτων, τὸ πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ὃ τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὸ τῆς Εὐριπίδου Μήδειαν ἐπικαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
Θυμὸς δὲ [e] κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐμὲ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτὺς ῥίπτειν, καὶ κατ' ἀκρημονίων γε ἠλιβάτων, εἴ μέλλοι τις ὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ὑπὲρ τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, καὶ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖ-

[d] Μηδὲ ἓν &c.] Μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt *P. H. J. Fl.* [e] Κρείσσων τῶν ἐμῶν] Κρείσσον δὲ πῦρ *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἁπλότητος. * Ἦθος ταῦτα καὶ σκώπτοντος· ἀλλ' ὦ βωμολόχε, εἰς ταύτην παίσεσι σὺ κατίδραμες † ἀπρεπῶς καὶ φεύγοντας λόγον, λῆρόν τε ‖ φιλεῖτον καὶ μεμψίμοιρον ‡ ἀποφαίνεσι ‖ κάπηλα, φασὶ, μιμούμενον § ἀστεῖα. Τάχα δὲ Σωκράτην ἰδίλιον μιμεῖται ¶ εἰς ὃν Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπίδραμεν γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου τε βάλλειν. ἢ τοῦτον δὲ ἴσως . . . Πόντον ἐπιπλώσας ἑτάρους ἰφθίμους †† ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. *V.*

10. Ἠλίβατον] Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ἡ ἠλιος πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον † βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. *V.*

* Ἦθος] Ἤθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κατεσκευας. . . editum erat καίεσχυν . . . pro ὦ, ὖν, pro ὧν, οἷς &c. quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπρεπῶς] Ἀπεμελημένως ante legebatur; sed ex C. ἀπρεπῶς dedit *M. du S.*

‡ Ἀποφαίνεσι καὶ κάπηλα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse restatur *M. du S.*

§ Ἀστεῖον] Pro eo monstrose legebatur αὐτὸς. Ex *Coll.* restituit *M. du S.*

¶ Οἷς] Οἷον antea editum est; mutavit idem *Soulius*, an correxerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μιμεῖται distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti accipias, ut sit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* Aliquid tamen post μιμεῖται excidisse credo. *J. F. R.*

* Sic manifesto legendum, licet sic in Mſ. σοφιστὴν τὸν κεῖον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in *Protagora*, qui consuli poterit. (Coll. κεῖον) *J. Cler.*

** Ὁμήρου] Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus *Coll.* omissa sunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion restitutum ait.

†† Ἀγείρας] Ἀγεῖρας Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. Γ. 47. ἀγείρας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ἡλιοβλητους, quam corruptam esse patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὥσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Er.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσον δὲ πῦρ. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ἢ πάνυ δ' εὐπρόσωπον? *F. G.*

ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ γὰρ τοιοῦτος πώποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν [a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα καταφύγια πρὸς καταγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐνταῦθα σκόπησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπομίσθιον παραλθόντα, δουλεύειν, ἢ ἀνέχεσθαι ὅσα μοὶ φησὶ

jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

[a] Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίαν. Sed Σκύλλαν ῥαδίως ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβίαν W. σκυλλαραβίαν Mss. Gr. Κυλλάραβον legit *M. du Soul*, vide notas. [b] Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Κρησφύγετα] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπεύδειν ἢ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασι * Κρητὸς τοὺς πειρατὰς ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινὰ, ὅθεν † ἐκεῖθεν ἀναμάθοι κρησφύγετα. *V.*

Κρησφύγετα] ‡ Φρούρια τινὰ ὅτου λαγόμενα, ἃ ἐκράτησαν οἱ πειρᾶται † Μάνου φεύγοντος, παρὰ τὴν Κρητῶν αἰτίαν ἴσως. Τὸ δὲ κρησφύγιον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τῷ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπεύδειν ἢ ὀχυρώματα. *V.*

* Κρητὸς] Κρῆτας C. mox pro ἔφυγον, φύγοι legendum. *M. du S.*

† Ἐκεῖθεν] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖσε editum fuerat. Item pro ἀναμάθοι male legebatur ἀναμάθοιεν.

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίαν] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ διάβρηξ ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτος ποτὲ λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti οὐδεὶς κοίλην εἰδέναι Ἄργος eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλην, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est explicari, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀπροσδιόνυσος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῖμος, λῖμος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν. (ejusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν καλλιράβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* καλλιράβεις· δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὴν καλλιράβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχείρουσι προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς ἐγγὺς μεγάλην πόλιν οὖσαν ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Misit expeditos peditesque equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat καλλιράβιον γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*. *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Illud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedica-

tum

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facto meo*, ac tantumdem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιθυόμενον, ἆρα τούτῳ τῷ βασιλέως μισθοφορεῖν. [c] διελθὼν δή, καὶ ἰδίᾳ καθαθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ μὲν μουσικῶν δή τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, τὸ [d] πρᾶγμα. καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ [e] ἀνεμώνη ῥόδῳ, καὶ ἀνθρώπῳ πρί-

[c] Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διελὼν. Perit in W. patri hoc in loco membrana. *M. du S.*
[d] Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſſ. L. & margo *A*1*W.* Sed Γράμμα *F. P.* Fl. *A*1. & reliqq. item W.
[e] Ἀνεμώνη ῥόδῳ] Sic Edd. *F. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui poſteriori Codici jota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *A*1*W.*

31. Ἀνεμώνη] Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον ὑπολάσιον εἶναι πανταὶ ἀνέμῳ. *V.*

tum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *F. G. G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάραβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλάραβις; nam in Pyrrho Κυλλάραβις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαράβιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάβαρις ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſſ. W. & P. etiam hic Σκυλλαραβῖνι habent. L. autem Σκύλλαν βαβιτὶν & Σκυλλαραβίαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλλάραβον unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Κοίλην Ἀραβίαν] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβῖν legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *J. M. G.*

Ibid. Ἀραβῖν] Quae longiſſime Argis diſtat. *J. Br.*

19. Ὑπ' ἀπορίας] Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſſ. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώτου. *Joſeph.* Antiq. I. 3. 3. ὑπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ὑπόνοιαν. *Ael.* V. H. I. 30. ὑπὶ ὄπτα ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Perizonius, ecce ſimilia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἀκάτου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπελλοῦ. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡσαΐου. & 2. 17. ὑπὸ Ἰερεμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμου. & ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſoleant, patet ex poëtis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — ἰδὲ ἵππι οἰκία ναίων. Ibid. 56. — πιπτόντας κατὰ οἶκον. Et 62. — λὰξ ὦσαι ὄσσαλο χειρί. *F. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *F. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolomaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *F. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat *Voſſius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγγρ. c. 7. & Ἀπολ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διαγράμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πραγματικὸς nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. τοῦτο — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. *F. F. R.*

31. Ἀνεμώνη ῥόδῳ] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνῃ ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. jota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hac-

πώληκ⊙. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ κἀκεῖ, κἀν ταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλου ἔχει τὴν διαφορὰν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἐξωνημένων καὶ οἰκοῦρίων διαφέρουσιν οἱ ὅτῳ τῷ τοιούτῳ [b] προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διαφθείροντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου γε μισθοῦ [c] διαβάλοιντο, καὶ εἰς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς καταγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προσασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη διαπορπεύοντες, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῷ τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι.

vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνῆντας ἁπάσας

12. In universum vero non omnes ego qui

a Παμπόλλου] Sic recte L. margo *Ald. W. Bas. P. S.* Παμπόλλῳ male *Junt. Fl. Fr. Ham. Ald.* b Προσιόντες] Εἰσὶ W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. c Διαβάλοιντο] Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *Ham.* &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας * ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προσασίας. *V.*

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οὖν τοὺς ἐπὶ τῷ μισθῷ ἀντικαλλαττομένους καὶ μισθαρνία λέγεσθαι ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. *V.*

* Ἀναιρήσῃ] Sic ex C. pro vulgato ἀναιρήσῃ restituit *M. du S.*

ctenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incurioso iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *M. du S.*

Ἀνεμώνῃ ῥόδου] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος, ἀργύρου, χαλκὸς χρυσοῦ dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδου, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit: *quantum discrimen est inter hos flores*, cum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. *J. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic supra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. *J. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov* ibid. pag. praeced. *J. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum; qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo ante* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ταῖς οἰκίαις ὑπὸ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντα ἐλεεῖν. τοῦτο δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἰ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν δημοσίᾳ δὲ, τὸ μεγίστης ἀρχῆς κοινωνεῖμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' οὖν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι καὶ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐπιτροπεύειν, τάς τε δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαραπάστων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικανικῶν ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ ἀσφαλίζειν· καὶ ἀποδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεκριμένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως·

56. Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ὅσον καὶ ἡμᾶς ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

62. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ἐφ' ἓν. αὐτὶ γὰρ τοῦ πανταπάσιν ἰσόν. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα κατακρεουργήσω. *V.*

68. Παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἰ τινα ἄλλα ταῦτα πλουσιξίας καὶ πηγὰς ἐν ἀλεξανδρείᾳ. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ λόγου τὰ κοινὰ συνδιαφέρων τοῖς ἄλλοις ἐν ἀφχειρίζειν προβαλλομένῳ. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο ἅπασι τὸ βίον ἐπιτηδεύσαι προθυμηθῆναι. τὸ γέ τοι ‡ παρὰ βασιλέως προσδιῶναι μισθοφορᾶν, καὶ ὅταν μισθοφορίας ἐπιφῇ, σὺν ἴσῳ ἄλλῃ ταύτην ὑπερβάλλειν φιλοτιμίᾳ ἐν πλουσίᾳ. εἰ γὰρ τὸ ἅπαξ τοῖς ἄλλοις μισθοφορᾶν εἶχον, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλέως. καὶ εἰ τὸ μικρὸν μισθοφορᾶν καὶ γέλωτος, τί ἂν εἶναι τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἐλάττων εἰς τύχην § ὑπερτερεῖ, καὶ τὸν δῆμον τῶν μεγάλων εἰς πλῆθος, τοσοῦτον ἐν τῷ φιλοσοφῶν αἱρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἂν τι ὑπὸ μικρᾶς ἂν τι ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας ὠφεληθείη, εἰς γέλωτα πλατύτερον συντελοῖ. ὅσῳ γὰρ τὸ μικρὸν σύγκλυσιν, Θεόγνιδα συνίεσιν ἔχει, ὃ οἷς φησιν, οὐκ ἔχομαι πλοῦτον ὑβρίζειν, ἀλλά μοι εἴη μὲ λίαν †† ἰλαρίζειν. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὔχομαι verbis, haec leguntur: ἔτος. ὅναστο εἰ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. εἰ γὰρ εἰ. ἀλλ' εἰ τὸ Ἀσσυρίου ἀληθῶς κτῶ κατ' ὀδὸν ἀφικνοῦμαι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. *G.*

† Εἰρήνῃ] Εἰρήνῃ male C.
‡ Παρὰ βασιλέως] (Lege παρὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπερτερεῖ] Lege ὑπερῤῥεῖ. *T. H.*
¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
†† Ἀλεξανδρείᾳ] Hic latet nomen Ἀλεξανδρείᾳ potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Trag. c. 48. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς] Intelligo παρόγραφον. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ' ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias; & crimine ab uno
Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἔρρ. c. 61. nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic & in Σωστ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἀνόμως φιλοσοφοῦντος . . . μέμφεται † Κλεάνθει καὶ Ζήνωνι σοφοῖς ἀνδράσι. *M. du S.*

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Schotinste adlato adde eumd. *Plut.* 110. — αὐτὰ δ' ἐστὶν ἅπαντες κακοί. ΠΑ. Μὰ Δί, ἀλλ' ἀπαξάπασιν. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εἰρήνην ἀπαξάπαντα πεπαπαλισμένα. *J. F. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. ὡς ἐμοὶ ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ἐ παῖνο τριφῆ. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἔγωγε πλουσίας. *J. F. R.*

68. Βασιλέως] Unum cum nomine Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μὲν ταῦτα δὴ, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, [a] ἀλλ' ἔθνος ὁλόκληρον πιστευθῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

ratore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

Ἐθέλω γοῦν ἐκ περισσοῦ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ διαφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω, οὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι τῶνδε τῶν δεχομένων ἐπέτειοι φαίνονται· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ τῶνδε πᾶσιν εὐκλεια, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ [b] νεὼ, καὶ τεμένη, ὁπόσα τῶνδε τῶν δεχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέροντες προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἦν ἐθέλῃς, δεξάμενος ἀπὸ τοῦ [c] σωροῦ κορυφῆς, ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet caussam dicere, & illud nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperatori merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod beneficiorum caussa adoratur; statuae porro & aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro curis & providentia, quam adhibent procuranda semper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui summi sunt; caeterum mercenarios aeque esse universos.

Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ

14. Si igitur eam ego legem scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a Ἀλλ'] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὑπὸ notamus. b Νεὼ] Νεοὺς M. c Σωροῦ] Sic bene P. S. Fl. Σορῶ male J. A1. H. B2.

80. Φόρους] Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

90. Τῶ σωρῶ] Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est, ὁ σορὸς sepulcrum, ut infra Ἑρμ. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. Alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu Homer. Il. Φ. 91. qui vulgo sic a Lexicogr. adfertur: Ὡς δὴ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit legendum ὁμὴ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiast. ibi bene monet. J. F. R.

5. Ἐτήσιοι ἀρούρης ἄχθος] Hom. Il. Σ. & Odyss. I. J. Br.

Ἐτήσιον . . .] Hom. Il. Σ. 104. M. du S.

6. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μισμῶν] Quum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit ante alia autem, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte ante omnia vero. Sic in Scytha. συγγραφάμενος πρὸς ἅπασι συναγωνισαῖς χρῆσθαι πρὸς τὰ ὅλα. J. G.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων] In Salm. conversum erat: ante alia, quod Solanus noster jam mutaverat in: ante omnia. J. F. R.

18. Ἐπὶ ῥᾳθυμίᾳ . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me est ; ac porro bonum virum efficacem esse oportet : quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus ; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam si reprehendas vitam praesentem nostram ; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi caussa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis caussa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

μῶ γ βιβλίῳ λέλεχταί μοι, χρὴ δὲ τ ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῷτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶν τῷ μέσῳ ὑπαίθρι πεῖραν αὐτῦ διδῷ, ὅπως [d] ἔχει πίστεως, ᾗ σπουδῆς, ᾗ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον χθονὸς ἄχθος εἴη.

Πρὸ δὲ τῆς ὅλων, μεμνῆσθαι χρὴ τὺς ὀπιλιμῶντας, ὅτι εἰ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις ᾗ ἄλλος ἐστί σε σοφὸς, ὀπιλιμήσοιντο, ἀλλὰ τῷ ὄχλῳ γ πολλῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, ᾗ τὰ μέτρια ἐπαινεθέντι ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τ ἄκραν ἐκείνην τῆς χορυφαίων ἕξεως, εἰ πάνυ γεγυμνασμένῳ. ᾗ, μὰ Δί', εἰδ' ὀπὶ τούτῳ ἀπιέναι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐν ἐνέτυχον, τ γ σοφῦ ὑπόκρισιν ἀποπληροῦντι. σὺ μέντοι ᾗ θαυμάσαιμ' ἂν ὀπιλιμῶντός με τῷ νῦν βίῳ, εἴγε ὀπιλιμώης, ὃν πρὸ πολλῦ ἤδεις ὀπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε χθὲς θέαν γ ἑσπερίου Ὠκεανῦ ᾗ τ Κελτικὴν ἅμα ὀπὸν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῆς σοφιστῶν ἀριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὤν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τ γλευκὴν ᾠδὴν σῦ ᾗ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ

[d] Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἔχοι consentiunt.

24. Τὸν λοιπὸν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψήφους τοῖς νικῶσιν ἀπένεμον, λοιπὴν ᾗ πλήρη, ἀστὶς τοῖς ὑπολοίποις ἡ μίλαινα ᾗ ἡ τετρυπημένη. *V.*

Vide etiam Δικ. c. 27. *M. du S.*

20. Κελτικὴν] Iterum infra Δικ. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philostrati Sophistas* locum ; quod ante me Clariss. *Vossio* jam diu observatum est, *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum ; non quia, ut viro Clariss. *Oleario* visum, *Pseudonymus*, & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidisse nollem ; sed 10. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 20. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desiit. 30. Quia de Philostrati heroe, Apollonio Thyanensi aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος] *Non in postremis habens, neque neglectui.* *J. Br.*

Ibid. Τὸν λοιπὸν] τῶν subaudio, absolutorium calcu-

ἐπεὶ πρός γε τὰς ἄλλας κἂν σιωπᾶτε πάντες καταηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

Apud alios enim si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curae Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἐκφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν τοῖς λόγοις τὸ δαιμόνιον παραίσιμόν. ἄτερ ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμην [a] παρὰ σέ, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ [b] χρυσοῦς ὑπιλαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. DIfficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis causa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusse-

a Παρὰ] Πρὸς *Th. Mag.* v. χαίρειν. Edd. consentiunt in *M. de S.* notavit, nempe Cod. L. voluisse χρυσὸς dare.

b Χρυσοῦς] Χρύσιος (Leg. χρυσοῦς) L. Sic Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ φροντὶς Ἱππ' . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπερισκέπτως ἁμαρτανόντων. *V.* (In V. erat ἀπειμμερί.)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἑωθιναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριοι, ὑγίαινε. *V.*

sulum. *J. Br.*

Τὴν λάλιον ψῆφόν σοῦ ἐ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι] Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον. non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabae albae. sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λάλιον] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλήρη] Nam pertuso condemnabant Graeci. *J. Br.*

27. Οὐ φροντὶς Ἱππολ.] *Erasm.* in adagio: *Non est cura Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ φροντὶς Ἱππολείδῃ] Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἐκ τοῦ λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ φροντὶς Ἱππολ.] Εἰη μοὶ τὸ, φροντὶς Ἱππολείδῃ &c. Εἰη μοὶ τὸ οὐ φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ φροντὶς Ἱππολ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zenob.* Conf. infra φιλοσ. c. alt. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. de S.*

Οὐ φροντὶς Ἱππολ.] Notabilis locus *Aristotelis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ πάππος ὁ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ἐπηρτημένου ὑμῶν τοῦ σώματος τῷ τοίχῳ, ἐπεφώνει τὴν παροιμίαν ὅτῳ δοκεῖ πεπρονοῆσθαι Τίμαρχος· ὁ δὲ πλήρους ὄντος μου. Adde *Poll.* 8, 123. Ψῆφους ἔχω χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην ἑ ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προῤῥήσεις αἱ μὲν ἑωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριαι, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγιαίνων *Valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse exper-

jusserim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne leniſſime quidem fubridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίουν, εὔφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ὀρθῶς δὲ, ὡς ἔμοιγε τότε ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν ὅτι τοῦτο αὐτὸς [c] ἴδιόν τε, καὶ ἡμερῆσιον, καὶ παιδικὸν ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὤοντό με εἶναι, εἰ καὶ σὺ ὅτι μάλιστα οὐ διεκῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· αὐτὸς δ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι διεσημήνατο καὶ γλώττης ἁμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀπορῶ τῷ ὀλισθήματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην καὶ καλῶς ἔχοι· καὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἔτος εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Ἀρ-

c Ἴδιον] Sic *A*1. Fl. *S. Fr. H.* &, ni fallor *J.* vid. nott. Ἰδίων *P. B*2.

pertus est *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J. F. R.*

2. Ἐπίρρησιν] Sic verti ἐπίρρησιν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν δὲ τὸ θεῖον ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit 3, 40. &c. *J. M. G.*

6. Τὸ ἑωθινὸν] Τὸν ἑωθινὸν προσαγορεύουσιν. Quae primo mane dici solet. *J. Br.*

Τὸ ἑωθινὸν] *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85. Ἔξεστι δ' ὑγίαινε, ὅτε λέγειν ἐγχωρεῖ. οἱ μὲν γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, ὅτε μέλλοντές τι πρᾶττειν, ταῦτα λέγουσιν ἐώθασιν, ἀλλὰ ἀπαλλαττόμενοι ἀλλήλων τὸ πρὸς ὕστερον προτρέπονται. *J. M. G.*

7. Καίριον πελάσσης] *Th. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi καίριον omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lect. modo notavi. *J. F. R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. *ego aureus atque elegans.* *J. Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercer. Caetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *J. B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. *J. J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem* (*in libro Philosophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol.* I. 86. ubi additur sequens hemistichium: πολλῶμαι δ' ὧδε τετιμένος, teste *Davisio* I. *Tusc.* p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laërt.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhus.* p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἴδιον] Deleverat *M. du S.* posteriorem hujus vocis syllabam in *Juntina*, & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἴδιον, quod & Parisina habebat, idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere ἴδιον. Unde primo conjicio ἴδιον quoque habuisse *Juntinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Soulium* deceptum esse sequenti sono verbi ἡμερήσιον, ex quo forsan festinans conjecit ἴδιον similiter scribendum; malique sic accusavit *Florentinam* & reliquas. Nam ἴδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδέω *sudo*, ut ἡμερήσιον & sequens ἐν satis docent: & *Brod.* quoque Misc. IX. c. 15. ἴδιόν τε *sudabam*, scribit. *J. F. R.*

Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὤμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προὐφάνη τὰ λεκτέα. εἰ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ δεῖ χαίρειν αὐτῷ, ἢ δεῖ εὖ πράττειν, ἢ δεῖ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. εἰ μὴν ἑωθινὴ μόνον, εἰδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆδε γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ὀπιθόλεις,

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ [b] ἐρρητόρθει. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' * ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac ſub initium ſcriptionis, difficilem dubiamque ſane quaeſtionem propoſitam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progreſſo multa ſe dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipſis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*ſi quem jubeas*) eſt illa quidem ſalutatio, verum non matutina ſolum, neque *quae* ad primam modo congreſſionem *pertineat*: ſed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale eſt,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum poſt coenam quoque ad *comeſſationem & liberiores* in vino ſermones jam converſi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulyſſes inquit: cum mandatam ſibi legationem apud illum orat: &, qui jam diſcederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, verſor:

Pro-

a Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὲν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ ſervavit. b Ἐρρητόρευε] Ἐρητόρευε Fl. * Ὑμμιν] Ὑμῖν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τοῦ ἀπὸ. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graeviana* μὴ pro μῶ, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non ſolum habeat, ſed & *Pariſ.* voluiſſe exprimere videtur, in cujus verſione negativa quoque expreſſa erat, *qui antea ſe numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam ſi praecedens πρώτην ἔντευξιν reſpicias, eique πρῶτον μῶ ſubjungas, bis idem dixiſſet. Jam vero μὴ poſt ἀλλὰ fit oppoſitio melior; etſi ſcio, ſi quis tricari velit, poſſe dici, qui πρῶτον ſe vident, eos ſe *non ante* vidiſſe, adeoque negativam poſſe abeſſe: tamen planior eſt oratio, ſi addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. R.*

37. Χαῖρ' ὦ δύναστα] *Euripidis* verſiculus. *J. Br.*

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Verſus eſt *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Verſus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus diſcedentis, apud *Philoſtr.* de vita Apollon I, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua uſus eſt Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philoſtr.* l. c. *Olearius.* Παλαιῦμαι, quod omiſit Lucianus, in verſione ſupplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εὖπαις, ὦλλο χαῖρε *&c.* Utrumque jungitur in illo Menelai Odyſſ. O, 151. Χαίρετον, ὦ κοῦροι, καὶ Νέστορι πομπῆι λαῶν Ἐπιτῶν, *Valete & ſalvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ὦδη] *Eurip.* Phoeniſſ. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ', ὦδη] Verſum hunc ex *Eurip.* Phoeniſſ. eſſe deſumtum, indicavit etiam *Brod.* l. ſaepe commonſtrato. Videtur hunc *Soulius* noſter in adducendis poëtarum locis ſaepe ducem ſecutus; etſi ejus raro faciat mentionem; ſed quia *Brod.* numeros verſuum non addit, alter eos addendo illas citationes ſibi vindicaſſe videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim *Soulianae* diligentiae debetur, qui & multa per ſe invenit, & ſaepe ne ſectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, ſi ſemper, ubi bis ter idem

di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, ſolum matutinum: cum etiam minime auſpicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum ſe in poſterum ſignificat.

3. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *uſurpaſſe*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe ad Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἰδίᾳ δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνῃ ὁ ἑωθινὸς, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ γοῦν Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ οὐ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν [c] μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ περιφρονιχότας ὑπὲρ τὸ τέλος τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ὁ δ' ἐπιστολῆς δὲ ἀρχὴ, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶ-

c Μακρὰν] Μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* d Φιλιππίδης] Φειδιππίδης *Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] Τόπος Λακωνικὸς. *V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J. F. R.*

58. Πρῶτος] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo jam diu orationis ſeries tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaſi ſoluta omni tempori apta cenſebatur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cujus rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in Epiſtolis aſſignat. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a Clariſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum eſt ſaepiſſime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina ſaepe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τῆς λαπτῶν τὸν πάππον. Sic Ἠλείδης ἀφ' ὃ πολὺν χρόνον ἄλειφον εἶναι. Sic Μελίαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τῆς Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι ἀφ' ὧν Ἥρᾳ κλέος ἔχει. Sic Πολυδεύκης, ἀφ' τὸ μαχητὴς ὢν πολλὰ ἴδῃ. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑππόμαχος ὅτι ἵππῳ μαχόμενος ἀνῃρέθη. & ſexcenta talia. *J. P. a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etſi *Palmerio* Solanoque plane adſentior, Φειδιππίδης ſcribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt ejusmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. *J. F. R.*

64. Κλέων] Vid. Schol. *Ariſtoph.* ad ἱππῆς κύων σ. in *Pluto*, & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρειν. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν πρᾶξαι] *Thom. Mag.* v. χαίρειν ait: χαίρειν οὐ ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος. καὶ Κλέων Ἀθηναίοις, μᾶλλον τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam obſervat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. ſegm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticiſtae, cujus liber nondum eſt editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. *J. F. R.*

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] *Plutarch.* in Nicia. *J. Bn.*

66. Πρὸ-

πρῶτον χαίρειν προσεῖπεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκείνην, ἢ τὴν τῆς Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. ἢ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἀπιστέλλων, ὃ τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἀπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῆς ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.

quam Sphacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praepoſuit: & omnino poſt illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epiſtolarum more perſeveravit, initium ab ipſis rebus capiens.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δὲ εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἀπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι τοιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν καὶ θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τῆς Πυθίας

4. Sed admirabilis *noſter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honeſti ſignificans: ſed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene conſtituti teſſeram. Atque ſcribens ad Dionyſium accuſat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

a Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ὁ Πλούτῳ Χαίρειν μὲ ἐμοὶ ἐστιν, ὦ ἄνδρες δικασταί Ἀρχαῖον ἦθος παρατηροῦσιν καὶ σωφρονοῦν. *G.*

66. Προὔθηκεν] Hoc non verum eſſe, ex *Hippocratis* epiſtolis colligo. *J. Br.*

67. Τῶν νικῶν] Athenienſium contra Perſas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epiſtolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. B.*

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελ.] Caſtigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελ. κ. π. ἀποδοκιμάζειν] Plana ſententia eſt; ſed forte ſic Lucianus ſcripſerat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expreſſit, quod ante illum *Eraſmus* in verſione offenderat. Nam quum hic eſſet interpretatus, *verbum hoc ſalvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Graecia, notavit ille forte ſcripſiſſe ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει ἐ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu hujus verbi. Sed quis neget non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quaeſtione de verbo χαίρειν dixiſſe τὸ μὲν χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia praecedentia haberent ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſior exiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει ἐ ἀποδοκιμάζει, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σωφρονῇ ἢ, ἀποδοκιμαστέον καὶ ἀποβλητέον. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noſter) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δὲ εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum* ſervare *jubet plane improbare tanquam malum*, &c. Non perſuadeo mihi, Lucianum ita ſcripſiſſe, ſed, Ἀλλ' ὁ μὲ θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν ἐ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . illud* ſalvere jubere *plane abrogas tanquam malum.* Integra eſt dictio, κελεύει χαίρειν, ut apud Latinos *ſalvere jubere*. In eodem hoc libello ſic iterum loquitur Noſter; ut ante, pag. 517. B. δεῖν τὸν σοφὸν ταῦτα φαῦλα ἡγεῖσθαι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi oportere, confuetam illam vocem mittere, & ſalvere jubere.* Sic paullo poſt pag. 521. Ἄτοπος γοῦν εἶ ἐκ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ἐκεῖνοι σπουδῇ τι γράφοντες, ὁμοίως οὐδὲν ἐν ἀρχῇ προσεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi ſerii quid ſcriberent, ſalvere ſtatim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditiſſimi attulerunt. Quod *Marcilius* ſcribit, forte ludentem dixiſſe Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν, potuit hauſiſſe ex *Brodaeo*, qui IX. Miſcell. cap. 15. illud idem habet. *J. F.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid ſtatuam non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ ſuſpecta & ſpuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Diog. Laërtio* adſcribi obſervat *Voſſius*. Certe, ſi non mendoſi ſunt codices, pro χαί-

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſanum eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

ὑ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλητοῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, ἔστι τὸ [c] εὖ πράττειν προγράφειν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ὁπότε ἐπιστέλλοιεν, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα πεπληρωκὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον,

[b] Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Ὀκίλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκίλῳ uno λ ſcribitur. [c] Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *AtW.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. οὐ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non οὐ διάγειν, οὐ πράττειν ve praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimium in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſalveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδιωμόζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἡδὺ λέγειν, ἄγαν με τίφτει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀπὸ τοῦ χαίρειν τὸ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδιωμόζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato καλεῖν ἀποδιωμόζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Ποιῶν] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, τὸ ἰσόρροπον βίστον διάγουσ' τυράννου. *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerus* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ' ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* *J. F. R.*

84. Μηδὲν] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not.

p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

85. Ὀκίλλῳ] Cod. Florent. Ὀκίλλῳ. *J. B.*

Ὀκίλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τῆς ψυχῆς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὦκελλον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκίλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὠκιλλῶ. In reliquis fere Luciani Edd. Ὀκκελλῶ ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Nationi Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio alii ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura oritur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtran-

νον, τὸ ἀλληλέλευ, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγείαν πρὸς αὐτοὺς ὀνομάζοντες. ᵃ Ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν ᵇ εἶναι, εὖτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, εὖτε ᵈ τὸ χαίρειν πάν-

95 lud triangulum sibi implexum, quinque descriptum & inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* & *gaudere*] sed neque *bene agere*, ne-

a Ὅλως] Ita ingens asteriscus in *Junt.* typis expressus suspect. lect. indicat. b Εἶναι] . . . ναι Fl. vacuo spatio ante ναι. At marg. *Mosq.* τὸ εὐπράττειν ἢ τὸ χαίρειν inserit ante εἶναι. c Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* d Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *Ms.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris constet, Pythagorae figura, qua hodie contra fascinationes utuntur. Figura constat ex tribus triangulis, quorum latera deserviunt sibi invicem. Et trinitatis quae est in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur signum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὰ εἰς τὴν πυθαγορείαν λεγόμενα πενταλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείου ἀναγνωρισμοῦ ἢ γνωρισμὸς, ᾧ τούτῳ οἱ ταῖς ἱστορίαις ἐχρῶντο, ἤ ἐστι τοῦτο. † [pentagram] *V.*

96. Οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν εὖτε τὸ χαίρειν, πάντως ἢ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. *Pythagoreis ἀναγνωρισμὸν* &c. *G.* (& addunt, quere in Luciani Impresso.)

* Πυθαγορείου] Coll. Πυθαγορείου ἀναγνωρισμοῦ. *M. du S.* † Deerat in impresso figura, quam oculis subjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*; (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14. ex *Albert. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam sibi haereret fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 29. Wech. Καὶ πλησίον ἐστὶν ἐμπεφυκυῖα λίχνι Κάλαμος. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρίσαιον Πιτανατῶν μοῖραν. Ἀπελλητοῦ δὲ ἐν ὑπάρχῃ ἡ λίχνις ἔτι ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel muneris ejus filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lysandrumque ejus rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 160, 10. Caeterum manavit superstitio inter Judaeos & Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud *dem Druiden fusz*. Vid. elegantiss. *Keysslerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριτλοῦν] Quia numnus Πιτανατῶν, quem Cl. *Gesnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eandem figuram habet, quae pag. proxima jam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem sequuntur doctrinam atque hanc.* *J. Br.*

97. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, εὖτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, εὖτε τὸ χαίρειν πάντως ἢ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia. ἢ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι ἢ τὸ εὐπράττειν ἢ τὸ χαίρειν, εὖτε δὲ τὸ εὐπράττειν εὖτε τὸ χαίρειν πάντως ἢ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus; quique adeo in Ed. *J.* stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . ναι.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Jovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεὺς. Agesilaus rescripsit, nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De posteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII. 52. cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. *J. F. R.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a *Gronovio*, ut supplenda videram ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innotesceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo supra, sed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elsner.* ad Act. Apost. XV. 29. εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Eschin.* Dial. 2. de

neque *gaudere*, concinne esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

Ἴτως [e] καὶ τὸ [f] ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἃ [g] καὶ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν [h] ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν καλέσαντι, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι.

Καὶ

[e] Καὶ] Forte Δὶ *M. du S.* [f] Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν ἄνω marg. *AIW.* [g] Ἃ] Ἣ *Brod.* & *Marcil.* [h] Ἀποτελεῖν] Ἀποτελεῖ, ἢ *Marcil.*

2. Τετρακτὺν] Quære in aureis carminibus & commentariis. *G.*

de divit. §. 6. Ἀλλ' ἁμά γε τούτοις ἂν τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν ἐγγειμάσθαι εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττουσι; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν εἶτον ἄριστα πράττουσι ὁσιότατα καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνουσι περὶ σοφίας αὐτούς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, *& bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. *J. F. R.*

98. Τὸν τετρακτὺν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὰ τὰν ἱερᾶς ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. *J. B.*

2. Τετρακτὺν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὀμνύειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Nostet, εἰσὶ δὲ, οἱ δὲ τὴν τετρακτὺν, τὸ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἃ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὰν, quum, ut omnes antiquae editt. habent, scribendum sit τετρακτὸν Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἃ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Brodaeus* dicto loco legit, ἃ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum; qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Caeterum quod Nostet ait, quosdam τὸν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τὰν ἀμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἀμετέρᾳ γενεᾷ ibi ἀμετέρᾳ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τὰν ἀμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου, &c. *J. J.*

Τετρακτὺν] Ea de re jam supra in B. *περὶ* c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic *φασί*. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii & *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. du S.*

Ibid. Ὅρκον] Ἣ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὁ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἣ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἢ δὲ καὶ ὑγείας. *Th. M.*

Ibid. Ἣ . . . . ἀποτελεῖν] *Rittershusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quae de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. c. 36. *M. du S.*

Ἣ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν] (Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. *Brod.* Misc. IX. 15.) Castigo ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea quae dixit ad verba; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. *J. F. R.*

3. Τὸν ἐντελῆ] Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *J. M. G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. *M. du S.*

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ὀλίγαις (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὔλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προλελαγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνῳ ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιός,

Ἥκω πεπραγὼς δεινά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ δὲ γὲ τὸ σκολιὸν γράψας, ὃν καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaesō serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐπαίνου ἴσχει ἕνεκα * αὐτοσιλὶς, † Ὑγιαίνειν μὲ ἄριστον θνητῷ ἀνδρὶ, Δεύτερα δὲ φυὰν καλὸν γενέσθ, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἢ παρὰ τὴν ᾠδὴν, ὡς ὁ Δικαίαρχος· ἐν τῷ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἦν αὐτῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων εὐδόκιμον καθ' ἕνα ἐξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συστατῶν, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλοῦσι λέγειν τὸν τάξαντα σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος ὁ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ‡ περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέασι ᾧ μέρος, ἐξῆς § μυρσίνας ἔχοντες ἤδον γνώμας καὶ ἱστορικὰ σύντονα. ἢ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν διάταξιν τῶν κλινῶν. V.

* Αὐτοσιλὶς] Αὐτολίξει Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur χαρτῶν. At quod legitur hic *Philem*, cum sit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non constet utra harum lectionum alteri sit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μίαν] Exc. G. Παρὰ μίαν σ. κ. τιθέασι. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν πάντας] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὔλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *M. du S.*

20. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valetudo Divûm Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valetudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

8. Cum Alexander praelium ad Issum

μέμνηϑ', τί γ' ὅτος φησιν; ὑγιαίνειν μ' ἄριστον τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσϑαι. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τὸ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον εἰπῶ, πᾶσι μὲν ὁμαλὸς, λέγω, [b] Ὑγίεια πρεσβεύτατα μακάρων μετ' ἐμοῦ [c] γαίοιμι τὸ [d] λειπόμενον βιοτᾶς. Ὥστε εἰ πρεσβεία ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, πρωτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

Μύρια δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καλαδεῖξαί σοι ἔχων, προλιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν ὠκνησα, μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ συγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον. ὀλίγα δέ σοι τῶν ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὴν ἐπὶ [e] Ἰσσῷ μάχην ἀγω-

[b] Ὑγίεια] Vulgo ὑγεία, vid. nott. [c] Ναίοιμι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Νάοιμι Edd. [d] Λειπ.] Λοιπόμενον *Athen.* [e] Ἰσσῷ] Ἰσσῇ C. Fl. Ἰσσῷ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλον ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀντὶ τοῦ ἕτερα ἰᾶσθαι κακὰ ἕτερα ἐπαγόντων. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Ἰσσῷ *V.*

29. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694. E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ δεύτερῳ, δεύτερον δὲ καλὸν φῦναι γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως, καὶ τὸ τέταρτον συνοῦσιν μετὰ τῶν φίλων. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Gnom.* flor. 425. *M. du S.*

Πλάτων μέμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* II. 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἴσα σοι] Suspicabar ἴνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγιείᾳ] Sic incipit Ἀριφράδου τοῦ Σικυωνίου παιᾶνα εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγιείᾳ ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγείᾳ scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγεία dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγιαίνειν propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1. Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim Ὑγίεια ἐ νοῦς, ἔσθλὰ τῷ βίῳ δίδω. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγεία an ὑγίεια scribendum; sed cum Edd. pleraeque semper ὑγεία scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 6. de *Mercede Conducti.* *J. F. R.*

40. Ἥλου ἥλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἥλου ἥλῳ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intelligo λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. ἐν Ἰσσῇ. *J. F.*

ἀγωνιῶν ἔμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ [a] Καρ-
διανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκπαραχθεὶς ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεῷ τινι τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη καταστρατοπεδεύειν· ταραχθέντων δὲ τὴν παρόντων πρὸς τὸ ἄδοξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὸ κλητόν· τὸ γὰρ σῶσας ἡμᾶς νικήσειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖται.

9. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὁρᾶν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης ἀποδοῦναι τῇ φαλαγγὶ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

10. Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ὃς ἐχρῆν μὲν τὸν ἐπιστολὴν ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεπεῖν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν.

11. Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ-

commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam

a Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. b Δὲ] Omissa haec particula in *Y.* comparet in Fl. *P. H. B.* S. & M.

45. *Εὐμένης ὁ Καρδ.*] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *C. Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Ælian.* Var. Hist. III, 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in τὸν μὲν in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*, Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus*. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Æl.* l. c. *M. du S.*

Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονικὸν ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est Ciceronis, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. *Periz.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognoscas itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaraviisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *sigma* Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Σαρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *Y. F. R.*

66. *Ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι.*] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *Y. Bo.*

67. *Διονυσόδωρος*] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. *Πύρ-*

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, saputt, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

22. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

ὀναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ὀφραληγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τύχης ἐνεγκόντος. ἔτ' τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθήσεις ἐκ τροπαίου ἢ νίκης, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλοῦτον ἐπιβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ηὔχετο, ὑγιαίνειν. ὃς εἰ ἐν τοῦτ' ἔχει, ῥᾳδίως αὐτῷ τ' ἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τἀπάντων ἀγαθῶν, εἰ μὴ τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νὴ ἐκάστῳ καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις, σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἶναι δόξαις ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγιείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι

---

e Ἢ ἐν] Lege ἐν, vel M. du S. d Τὸ] Τῷ M. e Μόνον ἀπῇ] Ἀπεῖναί φησί τις W. f Τάχα ἂν εἴποι τις] Quatuor haec verba absunt a W. g Περὶ] Ἐπὶ male P. & L. h Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Justin.* L. XVIII. G. C.

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Senis L. III. de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελος ἐστιν, ὅτε χρημάτων, ὅτε σώματος, ὅτε τῶν ἄλλων ἕνεκα, ὅτε τῆς ὑγιείας. *A. V.*

80. Ἐν ᾧ ἂν τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in varianti. Lect. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τἀπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. nam etsi paullo praecedens illud ἐν ᾧ ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἐστι, φησὶν, ὅταν ἔχοντας. *Omnino vero, inquit, haec ita se habent.* *J. F. R.*

84. Μηδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. du S.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adscripserat, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ἢ L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ τι μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσῳ in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Mss. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσῳ — τιμωρήσασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*, hic vero minus commode subaudiri posset. *Add.* quoque V. Ill. ὅσῳ περ, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illum autem τῷ μᾶλλον omissionem fefellisse video *Meibomium* ad *Epist.* Scot. 92. illud frustra ingerere potentem, quando *Epist.* recte ait; ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐνοχλεῖ. Sed, si eousque opellam no-

ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν προσκελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τοὺς πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συντελοῦντας· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ προσαγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, [a] ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως [b] λαμβάνετε, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ προσάγγελμα, τὴν ὑγείαν τὴν ὑμετέραν αὐτοῦ ἐπιμελεῖσθαι; καὶ [c] μάλα εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμοῦ πρὸς τἆλλα, μὴ ὄντων ἀγαπεμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοί, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν τὸ χαίρειν, ἐπιλησθεὶς δ' αὐτὸ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μὴ ἄκων παθών, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῆς προσαγορεύσεως ἀλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

9 *Gaude* dicit, bene ominato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate*. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus *studio* fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W. b Λαμβάνετε] Λαμβάνεσθαι W. Sed σθαι subscriptum est. c Μάλα] Μαλ' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερόν μοι αὐτοῖς δοκεῖτε, plura forsan dabimus. *J.F.R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th.M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *J.M.G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba legantur: σὺ δὲ ὑγιαίνειν τε εὔχεσθαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Gravio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est*; &c. ad quam respexisse Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Παρήγγελμα] Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures.* Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th.M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod servavi, nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. *J.F.R.*

10. Τῆς τῆς ὑγείας ἐπ. ποιᾶ. ἀμείβ.] Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th.M.*

Τῷ τῆς ὑγ. ἐπ.] Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum inveries. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. ἔτι γε τῷ λοιπῷ προσῆκεν εἰπεῖν τὸ χαῖρε, ἀλλὰ νῦν ἐστιν ὑγίαινε χρηστέον. Adde *Muret.* var. Lect. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐκ

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον ἐκτράπῃ, ἢ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα τ' Ὑγείας, ἣ Ἀσκληπιῷ αὐτῷ [d] ἐπινοίᾳ τῇδ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθρωπος θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνῳ τινὰ ὑπὲρ ὧν γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακὼς ὅτι τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τ' ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τοὐναντίον ἐξελαθείς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἂν τινα ἐκπλήξειε τ' κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, καὶ στρατιωτικὸν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προσθέοντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τ' προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄγνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ἀβελτηρίαν [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, ἐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναιδείας [h] ἐστί. καὶ ἔμοιγε εἴη μη-

[d] Ἐπινοίᾳ] Sic W. Ἐπινοίᾳ vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl. [f] Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat o. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἐστίν W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ἐκ προνοίας σωφρονικῆς. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἰατροῦ μανῆναι. *Cic.* ad Att. VI. 1. ἐξ ἀφαιρέσεως ſanare. *J.F.R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδελφ. p. 902. 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem; χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J.M.G.*

20. Ὑγείας] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea.* Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑCΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙC ΕΠΙΚΟΥΡΙΟIC.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Salutis* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine *ὑγιᾶ* aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπινοίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπινοίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ἐπιθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. διὰ τ' ἄγαν ἀκρασίας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τ' ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J.F.R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A.V.*

μηδὲν ἐμὲ [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπολύσας ἐγκλήματος μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δέ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ βουλομένων τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· εἰ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μέν, [d] οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὔνουν εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημος καὶ αὐτή.

Εἰκὸς δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενον, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἁμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causſam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuste judicasti.* Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis sed mentem examinare aequum est.* Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperies, sive linguam, bene ominata etiam haec est.

19. Caeterum huc delatus non sine causſa videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλλεσθ Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba sic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius*. Nescio quare; nam *J. A1. P.* & *S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & M.

47. Τῷ μεγίστῳ, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον*. *G.*

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiasta lecta esse; quo in Edd. legnatur. Num vero eorum expositio exstiterit, nescio. *J. F. R.*

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent Edd. *M. duo B.* Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide mea supra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Nostrum ubique. *J. F. S.*

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex inceſſus celeritate colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim heſternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΟΣον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ βαδίσματος σπουδῇ [a] τεκμήραιο, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐννοίας τινὰς μεταξὺ ποιῶν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ῥῆμα ὑπόρθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥστε τινὰ ῥῆσιν ὅτι [b] σαυτῷ ἀμφιλέγεις· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλυθεὶς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶ, ἀεί σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. ἦ γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac perſona recte incipiunt *J. H.* & *A1.* Deeſt in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B2.* Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *a* Τεκμήραιο] Lege τεκμαίροιο Ex *Marc. Soulius*; ſed nihil mutat M. nec Edd. *b* Σαυτοῦ] Ἑαυτῷ W. at prius ſervant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Muſa.* c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμε] In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Junt.* vero aliisque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήραιο] *Gujet.* ait: an τὸ ἐσὺν deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐσὺ recte omittitur: vid. *Aelian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τι ἀψαμένῳ τεκμήραιτο. Unde ſimul confirmatur τεκμήραιο recte ſe habere, & male *Soulium* illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίροιο, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τοῦ ἐσὺ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens ſit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήραιο] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μεταξὺ ποιῶν] Ne credas male cohaerere μεταξὺ ποιῶν, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio jungi, ut μεταξὺ πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Conf. ſupra *Somn.* §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et ſaepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ θύουσι. *Dionyſ. Hal.* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ διαπεσόντες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile ſit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opſopaeus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit.* Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad precepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *precepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ὃν μίαν περιπόλου ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἴσως τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γυμνάζῃ δεῖ, καὶ προεθίσθαι τῇ πόσει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος· ſcilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ὅπιον τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρας πράγματος· φιλοσοφίαν δὲ ἢ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, εἰ μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἐπιβλέπῃ ἐς αὐτὴν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ [a] παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

[a] Παραπολόμ.] Παραποκόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τοῦ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τοῦ Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J. Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ β.] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J.B.*

21. Ἐγρηγόρως] *Vigilans.* *J. Br.*

Ἐγρηγόρως] An ἐγρηγορώς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κεκληγώς. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διὰ γὰρ μίτῳ excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Fens.* Lectt. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἐφίσανσιν. *Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi moneo, nuperum Interpretem Clariss. fruftra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Lectu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J. F. R.*

24. Παραπολόμενον] Castigo παραπολλύμενον. *J. Br.*

26. Θαυμάσια ἰλίαδα] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M. du S.*

31. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη] Conf. infra hujus Dial. c. 59. f. *M. du S.*

32. Οὐδὲν ἄλλο] Legendum ἄλλο. *J. Br.*

Οὐδὲν ἄλλο] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J. F. R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* *J. M. G.*

37. Οὐδὲ ὄναρ..] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. *M. du S.*

Οὐδ' ὄναρ ποτὲ ἀνέψας σαυτὸν] Non cepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*, quum significent: *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὄναρ θεοῦ τοῦ θεοῦ ἀκούων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J. F. R.*

38. Οὗτος ἅλ.] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena.

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὑ πόρρω σε εἶναι αὐτῆς, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, ᾧ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι ὑ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' ὧν σε ὑδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ τοῖς διδασκάλοις φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ὀπτεκυφότα, ὑπομνήματα τ συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα καθεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' ὑδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὅτως [b] ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἂν σκοπουμένῳ μοι, φαί-

ᵇ ὅλος] ὅλῳ Bz. & W. ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

ma. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' ὑδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὅτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλῳ. ὅτως ὅλῳ εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris* & *Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ἔστω ἐν τῷ Ἄττῃ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, ᾧ δ' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλῶσθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲ Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὼ, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. in his manifestissime ὅλως idem quod ὅλῳ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [δίδυμοι δ' ἦσαν ἕτερον, ἅτε οὐ θεῖ κατόχως ἐνθουσιῶντα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἐ μάλα ἀφθῶς, καὶ ὅλως ἑρμηνεύ.] legit pag. 416. edit. Amst. ἀφθῶς pro ἀφθῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. sive §. 5. ὅτε ἀφυλάκτως ὁλόγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τ παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθείς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτῳ ληφθείς quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται) καὶ θηρᾶσαι πειράσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτῳ ληφθῆ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαίδων δὲ, τῶ ἡλίου δρόμων ἐτεκμήρατο, ᾧ μὴν γε ἀτρεκίως, ἀλλ' ἀτελῆ τ λόγον ἀπολιπὼν, ἀτίθανε. Et hic ἀτρεκίως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, ὑδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter se pugnantes.* Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. J.*

Ibid. ὅλως] ὅλῳ in W. & Bz. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

ὅλῳ] ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ὅτως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque voluerit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. S.*

Φαίνῃ σὺκ ἐς μακρὰν ὀφθαλμοῖς τὴν εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι προσβλέπειν ἐς τὴν ὁδόν; νῦν δ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω τοῦ Ἡσιόδου οἰκεῖ, ἣ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τραχὺς, ἱδρῶτα σὺκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ ἂν ἱδρῶσαί σοι δοκεῖ ὦ Ἑρμότιμε, ἢ [b] ἀδοιτόρῃ); ΕΡΜ. Οὐ, φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ὅτι τῷ ἄκρῳ γενόμην. τὸ δὲ νῦν, [c] δεχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσον τὴν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, σὺκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυτο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τὴν ὁδὸν τυγχάνειν οὖσα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλιγηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χειρὸς ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν σὺκ ἐκ ἄκρου καθάπερ ὁ ἐκ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quî possim, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum ar-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. A1. S.* &c. b Ἀδοιτόρῃ] Sic recte *B1.* & *2.* ac W. Ceterae Edd. male ἀδοιπόρῃ prima brevi. c Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A1.* d Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recentt. omnes. e Σε] Δὲ *M.* Σὲ Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὰν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσιόδου οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. haec tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.* Ἡσιόδου οἰκεῖ] *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

48. Ὠδοιτόρῃται] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ ἂν ἱδρῶσαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, ἢ ἀδοιτόρῃται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ἀδοιτόρῃται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προαδοιτορηκόσιν ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, &c. & in Vera Hist. c. 4. συναδοιτόρουν ἡμῖν ὑπολειφθέντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προαδοιτοῦσι pro προαδοτοῦσι. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαροξυνόμενα dederunt προπαροξυνόμενα. *J. J.*

52. Ἀρχὴν . . . Ἡσίοδος] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσίοδος ἥμισυ] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus* falsam hanc esse citationem. Sed & *Seidelius* in *Particula L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc *Hesiodi* Ἔργ. 40. — ἦ που πολὺ ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad Somn. §. 3. p. 5. *J. F. R.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

ἀναστρέφει πρὸς αὐτόν τε καὶ πρὸς ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς. ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφηδα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ σὺν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τὴν ὁδὸν ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δηπόθεν ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἶχάζειν ὅτι τὸ ἄκρον ἴσεσθαί σε, οἷον μετὰ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; ΕΡΜΟΤ. Ὀλίγον φῂς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὴν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καλαγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθείαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς μεταξὺ μέσοις ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βέλει ὑψηλοτέραν καὶ λειοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ'

f Ἀναστρέφει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola *F.* ἀναστρέφῃ male. g Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rursus male *F.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. h Συμπροθ.] Συμπροθ. W. i Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνοι W. male. k Μετὰ] Sic Edd. & M. l Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς νέωτα] † Μέλλων. *V.*

* Εἰς] Parvi est, quod sic citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur εἰς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰσ, & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat εἰσ, interdum εἰς, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione *Sp. Theocritum*, qui sic: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλήσιος. *Semper agricola in novum annum dives.* *J. F. R.*

† Μέλλων] Deest ἐνιαυτὸν. In Exc. G. legitur μέλλον. *M. du S.*

56. Πανάτολυ] Placet πάμπολυ. *J. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *J. F. R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. A. *J. Br.*

Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. du S.*

68. Ὅσῳ] Lege ἴσῳ invitis omnibus nostris libris. *M. du S.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. *J. B.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *J. B.*

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellipsi p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. *J. F. R.*

90. Ἡμῶν]

ἐφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τὸ Ἄορνε ἐκεί-
νης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κρατῶν εἷλεν.

ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀπέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχονται ἕως ποσοῦ, οἱ μέν, ἕως πάνυ ὀλίγου, οἱ δὲ, ἕως πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναπίπτουσιν, ἀθυμαίνοντες, καὶ ἱδρῶτι ῥέομενοι, καὶ φέροντες τὸ κάμαλον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος ἀγωνιζόμενοι διαπεράσωσιν, ἔνθεν πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιῶντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. [b] Παπαῖ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur. L Y C. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Py-

a Ὑμῖν] Sic Edd. octo vett. & mſ. M. Sola *Junt.* ἡμῖν. b Παπαῖ] Βαβαὶ L. Nihil vulgatam movent *H. Fl. J. P.* &c.

90. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum *Lucini* persona supra inducatur quasi ignara quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philosophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. 2 vers. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἄορνου ἰκριάδος] Diodor. L. ιϛ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἄορνου ἰκριάδος] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat variantem lectionem quaesiturus atque additurus, at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra *Dial.* omnium primo, s. *Somn.* haud longe ab init. τυχὸν τινα τῶν ἐκτοπωτέρων, ubi conf. not. Cl. *T. Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert: Οὐ γὰρ ἴσι γῦπες ἀνθρώπων τῶν ἀφράτων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαῖ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πατάκασιν οὐ χρῆ τ' γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmais nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ οὐ χρῆ τ' γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέπουσας. sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἰρτόβροι ἕρπουσι, sed veram scripturam nobis ostendit Mſ. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς πατάκασιν οὐ χρῆ τ' γῆς. In praecedente pag. 507. non fruſtra idem codex: εἰ δὲ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζει τις. sane ἀπλικώτερον hoc est quam vulgatum εὐθύ. Solet enim οὐδὲ in his frequentissime omitti. sic apud *Xenoph.* εὐθείας ἐξεκκλίναι. *a recta via aberrare.* exempla passim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Hesiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor

— ἰσπὶ

Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis.* nec mirum: jam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam ſuperatis nubibus, eo quo feſtinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

6. LYC. Tamen non dixiſti, quantum, ut tempori comparare poſſemus. HERM. Nempe nec ipſe accurate ſcio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe ſcire talia. neque enim veri ſimile eſt, te re-

Πυγμαίοις ἐκείνοις, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῖς [d] πανταπασιν ὀ χρῶ τ γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, κ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μ τ θεῶν κ ὑμᾶς προσδυξόμεθα ὑφηφέλες γενομένες, κ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε. EPMOT. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο κ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λειπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] περιβαλεῖν. EPM. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι ἐ πλείω τ εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως σε [h] κ ὀλίγ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. EPM. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τυτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ἢ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ κ μαντικὸς ἦν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἴσασιν; φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐ γὰρ δὴ σέ γε εἰ-

[c] Χαμαιπετεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. [d] Πανταπασιν] Πάντα πανταῦ W. male. [e] Ἐρχόμενοι] Ἐρπόμενοι Gron. male. M. du S. [f] Εἰ] Sic recte ſine accentu Fl. P. Nam εἰ male J. H. [g] Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παρβαλεῖν Edd. [h] Καὶ] Deeſt in W. Agnoſcunt Edd. [i] Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male Fl.

18. Εἰ] Εἰδέναι τὸ εἰ. πολὺ δὲ ὦφελε Πλάτωνι τοῦτο. M.

——— ἐπεὶ ἔ ποτε φῦλον ὅμοιον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus uſurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anſeres domeſtici &c. Vid. Ἰναρ. c. 10. Uſurpat etiam *Pindarus* Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea eſt ſcriptura quam ſecutus ſum. Vid. Ἰναρ. c. 6. Reperitur etiam in M. *M. du S.*

13. Ἐν χρῷ τ γῆς] *In ſuperficie terrae.* *J. Br.*

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι] Quum Opſopaeus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, quum Baſileenſes ediderint μ κ τ θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum κ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς ἐ ὅσοι χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, κ μ τ θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros. *J. G.*

Ibid. Χαμαὶ ἐρχόμενοι] *Hom.* Il. E. 442. & *Heſiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰναρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Gronovius* legiſſe in ſuo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius.* *M. du S.*

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. ὦφελεῖν. *M. du S.*

Περιβαλεῖν] Etſi non ſatis adfirmare queam, quae vera ſit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperaſſe, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παρβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuiſſe *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inſcripſerat. *J. F. R.*

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

31. Καλ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. *A. V.*

εἰκὸς, ὅτι τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὸ ἀσκεῖν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, ἢ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη ὂν ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν ὑπισχνεῖται, καλαστάσει λαβόμενον ἐκ ποδὸς, ἐξ ἀτελοῦς τὴν ἐλπίδα. ΕΡΜ. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσαντα, σοφὸς γενόμενον. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκριβῶς ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄλλα ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴ ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; ἢ γὰρ δὴ αὐτὸς που ἀνελήλυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν· ἄτε ἀκροατὴς ἤδη ὤν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ ἐκεῖ αὐτῶν, ἢ τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἥπου τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀπερρωγότας; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γὰρ ὅτι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. [a] ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ [b] ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὼ αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ὑπίσχεσθαι βεβαίως πεπεισμένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ [c] ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καιομένῳ, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνο ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles? HERM. Bona verba, amice, nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagraret, Deum factum. Etenim

a ΛΥΚ.] Male deerat haec persona in *J. Ald. Er. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A1.* M. duo puncta, quibus personae solent designari. b Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν W. c Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσα *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ὑπισχνεῖται] *Fatum imminens.* *J. Br.*
43. Ἀκριβῶς] Vid. rurs. infr. c. 62. *M. du S.*
53. Πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀ. β.] Πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον ὠλλὰ τόν. &c. Excidit persona Lucii. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥ. ἀλλὰ τόν. *Th. M.*
Ibid. Τῇ ἀρετῇ βίον] Post verba haec scribe. ΛΥ. *J. Br.*
59. Πλούτους] Conf. supr. Mer. c. 12. *M. du S.* Et mos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J. F. R.*
62. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καιόμενον] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo crematabantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J. F. R.*
66. Διὰ πραπίδων] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere ὑπερφυᾶς; sed nulla medicina eget locus sanissimus. *M. du S.*
84. Ἂν δουλεύῃ] Lege δουλεύοι. *F. G.*
Ἂν δουλεύῃ] Non male quidem *Gujetus* conjicit; & sic rursum infra c. 13. f. μαίνῃς in μαίνοιο, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur; in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, nequé cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebam-

Καλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε τῶν ἀπὸ μητρὸς, καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς [d] διακριθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ ἔστι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀπελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, μέγαν σοι Οἴτην, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἰπέ, καὶ καταίρουσαί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, καταγελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀπελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ὥστε ὀργῇ, ὥστε φόβῳ, ὥστ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' [f] ἂν λυποῖντο, οὐδὲ ὅλως πάθῳ ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰγέ με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον ἅτινα

[d] Διακριθὲν] Constans Edd. lectio & mſ. M. [e] Ταῦτα] Τί ταῦτα *Heinſ.* [f] Ἂν] Εἰ W. [g] Μηδ'] Μὴ δ' *F.* [h] Εἶναι] Sic *H. P. B2.* Fr. & P. Εἶ *F.* ἦ vero *A1.* Fl. & W.

item c. 22. ἀν εἰδῆς in εἴδοις, ac non semel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. *F. F. R.*

85. Πάθῳ] Stoici, teste *Aristot.* II. Eth. ἀπαθείας τινὰς & ἡμιρίας τὰς ἀρετὰς definiebant. *A. V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba solemnis hujus formulae σίγα πᾶς ἕτις λεώς, εὐφημεῖν χρὴ. de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *F. B.*

88. Μηδ' ὅσιον οἶμαι] In P. & Edd. multis est, οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. *F* εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quivis ab imperitis positum. *M. du S.*

ὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ πῶς ἐκηλεῖμεν πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλούτου ἔφασθε καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ εἰλαῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) [b] ἐπέσπετο, ἀναμνησθεὶς δὲ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει Φῶ τινα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνθρωπον ὀνομάσω; ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς ὅτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τἆλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστερον. ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶδα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν; ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίωνα αὐτῷ τὄνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου καιρὸν, ἀπήγαγε [c] παρὰ τὸν ἄρχοντα ἕναγχος, ἐκβεβιῶσθαί γε αὐτῷ δοκοῦντα τὸν τράχηλον, καὶ ἑδραῖα, καὶ ὀργίζεσθαι, καὶ εἰ μὴ τοὺς συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι,

que rem ita habere, sapientesque fieri illos & fortes, & justos, & reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis senex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tamquam discipulus? rufum illum? contentiosum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen est. LYC. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui commodum adessent, eripuissent ipsius ma-

a Πλούτου] Sic *F. H.* Fl. Fr. *S. A1.* Πλούτων P. sola. b Ἕπετο] Ἕπεσθαι W. Sed prius Edd. constanter servant. c Παρὰ] Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo Edd.

97. Ἐκηλεῖμεν πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & saepe alibi. pagina 281. & seq. repetit in Lapith. *F. B.*

98. Πλούτου] Quum ad Parisinum exemplar describatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφασθε καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas Edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat *M. du S.* Evolvi itaque alias editt. sex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & sic supra c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων hue quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni Editioni prae omnibus, auscultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet *Suicerus* in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit *Aristot.* Pol. I. c. 6. scribens: πανταχοῦ δ' εἶναι τοῦ πλούτου ὃ χρημάτων, ibid. paullo post: πλοῦτ῾ον καὶ χρημάτων πτῆσις. Mox rursus: πάντος πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur noster distinguere, in *Timon.* c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat Illustr. *Spanh.* ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi sic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemsterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia *Lucianus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores esse philosophos*; cumque ipse *Hermotimus*, ad cujus verba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτοι, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτους τε ἢ ἀρχὰς, iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γένη. Philosophicum enim esse videtur similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & *Xenoph. Ephes.* L. 2. p. 32. πλούτων καὶ ἰσχύ-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu nasum homini abstuliisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras tempori. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum; jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλοτο τ̃ ποσίσκον ἐκ τ̃ χειρῶν αὐτ̃, ὡ ἴοδι, τροσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτ̃ τ̃ ῥῖνα ὁ γέρων, ὕτως ἠγαράχλει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γ̃ ἀεὶ ἐκεῖν@, κ̀ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, τ̃ τὰς ἀποδόσις. ἐπεὶ τύς γε ἄλλυς, οἷς δανείζει, πολλὺς ὅλας, ὐδὲν τοιοῦτό πω [d] ἐξηπάτηκεν. ἀποδιδόασι γ̃ αὐτ̃ χ̀ καιρὸν τὺς τόκυς. ΛΥΚ. Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάρι, μέλει τι αὐτ̃, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, κ̀ μηκέτι τ̃ ἐν τ̃ Οἴτ̃ καλαλελειμμένων δεομέν̣; ΕΡΜ. Οἴει γ̃ ὅτι ἑαυτ̃ χάριν ἐκεῖν@ τ̃ τὰ τοιαῦτα [e] ἐσπύδαχεν; ἀλλ' ἔ̣τιν αὐτ̃ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδε̣, μὴ ἒ ἀπορίᾳ καλαλιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τ̀ ἀρετὴν, ὡς συνθυσαιμονῶσιν [f] αὐτ̃, πλύτυ [g] καλαφρονεῖν.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, τ̃ τύτων ἐξαλέγεσθαί σοι. σπύδω γ̃ ἤδη ἀκροάσασθ̃ αὐτ̃, μὴ κ̀ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάῤῥει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον

d Διατέθικεν] Sic Fl. *H. P.* & M. Διατέθηκεν] *J.* *e* Δὶ] Δαὶ W. prius vero Edd. *f* Αὐτ̃] Αὐτ̃ W. male. *g* Καλαφρονοῦντα] Καλαφρονοῦντες W.

ἐπιμελείας. *J. F. R.*

7. Ἐς τὸ ὑγιαῖον] *Valde.* *J. Br.*

11. Δίων] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Auct. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. *M. du S.*

13. Ἀποδίδω] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adest Rever. *Fac. Elsner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδ@ αὐτ̃ς τ̀ μισθὸν ex *Achill. Tat. Aristoph. Aelian.* & hoc Lucianeo testimonio probatur. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. *M. du S.*

20. ΕΡΜ. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *Nam* vel *Etiam*, ostendimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἴει γ̃ ὅτι ἑαυτ̃ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰ̣ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. *J. M. G.*

23. Ἀποδιδόασι γ̃ αὐτ̃ κατὰ καιρὸν τὺς τόκυς. Λυκ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? *J. G.*

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. *Laërt.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν ἀφ' ὧν προσῆκεν ἀφιγμένῳ. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Aristoph.* in Pluto pro eo ἐμπαῖς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec *L. Bos* in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε, quem adeundum esse, in marg. *Graev.* Edit. notaverat *T. H.*

27. Ἐν τ̃ Οἴτ̃] Vid. supra cap. 7. med. *J. F. R.*

γον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελ̣ται· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπόν ἐστι ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι οὐ τῷ παρόντι σχολὴν ἂν ἴδοις αὐτόν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέμαστο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, Τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε [a] οὖν τῆς κραυγῆς, ποτήρους τε κεφαλὴν ἀφεληθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀπολαθείσης, ὡς φασι, τῆς συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ [b] ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοσοφίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ χρὴ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἤμυσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον [c] ἀριθμῷ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι [d] παρεδέδωκει, καὶ σημηνάμενος ὀπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae sunt, itaque ego tibi quod reliquum est viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro sene, cibi sumserat. Igitur domum reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, & cum primum adnumerari sibi jussisset carnis frusta, quae puero a tergo stanti tradiderat, & curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐπεπώκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παρεδέδωκει] Παραδέδωκει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκεχειρία] Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. *Aristoph.* ad pac. *Hesych.* *J. B.* *Ibid.* Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab *Obsopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam*; sed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto.* *J. F. R.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Pers. dico ad *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur, vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post ejusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλειν, modo δεῖ, modo προσῆκεν, vid. ibid. Ego hic δεῖ supplendum arbitror, ut sit: *bodie non est philosophari*, i. e. *non possum*. tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγων, ut versio vult, comma sufficiet. *J. F. R.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτου. *J. B.* Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forsan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Thesmopolis* enim illic memoratur deponentanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in *Merc.* c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plut.* & *Merc.* seu v. d. V. *M. du S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis est. *M. du S.*

55. Φιλοσοφίας] Conf. supra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. du S.*

57. Ἀρ. θέλει τὰ κρέα] Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσπαλαίσαντος τῷ ἀκολούθῳ, δοῦναι ἀπὸ τῆς τραπέζης. *Athen.* init. IV. Vid. *Casaub.* ad Theophr. p. 219. *M. du S.*

70. Οὐδ' ἀναμιμνῄσκει] Ut in Tim. & passim alibi. *J. B.*

75. Σω-

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus ſervo qui narraret quibusdam ipſius diſcipulorum, qui & ipſi, multi ſane, reverebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, diſceſſit ſuperior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum eſſe, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit ſenex ſuperior. Euthydemum enim nec incruentum diſceſſiſſe ajunt, ſed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim inſolens eſſet, & convellere noſtrum ſtudioſe vellet, & perſuaderi ſibi nollet, nec facilem refutanti ſe praeberet, optimus ille tuus magiſter, quem forte habebat ſcyphum, Neſtoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita ſuperavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adverſus eos qui cedere melioribus recuſant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum ſenem incendit, irritari neſcium, & ira ſuperiorem, ſcyphum adeo gravem manu tenentem?

εἰσῆλθε, παρήγγειλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα ᾧ εἰκέτευ αὐτῷ διηγουμένῳ τισὶ τῶν μαθητῶν, οἱ ἦσαν αὐτοὶ ἀνέγκρεφον μάλα πολλοί.

EPM. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' ἓν τέλος τὸ νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ πολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸ γὲν Εὐθύδημον, ὑδ' ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα μεμεγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγχτικὸς, καὶ παίθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλος σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτῷ, πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ὕστως ἐκράτησεν. EPM. Εὖγε. εἰ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον ὕστω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

e Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτεὶ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capaciſſimum.* Iliad. Λ. *J. Br.* Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Heliod.* lib. 5. de Scypho Neſtoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. *J. B.*

Σκύφον Νεστόρ.] V. *Hom.* Il. Λ. 631. *M. du S.*

76. Νεστόρειον] Δίκας ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Ariſtoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Hic duo longaevo cenſentur Neſtore fundi
Pollice de Pylio trita columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columbo* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Neſtoris deſcribit *Homerus* Iliad. Λ. 635. Reſpicit autem noſter hos praecipue duos verſus:

Ἀλλ' ἄ μοι εἶδον ἀλοχώδεα πώεα τρηχέϊ
Πλαῶν ἐν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμοιγνῖτι ἄειρεν.

M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae ſupra §. 10. ad v. καιρὸν ex *L. Bos* attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epiſt. ad Rom. p. 97. ſ. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργὴ. Θυμὸς *eſt fervor ſanguinis qui circa cor movetur: ira naſcens.* Schol. *Ariſtoph.* ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, διὰ ὀρεξιν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ὑπερχομένη. Sic fere etiam *Laërtius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice inſinuabant per focum ardentem corde deſuper impendente. Non male *Euſtath.* ad Iliad. A. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὁρμᾶν, *ſubito commoveri*, vel *furere.* Cic. θυμὸν vertit *excandeſcentiam.* Tuſc. IV. *Excandeſcentia*, inquit, *eſt ira naſcens.* Ὀργὴ vero *eſt libido ulciſcendi & puniendi eum qui laeſiſſe videtur injuria.* Ὀργὴ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ ἀδικῆσαι δοκοῦντος, ut idem *Schol.* & *Laërt.* locis dictis. Unde *Euſtathius* ὀργὴν λαὶ τοῦ ὀρέγειν, i. e. *concupiſcere*, dictam putat, quia nihil aliud eſt ira, quam appetitus vindictae.

Quan-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί σὺ διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὁκοίῳ τρόπῳ ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, [a] ἔτι συνοδοιπορίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ; ἢ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὺ βραχεῖ ὅτον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἴκοι ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑποφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει καὶ αὐτὸς τηνικαῦτα σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τεσσαρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα [b] γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν καμὲ, δίκαιον γὰρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοσαι ἀντιλέγειν τοῖς μαθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς ; ἢ οὐκ ἐφίεσθε τοῦτο τοῖς νεωτέροις ; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ οὕτω [c] μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ὃν ἐπώνυμον ὄντα τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres quantum superes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *si comparentur*, omnes: tantum illos superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli esse solicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non concediti hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ.] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. A1. Edd. enim male ἐπισυνοδιπορεῖν. b Γὰρ] Γοῦν Marc. c Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοσαι, ἐφίεσθε &c. quae subjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia:* non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Paris. animoque longe praestantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum.* i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit. Alia phrasi diceretur: Οὐ μὰ Δί' ὀργὴ μηδὲ θυμὸς παθίσιλαι. Sic fere *Lucian.* in Revivisc. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — παθίσοιτο ἄν. i. e. *Iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel, *numquam putaveram, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere posse existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ἄνδρα ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior est. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, *in potestate habere.* Sic inquam noster supra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores.* Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγου, de quo supra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. ἑκατέρου δὲ πότερος; *Uter vero discessit superior? J. F. R.*

84. Τί σὺ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὁκοίῳ τρόπῳ ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδιπορεύοιμι ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δεξιᾶς] Monstrosum verbum ἐπισυνοδιπορεύω potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe (*qui diverſas vias ſequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa? HERM. Omnino diverſa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa. HERM. Recte ſane.

15. LYC. Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingreſſus ſis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut ſola ea vera ſit, & rectam viam oſtendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento iſta tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipſum cogitare, vel ſemiſapientem, vel ſapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῖν; ἢ οὐκ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; EPM. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἅπαντα λέγουσιν, ἢ διάφορα; EPM. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα. EPM. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ Φιλότης, ἀπόκριναί μοι τῷ, τίνι πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἤεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀνεπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἠξίωσας ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθῶς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ὑποδεικνυούσης, τὰς δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὴν νῦν δὲ τῦτον σεαυτὸν οἰήσει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

a Δὶ] Δὴ *H.*

editores? In poſterum ex Mſſ. ſcribe & diſtingue: ἢ καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιπορήσων ὑμῖν τοιαυτηνδὶ ἀρξάμενος, ut & *ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens*, unde ſcilicet vos coepiſtis. *J.G.G.*

87. Ἔτι συνοδοιπορήσων] Inſolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιπορήσων, & eo forſan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur ſignificare, *longo quamvis intervallo ſequi*, & ſic, *quaſi una iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mſſ. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι συνοδ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἠβουλόμην, ὦ Λυκῖν] Opſopaeus: *ſi modo hac res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνηλθῶν, ὦ Λυκῖν. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperites.* *J.Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J.Br.*

92. Αὐτὸς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forſan quia αὐτοὺς vel αὐτοῦς invenire maluerit. Sed non opus eſt; nam vel efficacior hic nominativus, ut ſignificetur: *tantum prae illis ſapis ipſe.* i. e. ipſe tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τεττρακοστούτης] Si iſtud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta ſunt, quo Hermotimum itare ad Philoſophos viderat, conferatur, conſtabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigeſimo. At vero parum illud juvabit, niſi in hoc etiam opuſculo criterium aliquod temporis quo ſcriptum eſt, inveniatur; quale nondum perſpicere valeo. *M du S.*

97. Τοιαῦτα δὴ] Τοιαῦτα γοῦν ὦ Ἑρμ. *Th. M.*

5. Οὕτω μάθῃς] *Mάθοις Gujetus* vult legi, bene quidem; ſed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi ſupra ad c. 8. hujus Dial. v. δουλοῦν. *J.F.R.*

22. Τῷ πεῖσαι πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J.Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non fit probabile caſtigatum & diligentem, ſi quis alius ſcriptorem bis poſuiſſe τὸ πρῶτον σὺ ac ſtatim πρὸς σὲ τοὺς ἄλλους, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, poſterius praeſertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J.Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Supra vulgus.* *J.Br.*

μάμφων· ἀλλ' ὅτως ἀπάρασαι, ὁποῖος τότε ἦθα ἰδιώτης, ἢ χ τ νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλει, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ Ἀντισθένους, ἢ τῶν ὑμετέρων προγόνων, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ζήνωνος, ἢ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴασας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἅ ὦ πρόμησαι, ἀξιοῖς χ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα ἢ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅτι τὰ Στωϊκῶν, δείσας ἐξ ἁπάντων, προεκρίνας; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, ἢ ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην τοιοῦτόν τι τὸν θεόν. ΛΥΚ. Πάτερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὢν αὐτὸς εἶναι ἑλέσθαι τὸ βέλτιον χ σαυτόν, ἄνθ' ὧν τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. Ἔμοιγε γάρ.

ΛΥΚ. Οἰκοῦν ἢ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως ἀφ' ἑαυτοῦ γνωσόμεθα ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους vulgo famus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspernatus, ex omnibus elegisti quae elegisti, & secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hisce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres. HERM. Nimirum sic putabam. 16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam esse colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ὑμετέρων] Ἡμετέρων male *Vorst.* b Προεκρίνας] Sic *vid. nott.* c Τοῦ] Τῶν male *Ba.* Τοῦ ceterae & M. Edd. omnes & M. Προεκρίνας legendum, conjiciunt.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] * Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψαλο ἀκόντων ἀνδρῶν † δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. *V.*

* Ὅτι Στ.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse judicet.

† δὲ] Omissam hanc in Edit. *Clav.* particulam inseruit *M. du S.*

33. Καὶ νῦν τὸν ἐμέ] *Et is atque nunc sum.* *J. Br.*

38. Ὑμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. *J. Br.* Ὑμετέρων] *Nostri majores* tamen Obsopaei versio in Ed. *Paris.* habebat, etsi ἡμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *vestrorum majorum.* *J. F. R.*

41. Ὅσῳ πρόμησαι] *Quae delegisti.* *J. Br.*

42. Ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα] Consule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προεκρίνας] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προεκρίνων. Qui Graece scinat, probabunt, sat scio, emendationem nostram. *M. du S.*

46. Τὴν ἁρμόττουσαν] Ὀρθῶς. *J. Br.*

74. Μόνος βασιλ.]

Ad

plures. *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in ſuffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! ſed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicaſſe, & verum apud me dicere ſubterfugias. HERM. Non hoc ſolum, Lycine, ſed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos eſſe & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentioſos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes eſſe & cognoſcere omnia, qui vero illam viam elegiſſet, eum ſolum regem, ſolum divitem, ſolum ſapientem, & in univerſum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim ſane illis ipſis credidiſſes ſua laudantibus. HERM. Nequaquam, ſed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diverſae ſententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philoſophantur. HERM. Non ſane. LYC. Ergo idiotae dicebant iſta. HERM. Ita eſt. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, ſed cum Margite

60 Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδή, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἰκαζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς προ-
65 ειδὼς τοιοῦτον εἰκασμῷ φῂς ἐν πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περι-
70 πατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικαί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι καὶ ὅτι ὁ ταύτῃ ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βα-
75 σιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφὸς, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῶν. εἰ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὑτῶν. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ
80 μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ.
85 Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθὲς, ἀλλ' οἷόν Μαργίτῃ ἀφελέγεσθαί τι-

d Οὗτοι δὲ ...] Vid. notas.

86. Μαργίτῃ] Μαιοφιλίῳ. V.

Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *A. V.*

89. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι] Omnes priſcae Edd. *Al. F. H. Bz.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera conſului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, teſtatur *Solilius*, qui tamen poſteriora illa: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. ἀ. φ. in *Junt.* delevcrat; nimirum olfaciens gloſſam eſſe; idem & mihi videtur; nam quid aliud ſunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι? Interim, quia non adfertur Codex in quo deſint, ea ita contextu addere tutius duxi; ſed ut ſuſpecta uncis incluſi. *J. F. R.*

81. Εἰλὼς Ἑρμό.] In omnibus Impreſſis & ipſo Codice M. verba ſequentia hic inſerta legebantur; οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες, inſulſe prorſus, ſi Dialogi Perſonae tribuantur; exulare itaque ego juſſi, cum palam ſit, ſcholion merum eſſe, quid per ἀντίδοξοι Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. Οὐκ Μαργίτῃ] Eraſmi Chiliades: ibi Μαργίτης. *J. Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margita.* Inerte & nullius pretii ſtolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Ariſtot.* atque *Clem. Alex. Demoſth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἀφελέγεσθαι] Ἄφρων, μωρῷ, de hoc *Suid.* ex *Heſych.* Interp. *Ariſt.* ad aves. *J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ὑπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρείττονα ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶδα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ὑπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀρρενωπούς, οὐ χρῷ κυρίας τὰς πλείστας, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] ὑφεκπίπτον, ὡς ἐκπληκτὸν εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ὑπὲρ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι σὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πρᾶττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἆλλα ὅσα ὑπεδείκνυον; ἢ τοῦτον ὀλίγου σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus fit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba prolixa, & ca-

a Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. b Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M. du S.* c Ἀλλ' οἶδα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. d Ὑφεκπίπτον] Sic *J. Fl. P. H. S.* & M.

Μαργίτη] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Gros.* Ed. 990. C.) Junioris & virés tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτη] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. *F. G.*

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non λέγοντο. *J. Br.*

94. Οἶδα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius ὦ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonsus. Plaut.* Capt. cujus *autitheto*, *per pectinem attonsus. Ignoti scriptores Archilocho.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆτος; vel κητίον opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. *A. V.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐνχρωκουρίας una voce F. G. scribit. Adsentirer, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἁβρόν] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus eparum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonſus? &, quod ſupereſt, hunc habemus canona, hanc regulam exquiſitam talium, de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit, qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſentiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae ſit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuravit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt, quid faciat, ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ τρόπων βαθὺς, ἢ ὁ τρὸς χρῶ ἡ κειρά; ἢ τρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τινὶ κανόνα, ἢ τάθμιον ἀκριβῆ τ τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, ἢ βαδισμάτων ἢ χειρὰς διαγιγνώσκειν τὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φρονιστικὸς τὸ τρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, ἢ ἀπελαστέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις τρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος σωίημι. ΕΡΜ. Διατί τοῦτ' ἔφηθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτιν ἐξέτασιν λέγεις, τ ἀπὸ τ σχημάτων. πολλαπλοῦ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, ἢ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος τρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ ἢ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ᵉ ἂν τάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶναι τ τ ἀμείνω τροαίρεσιν τροσηκόντως, μήτε σχῆμα μήτε βάδισμα ὁρᾶν ᶠ δυνάμενον; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε ὁ τρὸς τυφλὺς

ᵉ Ὦν] Ὧν W. Sed Edd. omnes ἂν. ᶠ Δυνάμενον] Δυναμένῳ W. Sed nihil a vulgatis abeunt H. Fl. P.

tus omnis, atque alieni adeo judicii contemtus. J. M. G.

11. Ἐν χρῷ ἡ κειρά] Ut antea ἐν χρῷ κειρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κειρίαι. tonſi, cute tenus. Ipſe vero longa coma venerandos, prolixa in capite Caſaries, capillus prolixior ubique vertit. de his Juvenal. Sat. 2. atque ſupercilio brevior coma haec monebat Senator Clariſſ. Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. J. B.

20. Παίζεις τρὸς μὲ] Et haec ita legi in J. H. & Fl. adnotaverat Solanus; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in A1. P. & S. Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim τρός με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis moniturí: licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. de Merc. cond. ἐγγύθεν τρός με; nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τι, ἐπί τι.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. Ariſtoph. Plut. 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra Soloec. c. 6. pr. J. F. R.

21. Συνίημι] Mihi fucum fieri non ſentio. J. Br.

28. Τί ἂν τάθοι τις] Quid agendum ſtatuat aliquis. J. Br.

29. Εἰ τυφλὸς ὤν] Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν τάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam; perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. J. J.

Εἰ τυφλὸς ὤν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum; ſed ὤν in ἂν mutandum monet F. G.

Εἰ τυφλὸς ὤν] Quia Codex W. Fenſianae ac Gujetianae conjecturae adſentitur, non dubitavi ὤν pro ἂν recipere: nam illud Editionum ἂν τάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. J. F. R.

ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν ὄντως μεγάλων, καὶ ἅπασι χρήσιμον. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μέν, ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, ἐπεὶ οὐδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοιντο ὅτι τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, κἂν πάνυ ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο σωιδεῖν τῶν ἔνδον τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τοῦ ἔξωθεν ταύτης τοιβολῆς.

Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τὰ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τὸ γνωρισμάτων διορᾶν, τὸ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; εἰ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω ἀφανίζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ οὐ φανερὰ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἥφαιστον· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

est non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis *& sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστὶν, οὐχ ὅτι τὰ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς] Immodice Opsopæus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te paranda & colligenda sapientiæ cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & præter Græca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiæ virorum illorum amore captus ipsos adiisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hîc accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses, quî potuit eisdem placere Opsopæus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiæ virorum eorum caussa ad illos accedis, &..?* *J. G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud nostrum collocatur illud οὐκ. *M. du S.*

46. Καὶ ἡξίους] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἠξίους. Sic Interpres. *F. G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F. G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Ἰσ. β. c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἱστορεῖ] Hujus fabulæ mentionem facit Plato. *G. C.*

56. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀρχ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εὐτυχίας πέρι] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. B. 91. — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H. 104. — μύλης ἔπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Cl. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J. F. R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἶμαι &c.] Adleverat orae Edit. Graev. *T. Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. *J. F. R.*

65. Ἐξέπληξε] Ita pro vulgato ἐξέκλαγξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. *J. F. R.*

68. Εἰ ψεύδεται] Prave hic omnes ἤ, quod *B* 2. sola ita emendavit. *M. du S.*

Ἤ] Εἰ *Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἤ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἤ—ἤ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἤ πιθοῖ, ἤ ἀπιθοῖ notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia interceſſiſſe; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compoſitum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniſſent, quem arbitrum ſibi nempe ſumſerant, perſpecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam ſuperfluum fuerit: in homine autem hoc deſideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuiſſet, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus ſentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* viſu eſſet. Tu vero ſupra Lyncea illum nobis acute vides; & quae intus ſunt trans ipſa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoſcit unusquisque, ſcias, verum etiam uter melior ſit aut deterior.

ἐρίσαι Ἀθηνᾶς, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] περί· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνα, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἅρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ ἦλθον ἐπὶ τὸν Μῶμον ἅπαντες, ὃν ἦν δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἕκαστα τὸ ἔργον, τὸν μὲν ἄλλων, ἅττινα ἠτιάσατο, παρεῖττον ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπῳ τούτῳ ἐμέμψατο, καὶ τὸν τεχνίτην ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπεπταμένων, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλοιτο, καὶ ὁπότε ψεύδοιτο, ἢ ἀληθεύοι. ἔκεινον μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττοντα, οὕτω πῃ τὴν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὴν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, μᾶλλον τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλοιο, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero ſecundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, ſatis autem hoc, mihi quidem, eſt. LYC. Mihi tamen

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖν· ἐγὼ δὲ, καὶ θεὸν εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γὲ ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ

[a] Πρὸς] Sic 1, *Junt.* Aliae περὶ. ὃ Ἐξέτλιξε] Sic *F. H. Ald. P.* Item M. & P. Ἐξέτλιξε male Fl. & *P.* [b] Ἥ] Ei *B2.* Η reliqq. & M.

etſi propter proxime praecedens καὶ, forſan melius foret εἰ pro ἢ. Sed ſi καὶ plane abeſſet, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil deſiderarem: at noſter nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauſeam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. 3. *J. F. R.*

70. Ὑπὲρ τὴν Λυγκέα] *Lynceo perſpicacior.* Perſpicaces intelligentes & acute ſubtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, ſed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa, Origeniſtam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *quumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit ſolus, tranſibat ſydera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 19. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tireſiae. G.C.

Ὑπὲρ τὴν Λυγκέα] Ut in Contempl. *J.B.*

Ὑπὲρ τὴν Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, verſus *Val. Flacc.* exſtat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. eodem modo ex Pariſina deſcripſit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit, ſolus tranſibit nubila Lynceus.
J. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Ariſtoph.* Schol. in Plato. *A. V.*

76. Κατὰ θεὸν] *Dei auſpicio, divinitus.* *J. Br.*

Κατὰ θεὸν] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ θεὸν] Adducit haec Luciani verba Rever. *Jac. Elſner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην: *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀνωμολόγει δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀνομοίης αὐτῷ τῆς προθέσεως. *laetus itaque, quod propoſitum ſibi non ſine divina ope ſuccederet.* Licet κατὰ θεὸν λυπῆ in Nov. Foed. potius ſit *triſtitia ſecundum Deum*, quam *a Deo immiſſa*, quod recte ex locis N. T. ſimilibus probat idem. Quodque etiam ſimilibus poſſet probari, ex profanis Scriptoribus, ſi quid opus foret. *J. F. R.*

79. Καὶ

Οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, ἢ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ παρεὶς με [a] παραπολύμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; EPM. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι ἐρέσκει, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' εἰδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με ἐρέσειεν. ἐπεὶ δ' ἂν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, ἢ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, ἢ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ ἢ σὺ, εἰ βούλει. EPM. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δή, ἢ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ἔστως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

Ἔστω δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγου θεῶν ἀποδεοῦσας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων, εἰδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶ-

hoc non dixeris sufficere; sed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero. LYC. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philosophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro me invenire accuratum de his judicium, & sectam certissimam. Audi vero & tu, si volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omnino rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita *facere*; cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos, tum justos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, justo plus sibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus seditiones

&

a Παραπολούμενον] Παραπολόμενον Fl. Sed pro vulgata stant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόμενον W. b Ἄν] Rectius abest ἄν in W. c Ἐθέλεις] Ἐθέλῃς *J.* male. Βούλεις quinque Edd. priscae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. supr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic supra c. 1. f. hujus *Dial.* ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. *J. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἄν, quod hic inserebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἄν μοι ἀρέσειεν] Modo dixerat, ὧν σοι ἀρέσκει, jam vero accusandi casum adjungit eidem verbo; utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, *Solanum* nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. *Aristoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Σὲ δὴ τοῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh.* ad Plut. l. c. adfert, ut *Vesp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* Orest. 210. *Thucyd.* l. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, scribens: ἅτε σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur: οἵ ἅτε σὲ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Scholiast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. *J. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipso M. scriptum sit μα. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Mοι ἀρεσ.] Quia scilicet paullo ante praecessit εἰδὼ σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσκων cum dativo constructum voluit *Soulius*; sed hoc non satis est causae pristinam eamque constantem lectionem mutandi ex mera conjectura; vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aeque ac rei adscisce re, id quod satis multis jam probavit *Stephanus* in Thes. Adde nos nota proxima. *J. F. R.*

92. Ἄμεινον] Repone: ἀμείνων ἢ χείρων. *J. Br.*

1. Ἂν εἰδὼς] Εἰδὼς *F. Gujet.* Sed vide quae supra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *J. F. R.*

26. Κλεω-

& contentiones excitant, quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de quibus certent: sed olim civitate illa exegerunt, non necessaria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum est omnes concupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes viae, neque animum despondentes propter longitudinem viae, si futurum sit, ut ubi pervenerint adscribantur & ipsi *in tabulis publicis*, civitatemque consequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum est, reliquorum vero cura abjicienda; neque si haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, si cui sint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; si vero nolint vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipso abjecto vestimento, si forte illo comprehenso

ησαι, τὰς στάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδών ἐστιν ἐκείνοις. εἰ γὰρ ἔτε χρυσίον ἔτι, ἔτε ἡδονὰς, ἔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς ἀφορέσας περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, ὡς ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι συμπολίτευσις· ὅτε γαληνόν τινα, καὶ μακαριώτατον βίον βιῶσι, ἐν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάμαλον ὑπολογιζομένους τὸ ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τῆς χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαλεχόντων, καὶ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπιπλάττεσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κελεύειν ἕπεσθαι τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς μακαριωτάτης ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

[d] Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M. du S.* [e] Ἐπικατεχόντων] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* &c. [f] Κλαυθμυριζομένων] Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαυθμυρίζ. [g] Ἀποσεισάμενον] Sic Edd. antiqq. Ἀποσεισαμένους mss. *P.* Ἀποσεισάμενος Cod. Angl. [h] Ἀποῤῥίψαντα] Sic *P.* Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφθείρεται.] Διαμάχεται. *V.*

26. Κλαυθμυριζ.] M. *P.* & *A.* In aliis mendose κλαυθμυριζομένων. *M. du S.*

29. Ἀποσεισάμενον] Angl. ἀποσεισάμενος, Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum finxisset Hermotimus, Virtutem esse beatissimam civitatem; inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri gestirent, *Maxime vero*, respondet Lucianus, *eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet reinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; sed & eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel sequeant; amoventem illos* (sive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipsum abjicientem pallium* (sive *ipso abjecto pallio*) *si eo apprehenso detinerent, illuc festinare.* Hic quidem Auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπιλημμένοι κατοίκοιεν, ἐπεύχεσθαι ἐκεῖσε, &c. Si sequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero patebit legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντα] Omnes libri impressi, & ipse M. ἀποῤῥίψαντας mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. *M. du S.*

εἰ τούτῳ ἐπιλημμένοι καλεφόκοιεν, ἐσυρόμην ἐκεῖσε. εἰ γὰρ δέοι μή σέ τις ἀποκλείσῃ, [a] ἢ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοιμι.

Ἤδη γάρ ποτε ἐγὼ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με παρῴτρεπεν ἐπεισιέναι οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ [b] φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὐτῆς, ὡς μὴ πάντων εὐδαιμονίην. ἀλλ' ἐγὼ [c] εἰ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πενταικαίδεκα ἐτῶν ἴσως ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' ἐν τῷ περὶ τῆς πόλεως, [d] εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, [e] καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικρούς,

impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus* cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa jam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & paupe-

res,

a Καὶ] Deest in B. & Angl. C. Adest in Edd. & M. *b* Φρατρίας] Sic recte *B2. S.* & Schol. Φατρίας corrupte *J. H. A1.* Fl. *F. P.* & M. *c* Οὐ πιθόμην] Sic *H.* Fl. *P. A1.* Οὐκ ἐπιθόμην *B2.* & *S. d* Εἴ γε] Sic *J. H. A1. P. S.* Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed ὥγε supra scriptum erat, vid. nott. *e* Καὶ ἤδη ϵ τάδε] Sic esse in Fl. *H.* & M, notat *M. duS.* Sed & *B2. A1. P.* & *S.* ita habent.

31. * Ἐσυρόμην] Ὡρμώμην. *V.*
Ἐσυρόμην] Ὄρνυμι (Il. Z. 518.) ἢ μᾶλλον δή σε ϵ ἐσύμενον κατιόντα. M.
39. Καὶ φρατρίας] Συντάγματος. *V.*

* Ἐσυρόμην] Ἐσυρόμην & ἐρυόμην male in Ed. *Cler.* *J. F. R.*

32. Εἰ τούτῳ ἐπιλημμένοι καλεφόκοιεν, ἐσυρόμην ἐκεῖσε] Sic *Benedictus* & *Bourdelotius*. Basileenses εἰ τούτου καλλιλημμένου, καλεφόκοιεν ἐσυρόμην ἐκεῖσε. Pater notat sumptum ex Ὀδυσσ. ε. ἐσυρόμην καλεφόκοι, & Opsopæi versio est fatua. *J. G.*

Ibid. Καλεφόκοιεν, ἐσυρόμην] *Hom.* Il. Z. 518. Π. 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. *M. duS.*

33. Ἀποκλείσῃ] Ut in Dial. Meret. *J. B.*

Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Mss. & Ang. Cod. *J. B.*

39. Φρατρίας] *Curiae.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος φυλῆς. *A. V.*

Φρατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic φωτρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis. *B2.* & *S.* recte scribitur. Vid. supra Τιμ. c. 25. & infra Ἐκκλ. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. *M. duS.*

44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Conf. c. 2. med. de *Merced. cond.* bis. *M. duS.*

45. Ὡς ὥγε] Ex Cod. W. pro ὥγε vulgato. *M. duS.*

Εἰ γε μέμνημαι] Εἴγε quaedam Edd. conjunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum ὥγε supra ὥγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit; sed si jam in isto *Cod.* ὥγε legitur, non tamen illico sic ederem; sed ὥγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, quum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per ὥγε tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, narrare. *J. F. R.*

57. Καὶ τὸ ἀλιταρὲς] Ἀδχμαφν. *Suid. F. G.* Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλιταρὲς] Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciscì, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιταρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: *intelligentia pollent, cupiditate rerum honestarum tenentur, laborem & macritatem non detrectet, nec det tergum.* Primo *macritas* barbarum est, Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*. Dein li-

cet

res, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

ἐκ πένητος· ἢ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως τῆς βελόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, μὴ ἀπὸ τιμημάτων τινῶν, τὸν ἐγγραφῆναι, μηδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, μηδ' ἀπὸ γένους, μηδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μέν, μηδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀπόχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξῃ καὶ διέλθοι, περιόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην εἶναι τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπαιδίας, ἢ ἀγενοῦς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, μηδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, μηδὲ περὶ μικρῶν χάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

f Οὐδὲ] Καὶ ὅστις Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. *g* Λιπαρὲς] Sic optime G. P. Erasum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὲς. *h* Ἐπιδείξῃται] Ita *J. H. B*2. Fl. *P.* & M. *i* Ὅστις] Εἶναι Angl. & P. ὅστις Edd. omnes & M.

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J. G. G.*

Λιπαρὲς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὶς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὲς] Cum λιπαρὸς sit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia fit, eas contemnat; sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia*. *J. M. G.*

58. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδιδόναι retrocedentium est in praelio, vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδόντες μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admisceto jocosum*. Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδιδόντων φυγῆς, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδίδωσι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *inflaun*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J. F. R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione καὶ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται & διέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro κατευθύνῃς καὶ θυσιάζῃ *F. Guiet.* legi jubet κατευθύνοις & θυσιάζοις, quod non improbarem, nisi κατευθύνῃς jam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente καὶ conjungere. *J. F. R.*

Ibid. Διεξέλθοι] Sic legendum pro διεξέλθοις *F. Guiet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmuriens.* autem ambigue διεξέλθῃ. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J. F. R.*

61. Πολίτην εἶναι] Angl. εἶναι. *J. B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit*. *J. Br.*

γενέαϛ καὶ αὐτὸς ἔτω καλῆς ϗ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰϱ αὐτὸς, ὦ Ἑϱμότιμε, τ' αὐτῆϛ σοι ἐϱῶ, ϗ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πϱὸ τούτων εὐχαίϱητον γενέαϛ. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, ϗ φανεϱὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσαϛ, αὐτὸς ἤειν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν ἐν πολλῷ ἤδη ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε ϗ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόϱϱω ἀπῳκίσθαι, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τ' ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, ϗ ἡγεμόνα τ' ἄϱιστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χϱῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν [a] σοι μὲν ὅπῃ τὸ ὑπαϱχνεῖϛ, ϗ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τ' ἡγησομένων. πολλοὶ γὰϱ ἕτοιμοι πάϱεσ᾽ ἄσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὲν, ὡ μία ϗ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ ϗ ἄξενοι, ϗ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰϱ ὅπῃ τὰ ἑσπέϱια, ἡ δὲ ὅπῃ τ' ἕω φέϱειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] ὅπῃ τὰϛ ἄϱκτους, ϗ ἄλλη εὐθὺ τ' μεσημβϱίαϛ. ϗ ἡ μὲ

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorundem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam pervenissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

a Σοι μὲ ἐπὶ] Sic *J. H.* Fl. P. Σὸν μὲ ἔτι P. b Ἐπὶ τὰϛ ἄϱκτους] Ἐπὶ τῶν W.

73. Αὐτὸς ἤειν ἐς αὐτὴν] *Ad eam profectus essem. J. Br.*

75. Καὶ Ἡσίοδος] *Mavpεὶς δὲ ϵ ὁρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν.* *J. Br.*

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοὶ μὲ ἐπὶ] Mend. *J. B.*

87. Ἐπὶ τὰϛ ἄϱκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τ' ἄϱκτου, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄϱκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἡμερῶν πολοῦν ἀπίχειν πϱὸς ἄϱκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φϱάζεο δ' ὁκ κείου τίμαμμόθι αὖθις ἐπ' ἄϱκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *J. F. R.*

89. Εὔυδϱος] P. L. Ed. *J.* & *B2.* ἔνυδϱος, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist. a.* c. 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ἔνυδϱος in Εὐχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὴν ἐναντιώματα τελοῦσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιώταλα. *J. J.*

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώτατα, quum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἕκαστος] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ὃν ἡ ἂν ἴλθω αὐτῶν (ἐὰν) ἀνὴϱ κατὰ τὴν ἀϱχὴν τ' ἀτϱαποῦ ἕκαστος ἰφιεὶς, ὡ τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁϱίσαι τε τὴν χώϱαν, ϗ πϱοτϱέπεσι κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκας ἐκ αὐτῶν μόνος τὴν εὐδαίμονα εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴϱ κατὰ τὴν ἀϱχὴν τ' ἀτϱαποῦ ἐκάστης ἰφιεὶς paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* *J. J.*

Ἕκαστος ἰφιεὶς] Recte *Jonsius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἐκάστοθι legendum, quam ἐκάστης, nulla quippe Ed. aut Mss. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime oppositas exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis

λεμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, τεθρύφθης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, εἰς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἄνηρ χρηστὸν ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει τὸν αὐτοῦ ἅπτεσθαι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνον τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκολουθήσαντας. κἂν ὁπότερον τῶν πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς [i] αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τότε τοίνυν [l] τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-

[c] Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *J.* omnes; haec enim ἔνυδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιώτατα *Jens.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκαστος] Ἑκάστης *Jens.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. [h] Δυναμένους] Sic *J.* Fl. *A1.* &c. & M. Δυναμένους P. & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθος] Abest articul. a *B2.* & M. adest in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido statuere nequeam, quid Auctor ipse dederit. *J. F. R.*

4. Δυναμένους] Sic M. Ed. *J.* & aliae quaedam rectε. *B2.* & *P.* δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτοῦ quod in Edd. erat. nam reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scribasne αὐτῆ, cum vulgata, an αὐτῇ, quia ad ἀπίθανα referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. *J. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praestat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τό τε — τὸ πλῆθος] Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si demtur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. *Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἶτα Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τῶν πρόρρησιν νενομικασιν. *Aristoph.* Plut. 524. Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τοῖσιν ἄκροισιν, τοῖσιν ἅπασι τοῖσι ἰδιωτεύουσι ἁρμοστέον.) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foësius* adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόνοι λύει τὴν ἐπικαιροτάτην τῆς τοῦ σώματος, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. *Jensii*, *Sclani*, & *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *J. F. R.*

αὐτῆς, ὑ μᾶλλον ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· ὑ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες [a] ὑποφιλοτιμούμενοι, ὑ τὰ ἑαυτῆς ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. ὑ γὰρ οἶδα ἥν τινα τραπόμενος, ἢ τῶν μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

me perturbat, & in consilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προοδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῆς ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ὅτι τοὺς ἄνδρας [b] μεληλυθόσι. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὸν Πλάτωνος τρόπον, ὑ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῳ ἐπαινέσεσθαι δηλονότι· ὁ δὲ, τὸν Ἐπικούρου ἐκείνῳ, [c] ὑ ἄλλος ἄλλῳ· σὺ δὲ, τὸν ὑμέτερον· ἢ πῶς γὰρ οὐ Ἑρμότιμε οὐκ [d] ἔστιν; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῶν μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τὸν ὁδοιπόρον. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, ὑ τὴν ἡγεμονίαν, μιᾶς πεπειραμένον, ὑ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, ὑ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ὅπῃ τὴν πόλιν· ὑ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκταί πρός τι τέλος, ὑ εἰδέ τινα πό-

27. ΕΡΜ. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberasti me dubitatione, sed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim unumquemque illorum cum ipsum, tum ducem, unius modo viae periculum fecisse, & illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo unde sciam vera illum dicere: Verum venisse illum ad finem quemdam, & vidisse civitatem aliquam, forte illi dederim.

a Ὑποφιλοτιμούμενοι] Sic W. Ὑπ...ταινόμενοι Edd. b Μεληλυθόσι] Μεληλυθός. W. male. c Καὶ] Abest a W. adest in Edd. d Οὕτω] Sic H. J. P. S. A1. Οὕτως Fl. & M.

11. Ὑποφιλοτιμούμενοι] Φιλονεικοῦντες. V.

15. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. J. B.

18. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων] Brod. Miscel. IX. c. 16. in suo exemplari legens ἢ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat: τίσι, non immerito: sed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus est conjectura τίσι. J. F. R.

27. Οὕτω] Parvi refert quam scripturam hic eligas, οὕτω, an ὅτως; nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, ὅτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis; sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. J. F. R.

36. Εἰδὲ ἐκεῖνον εἶδεν . . .] Εἰ δὲ ἐκεῖνον εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, εἰ ἢ ἐπεθυμοῦμεν ἐγώτε ἐγὼ καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἤδιος εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δεῖνα εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον, αὖτοι Κορίνθιον ἐφαπτόμου. ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. ὑ γὰρ πάντως. &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem vero suam redigi & recorrigi sic potest. Εἰ δὲ ἐκεῖνον εἶδεν, ἢν ἐχρῆν εἰ ἢ ἐπεθυμοῦμεν ἐγώ τε ἢ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἤδιος εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὑ δεῖνα εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον αὖτοι Κορίνθιον ἐφαπτόμου. ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. ὑ γὰρ πάντως. Th. M.

38. Ἢ δῆον] In omnibus ante Salmuriensem, ὠδῖνας legebatur, corrupte. L. ὅτως — ὡς εἶδεν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex conjectura, ut videtur, ὡς δῆον, quod ad verum propius accedit. Haud du-

sim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorsum ducat?

28. LYC. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcumque viarum ingreλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνῳ εἶδεν, ἦν ἐχρῆν, οὐ ἢ ὑπεθυμήμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολίτευσα, ᵉ ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον οἴεται Κόρινθον ὁραπέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ὂν ἔτι. ὁ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε ἡ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις οὕτω σφόδρα ᶠ παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι ἢ εἰς Ὑπερβορέους, καὶ εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον ἐλλείν.

EPM. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οἰκεῖον, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, ἐν μικρᾷ δεῖ βουλῇ ὅτι τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἴωμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τοῦ εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ὅτι Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ὑπερίεσθαι, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλόμενοι, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὅτι μίαν τῶν ὁδῶν ἡνύσαμεν. δυνατὸν μὲν γὰρ ἦν

ᵉ Ἢ δέον] Ἢδέως Edd. omnes male, praeter S. quae ὡς δέον. Ἢ δέον recte margo *AIW.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰδὼν. L. Εἰ δέον *Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. ᶠ Παραπαίοι] Παραπαίῃ Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως ᵍ ὁ τινὰ πόλιν . .] Τὸ παροιμιῶδες μέντοι ἐκεῖνο ὁ πάντες ἀνθρώπους εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς. *V.*

ᵍ Ὁ τινά] Male ὁ τινὰ editum erat.

dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) *M. du S.*

Ἢ δέον] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἰδὼν, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox usitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius ὁ πάντως ἀνθρώπους εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel *Nos cuivis homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἢ δέον] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δέον similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi ἢ πολλάκις παταπεῖν δέον, ὡδὶ τοῦτο συγκεχύφεται. *J. F. R.*

35. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt* *J. Br.*

64. Δεῖ

ὴ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τοσούτων μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν παραβόλως ἀναρριπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὴν κομιδῇ καταλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἢ Αἰγαῖον, ἢ [b] Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος τῶν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅσῳ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τὴν πελειάδα καταβαλεῖν, ὁ δὲ, τὴν μήρινθον [e] ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ πολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν [f] προθήσεσθαι καὶ ἐσπου-

diamur. Etenim poteſt quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum eſt. At nos de tantis rebus non puto oportere periculoſam temere aleam jacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegeum* Ioniumve mare auſos *trajicere*: ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui cum columba dejicienda eſſet, lineam telo rupit, Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque ſit*) feriatur, & in

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. b Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰώνιον Cod. M. prave, vid. nott. c Τοῦ] Τῆς W. Nihil mutant Edd. vett. d Ὃς] Sic F. Fl. Al. S. & M. Ὡς P. H. Ft. B2. male. e Ἔτεμεν] Ἐνέτεμεν W. f Προθήσεσθαι] Προτιθέσθαι Pell.

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς * πλέοι. V.

* Πλέοι] Πλέοις editum fuerat; ſed πλέοι in V. & M. legi notaverat *Scaliger*; itaque illi quidem obſecundavi, ſed πλέοις verum credam; nam & ſic edidit Cl. *Hemſterh.* in fragm. *Menandr.* quas in notis mox adlego, & ſecunda perſona proverbiis gnomia. F.F.R.

64. Δεῖν] Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; ſi conferas mox c. 36. f. ubi μᾶλλον, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. F.F.R.

Ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν] Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo Philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τοσούτων μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὴν κομιδῇ καταλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἢ Αἰγαῖον, ἢ Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τοσούτων μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum diſputaverat in antecedentibus de tot diverſis Philoſophorum ſectis, qui tamen ſinguli ſe jactarent veros eſſe ad ipſam Virtutem (ſive ſummum bonum) ὁδηγούς. At fieri non poſſe, contendit Noſter, ut omnes, ſinguli diverſam ab aliis inſiſtentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in ſummo verſetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniundi diſcrimine, qui ut quaeque ſe prima ipſi obtulerit, illi ſe ſectae tradat: nam unam tantum veram eſſe poſſe viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praeceſſit) *neque ſpem noſtram in anguſtiam quamdam* (quae facile ſcilicet nos poſſit fallere & perdere) *redigere, virgultea ſcapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes.* Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipſin τῦ, κύβου, eſt *aleam jacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψαντα τὸν κύβον, & in Pro Imaginibus c. 16. Τολμήσαντα ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De Ἀναρίπτειν per ellipſin τῦ, κύβου, vide plura apud *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. F.F.

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Eraſm.* in proverbio: *Aegeum ſcaphula transmittere.* F.Br.

Ἐπὶ ῥιπὸς] Paroemiogr. hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λῶιον ἐπιτρεπόντων. F.B.

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Crate viminea.* F.G.

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit Poë-

in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σεῖας τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι μικρὸς, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθὺ ἀγύσης, ἐς τὴν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. ὁδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ὀπίθῳ τῇ πλεύσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει ἀλφέρειν, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ ὀδιόντα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ὅπου σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ὀπίσω ὅτι καὶ ὕριον τὸ πνεῦμα τοῖς ε εἰς Κόρινθον ἀλφ πλεῦσαι ἐθέ-

g Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δι W. P. Nihil mutant Fl. *J. H. P.* &c.

Poëta ἄδηλος. Similiter *Aristoph.* in Pace. Κίρδους ἴκατι, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Meminit hujus proverbii *Aristoph.* in Εἰρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A.V.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ δίκοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. ait *M. du S.* Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Aristophanis indicari; sed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero Εἰρην. v. 698. idem proverb. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J.F.R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. Ἦν τε Ἰονίην θεσπεσίαις ἠυδίξαντο. Etsi Ἰόνιον natio secunda producta exaratur. Vid. eumd. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J.F.R.*

70. Ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa aplide sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J.M.G.*

71. Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Υ. *J.Br.*

Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* Il. Υ. 865. *M. du S.*

72. Ὃς δίον] Similem casum expressit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἔτεμεν] Non opus est lectione Cod. W. ἴστε-

μεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπίτεμεν, vel ἀπίταμεν ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μύρια τάμοι πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam τε ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omittitur, vid. supr. de *Merced. cond.* c. 4. Pluta addere temporis angustia prohibet. *J.F.R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire destinamus.* *J.Br.*

Τῶν πολλῶν] An τὸ τῶν πολλῶν τις *F.G.*

78. Ἀγούσης] Intellige τὴν ὁδοῦ. *J.Br.*

83. Τῇ πλευσούσῃ] Interpretatus sum non τῇ πλευσούσῃ sc. νηΐ, *navi euntí* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνευσούσῃ, *spiranti*, nimirum ἀύρᾳ *aurae*. *Vela ventis dare*, *navem austro permittere*, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. *J.M.G.*

Τῇ πλευσούσῃ] Omnino adsentior Reverendo *Jac. Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνευσούσῃ legendum, intellecto ἀύρᾳ, veluti cod. cap. vers. 40. ἐπαίροντες τὴν ἀρτέμωνα τῇ πνευσούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλευσούσῃ, intellecto νηΐ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad λυσάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. *J.F.R.*

Ibid. Πλευσούσῃ] Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνευσούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος] *Qui jam oras resolverit.* *J. Br.*

ἐθέλωσι. ἦ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τ' ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν διαφυγεῖν πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπασας ἂν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, ἢ τε ἡγεμόνας ἀμείνους, ἢ τε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ [a] πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕψῃ, καὶ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἰρηκὰς εἶπαι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀπελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ [b] γὰρ ἀσφαλέστατον [c] τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθὲς ὑπισχνούμενον.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαιμι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιώναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί'; εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

90 & per Jovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo; ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

a Πρὸς] Εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. b Γὰρ] Nihil hic variare Edd. notat M. du S. c Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. J. Fl. H. P. A1. Τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολύ] Brodaeus inveniens παιπάλο, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παράπολυ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. J. F. R.

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. pro Lapsi. c. 17. & Vit. auct. 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. J. F. R.

25. Ἐμπρῆσαι] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes*, Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tamdem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, practulisti no-

aut cujus auctoritate, Chryſippum & Zenonem nobis praetuliſti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque ſermonem communicaveris nobiſcum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, ſi dicant, quid illis reſpondeam? Satisne mihi erit dixiſſe, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo ſit, neſcimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare univerſos, neque contra abſentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philoſophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate ſatis perſpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro ſe non pati, ſed ſimiliter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falſumve ſit inveniant: & ſi tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal poteſtatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri ſimile eſt.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, ſi quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos ſumus, uſurpaſſet oculis, eo quod patria pedem non extuliſſet, hic igitur in concione Aethiopum adſeveraret atque diceret, nusquam terrarum homines eſſe al-

καθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, πρεσβυτέρων ὄντων σφόδρα πολὺ, χθὲς καὶ πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρινοίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστίς ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῖν καταδικάζειν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν τῆς Φιλοσοφίας, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐὰν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἶδε συμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d] ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἢν μὲν μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἦ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ [e] μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵους ἡμεῖς ἐσμεν, ἀφ' οὗ μὴ ὑποδεδημηκέναι τοσαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους

[d] Ἀντεξετάζοντες] Ita recte *F.* B2. & W. Ἀντεξετάζοιλας male *A*1. *H. Fl. P. S.* habebant. [e] Μὴ δὲ πώποτε] Sic *F. A*1. & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & M. Μηδεπώποτε B2.

nobis multo majoribus, neque nobiſcum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos cenſemus? *Talia ſi dicerent, quid tamdem reſponderem illis? Num ſufficeret, ſi dicerem, me obſequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus eſt Hermotimus ille*, &c. Totum locum propoſui, ut ex ipſius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitioſe legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρινοίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσει μοι. Loquendi haec ratio Noſtro eſt frequentatiſſima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. Οὐδενὸς ἀνθρώπου βίος ἐξαρκέσειεν ἄν. *Nullius hominis vita ſufficeret.* in Harmonide c. 3. Ἂς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *Qui unus eſſet inſtar omnium.* Et alibi ſimiliter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἐμοὶ μὲ ἀπόδος τὸν ἀστρίδα· σεαυτῷ δὲ πρίω κατηλίου σὺ ᾧ κατοζήσεις· non dubium mihi eſt, quin legendum ſit κεκαζήσεις. *F. F.*

37. Ὡς ῥᾷον] Ὅς ῥᾷον inveniens *F. Brodaeus*, ὃς ῥᾳοῦν corrigere jubet, Miſc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum in curiam ῥᾳοῦν inde factum ſit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *F. F. R.*

46. Διϊσχυρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, *Oppoſocus*

τους εἶναι λευκούς, ἢ ξανθούς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δή, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, ὃς γε ἀπεδήμησας παρ' ἡμῖν μηδαμόσε, μηδέ, νὴ Δία, τὰ πολλὰ [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἷδας ὁπηλίκα ἐστί, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβαλεύεις; ΕΡΜ. Οὕτω δικαιότατα γὰρ [d] ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κἀιδῶ τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μηδὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε πρὸς Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς πρὸς τοὺς [g] πολλοὺς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea que

a Ἢ] Sic *J. Fl. P. H.* & M. b Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J. Fl. H.* &c. Τῶν ἄλλων P. c Οἷδας] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. d Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit *Marcil.* Ἐκπλῆξαι male Edd. e Μηδὲ] Sic *J. H.* Fl. Μηδὲ P. aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδεπώποτε iterum *B2.* junctim. f Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μὴ δὲ. Sed nil refert. g Πολλοὺς] Ἄλλους *Vo.* Vulgatam servant Edd. & M.

poeus adcuratius: *pertinaciter adfirmaret.* Rev. *Elsner.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dediſſe, ac teſtimoniorum ſatis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J. F. R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis ſeriem conſideraverit, illum animadverſurum puto, requiri ad ſententiam implendam, conditionalem particulam *ſi*, quam interpretando certe expreſſam nemo indignabitur; etſi forte, dum liber aliquis ſuccurrat, contexto ipſi eam ſine nota inferi modeſtiores nolint. Concurſus ille & hiatus, ἢ εἴ τις εἴποι, fecit ut interjectum *ſi* tanto facilius elideretur. *J. M. G.*

57. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι. *Th. M.*

Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum eſſe pro ἐκπλῆξαι, Mſ. hanc conjecturam ſtabiliente, & vertendum *juſtiſſime videtur illum increpaſſe*, non ut vulgo, *conſternaſſe.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιπλῆξαι] Secutus ſum Mſſ. Gr. W. & P. Impreſſi mendoſe ἐκπλ. *M. du S.*

Ἐπιπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι repoſui ſupra c. 20. *J. F. R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν κἀιδῶ τις ἡμῖν] Ineptiſſime Opſopœus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus. Ergo abſurde propoſitus eſt nobis quispiam*, quaſi vocem ἀνάλογον ad ſuperiora ligari voluerit; ne dicam illud *abſurde* non apparere in Græcis, aut ſic quoque peſſime Græcam vocem reddidiſſe. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & ſic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hæc Græca adſcripſit recte, *viciſſim nobis proponatur.* *J. G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* ſive proportionem Geometricam cogita, ut ſe habet α Aethiops ille domo nunquam egreſſus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; ſic ſe habet γ Hermotimus ignarus reliquarum ſectarum ad δ arbitrium de ſectis. Iſta adnotare ſuppuderet, niſi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus oſtenderent, negligi ſæpe eruditum illum geometrarum pulverem, & orbem diſcen-

quae ſunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius eſſe, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo ſciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa ſua* pedem protulerit? Quid vis illi reſpondeam? HERM. Veriſſimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediſcere, ut qui ſecundum illa philoſophari poſtulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magiſtrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum riſu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, ſodalis Hermotimus? Aequum cenſet adverſariis de nobis noſtris credere, ac talia eſſe putat noſtra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *ſtudio* occultant. Utrum igitur ſi quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem antiquum truncari etiam ſaeculo noſtro, ſubinde obſervarem. *J.M.G.*

69. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita tranſtuli. Qui novit, quomodo in MSS. ſaeculi IX. & X. diſtrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione noſtra facile *aliis* ſubſtituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. Συγ. c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει ἀπεκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio perſonae Ἑρμοτίμου, ſcilicet fuiſſe, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. *Th.M.*

75. EPM. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere eſt: aliter enim non ſolet ille Codex. In reliquis *Luciano* abſurde tribuuntur. *M. du S.*

EPM.] Non ipſam hic Hermotimi perſonam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: ſed ipſe Lycinus, quid reſponderi poſſit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipſe ſtupet hic, & poſt longum demum Lycini ſermonem ſatis breviter, nec minus male reſpondet. *J.M.G.*

70 ὁτὰ τ' ποᾶς ἔχει, ἢ ἃ ἐκεῖνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως ὄρασυς εἶναι δόξειέ σοι, ὃς πάντων ἀποφαινόμενος, ἢ ταῦτα, ἓν εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τ' ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

75 [h] EPM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲ Στωϊκῶν, ἢ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν χρὴ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τ' ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος κἀκεῖνα μέλλει ἢ

80 διέξεισι ποὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναιρέπει γε αὐτὰ, [i] προσθεὶς αὐτός.

[k] ΛΥΚ. Ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τὺς ἀμφὶ τ' Πλάτωνα ἢ Πυθαγόραν ἢ Ἐπίκυρον, ἢ τὺς ἄλλυς; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν ποὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, ἢ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ [l] ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; εἰκὸς ἦν τινα ἢ τ' ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον ποὸ τ' ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τ' ἀέρα, ἢ

b EPM.] Omiſſa *Hermotimi* perſona in Edd. reſtituta ex *Marcil.* & punctis W. *i* Προσθεὶς] Προσθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. *k* ΛΥΚ.] Deerat in Edd. *l* Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald. Fl. H. P. F.*

EPM.] Recte quidem hanc perſonam inſeri voluit *Seulius*; ſed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exſtare ad deſignandas perſonas ſolent. In marg. *Hag.* vero ſcripſit, ſe id ex Cod. M. habere. *J.F.R.*

81. Προσθεὶς αὐτὸς. ἢ νομίζεις] Excidit notatio perſonae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτὸς. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. *Th.M.*

Προσθεὶς] Leg. προσθεὶς. *A.V.*

82. ΛΥΚ. ἦ] Novam hanc perſonam, quamvis repugnent codices, poſtulat ſententia. Niſi forſan malis incipere ejus partes a ἢ ἀναπαύεται γε: ac tum quidem προσθεὶς ſtare aliquatenus poteſt. Mutavi etiam ἢ in ἦ. *M. du S.*

88. Ἡμέτερα] Pariſina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; ſed ſphalma tantum typographicum eſſe, ex verſione patet, quae *noſtra* exhibebat. *J.F.R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τ' ἀέρα] Sic in Epiſt. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. *L. Bos* p. 137–38. quem conſulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemſt.* in marg. Ed. *Graev.* *J.F.R.*

ἢ τοὺξ κενὴν πληγήν τινα καταφέρουσα, [a] ὡς ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίουσα, εὐθὺς ἀναχηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ σκέψεται μὴ οἰήσεται ῥᾴδια εἶναι, ἢ ἀσφαλῆ τὰ νεανεύματα, ἢδέως ἀνταιρομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρινεῖ, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, ἢ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴεσθω κρατεῖν αὐτούς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναιρέπτεσθαι ῥᾳδίως. ἐπεὶ [c] τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ καταισχυνάσαιτες ἐκεῖνοι ἀθυμοῦσιν, εὐθὺς ἀναιρέπτουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφη τινὰ σωρεύσαντες, ἔπειτα ὀπτὶ κόντῳ πήξαντες, ἐπὶ πόρρω προβέβηκοι, στοχάζονται· ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί που, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' ἐπὶ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, ἢν τὰ τοξευόμενα κινεῖται ἀξιῶσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ προσμένοντα τὸ βέ-

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

a Ὡς] Sic *J.* Abest in ceteris Edd. & M. b Μὴ δὲ] Ita disjunctim *J. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδὲ. c Τὸ τοιοῦτον] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς τὴν ἀνταγ.] Deerat ὡς in reliquis, sola *J.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομένου] Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρούμενος, sed ἀναιρόμενος hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἴρω & αἴρομαι *tollo*, non ab αἱρέω *eligo*. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀναιρομένους adfirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *J. F. R.*

99. Ἀπαγορεύσῃ] Quod digito erecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲ τρέχον αὐτὸν αὐτὸν ἐχεύειν. Noster supr. c. 10. ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *J. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. Ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς ὄχθας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αὐγμαλῶ κλυζομ. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit

Ju-

tam, dum incidat, ſed fugere quantum licet maxime. Beſtias enim ut plurimum dejiciunt ſagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad ſcopum tentanda ſit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut ſcutum e crudo boum tergore, propoſitum trajiciunt, & ita ſperant per arma quoque ſagittas ſuas tranſituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magiſtros ipſius propoſita ſarmenta ſagittis transjicere, deinde viros armatos a ſe devictos, gloriari: & pictas imagines noſtras pugnis invadere, iisque, ut facile eſt ad exiſtimandum, victis, nos a ſe putare ſuperatos. Noſtrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis iſta, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque
tueri Noſtrae,

Haec, inquam, univerſi, & pro ſe unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracuſio Geloni graveolens fuiſſe os ajunt, idque diu ipſum ignoraſſe, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λῶ, ἐς' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδιδράσκοντα ὡς ἔνι μάλιστα. θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ καταβοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἦν δέ που καὶ ὅτι σκοπῷ δεῖ πειραθῆναι τῆς τόνου τε πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοίνιον προθέμενοι, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, κἂν δι' ὅπλων σφίσι χωρήσαι τοὺς οἰστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρύγανα προθέμενοι, καταβοξεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραφάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς σκιάς· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκός, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστοι πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως σκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

[d] Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος [e] λεύσσει μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ὁ τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι [f] δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῳδὲς εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ λαθεῖν αὐτόν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξέ-

[d] Οὐ γὰρ] Ὅτι οὐ γὰρ W. Abeſt ὅτι ab Edd. [e] Λεύσσει] Λεύσσουσι apud *Homer.* legitur; ſed nihil mutant Edd. Luciani. [f] Δοκεῖ] Sic L. & marg. *Alt.* Δοκῇ Edd.

Julian. eſt Iliad. 5. Tangit Piſid.

Ὦ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα,
Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων,
Τὰ λεπτὰ κώφῃ συλλογίστων εἰς σίγμ.

Habet ſequens illud ἀσπίδα ὠμοβοίνιον. Ex Homero. *J. B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] *Nuntia igitur noſtro nomine Hermotimo.* *J. Br.*

35. Οὐ γὰρ . . .] *Hom.* Il. Ν. *J. Br.*

Οὐ γὰρ ἐμ.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γὰρ] Mſ. W. praemittere ὅτι, probo Graeciſmo, Cl. *Jenſ.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lectt. ſuas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Dear. judic.* §. 1. pertinens cum ibi non ſit inſerta, alibi breviter ea utemur, etſi haec ſatis nota. *J. F. R.*

36. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ὁ τῷ μέρει ἕκαστος] Opſopoeus *haec quidem uno ore dicturi ſunt omnes, ſingulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec ſimul omnes, ſingulatim unusquisque dixerit*, unde neſcio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀπὸλους ὁ παισθέντες τὸ τῷ μέρει παίσωσιν. Ubi reddit *mutuo*, non ſingulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, ſi per circulum dicendi vices irent, ſua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pſeudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρῶτο μόνῳ, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων σωφρονοῦς, ἅπασιν ἔπεμπεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De ſaltatione, καὶ τοὺς ἐφεξῆς θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν. quod non ſatis lucide in Latinis efferunt. Et infra εἰ μὴν ἐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. *J. G.*

39. Ἐν Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus eſt. *J. Br.*

87. Εἰ-

ξένῃ [a] συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, [b] ὡς τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ, ὡς συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ ἧς μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν ἧς τὸ στόμα. καὶ Ἑρμότιμον τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνόντα, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τὰ ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴ τῳ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ὅτι τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστὶ πρὸς αἵρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μέν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· ἃ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀπαγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῦν δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐ-

regrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignoscisibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sit ne tale quid philosophia, quale ego

a Συνενεχθεῖσαν] Ita habere *J. H.* Fl. *S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *J. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διῶνος ἱστοροῦσιν τῶν † Προυσαέως· ὃν καὶ Δία τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόκομον ‡ ἐπωνόμασαν. *V.*

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας] § Φίλον ὄντα κατὰ τὴν Ἑστίαν ¶ ἐξορκοῖ· αὕτη γὰρ ἡ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ ὁ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν †† αὐτὴ συνάγει λόγῳ τὸ κατ' εἶκον ἰσχάρας τοῦτο ‡‡ προμηθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omissam supplevit *M. du S.*
† Προυσαίως] Sic C. & M. In V. Προυσίως erat. *M. du S.*
‡ Ἐπωνόμασαν] Ὠνόμασαν Edit. *Clerici*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἐξορκοῖ] Ἐξωμοῖ prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*
** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτὸς prave Edit. *Cler.* Emendata ex cod. fonte.
‡‡ Προμηθουμ.] Προμήθυμόν Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα οὖν ἄν ποτε] Placet εἰδότα ὡς οὖν ἄν ποτε. *J. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' ἂν εἰδὼς

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

τὸ εἶναι· Αἰθίοπας [e] δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ὅπως τὸν λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲ ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστόν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὕτωσὶ δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸ τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἆρα δέησει περιόντα σε συνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. ΕΡΜ. Τί ποτ' ἂν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, σὺν τυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἂν πολλὰ τὰ τέτταρα πέντε [g] γένοιντο, εἰδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγωσιν.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

90 ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

e Δὲ] Γὲ W. f Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Jens.* ex B2. g Γένοντο] Sic A1. H. Fl. F. B2. S. & M. Γένοιτο *J.* & P. h Λέγωσιν] Ita Edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδὼν] Procul facessant. G.

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἂν πολλὰ τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, εἰδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἂν πολλὰ, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noveris, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Jens.* conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut invariantt. indicavimus. *J. F R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν πολλὰ] Cl. *Jensius* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι B2. *M. du S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Erasm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

κάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῶν ἀφεστῶσα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὰ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; EPM. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, ᾧ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ἢ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; EPM. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, ἢ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητοῦντων γὰρ ἡμῶν οἵ τινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδοξας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέτταρα τιθέντες, [b] ὅσῳ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά.

disceptatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidisti ne unquam, (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

[a] Πάμπολυ αὐτῶν ἀφεστ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ ἀφεστῶσα αὐτῶν Edd. [b] Ὅπως ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει] Sic Edd. & M. [c] Ὑμᾶς] Sic W. L. & B2. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὴ τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negares, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαῖνον apud *Arrian.* Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τὸ, τε μέγεθος ὑπερμαχὸν ἐπὶ πήχεις μάλιστα συμβαῖνον: *Staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos.* *L. Bos.*

1. Ἡ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. *J. Br.*

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopœus apud *Basileenses* & *Bourdelotius. fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem vocularum σφᾶς, quae non notat vos aut *vestrum*, ut fecit Opsopœus, sed *ipsos* vel *se*. Caeterum male peccavit, quum *Basileensium* ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio* in ἡμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopœi *compositionem*? Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. ἡμεῖς τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἶτα Πλάτων τεταῦθ' ἕτερα. εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἐν ταῦτα συντιθέντα οὐ κιφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. *J. G.*

10. Ὑμᾶς] Non sola *P.* habet ὑμᾶς. *Ald. J.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & B2. recte ὑμᾶς. *M. du S.*

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea esse Stoici dicunt.* Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. *F. G.*

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον ἦν Στωϊκῶν ἅπαντα αὐτὸ ἔχειν] Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. *Th. M.*

23. Ὅρα σιωπᾷς] Conf. infra Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

Ibid. Σιωπᾷς] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Paris.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶς, quod tamen suspicor calamo erranee additum ab *Solano*, qui id literae *α* subjicere voluit;) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de Idiotism. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾶν non recipere jota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transcribere: Ἀγωνᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγωνᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα ὑπότακτον ἔχει πρὸ τοῦ ν τὸ ι ἀναφώνητον. i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent jota subscriptum.*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse, Epicurei autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane judicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aeque audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; ἢ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ γνωρίζει καὶ ἀσώματόν τι οὐ τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον [f] τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῷ τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ χρείαν μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν προδήλων γένηται τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ἆρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτῷ τούτου περὶ μάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.

EPM. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι

d Ἐπικούρειοι] Ita constanter Edd. Ἐπικούρειοι W. semper. e Ὑμεῖς] Recte sic H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς male J. f Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. g Ἔνθα δὴ χρ. μ. σ. δ.] Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat M. duS. h Στωϊκῶν] Στωϊκοὶ ἐσι μόνοι W. Στωϊκῶν ἐσι μόνων J. Στωϊκῶν ἐσι μόνον H. Fl. A1. P. B2. & S.

ptum: quia verba in ν finita numquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν. plene profertur, quod exemplis patet, ut ὑπτιον, ὑτύφθη, ἰνίκην — ἰκοίων, ἰκοίου &c. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ, ΛΕΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud *iota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγωνιᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adsensum ei praebere cogar; sed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Cl. *Hemst.* aliisque in allor. auctorum Editt. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγωνιᾶν passi sumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἰδρᾶν dedit *Hemsterh. Contempl.* §. 13. f. Ὁρᾶν *Timon.* §. 56. f. ἐπιπεδᾶν ibid. §. 48. p. 161. ἐπιγελᾶν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. Παρορᾶν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾶν. Idem I. 5. p. 6. 2. Τελευτᾶν *Herodot.* Steph. I. p. 51. f. Ὁρᾶν ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Florent.* & B2. Edd. Luciani id habent ubique; sed *Justina*, id non habet, nec *Hagenoana*, nec *Aldina* prima, sed ubique scribunt ὁρᾶν, διορᾶν, μοιλαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Justina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βοάω, γελάω, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελῶν tamen ex γελάων contractum esse, adeoque & jota recte subscribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Cl. *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ῶν sine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. J. F. R.

ναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἶσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω· θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι εἰς τὸ [b] Ἀσκληπεῖον, ἢ εἰς τὸν Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δέοι δ' ἂν ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν μὲν ἐπὶ τὸν πρότερον εὕρῃς αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. [c] Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ πρότερου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· ἢ οὐδὲν ἐρεύνης ἐδεῖτο. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη που τοὺς Στωϊκοὺς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνῶμεν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὑροῖτε, καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ [d] εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες εἰς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτῶν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diverſum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim ſcies, quid dicam. Ponamus enim duos quosdam in Aeſculapii aut in Bacchi templum ingreſſos. Deinde vero phialam de ſacris perditam. Oportebit ſcilicet ambos excutere, uter in ſinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, ſiquidem perdita ſit? HERM. Igitur ſi apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et ſi non inveniamus in ſinu prioris, alter omnino habet, & nihil perſcrutatione, neque ſic, opus eſt. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur ſi inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaeſivimus: aut cujus rei gratia plus laboris ſumamus?

38. LYC. Nullius, ſi quidem inveneritis, & inventum ſcire poſſitis id ipſum eſſe, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis ſit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo ſunt ingreſſi in templum, ut neceſſe ſit alterutrum habere rem furtivam, ſed valde multi. Deinde ipſum quod deſideratur, quid ſit obſcurum eſt, phialane, an ſcyphus, an corona? Quot enim ſunt ſacerdo-

a Τοιοῦτον] Sic *F. H.* Fl. *P.* &c. & M. *b* Ἀσκληπεῖον] Sic Edd. omnes & M. *c* Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ W. Sed abeſt alterum hoc γὰρ ab Edd. *d* Εἰ] Abeſt εἰ in P. Adeſt in Edd.

32. Ἀσκληπεῖον] Sic hic quidem libri omnes. & Ἰκαρ. c. 16. At Δημων. c. 27. Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42. & utroque modo ſcribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forſan pro poſteriori γὰρ melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter *ἀνάθημα ſuſpenſum donarium*, & *ἀνάθεμα*, quod ſacris Scriptoribus *devotionem* ſ. hominem *diris devotum* ſignificat, cum tamen ejusdem ϑematis ſit utrumque, vid. *Perix.* contra *Sanctium* diſputantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Diſtinguit etiam *Heſych.* Sed illa diſtinctio non videtur antiquior aevo Chriſtiano; & vel poſtea tamen ab nonnullis Eccleſiaſt. Scriptt. promiſcue uſurpata: exempla exhibet *Suicerus* in theſaur. Eccleſ. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ ϑεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· ὅταν δὲ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀναϑεμάτων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ ϑεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσπλαφοῦται τῷ ἀλιτηρίῳ, καὶ ὁμο-

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγωσι, ϗ οὐδὲ περὶ τ ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἐκδῦσαι τὰς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· ϗ γὰρ ἂν πρὸς τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι ϗ τὰς ἄλλας σοι ἐκδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ ϗ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ὅτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τ φιάλην· εἰ δὲ ϗ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, ϗ σὺ πρὸς τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ ὕτω παύσῃ διερευνώμενος τὰς ἄλλας· ϑ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τῷ Θεῷ· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; EPM. Ἔγωγε. ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ὅτι πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, ϗ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν Θεῖον κτῆμα οἴεσθαι.

Καὶ γὰρ ε αὖ τὸ τ πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τ ἀποδυθησομένων ἔχει τί πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· ϗ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, εὐδήπου δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, ϗ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν ϗ ὅτου, ὅστις ὁ τὰ τῷ Θεῷ ὑφη-

e Αὖ τὸ] Ita habent *J. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male *P. S.* & G. f Ἀποδυθησομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων Edd. omnes male.

ἀναπεθηκεν αὐτὸς ἑαυτόν. *Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat.* Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθημα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθεμα. *J. F. R.*

75. Ἐπὶ πάντας ἰέναι] Sincera lectio ἴέναι. *J. Br.*

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυθησομένων] Scribendum ex Mf. ϗ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τ ἀποδυθησομένων ἔχει τί πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυθησομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

ὑφηρημένῳ· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἓν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν παρὰ τῷ Φειδίᾳ φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην παρὰ τῷ Φειδίᾳ, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἐνοχλοῦντες, καὶ σχολῆ τες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς εἶπες πολλάκις γάρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν που καὶ αὐτὸς ἐκαθέζου τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκλαβέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἐναγχος Ὀλυμπιάσιν ὅτε τὰ λαιὰ τῆς Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου θέαν μοι προκαλαλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶδα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅτου τινὰ χρὴ πάλαιειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οἰκεῖον ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών.

licet enim privata quoque habere. Causſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis ceſſere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quî cum, aut luctа certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, πάλαι, ὅτι Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾶ προκεῖται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, εἰς ταύτην ἐμβάλλουσι κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, in hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλίου *J.* c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργυρᾶ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδης ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα Δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum ediſſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M. du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης .... quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Edit. & in *Ald.* ſemper ejusmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ προκεῖται] Sic c. 57. in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capedunculam (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. *urna κληρωτὶς, κάλπις. ἰδία*, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem κάλπις ὅπερ βαθὺ καὶ οἷόν τε δρόμου, tangit enim rem quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶ? Recte;

tur, inscriptae. Inscribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demissa in urnam manu, sortium unam extrahit, & post illum alius; adstansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec sinit illum videre, quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inspicit sortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem; litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverso sibi respondentem

τὸ μέγεθος, ὑπογεγραμμένοι ἐγγράφει δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ὁ ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτῷ τὴν χεῖρα, καὶ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ ὅτῳ τὸ μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνασπάκοτι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸ δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους καὶ ταὐτά. ὅτῳ μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλει αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἕως ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· ὅτῳ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο ὁ μικρὸς

e Γράμμασι] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. f Ἀνίχει] Ἀντίχει Edd. omnes prave. Sed ἀνίχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. g Γὰρ] Abest haec particula a W. h Οἷον] Ὅλον Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. i Γράμμα τι] Γράμματα una voce H. Γράμμα τί Fl. Γράμματά τι S. & M. Γράμμα τι P. Sola Aldina recte γράμματι.

ete; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem B2. hic bene legit ἀγωγῇ, quam sequor. J.F.R.

25. Ἀντίχει] Angl. ἀνίχει. J.B.

Ἀνίχει] Recte meus cum Angl. ἀνίχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. manum elata, ut ap. Hom. ἀναχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντίχει τὴν χεῖρα. J.G.G.

27. Ἀλυτάρχης] Pete Varinum. J.Br.

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos ibhic laudat Cl. Vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV. 9. Cujac. Obs. II. 13. Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Hoym.) Praerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. M. du S.

Ἀλυτάρχης] Varinum ait Brod. id est Phavorinum, qui olim Guarinus. sed ipse maluit Varinus audire; Phavorinus vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. J.F.R.

31. Παγκρατιάζειν] Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, pancratium palaestram simul & pugillatum vocari. G.C.

38. Γράμμα τι] Misere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constent. J.F.R.

καὶ εὐτυχία ᾧ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τοῦτο γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· ἔχεις ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, σκόπει δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην αὐτὶ θεατῆ ποιῆσαι) [a] ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἕφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, οὐ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, οὐ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειρόλογον τοῦ ἐφέδρου, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) συτύχῃς, ζητεῖς τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκεῖνος μὲν ἤδη συνέζευξας· σὺν τυχὼν δὲ αὖθις τῷ βήτα, τὸ ἕτερον βήτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀνθίπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ [b] ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι λειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνταγώνιστον.

41. LYC. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro spectatore Hellanodicam facere, inspice literas, nec prius puto didiceris, quis subsessor ille sit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non potest ut statim invenias literam illam subsessoris indicem, aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alterum A habet, eoque invento, illos jam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ συτύχῃς, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὐμενοῦν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δήσει ἐπὶ πάντας σὺ κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ τῳ αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γοῦν

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus sim quaeritur*. Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes videris, non discas subsessorem. HERM. Quin, Lycine, facile discam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκεπῆς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. b Ἐπὶ πάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. du S.*

44. Συμπεσεῖσθαι] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. du S.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. ἐπισκεπῆς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. *J.B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri ἐπισκεπῆς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inspicis litteras*. *J.G.G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι, refertur enim haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent ἐκεῖνος. *J.M.G.*

Ἐκεῖνός ἐστιν] Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut sensus sit: *etsi inveneris literam, tamen nescias num ille praeses sit, penes quem invenitur illa litera*, s. *qui indicatur litera illa inventa*. *J.F.R.*

89. Μὴν γάρ] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut supr. de *Merced. cond.* c. 17. versus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud

eam. Inter novem enim si B primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Z autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies', si primum Z invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τὴ σπείρα, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, γοῦδα ὅτι ἕφεδρον ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὅλων, οἱ μὲν τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ οὐκέτι ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ἐκτὸς ὅλας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον δὴ ὅτι μόνον ἂν ἔτι περιττὸν εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνασπάσας, ἕφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀπόσχωμαι τάχα μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀπορῶ μέν τοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀντιπεῖν ἔχοις πρὸς τοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἰρηκας, οἷον, πρώτου μὲν (Α) δευτέρου δὲ (Β) καὶ κατὰ τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν. καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὅτι τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφομεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὅτι μιᾶς οὐσάτης, ὃ δὴ καὶ δηλῶν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἕφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀναγνώσῃ ἕφεδρον ὅλα τὰ ἔχοντα αὐτό, ἢν μὴ ὅτι πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν; καὶ γὰρ εἴχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

c Μέν τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μέν τι, male. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελθόντες male W. e Μὲν γὰρ] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. f Γράφωμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

nostrum; quare nil curo omissionem ms. M. *J.F.R.*

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. *G.C.*

98. Γράφωμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paullo post. *J.F.R.*

1. Τὸ δὲ Ζ.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio judice* Z. unicum sit injectum; alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἰδὲ δὴ ἡ ἑτέρως τὸ αὐτὸ διασκέψασθαι. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, ἢ χαράκτηρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν αὐτὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, ἢ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους, ἢ ὁπόσα μὲ ἐάσομεν, ἐπειδὴ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ διαγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες [a] δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ὀγδόῳ, λέοντα ἑστῶ [b] τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ σὺ ἐγχῇ ἀντύχῃς, πόθεν ἔχεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὴν ἑφεδρον τοιῶν, ἢν μὴ περιθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιών, εἴ τις ἢ ἐλλελοιπὼς λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· ἰδὲ γὰρ εὐπρόσωπον εἶδέν ἔστι ἢν ἐθέλωμεν ἢ τὴν ἐχούσαν τὴν ἱερὰν Φιάλειον εὑρεῖν, ἢ τὴν ἑφεδρον, ἢ τὴν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν, ἐς τὴν πάλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ὅθι πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποβλέποντες, καὶ [c] περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud conſidera. Quid enim, ſi neque literas ſcribamus in ſortibus, ſed ſigna quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa ſcribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum abſurda ſint: ſed ege uniformia illa & ſimplicia in iis pingamus, obſervata quantum poteſt ſimilitudine, homines in duabus ſortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota eſto leo. In hanc igitur ſignatam leone ſortem ſi primum incidas, unde habebis dicere, hanc eſſe quae ſubſeſſorem faciat, niſi ante obeundo omnes inſpexeris, ſi qua etiam alia leonem habeat.

HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, reſpondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim ſpecioſum quidquam *eſt quod reſponderi poſſit*. Itaque ſi voluerimus vel eum qui auream phialam habeat invenire, vel ſubſeſſorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes neceſſario deveniemus, & inquiremus ſummo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inſpicientes. Vix enim vel ſic verum diſcamus. Et ſi quis velit conſiliarius mihi fide

[a] Δύο ἀνθρώπους] Δύο inſertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. [b] Τὸ ἐπίσημον] Τὐπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. [c] Περιθεωροῦντες] Sic *J. Fl. P. H.* &c. Παραθεωροῦντες W.

10. Κυνοκεφ.] Horum figuras ſi videre lubet, adi Memſam Iſiacam *Pignorii*, & *Kircherum*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πάρι] Jam recte & conſtanter ſic praepoſitionis accentu propter anaſtrophen mutato exhibeat Edd. Conf. ſupra c. 20. Ibique adductam *Jenſium*. *J. F. R.*

33. Πασῶν] Notat *Soulius* ſ. *Solanus* in W. reperiri πασῶν, additque id verum; Editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jenſ.* in Ferculo liter. p. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiſerit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo πασῶν legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus ſupra egit & mox agere perget; nam ſtatim ſequitur μιᾶς ἀπείρους, & — ἀρίστη ἐκείνη. Et pr. §. ſeq. μίαν ἐξ ἁπασῶν ὁδόν. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praeſtare putares, ſponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amſt.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in verſione ejusd. latina, aeque ac in *Pariſ.* tamen legitur *ab illis*. Interim, ſi quis πάντων ad viae duces, de quibus ſupra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν inſolentius videatur, & viae f. fectae hic non ut perſonae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; ſed qui πασῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, & ſic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Reſtituenda eſt poſtliminio ſincera lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Poſteriores perperam dederunt αὐτῷ. quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἢ δὴ τοὺς οὐκ ἀδύτους λέγῃς, εἰδὼν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσέχεται μὲ πιστεύειν, quum recte in ptioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducat ut credam.* *J. F.*

34. Ἀπο-

fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcumque incidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

ξιότις ⊙ ἐστὶ, φιλοσοφίας περὶ, ἣν τινα φιλοσοφητέον, ὅτ⊙ ἂν εἰη μόν⊙ ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτῷ λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· ϗ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἢν δὲ ἡ μιᾶς ἀπείραλοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ δεῖγη ἐκείνη εἴη. ὁ γὰρ δὴ εἴ τις ἐπιδεικνύοι ἡμῖν καλὸν ἄνθρωπον, λέγω τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲ γὰρ ὁ ὅτ⊙ καλὸς ὁ δὲ πάντων κάλλιστ⊙, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐ [f] αὐτὸ μόνον καλὸν, ἀλλὰ ϗ κάλλιστον δεόμεθα, ϗ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, [g] οὐδὲν ἡμῖν πλέον ὑπάρχειν ἡγησόμεθα. ὁ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁπόῳ δήποτε καλῷ συντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλ⊙, ὅσῳ ἀναγκαῖον εἶναι.

46. HERM. Vera *ſunt iſta*. LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Ariſtotele & Chryſippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τοιοῦτον εἰπεῖν, ἅπασης ὁδοῦ πεπειραμένον τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ὅς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου ϗ Πλάτωνος, ϗ Ἀριστοτέλους, ϗ Χρυσίππου, ϗ Ἐπικούρου, ϗ τ' ἄλλων λεγόμενα εἰδώς; τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδὸν, ϗ ἀληθῆ τε δοκιμάσας, ϗ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μό-

d Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. *e* Αὐτῷ] Sic *J. H.* Fl. B2. *P.* A1. & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A.* *f* Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ *L.* bene. *g* Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *J.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. *h* Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτελεῖς] Pendebam animi ἀτελῆ ne hic putarem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum?* Sed cum hujus intellectus nulla dum allata ſit auctoritas, isque potius videatur eſſe ἀτίλις⊙, manſi in ſolenni vocis uſu, quique optime huc faciat. *J. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum ac ſi legatur αὐτοῦ. *J. M. G.*

54. Τελευτῶν] Τελευτῶν, *denique*, *poſtremo* interpretatur *J. Brod.* Miſc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo, Edd. vero *J. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. *J. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apoſt.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε ϗ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diſerte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo ſupra apud noſtrum, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειράμεν⊙ τὸ φιλοσοφίας, vertit: *omnes philoſophiae ſectas expertus.* Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis notum eſt. *J. F. R.*

μόνη ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

ΛΥΚ. Τί δῆτα ἂν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἕς γε τὸ παρὸν εὐπορεῖμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον δεξάμενον, ἀφ' πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ σκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ὑποδῦναι σαυτὸν, καὶ πεπάσασθαι τὴν ὀθόνην, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς καλαχθησομένῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ ᾗ Θησεὺς ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον παρὰ τ τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τ λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, [a] ἐξεῖναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν ἦν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἄν, ἢ πόθεν ᾗ λίνου εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto desponendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae disputata sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videor

a Ἐξεῖναι] Ἐξιέναι marg. *AIW.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τοὺς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμωτον τοὺς κύνας τὰ ἕρπ πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τ εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellipsi qui ex nostro in *Bis Accusat.* Εὐθὺ τῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἄπιμεν εὐθὺ τ καθόδου ἐξεπτησόμενοι. *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J. F. R.*

81. Τινὸς τ σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. Νῆφε) Νῆφε χὴ μάτην' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J. Br.*

Ibid. Νῆφε] *Epicharmi* esse, adscripserat *M. du S.* Idem jam fecerat *F. G.*

Νῆφε] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cantilenam illam suam:*

Νῆφε, χὴ μάτην' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τ φρενῶν. *J. M. G.*

84. Τὰς ἐξῆς λόγων] *Aliis loquendi copiam.* *J. Br.*

92. Μὴ] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, auser illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud χὴ deletum velim. *J. F. R.*

93. Πέντε ἔτη] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ τ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Martilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſane. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, ὃ τινῶν ὀχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. EPM. Τί ὃν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινων τῶν σοφῶν, τὸ, νήφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν μὲν μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ διακριτικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. EPM. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἶεν. Ὅπῃ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἐλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν ἔτυχε τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει μοι τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τοῦ σιωπῆς· σὺν δὲ τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. EPM. Θῶμεν ἔτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. EPM. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· Οἶδα γὰρ καὶ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τεσσαράκοντα μόγις ἱκανά. EPM. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

b Μὴ] Sic L. Μοι vulgo Edd. *c* Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. *d* ΛΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *J.* & P. *e* EPM.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte EPM. *J.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eaedem reſtitutae.

16. Τὸ * νῆφε δὲ μέμνησο ἀπιστῶν] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Νῆφε] Ἧφε ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. θῶμεν ἔτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν ἔτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *J. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus.* Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam ſuboluerit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina verſus finem hujus cap. f. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: EPM. ὑπὲρ λῆμνίου, ὦ Ἀνυτε in fin. recte, ſed ante rurſus EPM. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *J. F. R.*

48. Οὐ γάρ] ΛΥΚ. Οὐ γάρ. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμο. οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. ἔτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. ἔτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.*

ἑξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἔνεστιν μάθοις ἂν, ἢν σκοπήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ ὑπ' ἑαυτῶν αἱρέσεως ἕκαστον, ὡς μηδὲν ὀφθῆναι σοφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαίεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐνεκεκράγει πρὸς ἅπαντας, ὡς οὐκ ἄλλο τι εἰδὼς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε λογισώμεθα δὴ ἐξ ἀρχῆς· εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωσι τοσαῦτα ἕτερα, εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσοι δ' ἂν ταῦτα συμβαίνοιεν, ὡς κεφάλαιόν γέ νοντ' ἂν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἱρέσεις τῆς φιλοσοφίας; ΕΡΜ. Ὑπὲρ χιλίους, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει δὴ [a] ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, καὶ ὅταν ἀπ' ἀρχῆς πάντων ἐξέλθωσιν, οὐ γενετῆς εὐθὺς δεξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναβλητέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὁμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο οὐκ ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνθρωπον πειρᾶσθαι μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιρῶμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *AIW.* bene. b Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *AIW.* Πεντεκαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et ὃ γὰρ Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μάγις ἱκανὰ. Ανα. repone Ἑρμο. ὕστως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. *J.F.R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί· ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. *Th.M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In summa.* *J.Br.*

21. Ὡς πεντεκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Mend. *J.B.*

Ὡς πεντεκαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν. *centum & quinquaginta.* & si dimidium detraxeris. *centum* sufficient. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντα in Mss. *J.G.G.*

Ibid. Πεντεκαίδεκα] Sive sic, aut cum *Angl.* Ms. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempus ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo usque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me cum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ἀναζητῆσαι, οὐχ ὕτως ἐλέγομεν; ΕΡΜ. Ναί. ΑΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ὅπῃ τοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ ὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχήσεσθαι ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπλαίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, ὡς τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕρομεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην τοιοῦτον, ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν αὐτῷ, οὐχ ἕξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθές.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲ δοκεῖς μοι λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) ὑ μείρια ἀνιᾷς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβαλογούμενος ὑδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξελήλυθέναι τήμερον ἐκ οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ὀλίγου συγκεκρούσθαί σοι, ὃς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τὴν ἀλήθειάς τε εὕρεσιν, ἐπεὶ γε τοσούτων δεομένην. ΑΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ᵈ εἴ τίς σοι ἐπαλείτα, οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν,

ᵈ Εἴ τις] Εἰ τις W. male, ait M. du S.

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. M. du S.

Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime *Herm.* dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nonne reſtant 150? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam πεντήκοντα ϵ ἑκατὸν legas, illud ἓν ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἓν autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. J. F. R.

50. Οὐδὲν δέον] *Cum minime oporteat.* J. Br.

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] *Haud auſpicato, male omine.* J. Br.

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Bredaeus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι. Eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſteph.* Plut. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γ' ἦλθ' ἐκεῖ' ἐκεῖνο ἐδοκ. J. F. R.

60. Κα-

ἡμᾶς, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸ Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ συγγραφὰν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μὴ σὺ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου συμβάν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς Φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς Φιλοσόφους ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, εἴτις μὴ ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολλοῦ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθη μοι, ταλήθης ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς ἐ πάνυ ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντα ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὡς τεύξοιο, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καταμαθὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὡς ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

oftrae, quod te non, Tithoni inſtar, annoſum & longaevum fecerunt, ſed circumſcripſerunt, ne plus quam centum ſummum annis vivat unusquisque homo qui ſit. At ego tecum conſiderans, illud, quod ex rationibus conſequeretur, inveni.

51. HERM. Non. Sed contumelioſus ſemper homo es, & neſcio qua animi affectione, odiſti philoſophiam & vides philoſophos. LYC. Mi Hermotime, quae ſit veritas, vos forte melius, qui ſapientes eſtis, dixeritis, tu & tuus ille magiſter. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer ſuavem eſſe, ſed multum gratia a mendacio ſuperari. Specioſius enim hoc, eaque cauſſa jucundius. At illa, quae ſcilicet nihil ſibi fraudulenti conſcia ſit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipſum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offenſus mihi es, qui verum hiſce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut ſi ſtatuam tu forte adamaſſes, ejusque te futurum compotem ſperaſſes, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem eſſe aut aes, indicaſſem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non poſſet copia, & tum malevolum me eſſe tibi putares, qui decipi te non paſſus ſim, & abſurda atque ſupra omnem ſpem poſita ſperare.

52. HERM.

72. * Παρευδοκιμοῦται] Νικᾶται, ἤτοι † εἰς δόξαν ὑπερφυᾶ. V.

* Παρευδοκιμοῦται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. ſaepe notata, etſi & ſic Cod. V. Sed recte C.

† Εἰς δόξαν ὑπερφυᾶ] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερφυᾶ erat ὑπερφυᾶς. Emendaverat vero ſic, ut dedi, *Semlius*, non addens unde; ſed quum id frequentiſſime addat, non dubito, quin & hoc ex Mſ. hauſerit. *J.F.R.*

60. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν] *Eraſm.* in proverbio: *Tithoni ſenecta.* *J.Br.*

63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δημ. §. 57. Ἀθρωίων δὲ σκεπτομένων &c. *M. du S.*

83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem ſupra *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, verſ. ult. πάλαι οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. *Brodaei*, *Solani*, & *Hemſterhuſii.* *J.F.R.*

89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* *J.Br.*

96. Διαίρεσιν] Sic *Dial.* ſeq. c. 1. med. Conf. & Συγγρ. c. 9. *M. du S.*

3. Κἀκεῖνος Ἑρμότιμον ποιήσεται σε] Imperite in *Baſilienſi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod ſecundae vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adſcripſit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* *J.G.*

Ibid. Ἑρμότιμον] Vid. ſupr. *Somn.* c. 9. καὶ τῶν κρείττονος ἑρμοτίμου ἀν. *M. du S.*

6. Φοίνικος] Hinc adagium: Phoenice vivacior. *J.Br.*

12. Δώσει] Mallem δώσει. *M. du S.*

14. Προσάξεταί μοι] Sic habere *J.* & Fl. notaverat *Solanus*: quid tum? Habent & ſic reliquae, ut *Par. Hag.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interragabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς ὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ ϖαραδιδόναι [a] αὐτοὺς, ἰδιώτας καλαβιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ ϖῶ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς ὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείϖερ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε ϖολλαί εἰσιν ὅτι φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] ἡ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἠδ' ἀληθὴς οὖσα αὐταῖς ἄδηλον· ἀκριβῆ ϖοιήσασθαι τὴν [e] διάκρισιν. ἀδύναλον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνελο, ϖολλῶν ϖροκειμένων, ἐλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ὅτι ϖάντα ἴοι τις ϖειρώμενος· εἶτά ϖως μακρὰ ἡ ϖεῖρα ὤφθη, σὺ δὲ ϖῶς ἀξιοῖς; (αἴθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ ϖρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, ἡ συμφιλοσοφήσεις; χαίρειν· Ἕρμαιον ϖοιήσεσθαί σε.

53. HERM. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adduxerem in matrimonium; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ ϖειθοῖ . . ϖροσαγάγοιτο. Ibid. 12. 9. ἤλπιζε ϖροσάξεσθαι τόν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. *J. F. R.*

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς ὅτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιώῃ, ϖάντας ὁ κύκλῳ ϖερίων, καὶ ϖειρώμενος, ὅτε τοῖς ϖροπεπειραμένοις ϖιστεύειν ἀξιοῖς, ὅτε τοῖς ϖολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς ϖολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] ϖεπειραμένους ἁϖάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι ϖολλῶν [f] δέησις. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ ϖλῆθος [g] αὐτοῦ ϖροσάξεταί με ϖιστεύειν, ἄχρις

[a] Αὐτοὺς] Sic recte *P.* Ceterae plerasque male αὐτοὺς. [b] Γοῦν] Abest haec particula in *S.* Adest in *W.* Item in Edd. *J. P. H.* Fl. [c] Ἑκάστη] Ἑκάστῳ male Cod. P. Vulgatam servant Edd. optimae omnes. [d] Καὶ] Sic recte Edd. Fl. *H. J. P.* & M. Ἐπ' male *B*2. [e] Διακρίσιν] Sic Edd. & M. [f] Πεπειραμένους] Πεπειραμένους ridicule *J.* [g] Αὐτοῦ] Sic *J. P.* Fl. *H.* & M. [h] Αὐτῶν] Αὐτῷ *S.* & *A.* male.

3. Ἕρμαιον] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V.*

* Τὸ] Τὸν prave Edit. *Clav.*

5. Ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιώῃ] Φοίνικα, * τὸ Ἀμέσως λέγω πλησίον. *V.*

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, ἀπαύστων ἀποφαίνωνται. ΕΡΜ. Μόνος [b] δὲ σὺ τἀληθὲς καλεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί τῳ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντα, ἀλλὰ μηδὲν πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὅτι πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἐν ἄλλως ἐλέγχῳ τὸ βέλτιον, ἢ ὅτως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῳ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥστε μὴ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς ἀγλριβοῦς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τὸν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a Ἢ] Delet *Gronov.* Adest in Edd. *J. Fl. H. P.* &c. b Δὲ] Δὴ *Pell.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ τ' ἀκριβείας ἕοικας, ὦ Λυκῖνε, λαμβάν. ἐστὶ γὰρ κἀκεῖνο ἀκαλλωπίστως περιεσώσατο ἀνεπιτήδειον μαλιστολογεῖ τὸ ἀληθές. παρέσται πάντας ἄνθρωπος καὶ τῇ τοῦ λόγου ἰσοδυναμίᾳ διόμνυσι τῷ ἐπικρυπτοῦντι. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἐμπίπτειν γενέσθαι. καθάπερ οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάπτωτος γνώμης ἀληθοῦς, ἀλλὰ καὶ γὰρ φησι. ἐστὶ δ' αὐτοῖς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ὁ ταῦτα λέγων ἄνθρωπος, εἰ μάλιστ' εὖ τῆς παραπολὺ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθείης ἀξιοῦ γὰρ τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ ὅτως τοῖς οἰκείοις ἀλόσιν πτερῶς. M.

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων. V.

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronunciabunt.* J. G.

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unam disciplinam singuli scientes de omnibus pronunciabunt.* M. du S.

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, ὃ καὶ Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. G. C.

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Unde ortum paroemiam: ἐκ τ. ὀνύχων λέοντα ferunt nonnulli. J. Br.

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* II. Χρησ. 730. b. Οὐκοῦν Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. M. du S.

35. Ἀναλελογίζῃ] Præteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivæ terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Jensium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. J. F. B.

51. Οὕτω, καί μοι τοῦτο ἀπήνηται, *Solanus* in *Junt.* parenthesi includerat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro ἄτως, legerem, ἄπως

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi respondè, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis di-

35 c ἀναλελογίᾳ ἡλίκῳ ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθείς· ἢ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα καλαχαλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ὅστι τὸ κεκαλυμ-
40 μένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. ἢ τοίνυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπεραχριβὲς τοῦτο, ἢ μακρᾶς δ' ἐξετάσεως δέομενον, ἢ πάνυ ἀναγκαῖον εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ
45 βελτίονος, ἀλλ' ἔνεστι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαῖ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τἀναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὰ
50 μέρη· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. [d] οὕτω καί μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἂν ποτὲ [e] ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, [f] ἔχεις ἂν εἰ-

c Ἀναλελογίᾳ] Ἀναλελογῆσθαι Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur J. P. H. & Cod. P. Ἀναλογίᾳ marg. Aldi. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω servant. e Ἰδὼν] Εἰδὼς P. Sed nihil mutant Edd. f Ἔχεις] Sic habere J. H. Fl. notat M. du S. Sed & reliquae sic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος ἔγνω ἄν] Τὸν ἐγκαλυμμένον λόγον, ὃς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' ἐδεινὶ καταγρέφων * χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ μωρικὴ γνῶσις αὐτόπτης καὶ ἀληθὴς, καὶ μηδὲν τῶν καθόλου διομένη. ὡς φῄς τῶν ἀριθμοῦ μίαν ὁ δύο καὶ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς ἐκ τῶν δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μυρία. ἐδεῖν μέντοι κωλύσει τὰ δέκα μὴ ἐπὶ ἀριθμὸν ἰδιάττειν, μὴ δ' ὅγε τῶν ἀριθμῶν ὅτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίσασιν ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε ἢ πάνυ γενναῖος ὁ Δημόκριτος λόγος τὸ τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡ τὸ καθόλου τις εἰδῇ ἐδὲ τὸ κατὰ μέρος. τἀναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, § καὶ ἡ τῶν κατὰ μέρος ἄθροισις πρὸς γνῶσιν ¶ τοῦ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφισαμένη. ταύτῃ καὶ ὁ σοφὸς ** ὑμῶν Ἀριστότιμος τετρίσματά που †† τοῦ ἑαυτοῦ λόγου φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε ἐκ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τῷ φιδίᾳ, εἰ ἐκ μὴ τὸ ὅλον εἰδῆς, τὸ γοῦν μέγεθος παρασῆσαι τοῦ θηρίου ἐδεῖν ποιήσειεν ἀμποδών, εἰ δὲ ἐκ ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν σωωθήσεις, καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀνεπαισθητον ζωὴν; καὶ φθόνος ἐδεῖς σοι τῆς σοφῆς ταύτης ἐμπλῆξαι. δὶ ἣν ἐκ πρὸς τοὺς λύκους λαπτιμφθήσῃ ὡς λυκῶν τῷ ¶¶ ὄντι ἐκ ὢν ἐκ καλούμενος. V.

* Χρησίμῳ] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit M. du S.

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἓξ. Quamquam haec omnia perturbationis sunt quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. M. du S.

‡ Τὸ καθόλου] Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente M. du S.

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ supplevit M. du S.

¶ Τῷ καθόλου λεγομένῳ] Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισαμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστασθαι ἐπὶ μηδεὶ τῆς φύσεως. Ex Somlii adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. J. F. R.

** Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. M. du S.

†† Τοῦ] Aberat in Edit. Sed addidit M. du S.

‡‡ Τῷ φιδίᾳ] Τῶν φιδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?

§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναιρήσῃς M.

¶¶ Ὄντι] Legendum conjicio ἀνθρώπῳ. J. F. R.

ἔστως quomodo, id enim sensum facit planiorem, etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. J. F. R.

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βέλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, [a] ὦ παῖ, [b] λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο γε γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τἆλλοιπὰ [c] ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

Ὃ δὲ φῂς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῆς, καὶ τέλη, καὶ τίνα θεοὺς οἴονται εἶναι, τί ψυχήν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμονίαν τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτω μὲν ἀκοῦσαι λαβεῖν, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ

cere, eam esse hominis, si prius neque novisses neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit caussa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt.

56. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nul-

a Ὦ παῖ] Ὦπται margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. b Λέγων] Γέλων P. Nihil mutant Edd. c Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Erasm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil ista ad Bacchum.* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparationem, *Alcaeus.* in Bacchо. Vid. *Erasm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] *O puer, o imperite.* *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὄπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus. c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μισθ. c. 4. & Ζ. Τρ. c. 16. Pro λέγων in *Exc. Feriz.* est χέλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσειε χρόνος. Sic ἅπας ὁ οὐρανὸς, c. 58. ἅπας ὁ πίθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὄπται, nescio num *Simon Servetus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὄπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: *nihil adpositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλοῦτον. *totus thesaurus, totae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων. *Nihil enim ad rem facis totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίᾳ] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quali is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii apud Erasmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνίσχη τὸν Δημοκρίτου] Oposporus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris.* Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam.* Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέ-

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fueris, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ἔργον εὐδὲν, εἰδέναι δὲ ὅτις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέῃ. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δέησει σοι κἀντεῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν ἀφορμὴν, ὡς ἀκριβῶς ἑλέσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον καλανοήσας, ὀπτόμος γὰρ αὐτῇ γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα πολυπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μελαγχολάμψῃ τὸ μάντιν, ἀνοίξας τὴν κεφαλαίων ἀπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας σοι τῷ ἱερείῳ ἅπαλι ἅ τινά σοι αἱρετέον.

Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καλαθύῃς ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῶν, ἀλλ'

ὡς

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καὶ' *B2*. *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστῃς W. Nihil mutant Edd. *f* Καλαθύῃς] Sic *B2*. & M. Reliquae Edd. male Καλαθύεις. In *B2*. tantum deest jota subscriptum. Καλαθύειν *Vorst*. *g* Παρακαλῆς] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν Edd.

μέρας. *J.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὡς'. *F. Guiet.* Non, mi *Guiete*, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλειονάζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J. F. R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστῃς, quod forsan melius. *M. du S.*

92. Ἅ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philosopherum sectam.* *J. Br.*

94. Καλαθύεις] Lege καλαθύῃ. *J. Br.*

Καλαθύεις] Καλαθύεις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὶ παρακαλῶν, i. e. ἀφ' τῷ, ne advocato quidem sacerdote. *F. G.*

Καταθύῃς] Ita M. In impressis καταθύεις & παρακαλῶν. Conjecturam *Marsilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non *Non* cum illo, sed *Nisi*. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. *M. du S.*

Καταθύεις] Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διξήλθω & ἐκδιδίξεται legitur. *J. F. R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῶν. *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα θεοῦ τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῶν. Et sacrifices Deo; *neque opus sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* *Th. M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλῶν, dictum esse per ellipsin τῆς εὐ. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subjiciam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μηδὶ παρακαλῶν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. *J. M. G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τέκμαρ, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τοιοῦτον τὸ λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσοφεῖν.

gna mercede conducendum. ſed conjectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum inſcripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum cujus ſors exierit, qui demum cumque fuerit, philoſophare.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ καλά σε. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περίεις ἅπαντας τοὺς κάπηλους κατὰ κύκλῳ τὴν πόλιν, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρῆν γοῦν, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἐπιφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύμασθαι, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλιον πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ ἄριστοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστον ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς ἂν αὐτὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ὀψιπλέον ἐνοχλοίης, ταχ' ἂν καὶ προχέαι τοῦ ὕδατος;

58. HERM. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſe ne unquam vinum emiſti? LYC. Et ſaepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, odeguſtans & comparans, & inter ſe conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo guſtu dicere poteras univerſum vinum quale ſit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, obibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. Haec ſi dicas, non putas te ab illis deriſum iri? LYC.

a Γραμματεῖα] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *J. P. H.* &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari ſubit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe decebat, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione ſimiae Divinatrici ſubjicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab *Angelino Gazaea* Jeſuita, p. 94. qui ſe eam ex litteris *Indicis Antonii Figueredo* ex eadem ſocietate anni 1611. hauſiſſe ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖσι θάλλοντα, καὶ μητρὸς ὀρφανισθέντος. Sic hanc vocem, ex Interprete *Ariſtophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Euſtath.* ad *Homer.* *J. B.*

6. Καὶ ὃ κατὰ σὲ] *Ac te indigna.* *J. Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ & ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopoeus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter offendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit 1. εὐνοίᾳ. Sed & mox perperam iidem κατύλιον verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J. G.*

28. Εἶ] Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. *M. du S.*

30. Ὠνησάς γε] *Gratum mihi feciſti.* *J. Br.*

37. Εἰ μὴ ἄρα] Duas illas voces ex conjectura ſupplevimus, quas & ſenſus poſtulat, & vox ἄρα, ut omitteret, Librario oſcitanti anſam dedit. *M. du S.*

39. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror. nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐπὶ φιλοσοφίας· τί δεῖ σκοπεῖν τὸ πῖθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ἀλιοθηρὸς [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' οὐ νήσας γε· οἰόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι, εἰς τὴν αὐτὴν κύρτον ἐμπέπλωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι [c] αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβών, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, [d] ἆρα [e] κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἐνδιδόασι τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κεκραμένοι γε οἱ πολλοὶ καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· εἰσαῦθις δ' ἐπισκοπήσομεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο κεχυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εὐθέως αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι [f] ἀνείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σός, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέ-

[b] Εἶ] Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Edd. [c] Αὐθομολογούμενον] Sic Edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat M. duS. [d] Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat M. duS. [e] Κατὰ] Καὶ Ba. male. Κατὰ servant reliqq. & M. [f] Ἀνείπω] Ἀντείπω W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. [g] Ταὐτὰ] Ut Jensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. Hemsterh.) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ explicat ex Aeschyl. 7. Theb. καπηλείαν μάχην, quod Eonius cauponari bellum dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & astu magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud Aristoph. alioque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi, quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur nummularia ap. Aristot. I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. J.F.R.

Ibid. Κιρασάμενοι γε] Aquam immiscentes. J.Br.

Κιρασάμενοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Casaub. ad Theophr. Car. p. 244. M. duS.

49. Ἆρα ταὐτὰ] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. F.G.

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέποτε, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν; ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἴσως παράδηλον ἦν ἐναῦθα, ἢ σὺ μὲν οἶδας ἵνα παρέλθῃς αὐτῷ κατὰ τὸ Ὅλως

μέραι, ἢ ταὐτὰ αὐτῷ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ περὶ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γάρ; ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ γε πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' [b] ἀεὶ ἕτερα καινὰ ὑπὲρ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. [c] ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων δοκεῖς· ἀτεχνῶς γάρ σοι τῷ συθμῷ δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καλαχρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὸν τρύγα αὐτήν. δέησει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἕως τέλους, ἢ ὅποτ' ἂν εὕρῃς τὸ νεκτάριον

dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim ſunt. Manifeſtum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum manſiſſe circumeuntem & oberrantem, ſi eadem diceret, ſed ſemel audiſſe tibi ſufficeret.

60. HERM. Quî enim poſſit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuiſti de primo guſtu noſſe omnia? Neque enim eadem profecto, ſed alia ſemper nova ſuper nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, ſemper idem erat. Itaque, ſodalis, niſi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipſo enim plane fundo videtur mihi Deus occultaſſe bonum philoſophiae, ſub ipſas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum il-

[a] Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἴκοσιν ἔτη melius *Solanus*. [b] Ἀεί] Deeſt in M. [c] Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vorſt. emend.* ὥστε μηδὲν ὦ . . . καὶ ἄλλως . . . . At in vulgatam conſpirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim ſunt, ut patet, amice. Annon vero etiamnum, ut par eſt, apud ipſum, inſtar Ulyſſis circumeundo, & oberrando perduras, ſi eadem loquitur, vel tibi ſatis eſt aliquid ſemel inaudiviſſe?* Sed nihil certius juxta & manifeſtius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipſa, & ſequentibus. Duo rogat, utrum magiſter eadem ſemper, an identidem alia proponat. Reſpondebat ipſe, illud eſſe πρόδηλον; ſcilicet alia idemtidem proponi, quum multa ſint excutienda, & diſcipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam ſi eadem ſemper proponerentur, ſufficeret vel ſemel audiviſſe. Res per ſe plana eſt. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J. J.*

Ταὐτὰ] Secuti ſumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jenſius* inſpexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* aſſervatur. In Oxonienſi enim illo manifeſte ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἴκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorſtium* exſtitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini ſui codicis pro εἰκὸς adſcripſerat εἰκῆ. Sed ne ſic quidem ſanabatur. Ego vero qui meminiſſem Hermotimum XX. annos perpetuos magiſtro Stoico operam dediſſe (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulyſſis*, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignoras, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praeſertim cum leviſſima interpolatione Codicum ſcripturam repraeſentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta ſic liquido reſtituere daretur! Verum non ſemper ſic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni veniſſent, niſi alibi in eodem libello de iis legiſſet? Non ſemper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum eſt, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim abſque codicum ope quaedam inſanabilia. Tum demum merito culpandi ſunt, cum prava & corrupta pro ſanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] Εἴκοσιν ἔτη *Solanus* juſſit reponi, pro abſurda ſcilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio eſt adeo manifeſta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione eſt ſuffulta, & Clar. *Geſneri* verſio ſenſum ex vulgata elicit ſatis planum, non auſim ipſum contextum mutare, etſi *Solani* ſive *Sonlii* emendationem valde probo. *J. F. R.*

53. Περιπλανώμενον] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος] Pro ἀπὸ τοῦ πρ. γ. quod fruſtra negaſſe alios in verbis *Epiſt. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi οὐκ dicendum fuiſſe volunt; ſatis multis probat Rev. *Jac. Elſn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo ſaepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J. F. R.*

59. Ὥστε

illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paullum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus fias, ut Delphis ajunt Antiſtitam cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere videtur. Itaque ipſe tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non jam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igi-

59 θεον ἐκεῖνο πῶμα, ἢ πάλαι [d] διψῶν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτῆ, ἢ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς τὴ πρόμαντιν, ἐπειδὰν 70 πίῃ ἐκ τῆ ἱερῆ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐκ ἔστως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' ἐν ὑπερ ἥμισυ τῆ πίθε ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία 71 ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς [h] ὑπεράνω καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα ῥιβοὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός.

[d] Διψῶν] Sic *J.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* jota ſubſcriptum addit. [e] Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. [f] Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *J. P.* & *S.* Σύγ' male Ald. *H.* Fl. [g] Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* [h] Ὑπεράνω] Ὑπὲρ ἄνω Edd.

59. Ὥστε] Scribo ὥστε μηδὲν, ἃ — κἂν ἄκων. *A. V.* Ὥστε] Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων εἰθύσεις] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. Ἐν τῷ πυθμένι] Ex *Heſiod.* *J. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς] Dico ad *Pauſan.* *J. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pauſan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τῆ ἱεροῦ νάματος] *Fontis Creſphontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὲ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, ſufficere ſi quis unam ſectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine mentis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, judicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, quum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint ejusdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔστι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα ῥιβοὶ· καὶ ὑπὸ ταύτας, φακοὶ· εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τὸ σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τῶ πυρῶ, ὑπερ ὦν, ἀνάδωκέ σοι δίψιμα ἐς τὴν χεῖρα, ὃς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ὧν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ ἐ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ σύτακτοι, &c. *Dolium quidem & campo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Jam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manus indiderit: poſſesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles,* &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demoſthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐννήκοντα ἐ μικρόν τι πρός. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 73.

Η μὴν κελεύσω, κἀπιθωύξω γε πρός.

Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa fit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἐτεροῖόν τι ὄφθη, ἃ παρήγον ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρὸς-

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσαιο ἐθέλων τῆς σπερμάτων, ἢ ὃς ἀφελὼν τῆς πυρῆς, ὅσον ἦν, ἀνέσχέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ ἢ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐταχεῖς, ἢ οἱ κύαμοι ὑ ἀφήκασι. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, [b] ὃν φήσει τις ἢ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστίν· ἢ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὡς σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὄφθη, ἢ παρίργου ἢ ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, οὐ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῇ συμφορᾷ τῇ ἀβδηρολείᾳ, [c] ὡς ἢ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, ἢ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν οἶνον, ὡς κοτύλιον πρίασθαι, ζημιῶσαι ἂν τὸ κάπηλον, ἢτις ἀπίθανα γρύμε-

tur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absur-

a Εἰ δὴ . . . . ἀφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* b [τ]Ὧν] [δ]Ὃν *Vorst.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. c Ὡς ἢ αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

πρίασθαι, οὐ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῇ συμφορᾷ τῇ ἀβδηρολείᾳ, ὡς ἢ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, ἢ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα ἐν τῇ συμφορᾷ τῇ ἀβδηρολείᾳ] pendet ab sequentibus, ὡς ἢ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ὄφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κοτύλιον tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ὄφθη. Quin & verba illa ἢ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita, referenda itidem ad ὄφθη. ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῇ συμφορᾷ τῇ ἀβδηλείᾳ, ἢ μικρὸν εἶναι κακὸν ὄφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα τοιαῦτα πρός] Ita noster supra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solonus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. & noster *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφελὼν] Ὁ κάπηλος. *F. G.*

84. Εὐταχεῖς] *Facile macerantur.* Οὐ διάκωνοι. *Inanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐνόμιμος φιλοσοφοῦντος μαθητὴς ἢ Κλειτόβιλος &c. *M. du S.*

87. Τῇ πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἄν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Saulius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi inveniissem, sine haesitatione recepissem. *J. F. R.*

Ibid. Ὁποῖά ἐστιν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Ck. *Jensii* Lectt. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater *G. O. Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἐρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἐρῶ, τί πράττει. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. οἷόν ἐστι ὁ δράστης; & Nostrum infra c. 81. f. ἢ τί γε μητρὸς ἐραστὴς αὐτὸν, τί ταῦτα λαρῶ; Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut ἐνὸς ἢ. δ. legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ὀλίγου πρὸς πολλὰς μεγάλας ἀστῆς οὐ ἀλλοτρίας ψυχαῖς μᾶλλον πονηρούμενον.

&

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim difflueret; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimilem dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, &

νος· Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιοῦται ὁ κάπηλος. Ὑπερρεῖ γὰρ καὶ ἡ παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος, ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν Φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι Φαρμάκῳ ἀληθρίῳ ἔοικεν, εἶον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, εἰπεῖν θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀποκλείοι ἄν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, καὶ

d Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. e Εἰπεῖν] Ita M. B2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & J. male. f Κωνείῳ] Κωνείῳ ἢ ἀκονίτῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. g Ἀποκλείοι ἄν] Sic J. P. H. &c. Ἀποκτάνῃ Fl. Ἀποκτένει M.

2. Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἄλλως * μὲν † ἐξαντλοῦμεν, ἡ δὲ ‡ ἐπιῤῥεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ M. du S. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de Merced. Conduct. J. F. R.

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ἀληθρίῳ ἔοικε. V.

† Ἐξαντλοῦμεν] Ἐξαντλοῦμεν perperam Edit. Clerici.

‡ Ἐπιῤῥεῖ] Ἐπιῤῥεῖ erat in Edito, ἐπιῤῥεῖν inde feceram M. du S. Ego in ἐπιῤῥεῖ mutavi, quia id voluiſſe Soulierum ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. J. F. R.

& Demoſth. 148. 1. ὡς τῶν δυοῖν ἰσολῶν θάτερον ἄν. M. du S.

94. Ὡς δ' αὐτὸς — ἄφοβα] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ δ' αὐτὸς ἄφοβα ἡ μικρὸν εἶναι κακόν; vel ita : ὡς π. α. ἴ. ἡ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ἄφοβα huc revocare, cum alia jam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. J. M. G.

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum Solano illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam ſic ſenſus fit planus : ſi enim ὡς retineas, illud ſequens εἶναι in ἴσως vel ἶσα mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum τὸ τοῦ συμφέροντος ὑπερτελεῖσθαι ἡ μικρὸν κακὸν, habuimus etiam ſupra, c. 2. J. F. R.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] In hujus Dialogi initio. J. Br.

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλως μὲν ἐξαντλοῦμεν ἡ δὲ ἐπιῤῥεῖ, conſule parœmiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. J. B.

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] Proverbium in Proverbio. Dolium Danaïdum. J. Br.

4. Δαναϊδῶν] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In Pariſ. erat vitioſe Δαναΐδων duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. J. Ald. B2. & S. &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur : quod tum communis generis credendum; id quod tamen vix mihi perſuadeo; ſed rectius cum Suida Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δαναΐς, ut ἰλτὶς, ἰλτίδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. J. F. R.

14. Ἀκαριαῖον] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σύγκρ. c. 7. M. du S.

Ibid. Ἀποξύσας] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait M. du S. At cum ibi legatur ἀποξύων ἂν τὸ κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξύω & ἀποτέμνω utrovis modo dici. J. F. R.

Οὐκ ἂν [a] ἀποθάνοιο προσευχάμενος· σὺ δὲ ἡμῖν τελάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀπελέσαι τὸ ὅλον γνῶσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί δὲν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γὰ, ὦ Ἑρμότιμε, τὸ δεινὸν οἶδεν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πάθοις, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς γένος, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν πεπονθὼς, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρόκοπόν σε τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὀλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόθεν· ἢ οὐδὲ, ἢν πέραινε τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιον ὄν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄλλο

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua caussa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

a Ἀποθάνοιο] Ita *J. Fl. H. P.* & M. &c. b Ἑαυτοῦ] Sic *J. Fl. H. P.* &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσευχάμενος. *M. du S.*

24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. *M. du S.*

25. Ὁ μὲν βίος βραχὺς] *Virgil.* X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vitae — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. G. C.

40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. *Th. M.*

Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βίαιον ὂν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄλλο πω εἶπον. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non finis quidquam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe sciat oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet toren/ dat ik niet anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκέντεις εἶπουν, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γὰ ἂν ἐκεῖνο ἁπλῶς εἶπες, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* haec tractavit [ἔσ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμπαχήσας, ἀφέλησι τὸν βίαν, ἢν ἀγόμενον] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis, duceris, eripiat*, vindicet. *J. J.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἄλλο πω εἶπον] Opsopoeus *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus *me numquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cunctaris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι τ' ποιητὴν αἰτιᾶσθαι, ἐς' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμπαραχήσας, ἀφέληται τ βίας, ἤδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι ὁ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. EPM. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἄρρητον παραλέλειπται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτοῦ, ὡς ἔχειν ἤδη ἑλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι καὶ μεγίστου ἐνδεῖν. EPM. Τίνος τούτου; ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς φαντασιώσεως, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ ἀκριβείας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδιαφθόρου, οἵαν χρὴ εἶναι τὸν περὶ τηλικούτων διακάσασαι ἡ μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἴη. ἐπιδοτέον δὴ φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ὡς σοφίας αἰδούμενον, ἀλλὰ καθάπερ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὰ ταῦτα ποιοῦντα· οἳ δὴ νυκτὸς καὶ

c Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὖτως *Marcil.* M. in litura *v.* Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὸν *P.* d Ἐνδεῖν] Ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. e Ποιοῦντα] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J. G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. *v.* *J. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M. du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτὸν . . . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἐς' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. *F. G.*

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὖτως corrigit *Th M.* Et marg. *B.* *J. F. R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc. *F. G.*

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριτικῷ. *F. G.*

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δι. *F. G.*

Καὶ προθέμενον ἅπ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H. V.*

Ibid Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopoeus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J. G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitae in tenebris judicabant. *F. G.*

κὴ σκότῳ διαζῆσαι, ὡς μὴ ἐς τὺς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποντες, κὴ τότ' ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. Μετὰ τ βίον φής. ὡς γὰρ τούτων ἑνὸς ἀνθρώπων βίῳ ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς [b] ἅπαντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ἐπιδεῖν, κὴ ἐπιδόντα κρῖναι, κὴ κρίναντα ἑλέσθαι, κὴ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φὴς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μή τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, κὴ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς πολλοὺς γε πεπεδεκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπιδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνῃ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ κὴ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με πεβάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπασιν ἐλθὼν πειρώμενος, κὴ τοῦτο ἐργασάμενός πολλάκις, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔστε μοι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φής; οὐδὲ τούτων τις πάν-

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, ſed ad ea quae dicuntur reſpiciant: tum demum licere poſt firmam electionem, philoſophari. HERM. Poſt hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita ſuffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inſpiciamus, inſpectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philoſophemur. Hac enim ſola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam ſatis eſſe, ſed nos videri per imprudentiam putaſſe firmum quiddam a nobis inventum, inveniſſe autem nihil: uti piſcatores ſaepe ſubmiſſis retibus pondus quoddam ſentientes, extrahunt, piſces ſe quamplurimos comprehendiſſe rati; deinde, cum multo labore extraxerint, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non aſſequor, quid illa ſibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, ſi quis alius, natare didiciſti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipſum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an ſimiliter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. B2. & M. Ἑλομένου F. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἐπιδεῖν] Ἐπὶ δεῖν diſcretim ſola Ald. male. d Γὰρ] Sic L. P. M. & marg. Alw. Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμῳ] Ψάμμων P. Vulgatam ſervant ceteri, & Edd. f Γάρ μοι] Ms γὰρ M. g Διεκδῦναι] Sic bene Fl. P. H. B2. Διεκδῦναι F. male. Διαδῦναι legendum adſcripſerat Juntinae Solanus, fruſtra, ut poſtea ipſe vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixiſſet, Hermotimum ſuum tum denique certo & liquido philoſophari poſſe, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque ſpeciei, neque exiſtimationis dicentis ratione habita; reſpondet Hermotimus, Μετὰ τ βίον φής· ὡς γὰρ τούτων, ἑνὸς ἀνθρώπων βίῳ ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, κὴ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, κὴ ἐπιδόντα, κρῖναι. κὴ κρίναντα, ἑλέσθαι. κὴ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. Poſt vitam dicis. Ex his enim ſequitur, nullius hominis vitam ſatis longam eſſe, ut omnia perluſtret, & accurate ſingula perſpiciat; perſpectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philoſophetur. Saepe ſupra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, per omnes ire, ſectas ſcilicet, perquirere, perluſtrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν· in hoc tamen loco mirifice mutat, ſi modo ipſe mutationis ſit auctor. Certe pag. ſeq. καὶ ἐφ' ἅπασιν ἐλθὼν πειρώμενος. Etiamſi per omnes iverimus, experimentum capientes. c. 68. δήπου τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τ ἄριστον εὑρεῖν, κὴ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' ἂν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν. Oportebit igitur te, ſi Staicorum optimum cognituras ſis, ſi non per omnes, per plurimos ſaltem iſtorum ire. ſupra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα. c. 42.

δά-

illud habet? LYC. Obſcurum. niſi forte fieri non poſſe putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam ſit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud poſſit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi cauſſa fabas aliquis viginti manu ſumens, ea clauſa interroget decem homines, quot ſint in manu ſua fabae? at illi divinantes dicant unus ſeptem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in univerſum alium alius numerum. Fieri quidem poteſt, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita eſt? HERM. Eſt ſane. LYC. Verum enim vero neque illud non poteſt accidere, ut omnes, alium alii, numeros falſos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri ſic poſſe. LYC. Eadem ratione igitur philoſophi omnes felicitatem quaerunt, qualis ſit, & eam dicunt alius in alia re inеſſe, unus quidem in voluptate, alius in honeſto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur ſimile eſt horum unum quoddam eſſe ſummum bonum; ſed nec abhorret, eſſe quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento feſtinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam eſſe veritatem, & omnino

τως ἔχει; ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν τῶν εὑρημένων.

ΕΡΜ. Πῶς οἴοντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ὑπερκλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν, ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, ἢ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τύχῃ τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλους ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὀλίγους, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῂς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ὄν, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχει

h Ὁ δὲ πέντε] Haec addita ex M. Deſunt in omnibus Edd. *i* Ἢ γάρ] Ἦ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. *k* Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant *J. Fl. H. P.*

δήσω ἐπὶ πάντας τὸ κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν. c. 41. ὃν μὲν ἐπὶ πάντας ἦλθες. *J. J.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Jenſii* ſecutus eſſem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi in M. & L. πάντα inveniſſem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων ſine ἐλθεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖ] Reſtituo ἐπιδεῖν. *J. Br.*

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔτι μοι δικαίως] Παράλειπε illud μοι. *F. G.*

78. Οἱ ἁλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æſop. alludere. *A. V.*

86. Οὐκοῦν πειρᾶ διασῶσαι] Hoc *Opſopoeus* verterat: *proinde ego te rursum extricare conabor.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec ſignificare poſſunt, ſi ſola ſpectentur; verum nexus ſequentium ſatis oſtendit, poſteriore modo accipienda eſſe. *J. F. R.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα τοῦτο, *Opſopoeus* reddiderat: *neque enim mihi dubium eſt, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare ſcis.* Poſterius verum eſſe, ſi probatione indiget, adi *Ariſtoph.* Plut. 114. Et *Kuſterum*, idem ex *Eurip.* adſtruentem. *J. F. R.*

2. Ὁ δὲ πέντε] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

33. Ἀλλ-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς ἢ φιλοσοφίσων, εἶτα μὴ τοῦτο, τὸ ἐξῆς δὲ ἦν ζητῆσαι, ᾧ πιστέον ἐστίν. ΕΡΜ. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς ὅτι εἰ δ' ἀν' ἁπᾶσαν φιλοσοφίαν χωρήσομεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐς' ἂν ἄδηλον, ἢ, εἰ ἕν τι τούτων ἐστὶν, ὧν ὅτοι λέγουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φὴς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτου τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ φιλοσοφεῖν. [a] τοῦτο ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, τῷ ἀνεφίκτου ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ ἅπασαν φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐπὶ ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς

haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτό] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae sola recte omittit person. ΛΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deest ἐξ in *S. J. Fl. H.* & M. Adest in *P.* & *Ba.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἴνα ϛ εὑρῇ τις * ὧν εὑρόντα, βέλτιστε, ἄνθρωπος ὢν; ἢ τίς τούτῳ πιστεύσει; τὸ ἀνθρώπου φύσιν κατὰ τὸ εἰδὸς ἴλεως ἔχοντος τὸ καθαρμοῦ ϛ ἀδιάπτωτον. M.

* Ὧν] Lege ἂν. num autem illud ὧν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτου τινὰ βίον] Clar. *Jens.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, quum significet vitam *rudem*, *indoctam*, *impolitam*, *incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τύχη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ φιλοσοφεῖν ΑΥΚ.] Expunge ΑΥΚ. quod quidem post verba hæc εἴτε ϛ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε ϛ μὴ. ΑΥΚ. *J. Br.*

34. ΑΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota personae ΑΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opsopœus *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiæ incumbere*, & hujus nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quæ tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hîc ponitur, ut supra, μαίνεται ὧν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ὡς δυοῖν δυάδων συντιθεισῶν. *J. G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod sæpe usurpant Græci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab Arith-

adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num possis juratus dicere, eam inventam ab illis esse? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere igitur eos qui sciunt, & dignoscere ab his, qui cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ὑπερήμερον [c] γίγνεσθαι τἀληθὲς ὅ ἑκάστου βίου. τελευτῶν δὲ, ἢ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνεπιδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὑρηθὲν πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθὲς, εἴτε ἢ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν, τι εὑρηθὲν πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δέομενα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγνῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὐ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δέησει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ὅτι πάντας, ἀλλ' ἴσως ὅτι τοὺς πλεί-

c Γίγνεσθαι] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνεσθαι. *M. du S.* d Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Nescio quare. e ΛΥΚ.] Deest in Edd. Adest in *J.* W. & P. f ΕΡΜ.] Deest in Edd. Adest in M. i. e. designatur solitis punctis. g ΛΥΚ.] Deest in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὡι φῆς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* s. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγγεσθαι recte interpretatus est ex *Cicerone Tullius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* *J.M.G.*

45. Τιλοῦτον] Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. *J.* A1. *H. P. S.* quas consului, τιλοῦτον adverbii more, non τιλοῦτων, ut *Bud.* in Comment. *J.F.R.*

48. Εἴτε καὶ μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota personae, Εἴτε καὶ μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th.M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum est, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J.F.R.*

Ibid. Τί εὑρηται] Τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th.M.*

Τί εὑρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. personas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans *Hermotimi* personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omisissem, nova confusio orta foret. *J.F.R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. *M. du S.*

πλείστης αὐτῷ ἐλθεῖν, καὶ πειρᾶσθαι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τοιαύτην δύναμιν περισάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προαιρεῖς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, [a] ὃν ἐκεῖνα παρῇ, διδιὰς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπὶς ὅτι τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, [c] καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας ἀφαγιγνώσκειν ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ κατακεκαμμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνην περισάμενος, [c] ἧς ὅτι τὴν ἐξέτασιν τὴν λεγομένην. εἰ δὲ μὴ, οὐ ἴσθι ὡς οὐδὲν [d] κωλύσει σε τὸ ῥᾳδίως ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ [e] θαλλῷ προσδιχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τὰ ὑπὲρ τραπέζῃ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἑλκύσῃ σέ τις, ἅπερ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ τοῦ Σκαπτοπαμίας πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μι-

rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, institutа prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam si judicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis argentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet:* sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam

&

a Ὃν] Οὗ P. Vulgatam servant Edd. priscae. b Καὶ] Deest in W. Adest in J. Fl. H. P. &c. c Ἧς] Ἅγις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. H. P. Θαλλῶ J. f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. J. H. P.

84. Τῷ ὑπερπαιτεζίῳ ὕδατι] Τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζης ἐχομένῳ, ἀ λέγ τὴν ἰσηγορίαν ἐν τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆ τραπέζης ἐπὶ χέρας μένον, ἢ τῆ ἰσηφωνίας ἐκπιστεύει * τῷ δικαίῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλῶ ἴσως, ῥοῦς φύσεως † ὑπάρχον ἐν ἀτρεμοῦν μὴ ‡ πεφυκός. V.

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. *Voss.* erat, ᾗ jubet legere *Salmas.* frustra, ut arcte perlegere dignanti patebit. J. F. R.

† Τυγχάν] Sic recte correxit *Salmas.* pro ὑπάρχον, quod in *Clar.* Ed. erat. J. F. R.

‡ Πεφυκὸς] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότι. J. F. R.

71. Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. F. G.

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abesse conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omisissem, quia jam nimis frequenter est repetitum; nam qui paullo supra, a verbis καὶ ἀφαγιγνώσκειν incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra jam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per δὲ, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. Dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὴν, ἀλλὰ interdum pro iis adhibeant. J. F. R.

80. Ἧς] Retinui vulgatam, etsi ἅγις, quod Cod. P. habet non malum. Interdum enim ἅγιος ita ab-

& minuta quævis aura flatu suo commoveat.

69. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum desines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philosophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona possidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi dijudicandique facultate instruat, &, quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia jam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, &, quod est in proverbio: ad Graecas calendas.

κρά τις αὖρα ἀφυσήσασα, ἀφαλεύσῃ σαυτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περὶ, καὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀκρίσεως, τέχνῃ τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, ταύτῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖ, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσει, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτήσάμενος, βίωσῃ μετ' ἰαυτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλὰ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητός· ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνήρ τις ταυτὶ, ἀφορμάς τε, καὶ ἀκριβεῖς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς ἀσχολίας δέοντα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν ἔχω σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταυτὶ ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ προῤῥωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ

g οἷδε] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. Εἶδε Ald. H. Fr. J. h Παροιμιαζ.] Προίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

absolute usurpatur, pro *venio*, i. e. quasi ἄγω με. *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ὅτε Ἀλέξανδρον — ἐπάγοιτο νικᾶν, ἐδίδαντο. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ὡς πολλοῦ συμπεφυγότας ἤσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοιτο δὲ κώμη τις τῶν Τελμισσέων, ἐντυχὼν παρόδῳ ὑδρευομένῳ. *J. F. R.*

81. Τῆς ῥοὸς ἕλκειν] *Erasm.* in proverbio: *naribus trahere.* *J. Br.*

82. Θαλῆν] Vid. *Athen.* 25. A. B. & *Casaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philostr.* p. 587. τούτῳ ἀμφορέα μὲ οἶνον προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, ὑμπεπαιγμένῳ ἐχρήσατο. καὶ ἅτε οἱ τὰ πανοῦργα ἐς θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. *M. du S.*

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & supra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. consensum sequimur. *J. F. R.*

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc est τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζῃ οἰνοχοούμενῳ ὕδατι, ὃ ἀφ' τῶν ἱστορικῶν ἐστὶ τὸ ἐπαρύγκλιτον τῆ τραπέζης ἐπὶ χέρας μόνον, καὶ τῆ ἐπιφανείας ἐπαινετικὸς τοῦ θαυτοῦ ἐχειτηγοῦντι αὐτὸ φιλοῦ ἕπεσθαι, ἵνητῆς φύσεως ἐπ' ἄρχων, καὶ ἀτρεμοῦν μὴ πιφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ sunt repetitiones comparationum quæ passim alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aqua super mensam injecta vel effusa.* *J. Br.*

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo fœdere, Luc. VII. 24. ubi *Elsner.* & hoc Luciani adducit. *J. F. R.*

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ [a] γ' λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπιαχνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἀποδεῖξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸ κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὑπορήσωμεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ὑποκρούσων ἔστιν οἵδε διαγιγνώσκειν τὸ ὀρθῶς κρινοῦντα ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ὑποκρούσοντος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸ ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀπολείνει, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στῆναί πού τε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόταν οἴωνται εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον· αἱ γοῦν πλεῖσταί [b] αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζουσιν εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥστε εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεὸς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν

bio, post multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

LYC. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui judicare possit, an vera ille dicat? Et hujus si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus dijudicare eum, qui judicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat, & ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi caussa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo

ad

a Γὰρ] Γάρ τι *J. P. H.* Fl. Bz. S. At ignorat illud τι Cod. M. & sic *Vorst.* voluit, quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorst.* αὐτῷ. c Τοῖς] Ταῖς Edd. *J. P. H.* Fl. Ταῖς S. & Codd. P, L. d Ὅμως] Ex W. Deest in Edd.

24. Εἰ ὁ ὑποκρούσων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἂν εἰ τὸν αὐτὸν ὑπὸ τοῦ λεγόμενον ἀμφιβολίαι. *V.*

17. Γάρ τι λυπ.] An γάρ τι? F. G.
Γὰρ λυπηρ.] Inter hasce duas voces inserebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*
24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. *Suid.* *M. du S.*
34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. F. G.
35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. *M. du S.*
37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. *M. du S.* At Oporoei versio exprimebat illud tamen. *J. F. R.*
43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖν, ἄνθρακάς μοι τὸ θησαυρὸν ἐκφέρειν. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. c. 23. ἐργάζονται. Corrige tandem hic εἰργάζονται, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσασθ scribitur pro εἰργάσασθε. *J. J.*
Εἰργάσω] Cl. *Jensii* emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*
Ibid. Ἄνθρακάς μοι τὸ θησαυρὸν] *Erasmus* in proverbio:

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molesté feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

κύκλῳ θεούσης, ὅπῃ ἡ αὐτὴν ἀρχήν, ἡ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἷά με ᵉ εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, ἡ ὁ κάμαλος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι ἃ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπιζομένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. ᶠ ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφης; ὥσπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὅμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, ἡ αἰτιῷτο τὸν τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς εἰς τὴν θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας εἰς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ πτερωθεὶς πληνὸς αἰθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, ἡ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, ἡ κατὰ τὴν ἀνθρώπου Φύσιν. ἡ δή γε σέ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ ἡ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τὸν ὀφθαλμὸν ἀνοίγων, ἡ τὸν ὕπνον ῥᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας; πάσχουσι δ' αὐ-

ᵉ Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B2. εἰγάσω exhibens. ᶠ Ἢ τίς] Εἰ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.* *J. Br.*

Ἄνθρακας . . .] Infra rursus Ζωξ. c. 2. f. *M. du S.*

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Erasm.* in parœmia: *De asini umbra.* *J. Br.*

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξ', v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. *M. du S.*

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. *F. G.*

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* *Æ. M.*

64. Ἐνθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἰσ. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀνθορεῖν, non ἐνθορεῖν legitur. *M. du S.*

αὐτὸ ϗ οἱ † * κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάτ-
τοντες, ἣν μέλαξυ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, ϗ θησαυρὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἆλλα εὐδαιμονοῦσιν; οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, ϗ πρὸς ὑδὲν ἀπιλλέγουσα, κἂν πλουσίου θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖον τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ, φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τὸ τριῳκίον, ϗν. πολλοῦ δεομένοις, ὅτους ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου ϗ παροχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, ϗ ὀλίγου δέουσι † ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυρὺς ἀνορύττοντα, ϗ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὤν, ϗ δεδοικὼς ἀφ' ἑαυτὸν τὸν βίον, ὀνείρῳ ἠδεῖ μόνῳ ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· ἀλλὰ πράττειν δὲ, ἀξιῶ πρᾶττειν τι τῶν ἀναγκαίων, ϗ ὅ σε παραπέμψει εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἑστὼς, καὶ ἑστηκὼς, ὑδὲν τῶν ἱπποκενταύρων ϗ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων ἀφέστηκε, ϗ ὅσα ἄλλα ὄνειρος, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες,

Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod superest vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

a Κενὴν μακαρίαν] Κενὴν ϵ μακαρίαν male W. Sed recte abest ϗ ab Edd. *J.* Fl. *H.* P. &c.

68. Τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα * τὰ εἰς τροφὴν ϵ εὐπορίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ ϵ μακαρίαν μὲν ὅσον ἐπὶ τοῦ ὕπνου τὴν ἀπόλαυσιν ὠνόμασεν, κενὴν δὲ ὅτι † μηδὲν ἐστὶς ἔχει ϵ ‡ καὶ] Καὶ est in Edito, sed male *M. de S.*

* Τὰ] Deest in V. inseruit ex Ñ *M. de S.*
† Μηδὲν ἐστὶ] Male ἐλαττ M. Non agnoscit Reitz. *M. de S.*

βέβαιον, ἀλλὰ μὴ τῷ ὕπνου ‡ ϗ τὴν § εὐημερίαν ἀφίστασθαι. τοιοῦτο ϵ τὸ τῆς Θεολόγου Γρηγορίου, τὴν μακαρίαν τὰς Ἀθήνας ὀνείρους, ὡς καθ' ὕδατος εἰ τὸ ὕπνου εὐστροφίας ἀφορούσας. *V.*

‡ Καὶ] Καὶ est in Edito, sed male *M. de S.*
§ Εὐημερίαν] Sic etiam est in C. *M. de S.*

68. Κενὴν μακαρίαν]. Sic pag. 934. Ed. Paris. Talis autem illa est qualis felicitas Micylli in *Gallo*, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τροφὴν ϵ εὐπορίαν, κενὴ, ὅτι μηδὲν ἐστὶς ἔχει ϗ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzenus*. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. *J. B.*

Qq

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae conſequentia & cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάτ[ουσιν], ὅτε γενόμενα πάσχει, ὅτε γενέσθαι δυνάμενα. καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, ὅτι τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δή μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι καὶ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὴν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τὰς ἄλλας δὲ, ὁπόσαι καὶ αὐτῇ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζομεν φαίνεται, τὸ τὰ λεγόμενα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπειδὴ πιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἶλκεν ὑμᾶς ὁ ῥινός, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτιν λαβὴν ἐνεδήκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅπῃ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ὅπως ἐρεῖ εἰς τὴν εἴσοδον, [c] ἐξήτασεν εἰ ἀληθῆς ὁδὸς, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τὰ πρόσθεν ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν [d] αὐτῶν ἡγεμόνα, δέον ὅπῃ στῆ εἰσόδου, καὶ κατὰ τὴν [e] ἀρχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιτέον.

[b] Εἶναι] Sic Edd. & M. Οἶμαι L. Ἐξείπῃ *Pell.* & *Marc.* Καὶ *Solanus.* [c] Ἐξήτασεν] Ita bene *J. Fl. H. P.* & W. Ἐξήτασε male *S.* [d] Αὐτῶν] Sic *J. H. P. F.* & M. Deeſt in Fl. [e] Εἴδους] Αὐτὸν marg. *AIW.* [f] Εἰσιτέον] Ita Fl. *J. P. S.* &c.

17. Λαβὴν] Ἁφὴν, μίμψιν, ἁπαφὴν. *V.*

80. Ὡς ἀπὸ τῆς ἡρωΐνου] *Ut ab eo qui hoc pereunctatur.* *J. Br.*

91. Παραπίμψει] Conf. infra Δυπ. c. 1. Εὐχ. c. 1. Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἐπαφ. Ἀφελ. c. 1. *M. du S.*

92. Τὰ καινὰ] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. *J. Br.*

94. Ἱπποκενταύρων & χιμαιρῶν] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernûm veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimaeram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. G. G.

5. Ἢ τὴν Οὐρανίων εἶναι] Ἢ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην, &c. nempe ἀφροδίτην. *Th. M.*

Ibid. Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe κῆ. *M. du S.*

21. Εἰ ἀληθὴς ἐστι] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: si ἄληθες emenda si ἀληθὴς ἐστι. Sed quod is emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. *J. F. R.*

30. Πα-

Ὁ δέ φημι, σαφέστερον ἐν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὅμοιον ὑποθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγουσι γάς τινα τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τριπέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἐν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἐν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε ἀφ' τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκας ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις [a] ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγουσι αὐτῷ, ἀκόλουθα μὲν τῇ ἀρχῇ, οὐκ εἰς ἣν ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ἐστὶν ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῷς, ὑπορρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ ὑπόλειπε σήσει, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres & conferas ejusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita; ille statim consequenter subjungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumsisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam dejecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, posset ne recipi? & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit.

a Ταῖς] Ex W. Abest ab Edd.

30. Πολὺ τριπέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐποῦντες] Ista verba οὐκ ἐποῦντες εἰ μὴ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, pessime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*, cum haec sit sententia: *non considerantes sicubi quid se invicem consequatur*, (vel *sibi congruat*,) *quamvis falsum sit*. ut si quis credat bis quinque esse septem, *credat etiam* quater quinque esse quatuordecim, paullo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῶν προαιρέσεως ἑκάστης, non est, ut Latinus, *datis uniuscujusque sectae principiis*, sed *admittentes, concedentes principia uniuscujusque sectae*. statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμώμενοι, *cumque a falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere*. Haec ex Graecis verbis ne ridiculis extorqueas, quae sic interpretanda: *& postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens*. hoc est pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. *J. G. G.*

Ibid. Εἰ μὴ] Forsan ὥστε. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit*. In M. & Fl. εἴ τι. *M. du S.*

Ibid. Ἀκ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὑτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδ.] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elsnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἐπιόντων ἀνθρώπων προσποιοῦμαι ξυγγένειάν τινι, καὶ παλαιότητος, ubi καὶ μὴ ὄντων quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Cl. *Gesner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. *J. F. R.*

55. Λέ-

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, initio a falſis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

50 οὐπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ χῶρα τῆς εἰσόδου ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες [b] εἰ μὴ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις [d] λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν [e] ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καίτοι γε τὰς μὲν ἀρχὰς, ἀλλοκότά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἑξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτοῖς τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

b Εἰ μὴ] Sic Edd. & P. Εἰ τι W. & Ex. Fl. c Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *J. H. B2.* Αὐτῶν P. *S. A.* d Λέγοι] Sic M. Λέγει Edd. e Ὅτου] Ita ſola *J.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν . .] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἔχουσι θαμυραμυβίαν, in *Dial. Achillis* & *Antilochi* dixit, φάσι δὲ παραμυθίαν ἡ κοινωνία τῦ πράγματος. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγει. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *J.* eſt. Reliquae ὅτι, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *J. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo ediſſerendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πραι. deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἰκαρ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *J. J.*

ἰδεῖν τἀληθὲς, ἢ καλαγγῶναι τ' ἐξαπαλησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, κἂν αἰσθωνται ἐξηπατημένοι, ὀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, οὐκ-77 ἔθουσιν ἀναχρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δέησει τηλικοῦτοι αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες ὑπέσχησαν, ὃς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ὅτι τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατήμενοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. ἢ γὰρ αὖ καὶκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἤν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν ἢ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγους δ' ἂν πάνυ εὑτύχοις, ὑπ' αἰδοῦς τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τ' ὁμοίων [c] πειρωμένους. εἰδ' ἔν τινι τοιούτῳ εὐτύχοις, φιλαλήθη τε κάλει

verum viderint, furosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet ſero denique ſenes jam facti deceptos ſe ſentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, ſi oporteat, id aetatis cum ſint, fateri, ſe imprudentes puerorum tractaſſe ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praeſentia, & quotquot poſſunt ad eadem hortantur, ne ſoli ſint decepti, ſed ſolatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae ſibi uſu venerint. Nam rurſus illud quoque vident, ſi verum dicant, ſe non jam graves ut adhuc, & ſupra vulgus elatos viſum iri, neque honorem eundem conſequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis ſciant, quibus exciderint, & quam ſimiles videantur reliquis. Paucos omnino reperias ſatis fortes, uti audeant dicere, ſe deceptos eſſe, & dehortari alios, qui ſimilia tentent. In talem ergo ſi incidas, veritatis amicum vo-

a Ἰδεῖν] Τὴ male P. Vulgatam tuentur priſcae Edd. b Ἔχωσι] Sic J. H. P. Ἔχωσιν Fl. M. & Gall. c Πειρωμένους] Nihil hic mutare J. Fl. P. notat M. duS. Non invenit ergo variationem. At marg. A1. πειρωμένους habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. Jenſ. in ferculo liter. p. 9. & 10. exiſtimat hoc verbum ſolis fere ſacris ſcriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; ſed non aegre feret, ſcio, ſi ei hunc *Luciani* locum oppoſuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jac. Elſn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis ſcriptoribus non inuſitatum eſſe. J. F. R.

Ibid. Παίγνια παίδων ἔχοντες] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* J. Br.

82. Παραμυθίαν] Confer ſupra Navig. Δυσλ. XV. §. 3. M. duS.

Παραμυθίαν] Illa *Soulii* citatio nihil aliud vult, quam *Jacobinam* Ed. ibi male habuiſſe παρὰ μυθίαν. quod vitium H. quoque cum obſideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id ſuſtulerat *Soulius* ſive, ſi mavis, *Solanus*. At id in variantibus lect. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omiſſum, quia Edit. *Jacobin.* in qua editionum varietates notaverat noſter, non poſſidebat Clar. *Hemſterh.* Etſi forſan, ſi poſſideſſet, ejusmodi minutias non adnotaſſet. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. J. F. R.

86. Ἢ ἰδόντες] Angl. εἰδότες. J. B.

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipſo M. ἰδόντες. M. duS.

1. Καὶ λάθη — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Peloponneſiaci, de quo non eſt hic ſermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta eſt amneſtia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſaepe apud auctores hiſtoriae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica inſtaurata fuit, facta inter cives pace. J. P. a G.

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Montfaucon* in *Biblioth. Coiſlin.* p. 490. In Excerptis inſcriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἀπὸ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζεται. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων φεύγοντας τριακοσίους τριάκοντα ἔστειλαν παρ' αὐτοὺς, οἱ τοὺς τῶν πολιτῶν μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἐπέχρησαν τοῖς λοιποῖς. κατελθόντων δὲν τῶν τριάκοντα, καὶ γνωμάσαντος μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακῶσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθῶνται ἐκείνοις, ὅτι τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα ἔστω. Quae ideo hic repeto, ut cum ſuperiore Scholio conferri, & videri queat, idem eſſe, ſed nonnulla aliter legi.

ca, & frugi, & juſtum, & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut quod ſciunt occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecunque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe, aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, num illa talis ſit, ad quam pervenire, & quam aſſequi aliquis poſſit; an vero fruſtra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa, de eorum felicitate, qui ad faſtigium ejus delati ſint: ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & ſummum Stoi-

τ' τοιοῦτον, ἢ χρηστὸν, ἢ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· ὃ γὼ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ [d] μόνῳ ἔγωγε ὑμᾶς· οἱ δ' ἄλλοι, [e] ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ [f] εἰδότες, ἀποκρύπτουσιν ὑπὸ δειλίας, ἢ αἰσχύνης, ἢ ἔτι προλιμᾶς βέλεσι.

Καίτοι πρὸς τ' Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲ ἃ ἐφλυ, ἐάσωμεν, αὐτῇ καλαβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδεμίαν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, [g] ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους [h] πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μὲν ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον [i] εἰδείης, εἴ τινι ὀτετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ [k] ἢ Στωϊκῶν τῷ

d Μόνῳ] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. *e* Ἢ οὐδὲν] Οὐδὲν W. Nihil a vulgat. abeunt *J.* Fl. *H.* P. *f* Εἰδότες] Ex P. L. & *Angl.* Ὄντες Edd. *g* Ἡνίκα] Sic Edd. *J.* Fl. *H.* P. Ἡλίκα Gr. *h* Πάντα] Πάντας W. male. *i* Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδείης W. *k* Καὶ] Ἐς W. *k* Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *J.* Fl. *P.*

2. * Ὥσπερ τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀθηναίων ἐξεγυμνόμοι λ' τριάκοντας ἔτησαν παρ' αὐτοῖς. οἵ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μὴ τούτων κακῶς ἐχρισαν τοῖς λοιποῖς. Καλαλυθέντων δὲ τῶν τριάκοντα, καὶ γνωμόνων μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξίτηλα εἶναι. *V.*

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. *J.C.*

Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Kanderl. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. *M. du S.*

legi. Adde, ſi lubet, Schol. & Commentatores ad *Ariſtoph. Plut.* v. 1147. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμυσία. *F.G.*

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. *M. du S.*

7. Τὰς μὲν ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ εἰς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ προιὼν λαβοίης γνώμων. *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. *J.G.G.*

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἄθλα θαυμάσια ἡλίκα εἴρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, nili aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστὰς ἡλίκας, ἂς εὐδ— quod minus elegans foret. *M. du S.*

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Qua haud dubie ſunt bona.* *J. Br.*

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλκ. ſub init. *M. du S.*

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Meliuſ quam in Anglic. Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. *J. B.*

τῷ ἄκρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μητ' [a] ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶσθαι, μητ' ὀργίζεσθαι, φθόνῳ δὲ κρείττονι, καὶ πλούτῳ καλαφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸ κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα ὃς κατὰ τὸ ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρόταλον ἐνδεὴς, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ, οὐδέπω εὐδαίμων.

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, iraſcatur nunquam, qui invidia major ſit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet eſſe, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compoſitae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus eſt, quantumvis omnibus in rebus *aliis* ſuperet. Hoc vero ſi ſit, non *eſt*, nondum, *inquam*, *eſt* beatus.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψευδῆ ἐκών. εἰς τί γοῦν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸ διδάσκαλον τὸ σὸν, μήτε τὸ ἐκείνου μήτε τὸ πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ ἀφ' τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀποχρῇ κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ [b] ἔξω ἐστὶ οὐδὲ ἔστι, καὶ ὁ τῷ ὑπαίθρῳ, ὅτε τῷ θύρᾳ τὸ πόδα ἔξω ἑστὼς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ὁ-

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte iſtud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur conſilio philoſopharis, cum videas, neque tuum magiſtrum, neque qui illius fuit, neque qui ante iſtum; neque ſi ad decimam quaſi generationem adſcendas, quemquam illorum plane ſapientem, & propter hoc beatum fuiſſe. Neque vero illud recte dixeris, ſufficere tibi, ſi vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen eſt & ſub divo, tam qui ad januam ſtat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a Ὑφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *J. H. P. Fr. Bz.* & *Ald.* male, vid. nott. b Ἔξω τῆ οὐδῦ ἔστι] Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστιν Edd. Sed ἔστι Codd. M. & L.

33. Διαλάττοιεν] Διαφέροιεν. *V.*

14. Ὑφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendoſe ἐφ', niſi quod in *J.* excidit litera ς, vel *v. M. du S.* Ὑφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incuſat, aut ſaltem non ſatis expreſſit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, ſed ſic: μήθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Iunctina* ſe habuiſſe, recte obſervarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείττονι] Vid. ſupra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phraſi, perfacili, ſed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur ſignificari. Nam *invidiâ major*, eſt quidem, *qui non perturbatur invidia, qui ſpernit invidiam*, vel cui ea nocere non poteſt, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & poteſt invidia tam activa quam paſſiva ſimul intelligi, i. eſt qui neque invidet alteri, neque curat, ſi alter illi invideat, utrumque enim philoſophum decet. *J. F. R.*

19. Κἂν πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorſt.* legit κἂν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ὅλα. *M. du S.*

31. Ἔξω τῆ οὐδῦ ἔστι] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Geſneri* verſionem, *proviam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant οὐδῦ ἐσμεν, enclitice. Aliae ἐσμὲν cum accentu. Et quamvis ἔστι hic quoque accentum amittere debeat, expreſſi tamen Mſſ. ſcripturam. ● *J. F. R.*

Ibid. Τῆ οὐδῦ] Τῇ ὁδῷ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: abſurde. Quis enim *extra viam ſtare eum* dici ferat, *qui foribus adſtat?* Audacter itaque repono τῆ ὑδῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatiſſimum, *ſtare* jam dicatur. Poëtica quidem eſt vox ὑδός, ſed Luciano familiaris. Sic *Mucr.* c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλλάμπραν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καλαλείφων ἴδοι, &c. Adde *Apol.* c. 5. Οἰκ. c. 18. & *Demoſth.* c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata eſſe aequalia, apud *Diog. Laert.* p. 192. F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κορίνθου, καὶ ὁ ἐγγὺς, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κορίνθῳ. Quod & *Suidas* affert in v. Κορινθ. Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariſſ. *Johannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis menſe Septembr. anni 1709. quum ego jam in ſpecimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex jam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens τῷ ἀπιάσεσθαι, ὁρῶν ἐγγύθεν οἷον ἐς ἐρῆμον τέλος, ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς καλαπτρύχων σεαυτόν· καὶ οὐδεδρόμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος οὐ ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενθικότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῄς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τελάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος. [d] ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἧς οὐ τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὁ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι πολλῷ διώκοντες ἀπελείφθησαν.

Ἀλλὰ καὶ καταλάβῃς, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχῃς ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ, τί ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῆς πόνων τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸ λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξω ὤν, καὶ τὸ ἕτερον πόδα, φασὶν, οὐκ [e] τῇ σορῷ ἔχων ἐπὶ

[c] Πλησίον] Πλείον P. sola male. [d] Ἢ] Εἰ B2. Nil mutat J. H. Fl. P. ἧ M. [e] Τῇ σορῷ] Sic J. Fl. H. P. &c. Τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸ ἕτερον πόδα σὺν τῷ πτερωμένῳ ἔχοντα. G.

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἔσω] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est ἴσμεν. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in P. nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλείον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἢ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. B2. εἰ, nihilo melius M. ἧ. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες ὠ κατέλαβον] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos.* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Καταλαμβάνειν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Thesmophor.* Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκεις ταύτην; *Adhuc ipsum comprehenderes*, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ οἱ διώκοντες καταλάμβανον. Et *Artemid.* L. I. p. 295. ὁδὶ δημότην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi* pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in observatt. miscellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Hesych.* Διώκει, etiam interpretatur, μετ' ὀρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὸν Λύκιν αὐθις πεισόμενοι. quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ ἐ καταλάβοι] Satis absurde *Obsopoeus* verterat: *Sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi καταλάβοι legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἔχῃς satis docere poterat; at forsan voluit: *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

58. Τῇ σορῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apo-*

εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον [a] προγυμνάζεις [b] σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιῶν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκυθάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμῷ διαφθαρείς.

in capulo; nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

Ἀλλὰ μὴν, εὖ οἶδ' ἐκεῖνό σου καταγινώσκω, οἶμαι, ὡς ἡ μὲ ἀρετὴ, ὃ ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον τὸ τὰ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥήματα δυσεύρετα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ὑπὲρ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ τῶν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸ διδάσκαλον τυτὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας εἰς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἷόν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ παραγρῆ-

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) miseremini ista quaerere & facere, in vocibus miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum caussa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquuntur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo uten-

[a] Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. [b] Σεαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῇ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J. F. R.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum Asin. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διατριβῆτε] Conf. infra Συνηγ. c. 7. *M. du S.*

74. Ἀφιλα] Angl. & Mss. ἄφυλα. *J. B.*

Ἀφιλα] Lege ἄφυλα. *F. G.*

Ἄφυτα] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφατα. *M. du S.*

83. Ὀλκοῦ] Ὀλκὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander* Θηριακ. p. 162. & praesertim 166. Ὀλκᾷ δὲ προχέουσι ἄλοιο· εἰλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424. de hydro, *tractu subit ille leonem* add. Nemesia. ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum serpens*, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & Ovidium Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκὸν, qui ἀπὸ τοῦ ἕλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐγχίας] Vid. supra Asin. c. 24. *M. du S.*

Ἐγχίας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἰγχίας in *J. B.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἰγχίας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius aliunde effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀπηλθόσα, ubi πρὸς & ἀπὸ ad & ab tamen jungantur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambiguis.*) Ita fere *de Domo* c. 3. f. λαλοῦσιν ὡς ἀπὸ πυρὸς ἀπόντος. *Arrian.* de Exped.

tendum, & ad inciras quamodo redigi aliquis poſſit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus eſt, circa corticem negotioſi eſtis, foliis vos invicem veſtris in congreſſibus perfundentes. Aut ſunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad veſperam? HERM. Non, ſed haec ipſa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias ſerpentis tractu ipſo ac volumine corporis neglecto? aut potius ſimile quid illi facere, ſi quis aquam in mortarium infuſam ferreo piſtillo contundat, neceſſarium quid, & quod ad rem faciat, a ſe putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, ſi tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus ſimilis eſſe magiſtri tui, aeque iracundum, & ad inciras quamodo redigi aliquis poſſit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus eſt, circa corticem negotioſi eſtis, foliis vos invicem veſtris in congreſſibus perfundentes. Aut ſunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad veſperam? HERM. Non, ſed haec ipſa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias ſerpentis tractu ipſo ac volumine corporis neglecto? aut potius ſimile quid illi facere, ſi quis aquam in mortarium infuſam ferreo piſtillo contundat, neceſſarium quid, & quod ad rem faciat, a ſe putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, ſi tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus ſimilis eſſe magiſtri tui, aeque ira-

σαι, καὶ ἐς [c] Ἄφυλα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸ καρπῶ
75 ἀτυχῆς ἀφύλες (ἔστω δὲ τὸ περὶ τὰ ἔρ-
γα) τοῖς τὸ φλοιὸν ἐκκαλλύνθαι, τὰ φύλλα
καὶ χόρτους ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ
ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε,
πάντες ἕωθεν ἐς ἑσπέραν; ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλ-
80 λὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις
φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυσάμε-
νον τὸ σῶμα, ἢ τὸν ὄφεως τὸν σύρμα, ἀμελήσαντα
τοῦ ὄγκου; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ
εἴ τις ἐς ἄλμην ὕδωρ ἐπιχέας γαύρῳ σιδηρῷ
85 [d] πτίλῳ, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ πρᾶγ-
μα οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἐπιβάλλῃ,
φασὶ, τὴν ἅλμης πτίλωσιν, ὕδωρ ὁμοίως τὸ
ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐπαῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ἐθέ-
λοις ἂν ἔξω τοῦ λόγου τὰ ἄλλα ὁμοιοῦσθαι
τοῦ διδασκάλου, οἷος μὲν ὀργίλος,
οἷος

[c] Ἄφυλα] Ἄφυλα Edd. omnes male. Ἄφυλα recte M. mſ. B. & *Angl.* [d] Πτίλῳ — πτίλωσιν] Ex *Schol.* Πλίττειν & πλίττων. Edd. omnes. Πτίττειν & πτίττων M. unde veſtigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σῶμα] Ἢ γοῦν τὸ ὄλισθος. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τοῦ ἑλκοῦ] Ἀμελήσαντος τοῦ ἑλκοῦ, ἢ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ἑλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως, λέγεται δὲ ἕλκος καὶ ἑλκὸς. καὶ λεῖα ταῦτα ἴσχει, ἢ γοῦν ἡ † κοσμικὴ σκιά. ἔκκειται γὰρ τοῖς ἐκ τοῦ μάγου τοῦ κλαυσθμοῦ ἐκ τοῦ λεῖα ταῦτα ἴσχειν. *V.*

* Ὅλως] Ἀλλὰ prave editum fuerat, quod correxit *M. duS.*
† Κοσμικὴ] Exc. G. idem habent. *M. duS.*
‡ Πλίον] Sequebatur ἐκπεπωκὼν, quod merito delevit Idem, quia ex paullo poſt ſequenti Scholio huc irrepſerat, neque adgnoſcere C. adnotat *M. duS.*
§ τοῦ] Inſequit articulum *Solanus*, qui in edito abeſt; nec dubito quin ex Cod. *V.* *J. F. R.*

¶ Ὁ περὶ τῆς ἀχνῆς] Exc. G. & V. ἐπὶ τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου) *M. duS.*
** Τῆς ἀχνῆς] Exc. G. & V. τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου) Cur a ſcriptura codicis V. tantopere receſſerit Cl. *Chiſius* ſaltem monere debuerat, & unde haec deſumſerit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. duS.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδονίαν ἀνατρέψων † πόλεμον. Ubi εἰς & λύειν quoque ſunt oppoſita; ſed pro ἀνατρέψων etiam ἀναιρεῖν dici poſſet, exiguo quidem diſcrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *offerre in vulgus*, notum. *J. F. R.*

85. Πτίλου — πτίλων] Scholia πτίσσων vel πτίλων. M. autem hic πτίλων, & ſupra πτίλου. Quod Emendationem Doctiſſimi *Kuſteri* apud *Suidam* in ὦ δαιμόνιε &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. 2. Impreſſi omnes πλίττ—. *M. duS.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλος] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori ſuo ſimillis eſſe, ὅτου μὲ ὀργίλος, ὅτου δὲ μικρολόγος, ὅτου δὲ φιλήμιλος ὢν, καὶ φιλήδονος καὶ Δί', εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. ΕΡΜ. τίσι γὰρ; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, δῆλος διαγι-

σσομαι. primo male μικρολόγος vertitur *ita minutus*, cum ſit *ſordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γὰρ ſibi velit, non video. Nam cum dixiſſet Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam ſimilis eſſe, cum ſit tam iracundus, tam ſordidus, tam rixoſus, & voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis eſſe. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus ſubjicit narrationem de ſordibus & iracundia alterius Philoſophi ſenioris, quae quaeſtioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum oſtendendum fuiſſet, quibusnam videretur eſſe φιλήδονος; nec quicquam ſoleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec eum accuratius expendiſſem, perſuaſi mihi levi mutatione locum.

ἔτω δὲ μικρολόγος, ἔτω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλήδονος, μὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. EPM. [b] Τισί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι πρόπερσι ἥκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ὅπως σοφίας πλησιάζουσιν; ἀπαιτοῦντος γὰρ αὐτὸν τινὸς τὸν μισθὸν τῶν μαθημάτων, ἠγανάκτει, λέγων ἐνιαύσιον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον τὸ ὀφλήμα, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκλελύσθαι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, ἔτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ [d] ὅτι ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος τὸ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti ſis, aeque voluptuarius, *talis enim eſt* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cujus domum multi admodum juvenes ſapientiae cauſſa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo diſcipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſoluiſſe debitum, quod ſolutum jam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe conveniſſe.

81. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabilis,

a Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. *b* Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί συγᾷς; *Graev.* *c* Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio. *d* Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. *H. S. P.* & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα *F.* & L. *e* Καὶ] Omiſſum in *F.* habent Fl. *H. P. B2.* & M. In *Junctina* ἄνθρωπος per compendium ſcriptum ſic: ἄνος. *f* Ἰμέτερα] Ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί συγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. *Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem τισί γε, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε. Aequis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen. *J.G.G.*

94. Τί συγᾷς] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere ſuo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, τισί γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cujus proinde ſimilis eſſe equidem jam nolim. *J.M.G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque perſonam EPM. ante τί & ΛΥΚ. poſt συγᾷς deleverat, quod neceſſarium erat, ſi cum illo συγᾷς legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non eſt; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud τί συγᾷς noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud τίσι γε uſurpare. Immo quo plus conſidero, eo magis perſpicio nexum orationis id poſtulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγήσομαι; Si vero praemiſerit *quid taces?* concinnius ſequitur, *vin' igitur pergam?* id eſt, *quia taces, ego perro narrabo.* Jam vero ſignum interrogandi quod poſt τίσι γε aderat in Edd. etiam omiſi, quia Cl. *Geſn.* ſic velle video. *J.F.R.*

96. Τινὸς λ. ἀ.] Non poſſum hic cum Viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio Philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia ejus opuſcula in quibus nominatim in ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL. aetatis annum ſcripta. *M. du S.*

3. Ἕνη καὶ νέᾳ] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. ubi fuſe enarrat qua ratione id nomen ultimo menſis diei inditum ſit, quia eodem die luna

&

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum desiderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugisset, nisi talento redemisset injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore anno

μέγις' ἰδιώτης λέγων, εἰ ῥημάτια τοσαῦτα ὠνούμεθα, μηδέπω ἐκλελοίπαμεν ἀφορολόγητοι· καίτοι σὺ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις τε αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμησ', συνέφησά σοι τὸν παῖδα, οὐδ' οὐδὲν ἀμείνων γέγονε. ἀφῆκε δέ, ὃς τὴν μὲν γείτονος Ἐχεκράτους θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ τάλαντόν οἱ ἀπησάμην τὸ πλημμέλημα τοῦτο. καὶ τὸν τοῦ ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους τὴν μητέρα δὲ πρώην ἔπαισεν, ὅτι αὐτὸν ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντα· καὶ τὸν κάδον, ὡς ἔχει συμβολάς, οἶμαι, καταθεῖναι. τὰ μὲν δὴ εἰς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ εἰς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον ἐπι-

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Soulius*. Sed cum P. haberet συναρπάσας. Id ex *J.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγον sola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδων vitiose omnes, praeter *J.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *AtW.* sic quoque corrigit. k Ἔχει] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G.*
18. Πλημμελήματα] Ἁμαρτήματα. *V.*
21. Κάδον] Μίτρον οἰνηρὸν. γαυλὸς ὑπὸ * Σολίων. περίφορον ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

* Σολίων] Exc. G. σοίων. Non adgnoscunt C. posteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& desinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. I. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed ἄμουσον, *rudem* & *inculcum*, ex addito ἄγροικον adparet, & ex aliis quos adduxit *Jens.* Vid. supra, ad c. 67. Adde, si lubet, Rever. *Elsner.* ad Act. Apost. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. est enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμημα merces. Caetera hujus Dialogi antea sum interpretatus. *J. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγε. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam scribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγον] W. Cod. & plerique impressi ἔφυγε. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἐλάβετο] *Quod eum manu prehendisset* *J. Br.*

11. Τὸν κάδον] *Cadum, ut symbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδῳ scribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum est in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ πόλου ἐκκομιζόντα· ἢ κάδῳ. Quid est κάδῳ, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc est *vini cadum in sinus efferentis.* quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominabant. vide superius in βίων πράσει. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ὧν οἷον ἀπέκρισιν ἀπεκρίνατο ὁ Ἑρμότιμος, ὡς πρόσφατον. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi responsum, quam sene dignum philosophus ille reddiderit.* Atqui πρόσφατον responsum est *anile responsum*, ut patet ex sequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ γύθραι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπτοίως αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ ἢν δὲ μηδὲν μαθῶσιν ἀγαθόν τι δύνειν), ἀλλ' ὅτι φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. *siquidem etiam anus talia de pueris dicunt, nimirum ad magistrum illis eundum, nam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. G. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum est in omnibus impressis, si a Fl. & *J.* abeas, κάδῳ hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipse M. ἴσχει *B 2.* & *P.* ἴσχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἴσχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obsequerer *Salmurienſi* soli, nisi res ita manifesta foret, ut paullo supra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipso quod M. non ἴσχῃ, sed ἴσχει habet, adparet eum ἴσχοι dare voluisse; ideo vulgatum ἴσχῃ securus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε φέρειν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν quam nunc habuit. Atqui volui ego in
τὸν ἐς ταῦτα ἀφιλήκοον ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, hiſce potius illum a te juvari, quam illa
ἢ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ſcire, quae quotidie ad nos nihil opus ha-
πρὸς ἡμᾶς ἔδει δεῦρο ἔνεγκε, ὅτι τὸ δεῖπνον bentes in coena diſputat, ut crocodilus
διεξέρχεται, ὡς κροκόδιλος ἥρπασε παιδίον puerum rapuerit, illumque ſe redditurum
καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτό, ἂν ἀποκρίνηται promiſerit, ſi reſpondiſſet pater neſcio quid?
τι ὁ πατὴρ ἢ μή· εἰ δὲ τί ἐστιν ἀναγκαῖον aut, neceſſe eſſe ſi dies ſit, non eſſe no-
ἔστιν ἡμέρας οὔσης, μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ ctem. Interdum & cornua nobis bonus vir
κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀνέφυσε, σαλεύσας αὐτοῦ ſermone neſcio quomodo perplexo, produ-
ὅπως ἐκπλέξειεν τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ γελῶ- cit. At nos ridemus iſta, & maxime quo-
μεν ὅτι τούτοις καὶ μάλιστα ὅταν ἀπύωμεν ties obturatis auribus meditatur, *habitus*
τινα τὰ τοιαῦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς quosdam, & *relationes*, & *comprehenſiones*,
καὶ σχέσεις καὶ καταλήψεις καὶ φαντασίας, καὶ & *viſa*, & nomina id genus plura perſe-
τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα ἐπιφέρων. ἀκούομεν δὲ quens. Audimus autem illum dicere, non
αὐτοῦ λέγοντος, ὡς οὐκ ἀνὰ τὸν οὐρανὸν ὁ θεὸς in cælo eſſe Deum, ſed ire per omnia, ut
ἐν ἱππεῖ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων περοίτηκεν, ligna, & lapides, & animalia, ad res usque
οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν contemtiſſimas. Ac cum mater ipſum in-
ἀτιμοτάτων. καὶ ἡ γε μήτηρ ἐρωτήσασα terrogaret, quorſum iſta nugaretur? deri-
αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, dens illam, verum, inquit, ſi perdidicero
ἀλλ' ἢν τὸ λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκρι- accurate nugas illas, nihil prohibebit, ſo-
βῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλούσιον, μό- lum me divitem, ſolum regem eſſe, reli-
νον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα νομίζειν, ὡς τοὺς ἐμέ. quos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

Τοιαῦτα δὲ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος 82. Haec ille cum dixiſſet, quod re-
ſpon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte *J. P.* &c. & M. Ἀποδώσειν male Fl. b Ἀποκρίνηται] Ita bene *Bz.* Fl. *H. P.* & M. Ἀποκρίσεως male *J.* c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata ſtant *J. H. P.* & P.

29. Ὡς κροκόδιλος] Ὄλιβε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτῆ. M.

29. Ὁ κροκόδιλος] Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud ἡ κέρατα ἀνέφυσε. *J. Br.*

Ὁ κροκόδιλος] Studio expreſſi *Brodeanum* ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberrationem credo. *J. F. R.*

Ibid. Κροκόδιλος] Vid. ſupra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. *M. du S.*

33. Κεφαλὴ] Vid. iterum ſupra *Dial. mort.* I. *M. du S.* Immo & ſaepe alibi de hoc Syllogiſmi fraudulenti cognominatione dictum eſt, ut in *Vit. auct.* &c. *J. F. R.*

35. Ἐνδυναμῶσι τὰ ὄντα] *Ne quid audias, quod eum, hac apud ſe meditantem, turbet atque interpellet* *J. Br.*

43. Λαμὲ] Variationis notam adpoſuerat *Salmaſius*, nec tamen addiderat qualis ea eſſet, forſ rurſus λαμᾶ quaeſivit; ſed Indicativus ſeſe recte habet. Vid. nos ſupr. ad c. 62. *J. F. R.*

45. Μάτην βασιλέα] Haec ſunt nonnunquam ſatis deriſa Stoicorum ſomnia. *J. Br.*

48. Ὁ φιλόσοφος] *Pilii praceptor.* *J. Br.*

54. Καὶ ἡ πρὸς ταῦτα αἰδὼς] Perperam reddunt, *philoſophia, & praetur hanc verecundia*; ſenſus enim eſt: *philoſophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς ſaepe ſumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῇ πρὸς τὸ αὐτὸ φιλοσοφίᾳ. In *Abdicato* . . Βίου πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *imagine*. . . . *Pſeudomanti*. . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἐμοὶ. Sed ipſiſſimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς, eſt in L. *de Saltatione* . . . Οἷον μὴ ἔχει Σιμίαν ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστίμων. *H. V.*

Καὶ ἡ πρὸς ταῦτα αἰδὼς] Quod Cl. *Horat. Vitringa* in priſtina verſione reprehendit, ex Benedictina eſt; id nec Oſoporus melius reddiderat: *philoſophia juxta ac verecundia.* Recte Cl. *Goſeurus* jam dedit, etiam non viſa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus

notis

ſponſum ſi philoſophis dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὅρα οἷαι ἀπόκρισιν ἀποκρίνεται, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρόσωπον. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν ἦν δ', ὦ οἶει μαχρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ ἀγχόνῃ, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητός ἔτι. Φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παραλυθεῖσα, παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιός ἂν εἴην, εἰ μὴ [d] ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὧν γε, ἃ μὴ διδάσκει, αἰδούμενος φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀποτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ἢ φαῦλον ἤδη παύσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἥκε μοι ἐς αὔριον παραλαβών, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καλλιλ-

[d] Ὧν] Ὅν male W. Ὧν Fl. J. H. P.

53. Δημίῳ] Τῷ καλάζοντι τοὺς παραπόμους. V.

nott. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *adfectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian.* I. 4. 6. Ἐπ. δ' ὧν ἀλόγιστος πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἀναχθεὶς πρὸς τὸ Παρθενιον ἀλογιώτερον. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian.* I. 8. 5. Καὶ ὁ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian.* 1. 5. 5. Κοινὸν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὸν ἐπὶ τοῖς καλλιλαβοῦσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδέν τι ἧττον ἐμοῦ ὑμᾶς ἐφορᾶν δυσφορῶν. *Communem eſſe mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me gravitur ferre.* Et III. 6. 5. νεῦσε πρὸς ἑαυτὸν ἀναμάρψαι. *Hoc cum illo diviſi*, (*communicavi*) ac non ſemel alibi. J. F. R.

64. Ἀναίσθητα] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀναισθησίαν & ἀναισθησίαν, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. J. F. R.

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. ἔπεμψεν. Vid. de hac Ellipſ. not. *Jenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit.* ſive Lect. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* Il. Z. 47. Ἐς ἀφνειοῦ πατρός. *Ariſtoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kuſter.* ad Plut. *Ariſtoph.* 237. & 242. Et *Maittaire* de Dialect. p. 73. & *Sulan.* ad Somn. c. 1. J. F. R.

67. Ἀποπλῆσαι] Conf. infra Ἀπολογ. c. 9. & 19. Item Τίθ. c. 51. M. du S.

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδότων legerat in ſuo exemplari *Bred.* vid. Miſc. IX. c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. J. F. R.

71. Ἀνέγνωκα βιβλία] Stoicorum libros. F. G.

Ἀνέγνωκα βιβ.] Chrylippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων, *Diog. Laërt.* 210. C. & περὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam ἐκτὸς φωνῆς ὧδε ἢ δι' αὐτοῦ δόκησιν χρῆσιν φαντασίας. I. c. 4. M. du S.

λήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐδὲ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ.

de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefecistis.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς ἀφ' τούτου φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὡς τοῖς ἰδιώταις κοσμιώτεροι εἶημεν περιϊόντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; EPM. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγα δέω; ἐς τοσοῦτό μου καθικέτο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωσα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων. νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοὐστὶν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα ἀφ' ταῦτα.

83. Talia senex pro Philosophia dicebat. Tu vero & ipse forte dixeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia spe philosophari ab initio postulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non respondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abest quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miser temporis insumserim, mercedes insuper non parvas laborum meorum persolvens. Jam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint quae amabam, quae autem propter ea perpessus sim.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν ἐκεῖνο πάνυ σωστόν, οἶμαι, ὃν

84. LYC. Et quid lacrimis opus est? o bone! valde enim prudens consilium arbi-

a Δὲ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *J. H. P. Ald.* 1. b Μου] Ms W. solus. c Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀήλωκα B2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscripsere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inscriptione generis, non dubito quin καθήκον* officium *sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epist. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laertium* in Zenone Cittico. *AE.M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes aliique, quod ideo moneo, quia B2. mutavit. *M. du S.*

93. Λόγος] Periit haec cum multis aliis, Æsopi fabula; neque enim in Æsopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τὴν κυματώδη] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἴφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθιζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris consedisse, ut numeraret undas.* vides ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθιζόμενον τῇ κυματώδει. Mss. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματαγῆ. quod argumento est ἐπὶ τῇ ἠιόνι esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἴφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματαγῆ καθιζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine litoris consedisse, ut numeraret fluctus.* Κυματαγὴς est ἠιὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulsatur. *Hesych.* Κυματαγή, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγή. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπέβημεν δὲ εἰς πέτρας ἐ ἐχούσας ὀξυτάτους τοὺς πλόκαμους, καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὸν κυματαγῶ, καὶ τὸ ἦχος μέγας. *Erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulsabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus strepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* observavit, apud quem tamen male scribitur κυματάγη, & in Mss. Luciani κυματογή. *Eustath.* ad Odyss. ι. ἰσχναί, ἤγουν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐ πλατεῖς αἰγιαλοί. μᾶλλον δὲ τόποι σκόπελον ἔχοντες. ὅθεν ἐ ἰὼν τουτέστι, ὅτου ἄγγιστα μὴ δυναμένη θαλάσσα πρόεισιν. καθ' ἱστορίαν δὲ τούτου, καὶ κυματαγὴς παρ' Ἡροδότῳ ὁ ἀκτὴ ἔνθα θαλάσσα τὰ κύματα ἄγνυσι. *J. G. G.*

Ibid. Κυματώδη] Vid. Τυρ. sub finem: μὴ μάτην ἐς βά-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tuliſſe & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causſa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum speraus; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ὅτι τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ὅτι τὰ [d] κυμαλωγήν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὰ κέρδιστα ἐξεύρασαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τὰ παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἐξαμῶντα ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν ἐπεὶ σοὶ ἔστω δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, ἰδίου ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ σὺκ αἰσχύνῃ, ἥντιν' εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος [e] μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τὰς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηκόμενον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ὅτι πᾶσιν ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος. [f] ἢ Ἀριστοτέλους [g] ἥρησο, τοῦ

d Κυμαλωγήν] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *Ald.* W. Κυματοῦσαν male Edd. omnes. e Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. f Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. g Ἥρησο] Edd. ἥρησο. *Bz.* ἥρησο cum puncto subscripto.

96. Κυμᾶν] Ἀλόπτικα. *V.*

9. Ἐπαναγκασθέντων] Προτραπέντων, θέλοντα. *V.*

βάθος, ἀγκυλὴ, ἀλλ' ἴσον ἐς βουβῶνας ἐπιρροὰς ἐλίγου πρὸ τῆς κυματούσης γῆς. ubi itidem in Mſ. legitur κυματούσης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματαγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hiſt. nomen isti fatuo facit, Κοκκυλίωνα. G. M. P. & L. κυματαγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματοῦσαν. *Polyaen.* ὡσαύτως τὴν ἠιόνα παίζων, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματαγὴν] Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματοῦσαν servari maluerit, ego hic *Graevio* & quinque Mſſ. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠιόνι, aut ἐπὶ τὸν κυματαγὴν superfluum sit. *J. F. R.*

f. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag. P. Fl.* nec dubito quin & reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dedisce*, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν θάνοις γέ μοι τὸ πλεῖστον αὖθις. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πᾶσιν] Scil. φιλοσόφοις. *J. Br.*

12. Ἥρησο] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τοῦ ἄλλων ἀμείνων ἰδέσθαι ἐκλογεύς. sed quid est ἥρησο? legendum omnino ἥρησαι. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἱρεσθαί τινος est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκολασμένη δίαιτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄσιτα πάντα & ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat διαίτων κεκολασμένων. *J. G. G.*

Ἥρησο] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἥρησο] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi; etsi *Brod.* quoque scribit ἥρησο, *delegisses*. Sed ex *Bz.*

τῆς ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνώς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς ἣν στοὰν ἀποτεταμένος ὁ λόγος ἔοικεν, εὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην ἐς αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, ἐς βαθύν, οὔτε διαίταν κεχολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, ἐς ἐλεύθερα, τάχα δὲ ἐς πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε ἐς ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτοῦ· ἐς εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα ἐς ἐλλέβορον πιεῖν μετὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ἐπιπόσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' ὦν ὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] ὠθούμενον ὑπὸ θαλερῷ τινι χειμάρρῳ, ἐς τραχέῃ, ἐπαιδόμενα ἐμαυτὸν, ἐς οὐκ ῥᾳδίως συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέτελις sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam & prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecumque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum jam cessissem fluctibus, & secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens

[a] Ἐπιπόσαιμι] Ποίσαιμι W. ἐνοίσ. Fl. Ceterae rectae, ut exhibuimus. [b] Παραφερόμενον] Περιφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. Alii.

punctum subscriptum addidi; est enim ab αἱρέομαι, eligo, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέαμαι vidi, Euang. Joan. I. 32. δέδεκται accepit, Act. VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I. 13. 15. ἐδεδούλωντο active ponit. Miror itaque Cl. Grevium rogare quid sit ἤρετο? J. F. R.

20. Οὔτε διαίταν κεκολασμένην] Id est, neque castigatam (h. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI. 3. κεκολασμένῃ τροφῇ λιβανώτου. L. Bos.

Ibid. Διαίταν] Vid. supr. Nigrin. c. 7. ex divisione Soulii; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. J. F. R.

26. Ἐλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Persii S. V. Th. M.

Ἐλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) F. G.

Ἐλλέβορον πιεῖν] Ipse Lucianus infra, verae Historiae Lib. 2. ἐκόμουν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad Laërtium. AE. M.

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] Ut eorum omnium obliviscerer. J. Br.

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. Menagii not. ad Diog. Laërt. & nostrum in B. περ. c. 23. & Ἰσ. β. c. 18. M. du S.

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ὕδωρ ἐπὶ πλίνθῳ in adagio: Aquam in mortario tundere, & illa, ὁ γνώμων φησὶ, in proverbio Gnomon & regula, explicari. J. Br.

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἰσ. β. c. 18. & supra B. περ. c. 23. M. du S.

30. Παραφερ.] Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose ὠθούμενον legebatur. In reliquis ἀφερ— minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. M. du S.

Παραφερ.] Etsi primo intuitu admodum blandiatur vulgatum ἀφερόμ. quia agitatum, circumvectum significat tamen id non vult Noster, sed abreptum, delatum eo quo tempestas fluctusque volunt, i. e. vulgarem opinionem sequebar, non utens libero rationis, quod ipse mox per συμφέρεται τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. J. F. R.

34. Θεὸς σὺ μαχαῖς] Miror Brodaeum, qui hic mere solito non dixerit, vid. Erasm. in Proverb. J. F. R.

35. Περι-

ceps tanquam ille in Tragoediis praesens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita aversabor, ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

σπασας, θλιβὰς τὸ τ τραγῳδῶν τῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανὴς. c δοκῶ δέ μοι 35 καὶ ἀλόγως ἂν ἐγὼ ξυρήσασθαι τ κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τ ναυαγίων διασωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε ἐμ σωτήρια τήμερον d ἄγων, τοσαύτην ἀφελὼν ἀπὸ τ ὀμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, εἰ μὲν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμι, ἵππῳ ἐλᾶσομαι, καὶ φεύξομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τ κυνῶν. 40

HERODOTUS; SIVE AETION.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi caussa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sen-

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 Ἡροδότου εἴθε ἦ καὶ τἆλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ἐ γὰρ πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τῦτό γε) ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τ ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τ λόγου, ἢ ἁρμονίαν αὐτῦ, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ e Ἰωνίᾳ, καὶ πρόσφυες, ἢ τ γνώμης

c Δοκῶ] Δοκῶ *J.* sola male. d Ἄξων] Ἄξιον Fl. & M. Ἄξων ceteras & Cod. P. e Ἰωνίᾳ] Ἰωνίᾳ male *H.* & *B2.* Ceterae recte Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανὴς] Ἐπὶ τ παραλόγων. εἰ γὰρ τ τραγῳδῶν πολλοὶ ὅταν εἰσάγωσιν εἰς τὴν σκηνὴν † ἢ τόλμα ὡς ἐγχειροῦσαι τοῖς θνητοῖς πρὸς τὰ ἀδύνατα ἐ ἐλεῖν τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀξιοῖ, ἢ ἀνάγκη πεποιθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεπραγότας ἐ διαφθαρησομένους, εἰσάγει θεὸν ἐπ' αὐτῆς, ἵ' ἐκ τῆς ἀμηχανίας ἀπαλλάξῃ ἐξ ὕψους δὴ τινὸς μηχανῆς ἡ ὄλεθρος μὲ-

35. Ξυρήσασθαι] Vid. supr. de *Merced. Cond.* c. 1. *M. du S.*

36. Ἐλεύθερος] Conf. infr. *Eἰκ.* c. 2. *M. du S.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Εἴτ λαλιὰ, sive προλαλιὰ, cujusmodi etiam supra *Insanientium*, & infra περὶ τῦ εἶναι, Εἴτ ἱστορία ἢ βαλανεῖον. Et περὶ τ. ὀλυμπ. *Th. M.*

3. Μᾶλλον γὰρ οὐχὶ] Confer supra *Merc.* c. 12. *M. du S.*

5. Ἁρμονίαν] i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat *Dionysius Halic.* περὶ συνθ. ὀν. f. 3. p. 22. Upsoni, seq. ubi etiam illud ob-

πότητα οἱ θνητοὶ. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος ἐκείνου τὸ τῦ θεοῦ πρόσωπον, ἐ τῦ κατὰ ῥόλον τῦ δράματος, ἐλέγετο δὴ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] * Σημειώσεται δὲ τῦτο τῷ λόγῳ ὑπάδυξιν ἐς ἐπιδείξεως ἄγαν κάλλος τοὺς ἑαυτοῦ ἐξεργάζεται λόγους. *V.*

* Τῷ] Abest in Ed. Inserui *M. du S.*

† Ἡ τόλμα] Ἡ τολμὰ C. Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *M. du S.*

‡ Οὐκ ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτῶν Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*

§ Ὁ φοβούμενος] Mire sane haec corrupta. Ego malim ὁ φοβ. Ἐξ Κατασκ. *M. du S.*

¶ Χτιλὸν] Χτιλὸν, ἄπαξ. C.

* Usum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet *Solanus*. Nam pro ὑπάδυξαν in Ed. *Cler.* legebatur ἐξωσίαν, pro ὑπαδύξεως, ὑπαδύξαν οἷς. Pro κίττων, κίτταξιν edimum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro σημειώσεται denique, σημειοῦται. Merito igitur hunc secutus sum. *J. F. R.*

terum de Ionica suavitate illustratur, ὅτι μή τις ἱστορίαν τὴν διάλεκτον εἶναι ἢ λέξεις κύριον ἢ τροπὰς λέξεως ἢ τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κύριον ἢ διαφόρων ἐ πολὺ ἡ ἡδονὴ ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante f. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaserit; Lysiam*, Herodotum, *Thucydidem parum studiosos* compositionis *fuisse* &c. *J. M. G.*

8. Πά-

μης τὸ βέλτιον, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔσχε, πέρα δὲ εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ὅπῃ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχοῦ τοῖς Ἕλλησι γνώριμος ὀλίγῳ βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ὁκ Καρίας εὐθὺ δὲ Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγράμματα. τὸ μὲν οὖν περιιέναι, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ὀλίγα τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὰν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ὀφθήσεσθαι τοῦτο ἔσεσθαι. ἔχειν ἠξίου ἀφορμὰς τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀφαίρεσιν, ἵνα κατ' ὀλίγον ὁ ἀγείρων καὶ συλλέγων ἢ γνῶσιν ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἁθρόους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας, οἷα δὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὰ μεγάλα. tentiarum divitias, aut quae ſexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem ſpem transgreſſa. Caeterum quae circa libros ſuos hiſtoricos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innoteſceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria verſus Graeciam navigaret, diſpiciebat apud ſe, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore inſignis & celebris tum ipſe, tum ſi quid ſcripſiſſet, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laborioſum & longum eſſe ducebat, moramque in ea re haud parvam eſſe futuram. Noluit igitur negotium hoc diſtrahere, neque diſperſe ita & minutatim conciliare & cogere *ſibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, ſi fieri poſſet, confertos alicubi Graecos univerſos deprehenderet. Inſtant igitur magna

a Γνώριμος] Deerat in Edd. Aderat in L. & F. Item in marg. *Alii.* ὁ Ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Graeve.* ἀγείρων καὶ συλλέγων. At nihil mutant *F. Ald. Fl. F. H. Bz. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν οὖν ὁ Καρίας] Ἢ Ἁλικαρνασσὸς ἦν ὁ Καρίας. *V.*

8. Πέρα δὲ . . εἰς ἐλπίδος] Conf. ſupra Mid. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti eſſe *libros* ipſius *hiſtoricos*, ſatis ex iis conſtat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia diſputantur ab *H. Stephano*. *F. M. G.*

10. Γνώριμος] Vox haec, ſine qua manca prorſus ſententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *F.* reſtituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέστη] Hic aliquid deſideratur. An γνώριμος? Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, pag. ſeq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέστη] Vide ut rem acu tetigerit *Guiſius*. Id ipſum enim quod omiſſum conjecit, in L. & *F.* inventum reſtituimus. *F. F. R.*

12. Πλεύσας δὲ οἴκοθεν οὖν ὁ Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis noſtra* CCCX. *anno: Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hiſtoriam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur e Caria ſolvens adiit Graecos & conventum Olympiadum, ut hiſtoriam ſuam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco ſcribit Lucianus) ſi eam tum demum ſcripſit, cum patria relicta factus eſt Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim ſcribit in voce Ἡρόδοτος· μετῆλθε δὲ εἰς Σάμον ἐπὶ Λύγδαμιν τὸν Ἀρτεμισίας τύραννον Ἁλικαρνασσέως. εἰς ὃν τῇ Σάμῳ καὶ τὸν Ἴαδα ἐσκέψατο διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν εἰς βιβλίους θ', id eſt: *Steteſſit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi factum. Samo igitur & dialectum Ionicam exercuit, & hiſtoriam ſcripſit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, ſi quis alius, callens. Suidas ſua omnia ex antiquis auctoribus, qui ſuo tempore exſtabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemiſiam, videtur ea ſcripſiſſe, dum ſub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, ſuadet, eum non amplius Halicarnaſſum habitaſſe, quando hiſtoriam ſcripſit: nam Dorica Dialectus ibi erat in uſu. Itaque quando λιμὴν me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praejudicio te onerabo Lector, & integrum hoc ζήτημα tibi relinquam examinandum. *F. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὁ πάνυ in notis ad Euſ. Chron. p. 104. aſſeruit, ſcilicet ante ſcriptam ab Herodoto hiſtoriam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus , rem ipſam putans , venire ſibi tempus maxime deſideratum , obſervato pleno concilio , collectis undique jam proceribus , ingreſſus in poſticum *templi Jovis Olympii* , non ſpectatorem , ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt , canens hiſtorias , & eo usque demulcens hos qui adeſſent , ut Muſae ipſius libri , qui & ipſi novem eſſent , vocarentur.

2. Jam igitur multo ipſum magis noſſe omnes , quam victores ipſos Olympiae ; nec eſſe , cui Herodoti nomen non eſſet auditum , partim quod ipſi illum Olympiae audiſſent , partim quod ab his , qui ex concilio venerant , percontando percepiſſent : & ſicubi conſpiceretur modo , digito monſtrabatur , Hic ille Herodotus eſt , *dicentium* , qui praelia cum Perſis Ionico ſermone conſcripſit , qui victorias noſtras hymno celebravit. Hunc ille talem hiſto-

ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν οἱ νομίσας τ καιρὸν, ὁ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τ πανήγυριν, ἀπαλλαχθεὶς ἤδη τ δρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τ [c] ὀπισθόδομον, ὁ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, ὁ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι ὃ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ὀννέα ὁ αὐτὰς ὔσας.

Ἤδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. ὁ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν ὃ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τ [d] ὅτι τ πανηγύρεως ἥκοντες πυνθανόμενοι, ὁ ἔνθ' ἄν τις γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡροδότός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῖν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τ ἱστοριῶν,

c Ὀπισθόδομον] *F.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. d Ἐπ] Gr. ἀπὸ. Nihil mutant Edd. ſed ὅτι τ habent pro τ ὅτι.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ ὁ αἰτιατικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat , quin novis curis , dum Thuriis degebat , primam illam Editionem , ut ita dicam , Hiſtoriae ſuae , locupletarit & ornarit ; quae etiam Nobiliſſimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* ſententia eſt ; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae verſionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum iſtud quis ferat de Herodoti hiſtoria uſurpatum ? Eam autem quam habemus non alia ſcripta , intelligi , ſequentia demonſtrant. Lege ergo , meo periculo , invitis libris omnibus , συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. ſupr. *Catapl.* c. 17. *F. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων ὁ συλλέγων] Haec verba ἔχων ἠξίου ἀξιοπᾶν τὸ πρᾶγμα, ἀεὶ κατὰ ἀξιόρισιν ἕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων ὁ συλλέγων τὴν γνῶσιν , videntur , ratione locutionis emendatae poſtulante , ſic eſſe reſcribenda , ἔχων ἠξίου ἀξιοπᾶν τὸ πρᾶγμα, ἀεὶ κατὰ ἀξιόρισιν ἕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν ὁ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem diſcerpere , neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis , ut Grammatici loquuntur , hic tamen locum non habent , pendent n. ab ἠξίου ὁ ἀεὶ. Nec dubito quin pag. 573. ſit ſcribendum οἱ δὲ ὅτι τ ἀπὸ τ πανηγύρεως ἥκοντων πυθανόμενοι. in editionibus , ἀπὸ non habetur , cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. *F. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philoſtr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τ τῦ νεὼ βαλλίδος. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τ κρηπίδος τῦ νεὼ. AG. X. 95. Vid. *Philoſtr.* Gorgia p. 493. ubi τ μὲ λόγον τ Πυθικὸν ἀπὸ τῦ βωμοῦ ἤχειν, Et mox : ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Πρ. c. 32. *M. du S.*

33. Μούσας] Non ergo Herodotus ipſe ea ſuis libris nomina fecit ; quamvis non deſint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Caſaub.* ad *Theocr Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia , ipſe poſtea , *Cic. Apul.* de Prodico , Xenophon , & nos ad ſomnium Luciani , de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Ariſtot. Diog. Laërt.* de Ætione , *Theocrit.* Epithap. Æſcul. de nuptiis Alexandri & Roxanes , *Arrian. Curt.* *F. B.*

38. Οἱ δὲ τ ὅτι] In omnibus libris erat ὅτι τῶν. Mutavi ego , & feci , οἱ δὲ τ ὅτι τ . . . ſaepe enim ſic uſurpatur & apud Noſtrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱστοριῶν] Intellige ἕνεκα τ ἱστ. ellipſi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἰ τ' ἀρ' ὀγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται , οὐ' ἑκατόμβης. *Sive is nos OB vota non reddita incuſat , ſive ob Hecatombon.* *F. E. R.*

γιῶν, ὃν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον ἡ Ἑλλάδος λαβεῖν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ [a] ὑφ' ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ὑπὸ ἁπάσης πόλεως, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν.

riarum ſuarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae ſuffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno ſane praecone, ſed in unaquaque urbe, unde ſinguli ſpectatorum eſſent.

Ὅθεν ὕστερον καλανοήσαντες, ὀπίτομόν τινα ταύτῃ ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῷ σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸ πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

3. Quod quidem poſtea conſiderantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipſa illa *Elidis* regione Sophiſta, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, ſemper verba & ipſi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti ſunt.

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀέτιωνα φασὶ τὸ ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὸν εἰκόνα ἐπιδείξαντος, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ποθέντα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophiſtas dico, & hiſtoricos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a ſe* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipſe deportaſſe eam tabulam oſtendiſſe, *ſucceſſu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum eſſet, delectatus arte generum ſibi Aëtionem aſſumeret.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐστὶν τῇ γραφῇ αὐτῆς [b] ἤρετό τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συμάψαντος τὸν θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ, ἣν

5. Et quid in pictura ipſius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Eſt illa in Italia, & ipſe eam vi-

a Ὑφ' ἑνὸς] Ἀφ' ἑνὸς male Fl. b Ἤρετο] Sic J. Fl. Bz. H. S.

51. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam conſtat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus eſt, ſtatim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur acceſſiſſe inſtructus cum aliis multis, tum λόγοις ποικίλοις & παιδευτικοῖς. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philoſtratus* in ejus vita p. 496. ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγους ποικίλους & διαφωνοῦντας ἀλλ. *M. du S.*

53. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam ſtatuae honorem conſecutus eſt Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pauſan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

54. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philoſtratum* p. 493. Et *Lyſias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philoſtr.* p. 169. & *Creſſol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

Ibid. Λόγους ἔλεγον] Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jenſ.* ad *Jov. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅπου] Etſi vulgo locum ſignificat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* uſurpatur, veluti Latini ſolent, obſervante eod. *Jenſ.* p. 276. Sic ſupra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια ἔχετε &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ἅπου γε τοῖς ἰατροῖς ἐδημοσίᾳ καὶ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προεδρίας ἐδίδασι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅκου ἂν τις βούληται καθαίρειν, εὖ ἔχειν ποιεῖν. *Corpora quando quis purgare vult, fluida facia oportet.* Ibid rurſ. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Poteſt & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore uſurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζωξ. c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἤρετο] Commodius legeretur ἤρετο. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, neſcio. *M. du S.*

71. Χρῆμα περιττόν] Et haec locutio, ſive pleonasmus non infrequens. *Ariſtoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα τυμάχου. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆμα τῶν πικτῶν. Alia ſimilia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belga Graeciſſ. p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τῶν περφαλῶν τῶν καλύπτρων] Dixi ad *Petron.* de tædis Hymenaei, notum & multa Sc. ad Catull. *J. B.*

75. Κα-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in cur-*

κἀγὼ εἶδον, ὅτε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι· θάλαμός ἐστι κεκαλλὴς, ἡ κλίνη νυμφικὴ. ἡ Ῥωξάνη κάθηται παρθένος τι χρῆμα παρθένου, εἰς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τὴν κεφαλὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δηλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἤδη τῆς ποδὸς, ὡς καλακλινοῖτο ἤδη. ἄλλος δὲ χλανίδος τὸν Ἀλέξανδρον ἐπειλημμένος ἕρως, καὶ ὅτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὑποσπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς τῇ στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστηκε, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστὶν· οὐ γὰρ ἐπεγέγραπται τὸ ὄνομα. ἑτέρωθι δὲ τοῦ πίνακος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῦνται. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. G.

82. *Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖν τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι τὰς νύμφας ἄγειν. V.

* Πάροχος] Ad verbum φέρουσι male relatum hoc Scholion in sedem suam restauri. J. F. R.

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, supplevi. M. du S.

75. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus *Langbaen.* ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque κάλυπτραν *flammeum* reddidi. J. M. G.

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Proteſilai, versus fin. καθικόμην ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49. Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. K. 385. Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακείῃσι . . καθαιρόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. *Volo te circumdare, coronare* (in) *catena panium.* Noster infra *Zeux.* c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσκαθήμενοι. *colore matrem referentes*, & *Philops.* §. 33. ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἴσῳ ἴσχε. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnas. c. 19. m. παρεκπίπτειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Mattaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Tzetz.* ἐν ἄφρι ἐ ξύφει τίμων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* Plut. 628. (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος ἐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. mort.* loco supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. J. F. R.

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt; sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. M. du S.

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. J. F. R.

ρυσι, τὴ ὀχάνων τὴ ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ἐς τὴ θώρακα ἐσελθὼν ὕπλιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina jacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur.

Οὐ παιδία δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ παρεέργασται ὁ αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ γε Ἀλεξάνδρου καὶ τὸ ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέλητο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἔδοξε· ἡ ἀληθείας διαφάνη ἔχουσα, προμνησθυσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴ τῆς Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, παράεργον τὸν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένον γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Caeterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, *& appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάινειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τὴν Ὀλυμπίων τὴ πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, (victorias) Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Jovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir

a Νίκας] Deest in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Λάφυρα, ἰμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἀσπίδας. *V.*

* Λάφυρα] Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λάφυρα significatu, meretur videri *du Cange* in Glossar. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

97. Περιεφάγασαι] † Περιγράψεται, καταγελάσῃ. ἔοικεν ποιεῖ. *V.*

† Περιγράψεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto; Λοχῶντι] Καλαστόμῳ· ubi pro λοχῶντι, γίνεται, mox eam vocem sequens, scripserit. *M. du S.*

92. Ὀχάνων] Ὄχανον ὁ καὶ ἀσπίδος πόρπαξ. *Hesych.* & Interp. *Aristoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. *J.M.G.*

5. Παράεργον] Qui suavitatem hujus loci sentire velit, illum quae sint παέργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τὴν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο & συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Gracis faciendam admiratione dignum esse scriptorem*: Ab aliis, *satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Gracis, eum scriptorem esse admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea redidet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam sufficere* & valere *etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Gracis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic solita erant δείκνυσθαι, non historiarum scriptio. *J.G.*

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic desiderari videtur. *F.G.*

Ibid.

vir ille mihi faveat ! Ego *igitur* illud certe ſimile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo.* Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum veniſſem, apud animum meum conſiderabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam ſane innoteſcere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid eſſem oſtendere : circuire autem ipſum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur : ſi vero hunc veſtrum conventum obſervarem, ac tum progreſſus in medium dicendi facultatem oſtenderem, ſic *ſperabam* votum mihi meum recte eventurum.

8. Jam igitur & ipſi conveniſtis, quidquid in unaquaque civitate praeſtantiſſimum eſt, caput ipſum *& flos* omnium Macedonum : & ſuſcepit vos urbs praeſtantiſſima, non illa Piſae ſimilis, per Jovem, neque anguſtiis illis, & tabernaculis, & caſis, & aeſtui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum ſpectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum : ſed Rhetorum, & Hiſtoricorum, & Sophiſtarum

15 τὰμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου. ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον πάθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρητέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ἐμοὶ
20 ὅτου ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά. τὸ δ' αὐτὸν περιιόντα τηνικαῦτα ἕκαστα ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν ἥ σύνοδον;
25 εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον ἅπτως ἀπβήσεσθαί μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

Αὐτοί τε ἦν ἤδη συνελήλυθατε, [b] ὅ, τι πᾶν ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ
30 τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ δείπνη οὖσα ὑπ' οὐδενὸς Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὰ ἐκεῖθι στενοχωρίαι, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνῖγος. οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ, καὶ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν
35 δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ὡς παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

[b] Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. [c] Δὲ] Abeſt a Fl. Adeſt in *J. H. P.* &c.

28. Ὅτι περὶ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφελιμώτατοι. *V.*

‡ Ἀξιωφελιμώτατοι] Monſtrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud ſcripſiſſe ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγκρ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Noſtrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo ſtatim in contextum, ut ille jubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis ſecluſi. *J. F. R.*

28. Ὅτι περὶ ὄφελος] Recte ibi *Opſæp.* nam ὅτι περὶ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *J. B.*

Ὅ, τι περὶ ὄφ.] Illuſtrat hanc formulam *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Ἐκκλησ. 53. *J. M. G.*

31. Ἡ ἀρίστη] Comma poſt ἀρίστη quod in Edd. erat, ſuſtuli, quia ſenſus id poſtulat, ut quilibet facile videt. *J. F. R.*

32. Σκηνὰς καὶ καλύβας ἐκ πνῖγος] Voces interpretatus ſum alibi : rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad quæ omnia ſpectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenæ aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis poſitis manerent, ac ſæpe pra turba, eliſi exanimatique ſint plurimi, & in his duo Senatores.* *J. B.*

Σκηνὰς ἐκ καλύβας] Itaque ἀνὴρ Χῖος apud *Ælian.* V. H. 14, 18. ἀργιζόμενος τῇ αἰκίᾳ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλλω ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. *J. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava diſtinctione. Sic n. haec verba interpungenda : non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε ἐκ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὅσον ἐκ μακρὸν ἤδη μὴ τερπνὸν παραπολὺ ἐνδιάφορον φαίνηται τὸν Ὀλυμπιάν. Sic quoque legiſſe videtur Obſopoeus, qui hunc locum bene vertit. *J. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Groſius* interpungit, ſic Ed. *Par* jam habebat. *J. F. R.*

ταῖοι· [a] ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τιμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνῃ τῆς Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντί, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] παραθεωρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῶν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, [c] ἐπ' ἐμαυτῷ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν ὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὃς ἐν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' ἂν ἢ τοῦτο.

probatissimi. Ferme parum jam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

ΕΝαγχος ἐγὼ μὲ ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκροατῶν πολλοὶ (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζοντες

NUper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

a Ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη] Ὡς ὐ μ. δῆλ. *Pell.* Sed vulg. servant *J. Fl. P.* Vid. *Dial.* seq. c. 3. b Παραθεωρῆτε] Π . . . εῖτε *Th. M.* Παραθεωρῆτε *B2.* cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. c Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic *L.* Ἐφ' αὑτοῦ *J. Fl. H.* Ἐφ' αὐτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gron.*

41. Παραθεωρῆτε μι] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζητε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνατε Edit. *Cler.* Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνητε, ἐξετάζοντε, legendum censeo. *M. du S.*

38. Ὅσον ὐ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit. *Parum ergo abest quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

Ὅσον ὐ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* est, hoc est, Parum abest quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inserendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Pers. Sat. 1. & ibi Interp. *J. F.*

Πολυδάμαντι] Vide Σύγκρ. c. 35. & ὁ Εἰκ. c. 19. *Scotussaeus.* Cujus statua febri laborantibus mederi credebatur. Ἔκκλ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. *Paus.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A, & *Basilius* de Leg. Gr. lib. (*Grot.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* p. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὁ Εἰκ. c. 19. Carystius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pycta* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περὶ στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur Καρτίου. & *Æschin.* c. 63. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* p. m. 441. C. ubi idem *Carystius.* *M. du S.*

41. Παραθεωρῆτε] Παραθεωρῶ ea fere forma percussum verbum ac παραιδῶ apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παραιδῶν μοι δειλίαν τινὰ vertendum est, *observans IN ME timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρῶ idem est ac θεωρῶν τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *J. M. G.*

Παραθεωρῆτε] Παραθεωρῆτε *Th. M.* legere, *Solanus* notaverat; sed quia dubites, sitne *Theod. Marcilius* in *Theo-*

me, & admirationem prae se forebant. Multum enim prosecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptionum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere. *Vah novitatem! Admirabilis Hercles oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi caussam habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicetur enim, ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, & cum tandem post illorum discessum, solus

σιν ἐφέσεσιν. Ὀλίγου γὰρ παρομαρτοῦσες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, ὡς ἀπήνεν, ἄχρι που καὶ ἐρυθρίαν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἐπαίνων ἀπολειπόμην. τὸ δ' ὂν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην εἶναι, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν καινοτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς εὐδοξολογίας· εὐμήχανον ἄνθρωπον· οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς διανοίας παρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκείνην δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἡ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, καὶ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) ἡ μεῖζων ἦν ἡ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ξαπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν ἐχθὲς

Thomas Magister intelligendus, monco *Th. Magistrum* significari, (quem adeundum in verbo ὑπερβάλλω, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι καὶ τὸ παραξιτάζω, ὁ δὲ παραιωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀντίων ἀπ' ἐμοῦ ἐμοὶς Πολυδάμασιν, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι ὑπερβαίνει. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas, ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* c. 10. ex divisione *Solani.* Item *Hermot.* 74. Et infra, *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε] Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντα. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam jussi; melius enim est quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ; nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 19. Εἰ . . . τὴν ψυχήν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem, quia dubito, liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae personae verbi adjungere; ut enim proprie dicitur πάτημα ἐμαυτοῦ, *Herodian.* l. 55. Σύνοιδε ἐμαυτῷ. Et ὡς πάντα τὰ ἐμαυτοῦ βίον εἶδον τι καὶ ἔπαθον, idem *Herodian.* l. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere ὦδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀποδύσαντα legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδητε conjungendum, & parvi interest, hoc tum vertas, *vos me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. *J. F. R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντα. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντες activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. Μαιευόμενος] Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Προσλαλιὰ ut supra. Habita vero ista etiam in theatro, patet fine hujusce Laliae. *Th. M.*

5. Προσιόντες ἦν] Epanalepsi inservit illud ἦν, veluti infra Tom. II. *quom. Conscr. Hist.* c. 62. Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας ἦν. Et *Pseudom.* c. 19. τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — ἐκεῖθεν ἦν τὸ ἐνδόσιμον λαβών. Bene observante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III. 32. *J. F. R.*

35. Ὅμως

ὐκῆν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ σωήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν [a] βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἅρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸ ἐσχαῖον κατόνα συγκειμένων, ἢ νῷ ὀξέϊ, ἢ δεινοίας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τεθμόν· εἰ γὰρ ἂν παρέλιπες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνεις μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾤμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἡδὺ νέαν ἀοιδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· εἰ μὴ τοσοῦτόν γε, ὥστε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὡς τῷ ὄντι ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπιχορεῖν τι, καὶ πρὸς τὸ ἔπαινον συλλέγειν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε εἰ μετρίως ἐπῆρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἦμεν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυμαστοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

essem, ita cogitabam: Ergo illud solum jucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi solertia, aut venustate Attica, aut compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam laudant novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum consurgerent, forte quidem hoc ipsum etiam eos allecturum esse, cum verum sit Homericum illud, *novam cantilenam jucundam esse audientibus*; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam instar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia

non

a Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζοι *B2.* b Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. c Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμων.

35. Ὤμην τάχα μέντοι ἐ αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτοὺς] Benedictus, *statim quidem id ipsum etiam addituros putabam.* Ineptissime. Nam quî id in laudando addituri erant, quum ipse Lucianus ante dixit se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Opsopoeus, *hoc ipso eos potissimum adductum iri*, nisi quod congrua oratio poscat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortasse attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἐμοὶ. Parum ergo refert utram scripturam sequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τῦ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ἀοιδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A. v. 351. *J.G.G.* *Ibid.*

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

555 οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεούς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καί τι ἀλλόκοτον ἂν ᾖ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τὴν τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ 560 θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναθρέψασάν γε προσέτι παιδίοις Ἱπποκενταύροις διδύμοις, νομιδῇ νηπίοις. τὸ εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μεμετρημένον. τὸ δ' ἐχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ 565 Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μὴ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ἀλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, ἐμὲ μὰ τὴν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μεμνημαι, ἐν πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ θαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, 575 τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένῃ, καὶ ἀνατείνει εἰς τὸ πρόσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ αὐτοὶ ἀνατάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, [e] ὢν [f] καμπύλος ὑπεραλμένῃ τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ [g] ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ ὑφ' ἑδάφους ἀναλαμβά-

d Αὐτὸς] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. *e* Ὢν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed *ὁ* Fl. sola. *f* Καμπύλος] Καμπύλος credo fuisse in *J.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*. *g* Ἐπανίσταται] Ἐμπανίς. *P.* male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἄνθρακες . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιῶν] Vide idem ferme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπατ. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petitne ex hoc Luciani libello Καταιρίδων suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contulisse. *J. M. G.*

βάνει), [a] οἷόν εἰσιν ἵπποι, πειράσθαι ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ὅκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸ πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τὸ εἰκόνος, οἷον ἀπό τινος [b] σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης θηλαδὴ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνεμένης, ὑπικύπλει γελῶν, οὐχ [c] ἁλισκόμενος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον [d] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς [e] δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, τὸ ἄλλως ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀκριβῶσαι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, καὶ εὔκαιρον τὴν ὑπόθεσιν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν [f] μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖ-

humique nititur, quales ſunt equi, exſilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem ſupra ipſa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte ſubrumat, more pulli. In ſuprema vero tabulae parte, quaſi e ſpecula quadam Centaurus aliquis, illius ſcilicet parvos ſuos utrinque nutrientis maritus, deſpicit ridens non totus conſpicuus, ſed ad medium usque equum, leonis catulum dextra oſtentans & ſupra ſe extollens, quaſi per luſum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non ſatis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquiſitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempeſtivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & menſuras integro aequabiliter reſpondentes, pictorum fi-

lii

a Οἷόν εἰσιν] Οἷ-όν εἰσιν *J.* Fl. Sed ſaepe hae ejusmodi voces ſic dividunt, quod ubique annotare non eſt operae; nam mox iterum ſic occurrit. b Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* c Ὁλ-] Sic Edd. octo. Sola *J.* ἅλως. d Ἀνέχων] Ἀνίχων *J.* e Δεδίξαιτο] Δειδίξαιτο *Vorſt.* Nihil mutant Edd. f Μερῶν] Μίρων ſola *J.* Ceterae μίτρων, male. Μίρων Mſ. Gr. P. & L.

86. Οἷόν εἰσιν ἵπποι] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τάμνε. Ubi plura ejusmodi ſingularis cum plurali exempla dedimus. *J. E. R.*

90. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non æque bene Opſopœus? *quemadmodum pulli a matribus lactari ſolent.* *J. G.*

98. Ἐφ' ὅσα] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen cenſeo, meliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, ſi Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philoſtr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τῷ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus deſcripſiſſet Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice deſcriptam, cujus tabulae exemplum viſebatur Athenis, cum ipſum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla miſſum Romam ad Maleam naufragio intercidiſſet, plurima alia fuiſſe in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem ſpectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τῷ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μίτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα & ἁρμονίαν γραφέων παῖδες, ἐπαινοῦντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & menſurarum ad totum aequalitatem: atque compagem pictores commendent, quorum muneris eſt talia ſcire.* Τῷ ὅλῳ inepte & inſulſe opponuntur μίτρα. Novi quidem μίτρα ſeu menſuras in pictura, de quibus *Philoſtratus* junior in prooemio Iconum, & *Plinius.* Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία ſimpliciter eſt ſymmetria, neque μίτρων ἰσότης quicquam aliud eſſe poteſt quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μίτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet reſpondere toti. Legendum igitur eſt, τὴν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* *Dionyſio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καλῶς ἐχόντων αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε & πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis eſt conformitas membrorum recte conſtitutorum ad ſe invicem, & ad totum.* Aliis eſt ἀναλογία. *Ciceroni* 1. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compoſitio.* *Plinio* in epiſtolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si avulſum ſtatuae caput, aut membrum aliquod inſpiceres, non tu quidem poſſes ex illo congruentiam*

lii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe jactantem, hirsutum majori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & sub humeris ejus quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & sessorem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima praeter aures, illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commistio vero & commissura corporum; ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sen-

δὲς ἐπαινέσεται, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδι ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι οὐ μιᾷ γε τῇ αὐτῇ ὑποθέσει πολλὰ τὸ δεινὸν ἐπεδείξατο καὶ τέχνης, ἄνδρα μὲν ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸ ἵππειον αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἄνθρωπον καὶ ἐξάρας ἀπὸ τῶν ὤμων ὅτι πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντι, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀργήν τι, καὶ ἀπήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· τὴν δὲ θήλειαν, ἵππου γε καλλίστης, οἵαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, καὶ ἀβάλιοι· τὸ δὲ ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, παγκαλὸν ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτει, καὶ συνδύεται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μετα-

g Αὐτοῦ] Sic Edd. J. Fl. P. H. &c. Αὐτῷ P. L. & marg. Alt. h Τῶ] Abest a Fl. Adest in J. H. P. i Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat M. du S. Quare? quia a J. minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis semper.

22. Σατυρώδη] * Χαρδινιά. V.

* Χαρδινιά] Ride. M. du S.

tiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare an id ipsum satis elegans esset. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens.* hoc est, verbis Luciani ἴσα πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipsum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrorum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Schiltero*, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Jurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse excerpta Mss. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μητῶν legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sit scribendum esse jubeat. J. G. G.

5. Μίμων] Sic recte, praeter Mss. Gr. P. L. & Ed. J. Reliquae omnes μίτρων. M. du S. Ego μητρῶν scribo. J. F. R.

6. Γραφίων παῖδες ἐπαινούντων] Γραφίων παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῦν mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illustrat Th. *Magister* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Wesselingi* Observ. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Mastig.* 981. adfert: Οἱ δ' ἂν γελώντων κἀχαιρόντων κακοῖς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 79. J. F. R.

8. Ἐπῄνεσα] Absurde *Opsopoeus*: *laude extollebam*, cum aorist. indicativi hic verendus subjunctive; Exempla simil. vid. ap. Clar. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notasse ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. J. F. R.

μεταβαίνουσα, ᾗ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τ' ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· [a] τὸ νεογνῶν δὲ τὸ [b] ἐν τ' νηπίων, ὅμως ἄγριον ᾗ ὂν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, ᾗ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τ' σκύμνον τ' λέοντ' ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τ' θηλῆς ἑκάτερ' ἐπειλημμένοι τ' χρῇ τῇ μηδὶ προσιστάμενοι.

sim, non ſubito tranſiens, & acceſſu *qui vix ſentiatur* converſa, viſum fallit, ubi ex altero in alterum ſubit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam eſt terribilis, id ipſum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum reſpiciunt, mammae interea quisque ſuae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adſiſtentes.

Ταῦτα δ' ὢν ὑπεδεξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ὑπὸ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι συντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅτε καὶ μικρὸν πρόσθεν ἐκεῖνοι τ' ὑπνώσης τὸ ξένον, ᾗ τ'

7. Haec itaque cum oſtenderet Zeuxis, ipſe quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret ſpectatores. At illi ſtatim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum ſpectaculum admiſſi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper iſti: in-

a Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

b Ἐν τ' νηπίων] Ἐν τῷ νηπίῳ Grom. Sed nihil mutant

18. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τ' νηπίων, ὅμως ἄγριον ᾗ ὂν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non ſecus ac puer agreſtis eſt, & in tenera aetate jam terribilis.* Satis fideliter, niſi quod quatuor voces, quae ſequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo ſimilis eſt patri, non etiam alter pulius? An vero ſcribunt hanc fuiſſe naturam centaurorum & diverſitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quaſi vero in lactantibus etiamnum beſtiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus eſt ἀγριώτερος ᾗ φοβερώτερος? Profecto merae abſurditates, & miſere depravatus eſt hic locus. Nam ne Graeca quidem bona ſunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τ' νηπίων? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τ' νηπίων, vel τὸ ἐν τ' νεογνῶν? Quin etiam cur non addit manifeſtius differentiam, ut appareat quam hic ſit ex patre ἄγριος, alter ſit inſtar matris aut κακίων aut mitior? En igitur neceſſariam & egregiam reſtitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ δὲ τοῦ νηπίου ὅμως ἄγριον ᾗ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, ſed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in melli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi viſum eſt admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad ſequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendiſſe *Opſopaeus.* *J.G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῇ . . . προσιστάμενοι] Etſi praepoſitio ἐν hic vix abeſſe queat, accedit tamen ad pleonaſmum, de quo *Dial.* praeced. *Herod.* c. 5. ad verba παίζουσα ἐν ὄπλοις, diximus. *J.F.R.*

46. Περίβαλε . . . . ᾗ ἀφάμβοι] Unum adloquitur diſcipulum, tamen ſingulari & plurali numero ſimul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίβαλε τὴν εἰκόνα, ᾗ ἀφάμβοι ἀποκομίζετε. hoccine *involve hoc & auferte.* De Graecis ſecurus *Opſopoeus* utrumque ſingulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an poſteriora in ſingularem erunt mutanda, vel pronomen ὁμοῦ ante ἀφάμβοι excidiſſe dicendum? quia, poſtquam unum puerum involvere picturam juſſerat, dein converſus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari poſſet. At poteſt ὁμοῦ ſic per ſe ſatis intelligi, ideo nihil muto; quin vel ſine tranſitu ſic poteſt accipi, ut unum nomine vocans ei ſimul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Pariſ. poſt εἰκόνα erat, ſervavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero ſi quis praetulerit, ut novum a ᾗ ἀφάμβοι mandatum incipiat, poteſt recipere. Eſt tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adſtruere. Alia enim enallage eſt haec *Ariſtophanis* Plut. 527. — οὐκ ἔξεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καθεύδωμεν, ᾗ γὰρ ἐστρωταί. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (ſcil. lecti) Ceterum hic quoque obſervemus, non ſemper in tabulis pinxiſſe veteres, ſed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuiſſe tempore *Plinii*, vid. ap. ipſum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis ſe multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus uſos, ait Eruditiſſ. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melio Stoke Rym-*

Kre-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio, involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

γνώμιλλον τ γραφῆς ὡς νέαν, κ τοῖς ἔμπροσθεν ε ἠγνοημένην ὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ ὖσα, κ ἀπάγει τ τέχνης, ὡς ὸ παρέργῳ τίθεσθ τ ἀκρίβειαν τ πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τ μαθητὴν, σκύβαλε ἤδη τ εἰκόνα, κ σκέμμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, ὕτοι γ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, d τ δ', e ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, κ κατὰ τ τέχνην, ὀ πολὺν ποιοῦνται λόγον) λόγον, ἀλλὰ παρθυδοκιμεῖ τ ἀκρίβειαν τ ἔργων ἡ τ ὑποθέσεως καινότομία.

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognomento, ὁμοίου

8. Ὁ μ οὖν Ζεῦξις, οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπικληθεὶς, κ ὅτος

e Ἠγνοημένην] Sic habere *J. H.* Fl. *Bz.* notat *M. du S.* Sed & habent ita aliae. d Τῶν δ'] Ἴσως τῦ L. e Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro:* ac tertium accessisse, *resolutis igni cerис penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθον oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Prothogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, *quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *J. F. R.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τ δ' ἐφ' ὅτῳ· sed respondere sibi debere τῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. *J. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan τῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. *J. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ὕτοι γ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, τ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, κ κατὰ τ τέχνην, ὀ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum τὸ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de causa, qua in re.* Herod. Polymn. συνόμοσοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitanti qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. Si igitur scribas, τ δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, κ κατὰ τὸν τέχνην ὀ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, sc. ἐπαινῶν, laudare picturam, *num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* *J. G. G.*

54. Σωτὴρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh.* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

ὁμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει πολλοὺς ὁρῶν, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτερῶς συνηρμοσμένην, καὶ ὅτι μετώπου μὲν προασπίζουσι τοὺς χαλκοθώρακας αὐτοὶ, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅτι κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὸ ἵππον [a] δισμυρίαν εἶναι, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ σκυθρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ἤδη ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγου τῆς φαλαγγος ἐκείνης προσκυλισθείσης, καὶ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφικέσθαι, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τῆς φαλαγγος ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ πρόφασιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρεὶς ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, ſimile quiddam uſu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

a Δισμυρίαν] Δυσμυρίαν male *J. H.* B2. Fl. P. Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. b Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐπιθήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. Fl. *J. H.* P. &c. c Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H.* B2. Fl. P. &c. d Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *AIW.* Δὶ ὀλίγου Edd. e Γυμῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυρίας. *V.*

72. Πελταστικὸν] Τακτικόν. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πέζων. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur δισσοὺς, etiam prave. *M. du S.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] *Oſſoporus* verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexiſſe. *Oſſoporus* & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectos ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denſo ex *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὴ ὀλίγοις ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. f. βαθείᾳ φαλάγγι,

Hos juſſit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri poſſet, occultos habere, ne manifeſti eſſent, ultra exercitum eminentes: ubi vero claſſicum cecinisſet, & jam concurrendum eſſet, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hoſtium equitatus, currusque ſuos Gallograeci aperta phalange & diſcedentes emitterent: tum quaternos elephantes, ſingulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim ſi fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipſos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipſi Gallograeci, neque equi illorum vidiſſent: adeo ad inopinatum ſpectaculum perturbati ſunt, ut cum longe adhuc abeſſent belluae, audito ſolo illorum barritu, & dentibus conſpectis, tanto inſignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & roſtris tanquam ad rapinam ſublatis; ante teli jactum, inclinati ſine more

τῷ Ἀντιόχῳ· τότε ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας, ὅτεως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε [f] καλαχρύψαιεν, ὡς μὴ καταδήλοι εἶεν ἐπιφαινόμενοι τῆς φάλαγγος· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ ἀφαρπάσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφιέναι τοῖς ἁρματηλάταις, καὶ συναρπάζειν. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτοὺς, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ ἔτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον [h] τετρυγότων ἤκουσαν, καὶ τὰς ὀδόντας εἶδον ἀπολευκοτέρας ἐλέφαντος ὀπτομένου, ὡς ἂν ἐκ μέλανος καὶ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ἐξαιωρημένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, οὐ

[f] Καταμρύψαιεν] Καταμρύψαντα P. [g] Ἐκάτερα] Ἑκατέρως P. [h] Τετρυγότων] Debrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant Edd. J. Fl. H. P. &c. [i] Πρὶν ἢ] Sic habere J. Fl. H. & B2. notat M. du S.

97. ‡ Τετρυγότων] Ποιὸν ἔχων λόγον τετραλοφότων. V.

‡ Τετρυγότων] Edit. male τετρυγότων.

γι, adductum in Indice. Ἐπὶ τετράρων autem firmat idem *Dukerus* ibidem loco Xenophontis modo deſcripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἐλάττους, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. J. F. R.

64. Ἐκβοήσασθαι] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. repoſuimus ἐκπηδῆσαι. J. B.

68. Αὐτῷ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. M. du S.

Ibid. Δι' ἀλλήλων] Ita, uti conjecerat *Voſſius*, P. Codex. In impreſſis δι' ἀλλήλων. M. du S.

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τῶν ἵππων] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Opſopœum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus eſſe occurrendum*, qui uterque debuerat addidiſſe, qui cum elephantis occurſuri eſſent: certe ſecurius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. J. G.

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Flor.* I. 18. A. V.

97. Τετρυγότων] *Mart. Debrio* ad *Senec.* leg. putat τραχυτήτων. J. B.

Τετρυγότων] *Polyaenus* κραξάντων de elephantis uſurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philoſtratus* 61. utitur hac, niſi quod ibi perperam legitur τέτρυγος pro τέτρυγός. M. du S.

2. Πρὶν ἢ] Non ſolum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, ſic habent Edd. ſed & P. & S nec dubito quin & ceterae. An vero credidit poſſe abeſſe illud ἢ? poteſt quidem; Sed & recte adeſt, ut ſupra *Dial. mort.* XIV. ALEX & PHILIP. ἀλλὰ πρὶν ἢ τοξεύματι ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I. 21. νόμος ἐστὶν . . μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ πρεσβύτας

σὺν ὑδενὶ κόσμῳ ἔφυγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, ἢ συμπατούμενοι ὑπὸ τῆς ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους ὑκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ὑ αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ ἢ Ὁμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ ὦ ἅπαξ τ ᵃ ἐς τὸ εὐθὺ ὁδὸν ἀπείρεπον, ὑκ ἀναχόμενοι τ ἐλεφάντων, τοὺς ὀπιβάτας ᵇ ἀποβαλόντες κεὶν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἀμαιρεῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τ φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ὲ ταράχῳ τοσούτῳ ᶜ καταβάλλοντο, εἵποντο δὲ ἢ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, ἢ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, ἢ συναρπάζοντες, ἢ τοῖς ὀδοῦσι προπείροντες, ἢ τέλος, ὅτοι χειρὸς κρατοῦντες ἀποδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τ νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλῆ ἢ φόνῳ γενομένῳ, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο.

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo ſuorum jaculis, & ab equiſtibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipſi retro in ſuos, non ſine ſanguine inter ipſos differebantur, ſed ut eſt apud Homerum,

10 *Dederunt ſonitumque ruinamque.*

Equi vero ſemel recta regione viarum excuſſi, cum ferre elephantos non poſſent, dejectis aurigis, *currus cum ſtrepitu vacuos raptant*, ſecantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, ſi quos amicorum dejeciſſent ; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Inſequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & roſtris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & conſoderent dentibus : & tandem hi ſuis viribus tradunt Antiocho victoriam.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vivi

a Ἐς] Sola *S.* omiſit *ic.* b Ἀποβαλόντες] Sic dedi ex *Fl.* & *Ba.* Ἀποβάλλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *J. H. Ald. Fr. S.* c Καταβάλλοντο] Κατελαμβάνοντο Mſ. B. Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' • ἀνεκυμβαλίαζον] Αἱρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντριβόμενοι ἦχον ἀπετέλουν. *V.*

• Ἀνεκυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mutavit *M. du S.*

τῶνας αὐτόν. Et non ſemel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνεχθῆναι τ θεοῦ. Ne plura addam. *J. F. R.*

3. Περιπειρόμενοι] Sic quoque in *J.* erat, ſed a ſupra poſuit *Solanus*, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque conferendum Noſtrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id eſt in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μάλα καρίρως, legitur. Alter locus eſt in *Gallo*, c. 2. περιπαρμένα τοῖς ὀδοῦσι. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιείρουσι. Unde quidem uſus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum ; quin paſſivum hic praeferrem ; nam ſi medium adhibere voluiſſet, quidni dixiſſet : περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad ſignificationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elſner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περιείραντο ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Uterque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in ſuos dicant ; quae quemadmodum fieri poſſunt ? Praeterea didici, quum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀναστρέχειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀναστρέψας μόνον τὸν τ ἄνδρα, & in Demonacte ἀναστρέφουσι τῷ σκάφους, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in *Ariſtophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐκ' ἀναλοίσω ἀναστρεφόμενα. At nunc intelliguntur *retrorſi* vel *reverſi*, ut in Scytha, ὅτε ἂν ὑδὲ ἀνίστρεφον ἄμαξαι ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σάλαν ἀπίδοιεν. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmurienſi* editum τ τὸ εὐθὺ ὁδὸν, quod in hac editione repeti video, quum recte *Baſileenſes* τ ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. *J. G.*

10. Δί-

vi capti ſunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec ſine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum ſalus in ſexdecim his belluis poſita fuerit. Itaque niſi perculiſſet hoſtes ſpectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem juſſit aliud nihil quam ſolum elephantem inſculpi.

12. Jam mihi videndum eſt, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* ſit ſimile. Reliqua quidem praelii, indigna *viſa ſunt aſſentione*: elephanti autem quidam *ſunt*, & peregrina ſpectantibus terriculamenta, & praeſtigiae: temere quidem illa laudant omnes. Aſt quibus ego confiſus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id ſolum obſtupeſcunt, pictam hic eſſe Centaurum feminam, idque, ut eſt, νοῦλο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον τε προσιόντες ἄλλοθεν ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τ' βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ὀν ἐκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τ θεάμα ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; Ἐπὶ τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

13. Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὸμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχου, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς ὄψεις, καὶ θαυμαστοποιία, [g] ἄλλως σκαιὰ γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, οὐ πάνυ ταῦτα ὀν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἔχει· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται. καὶ ὅσον ἐστὶ, καινὸν, καὶ

[d] Ὀλίγοι] Ὀλίγοι ſola marg. *M.W.* [e] Ἐπαιώνιζον] Sic *J. P. S. H.* Fl. Ἐπαιώνιζον *Sibol.* & P. [f] Ἐγένετο] Ald. ἐγένετο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. [g] Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *J.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* [h] Ἐπεποίθειν] Ἐπεποίθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζων ἐπὶ νίκῃ: *V.* 27. Ἀνέδουν] Ἐστεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀνεκυμβιλίαζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῦ' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Λ. 160. petita ſunt. *J.G.G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etſi parvi eſt, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetuliſſe, quia ex ipſa prava ſcriptura reliquarum ſuſpicor, eas aoriſtum dare voluiſſe; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etſi duplex λ habent. Et mirum eſt, ut ſaepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui ſi plures vett. conſenſiſſent, non mutaſſem quidem; ſed aor. hic tamen magis placet, etſi mox τίμωντες ſequitur, & ſequentia etiam participia omnia in praeſenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod κεῦ' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri ſunt, nihili eſt, quum novus ſenſus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῦ' tollere non dubitavi, quo ſenſum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῦ' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῦ'. Eſt enim hic κεῦ' pro κενὰ, i. e. κενὰ ὄχεα, *vacui currus*, ſed κεῦ' ſ. κεῶν ab ἑκεῖν foret. Sic ſaltem κεῦ' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum eſt; alioqui potius ſine accentu ſcriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad ſenſum deeſſe videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῦ' ὄχεα κροτάλιζον. *Seſſoribusque excuſſis vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, ſervandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non reſpicitur, id omiſſum recte reſtituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. ſaepe in proſa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J.F.K.*

Ibid. Κεῦ' ὄχεα] *Homer.* Il. Λ. 160. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J.B.*

20. Περικυρόντες] Vid. paullo ſupra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιων . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

ἢ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἰ μόνον ἄξια γε θεάτρου δεικνύοιτο.

novum ac portentoſum illis videtur. Reliqua igitur fruſtra elaborata Zeuxidi? Minime vero fruſtra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inſpicitis omnia. Utinam modo digna ſint theatro quae oſtendantur.

ΑΡΜΟΝΙΑΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὅστις, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιήσας, εἰσοῖσί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὐ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωττίδα λεπτόν τι, καὶ ἐμμελές, καὶ [a] ὑποθάλλειν τοὺς δακτύ-

HARMONIDES.

HArmonides tibicen interrogavit olim magiſtrum ſuum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri poſſum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoſcent? Reliqua enim, agnoſco beneficium tuum! docuiſti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admo-*

a Ὑποθάλλειν] Sic M. F. S. H. Fl. P. &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditiſſimum quendam de ſuis ſermonibus ſcribit, cujus judicium videtur plurimi facere. G.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non eſt προσλαλιὰ, ſed Σύστασις ſive commendatio. Th. M.

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. 1. M. du S.

3. Τιμόθεον] Hic nobiliſſimus ſub Alexandro magno floruit, de cujus Muſica, qua Alexandrum ad bellum accendere ſolebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. G. C.

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus eſt apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidiſſet, Lacedaemone exulare juſſus eſt, *Plut.* 209. Hiſtoriam ex *Boëthio* & decretum ipſum emendatius exhibet *Caſaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Mileſius* ille, uti ex decreto conſtat; Noſter autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite obſervatum lucem loco mox ſequenti a viris doctis ſollicitato foenerabit. De noſtro vid. *Auſon.* c. 5. De Mileſio *Leop.* 160. Hic eſt qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma ſubito excitatum mox remiſſo cantu a furore ad quietem revocavit. Hiſtoriam narrat *Baſilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) M. du S.

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum ſeu nomorum ratio circumſcribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico ſeveritatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Muſica. G. C.

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidae quatuor ſolum muſicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de muſica ſcripſerunt, quinque conſtituant, addentes his quatuor *Æolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Caſſiodor.* Epiſt. 40. lib. 3. & libr. de Muſic. Niſi ſub Dorio Æolium involvat, haec enim duo ſaepe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice ſcriberet, vocavit muſam ſuam αἰολίδα μολπὰν. Aſſignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obſop. *attonitum*. voluit enim Harmonides *religioſum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum iſtorum qualitate omnes iſti fere inter ſe diſſentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *ſuavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. ſic ſaepe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos receſſus multasque latebras habet. J. B.

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis muſicis ideam deſiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariſſ. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. J. F. R.

25. Νικίσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum inſignivit Lucianus, petit a Timotheo magiſtro ſuo, qui ſe tibias inflare docuerat,

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρίλκει τὸ ἔφη, καὶ μετὰτοῦ ἐστι Ἀθηναίων ἴδιον. V.

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi apparem, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant. Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! *quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo vo-*

λως εὐαρῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τὸν Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τὸν Αυδίου τὸ βακχικὸν, τὸν Δωρίου τὸ σεμνὸν, τὸν Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ ἃ ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλήσεως, οὐκ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἅμα φανῶ, εὐθὺς ὅπως στρέψονται πάντες εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τὄνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητὴς ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τὰ ὁμώνυμά σοι ποιήσαντος τὰ μέλη, ἆδε ἦν, ὃς ἡγοῦμαι τότε με, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum ὑπήυσας. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis cecinisti Pandionide, & ſuperior fuisti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro ὁμώνυμά σοι legit ὁμωνύμου σου, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod σοι in σου mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. *J.F.*

Νικήσας . . . ὁμωνύμου σοι] Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοὶ, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio*. ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui*. Vulgo circumfertur: *cognaminis ſui*. Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.*

b Ἐκμεμάθηκα] Καὶ μεμάθηκα W. *c* Ἐνίκησας] Νικήσας Edd. & M. *d* Ὁμωνύμου] Ὁμώνυμός σοι Edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σῦ. *Marc.* Ὁμωνύμου σοι *Pell.*

XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare ἐπὶ τῷ nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. Τῷ ὁμώνυμόν σου] Leg. τῷ ὁμωνύμου σου. *Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio* τῷ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum &c. *J.M.G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλη relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J.F.R.*

ἀδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ᾖς, συμθέουσιν ὅτι σὲ θάλλες, ὥσπερ ὅτι τὰ γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ὄντι δι' ἃ σὲ ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὰ πολλὰ, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνθ' ὅ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀπορρήτου, φασὶ, τῆς ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, τὰ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καὶ αὐτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ὅτι τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅτι τῆς δόξης αὐτῆς.

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conſpiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec ſunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum ſuſcepi. Ipſam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis ſeparatam, non receperim, ſi inglorio & ignoto contingat, neque ſi Marſyas aut Olympus in illa obſcuritate futurus ſim. Occultae enim ajunt, nullus eſt reſpectus Muſicae. Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipſo & arte utendum ſit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipſius nomine.

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μού, ἔφη, εὖ ἴσθι, ὑ μικρᾶς πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ὀθίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν ὑτωσί πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ὀπιδεικνύμενος, ἐθέλοις περίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ ὕτως ἅπασίν σε· ποῦ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον ὕτω μέγα, ὑ ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Reſpondet igitur illi Timotheus: Tu vero, inquit, Harmonide, amare te noveris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut inſignis fias, & cognoſcaris a plurimis. Hoc vero ſi ſic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praeſtare tibi velis; longum fuerit, & ne ſic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-

a Τὰ ὄρνεα — πεπόνηκα] Tredecim illa verba deſunt in *J*. Adſunt in ceteris ad unam omnibus. Adſunt etiam in W. niſi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὰν γλαῦκα] Noctua noctu videt, canit & volat ſola, odioſa caeteris avibus, in quas aſtuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata reſupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, roſtro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* ſcribit Timonem Philiaſium hoc nomine maxime reprehendiſſe Arceſilaum, quod is populares plauſus non aliter conſectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi conſuevit.

Haec ait, & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres nullas mirantur inepta,
Illa ſtupet ſolidum; ſed tu vaniſſime, plebis
Captator, quid ob haec tam non praclara ſuperbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in ſua Lamia exponit. G.C.

Ἐπὶ τὰν] *Aves circa noctuam.* Cætera enim ſunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Ariſtot. Laërt. Dio Chryſoſtomus*, alii. *J.B.*

Ἐπὶ τὰν γλαῦκα τὰ ὄρνεα] Vid. *Ælian.* de Anim. I. 29. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὄρνεα] Saltus quem typotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a ſimilitudine terminationis in κα; Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα omiſit. *J.F.R.*

30. Ταῦτ' ὄντι δι' ἃπερ ἠυξάμην] Lege δι' ἅπερ ἠυξ... *Th. M.* At illud δι' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *J.F.R.*

34. Μαρσύας] Vid. infra *adverſ. indoct.* c. 5. *J.F.R.*

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀστρολ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν γὰρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδὲς λόγος. Vide Interpr. *Perſii* ad Sat. 1. *J.B.*

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A. V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium*. *M. du S.*

Ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς] Hujus adagii ſenſus eſt, quasvis egregias dotes ingenii, ſi non proferas, perin-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillimo ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos , & paucos illorum, qui capita ſunt , & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam , ſi oſtenderis cantus tuos , atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus breui adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt , & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt , qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo , ipſi quidem ignorant meliora , ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint , illum non ſine ratione laudari arbitrantur , itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque , multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus , ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, ᾗ ὅπῃ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆ εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γὰρ αὔλει μὲν ᾗ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγου μέλετω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ὅπῃ τε μάλα ᾗ ῥᾷστα ὅπῃ τῆ δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ὅπιλεξάμενος τῶν ἐν τῆ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους ᾗ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, ᾗ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] ᾗ ἐπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ὅπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, ᾗ οὗτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν [e] Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν ὀλίγῳ βραχεῖ, ᾗ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅτι τινα δ' ἂν οἱ πρῶτοι ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτο· ὅτε ἐπαινέσουσι ᾗ αὐτοί. καὶ γὰρ ἂν ᾗ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ [f] ἴσασι κρο-

τῆ-

b Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. *c* Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. *d* Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta Ba. quae vitioſe ἐπαινεσόμεθα. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινέσονται. Sed —ἐσόμαι in proſa uſitatius. *e* Οὓς ἅπαντες ἴσασι, ᾗ ὃς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab ὅς ad ὅς omiſit Fl. quae adſunt in cett. *f* Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψέγειν & ἐπαινεῖν. *G.*

inde eſſe , quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu ,
Non erit ignota gratia magna lyra. *G. C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectata utrinque fidei.* Quid intellexerit , ipſe viderit : certe nequaquam ad Graeca. Opſopœus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime: nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque* , vel *in utroque* , nempe & reprehendendo & approbando. *J. G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus , εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα , ᾗ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε , ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμον. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσονται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus , qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes , quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis , iiique te laudarint , jam te omnibus Graecis cognitum eſſe fatum exiſtima.* *J. J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J. B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam , pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί πόλε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μεταξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐλητῇσι, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ὑποδεικνύμενοι, καὶ πρὸς τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῆς ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

judicant vero aut ſeptem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen deſcenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipſam quaſi tibiam exſpiravit, & ſine coronae honore in tabernaculo mortuus eſt.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi ſolum dicta mihi videtur, ſed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipſe cogitarem de mea ratione ſimiliter, & quomodo celerrime poſſem innoteſcere omnibus, quaererem: Timothei ſermonem ſecutus, diſpiciebam quis in hac urbe eſſet praeſtantiſſimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus ſit inſtar

a Δὴ] Δεῖ L. Δὲ Fl. *J.* P. &c. b Οὐκ] Deeſt haec particula in Ed. Fl. Adeſt in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔμελλες] Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φανεῖσθαι τοῦ δικαίου λόγου, ὅτι πῦρ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienſis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava diſtinctione, quae ſic eſt emendanda: οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φανεῖσθαι τοῦ δικαίου λόγου, ὅτι πῦρ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis eſſe exiſtimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omiſſa copula, & inepte ſententia oſtendit. Μέλλω eleganter hic eſt δικαιώζομαι exiſtimor, ita me comparo, ut pro tali habear & exiſtimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique ſequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼν ποτ' ἔμελλον ὑπ' ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus eſſe.

Ubi Scholiaſtes: ἔμελλον, ἐμάκην, ἐνομιζόμην. *J. G. G.*

Οὕτω δὴ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam ſuum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι; καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φανεῖσθαι τοῦ δικαίου λόγου, ὅτι πῦρ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet reſcribendum ὅτῳ pro οὕτω. Lucianus ſcilicet ipſe quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei conſilium ſecutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium eſſet optimus, & cujus conſilium ſequerentur reliqui, quique mihi futurus eſſet inſtar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis ſecutus ſum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δὲ σοι δίξαιμι τάμὰ, καὶ σὺ ἐπῄνεσας μὴ τὰ, εἰκὴ γὰρ οὕτω φανεῖσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πᾶσιν ἦκειν μοι τὰ ἐλπίδος· ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; ſublato poſt φανεῖσθαι puncto, quod in vulgato conſpicitur. Verto: *Si autem tibi oſtendiſſem mea, tuque ea laudaſſes, foret ut ita viderer jam ſpei meae terminum tetigiſſe, in unius ſuffragio ſuffragia omnium complexus.* *J. F.*

Οὕτω] Sic L. uti emendari juſſerat *Jenſius*. *M. duc.*

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud noſtrum interdum haec eſt, ut veriſimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & ſimilia. Luculentum praeſertim exemplum eſt in Scytha p. m. 593. ἐ καλοκἀγαθίᾳ ἔμελλε ἐκ πάντων γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον οὕτω ἀληθεύσεσθαι. *J. M. G.*

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 20. contra *Th. Magiſtr.* adfert, dicens: Ἤμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικῶς, οὐκ Ἔμελλον. Atqui paſ-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

ὅτ⟨ω⟩ δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνεσθ⟨αι⟩ τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι ⟨τὸ⟩ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἴη γὰρ ὅτω φανήσεται) καὶ δὴ ὅπῃ τέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδ⟨ος⟩, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμην⟨ος⟩, ἐχὶ ὠδυπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὴν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τὰς λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν ἅμα πᾶσιν συνειλεγμένοις, μόν⟨ος⟩ αὐτὸς ἀμείνων ἂν εἴην. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστῳ μίαν ψῆφον φερόντων, ἑκατέρ⟨ῳ⟩ αὐτῶν δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

c Οὔτ⟨ω⟩] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed ὅτ⟨ω⟩ recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σημειωτὸς ἢ * κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ χῶμα † γεωμετρικόν. *V.*

* Κανονικὸν] Κατάστιγμα. C.

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Leviathanem* & 2. Lib. *Euclid.* *M. du S.*

3. Ἐπιδικνύμην] Ἢ ἐπιδικνύμην ὑπερφυσικὸν, ἢ ἐπιδεικνυόμην εὐκτικόν. *V.*

passim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατ⟨ος⟩, Ἐμελλον, ἐμελλες, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνεσθ⟨αι⟩. &c. In *Scytha*, Πολλὰ εἰδὼς ἐμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε ⟨δὲ⟩ αὐτὸν γνώσεσθ⟨αι⟩ Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὲ ⟨δὴ⟩ δηλοῖ ἐμελλεν ἡμῖν τὸ ἐφεξῆς. Iterum in *Scytha*, καὶ ἐμελλον ἔτω λέγειν⟨ος⟩ τὸν γνώμονα. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἐμελλον τὸν Ἡλιόστονον περαιώσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἐμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἐβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialect. p. 58. nec amat Noſter ὑπεραττικίζων. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φυπόω] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲ ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὴν κύβον τὸ δ' ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa*. Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Revivisc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἐμὶ ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ἐμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone*. c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθῶς λόγῳ. *L. Bos.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῶ βασιλεῖ τῷ μὲ λόγῳ διηπαγμένῳ, τῇ δ' ἀληθείᾳ πράγμασι ἴσχοντ⟨ι⟩. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. R.*

12. Τὸν

λυψηφόταλος ὁ παιδία. σύ γε ἡ μάλιστα ὅσῳ ἡ λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀφ' γε τὸ μέγεθος τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθείη. κἀκεῖνο δέ, νὴ Δία, προσίτι ἡ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲ πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἤν τις καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ὁ τῷ λόγῳ, ἡ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τ' ἐπ' Ἀθηνᾶς

suffragandi jus habes, ea maxima de causſa, quod candidum ſemper & ſalutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praeſenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi ſunt mea, qui tum ex ea urbe ſim, quam ſaepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſa. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque ſint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *F.* Fl. *H. P.* &c. niſi quod ἀπότριον B2. male. Ἀλλότρια *Fenſ.* & *Pell.* quod cur non admiſerim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον ſervent.

12. Τὴν λευκὴν] Δύο δὲ ψῆφοι τοῖς κεκριμένοις ἀπέκειντο, λευκὴ ὁ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἐτελεσθεῖσι· μέλαινα ὁ ἡ τιμωρητική. *V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Cler.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, σωλιψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, ſed parvi eſt, & jam ſupra non ſemel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λευκὴν] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσίτι ὁ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui poſſe ſenſum. Sed videor mihi veriſſimam adſequutus ſcripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσίτι ἡ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni ſe probare geſtiebat, quemque unum ſibi inſtar omnium fore dixerat, ſemper album & ſervantem ſecum ferre calculum, atque adeo ſe magno, qui ſe caeteroquin in negotio tanti momenti ſuſcepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipſum me amplius confirmat, quod res meae non ſunt a te prorſus alienae.* *J. F.*

Αὐτὸ] *Vorſtii* & *Fenſii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorſtius* & *Fenſius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etſi mirum nonnullis videbitur, ſingularem ita adjungi plurali, tamen eſt Graecismus verus, qui exponi poteſt per ellipſin χρῆμα, vel τι, ut ſignificet: *meas res tibi eſſe alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus poſſem dare haud pauca, ſed ſufficiant ſequentia, Noſter ſupra, *Zeux.* c. 4. εἶν εἰσιν ἵπποι. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὠδῖνα ταῦτα ὁ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἐλάσσιος, ἡ αἱ ἄθλιαι. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τ' Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum ſingulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas ſubſtantiv. ſingulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva ſingulari num. ſolent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epict.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲ ὁ παρέργου ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρμοστα δοτέον. *danda ſunt alimenta*; i. e. Alimenta ſunt aliquid quod dandum eſt. (Etſi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum eſt.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo ſing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, ſimpliciſſime omnium exponitur per ellipſ. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρίχες proprie ſit: *animalia*, ſive *pecus eſt aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel ſaltem terminationem ſuam debere priſco ἴω *fum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem ſingularis & plur. concurſus viciſſim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etſi refertur ad ſingularem, vel collective ad totam orationem praemiſſam, ut apud Noſtrum *de Salt.* c. 1. Ἀνὴρ δή τις — ἡ ταῦτα, παιδιὰς σύντροφος & *Ariſtoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Ariſtoph.* Plut. 887. Ταῦτα γὰρ ὧρις, πολλαὶ ἐσι; alibi τάδ' ὧρις, vid. Ind. *Kuſteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad hiſtoriam Oreſtis, quem ſuffragiis in Areopago damnandum ſuo calculo ſervavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Conſu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

προστιθεὶς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον σαυτῷ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω.

4. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis jam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι ἀποδειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα ἰόντα.

9 Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίνων *Angl.* P. & L. item marg. *Alii.*

28. Ὑπερβολὴ] Ἀκρίβεια. *V.*

ſule etiam, ſi lubet, Schol. *Ariſtoph.* 244. D. & noſtrum in Ἀνάχ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philoſtr.* p. 568. Ed. Lipſ. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophiſtam: cum ſoleas, ut praeſes, & *rector* provinciae, quaecumque depravata ſunt *corrigere* & reſtituere: tui muneris partem eſſe putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἴργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laert.* Democr. 246. D. & *Plut.* π. παιδ. ἀγωγ. 16. 2. λόγου γὰρ ἴργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. *Philemoni* Caſaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adverſis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὕτως ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἢ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quisquam dubitaturus ſit, ſit ne hos omni eruditione refertiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt & aliis etiam erit, inſtar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος ſive *finis* hic eſt *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult conſtitui ac definiri, quid de ſe ſentire debeant reliqui. σοί γε δόξαν abſolute poſitum, ut ſexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι σοί γε δόξαν ἢ πάντων] Opſopœus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *ſed aut optimum juxta diſciplinas aſtimandum eſt, quod tibi apportet* (ſic *Bourdelotius.* at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* Unde apparet illas voces σοί γε δόξαν verius fuiſſe intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Baſileenſi* adſcripſit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipſe *Benedictus* non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων referenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, quum tamen ſimpliciter verti deberet, ac clariſſima ſit aposiopeſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clariſſimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixiſſet, ſibi non ſufficere, quod vulgus ipſum admiratum fuerit, quodque ſermones ſui laudentur ab auditoribus: ea omnia eſſe vana: at nunc, ſi verus ille rerum exiſtimator judicarit, id quod verum ſit, demonſtratum iri; idque ut fiat, ſe unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, perſequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα ἰόντα. *Nihil am-*

χωρῆντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσαιμεν ἡμῖν τὸ θαρρεῖν τοῖς ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαρρήσαντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη τὸ ἆθλον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere poſſimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod ſit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare poſſit, ſed vel optimum eruditione oportebit cenſeri, ſi tibi quidem ita viſum fuerit, vel omnium. Aſt bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifeſtum eſt, voluiſſe Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, ſi tibi, unice arbiter, ita viſum fuerit, vel omnium peſſimum. Neque nunc amplius locus dubie incertove relinquendus eſt, dum alii ſcilicet aliter judicent, & ſic de univerſa exiſtimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium ſecuturis omnibus, qualis habendus ſim, conſtabit.* At ne verbo male ſibi ominaretur Lucianus, in voce πᾶντων repreſſit loquendi curſum; quum debuiſſet ſequi χείρων, vel ſimile. *J. J.*

Ἢ πάντων . . . . Εὐφ. δὶ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις deſignaretur; quo facto liquida jam omnia. Senſus autem adeo perſpicuus eſt, ut mirer qua ratione factum ſit, ut Viros doctiſſimos fugerit, praeſertim cum poſterior Interpres recte apoſiopeſin obſervarit. Nota autem veterum ſuperſtitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla paſſim apud Auctores occurrunt; de qua *Caſaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc ſilentio huic praetexit, *M. du S.*

38. Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.] Hoc loco τὰ μεγάλα non παρέλκει, ſed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Piſae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquiſſima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in tota Hellade, ſed etiam Italia, Sicilia, Aſia, Ægypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad ſpectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege inſtituta, quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὶ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῇ Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὶ ἐπ' ἴσης, ὡς φησὶν, ἱμέραις ἰσαρίθμοις ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, πρωταῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἰ δὲ ἐν ἴσῃ Παναθηναῖα ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inſcriptio Romana, de qua *Joſ. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam poſt Panathenaea recenſet *Heſychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem *Scaliger*. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quae ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magna ea, quae Piſae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. ſupra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

SCY-

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΥτ[a] πρῶτ[Θ] Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ὀπτὴς μίαν ἡ Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλ[Θ] ἀνὴρ, καὶ ὑπὲρ τὰ ὁπλιτικὰ φιλομαθὴς τὰ ἀρίστων· οἴκοι δὲ, εἰ τῷ βασιλείου γένους [b] ὢν, οὐδὲ τῆς πιλοφορικῆς, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἵοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάπους καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. ἔτ[Θ] ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω εἰς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν [c] ἀπέθανε καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐτέμενος αὐτῷ ἔστη

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. *Σκύθης*. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτ[Θ]] Sic *B2. P. S. A.* Πρῶτον *Ald.* Fl. Fr. *H.* Obliterata est vox in M. vitio temporis. *b* Ὢν] Sic recte Edd. vett. Ὃν male recentiores. *c* Ἀπέθανε] Ἀπέθανον W. Prius vero servant Edd.

13. Ἐτέμενος] Ἐπηγίζετο. *V.*

ΣΚΥΘΗΣ] *Proœmialis.* Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. & sequentem. *Th. M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *Astrolog.* a c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte sit expressus. *J. F. R.*

1. Πρῶτ[Θ] Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium.* *G. C.*

Πρῶτ[Θ]] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτον. *J. B.*

Πρῶτ[Θ]] Sic emendatum in *B2. P. S.* & *A.* In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M. du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in πρωτρ. ad Artes. *A. V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 155. *M. du S.*

6. Οἱ τῶ βασ. γένους] Hoc a Luciano observatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. *M. du S.*

Ibid. Ὢν] Turparunt editores novitii finceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, εἰ τῶ βασιλικῶ γένους ὢν, nempe ὂν pro ὤν. *J. J.*

7. Πιλοφορικῆς] Quis hoc memoraverit, me latet. *M. du S.*

Ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν] Sic infra Τοξ. c. 45. med. Πόντια — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. *M. du S.*

8. Ὀκτάπους] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recensetur *Hesiod.* bovem aratorem. *G. C.*

12. Μετ' οὐ πολὺ] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. *M. du S.*

13. Καὶ ἐτέμενος αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ] Ξένος ἰατρὸς. *F. G.* Ita in nott. ejus Mss. invenio, an igitur voluit ξένῳ nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solanus* quoque voluit, facile admisimus. *J. F. R.*

Καὶ ἐτέμενος αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* ἐτέμενος αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ. hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* *AE. M.*

Καὶ ἐτέμενος αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἥρωϊ δὲ ἐτεμένισε. *Spanh.* Dissert. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J. F. R.*

νῳ [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τὄνομα, ἥρως γενόμενος, ἐπεκτήσαλο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας καλελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, ἴσως χεῖρον διηγήσασθαι, ὡς μάθητε καὶ Σκύθαις μόνον ὑπάρχειν τὸν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ὑπαγαγέσθαι οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς τετραπλοῦς οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, οὐ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς ὀσμῇ οἴνου σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re fortè fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſâ Graecia Scythas.

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

a Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. b Παρὰ] Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male J. H. &c. c Ἔπαυσε] Ἢ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμονίτη. G.

24. Ἐπισάντα] Multo ante vita functum. G.

Ibid. Ἐντίμωσι ξύνῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται ὡς ἐπέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντίμωσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς διδόασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντίμωσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2, 44. *J. M. G.*

Ibid. Ξύνῳ Ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἑλλ. c. 9. Τουγαρῶν οἱ Σκύθαι ἢ οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. *G. C.*

Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. S. & A. recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ὕστε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἴσασι τὸν ἀποθνήσκοντα ὡς τὸν Ζάμολξιν διέποντα. Deinde narrat quam ridicula crudelitate ſingulis quinquenniis interjectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμποντες vel ἀποπέμποντες ὡς τὸν Ζάμολξιν, ἀποστελλόμενοι τὸν ἂν ἑκάστοτε λάχωσι. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *J. M. G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdelotiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Gracia Scythas Deos facere. Quo tempore ſava peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα κατὰ, vertens tamen *Scythas in Gracia Deos facere. Quo tempore ſava peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, ſeu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, conſuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perſolvitur, equus albus in ipſius monumento immolatus, *illo ipſo loco*, unde oſtendit Dimaenete progreſſum ipſum, illa de vino praecepiſſe: & inventus ibi fuerat ſepultus Toxaris, tum inſcriptione agnitus, etſi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella inſculptus erat Scytha, ſiniſtra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipſam faciem, tempus olim jam abolevit. Eſt autem non multum a Dipylo *ſive Jano*, ad ſiniſtram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὤν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' ὢν μισθὸς τ ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καλαθυόμενος ὅπου τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐπειλαχέναι ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ὅπου τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεκόλαπται, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ὁπόσον ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί, πλὴν ἀλλ'

[d] Ἔδειξεν] *Pell.* an εἶδοξεν ut ante? [e] Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male ὑπὲρ. [f] Εἰ] Eraſa priore ſcriptura haec ſuperinducta eſt in M. quam etiam adgnoſcunt Edd. [g] Ἔτι] Punctum poſt ἔτι eſt in W. Idem aderat in P. quare id ſervavi, etſi abeſſet a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. [h] Ἐγκεκόλαπται] Ἐκκεκόλαπτο W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem graſſatam nemo ita caecus eſt, qui non ſatis ex ſerie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Graeciam? & quum graſſaretur ita per univerſam non minus Graeciam quam Athenas, an non potuit ſingulare monſtrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorſus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄδαρις. Jam verba illa ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, quum praecedentibus adhaereant prorſus quod ad ſyntaxin κακοζήλως, (& quis dicet Θεσπιεῦσιν ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων?) quod ad rem ipſam, nugaciter; quum Athenienſes nequeant Θεσπιεῦσιν, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quaeſita eſt, ſed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν τ μ.] Tempore belli Peloponneſiaci, de qua peſte *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔπαυσε] In L. ἡ ἱστορία. Et ſane cum παύω uſurpant, participia ſolent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide ſententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔπαυσε] Etſi tantum non ſemper cum participio conſtrui amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens eſſet. Et cum παύω quoque conſtruatur cum genitivo ſubſtantivi, quid prohibet etiam dicere παύων τῆ νόσῳ aeque ac παύων τὸ νόσον. Nec deſunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognoſt. pag. 151. verſ. 29. (monente *Foeſio* in Oecon. Hippocr.) ubi ſcribit *Galenus*: τὸ ἀφανιζόντα τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων αὐτῶν, ὃ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐπαύσε improbem. *J.F.R.*

34. Λάθοι ἵππος] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ αὐτίκα, καὶ ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μάλιστα & quae ſequuntur. Diſtingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Meurſ.* AG. IV. 1010. In W. poſt ἔτι punctum eſt. In reliquis cum ſequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Diſtinctio quam Cl. *Graev.* poſt ἔτι fieri voluit, jam aderat in Pariſina, niſi quod pro commate punctum minus exſtabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

ἀλλ' ἔφη πλαί γε ἀεὶ, καὶ φασὶ, πυρετώντας τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', εἰκὸς ἄπιστον, ὡς ἄλλην ποτὲ ἰάσατο πόλιν.

Veruntamen coronata ſemper eſt, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope eſſe liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem ſanaverit.

3. Ἀλλὰ γὰρ ἔστιν ἃ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μοὶ ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλωκὼς, ἀπῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος καὶ βάρβαρος, καὶ μέτριος ταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβούμενός τε πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος [a] παρὰ τῶν ἀρχόντων ὅτι τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τὰ ὁδοῦ, καὶ ἐδεδοίκει, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅτι πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν καὶ [b] πλοίου ἐπιβαίνειν, πλεῖν αὖθις ὅτι Βοσπόρου, ὅθεν οἱ πολλὴ [c] ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως

3. Verum enim vero, cujus rei cauſſa mentionem illius injeci, ſuperſtes erat Toxaris, cum Anacharſis navigatione modo finita, a Piraeeo adſcendit, tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, ſtrepitum ſaepe quemvis exhorreſcens, de ſe quid faceret, neſcius: ſentiebat enim deriderī ſe ob habitum & arma; & linguae ſuae peritum inveniebat neminem: & in universum viae ipſum jam poenitentia ſubibat, decretumque ipſi erat, viſis modo Athenis, retro legere veſtigia, conſcenſoque navigio, navigare rurſus in Boſporum, unde via ſibi non longa domum ad Scythas ſuos futura eſſet. Ita affecto Ana-

a Παρὰ] Sic *J. H.* Fl. *P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίου] Sic Edd. *J. H.* Fl. P. Πλοίῳ W. c Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] Inverſo ordine W. ἐμ. αὐτ. ὁδ.

57. Φοβούμενός] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, *τουτέστι δειλός. V.*

49. Πυρετώντας] Infra tamen πυρέττειν pro πυρετώσειν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. I. *quom. hiſtor.* c. 1. Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum ſit, nihil quoque hic immuto. *J. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καί φασι, πυριτώντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita diſtinguendum, καί φασι, πυρετώντας τινας ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, *& ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos eſſe.* Certe puriſſima illa Florentina editio caret diſtinctione poſt τινας. Non ſemel hic libellus prava diſtinctione corruptus eſt ſive a librariis, ſive editoribus. Sic paullo ſupra pulchre vidit *Gronovius*, V. Cl. legendum, καὶ οὐρίβη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ μὴ πᾶσα ἐφάνιστο ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο. *Ac inventus illic eſt ſepultus Toxaris, cum ex inſcriptione, licet ea non amplius exſtaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *inciſum erat.* ubi vulgo male, εἰ μὴ πᾶσα ἐφάνιστο. ἔτι δὲ μάλιστα, &c. Sic c. XI. a prava interpunctione male ſe habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς δὲ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπαινεῖς. ὁ δὲ, υἱὸς καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. ἔτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπόν τινα τὸν εὐμορφίαν. εἰ δὲ ὁ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε λαβὼν τὸν ἄνδρα ἀναθηρεύμενον. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε. *Atque ut impenſius mireris, unius ejusdemque ſunt familiae, filius & pater: hic quidem ſi Solonem, aut Periclem, aut Ariſtidem animo verſas* (h. e. Pater talis cenſendus eſt, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero ſimul ac videris eum, te abripiet; adeo magnus eſt, & maſcula quadam forma decorus: qui ſi tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *J. F.*

Τινὰς ἤδη] Male *Salm.* punctum poſt ἤδη collocaverat. In *Pariſina* comma erat, rectius nihil diſtinctionis habet Fl. & *Obſopoeus* quoque continuo filo verterat, *Ajuntque nonnullos febre laborantes jam ab illo ſublevatos eſſe.* Quod cum recte ſe habeat, *Senſum* quidem ſecutus ſum in tollenda poſt τινὰς diſtinctione; nec tamen novam poſt ἤδη addidi, quia non opus eſt. *J. F. R.*

60. Παρὰ] Ex ſolo Cod. L. *Solanus* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Junt.* innuit. Sed id non adeo neceſſarium puto, quin παρὰ, etſi alibi non idem ſit quod ὑπὸ, hic tamen non ſit ineptum. Παρὰ τινὸς enim ſaepe ſignificare *a parte illius*, ſive quod proficiſci-

Anacharſidi, obviam in ipſo Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui eſſet: deinde non difficulter debebat ipſum quoque noſſe Anacharſin, generis nobiliſſimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharſis autem unde illum agnoſceret popularem ſuum eſſe, Graece veſtitum, raſum genas, non cinctum, ſine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipſo jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipſum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharſis es Dauceti filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharſis, quod & linguae ſuae peritum inveniſſet aliquem, eumque gnarum, quis ipſe eſſet inter Scythas; atque rogare, *Tu vo-*

ἔχοιμι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. ἦν τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, παλαιῶτις οὖσα; εἶτα μέντοι καὶ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ὅτε γένους τὸ δοκιμωτάτου ἦν, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἐν ἐκείνου ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐψαλμένον, καὶ ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον, αὐτῷ τῷ Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; ἕως μεθηρμοσμένος ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσεννέπων αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις εἶ τοῦ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ὁ Σκύθαις, καὶ ἤρετο,

---

d Τῆ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl.* P. & L. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. *e* Ὑποξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. *f* Εἰδότα] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τέχν. *V.*

70. Ἐπεσπάσατο] Allexit. *G.*

ciſcitur ab aliquo, non ſolum Cl. *Periz.* ad *Aelian.* aliique oſtenderunt; verum & paſſivis adjungitur, ut in Euang. *Lucae* I. 45. τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuiſſet. *J.F.R.*

63. Ἐπὶ πόδα εἰθὺς ὀπίσω χωρεῖν] Gallice ſimiliter dicimus, *retourner ſur ſes pas.* *AE.M.*

Ἐπὶ πόδα εἰθὺς ὀπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phraſin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et ſaepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit ſubire. Interdum tamen non abeſt ſuſpicio. *J.F.R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. ſupra Ἀναχ. c. 13. *M.du S.*

72. Τῆ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. τῶ δοκιμωτάτων. *J.B.*

Τῆ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatum; interim credo lectionem Codd. numerum plural. exprimentium eſſe potiorem, quam ſi receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένῳ, ut ſit γένῳ τῶ δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatiſſimis, i. e. dignitate conſpicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione uſitatiſſima. *J.F.R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκείνου ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐψαλμένον. Verte: *Anacharſis autem unde cognoviſſet Toxarin popularem ſuum eſſe, qui Graeco more veſtitus incedebat.* deinde, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον. verte *ſine ferro, & jam lepidum*, ſeu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. conſuetudine Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſteritatem & triſtitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace. *J.G.G.*

74. Ἐγὼ] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapſi ſunt, indicativum retinentes in verſione, cum ſubjunctivum expreſſiſſe oportuiſſet, dedit Cl. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 30. *J.F.R.*

75. Ἐψαλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lipſ.* 309. verſ. 8. ἤρκουν αὐτοὺς — κούφῃ ἐψαλμένους ὁπλίσει. i. e. *levi armatura inſtructos.* Et L. XI. p. 707. 18. ἀνδρῶν — ἐψαλμένων ὁπλίσει. Noſter iterum c. 5. hujus *Dialogi.* ὅτε δημοσίᾳ ἐψαλμένον. *J.F.R.*

Ibid. Ὑποξυρημένον] Id verbum recte ſe habere, vid. ſupra *Tim.* c. 14. ex diviſione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Diſſ. mort.* IX. *SIMIL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑποξυρημένῳ τὸ γενείῳ. quae loca monente eodem contuli. *J.F.R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M.du S.*

87. Κατ'

το, σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξα-
ρις τὄνομα, ὐ τ' ὀπιφανῶν, ὥστε ἂ ἐγνωσμένος ἄν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ ὃ ἐγὼ ἤκουσα ὡς τις Τόξαρις ἔρωτι τ Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν ἂ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, ἂ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, ἂ νῦν [a] Ἀχαρίσσοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τ ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ μῦ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν, ἠκῦσι, φὴ ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σε ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης ἰδεῖν τ Ἑλλάδα, ἂ κατά γε τ ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας, ἧκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς μεταξὺ μέσοις [b] ἔθνεσι. ἂ εἰ γε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, ὕτως ἐτεταράγμην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου, ἂ Ζαμόλξιδος, τ πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἶτα ἂ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τὺς ἀρίστους, ἂ ἀνδρῶν τὺς βελτίστους, ἂ ἥδη, ἂ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, ἂ πολιτείαν, δι' ἃ σύ τε, κἀγὼ μὲν σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν, ἐν-

ro, *Hoſpes, unde noſti nos? Et ipſe*, inquit, *inde ſum, e vobis, Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus ſim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & parvis pueris, Athenas abiiſſe, & nunc ibi vivere, & in honore eſſe apud optimos quosque? Ille ipſe*, inquit, *ego ſum, ſi quis de me adhuc ſermo apud vos eſt.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharſis, *diſcipulum me tuum factum eſſe, & aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Hujus negotii ſtudio profectus venio tibi ſexcenta perpeſſus mala ab interjectis gentibus. Ac niſi in te incidiſſem, decretum jam erat, ante ſolis occaſum retro rurſus deſcendere ad navim, adeo perturbatus ſum, cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem, & Zamolxin, patria numina*, obſecro, *tu me, Toxari, adſumtum tanquam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima ſunt, oſtendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros praeſtantiſſimos, mores, celebritates, vivendi rationem & adminiſtrandae reipublicae, propter quae & tu, & poſt te ego, tantum itineris fecimus;*

ne-

a Διατρίσσοι] Sic W. Διατριβοῦσι Edd. b Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτὸ] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὐ τ' ἐπιφανῶν, ὥστε ἂ ἐγνωσμένος ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis verſionibus praeteritur κατ' αὐτό? Videtur ſignificare *pariter*. *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ego tibi notus ſim pariter*, ſicut tu mihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτό. ſaepe eſt *pariter*, *ſimul*. *J. G. G.*

Κατ' αὐτό] Notaverat Cl. *Hemſterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangeliſta) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Geneſ.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut ſit: *ex quo ſigno?* Apud Lucianum ſimili ellipſi occurrit, ἐγνωσμένος κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis verſionibus praeteritum eſſe illud κατ' αὐτό, notavit Eruditiſſimus *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro diſcedere liceret, verterem: *ex eo*, ut ſenſus ſit: *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ex eo tibi notus eſſem.* Haec ille. Sic fere *Dionyſ. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168. verſ. 4. Ed. *Lipſ.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν ἐοικέναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κάκεῖνο πεῖθομαι μάλιστα ἀφέλειν τ ἄλλων. Et ita parvi interdum refert vertasne *ex*, *ſecundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eumd. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γίνεται μάλιστ' αἰτίαν ubi, *ex* qua cauſſa, *ob*, *per*, *ſecundum* quam cauſſam verteris, non multum intererit. *J. F. R.*

91. Διατρίσσοι] Sic ſolus noſtrorum Codicum W. melius quam quod in aliis eſt, Ἀφατρίσσοι. *M. du S.*

93. Οὐκοῦν, φὴ] Οὐκοῦν, φὴ ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde*, *inquit Anacharſis*, *ſcias factum me diſcipulum tuum*, *tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ θείδῃς ἀθέλητον αὐτῷ ς ἀναστρέψοντα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρασμιχὸν εἴρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα· πολλὴ ἀλλὰ θάρρει· ὁ γὰρ ἂν, ὡς φῄς, [d] ἀπέλθῃς, οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ ὕστως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ὀπτιλήψεταί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τὴν Ἀθηνῶν μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα. πολλὰ δὲς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τἄλλα, εἰ τὸ πλουσίαν, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα ἔτι δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν ἀφ' γε τῆς σοφίας, καὶ τῆς ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιῶναι. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷός ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νομιεῖς τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶνδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

c Ἀναστρέψοντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim Edd. omnes. d Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *J. Fl. H. P.*

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ πρὸς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. *V.*

* Τὰ] Articulum in Edit. omissum supplevit *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. *G.*

pretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἴσχεσθαι, ἦ δ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σεαυτοῦ. *Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, pag. seq. Εὐφήμει, ἦ δ' ὅς, ἐκεῖνο τὸ μέγιστον χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦ δ' ὅς, *inquit ille.* Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum fit *bona fortuna, bonis avibus.* *J. G. G.*

3. Ἀνωφέλεον] Vide Τοξ. c. 38. *M. du S.*

11. Ἀναστρέψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφ. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. supr. c. 4. *J. F. R.*

σοι καλὸν χάρισμα δυνατόν μοι, ἢ συγήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε πρὸς αὐτόν· ἐγὼ γὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδος, καὶ σὺ παρέργῳ θῆται σε ἡ ἔντευξιν ὑπὲρ [b] ἡμῶν εὐφήμει, ἦ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρισθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν εὑρηκέναι τοῦ ξένον ἄνδρα εὐποιῆσαι· ἴσθι μόνον, εἶναι γὰρ οὕτω τὸν ξένοις καὶ αἰδῶ, καὶ ἡ ἄλλη φιλανθρωπία, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ αὐτὸν δαίμονά τινα αὐτὸς ἡμῖν προσιέναι, ὁ ὅτι σιωπῶν, καὶ ἀ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσιὼν τῷ Σόλωνι, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δέ ἐστι τῶν παρ' ἡμῖν ὑπαλπιδῶν, καὶ ὅμως τάχει πάντα ἀφεὶς, ἵνα συνεσόμενος ἡμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ἀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καιγὰ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γήσιον ὑποφανεῖς τῆς Ἑλ-

tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem.

6. *Ne igitur cunctemur, Toxari*, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens, & simul Solonem allocutus, Hoc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. *Scytha autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sunt in Graecia, videat, ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publice illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem ef-*

[a] Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* recte, nisi quod nonnullae δυς πρόσοδος sejungunt. [b] Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M. [c] Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τὸ ξένιον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτην ἐξεῦρον] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
60. Καὶ προξενήσεις] Προξενῶν αὐτῷ ἴσχ. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτῷ γένοιο. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρὸς τινα frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἡμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. *J.F.R.*

56. Ἐπίτομόν τινα ταύτην] Supple ὁδὸν. *AE.M.* Idem & *Gujetus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J.F.R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demosth.* Προὐξενῆς αὐτῶν. *F.G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτῷ] Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum, oris publicus ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J.G.G.*

Προξενήσεις αὐτοῦ] Non credo Cl. *Graevium* dedita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gujeto* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, προξέν. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo. Nostrum non solere ἰατρικίζειν sciens, ut non longo

officies. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usurus.*

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδ@. ἡ ὅτε σε ἴφλων μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς, οὐκ ἔτι ξέν@, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κτῆμα ἡ προθυμία τοῦτον ἀπράντων ἀπαλλάξει τῆς σῆς Σκυθίας, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τὰ ἐπιδήμια τὰ ἄθλα, ἡ ἔρωμ@ τὸ τέλ@. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσόφου Ἀττικῆς. ἴστω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατ@ εἶ, ὃς συνὼν Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν δὲν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως ἐφ ἡδέως ὁ Σόλων τοῦ λόγου, εἶτα ὅ τι εἶπεν ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἕλλησιν καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμ@, ὅπως ἥδιστα ἂ διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, πυνθανόμ@ τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν ἀποπλανώμ@. ὡς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαν-

ἂ Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac *Gr.* In W. videtur fuisse Διατρίψῃ. Sed alia manus Διατρίψῃ fecit. Διατρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥδετο] Laetatus est. *G.*

go hinc intervallo, ad verbum ἴμαλλε pro ἤμελλε dico. *J. F. B.*

80. Ἥδιστα διατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vera sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc: ἡ πάντα τρόπον ἐπιμελούμ@, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *cum omne studium adhibens, ne quam jucundissime in Graecia viveno renideret.* Quid est, *jucundissime renidere in Graecia?* Erratum love mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας, ἡ ἐν Διατρίψει κατὰ, *ivit Athenas, & cum ibi habitaret.* Sexcenties alibi. Saepe autem τ & τ permutantur a librariis. Sic superius pro ἐπιμελὲς offendimus ἐπιτηδὲς

bendum esse ἐπιτηδὲς. *J. G. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse Διατρίψῃ, sed alia manus Διατρίψῃ fecit. In foraculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Gravii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. de S.*

81. Τοῦτο] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *J. F. B.*

85. Εἶναι] Legendum puto ἰδεῖν, quod pronunciari a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δὲ ἐπεῖνον. εἰ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, [b] ἐφίλουν δὲ ἐπεῖνον δοκιμάζοντες. καὶ ὀπίσθιον δέκατος ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμύηθη μόνος βάρβαρων Ἀνάχαρσις, δημοποιηθεὶς γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστορήσαντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν [d] οἶδε ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλον ᾖ τοιοῦτοι; ὥρα γὰρ εἰδέναι ὑμᾶς τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἦλθον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τὴν εἰκόνα, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οἶδα καὶ τὸ βασιλικὸν εἰσπαίω τἀμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; ſed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obſequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos eſſe credebant. Denique ad myſteria etiam admiſſus eſt Anacharſis, ſolus barbarorum, civitatis ante jure donatus, ſi fides habenda eſt Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, niſi Solon eſſet mortuus.

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem & *coronidem* fabulae, ne ſine capite oberret. Jam enim ſciendum eſt cujus mihi rei cauſſa Anacharſis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes inſuper Solonem, ſenem virum, Athenis. Ajo nimirum ſimile mihi quiddam Anacharſidi uſu veniſſe. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite iraſci mihi ob iſtam imaginem, ſi regii generis viro me aſſimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, ſimilitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τοῦτο ſolum, ſine καὶ B2. Sed vulgatam tuentur J. Fl. *H. P.* & M. Καὶ τοῦτο L. b Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abeſt καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum poſt εἶναι eſt in W. quod abeſt ab Edd. Comma eſt in Fl. d Οἶδε] Οἴδε J. male. e Ἐπάγω.] Sic Edd. J. Fl. *H. P.* &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένῳ] Sic recte J. *H.* Fl. Ἐπαγγομένῳ male *Ald.* & *P.*

91. Δημοποιηθεὶς] Δημοποιητὸς ἐστὶν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. *V.*

86. Οἱ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharſis virtutes ſolebas extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabas*; quum debuiſſent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, ſi quis ab Solone laudaretur. *J. G.*

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν, ὡς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. cur in verſione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienſis: *Verum homines, ut legiſlatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legiſlatori parebant, ſic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in diſtinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic diſtingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν ὡς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legiſlatori ſuo obſequebantur, amabant quos ille probabat.* *J. G. G.*

89. Καὶ ἐπίσθιον ἄριστος ἄνδρας εἶναι τὰ τελούμενα. καὶ ἐμύηθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane ſic etiam attente interpretes, alter *ac proſus eosdem in reliquum vires optimos eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharſis initiatus eſt:* alter, *eosque viros optimos denique eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus eſt Anacharſis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & ſi vis vel Graeciſmum vel ſenſum congruum, diſtingue, καὶ ἐπίσθιον ἄριστος ἄνδρας εἶναι· τὰ τελούμενα δὲ ἐμύηθη. *J. G.*

90. Ἐμύηθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos ſub Barbarorum nomine non includi ſtatuendum. Conſtat enim initiatos fuiſſe Syllam, Pomponium Atticum, Auguſtum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut ſtatuere videar, ſic

illam affecto; ſed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni, ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam, nec par eram admirationi, quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem, urbem in eo culmine conſtitutam, & ſecundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes ſolent.

10. Ita nempe habens, quid agendum eſſet, jam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, ſi ſilentio talem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui eſſent principes, & quibus quis applicans ſe, & patronis ſibi adſcitis, deinde

ὡς τ ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὲ ὅτε πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῖν τῇ πόλει, ἐξεπλάγλω μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τ ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τ ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε διατελῶ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τ τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον ὅτῳ διαθήσεσθαι τ γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατ' τ ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τ πραχτέων. καὶ τὸ μὲν δείξαι g τῆς λόγου h ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ (οὐ γὰρ ἀποκρύψομαι τἀληθές,) οἵ τινες οἱ πρέποντες εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ i συγγραμμάτων προσ-

τάτ-

g Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* h Ἡμῖν] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῶν male Fl. i Συγγραμμάτων] Sic Edd. & M. Ἐπιγραμμάτων L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλεμαχὸν φησι, ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

factum hoc ante hunc libellum a Luciano ſcriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; niſi forte in reditu malis habitam, vid. c. ſeq. *Cic.* I. de Nat. Deor.

Omitto Eleuſinam ſanctam illam & auguſtam,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Potterum* 46. 1. ubi plures recenſet. *M. du S.*

91. Δημοσιωτῶν γινόμην] Anacharſis ab Athenienſibus civitate donatus. *F. G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorſus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum, non εἰδὼ, vid. ex Παρασ. c. 45. δοκεῖ δὲ καὶ ἀναπαύσασθαι τῶν λόγων, εἰ μὴ ἄρα Ἀγαμέμνονα ἀκήκοεν. *M. du S.*

2. Ἐπαγομένω] Delevi jota ſubſcriptum, quod in *Pariſina* Ed. ſenſum turbabat, non enim eſt dativus, ſed nominativus dualis. *J. F. R.*

15. Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* ſcilicet ex inſula Ithaca. *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum ſtupore quodam miratur. *G. C.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* apud *Homer.* Odyſſ. repetit alibi. *J. B.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus.* *F. G.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] Vid. *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητὴν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲ δεῖξαι τ λόγου ὑμῖν. eſt & *ſpecimen dare meorum orationum.* Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. uſus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc eſt, ede leve aliquod ſpecimen, ut recte exponit *Joannes Ffid. Gronovius* lib. IV. obſerv. c. 13. *J. G. G.*

Δεῖξαι τ λόγου] Malim δείξας τ λόγου ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare auſim δεῖξαι (δεῖγμα) τ λόγου, vel δεῖξαι (τι) τ λόγου. *J. M. G.*

28. Ἐπιγραμμάτων.] Ex L. haec ſcriptura: Sic Διαλ. c. 29. & Παρ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραμμάτων προσώπους] Etſi non improbo ſcripturam Cod. L. ἐπιγραμμάτων, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil abſurdi habeat vulgata; ſic ſaltem apud *Gregor. Nyſſen.* Orat. funebr. in Baſilium

τάτας, συναγωνιστὰς χρῶτο πρὸς τὰ ἀλ-
λεῖθά μοι οὐχ οἷς, ὅστις τε Ἀναχάρσις καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἔστιν ἡμῖν ἄνδρε δεῖξαι, γένει μὲν, καὶ ἀξιώμασι, καὶ πρὸ πολλῶν ἁπάντων παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δικαίᾳ προσβεβλημένοις ἄμφω· ἃ δὲ τοῖς δήμοις εὔνοια, πάνυ ἐραστικὴ πρὸς αὐτοὺς καὶ τοιαύτη γίγνεται, ὅ, τι ἂν [c] οὗτοι βούλωνται, βούλονται γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὸ μὲν γὰρ χρηστὸν ἦθος, καὶ τὸ πρὸς τοὺς ξένους φιλάνθρωπον, καὶ τὸ ἐπὶ μεγάλοις τοσούτοις ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾷον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτοὺς ἂν ἄλλους διηγήσασθαι, πεπαιδευμένους μηδὲν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsis dicam, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere. *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alibi non plures viros invenies. Duo autem maximi sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decidi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fiunt quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam faciles accessus habeant; tuto aliis enarrare poteris, periculo paullo post facto.*

II. Ut-

a Τοιούτους] Sic W. recte. Τοιούτως Edd. b Δικαίᾳ] Sic Edd. Δικαίοις W. c Οὗτοι βούλωνται. ἐὰν γ. ὁ. τ. π.] Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restituta.

39. Τῇ Αττ. δικ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένην λέγει, δίκαια ῥήτορας Ὑπερείδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς λοιπούς. V.

* Δημοσθένην] Δημοσθένης erat in Editis exemplaribus, sed mutavit Salmas., sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic de, sed circa significat. Ne quem autem offendat terminatio in ν, cum Δημοσθένα Δημοσθένη scribere jubeant Grammatici, videat nostrum in Demosth. Encom. c. 3. & alibi, ubi Δημοσθένους scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεα, alii Ἀριστοφάνη amant. J. F. R.

lium T. III. p. 480. συγγράφειν τινὰ, operis socium adscribi, invenire, testis est Snicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam Cl. P. Wesseling. Obs. II. 6. p. 162. (quem consulendum Cl. Hemsterh. in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Ea quae aggressus, praesidio conscripta de illis historia (praesules est ap. Benedict.) quum debuisset: quibusque adscitis patronis*; id enim significare προσκτᾶσθαι ῥήτορας, γράφειν, ἐπιγράφειν, ἐπιγράφεσθαι & συγγράφεσθαι, ibidem docet Wesselingius. Cum vero ex Luciani bis accusat. c. 29. ἐπιγράφεσθαι ἄτιμος πρᾶγμα τοιοῦτον adferat; nec τὸ συγγράφειν προσκτᾶσθαι aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutu usitatius sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. J. F. R.

39. Τῇ Ἀττικῇ δικαίᾳ] *Vincentius.* Ὀρφορεύς interpres sic vertit (*Attica Musa*) quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δικάσῃ, & sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δίκαια non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. J. P. 261

Ibid. Ἀττικῇ δικαίᾳ] Vide apud Philostratum p. 564. βούλομαι δὲ ἐν σοφιστῶν τῶν Ἑλλήνων, καὶ παλαιότατον αὐτῶν τὸν Ἥρωδον, &c. De Herode fermo est, qui respondet id solum, *fo Andocide melioremo*. In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. scriptum est δικάσῃ α. Quod an Lucianeum sit, viderint alii; mihi nunc de eo dispicere non vacat. Mf. de S.

42. Ὅτι δὲ ἔστιν] Haec verba: Ὅτι δὲ ἔστιν ἰθίλωσιν, ἰθίλουσιν γὰρ, in W. sola reperiuntur. Mf. de S.

Ibid. Οὗτοι ἰθίλωσιν . . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripsit ad me Cl. *Gesner.* supra hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum esse video Cl. de Sault Ric-

„ que

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet; ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὑπονοεῖς. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, ὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε λαβὼν τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπόταν ἐκκλησιῶν [g] παρέλθῃ· ὁποῖόν φασι τὸν τότε Ἀθηναίοις, περὶ τοῦ Κλεινίου συμβῆναι, πλὴν ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ἄλως, ἐν τοῖς ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιή-

d Ἀπάξεταί] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξεται male S. & A. *e* Οἰχήσεταί] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε. *f* Ἀκούουσιν] Ἀκοῦσιν αὐτοῦ W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. *J. H. P.* &c. *g* Παρέλθῃ] Παρέλθῃ W. Nihil vulgatum mutant *J.* Fl. *H. P.* *h* Φίλον ποιήσαιντο] Φιλοποιήσαιντο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. *V.*

„ *que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim,* „ *quidquid optimum eſt.* Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἐγγίγνεται ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλωνται· βούλονται γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, pla„ ne accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, „ tanto credibiliorem, quod repetitio τὸ ὅ, τι omiſ„ ſioni locum dare potuerit: recipere tamen non au„ ſim". Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Geſner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae *Soulium* legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *J. F. R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς, καὶ &c. quam diſtinct. merito improbat Cl. *Jenſ.* Sed *Pariſ.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque monente *Jenſio* correxi. *J. F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε λαβὼν τῶν ὤτων ἀναδησάμενος] Lege ἑλκύσεταί σε λαβὼν τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *J. P. a G.*

Οἰχήσεταί σε λαβὼν τῶν ὤτων ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio, abeo, diſcedo*, idque huic loco non conveniat: molliori tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ἑλκύσεται, *vehet, rapiabit.* *J. J.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere ſtuduimus. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ τῶν ὤτων] Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *J. B.*

61. Ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

68. Ἐπι-

ποιήσαιτο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ [a] Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀδιάσειστα τὰ σὰ ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῆς προσύλλων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐχ ὁρᾷς τοίνυν, ὡδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲ κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς ὁρμῇ, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

a Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισεῖσαι χρεὼν χεῖρα. W. b Δί'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. c Ἤδη] Ἥδη S. & A. male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. d Ἔδοξαν] Ἔδοξα Edd. & M. e Φησὶν] Φασὶν male Fl. Recte cett. f Θάλασσα] Θάλαττα W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀναξίμην. G. (fallitur, vid. notam nostram. M. du S.)

68. Ἐπισεῖσαι] Quid hoc sit, clarius ex ὁ Εἰκ. c. 4. disces, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δικ. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὤμων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. M. du S.

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀνδιάσειστα τὰ σά. Manus protendenda est, hoc solum sc. si fecerit, res tuae non amplius fluctuabunt. J. G. G.

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ὦδε. F. G.

73. Ἔδοξαν] Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. sic leges. vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt. sc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui vestras virtutes praedicabant. J. G. G.

Ἔδοξαν] Clar. Gravii Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. M. du S.

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum Heliod. L. 2. Ἐργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργος ἀνὴρ ἄτιμος παλαιός.

J. B.

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro Heliod. lege in nota Bourdelotii Hesiod. & vid. illum in Ἐργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. J. F. R.

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a Bourdelotio indicatus, est vers. 411. Ἐργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Ascraeo Ceüs factus Hesiodus? Deinde ubi ἴδρις? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenaeo XIV. p. 631. C. & a Dionys. Hal. de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570. οὐχ ἴδρις ἔργων, ὡδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαυγίδᾳ Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἰλλόντας ἀοιδοῖσι δίκας. Fuisse autem Ceüm inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie Ceüs. Vid. Μακρόβ. c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce Simonides, sed in voce Ceüs comparet. Testatur autem diserte Strabo Lib. X. ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus, Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, praesertim cum apud Lutatium sive Lactantium ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. Fabricio, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Cl. Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. M. du S.

Κεῖον] Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem, ex Colomesio ad Gyraldum p. 463. observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. J. M. G.

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI

NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. *Ἀλαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμός. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σωτὴρ, *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἐχατιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἴτης *pro* Αἴτης. *de Jovis sepulcro ex historia sacra Evemeri. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de* ἄεν *contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

Pag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστης erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἀρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆ πατρίδος πόνοις πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent.* Acharnæ autem δήμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quæ hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanæ conjici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, τίς ἔτος ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ὑπὸ τῆ Ἀττικῆς ὄρθε τὸν Ὑμηττὸν, ὑπὸ τῆ ἐπιφορᾶς; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus ἀξιοπαραβάστως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephæstiadeum migrasse (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἰθικοῖς, non autem Ἐφεστιάδων) ut ubi ἄποθεν τῆ ἄστεως vivat, addit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μόνος ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nusquam reperiret in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορρίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κάμοι
Τύμων δ', ἐ μισάνθρωπος, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῆσιν sed cum duæ sint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim, hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiæ bibliothecæ expressam esse.

Νῦφι δ' μίμημα ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vs. 1. Ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε] Hæc Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κρατικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπερίδης] (Ἐπυρίδης erat in Ed. *Graev.*

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μαρῷ δὲ τῷ δεξιῷ τὸ ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδραζουσα, ᾗ τοῖς δακτύλοις τὸν παρειὸν ὑπιτρίψασα, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὸν παρειὸν ὑποῤῥίσασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ὑπεκκαυστὴς τ' χειρός; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα θατέρα βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ὑπιτρίψασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed κωμικώτερον.

Ibid. 7. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque Æschyli in ὑπὸ ὑπὸ Θηβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα ὑ βαίνεται. pag. 74. edit. *Stephanianae*. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τ' ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲ γὰ ὁ ποῦς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, ἀρχαῖοι ὑ τὸν μέτρων ἐ ῥυθμῶν διδασκαλίαν.

Pag. 103. 28. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Illius enim vis ὑπνωτικὸς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympos. τῷ γὰ ὄντι ὁ οἶν@ ἅρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τ' πολιτείας, ubi ναύκληρ@ dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ συμποδισθείς.

Pag. 105. 41. Κοσκινδόν] Παίζει χαριέστατ@ scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, πιτνδὸν, σαρνδὸν, κοσκινδόν. Ceterum cum ait σεισμοὺς fieri κοσκινδόν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Ῥαγδαῖοι] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖ@ dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τ' ὑμῶρων. Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑετός τι, legendum est, sed ὑετοὶ tantum. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κιθώτιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus*. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν ὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίωνί φασι περιῤῥυῆναι τὴν τ' λάρνακ@ ἀφιεμένην ὀλίγον χειμῶν@ μικρὸν ὑπὲρ πόλιν ἐπιδυομένην, εὐθὺς δὲ ἀναπτῆναι. id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca omissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. Λιμαρῷ] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὦ θαυμάσιε] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γυναῖκα, ὦ γύναι, ὦ δαιμόνιε, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλίωνες] Etsi constet plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θηλάτας, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, levioros esse quam ut &c.

Pag. 110. 86. Μηδ' ἀναγνόντες] Verti *me legentes quidem*; nam metaphora est ducta ἀπὸ τ' γηλῶν ἀνατεθραμμένων.

Ibid. 89. Σωτῆρα ἐ ὑπεργάλλω] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ ἐ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, *σωτὴρ Latine uno verbo exprimi non potest*, nam *servator* idem facit Latine quod Graece σωτὴρ. Terentius: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat σώτιρα, quid enim aliud?

Ibid. 91. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐχατιὰν] Cave fis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius;

Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν. ἵθι δώμαθα, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς δ' ὅτε τ.ς δηλὸν σταδίῃ ἐνέπυσε μιλαίνῃ
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γυιτονες ἄλλοι. Odyss. 5.

ἐσχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἀγρόν.

Pag. 111. fin. Νήδυμον] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδου] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui

fieri

fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. I. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν ἔτη ὀγδοήκοντα: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Pag. 112. 3. Οἴτης] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐνσταύρῳ] Libentius legerim ἀνασταύρου maxime cum *Erasmus* verterit, *redaccenso*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἐνσταύρῳ, sed ἀνασταύρῳ.

Ibid. 6. Σὴς ταφῆς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σοῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, ô rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνω ἐπιγέγραπται, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε καταλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ὃν τοίνυν ἂν ἔχειν λόγον Κρῆτες τὸ τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum est, ita ut relictum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνω, sed τὸ, Μίνω, ut sit positum ὀλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὸν περὶ τὸ νεκρὸν θεράπειαν) *decoraveruntque: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur ἐν τῷ ἐκεῖ ταφῇ. unde fortasse legendum τῷ σῇς ἐκεῖ ταφῇς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Περὶ τὸ Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑκατόμβας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλου; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βόσεις vocabant: per pedes enim, seu βόσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse διὰ τῶ φυγῶν τὰς ἄσας, legendum est ἄσας, id est λύπας, unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζων pro λυπῶν, & ἀσηθεὶς pro λυπηθεὶς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζητο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένῳ τὸ κειμηλίον.

Pag. 114. 24. Οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν, &c. ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθῆ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀπορία περὶ τοὺς φίλους] In MSS. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄστυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomanianae. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus *in Ethnicis*.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄστυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίων ἄστυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus ἁμάρτου in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

Ibid. 46. Ἡγεμόνιον] Lego ἀγυιαῖον, & ποιήσαιμι.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Θεσμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τελῶν ἐπὶ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἑρμῆς. Lucianus emend. δῆ pro δεῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur ἀλλὰ παρεκδόσεως. de hac voce ὑβόδου, contra Bud. & Vallam. ὀρχηδοῦ, & alia quaedam.

PAg. 116. 48. *Τοσαῦτα μύτταλα ταύρων*] Ajunt esse Atticismum, *μύτατα αἰγῶν*; at ego ajo solos barbaros Graece dicere *τοσαῦτα μύτταλα*. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, *τοσαῦτα μηρία ταύρων*, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris praecipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. *Λῆρος μεγάλη*] Puto scripsisse Lucianum *λῆρος μεγάλως μεγάλη τῇ* &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui istud *λῆρος* nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. *Συνίσῃ πρὸς ἡμᾶς*] Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum *πρὸς ἡμῶν*. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco *πρὸς ἡμᾶς* solοeciſmus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὁ hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. *Πρώην* &c. *Ἀναξαγόραν*] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. *Συνιτρίβη ὥσθ' τὴν πίτραν*] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, *συντρίβη περὶ τῇ πίτρᾳ*, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem *παραδιόρθωσαν*, fecerunt *ὥσθ' τὴν πίτραν*, sed longe alius est sensus, si *παρὰ τὴν πίτραν* legas, alius, si *περὶ τῇ πίτρᾳ*. Illud enim *juxta petram*, significat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mss. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. *Καὶ μόνον οὐχὶ διεκρούσας ἐξέβαλε με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῇ χειρὶ διαῤῥιπτοῦντες*] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeso nonne *ἀνακόλαθον* sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, *καὶ* scilicet, *καθάπερ οἱ* &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. *Ἄλλοτε δὲ τινατίῳ ἰγκαλάστις*] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia *μυρία ὅσα*. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. *Πάλαι μέν σε αἰτιᾶσθαι*] Non potest stare hic locus, nisi legas *σε* pro *σε*. Sensus est: *numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere?* alioqui *αἰτιᾶσθαί σε ταῦτα* significabit, *te in his accusare*, vel, *te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. *Τῇ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνημμένον*] Melius scribi judico, *τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνημμένον*.

Ibid. 63. *Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμοί*] Legerim *εὐνοϊκὸν εἰς ἐμέ*, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat *εἰς ἐμέ* in lingua communi, & *ὡς ἐμὲ* in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam *ὡς ἐμοὶ* Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *erga me*.

Ibid. 65. *Κατάκλειστον τὸ θύραις*] Suspicor legendum *θήκαις*, *in arca*. forte etiam pro *θύραις* scriptum fuerit *θύλαξι*, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce *θύραις* uti voluisset, haud dubie dixisset *ὑπὸ θύραις*, non *τὸ θύραις*, quemadmodum scripsit supra, *καθαπερεὶ θύεται ὑπὸ μοχλοῖς ἢ κλεισί*.

Pag. 126. 71. *Ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασπόνδους*] Ita *Xenophon* de avaris: *οἱ μὲ ἐπιδὲν τῷ ἀρυσσόντων ἐξεστὰ κτήσεται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύξασι, τὰ δὲ καίπερ πιστῶν*. mox sequitur locus mihi suspectus: *τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰσάττες, καὶ ἀργυρώνους*. libenter legerim *ἀργυρώνους*, ex ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. *Κύρου παιδείας* pag. 211. edition. postremae Leunclavianae.

Ibid. 76. *Μίτρου*] Respicit proverbium notissimum, *μίτρου ἄριστον*.

Ibid. 79. *Ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διός*] Hujusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. *Ἀπάγου μου χαυδηκομῶντα*] Cum sequatur mox *ἀπάγου τὰς θύρας*, non possum concoquere istud *ἀπάγου*; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui *μεγάλας μυτήρια* domi fieri innuit. Itaque lego non *ἀπάγου*, sed *προάγου*, unde *προαγωγὸς*, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Erasmi* ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Ibid. 90. *Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων*] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δυσμόρων βίᾳ.
Heus, liberorum ne sulcum seras Diis
Invitis. ———

Pag. 128. 1. *Τῇ Θεσμοφόρῳ*] Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas *Θεσμοφόροιν τέμενος Cereris & Proserpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, ſed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi ſervus καλλιγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Ariſtoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in ſermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud eſt quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona eſt; nam avaros deſcribit, homines nec ſibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pſeudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morſum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus eſt; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vaſis pertuſis ferebant, loquitur, ſic ſcribit; ἔλεγε τοὺς εἰς ᾅδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ἀληκλήτοις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρους. At pro τέτριμμένοις legendum eſt τετρημένους, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένους. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei eſt.

Ibid. 21. Πρὶν εἰσρυῆναι χεῖθεν ἐκχυθησομένῳ] Facile ſane; prius paene effundetur, quam infuſum fuerit. Tale aliquid apud Ariſtophanem eſt, ἐν νεφέλ. de ſervo oblivioſo,

Ὅσις σκαλαθύρρα τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐκιλίλησεν πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ εἰς ἅπαξ] Forte aliter diſponenda verba ſunt, ad hunc modum; ἐκεῖν' εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρίζεται τὸ κιχρὸς, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέροις] Σκέλεσι videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Iſtud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud ſcriptores mere Graecos. hinc itaque eſt quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: ſed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exſcriptoris profecta ſit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: θᾶττον ἂν ἐς εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν. *Facilius ad usque ſcopum perveneris*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephanianae*, de Braſida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis ſe facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὀρνίων ὠκύτερον] *Horat.* de Fortuna

—— *ſi celeres quatit Pennas*

ſed quod in Mſ. Cod. legitur, impenſius placet, ὀπυίων ſcilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἕπεσε δὲ ὕσπληξ] Bene ἕπεσε. nam cum parati omnes eſſent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello πῶς δεῖ τῶν ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ ἱστορίᾳ. ſic habet: καίτοι γε ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς τὸ ὕσπληγγος εὐθὺς καθαπτούσης, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλούς] Mſ. Cod. ἐγὼ δὲ τοι-

Ibid. 49. Οὐδ' ὁπόλου ὅτε πρίαιτο βρόχου] *Ad laqueo pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτου] Nunc de pecunia legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quae cum nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etſi ſcio vocem hanc Latine reddi ſervata proprietate ſatis commode non poſſe.

Ibid. 64. Πρόκεινται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere πρὸ καιροῦ pro θανών.

Ibid. 67. Ἐπιλπίσαιλις] Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπιλπίζειν *in ſpem inducere* eſt: hic autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii praeter ſpem fruuntur.

Ibid. 71. Λίνου] Quo utebantur veteres, ut nos hodie ſerico ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίᾳ, Δρόμων] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. εἶα Δάων τε Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

Pag. 136. 85. Ὁ θύννος] *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, & cetaria creſcent.

Ibid. 89. Παχύθερμος] Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque vero obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; ſi cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαίζειεί τις] Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. Ἱπποτροφίας] Ἵππιν νόον, ut ait Comicus; ἀλλὰ φαγεῖν (id eſt ἀπαιτητὰς) ἰέναι.

Ibid. 99. Εὐγενέστερον Κόδρου] Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themiſtius ἐν βασιλικῷ.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκου καὶ Καλλίου] Eorum meminit ſaepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῆν προσκυνῶν] Lucrum enim inſperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etſi quod dicturus ſum, a Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πάσεως ἰδίας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud *Homer.* habes.

Ὦ πνεύματι στείλειεν, ὅτε μνησαίατο κώπης.

His addas licet *Jul. Pollucis* teſtimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quo-

que Ἑρμῆς εἰδὼς πίστιος ὧδε Στράττιδι. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσκάρτερον &c. ἰκλελαμπός] Hujus λέξεως veluti σκῶμμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiammum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τῆ χρυσοῦ γένους.

Pag. 139. 43. Βαθυκήτια πάντα] In Mſ. Cod. βαθυκάντα. Videlicet βαθυκήτης. nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κήτος habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in κῆτος brevem esse; sciam praeterea allusisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est;

Ἡι (πενίαι scilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα θέειν εἰς μεγακήτεα πόντου
Πίστιν θ' ἱστρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτους.

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκήτια scilicet. locus est in libello περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί οὖν θ' ὃ ἐν αὐτῷ ἦδη] Mſ. Τί οὖν ὅτι τῷ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰρ δεῖ] Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quam Mſ. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, ἐ γὰρ δεῖ εἰκός? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκάβιστον] Mſ. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥκρ' ἐγχέλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ ἐγχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Mſ. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἦδη &c.

Pag. 143. 3. Καταλείπων] Mſ. καθαλείπων αὐτὸ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερβόλῳ θ' Κλείνι] Homines sunt sua μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarch. & Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operæ erit. sic habet p. 197. ὃ γὰρ λαμπάδιον μαθητὰς, ἴσως ὅτι ἤδιτα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε ἤδη αὐτὸς ἐπιεικέμβρ, ὥστε ψευδόδοξα καὶ ἐξαπατῶν ὑπισχνούμβρ, οὐκ ἔχω ταύτῃ τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praetidio, οὐκ ἴσχω ταύτῃ τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiæ non proceſſisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Pdque clarissimum & diligentissimum virum *Hsanc. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρίσας] Legendum hoc loco ἐγχρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥάκος] Notanda metaphora; quasi qui vestem receatem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολείψει] Leg. vel ἀπολείπῃ, vel ἀπολείψῃ.

Ibid. 49. Ἡμῖς δὲ προσίωμεν] Mſ. ἡμεῖς δὲ ἢ προσίωμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῆ κολάκων.

Ibid. 79. Τόνδε Δία] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἰκτίνων] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἰκτῖνα non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἑξῆδον] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἑξῆδον ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur καθ' ἑξῆντας. constat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἁλόντος ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἑξῆδον ἀκμὴν ἐπὶ τοῖσι κεφαλῆς, ἢ πάνδημος μέγα πρόθυρμα. Quid? puberes tantum caput rasserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἑξῆδον, nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, *omnes omnino Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἑξῆδον per, καθ' ἑξῆντας, aut κατὰ τάξεις, sed ἀθρόοι, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldasti evulgatum est, ἑξῆδον conversum per ἐφεξῆδον, at illud ἐφεξῆδον legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie, uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quæ ad Laurium Atticæ erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: τὸ δὲ Λαυρεϊκὸν μισάλλων ἴρυλλον λάξιος ἐφεξῆδον ἴσας δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ἐφεξῆδον per ἑξῆδον conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὕτοι ἀπόβλητα] Ex *Homeri* versu.

Οὔτοι ἀκέβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐριούνια δῶρα.

Pag.

Pag. 150. 28. Προεδρίας] De hoc honore lege quae ab *Is. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Characterem, pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπέρκαλλες] Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιβαλεύσει μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωθεῖς] Latine, *capite protrusus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μᾶλ' ἥκειν] Mſ. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἑλὼν βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκστῆναι τῶν ἄλλων. *Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.* Ἑρμῆν. πεφιδακτοι ἐθυραμῶσι *quomodo intelligendum.* διδάσκειν, διδάσκαλοι. *discipuli apud Terentium.* ἄσημος ὑπὸ τῆς δικελλης *quomodo intelligendum.* Ἐκπηδᾶν. *Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol Pindari emendatus.* ὄθομαι *quid. Lucianus duobus locis correctus.* καρυκη. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ejectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.*

Pag. 151. 61. Εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν] Ita Virg. *remigio alarum.* Ita γεωμετρικῶς poëta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σὺ φημι] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Pag. 152. 67. Ἰρῶν ὑποστήσομαι] Legendum ἰγὼ δὴ τὸν ἀποστήσομαι. *Nunc vero abibo.* nam jam antea abituriebat. deinde istud ἱρῶν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἄνθρακας σύρει] Notum proverbium, ἄνθρακες ὁ θησαυρός.

Ibid. 78. Ὦ χρυσέ] Versus *Euripidaeus*; quae autem sequuntur, αἰθόμενον γάρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νυκτί, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν λάμπειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 154. 85. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim *Pausanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Πανὶ τούτῳ] Recte τούτῳ; quippe cujus imago ibi, in ἰχνατίᾳ scilicet. Nam ἰχνατία est χωρίον νομὰς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθερίας pingebatur. *Justinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα est) *amictum est, quo habitu nunc Roma Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re est quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem *Menagius*, praeclararum artium παπύγους, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personas, ἀμαθίας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet.* ἐμοὶ, παπαὶ βόμβαξ.

Ibid. 96. Ὑπροψίᾳ] Editi quidam habent ὑποψίᾳ, sed eodem errore quo apud *Philostrat.* in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, τὸ τι ὑποψίας ἐκαλέσατο. lege fidenter ὑπερροψίας.

Ibid. 97. Ἑλίῳ βωμὸς] Hujus aræ meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἑλίῳ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐπικυρῆσαι] In Cod. *Erasmi* legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim *suppeditare.*

Ibid. 1. Ἐθῶν] Mſ. ἠθῶν.

Ibid. Μοῖραν δίαιτα] Hanc vitam qui vivebant, ii μοιρίοις & ἰδιώταις dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐωχάτω] Legendum εὐωχείσθω. nam εὐωχία significat *aliquem convivio accipere*, εὐωχεῖσθαι autem *epulari.* error turpissimus.

Pag. 156. 17. Ἐκστῆναι τῶν ἄλλων] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκστῆναί τινος, sed τινά; itaque pro ἐκστῆναι τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκὰς ἀπὸ τῶν ἄλλων, *longe ab aliis*, vel, *ab aliis remotus.* Non poëtae tantum, sed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφανον] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολίαι] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννον αὐστηρὸν, σύνολον, palam est legi debere δύσκολον. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur Φειδύμους τῶν ἀνοήτων τι ἓν σύνολον, haud dubie legendum ἀνοήτων τι ἓν δυσκόλων.

Pag. 157. 25. Πίττῃ ἓν ἁλοίφῳ] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βαττίζοντα] Male in libris scriptis πίττοντα.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidae filius.* quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἕρανον αἰτήσαντι] Qui *coenam* vertunt, ii mihi

hi dormire videntur. Longe enim aliud ἔμετος, aliud δῦπος; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentiſſime fuerit a viro undiquaque doctiſſimo explicata in eruditis illis in *Theophraſt.* commentariis, p. 272. addam tantum ita eſſe exponendum *Philoſtrat.* p. 95. & 527. poſtremae editionis; ita etiam intelligendum eſſe locum *Dionis Chryſoſtomi* p. 116. Locos ipſos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium ſecutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων δλυράμβων] *Qui nuper evulgati ſunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος ſimpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Ariſtoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *diſcipuli* pro actoribus. *Num immemores diſcipuli?* id eſt, num actores tui animo ſunt ita omiſſo, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es diſcipuli*, ποῦ τὰς φρένας ἔχουσι; inde eſt etiam quod in comoedia Italica Doctor ſaepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per ſe ſolum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim uſurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀγυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθύραμβοι νεοδίδακτοι. Qui aliter explicant, quaſi diceret Gnathonides, ſe modo illa carmina didiciſſe, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα ᾄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde eſt quod & apud *Heſych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ ὑπὸ τῇ διαίλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *ſaltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Graece eſt ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venuſtas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως ſic loquitur. διδάσκεται πολλὰ ἐν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς ἐ κυμβάλοις. Aliter quoque dixiſſe puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παίδων χοροὶ σωιελθόντες ἐν αὐλῷ ἐ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venuſtiſſimum ſenſum perdat.

Ibid. 80. Καὶ προσῆλθον] *Eraſmi* codex habebat, ἢ γὰρ &c. ſcilicet λέγε παρενθέσεως.

Pag. 161. 87. Ἐνιφηβοι] Vocem Graecam retinui, veteres ſecutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιδιετὴς δὲ, ἐβόσκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certiſſime legendum eſt unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id eſt, qui ex ephebis exceſſit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπιπηδᾶν] Non ſignificat inſultare, ſed avidius, cupidius, immodeſtiusque aliquid appetere. Ita *Themiſtius* oratione prima: ἀλλ' ἐμοὶ ἐπιπηδᾶν ὑποληψονται ἐ ἐπιβατεύειν, ἢ ἐφαπτάζειν μὴ ἐθελόντων δίδοναι.

Pag. 162. 2. Ἔσαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ ἐ βέβαια τυγχάνει. Latini, *ſic erit*, pro, haud dubie, at aliis aliud.

Ibid. 14. Ἐριχθηίδι] Mendum eſt. legendum enim Αἰγηίδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teſte *Harpocrat.* δῆμός ἐστι τῆ Αἰγηίδι φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægidis fuiſſe, Timonem Luciani laudat. Miror elapſum hoc fuiſſe diligentiae clariſſimi viri *Joannis Meurſii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congeſſit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θεσμικόν] De aere rhetorico diligentiſſime *Harpocration* ex quo verbum de verbo tranſtulit *Suidas* quae de hac voce habet. Legendi quoque Demoſthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφιλον] Joſephum bis emendo hujus verbi occaſione, ἐν τῇ τ' ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Baſilienſi editione, & poſtrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatiſſima, legitur, ἢ τ' ἐπὶ τροφῇ χάριτον, πότε μὴ παρόντον, ἄδη. Locus eſt ita corruptus, ut niſi addatur haec vox ὄφιλες, a nemine ſanae mentis verti poſſit. Initio quoque pro ἢ, legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τ' ἐπὶ τροφῇ χάριτον, πότε μὴ παρόντον, ὄφιλον ἄδην ὄν. diligens Lector Joſephum adibit. Iſtud autem ὄφιλον ἄδην ὄν, verti ea ratione debet, qua δέον αἰτεῖν, & δέξαν τῇ βυλῇ, id eſt, κατὰ τὸ δέξαν τῇ βυλῇ. Atque utinam praeſtantibus ingeniis luberet aliquando tanti ſcriptoris emendationem ſuſcipere; ſymbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre poſſemus. Plura facere eſſet ſane perfacile, ſed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui poſſent; *Nobis non licet eſſe tam beatis.*

Ibid. 18. Ἑρμιῶμα τ' Ἀθηναίων] Magnifice ſane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἕρεισμα τ' Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Ariſtoph.* Ceterum non poſſum hic praeterire Joſephi locum, in quo graviſſimum mendum eſt, quia verbum ἐρείδω, unde natum ἕρεισμα eſt, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲ νίκον ἂν ἡμαρτε ἐ μόνον τὸ φρονεῖν ἐρεισμόν, nullo aut ridiculo ſenſu. Nam iſtud ἐρεισμόν nihil ad rem. Itaque mihi certius certo eſt legendum, μόνον τὸ φρονεῖν ἐρρεισμένον, id eſt, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia ſatis firmus nondum eſt.*

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφότεραι] Scilicet ἡ ἄνω ἢ ἡ κάτω. Locus eſt apud Heliodorum, ubi Cnemon caſus ſuos commemorat. eſt aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος. eum adito, ſi vacat.

Pag. 164. 28. Τελείῳ ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiaſtes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἵππια φάρμακα πάσσειν decretum eſt. ſic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐπήγαγεν ἅρματα δίφρῳ.

Sed quid hoc, quaeſo, ἐπήγαγεν ἅρματα δίφρῳ περὶ δίφρον? Davus profecto ſum, inquies, non Oedipus. Igitur ſic exiſtimato, illud δίφρον nulli rei eſſe; ſcripſerat enim *Callimachus* νύσσαν (ita metam vocabant) in illis autem verbis ἅρματα δίφρῳ nil corruptum, ſed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod ſciam, reperitur, ἅρμα ſcilicet. eſt quidem apud *Heſychium* ἅρματα, ὄμματα πολλοῖς (emenda & ſcribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ἅρματα Æolice ὄμματα ſunt;) ſed in hoc *Callimachi* loco ἅρμα nihil eſt aliud quam *motus*, vel agi-

agilitas, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὄθομαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ὄθμια δίφρα (δίφρα est ἅρματος) ἀντὶ τοῦ, ταχύτατα ἅρματα. Itaque Callimachi versum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem versu lego, ἐσήλασεν pro ἐσήγαγεν; quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. distabat ab urbe 60. stad. sed non est quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις (locus est Atticæ) & quidem ἱππομαχίᾳ βραχείᾳ. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens; cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbe pugnare adversus Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρός τινας. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Athenienfis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνέας, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνέας, inquam, cum Peloponnesios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ibid. 34. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

P. 165. 42. Ἡλιαίᾳ] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμον intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

P. 166. 50. Συγχωρῶ ἀγχιστεύς] Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

P. 168. 53. Ἐγὼ δέ σοι κἀγὼ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ.] Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ τοι κἀγὼ τὸν υἱὸν &c.

P. 169. 69. Ὀκωδώδημον] Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. Αὐτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipsissimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus est.

P. 171. 98. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδεσμα ἐκ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον καρυκεύειν δέ, τὸ ταράττειν, ἢν καρύκῃ φασὶν αἱματώδη τὴν χροιὰν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματείαν, καρύκην ὀνόμασαν, ἐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρῶ ἐ Φιλοξένης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματείαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματεία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

P. 171. 9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Unde Ἀφυλάξας & λόγοι ἐπικυλικιοῦ· unde etiam λέγειν & ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianae. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui è consessu cum surrexisset; quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. οὐκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. ὁ γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾄδουσι τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit: sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refuserez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κηλεῖν, qui signifie rejouïr par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora istthaec sunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum istthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, μωρίαν ὀφλισκάνω ἀσμενίσεται. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

Abhinc autem fex ſeptem annis memini me rogatu amici cujusdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, cum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis judicium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim τίς quidam φωσφόρος exortus eſt, qui pronunciavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, δῆς, ὦ παῖ, δῆς ἐμοὶ λευκάνλιν, ἐμοιγὶ γάς?

P. 172. 21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Ibid. 26. Ὥσπερ οἱ τὸ Πλοῦτον] Delendum ὥσπερ, & ſcribendum οἱ, jungendumque cum συνδιδρομήκασι.

P. 173. 31. Μάζα] Nihil aliud quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, feſtis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς εἰ πρυτανείῳ σιτεμένοις μάζαν παρίχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς ἀποδεικνύναι.

Ibid. 34. Ἐννάκρουνος] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιρόη πρότερον ἐν Ἀθήναις.

P. 174. 46. Κυματάδης γῆς] Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. Αὐτῷ] Lege σαυτῷ.

Ibid. 52. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Ibid. 58. Αἰγινητικούς] Ad ridiculum. nam menſura Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. Κεφαλὴν ἐμπλήσω ξυλίνων] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

— *Poſtquam impleviſti fuſtibus iſtorum caput,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *impluiſti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

P. 175. 66. Μῶν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί; μῶν &c. *quid? num te* &c.